AYKIRI SERİSİ III

SINIRSIZ

Sınırları zorlamaya hazır mısın?

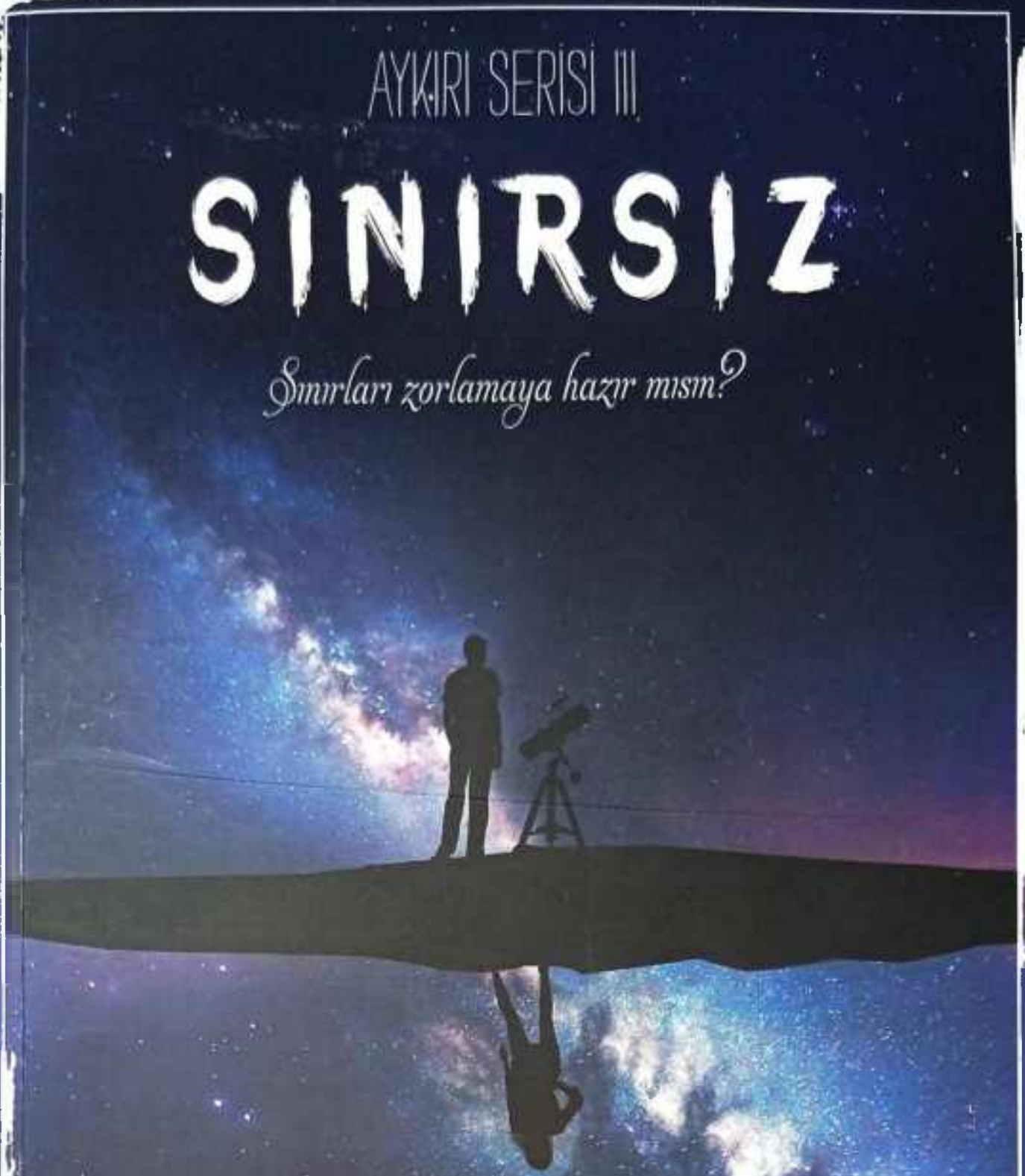

ŞULE TERZİ

epsilon

Sınırsız

Şule Terzi

epsilon®

Bu kitabı düşüncelerimin donduğu, kalemimin buz keserek yazmamı önlediği dönemlerde bile, benden ve kitabımdan ümidini kesmeyen, bizi bekleyen herkese, sizlere, ithaf ediyorum. Yaklaşık beş sene önce başlayan serüvenimiz, yazı üzerinde sona erse de istediğimiz süre zihnimizde yeşermeye devam edecek. Bana eşlik edip yazdığım karakterleri dinlediğiniz için teşekkür ederim. En içten ümitlerimle söylüyorum ki umarım her şey istediğiniz gibi olur, olmuyorsa da dilediğiniz gibi olması için farklı yollar arayın, pes etmeyin ve önyargılarınızı bırakarak hayata bir şans verin. Yaşadıkça aslında o şansı kendinize verdiğinizi anlayacaksınız. Başka satırlarda görüşmek umuduyla güzel insanlar, sizleri *çok* seviyorum...

Şule Terzi

Birinci Bölüm

"Sonunu görmen gereken yolun
sana acı vermeye başlıyorsa
bu uğurda, ne kendinden vazgeç
ne de ulaşman gerekenden..."
Şule Terzi

Bölüm Parçası: Sia, "Chandelier"

"Hadi Elis, gelsene!"

Selenay, kahkaha atarak beni yanına çağırıyordu. Ona doğru bir adım atmamla, ayakkabı bağcığıma basıp tökezleyerek kendimi durdurmam bir olmuştu. Delicesine esmeye başlayan rüzgâr, saçlarımı ve altımdaki kloş eteği etrafa savuruyordu; eteğin kenarlarından tutarak bir adım daha gerilediğimde, boşta kalan elimle suratıma yapışan saçları çekiştirip yüzümde oluşan garip ifadeyle etrafı inceledim. Bir mısır tarlasındaydık, boyumu aşan mısırların önündeki yolda duruyordum, eğilerek bağcığımı çamurdan çekip ayakkabımı sıkıca bağladım.

"Elis!" Selenay tekrar kahkaha attı ve devam etti. "Gel hadi!"

Suratımda oluşan tebessümle mısır tarlasına daldım, sesi oradan geliyordu. Adım attıkça önüme çıkan dalları ellerimle savurarak ilerlemeye çalışıyordum.

"Selenay! Neredesin, seni göremiyorum!" Selenay'ın kahkahası uzaklaşmaya başlayınca adımlarımı hızlandırdım. "Burada çok mısır dalı var, önümü göremiyorum ki!"

Kahkahaları gülümsememe sebep oluyordu, belli ki benimle oyun oynuyordu.

"Gel, gel! Çok az kaldı!"

Yüzümde tekrar bir tebessüm oluştuğunda gökyüzünde bir kıpırtı belirmişti, birden tenim soğuyunca ürkek bir bakışla kafamı göğe kaldırdım; güneş saliseler içerisinde ortadan kaybolup yerini gri renkteki bulutlara bırakmıştı, havanın rengi olması gerektiğinden daha hızlı değişmişti.

"Gelmiyor musun?"

Dikkatimi tekrar önüme verip saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdıktan sonra, yeşil dalları kenarlara eğerek aralardan hızlıca ilerlemeye devam ederken yağmur çiselemeye başlamıştı. Birkaç adımın ardından tarladan çıktım, sonunda Selenay'ı görebilmiştim. Üzerinde pudra pembesi bir elbise vardı, elbisenin rengi öylesine açıktı ki gözüme bir an beyaz gözükmüştü. Kafamı eğip üzerime baktım, bende de aynı elbiseden ve ayakkabıdan vardı, ikimizin saçları da salıktı.

"Hey!" dedim olduğum yerden kıpırdamadan; arkasını dönmeden önündeki köprüye doğru yürüdü ve kısa süreliğine kafasını çevirip bana baktığında siyah saçları, yüzünün yarısını örtmüştü.

"Gel! Seni çok güzel bir yere götüreceğim!"

Dudaklarımda oluşan gülüşün ardından, ilerleyerek ona ayak uydurmaya devam ettiğimde yağmur şiddetini artırmıştı. Çok uzun ve geniş bir gölün üzerinde duran, eski olduğu aşınmış tahtalarından belli olan kahverengi köprüye ilk adımını attığında, kaşlarım kendiliğinden yukarıya doğru kıvrılmıştı.

"Selenay, dikkat et!"

Kahkaha atarak köprüde kendi etrafında döndü ve koşarak köprünün sonuna gittiğinde olduğu yerde zıplıyordu.

"Korkma, bana bir şey olamaz!"

Artık yüzümdeki tebessüm, yerini donuk bir ifadeye bırakmaya başlamıştı; Selenay ürpermeme sebep olacak şekilde farklı davranmaya başlamıştı. Köprüye iyice yaklaşıp

korkuluğuna dokunduğumda gök, sanki tüm şiddetini bir araya toparlayarak haykırmıştı... Korkuyla aralanan dudaklarıma, kenarlarından yırtılacak kadar iri açılan gözlerim eşlik ettiğinde, titrek bir nefes çekerek kafamı göğe kaldırdım; gri bulutlar çoğalmıştı. Köprüye ürkek bir adım atıp ilerlediğimde Selenay'ın sırtı bana dönüktü, birkaç adım daha attığımda duyduğum sesle gözlerimi sertçe kapatıp kafamı önüme eğdim; şiddetle artan rüzgâr saçlarımı ve elbisemi yerle bir etmeye devam ediyordu...

"Hayır!" diye çığlık attı biri, boğazı yırtılırcasına bağırmıştı, attığı çığlığı işittiğimde kulaklarım acımıştı. "Hayır, dur!" Yine aynı şekilde bağırdığında kalbimin ortasına ince bir bıçak girmişti sanki; bu, korkudan dolayı hissettiğim acıydı...

Omuzlarımı kaldırıp, kafama yapıştırarak boynumu gizlediğimde kendimi saklamaya çalışıyordum...

"Elis, benim!"

Ses arkamdan gelmeye devam ediyordu, çok yüksek sesle bağırdığı için kim olduğunu anlayamamıştım. Korkuyla omzumun üzerinden arkama baktığımda gözbebeklerimin titrediğini hissediyordum, sırtım karıncalanıyor ve ensem üşüyordu... Gördüklerim karşısında yüzüm, bir ip kadar gergin olmuştu; dudaklarımı aralayıp, hayretler içerisinde ona bakmaya devam ettiğimde bedenim kendiliğinden sese doğru dönmeye başlamıştı.

"Se-Selenay..." Zayıf bir sesle adını sayıkladığımda, durmadan ağlayarak yerinde tepiniyordu.

"Gitme, ben buradayım!"

Kaşlarım çatıldığında üzerindeki kot pantolon ve kareli gömlek dikkatimi çekmişti, onun kıyafetleri bizden farklıydı. İşaret parmağımı üzerine doğru kaldırıp, güçlükle de olsa dilimi kıpırdatabildiğimde hayretle sordum:

"Se-sen buradaysan o kim?"

Attığı hıçkırıklarla güçsüz düşen bedeni öne doğru bükülürken kafasını iki yana salladığında, "O..." diyebilmişti

sadece; başımı köprünün diğer ucuna çevirerek en başta gördüğüm Selenay'ın kopyasına baktım, Selenay'a böylesine benzeyen biri kim olabilirdi ki? Bana dönük olan sırtını yavaşça çevirmeye başladığında saçları aksi yöne doğru uçuşmaya devam ediyordu, yüzünü tamamen bana döndüğünde sertçe yutkundum.

"Sen..." Gördüğüm yüz Selenay'ın yüzünün aynısıydı, daha uzak da olsa seçebiliyordum, Selenay'dı!

"Elis, gelmiyor musun?"

Az önce attığı kahkahalardan eser kalmamıştı, ciddi çıkan sesi tedirgin olmama sebebiyet veriyordu. Ona doğru bir adım atacakken arkamdaki ses bir daha çığlık attı, refleks olarak kafamı tekrar ona doğru çevirdiğimde, yerinde tepinerek başını yine olumsuz anlamda salladı.

"O ben değilim!" Tekrar elbiseli Selenay'a baktığımda arkamdaki ses devam etti. "O benim annem!"

Duyduklarım karşısında kalbimi, bir avuç sıkmaya başlamıştı sanki; dolan gözlerimi defalarca kırpıp tekrar açarak onu daha net görmeye çalıştıkça elbiseli Selenay'ın yüzü olgunlaşıyordu. Bu... gerçekten de Peri teyzeydi...

Peri teyze, kolunu bana doğru kaldırıp avcunun içini açtığında rüzgâr, yumuşak tenini okşayarak güzel saçlarını geriye doğru uçuruyordu.

"Elis, hadi..."

Suratımda buruk bir tebessüm oluştuğunda artık zamanın geldiğini hissedebiliyordum. Başımı sallayarak dişlerim gözükecek derecede gülümsedim.

"Peki, Peri teyze..."

"Elis gitme! Yalvarırım dur!" Kendime engel olamadan Peri teyzeye doğru itaatkâr adımlar atmaya devam ettiğimde bir yanım, Selenay'a doğru koşmak istese de kendime bir türlü engel olamıyordum.

"Yapamıyorum Selenay..."

Mırıltımı kendim zor duyuyordum. Emir almışçasına ona doğru ilerlerken köprüden birkaç hışırtı gelmeye başladı, artık köprü sallanıyordu. Çatılan kaşlarımla olduğum yerde kıpırdamadan kaldığım an, Peri teyzenin tarafındaki ipler kopmaya başlamıştı, can havliyle çığlık atarak köprünün korkuluklarına sarılıp geriye doğru düştüğümde, parmaklarımın üzerlerinde izi kalacak derecede çok sıkıyordum yerdeki halatları. İpler çözüldüğünde köprünün alt tahtalarıyla beraber aşağıya düşmeye başladım; kalabalık bir kuş sürüsü, hoyrat bir gürültüyle beyaz tüylü, geniş kanatlarını çırparak göğe yükselmeye başladığında tüm bunlara ağır çekimde şahit olmuştu sanki gözlerim.

Köprünün dikine doğru aşağı sarkan kısmına tutunarak, göğe yükselen kuşlara hipnoz olmuşçasına bakmaya devam ederken bedenimin ağırlığına mukavemet gösteremeyen ellerim, ahşap zeminde oluşturdukları gıcırtılı seslerle aşağı doğru çekiliyordu, ıkınarak tırmanmaya çalışırken gösterdiğim gayret, vücudumu yukarı taşımaya yetmemişti.

"Hayır..."

Ellerimin birden çözülmesiyle, bedenim havada serbest kalınca mideme giren kramplarla birlikte mavi gölün suyuyla buluştu gözlerim; dudaklarım aralandığında hızlı olan düşüş nedeniyle çığlık atamıyor, nefes bile alamıyordum. Vücudum, sert bir şekilde göle çarptığında sırtım ortadan ikiye ayrılmıştı sanki. Acı tüm bedenime dağılıp boğazımda birleştiğinde gözkapaklarım suyun içinde defalarca açılıp kapandı, nefes almaya çalıştıkça daha fazla boğuluyordum. Gözlerimi suda son kez açıp ağzımdan çıkan balonları, suyun içerisinde birkaç saniye daha izledikten sonra, gözlerimi yumarak kendimi suyun derinliklerine bıraktığımda kulaklarımda bir erkeğin hırıltılı nefes sesleri duyuluyordu.

Dudaklarımı gözlerimle beraber aralayıp, ciğerlerimi patlatacak kadar uzun ve sesli bir nefes alarak gözlerimi etrafta gezdirdiğimde hissettiğim ilk şey acı olmuştu. Boğazımdaki

yanma hissini umursamamaya çalışarak can havliyle nefes almaya çalışıyordum, Sırtımı dikleştirmeye çalıştığımda başarısız olarak yerde sabit durmaya devam edip kendimi sakinleştirmeye gayret ettim. İrislerim panikle etrafta gezinmeye başladığında elimi acıyan boğazıma götürdüm; kıyafetlerimdeki ıslaklık, vücut ısıma tezat oluşturduğunda bana ne olduğunu idrak edebilmek birkaç saniyemi almıştı. Saçlarım, her yerim ıslaktı; hâlâ gölde miydim yoksa gölün derinliklerinden kurtulabilmiş miydim? Gözlerim, tanıdık olmayan odada kısa bir gezintiye çıktığında olayları zihnimin en derinlerinde tekrar ve tekrar canlandırmaya çalışıyordum. Allak bullak olan kafamı toparlamak neredeyse imkânsız duruyordu, bana neler olmuştu, neden bu hâlde yerde yatıyordum?

Gözümün önüne İshak'la olan banyodaki boğuşmamız geldiğinde gözlerimi yumup yaşananları kafamdan silmeye çalıştım. Yaptıklarımın anlamsızlığını hissederek yüzümü buruşturduğumda sesini işittim.

"Uykun bu kadar derin miydi, İris?"

Kendiliğinden çatılan kaşlarımla bakışlarım tepemde dikilen İshak'ı bulduğunda nefesim kesilmek üzereydi. Tüm o olanları, boğazıma dolanan ellerini ve yüzüme çarpan nefesini, ürkütücü bakışlarını zihnim benimle çetrefilli bir oyun içerisine girerek tekrar görmemi sağladığında ense köküme korkunç bir ağrı girmişti. Neden, neden bütün olanlar lanet olası bir rüya değildi?

Kuşku dolu bakışlarım üzerinde gezindiğinde dikkatimi ilk, çıplak karnına yapıştırdığı sargı bezi çekmişti. Gözlerimin önüne inen perdeyle tekrar geçmişe ait görüntülerin arasında bulmuştum kendimi. Son nefeslerimi verdiğime yemin edebileceğim o an... Arka cebinden aldığım çakıyı ona doğru batırmıştım; buğulu geçmişin ardından, gerçekleri önümden silmek istercesine bakışlarımı üzerinden çektiğimde alaycı bir kahkaha patlattı. Sesi daha önce olmadığı kadar ürkütücüydü...

"Ah..."

Dudaklarımdan çıkan inilti̇ye engel olamadım, deli gibi ağlamak istiyordum, her yerim ağrıyordu. Ağlamak, baş ağrıma da İshak'a da iyi gelmeyecekti, bu yüzden dişlerimi birbirine bastırarak derin bir nefes aldığımda şişen göğüs kafesim bir engele takılmıştı; bakışlarımı aşağı indirip kendime tepeden bakmaya çalıştığımda sedye gibi bir masaya bağlandığımı fark etmiştim. Üzerimdeki ıslaklığın nedenini ararken, odanın sonunda bulunan içi dolu küvette daha önce suya batırılıp çıkartıldığım kısa görüntüler anımsamıştım. Peki ya biz neredeydik? İshak yaralı hâliyle beni nasıl taşımıştı? Meraklı bakışlarım tekrar üzerini bulduğunda, hislerimi okumuşçasına cevap verdi:

"O minik çakıyla beni öldürebileceğini mi sandın?" Yalancı bir sinirle kaşlarını çattı. "Sinek bile daha derin ısırıyor."

Öyle bir niyetim olmamıştı zaten bilerek karın boşluğuna saplamış olsam da amacım şu anki durumu engellemekti, değil mi? Neden bir işe yaramamıştı ki?

Belindeki sargıya bir şeyler yaparak mırıldandı:

"İlkyardım çantan için sağ ol."

Soluklarımı dizginleyerek olabildiğince sakin bir tınıyla sordum:

"Beni apartmandan nasıl çıkarttın?"

Bordo rengi aşınmış demir sandalyenin kenarından siyah tişörtünü alarak birkaç hamleyle giyindiğinde, yaklaşık yirmi üç metre karelik odada o sandalye, sedye ve küvet dışında neredeyse hiçbir şey yoktu. Tişörtünü düzeltip kollarını göğsünün altında bağlayarak kısık, sürmeli gözlerini üzerime dikti.

"Çıkartmadım?"

Sorarcasına konuştuğunda tekrar etrafıma bakındım, hayal görmüyorsam burası bizim ev değildi.

"Nasıl yani?"

Dudağının kenarı yukarı doğru kıvrıldığında her geçen saniye keyfi daha fazla yerine geliyordu sanki.

"Hâlâ apartmandayız." Üzerime doğru birkaç adım attı ve gururla devam etti. "Kimse seni apartmanda aramayı akıl edemeyecek!"

Mesih'in ya da diğerlerinin, hiçbirinin benden haberi yoktu, olsa bile beni İshak'ın dediği gibi apartmanda mı aramayı düşüneceklerdi yoksa kaybolduğumu fark edince fevri bir şekilde etrafta aramayı mı? Kurtarıcım belki de her geçen süre benden daha da fazla uzaklaşıyordu.

Tavanda asılı olan demode, yuvarlak ipli ampuller arada cızırtı sesini yankılayarak sarı bir ışık saçıyordu küçük odaya. Büyük ihtimalle bodrumdaydık, bu kata daha önce hiç inmemiştim, yerlerdeki toz ve kir başkalarının da daha önceden inmediğini işaret ediyordu.

"Beni boğmayı neden kestin?"

Üzerimdeki ıslaklık yavaştan kurumaya başlayarak soğuk depoda üşümeme sebebiyet veriyordu. Ağzında ufaladığı şeyi birkaç kez daha çiğnedikten sonra yaklaşmaya devam etti.

"Eğlenceli olması için kendine gelmeni bekledim."

Yapacaklarının arzusuyla gözleri parlıyordu. Dudaklarım kendiliğinden iğrenircesine kıvrıldığında, ona tüm duygularımı belli etmek istercesine gözlerine daldım. Çaresizlik içerisinde kıvranmadan umudumu yitirmemeye çalıştım belki, bir ihtimal...

Yorgunluğun düşürdüğü ağrıyla kısılan gözlerimin altında biriken gözyaşlarım akmak için sızlandığında kendimi sakinleştirmeye çalışıp etrafıma bakındım. Küçük odada, kirden sararan duvarlara İshak'ın korkunç bedeninin gölgesi yansıyordu... Üzerime tekrar bakındığımda iplerden tek başıma kurtulamayacağım aşikârdı. Bakışlarımı İshak'a diktiğimde can alıcı, keskin sarı ışıklar nedeniyle gözlerim yanıyordu.

"Tuvalete gitmem lazım."

İshak hayalini bile kuramayacağım kahkahayı patlattığında gözlerim kocaman açıldı, içten gülüyordu. Ellerini düşük

bel kotunun içerisine yerleştirip kamburu varmışçasına bana doğru eğildiğinde ışığın yarısını kesmişti.

"Seni çözerim ama uslu uslu sadece tuvaletini yapacaksın İris, söz mü?"

Derin bir nefes aldım, bir umut vardı, bir umut kaçabilirdim. Gözlerimi uysalca yumup tekrar açarak fısıldadım.

"Tamam."

İshak tekrar kahkaha attığında sırtını düzeltip bir iki adım geri çekildi ve iki elini birbirine çarptı.

"Sen hayatımda gördüğüm en salak kızsın!" Kahkahasına engel olamadan devam etti. "Değişmez klişeyi devam ettirelim diyorsun: Ben seni çözeceğim, sen de işemek yerine kaçmaya çalışacaksın." Birden kahkahasını durdurdu ve yumruklarını sıkarak hiddetle üzerime eğildi, avizedeki tüm ışığı kesmiş, yerini korkunç bakışlarına bırakarak gözleriyle beni doğramaya başlamıştı. "Tuvaletin geldiyse altına işeyebilirsin. Beni bir daha aptal yerine koymaya kalkarsan çıkarttığın her şeyi yemeni sağlarım, salak kız!"

Giderek büyüyen adrenalin dalgaları duygularımı esir aldıkça zamanın geçmesiyle battığım çıkmazda daha fazla kilitli kalmak, sakinliğimi korumama engel olmaya başlamıştı. Ani değişen tepkileri, bir sonraki adımını kestirmemi imkânsız hâle getiriyordu. Kendime, her ne kadar aksini söylemeye çalışsam da gözbebeklerime kadar korkudan titriyordum. Dudaklarımı güçlükle birbirine bastırdığımda gözyaşlarıma engel olamadım, artık farkındaydım. Buradan gerçekten de çıkışım yoktu.

"Ağabeyim, beni senin gibi bir aptal için terk etti." Yüzüme karşı tıslatıktan sonra doğrularak sırtını bana döndü ve duvara doğru birkaç adım attı. "Senin gibi işe yaramaz biri için!" Duvarı yumrukladığında tıpkı bana yaptığı gibi, sonucu ne olursa olsun ben de onun canını yakmak istemiştim.

"O senin ağabeyin falan değil!"

Sesim duyulduğu an duvara sertçe vurduğu yumruk orada kalırken, omzunun üzerinden suratını bana çevirerek o korkunç ifadesini gözlerimin önüne serdi. Yüzünün gittikçe kararması artık kalbimi sıkıştırmaya başlamıştı; elini duvardan indirip bedenini bana çevirdiğinde, göğüs kafesim hiddetle inip kalkarken üzerime bağlanan ip etime saplanıyordu.

Suratımda patlayan tokat tüm odada yankılandığında başım koptu sanmıştım, yanağım tokadın etkisiyle sertçe sedyeye çarptığında buradan birkaç kemiğim kırılmadan kalkamayacağıma yemin dahi edebilirdim... Parmakları çenemi kavrayarak suratımı yukarı doğru çektiğinde boğazım karıncalanmıştı; gözleri öfkeyle bedenimde gezinirken, suratımı sertçe bırakarak saçlarımı dibinden kopartmak istercesine çekiştirdi.

"Seni bugün elimden kim alacak?"

Acıdan zonklayan derimi, ellerine yaklaştırarak onu yatıştırmaya çalıştıkça elini kıpırdatıyor, canımı daha fazla yakmayı sürdüyordu.

"Mesih," dedim büyük bir güvenle ve yüzümde tekrar bir kat patladı.

"Adını, bir daha o pis ağzınla söyleme!"

Dişlerimi güçlükle birbirinden ayırdığımda karnıma kramplar girmeye başlamıştı.

"İshak, bana bir şey olursa seni affeder mi sanıyorsun?"

Her sözüm birer bomba etkisi yaratsa da şansımı değerlendirmem, bir şekilde düşüncelerini kontrol altına almam gerekliydi.

"Sen varken ilişkimiz çok harikaydı zaten, bir de senden sonrası mı var? Daha kötü ne olabilir?"

Dudaklarımı ıslatarak sesimi olabildiğince sakin tutmaya çalıştım.

"Ben sizin aranızı yumuşatabilirim, istersen onunla konuşmana yardımcı olabilirim."

Hayır, bu dediğime kendim bile inanmamıştım... İshak'ın gözleri hayretle parladığında bakışları birden küçük bir çocuğunki gibi masumlaşmıştı.

"Gerçekten mi?"

Gözbebeklerim kocaman olduğunda ona bakarken yalan söylediğim için kızaran yanaklarımı, tokadın bıraktığı pembeliğin örtmesine izin vermiştim.

"Evet, bu yüzden lütfen bana zarar verme."

Doğrularak gülümsedi.

"O zaman seni buradan kurtarmamız gerek, Elis."

Stresten karnım ağrımaya başladığında oluk oluk ter atıyordum.

"Lütfen..."

Arkasını döndü ve ufak bir dolabın önüne gidip kapağını açarak içerisinden bir şey çıkarttı. Yanıma geldiğinde irislerimi dikerek avcunun içerisindeki nesneyi seçmeye çalıştım, bir bıçak... Sertçe yutkunduğumda tüm bedenim yüksek bir titreşim hâlindeydi, bir anda elindeki bıçakla her şeyi yapabilir, beni delik deşik edebilir, son nefesimi verinceye kadar bedenimi çizebilirdi. Dişlerimi sertçe birbirine bastırdığımda saniyede bir kapanan gözlerimi açık tutarak ona bakmaya çalıştım. Elinde tuttuğu bıçağı bana doğru uzattığında sol dudak kenarı yukarı doğru kıvrılmıştı.

"Sen yapmak ister misin?" Sertçe yutkundum. "Ben yaparsam seni yaralayabilirim."

Bıçağın iki tarafı da keskindi, sapı yoktu ve kullanan kişi kendini yaralayacaktı. İshak beni kurtarmıyordu, bana kendi irademle zarar verdiriyordu... Dişlerimi birbirine kenetleyerek, elimin üzerinde tuttuğu bıçağı alıp bileklerimdeki ipleri kesmeye çalışırken son derece dikkatli olmaya çalışıyordum fakat kendime zarar vermeden çözmem gerçekten de mümkün olmayacaktı. Bıçağı alıp beni kesmesinden korktuğum için devam ettim. Gözlerimi sımsıkı yumup bıçağı daha sıkı kavrayarak ipe sürtmeye başladığımda tenimdeki gıcırdamaları duyabiliyordum. Sıcak kan avuçiçimden başlayıp karnıma doğru sızdığında zor da olsa ellerimi çözebilmiştim. Parmaklarımı serbest bıraktığımda yere düşen bıçağın çıplak zemindeki tiz sesi boş odayı doldurdu.

"İnanamıyorum, Elis! Kendini yaralamışsın..."

Gözlerimi kapalı tutmaya devam edip sessiz bir iç çektim. Sağlam olan elimi göğsüme götürerek şuursuzca oradaki ipleri açmaya çalışıyordum; bıçakla yapmaya devam edersem şayet, bir elim artık olmayabilirdi.

Beş dakika, yarım saat, bir saat... Ne kadar olduğunu bilmiyordum, İshak mutluluk dolu ıslıklar çalarken ben, planını umursamadan verdiği fırsatı geri tepmeyip ipleri çözmeye devam ediyordum. Bir süre sonra serbest kaldığımda daha fazla kan kaybedemezdim; her ne kadar engellemeye çalışsam, elimi sürekli üzerime bastırsam da bir bezle sarmam gerekiyordu. Yerdeki bıçakla üzerimdeki tişörte ufak bir delik açıp, bir parça kopartarak elime sardım. Kafamı kaldırdığımda İshak daha önce gözükmediği kadar mutlu duruyordu. Canımın yanmasından zevk alıyordu. İshak gerçekten hastaydı.

"Hoşuna gidiyor," dedim bakışlarım yerlerde gezinirken "canımın yanması..."

"Yeni mi anladın?" Kıkırdadı.

Acı bir şekilde gülümsedim.

"Artık benim de hoşuma gidiyor."

Yüzüne bakmasam da kaşlarını çattığını hissedebiliyordum, herhangi bir şeyin hoşuma gitmesinden hoşnut değildi.

"Hoşuna giden ne?" Sinirli soluğu çok uzun sürmemişti. Öylesine sormuştu ki hoşuma giden şeyi hemen bulacak, ardından da yakıp kül edecekti.

Yeni fark ettiğim yerdeki masayı üstün bir hızla kavrayıp var gücümle kafasına indirdim. Güçlükle ayakta durmaya çalışırken devam ettim:

"Canının yanması..."

Masayı tekrar İshak'a geçirdim, onu bir şekilde etkisiz hâle getiremediğim sürece buradan çıkamazdım. Hızla ipleri alıp gövdesini sedyeye bağlamaya çalıştığımda göğüs kafesim büyük bir hiddetle inip kalkıyordu. İshak kendini toparlamaya çalıştıkça ona fırsat vermeden engeller koyuyordum.

Korkudan kulaklarım uğuldarken alnımın kenarından süzülen terleri dirseğimle sıvazlayıp, kalkıp kapıya doğru koşuyordum ki hızla geri döndüm. Kapıyı açık bırakacak hâli yoktu.

İshak'ın ceplerini yoklamaya çalıştığımda inliyordu, beni geberteceğine dair yeminler ediyordu. Lanet olsun, ceplerinde anahtar yoktu! Her ihtimale karşı kenardaki telefonunu alarak Mesih'i aradım, açmıyordu! Hızla konum attığımda şarj yüzde on idi!

Etraftaki küçük eşyaların hepsini yere doğru fırlatmaya başladım, anahtar hiçbir yerde yoktu! Kenardaki sandalyeyi bacağından kavrayıp can havliyle, tavana yakın duran cama fırlatarak cenin pozisyonu aldım, cam parçaları üzerimize doğru düşmeye başlamıştı. Kendimi muhafaza ettikten sonra dolabın tepesine çıkarak pencereye yönelmeye çalıştığımda, İshak küfürler ederek iplerden kurtulmaya başladı. Kalp atışlarım artık dizginleyemeyeceğim bir hâl almıştı. İçimde filizlenen korku giderek büyüyor, tüm bedenimi uyuşturmaya çalışıp hareket etmeme engel oluyordu.

Gözyaşlarım yanaklarımdan boşalırken ellerimle kenarlarında cam parçaları kalan pencereyi kavradım. Kendimi yukarı itip dirseklerimi kenarlara dayadığımda aşağıdan yüksek bir ses geldi ve beni bacaklarımdan kavrayarak hızla yere çalması çok ani olmuştu...

Cam kırıklıklarının dirseklerimi çizerek kanatması ve yüksekten kötü bir şekilde düşerek sırtımı devrilen sedyenin ayağına çarpmam...

"Ahh..." Acı dolu çığlığım dudaklarımdan koparak odada yankılanmıştı. Karnımda ve dirseklerimde oluşan yanma sebebiyle acı bir şekilde ağlıyordum; daha önce canım hiç bu kadar yanmamıştı, her tarafım güçsüz düşmüştü.

"Kaltak!"

Güçlükle üzerime çıkıp karnımın üzerine oturduğunda pes etmeyip yerdeki cam kırığını parmaklarımın arasına

alarak göğsünü çizdim. Küfrederek inlediğinde giderek sona yaklaştığımızı hissedebiliyordum. Onu üzerimden savurarak kenara itip emekleyerek ilerlemeye çalıştığımda, İshak gittikçe saldırgan bir hâl almaya başlamıştı.

Ayağa kalktığımda arkadan bir ses geldi ve ardından ensemde bir baskı hissettim. *İshak*... Ona doğru yavaşça döndüğümde iki gözümün arasında kalan namluya kilitlendim; ikimiz de perişan hâldeydik...

"Buna nasıl engel olmayı düşünüyorsun?"

Bedenindeki acılara karşılık alayla gülümsüyordu. Artık iş işten geçmişti; her şey olacağına varacak, bedenim zemini, ruhum ise arşı boylayacaktı, çok yakındaydım. Daha fazla korkmamın lüzumu yoktu, bu savaşta elimden gelen her şeyi yapmıştım...

"Sen," dedim kesik bir sesle. "bu hayatta gördüğüm en ruh hastası, adi pisliksin." Gülümsedi "Ama ben senin gibi iğrenç biri değilim. Ben geberdikten sonra, umarım birileri seni hastaneye tıkar ve tedavi eder." Ağzımda biriken kanı yere tükürerek güçlükle haykırdım: "Manyak herif!"

Tetiği çekmek üzereyken gözlerimiz birbiriyle savaşa girmişti, en az onun kadar kafayı yediğime dair bahse bile girebilirdim. Gözlerimi yumduğumda onun gülümsemesini gördüm, son bir kez... Yanımda sadece bu kadarını götürebilir miydim? Gerçekten sadece bu kadarına ihtiyacım vardı. Buz mavileri beni büyülerken zihnimde görüntüsü canlanmaya devam ediyordu. Yüzünün her bir karesini anımsamaya çalışıp zihnime kazımaya çalışıyordum. Ölümüm İshak'ın elinden olsa da son gördüğüm Mesih'in suratı olmalıydı. Göğsümü kaplayan hüzünle ellerimi yumruk yaparak sessiz bir iç çektiğimde ağlamamak için kendimi zor tutuyordum.

Kulaklarımı delecek bir hiddetle patlayan silah sesini duyduğumda birbirine bastırdığım dişlerim kırılacaktı sanki... Etime batan tırnaklarımı bükülürcesine bastırırken, ellerimi yumruk yapmaya devam ederek derimi bir bıçak gibi

parçaladım. Korkudan gözlerimi açamıyordum. Seneler gibi gelen saniyelerin ardından bir gümbürtüyle dizlerimin üzerine düşüp, güçlükle yaralı avuçlarımı zemine yerleştirdiğimde bilincim kapanmıştı, hiçbir şey idrak edemiyordum...

Gözlerimi aralayabildiğimde şoka girmiştim çünkü yaralanmamıştım. Gözlerimi kırpıştırarak etrafa bakınmaya çalıştığım an, tekrar kesildi nefesim... *Mesih*... Beni almaya gelmişti. Kapının durumunu görünce anlamıştım her şeyi. Mesih, kapının kilidini silahı sıkarak açmıştı, hiddetle göğsüm inip kalkmaya devam ederken Mesih'in endişesi, bakışlarının hızla bedenimde hasar tespiti yapmasından belli oluyordu. İçeri doğru bir adım atarak maviliklerini İshak'a çevirdiğinde etraftaki soğuk hava dalgalarını kemiklerime kadar hissedebiliyordum.

Sertçe altdudağını yaladıktan sonra, İshak'a doğru atılıp iki eliyle yakasından kavrayarak suratını suratına getirdiğinde İshak, hayal kırıklığına uğramış bir vaziyette gece karası gözlerini buz mavilerinden ayırmamaya çalışıyordu.

"Sen ne yaptın?" Mesih büyük bir hüsranla fısıldamıştı. Gözleri İshak'la benim aramda gidip geldikçe öfkeden deliye dönüyordu. Atılarak İshak'ın boynuna sarıldığında sinirden elleri titriyordu, boğazından çıkan hırıltılarla birlikte sürekli aynı şeyi söylüyordu: "Artık bende bittin."

Gözlerimden akan yaşlar eşliğinde altdudağım titredi ve küçük bir hıçkırık çıktı dudaklarımın arasından. Ben, belki de bugün burada, Mesih'in o kötü şöhretine tanık olacaktım. Kehanet'e geldiğim ilk zamana doğru bir yolculuk yapmıştım zihnimdeki karartılar eşliğinde: Köpek sesleri, kaçan insanlar, çığlıklar... Hepsi zihnimde canlanırken Selenay'ın anlattıkları, Semum'un nefreti...

Zaten tüm bunları başından beri bilmiyor muydum? Mesih bir zorbaydı, birçok insana zarar vermişti. Belki de şu an bunu yapmaktan başka bir çaresi yoktu ya da ben deliriyordum. Tüm bunları normal görüyordum. En başından beri

bilsem de konduramamıştım, değil mi? Mesih'in bir insan canını yaktığına inanamamıştım ya da görmezden gelmiştim.

Ben, ne ara bu kadar korkunç bir insan olmuştum. Belki de bulunduğum ortam yüzünden psikolojim kötü anlamda etkilenmeye başlamıştı. Aklımı kaçırmışçasına ağlarken İshak'ın kahkahası doldurmuştu kulaklarımı. Bu adam kadar delirmiştim, hem de tertemiz... Odadaki herkes kendinden geçmişti. Mesih sinir harbiyle titriyordu. İshak kafayı sıyırmıştı, bense transa girmiştim sanki. Dikkatimi toparlamaya çalışarak gözlerimi açıp onlara baktığımda İshak ölümünü bekleyemeye başlamıştı sanki. Mesih'in elinden olduğu sürece ölüme bile razıydı.

"Ağabey..." İshak yerde yatarken patlamış dudağının kenarından kan sızmaya başlamıştı. "Ölmeden önce," dedi ve öksürdü. Mesih, tepesinde bir ölüm meleği gibi dikilmiş, hırsla onun acı çekişini izliyordu. "ölmeden önce, son bir kez..." Gülümseyerek dirseğinin içiyle dudağındaki kanı temizledi. "benimle sohbet eder misin?"

Hayretler içerisinde İshak'ı izliyordum. Ne kadar anormal olduğunu bilsem de her hareketi, sözü beni şaşırtarak korkutmaya devam ediyordu. Mesih hiddetle bir nefes aldığında geniş göğsü sertçe yukarı kalkıp geri inmişti.

"Sen ne saçmalıyorsun?" İrisleri beni bulduğunda İshak'ın bana yaptıkları tekrar gözünün önüne gelmiş olacak ki burnunun ucuyla hızlı bir refleks sergileyerek beni işaret etti. "Onu bu hâle getirdikten sonra mı?" Gecikmeden İshak'a eğilip yakasından tutarak kendine çekti ve çenesine bir yumruk daha indirdi.

İshak geriye çekilip Mesih'e baktığında gözlerindeki acıyı yüreğimin en içinde hissetmiştim.

"Bir zamanlar ben de o hâldeydim, ağabey..."

Sertçe yutkunduğumda İshak'ın tam olarak ne demeye çalıştığını anlayamamıştım. Atan kalbimin sesi kulaklarımda çınlıyordu sanki... Tanrı aşkına, burada neler dön

"Beni kurtarıp tüm yaralarımı iyileştirmiştin..." Yere ağzında biriken kanı tükürdükten sonra devam etti. "Beni yanına almıştın, yardım etmiştin. O pislikten senin sayende kurtulmuştum." Gözünden bir damla yaş döküldükten sonra dizlerini kendine çekip kafasını yukarı kaldırarak Mesih'e hayranlıkla baktı. "Benim tek ailem sendin."

Birden hıçkırmaya başladığında Mesih sıkıntıyla iç çekti, bir elini saçlarının arasından geçirdi ve tekrar İshak'a baktı.

"Sana bu kadar alışmışken beni birden bırakman, sahip edindiğin bir köpeği sokağa atmakla aynı şey ağabey!"

Elimle dudaklarımı kapattığımda duyduklarım karşısında donakalmıştım. İshak'ın şu anki durumunun bir nedeni vardı ve başlangıcı Mesih idi...

Kıvranarak zorlukla yerde kıpırdandıktan sonra dizlerimin üzerine oturup avuçiçlerimi çıplak zemine dayadığımda itaatkâr bir köle gibiydim. Kafamı kaldırıp Mesih'i izliyorken İshak'la duruşlarımız aynıydı...

"Birimizi seç, ağabey! Ben, sana ne kadar ümitsiz olsam da bir kez daha sormak istiyorum..."

Kaşlarım kendiliğinden çatıldığında bakışlarımla İshak'ı parçalayabilirdim. Bir de birimizi seçmesini mi söylemişti? Mesih'in gözlerinin beni bulmasından önce aralarında anlamayacağım bir konuşma geçmişti sanki... İshak, Mesih'e daha çok şifreli bir seçenek sunmuş gibi duruyordu. Altdudağını dişlerimin arasında çevirdikten sonra, sormamın garip olacağını bilsem de dudaklarımı araladım.

"İshak... Ne demek istiyor?"

Bakışlarım ikisi arasında dolanırken en son İshak'ta takılı kalmıştı. Mesih, İshak'ı kendine alıştırdıktan sonra neden onu bırakmıştı? Canımın acısını görmezden gelerek soruları cevaplandırmaya odaklandım.

İshak gülümsedi.

"Ona söylesene, tüm gerçekleri? Artık bilmesi gerekmez mi ce de?"

Mesih hiddetli bir tokadı İshak'a geçirdiğinde boşta kalan yanağı yeri selamlamıştı. Mideme korkudan kramplar girmeye başlamışken oluk oluk terliyordum... Daha fazlasını öğrenmek istiyordum fakat katlanabilir miydim, bilmiyordum...

İshak kendini toparlayamadan devam etti.

"Beni it gibi sokağa attığını neden söylemiyorsun?" Sinirle yumruğunu yere vurduğunda ağzından tükürükler saçarak devam etti: "Söylesene ağabey!"

Mesih, İshak'ın saçlarından kavrayıp kendine doğru çekerek burnuna kafa attığında her şey saniyeler içerisinde gerçekleşmeye devam ediyordu.

"Pisliğe tekrar başlayıp yaptığın boklar yüzünden seni kapıya attım, şerefsiz piç!"

Avuçiçlerime baskı uygulayarak kendimi güçlükle yukarı kaldırdım. Mesih'in çaprazına geçerek ben de İshak'a tepeden bakmaya başladım.

"Bir halt yememiş gibi davranıyorsun bir de!" Mesih'in siniri artmaya başladıkça olan, İshak'a oluyordu.

"Mesih..."

Gözleri irislerime değdiği an onu durdurmak için seslendiğimi anlamış, tekrar bakışlarını ona çevirmişti... Bugün durmak istemiyordu, durmayacaktı. Sırtımdan aşağıya bir huylanma hissettiğimde aramızda geçen ufak sessizlik bir felaketin başlangıcıydı. Bugün, bu odadan... sadece iki kişi çıkacaktı.

İshak ceketinin cebinden zorlukla bir paket çıkartıp burnuna götürdüğünde Mesih ağır bir küfür savurup üzerine atıldı. İshak yüz üzeri yuvarlanıp kendini korumaya almıştı. Mesih onu yakasından tutup kaldırarak yere çaldığında şiddetli arbede kaldığı yerden devam ediyordu fakat bu sefer tek bir farkla! İshak, Mesih'e karşılık veriyordu.

İrislerim yuvalarından çıkacak kadar irileştiğinde kalbim göğüs kafesimi zorlamaya başlamıştı. Dudaklarımı hızla ıslatarak etrafıma bakındım, uzun süre bu odada kalsam da şaşkınlıktan afalladığım için her şeyi unutmuştum sanki.

Hızlı adımlarla yerde duran komodine doğru ilerlediğimde ikisinin boğuşma sesleri geliyordu. Boğazımdaki düğüm yutkunmamı engellerken ellerim titriyordu, *İshak*... Ölümünü kabullenen İshak, ne olmuştu da şimdi celladına karşı meydan okuyordu?

Titreyen parmaklarımı komodine yerleştirdiğimde dizlerim korkuyla titreyerek öne doğru büküldü. Saçlarım önüme düşerek terleyen yüzüme yapışmıştı. Komodini milim kıpırdatamadan korku dolu bir iç çektikten sonra kenara kaydırdığımda belimden bir çıtlama sesi geldi, acı dolu bir inleme dudaklarımdan çıkıp, ufak odada yankılanarak Mesih'le İshak'ın hırıltılarına karıştı.

Ben... Şu anda farkında olmadan Mesih'le işbirliği ediyordum... Odadan belki de İshak'ın cesedi çıkacaktı, bunu nasıl yapacaktım? Sonrasında nasıl yaşayacaktım. Ben bu hâle nasıl gelmiştim... Tüm soru işaretleri saliseler içerisinde beynimin en ücra köşelerinde dolaşıyor, içimdeki korku ve panikle buluşarak afallamama, ne yapacağımı şaşırmaya sebebiyet veriyordu.

Gözlerimden hızla dökülen yaşları dirseğimin içiyle sildikten sonra onlara döndüğümde Mesih, İshak'ı fena hâlde benzetiyordu. Derin bir iç çektiğimde bakışlarım Mesih'e kilitlendi. Onu mantığımı terk ederek sevmiştim. Onu, geçmişini görmezden gelerek kabullenmiştim. Yaptıklarına gözlerimi kapatıp sadece kalbimi dinlemiştim fakat...

Yüreğimdeki gittikçe ağırlaşan o yaraya engel olamıyordum. Daha önce şahit olmadığım bir ana tanık olacak, görmezden geldiğim her şeyi nasıl yaptığını öğrenecektim... Zarar vereceği kişi, zamanında ağabeylik ettiği, yanına aldığı bir psikopattı ve benim varlığım yüzünden hayatı birazdan son bulacaktı... Kilitlenip kalmışken mideme giren krampları engellemeye çalıştım. Artık bir karar vermeliydim.

İshak'ın cebinden gizlice çıkartmaya çalıştığı çakıyı gördüğüm an buz kesildim, artık nefes dahi alamıyordum...

Dudaklarımı araladığımda sesim çıkmamıştı. Kulaklarımda yankılanan siren sesiyle gözlerimin kehribarı sönüp, yerini karartıya bıraktığında dudaklarım acımasızca içeri çekilerek küçülmüştü; dişlerimi birbirine sürttüm. Almaya başladığım serin soluklar burun deliklerimi genişleterek ciğerlerime ulaştığı an... Belki de geleceği düşünmeyi bıraktığım kısımdaydım, sonrası şimdilik önemli değildi... Tüm benliğimi hiçe sayarak, Mesih'e doğru kendinden emin adımlarımı sıralamaya başladığımda onun canı benimkinden önemliydi. Çünkü artık onsuz bir hiçtim. Kendimi bulmamda yardım eden adama olan teşekkürümü gerekirse kendimi kaybetmek pahasına da olsa ödeyebilir güçteydim.

Botumun tabanını İshak'ın eline bastırdığımda Kehanet'te yaşadığım zaman dilimindeki en yaratıcı küfürleri işitmiştim. Mesih çakıdan bihaber olduğu için kafasını kaldırarak bana baktığında başı, iki bacağımın arasında, dizlerimin biraz üzerinde kalıyordu. Mavilikleri beni aydınlattıktan sonra İshak'a dönüp yaptıklarımı inceledi ve hayretle yüzüme baktı. Hissediyordum... Kalbimin en içerisinden, bacaklarımın arasına kadar tek bakışıyla hissettirmişti, gözlerindeki vahşi aşkı...

Belki de yanlış olan dünyaydı, biz sadece savaş açıyorduk.

Bileğimden kavrayıp ayağımı geri çektikten sonra doğrulduğunda tüm dikkati yüzümdeydi... Gözlerindeki vahşi aşk yerini bir harabeye bırakmıştı.

"Uzak dur, İris."

Sesindeki boğukluk içimi titretti. Avuçlarımı omuzlarına yerleştirerek ona yaklaştığımda sağ elini göğsümün üzerine yerleştirerek beni öyle bir itti ki kalçamın üzerine geri düştüm. Mesih, beni bu konudan uzak tutmak istiyordu.

Ani bir refleksin ardından kalkmaya çalışan İshak'a büyük bir şiddetle vurduğunda artık İshak yerde hareketsiz yatıyordu. Mesih yanıma gelip üzerime eğildikten sonra kollarını belime doladığında, alınlarımız birbirine değince nefeslerimizi değiştirmiştik. Vücudumu bedenine yaslayıp beni kendiyle

beraber yukarı çektiğinde avuçiçlerim omuzlarında kalmıştı. Gözleriyle yüzümü en ince ayrıntısına kadar inceledi. Dudaklarını gözümün altına hafifçe dokundurduğunda canım acısa da dişlerimi birbirine kenetleyerek belli etmemeye çalışmıştım. Bir süre orada konakladıktan sonra alnımın kenarına doğru, tenimde bir çizgi çekerek hareket etti, oraya ufak bir buse kondurdu, orada soluklandı...

Yüzü boynumu bulduğu an yaşadığını fark etmişçesine, bir o kadar içten ve sessiz nefesler almaya başladığında gözlerimi yumarak kollarımı boynuna doladım. Tüm bu kargaşa ve hasarın içerisinde huzurun kollarına bırakmıştım kendimi.

"Geciktim..."

Sesindeki çatallaşmayı işittiğimde içim içime sığmamıştı. Mesih başından beri duygularını sözleriyle ifade edemeyen biriydi fakat en önemlisi karşındaki söylemeden bile hissedebilmek değil miydi?

"Biraz."

Kısık bir solukla cevap verirken yüzüm buruşmuştu. Parmaklarıyla kafamı kavrayıp geriye yaslayarak göz göze gelmemizi sağladı. Dudağının kenarında oluşan ufak morluğa kilitlendiğimde hüzünlenmiştim. Onu her zaman güçlü görmeye alıştığım için bu biraz farklı geliyordu. Gerçi İshak'a yaptıklarının yanında Mesih'in dudağı bir hiçti.

Yüzümü kavrayıp kendisine doğru kaldırdığında dudağının kenarında varla yok arası bir tebessüm oluşmuştu.

"Bugün ilk defa korktum." Gözlerim panikle aralandığında bir yandan da başparmağıyla yüzümü okşuyordu. "Sana yetişememekten..." Sertçe yutkundum, bana karşı belki de en içten olduğu hâlindeydi... "Bana birçok şeyi unutturuyorsun." Merakla yüz ifadesini, konuşurken dalgalanan dudaklarını incelemeye devam ettim. "Birini öldürmek üzereydim az önce." Hüzünlü bakışlarla Mesih'i izlerken maviliklerinde daha önce hiç görmediğim bir duygu meydana geldi...

Şaşkınlık? Üzüntü? Korku?

Hangisiydi bu duygu. Gözleri irice açıldığında çenesini birbirine kenetlemiş, derin bir soluk alarak beni birden geri itmişti. Sırtım kirli duvarla buluştuğunda gözlerimi kırpıştırarak ona baktığımda dudaklarım aralanmıştı. İsmini fısıldadığım an arkasını dönüp İshak'ı devirmeye çalıştı. O an Mesih'in sırtına sapladığı çakıyı görmüştüm.

Onu ilk gördüğümde yüzü mermer kadar parlaktı, gözleri içime işliyordu. Nefesi buz gibi havada bedenimi yakıyordu. Ömrühayatımda görebileceğim en ifadesiz adamdı. En yabancıydı ama belki de o an en güvenilirdi, her ne kadar aksini iddia etse de. Bana araba sürmeyi öğretişi, Kehanet üyelerine karşı bana en ufak söz ettirmeyişi, beni öpüşü, bakışı...

Hepsi gözümün önünden geçtikten sonra, bedenimden kaybolan bütün enerjiyi saliseler içerisinde toparlayıp, hızla bedenimi İshak'ın üzerine iterek yere düşmemizi sağladığımda İshak fısıldıyordu:

"Sana karşı kaybedemeyeceğim, kaltak. Seni uçurmak için ağabeyimi ortadan kaldırmam gerek." İshak beni devirip üzerime çıkması fazla uzun sürmemişti. Mesih onu geri itip beni kaldırdığında, Mesih'in boşluğundan faydalanarak sırtındaki çakıyı bastırabildiği kadar derine ittirince Mesih'ten ufak bir inleme sesi gelmişti. Kalbim paramparça olmuştu, canı acımıştı, canım acımıştı...

Dişlerimi birbirine kenetleyip atabildiğim en kuvvetli yumruğu midesine indirip vakit kaybetmeden Mesih'in arkasına geçtim; büyük bir soğukkanlılıkla bir elimi sırtına sabitleyip, diğeriyle çakıyı sertçe kavrayarak kendime doğru çekip çıkarttıktan sonra yaptıklarıma kendim dahi inanamıyordum. Mesih elimi tutarak ileri gitmemi engellemeye çalıştı.

"Kendine bunu yapmana asla izin veremem."

Mesih'in gittikçe güçsüzleşen sesi, üzerimde bağırarak ağlama arzusu bırakıyordu. Biz bitiyor muyduk? Elini itip Mesih'e odaklanmamaya çalışarak İshak'a doğru gidip bıçağı göğsüne doğrulttuğum an, moraran göz kenarları katlandı ve

gülümseyerek hamlemi bekledi. Kollarını iki yana açarak yanıma geldiğinde hâlinden fazlasıyla memnun gözüküyordu.

"Hadi ama nereme saplayacaksın?"

İrice açılan bakışlarım üzerinde gezinirken, aldığım titrek soluklarla birkaç adım geri çekilerek kafamı iki yana salladığımda, umursamadan üzerime doğru gelmeye devam etti.

"E-elis..."

Mesih kıpırdanarak yerinden kalkmaya çalıyordu, kafamı kısa bir anlığına ona doğru çevirdiğimde İshak, elimdeki çakıyı avcunun içerisinde sıkarak kendine doğru çekmeye başladı. Hayretle dudaklarım aralanmıştı, yararak kanattığı avcuna bakakalmıştım. Gözlerindeki korkusuzluk, yüreğimin en derinlerine kadar işlemiş, her geçen saniye bana zulmetmeye başlamıştı.

"Çok geç kaldın, ağabey!"

Sürmesi akmış gözlerini bana diktiğinde son derece tepkisizdim. Gözlerimdeki sıcak renk, en koyu tonuna büründüğünde boşta kalan elini kaldırıp kafama sert bir cisim indirdi. Bakışlarım kararmış, cızırtılı odada yankılanan başka bir arbede sesiyle yer, ayağımın altından kaymıştı... Daha sonrası uzun bir şanssızlıktı...

İkinci Bölüm

"Hiçbir şey sona ermedi;
güneş doğmayı sürdürdükçe
hayatın yeniden başlayacak ve
belki de sen ilk defa hissedeceksin."
Şule Terzi

Bölüm Parçası: Billie Eilish, "You See Me in a Crown"

Gözbebeklerim korkuyla koridordan küçük odanın girişine yöneldiğinde, dişlerimi kenetlenircesine birbirlerine bastırmaktan damaklarım sızlıyordu. Başımda hissettiğim ağrılarla gözlerimi sertçe yumup tekrar araladığımda birkaç kesik nefesin ardından kendimi toparlamaya çalışsam da gücüm yetmemişti. Kafam iki duvarın arasına sıkışıp kalmıştı sanki.

"Bu ne böyle..."

Ağzımın içinde konuşup kenardaki duvara tutunarak kendimi yukarı çekmeye çalıştığımda tüm kemiklerim sızlıyordu; buradan sağ çıkabilirsem uzun bir süre hareketsiz yatmam gerekecekti, her yerim ağrıyordu, acı çok tazeydi...

"Mesih..."

İsmini geveleyerek fısıldadığımda içim içime sığmamaya başlamıştı, suratımda oluşan ağlamaklı ifadeyle deponun koridoruna baktığımda başım şiddetle dönüyordu, yaslandığım demir her geçen saniye omurgamı deşerek yerini belli ediyordu.

Odadan hangi ara çıkmıştım, İshak ve Mesih... Mesih'in sırtındaki bıçak yarası gözlerimin önüne geldiğinde birkaç

damla yaş dudaklarımın arasına kadar sızmaya başlamıştı. Kalkacak gücü bir türlü kendimde bulamıyordum, bedenim felç geçirmişçesine hareketsizdi.

Su sesleri... İshak'ın beni kapattığı odadan gelen hoyrat su sesleri, bana birinin suya sokulup çıkartılışını anımsatıyordu.

İshak!

Dudaklarım hayretle açıldığında sol gözümden akan damlalar dudaklarımın arasından içeriye sızdı. Dişlerimi birbirine bastırıp hıçkırığımı geri yuttuğumda, kalkacak kuvveti bacaklarımda bulamadığım için yumruk yaptığım ellerimle kendimi koridorda kaydırmaya çalışıyor, ağlamamı engelleyemiyordum... Nerede olduğunu bulamadığım sesim dudaklarımın arasından dökülmüyordu bir türlü.

Ah... Hayır! Ne olur, ne olur aklımdakiler doğru olmasın, ne olur...

İshak'ın Mesih'i boğarkenki görüntüsü gözümün önüne geldikçe hıçkırıklarım artıyor, kalbim sıkışıyordu. Lanet olsun... Kendine gel ve kalk artık ayağa!

Kalkamıyordum, kendimi zar zor sürüyebiliyordum sadece... Bir şekilde dizlerimin üzerinde durduğumda kendimi küçük odanın girişine atabilmiştim. Hızımın etkisiyle dirseğim kapıya çarptığında gördüklerim karşısında, bedenimin etrafını ikinci bir deri gibi saran buz katmanını hissetmiştim, tüylerim ürperdi. Hayretler içerisinde küvete bakmaya devam ettiğimde dilim lal olmuş, tutulmuştu sanki...

İshak...

Su dolu küvetten çıkan İshak'ın cansız suratını gördüğümde öylece kalakalmıştım... Suyun etkisiyle gözlerinden akan boya, alnına yapışan saçları, ıslak kıyafeti... Bir süre öncesine kadar beni acımasızca boğup öldürmeye çalışan adamın cansız yüzü tam karşımda duruyordu, biri onu tutuyordu...

Korkuyla tutan kişiye döndüğümde sırtı bana dönük bir şekilde küvetin kenarına oturuyordu. Korku dolu bakışlarım sırtında gezindikten sonra saçlarını bulmuş, ardından ellerine

kaymıştı; donuk bir ifadeyle, yakalarından tuttuğu kişinin suratına, İshak'a bakıyordu... Tutulmuş dilimi hafif bir kavisle kıpırdatarak oynattığımda titremeye başlamıştım. Bedenim saatlerce soğukta kalmışçasına titriyordu, ensem uyuşuyor, kulaklarım uğulduyordu.

"Mesih..." Dudaklarımdan hissizce çıkan ismi duyunca ellerinde duran cansız beden birden suya düştüğünde benden yana bakmıyordu, sırtı hâlâ bana dönüktü... "Ha-hayır..." Güçlükle fısıldamıştım. Kafasını bana doğru çevirerek beni, ikinci bir hayrete soktuğunda aklımı kaçırmak üzereydim. *Bu... Nasıl... Ne ara?*

Donuk ifadesiyle bana bakmayı sürdürdüğünde, boğazım kesilmişçesine acıyordu; tüm bunlar nasıl olmuştu, o buraya nasıl gelmişti ve... İrislerim titrek bir şekilde başta Mesih sandığım kişinin karartılı bakışlarında sabit kaldı. Bilinci yerinde değil gibi duruyordu, anın şokunu yaşıyor ve ne yaptığını idrak etmeye çalışıyordu...

Sıkıca kapalı duran dudaklarımı araladığımda daha öncesinde, onunla böyle bir ortamda olacağımızı hiç düşünmemiştim... Zihnimde ilk karşılaştığımız yere, Kehanet Otogarı'na kadar gidip kısa bir gezi yaptığımda kalbim acımıştı.

"*Semum...*"Titrek sesimi sonunda bulup fısıldayabildiğimde, girdiği transtan çıkmak istercesine silkelenip ellerinde tuttuğu İshak'ın kayarak banyonun sularına karışmasına izin vermişti... Panikle gözlerimi kırpıp kafamı iki yana salladım. "Hayır, kaldır!"

Bir ümit, belki bir mucize olurdu ve İshak o acımasız gözlerini dünyaya son bir kez daha açardı... Semum, bir çare gelmeyeceğini bilse de elini suyun altına daldırıp, İshak'ı yakalarından tutarak tekrar yüzeye çıkarttığında tüylerim ürperdi. Ellerindeki cesede bir bakış attıktan sonra gözkapaklarını yumdu. Genizden gelen sert bir sesle, "*O artık öldü, Elis...*" dedi.

Gözkapaklarım birbirine girercesine yumulduğunda sırtımı kapı oyuğuna bastırmaya başlamıştım. Bu anı silmek mümkün değil miydi? Tam şu anı geriye saramaz mıydık? Hüsran dolu bakışlarım, su seslerini işitince tekrar kanın karıştığı kırmızı küveti bulduğunda Semum, İshak'ı içinden çıkartarak lavabonun fayansına yatırıyordu.

"Bu..." Güçsüz sesim odada yankılandığında titremem giderek arttı, sanki gözümü her yumduğumda anı siliyor, açtığımdaysa tüm olanlarla tekrar yüzleşiyordum. Kabullenemezdim, bu... Lanet olsun! "Nasıl olur?" Gözyaşlarım kendiliğinden yanaklarımdan akmaya devam ettiğinde dudaklarımdan birkaç hıçkırık çıkmıştı. "Olamaz..."

Semum ayağa kalkarak düşürdüğü omuzlarıyla yanıma geldiğinde bitik durumdaydı. Dizlerinin üstüne çöküp yanıma oturduktan sonra kanlı elleriyle yanaklarımı sardığında gerçeklik, her geçen saniye daha üstün geliyordu. Her şey hayal olamayacak kadar gerçekti!

"Elis..." Çaresiz ve üzgün çıkan sesi bedenimde iğne batma hissi uyandırmıştı. "Ben... Ben onu öldürmek istemedim..."

Gözlerimi kapatıp deli gibi ağlamaya devam ettiğimde artık bayılana kadar gözyaşı dökmek istiyordum. Gözlerimi kapatınca bir daha açılmasın istiyordum. Bu andan kaçıp hayata bir daha geri dönmemek istiyordum! Korku tüm bedenimi himayesi altına almışken yutkunamıyordum...

"İshak..." Dudaklarımın arasından fısıltı şeklinde çıkan ismini duyunca bedeni gerilmiş, solukları yavaşlamıştı. Olanları onunda kabullenemediği belliydi. "Na- nasıl oldu?"

Kafamı çevirdiğimde yerde yatan İshak'a gözümün çarpmasına engel olan Semum'un buğulanan, maviyle yeşilin harmanlanmasıyla oluşan gözlerine odaklandım. Bakışlarındaki hüsranda boğulmam an meselesi olabilirdi. Aşağı doğru sarkan altdudağını araladığında örtülen ince kirpikleri titredi.

"Seni görmeye gelmiştim." Güçsüzlüğün en derin tonlarında cirit atan sesi, ne kadar çaresiz ve üzgün olduğunu

iliklerime kadar hissetmeme sebebiyet veriyordu. "Evde garip şeyler olduğunu görünce çocukları aradım, Mesih neyse ki Alaz'a her şeyi anlatmıştı ve zaten apartmanda olduğum için hepsinden erken gelebildim..." Dişlerini birbirine bastırıp elleriyle yüzünü sıvazladıktan sonra sertçe yutkundu. "Sesler geliyordu." Titreyen kirpikleri aralanınca gözleri, korkuyla gözlerimi buldu. Bir eli kolumu kavramış, ardından sıkıca tutmuştu. "İçeriye girdiğimde İshak..." Gördüklerini hafızasından silmek ister gibi bir hâli vardı, başını salladıktan sonra devam etti: "sana vurdu ve sen yere düştün."

Gözlerim dehşet içinde irice açıldığında bakışlarım kararadı. Gözlerimin önüne gelen kısa görüntülerle hayrete düştüm: İshak'a doğrulttuğum bıçak, elini kesmesi ve kafama vurması, ardından yere düşmem, bilincimin kapanması.

Omuzlarımın titremesiyle gözlerimin önüne düşen görüntülerden silkindiğimde Semum devam etti:

"O, kafayı yemiş gibiydi, sürekli garip şeyler söylüyordu ve biz boğuşmaya başladık, seni kurtarmak için onunla mücadele ettiğimde yaralı olduğunu fark etmemiştim. Seni odadan çıkartıp ondan uzaklaşmaya başladığımda aklımda olan tek şey güvenliğindi, önemli olan sadece iyi olman gerektiğiydi..."

Dudaklarım kuruduğunda, panikle gözlerimi yumarak dilimi ısırdım. Öylesine karışık ve korkunç bir anın içerisindeydim ki neyi soracağıma, ne için korkacağıma şaşırmıştım.

"Mesih..."

Güçsüz bakışları etrafta gezindikten sonra derin bir nefes aldı. Onun gibi etrafa bakınırken, duvar dibinde hareketsiz yatan bedenini görmemle kaybettiğim sesimi bulup, odanın duvarlarında çığlığımı yankılatarak ona doğru atılmam bir olmuştu. Semum, omuzlarımdan tutup bana engel olmaya çalıştığında daha şiddetli ağlayarak onu itmeye çalıştım.

"Bırak!" Bana yardımcı olup onun yanına gitmemi sağladığında bayılmamak için bilincimi açık tutmaya çalışıyordum. Onun bana ihtiyacı vardı. Elimi yanağına sabitleyip

üzerine eğildiğimde gözyaşlarım yüzünden görüşüm sürekli buğulanıyordu. "Mes-mesih..."

Ağzımdan ve burnumdan aynı anda aldığım soluklar yetmiyor, ellerim titriyor, tenim çekiliyordu. Odaya girdiğimden beri o burada yatıyordu. Onu unutacak kadar sarsmış mıydı beni gördüklerim, ne olursa olsun, onu kısa bir süreliğine hatırlamamam affedilir bir şey miydi? *Kendimi parçalara ayırmak istiyordum!* Saliseler içerisinde her hissi tadıyordum.

Güçlükle Semum'un koluna vurarak kekeledim.

"A-ara! A-ambu-lans..."

Nefes aldığından emin olduğumda Semum donuk bir sesle cevap verdi.

"Arayamayız, İshak..."

Dehşetle aralanan gözlerimi ona sabitlediğimde aklımı kaçırmak üzereydim, nasıl olurdu da böyle bir şey söyleyebilirdi, her geçen saniye daha fazla boğulurken dişlerimin arasından tısladım.

"Her şeyi üstleneceğim! Ara çabuk!"

Kenara savrulan başımı güçlükle dik tutmaya çalışıyor, aynı zamanda da kollarımla Mesih'i sıkıca sarıyordum. Semum yüzünü yaklaştırıp çenemi kavrayarak belki de en sakin tonuyla konuştu.

"Alaz onu aradığımda yoldaydı, her ihtimale karşı tedbirli geleceklerini söyledi, sakin ol." Kafamı sallayıp ondan uzaklaşmaya çalıştığımda izin vermeden devam etti: "Ambulansı arasak bile Alazlar onlardan önce gelecek."

Aldığım titrek solukların ardından kafamı çevirip güçsüz kollarımla Mesih'i kendime doğru çekmeye çalıştım, sızlayan kemiklerimi umursamadan omuzlarına sarılıp bedenini yukarı çektiğimde elim arkasındaki yarasını kavramıştı. Gözlerimden düşen yaşlar, hafif çatılı duran kaşlarını ıslattığında aralanan dudaklarımdan cızırtılı bir haykırış koparak odanın duvarlarına çarpmıştı.

Semum devam etti:

"Elis, sakin ol, Alazlar gelmek üzeredir."

Alnımı Mesih'in alnına dayadığımda akan her bir gözyaşım onun yüzünde ince bir yol çizip yüzünün kenarlarında sarkıyordu.

"Buz mavisi..." Şakağına doğru fısıldadığımda yüzündeki sıcaklığın korunduğunu hissediyordum. "Beni bırakma..."

Kafamı geri çekip kusursuz suratında gözlerimi gezdirmeye başladığımda içim gidiyordu. Mermer gibi beyaz olan o güzel suratı, solan kıvrımlı dudakları, birer ok gibi düz olan sıralı kirpikleri o kadar güzeldi ki... Gerçek olamayacak kadar mükemmel duruyordu. Birileri koşar adımlarla alt kata indiğinde rahat bir soluk aldım. Zaman hâlâ geçmek bilmiyordu. *Gelin artık yalvarırım!*

Kafamı çevirip odanın girişine baktığımda kendini içeri atan Alaz'ı görünce yüreğimi kavrayan ağırlık biraz olsun azalmıştı sanki. Alaz, hiddetli bakışlarını küçük odada gezdirip gözlerini bizimle buluşturduğunda, Mesih'i bu hâlde görmeyi beklemediği suratında oluşan mimiklerden belli oluyordu. Yırtıcı bir hayvan gibi kasılan çenesi ve çatılan kaşlarıyla Semum'a ve İshak'a baktıktan sonra, hiddetle attığı uzun ve güçlü adımlarıyla yanımıza gelip Mesih'i dikkatle ellerimin arasından aldı. Peşinden birkaç kişi daha girdiğinde oda daha da küçülmüştü.

Boş bakışlarım sadece Mesih'e odaklıydı, odaya onların girmesiyle algılarımın bir kısmı yorgunluğa yenik düşerek kapanmışlardı sanki... Mesih'i apar topar kollarımdan ayırmaya başladıklarında parmaklarım kendiliğinden Alaz'ın koluna sarıldı. Başımı kaldırıp ona baktığımda aceleyle gözlerini üzerimde gezindirdikten sonra Semum'a döndü:

"Ona dikkat et, sakinleşmesine yardımcı ol ve buraya da dokunmayın." Gözleri yerde boylu boyunca uzanan İshak'la buluştu. "Hiçbir şeye..."

Mesih'i kaldırdıklarında panikle haykırdım:

"Mesih!"

Alaz'ın yanındaki çocuk çenemi sararak gözlerime baktı.

"Sakin ol, ciddi bir şeyi yok gibi duruyor, onu iyileştirmemiz lazım."

Bakışlarından saf doğruluk akıyordu, ona inanmıştım. Sözleriyle derin bir soluk aldığımda artık daha rahat nefes alabiliyordum...

Alazlar odadan çıkıp apartmanı terk ettiklerinde kendime, sakinleşmek için biraz zaman tanımıştım. Mesih iyiydi, acıdan yorgun düşen bedeni gözlerimin önüne geldikçe kötü olsam da avuçlarımla kavradığım teninin tazeliğini parmak uçlarımda hâlâ hissetmek, kötü anıları silmeme yardım ediyordu. Bir süre sonra yavaşça gerçekliğe dönmeye başladığımda derin bir iç çekerek onun yanına gittim. İçimden kopan duygular tam olarak neydi? Merhamet, Acı, üzüntü? Hiçbiri...

Hiçbiri kopmamıştı, her biri öylesine sağlamdı ki birlikte kurdukları üstünlük sebebiyle hissiz kalmama sebep olmuşlardı. Bakışlarımdaki ışık kaybolmuş, damarlarımda akan kan kurumuş, dudaklarımın rengi solmuş, kalbim durmuştu sanki...

Bedenim işlevini kaybetmişti. Öylesine dayanıyordum küvetin kenarına, neyi nasıl yapacağımızı bilmiyordum. Doğruyu ve yanlışı kaybetmiştim, bundan sonrasını düşünemiyordum. Uzun çaplı bir şokun etkisinde kalmıştım.

"Elis..." Çıplak sesini tekrar duyduğumda yüzümün önündeki saçları geri çekiyordu. "Özür dilerim."

Semum tam anlamıyla yıkılmıştı, bunu her şeyinden hissedebiliyordum, sadece bunu hissedebiliyordum zaten, *Semum'un yıkılışını...*

İshak'ın ölmesine sadece Semum sebep olmamıştı, İshak'ı beraber öldürmüştük. Elbirliğiyle nefes alan birinin hayatına son vermiştik... Bu gerçeği fark ettikçe içim çekiliyordu, kahroluyordum! Bir insanın ömrühayatınca yapabileceği en büyük hatayı yapmıştım, birinin nefes almasına engel olmuştum...

"Elis... Beni korkutuyorsun..."

Sertçe yutkundum. Gözlerimi aralayıp karşımda küçük bir çocuğun suçluluk duygusunu yaşayan Semum'un ifadesinde kaybolduktan sonra, kollarımı boynuna sararak onu kendime çekip sıkıca sarıldım.

"Her şeyin sorumluluğunu alacağım." İtiraz eder gibi olunca ona daha fazla sarıldım. "İsteyerek yapmadın, biliyorum, korkma." Göğsüme çarpan gözyaşlarını fark edince içim parçalanmıştı. "İyileşeceğiz Semum... Korkma, ben yanındayım..."

"Elis ben..." Dudaklarının arasından çıkan hıçkırığını göz ardı ederek devam etti: "Nasıl yaşayacağım... Ben bunu nasıl aşacağım..."

Gözlerimi yumup kafamı kapıya yasladım. Kollarım, baldırlarımın yanında ahenkle sallanırken göğsüm yavaş fakat derin bir ritimle hareket ediyordu. Dudaklarımı araladım, burnumdan aldığım soluklar yetersiz kalıyordu. Kendimi okyanusun en dibinde hissediyordum, boğuluyorum. Gözümle görmesem kesinlikle denizin tuzlu suyunda boğulduğuma yemin dahi edebilirdim. Gerçi artık gördüklerime de inanamıyordum. Az önce olanlar gerçek miydi? Tüm bu olaylar yaşanmış mıydı? Kafamı güçlükle eğerek omzumdan aşağısına, ellerime baktım: Kan... Parmak boğumlarımda dolanan kan, bir insana... yerde yığılı kalan İshak'a ve Mesih'e aitti.

Semum kısa süre önce çalan telefonuyla, karşısında konuşan kişiyi uzunca dinlemiş, ardından onaylayarak telefonu kapatıp bir süre daha yerinde öylece kalmıştı. Yerimden kıpırdamadan, isteksizce hareket etmeye başladığını görünce onu izlemeye devam ettim, İshak'ı yerden kaldırmaya çalışan Semum'u... Bana sesleniyordu, bir şeyler söylüyordu fakat duymuyordum. Şu anda okyanusun en derinindeki dalgalarda savruluyordum. Tuzlu su tüm ciğerlerimi dolduruyordu, yetersiz olan soluklar nedeniyle organlarım

patlamak üzereydi. Bedenim şişiyordu sanki, kulaklarımda uğulduyordu tüm sesler... *İdrak edemiyordum.*

Alnımdan kirpiğime süzülen ter damlası birden, ağladıktan sonra kuruyan tüm kirpik tellerimi nemlendirerek gözpınarına inmişti. Bir şeyler oluyordu, Semum bir şeyler diyordu fakat duyamıyordum. Boğazı patlarcasına bağırıyordu.

Tüm bunlar bir kâbus olabilir miydi? Tekrar kanla kirlenen ellerime eğdim başımı, bu gerçekten kandı... Parmaklarımı güçlükle kaldırıp yüzüme yapıştırdığımda tüm olanların hayal ürünü olmadığını güç bela idrak edebilmiştim... Yüzümün her karesinde hissettiğim parmaklarım, hayal olamayacak kadar gerçekti...

Omuzlarımdan tutulup sarsılmamla girdiğim şoktan az da olsa sıyrıldım. Beni zorlukla yukarı kaldırıp ayaklarımın üzerine basmamı sağladı. Ellerimi yüzümden uzaklaştırdığında kan, yerini Semum'un gözlerine bırakmıştı.

"Ben!" Bağırıyordu, şiddetli bir şekilde. Daha önce hiç duymadığım bir kudretle gözlerimi birkaç kez kırpıp zihnimi ona odaklamaya çalıştım. "Tüm bunları ben yaptım!" Sarsmaya devam etti. "Onu ben öldürdüm."

Tüm sözleri birer tokat gibi yüzüme çarptığında dizlerim daha fazla bedenimi tutamadı ve yeri boyladım. Kafam sert zeminle buluştuğunda Semum, üzerime çökerek beni toparlamaya çalıştı. Giderek kapanmaya çalışan zihnim açık kapı bırakarak bana işkence ediyordu, hareket edemiyordum fakat hissedebiliyordum. Oradaydım ama zihnim uçup gitmişti sanki. Bir süre sonra Semum üzerimden kalkarak İshak'ın yanına gittiğinde kalbimdeki sızıyla kalakaldım.

Bir saniye... Bir dakika... Bir saat...

Ne kadar o şekilde yattığımı bilmiyorum. Kısık bakışlarım irileşti, yerden kalkabilecek gücü üzerimde bularak kendimi toparlamaya çalıştım. Tavanda cızırtılı bir şekilde ses çıkartan ampule baktım, ışık belirli aralıklarla bir saniyeliğine kesildikten sonra geri geliyordu. İç çekerek küvete döndüm ve

gözlerimi sertçe yumdum. Gerçeklere tanıklık ettikçe hepsi tokat gibi yüzüme çarpıyor, beni öldürüyordu, kendime gelemiyordum.

"Elis!" Semum beni sertçe uyardı. "Çık dışarı ve olanları unut!"

Semum yaptıklarını kabullenmeye çalışıp, benim için daha fazla güçlenerek her şeyi halletmeye çalışıyordu, az önceki zayıflığını benim için örtüyordu...

Güçsüzdüm, zayıftım. Bu zamana kadar güçlü olduğuma dair belki de milyon kez kendimi kanıtlamaya çalıştığım zamanların ne kadar boş olduğunu fark ediyordum, zihnimin beni terk etmesine izin vererek tüm olanların sorumluluğunu Semum'a yıkmıştım. Kaçmıştım. Bir zavallı gibi... Sorumluluğu alacağımı söylediğim anki kararlılığım neredeydi? Olayın içinde kaldıkça daha ne yapacağımı bile düşünemiyordum!

Boş bakışlarım bir süre üzerinde gezindikten sonra yanında durduğu küvete baktım, bir süre önce o küvette İshak'ın cesedi duruyordu. Şimdi yoktu... Beyaz küvetin üzerini ince bir tabaka hâlinde kaplayan kirin üstünü kan lekeleri örtmüştü. Dolu küvetten akan su, beraberinde kan lekelerini götürmeye yetmemişti. Bu, benim İshak'ta açtığım yaradan dökülen kanlardı... Semum duvarlardaki kan lekelerini temizlerken beni görmüş, elindeki bezle bana doğru dönüp beni uyarmıştı ve o zamandan beri de beni izlemeye devam etmişti.

"Elis," dedi tıslayarak. Odanın kapısını kapattığımda arkadan gelen sesle kapıya döndüm. Yere düşen kirli sopalı fırçayı gördüm. Sertçe yutkunduktan sonra iki adım atarak fırçanın yanına gidip eğilerek onu yerden aldığımda gözlerimin önünden gitmeyen İshak vardı zihnimde...

Dişlerimi birbirine bastırıp küvete doğru adımlar atmaya başladım. Semum'un gözleri bedenimi delip geçiyor, endişeyle hareketlerimi izliyordu. Derin bir soluk alarak elimdeki sopanın fırça kısmını küvetin içine sokup suyu açtım. Kan lekelerini temizlemeye başladığımda kulaklarım uğulduyordu.

Tüm gücümle bastırmaya çalışıyor, kan lekelerinin tutkulu kırmızı rengini bırakarak yerini, açık bir tona verip delikten akışını izliyordum. Yaşanan tüm bu olayları silmeye çalışıyordum sanki. Bunu yapamazdım, olanları silemezdim. Lekeler kapanmıyordu, fırçayı hoyratça bastırdıkça gün yüzüne çıkıyorlardı. *Tanrı aşkına! Ben ne yapıyordum?*

Bugün bir insan ölmüştü ve şimdi de suçu örtbas mı edecektim? Peki ya vicdanımı? İyice şaşırmış durumdaydım! Elimdeki sopayı küvetin içine atarak bir adım geri çekildiğimde, Semum yanıma gelerek bakışlarını gözlerime sabitledi. Kendine güçlükle hakim olabildiğini görüyordum, zorlanıyordu...

"Elis..." Genizden konuşmuştu. Gözlerine boş bir ifadeyle baktığımda çektiği acıyı gözlerinin en derinlerinde görebiliyordum. "Lütfen, işleri daha fazla zorlaştırma." İç çekip arkasındaki görüntüye kısa bir bakış attıktan sonra hüsranla devam etti: "Çık dışarı, tamam mı? Ben gelene kadar içeri girme."

Ona bakmaya devam ediyordum. Sıkıntılı bir iç daha çektikten sonra parmaklarını parmaklarıma kenetledi ve beni dışarı çıkartıp kapıyı üzerime kapattı.

Semum tekrar banyoya girip gerçeklerle yüzleşmeye devam ettiğinde kalbim sıkıştı. Hayır, Semum gerçekleri temizliyordu. Tekrar hayır, o... gerçekleri ortadan kaldırıyordu. Bizim yaptığımız hiçbir şey temiz olamazdı. İshak'ın kanıyla kirlenmiştim. Tüm hayatımı, karakterimi, benliğimi hiçe sayarak yok etmiştim. Kendimi bir kez daha öldürmüştüm. Ve ne yazık ki bu sefer küllerimden tekrar doğmaya layık değildim.

Sırtımı duvara yasladığımda hırpalanan bedenim acı içindeydi. Benim aldığım nefesi alamıyordu artık. O ölse de bedenimdeki acılar tazeydi, Mesih'in omzuna açtığı yara tazeydi. Semum'un yaptıkları tazeydi. Bizde izlerini bırakarak gitmişti.

Gitmemişti.

Ona bunu kendi ellerimle yapmıştım. Bu yüzden hep zihnimde, ikinci bir kişi olarak yaşayacak, bana huzursuzluk verecekti. Ölene kadar o da benimle yaşamaya devam edecekti.

İshak ölmemişti, onu kendi zihnime hapsetmiştim.

Şimdi bana ne olacaktı? Şu saatten sonra bunun ne önemi vardı, bana verilen hiçbir ceza içimdeki yangını söndüremezdi. Ben bitmiştim. Mahvolmuştum, yok olmuştum.

Bir süre sonra kapı açıldı ve Semum görüş açıma girdiğinde ikimiz de farklıydık. Semum sürekli hareket hâlindeydi, soğukkanlılıkla cinayetin izlerini temizliyordu. Bense kıpırdamıyordum. Birden her şey değişmişti sanki. İlişkimiz de değişmiştik.

Artık hiçbir şey eskisi gibi olamazdı. Eskisi gibi gülemezdim. Eskisi gibi bakamazdım. Eskisi gibi konuşamazdım.

Bu zamana kadar belki de birçok konuda dibi gördüğümü, mahvolduğumu sanmıştım. Yanılmıştım. Bu çok farklıydı. Çok kötüydü, çok kirliydi. Semum elimden tutarak beni hızla dışarı çıkarttığında İshak'ın nerede olabileceğini düşünüyordum. Ben yerde bilinçsizce yatarken İshak ortadan kaybolmuş, geriye izlerini bırakmıştı.

Kendimi araba koltuğunda bulduğumda vakit kaybetmeden yerine geçti. Arabayı çalıştırdığında bir yola, bir de bana bakıyordu. Aynı ortamda bulundukça bakışlarını sürekli hissedebiliyordum. Kafamı çevirip gözlerimi üzerine diktiğimde bana baktı ve o an düşüncelerimi okuyabildiğini fark ettim.

Araba karanlık sokaklarda kayboldukça düşüncelerim arasında kendimi bulmaya çalışken daha fazla kayboluyordum. Mesih'in evinin önüne geldiğimizde içimde zaten var olan endişe tomurcukları tekrar gün yüzüne çıktı. *Mesih... Şu an yanımda olmanı istiyorum, yanında olmak istiyorum... Yolumu kaybettim Mesih, ne yapacağımı bilmiyorum...*

Arabadan inerek beni de dışarı çıkarttı. Parmakları sertçe belimi kavradığında hızla hareket etmem için ittiriyordu. Neden Mesih'in evine gelmiştik? Kapının üzerindeki

anahtarı görünce bunu Mesih'in ayarlayabileceğini düşünmüştüm, kendine gelmiş miydi? Bunu o istemedikten sonra kimse sağlayamazdı... Sarmaşıkların arasından geçip kasvet dolu eve girdiğimizde derin bir iç çekti ve adımlarımızı durdurmadan banyoya girmemizi sağladı. Soran bakışlarım yüzünde gezindiğinde omuz silkerek etrafa bakındı.

"Gir, bir duş al."

Karartılı bakışlarım Mesih'in izlerini taşıyan evinde dolandığında ruhum ikiye ayrılmıştı sanki... Bir yanım İshak'la, bir yanım ise Mesih'le kalıyordu...

Dediklerini dinleyerek banyoya doğru ilerleyip içeriye girdiğimde bu seferki küvetin içinde kan yoktu, her yer temizdi. Gerginlikle gözlerimi kapatıp tekrar açtığımda, kilitlenerek aynaya bakakaldım. Belki de hiçbir zaman unutmayacağım bir görüntüydü, zihnim zamanla tozlansa da o rafta hep kalmaya devam edecek bir görüntü.

Üzerimdeki kıyafetlerden kurtulduktan sonra bacaklarımı küvete sokup, içine girip oturduğumda tek başına kanadı kırık bir kuş misali kalakalmıştım... Gözlerimi yumup tüm anlardan kurtulmak istercesine onu düşlemeye başladım.

Bizi...

Sırtımı yasladığım göğsü sertti. Çenesini alnıma yaslayıp elini suya daldırdı ve ardından suratıma kapattı, suratımdaki kurumuş kanı ovalıyordu... Geniş küvetin kenarındaki keseyle beni yıkamaya başladığında, kafamı geri atarak göğsüne yaslayıp beni arındırmasına izin verdim.

Kanı kanla temizlemesine izin verdim.

Tutku yoktu, şehvet yoktu. Onunla kurduğum kısa düş sadece arınmak içindi, kendime gelebilmek için...

İç çekerek düşlerimin buğulanmasına izin verip az önce hayalimde ona yaptırdığım her şeyi, ondan güç olarak kendim yapıp bedenimi kir ve kandan iyice temizledim. Havluyu bedenime sardıktan sonra ufak bir havluyla da saçlarımın ıslaklığını kabaca alıp omuzlarımdan aşağı dökülmelerine

izin vererek banyodan çıktım. Semum neyse ki etrafta yoktu. Mesih'in odasına girip onun kıyafetlerine hüzünlü bir bakış attığımda onunla olan yanım ağır basmış, gözlerimi doldurmuştu. Biz tekrar toparlanabilecek miydik?

Altıma gri, paça kısmı lastikli, bol duran bir eşofman altı giyip, üzerime de beyaz, düz bir tişört geçirip eşofmanın takımı olan kapüşonluyu da sırtıma aldım. Kıyafetlerin hepsi Mesih'e ait olduğu için bol durmuşlardı, ayağıma da beyaz, uzun çorakları giydikten sonra ıslak saçlarımı olduğu gibi bırakarak salona girdim.

Oturduktan sonra bir süre sonra içeri girdiğinde onun da üzerinde temiz kıyafetler vardı, saçları hafif nemliydi. Kafasındaki düşüncelerin ağırlığıyla usulca yanıma geldiğinde elinde tuttuğu iki kupayı da masanın üzerine koyarak sırtını koltuğa yasladı. Burnundan bıraktığı derin solukla kafasını geriye atıp tavana bakarak gözlerini yumdu.

Sessizliği bozmayıp dinlenmesine izin vererek masanın üzerindeki kupayı alıp ufak bir yudum aldım. Rahatlatıcı bir çaydı... Ben içmeye devam ediyorken, bir süre sonra yerinde doğrularak bana katıldı ve ılıyan çayını içmeye başladı. Sessizlik içinde birkaç yudum daha aldıktan sonra kupaları yere koyarak beni kendine çekti, bir kolunu sırtımdan geçirip kafasını omzuma yasladığında çaresizce çıkan sesini işittim:

"Konuş artık, lütfen."

Sertçe yutkunarak kollarımı boynuna sarıp ona yaslandığımda çok fazla acı çekiyordum. Az önceki sesinde var olan duygular bana bir nebze de olsa ulaşmıştı, beni bulmaya çalışıyordu. Gözyaşlarım birbiri ardına sıralanırken boğazımda patlayan hıçkırıklarımı yutarak kendimi dizginlemeye çalışıyordum. Korkudan nefes nefese kalmıştım. Vermem gereken tüm tepkileri belki de şimdi veriyordum. Her şey geçecek dercesine eli, sırtımı sıvazlamaya başladı. Bu geçecek bir şey değildi, kalıcıydı... Diğer eli saçlarımı buldu, beni rahatlatmak için elinden geleni yapıyordu.

"M-mesih..." Titreyen dudaklarımı güçlükle aralayıp hıçkırırcasına adını fısıldadığımda kasıldığını, gerilen gövdesinden anlayabiliyordum. "O-ona ihtiyacım var!"

Dilim bunu söylerken bile güçlükle kıpırdamıştı. Zihnimde, kendime her ne kadar haykırsam da her seferinde ilk kez öğreniyor, farkına varıyordum. Birçok şeyi Mesih'le öğrenmiştim. Böylesine bir yıkımı o yokken aşamazdım... Dudakları saç diplerimi bulduğunda parmakları hiç olmadığı kadar nazikti.

"Ben yanındayım..."

Kafamı hızla iki yana sallayarak, omzundan kaldırıp gözlerimi gözlerine delirmişçesine diktim.

"Ama benim ona ihtiyacım var!"

Hayretle gözlerime bakakaldığında incindiğini ışığı sönen gözlerinden hissedebiliyordum, içime işlemişti tüm duyguları, sözlerimle onu kırdığımı hissedince pişman olsam da artık ağzımdan çıkan lafların çoktan esiri olmuştum.

"Elis..." Dişlerini sertçe birbirine bastırınca çenesi keskinleşti. "Benimde..." Gözleri dolarak devam etti: "sana ihtiyacım var..." Sertçe yutkunduğunda kalbime bir bıçak saplanmıştı sanki. "Benim suçum neydi? Seni kurtarmak mı?"

Kuruyan dudaklarım aralandığında değişken ruh hâlim yüzünden, Semum'a verdiğim hasarlarla yüzleşmek zorunda kalmıştım. Onun yanında olacağımı söyledikten sonra ruhumu ikiye bölüp, sadece Mesih ve İshak'a pay ederek Semum'u yalnız bırakmıştım.

"Be-ben..." Titreyen altdudağımı durdurmaya çalışarak ellerimle yüzünü kavradım. "Özür dilerim Semum..." Ellerini yanaklarıma koyarak yüzümü yüzüne çektiğinde bakışları beni hipnoz ediyordu sanki.

"Bana yardım et, lütfen." Dudaklarını yalayarak bakışlarını kucağına indirdikten sonra tekrar gözlerime baktı. "Onu öldürmek istemedim. O her fırsatta sana zarar vermek istedi. Bu işin sonu yoktu. İshak hiçbir zaman durmayacaktı. Ben sadece seni korudum."

Kuruyan boğazımı yutkunarak ıslattıktan sonra burnumdan derin bir soluk alıp başımı boynuna geri soktum.

"Sen sadece beni korudun..."

Sözlerini tekrar ettiğimde onun da en az benim kadar karışık bir ruh hâli içerisinde olduğunu hissetmiştim. Boğazını temizledi.

"Her ne kadar kabullenemesem de bu benim pisliğim, bu meselenin dışında kal."

Büzülen dudaklarımı birbirinden ayırdım.

"Yok sayamam... Bunu yapamam..."

"Sayman gerekiyor, Elis. Sadece bana yardım et, elimden tut."

Yüzüne bakıp gözlerimi gözlerine diktim. Dişlerini sertçe birbirine geçirdiğinde gözlerindeki ışık sönüp yerini karanlığa bırakmıştı. Gittikçe yok oluyorduk. Aramızda geçen sessiz tehdidin ardından beni gözleriyle uyarmıştı, devam etmemem, susmam için. Onu dinleyerek kafamı tekrar geniş omzuna yasladığımda susarak konuşmaya devam ettik.

Uyandığımda kapalı olan perdeden dışarıyı göremesem de öğle saatlerinde olduğumuzu anlayabiliyordum. Zaten sabaha karşı uyumuştum, öyle derin uyuyordum ki bedenimin Mesih'in odasına ne zaman taşındığını bile fark edememiştim... Onun kokusunun büründüğü yatağından çıkıp banyosuna girdiğimde, eklemlerimi hareket ettirdikçe bedenimdeki yaralar gün yüzüne çıkıyor, acı tazeliğini koruyordu.

Musluğu açıp aynada kendime ufak bir bakış attıktan sonra, yüzümü sertçe yıkayıp kafamı kaldırdığımda korkuyla birkaç adım geri çekilip ufak bir çığlık attım. Kalbim deli gibi atıyordu, güçlükle nefes aldım.

"Beni korkutun!"

Mesih gülümseyerek kollarını belime doladıktan sonra boynumla omzum arasındaki noktaya yakıcı bir öpücük kondurdu.

"Günaydın, nasıl hissediyorsun kendini?"

Şaşkın bir ifadeyle kafamı geriye atıp yüzünü görmeye çalıştım.

"Sen ne zaman geldin? İyi misin, yaran nasıl?"

Gülümseyerek ona doğru dönüp kollarımı omzuna doladım.

"Çok iyiyim." Dudağının kenarı yukarı doğru kıvrıldı. "Asıl sen nasılsın, kendini toparlayabildin mi?"

Kafamı salladığımda devam etti:

"Elis... Biliyorsun, bu işlerde daha önce çok bulundum. İshak çöptü, sen de onu olması gereken yere attın, hepsi bu."

Yüzünde şeytani bir gülümseme oluştuğunda kaşlarım çatılmıştı, geri çekilip tişörtünü sıyırarak üzerinden çıkarttı.

"Sen... Nasıl..."

Yüzündeki karartılı ifadeyle yaklaşıp dudaklarıma ufak bir öpücük kondurarak devam etti:

"Artık tam anlamıyla benim kızımsın..."

Donuk bakışlarım, üzerinde gezinmeye devam ettiğinde yer ayağımın altından kaymak üzereydi sanki. Söylediklerine bir türlü inanamıyor, karartılı bakışlarına daha fazla tanık olmak istemiyordum. Elimden tutup beni küvete doğru çektiğinde ayaklarım yerin soğuk zemininde sürüklendi.

Dudağının kenarı yukarıya doğru kıvrılınca devam etti:

"Gel, bir küvet ziyafetini hak ettin."

Bakışlarım küvetle buluştuğunda boğazım patlayana kadar çığlık atmaya başlayıp onu iterek yerimde zıpladım.

"Bırak beni!"

Hızla adımlarımı geriye doğru sıraladığımda sırtım kapıya çarpmıştı. İshak küvette kanlar içinde yatıyordu. Çığlıklarım birbiri ardına patlamaya devam ederken Mesih'e baktım, sanki her zaman gördüğüm güzel suratın sahibi o değilmiş gibiydi, korkunç görünüyordu. Bana vahşetle sırıttı.

"Hadi Elis, bize katılmasını istemez misin?"

Parmaklarımı hızla saçlarımın arasından geçirip arkamı döndüm. Kapıyı açmamla arkamdan kolunu uzatıp kapıya

sertçe vurması bir oldu. Ona doğru döndüğümde sanki kan şımda bir yabancı vardı.

"Nereye gidiyorsun, onu zaten yarmamış mıydın?"

Sertçe yutkunarak kolumu kurtarmaya çalıştım.

"M-Mesih, bırak!"

Kolumdan tutup beni küvetin önüne çektiğinde İshak kanlar içindeydi, karnındaki çakıyı incelerken ensemde hissettiğim nefesle tüylerim diken diken oldu.

"Elis."

Kime ait olduğunu çözemediğim sesi duyunca bakışlarım titredi ve korkuyla kafamı omzumun üzerinden arkaya çevirdim, kalbim hızlı atmaktan duracak gibiydi.

"Merhaba kaltak!"

"Elis! Elis!" Yutkunamıyordum, boğazım hızla kurumaya devam ettikçe acı içinde kıvranmaya devam ediyordum. "Uyan, Elis!"

Gözlerimi hızla açıp doğrulduğumda bedenimi yoğun bir ter tabakası kaplamıştı. O kadar gerçekçiydi ki her şey, hangisinin rüya olduğunu ayırt edemiyordum. Semum yanımdan kalkmış, elinde büyük bir bardak suyla geri dönmüştü. Sırtımı sıvazlayıp bardağı parmaklarıma tutuşturduktan sonra diğer eliyle yüzüme düşen saçları geri itti.

"Kâbus gördün sanırım, iyi misin?"

Suyu kana kana içip derin soluklar almaya devam ederken kafamı sallamakla yetindim.

"Hangisi kâbustu, dün mü? Bugün mü?"

Gözlerini yüzümde iyice gezdirdi, iyi olduğumu ölçmeye çalışıyordu.

"Elis, pek iyi görünmüyorsun." Onu da endişelendirmiştim. Belki bir umut... "Elis, gerçekle hayali karıştırıyor musun?"

Hızla elimi savurdum.

"Sadece dün zor bir geceydi. Çok kötü bir geceydi. Ve en az onun kadar kötü bir kâbus gördüm. Bu yüzden etkilendim."

Kendimi ifade ederken zorlanmıştım. Kafasını anladığını belirtircesine salladı.

"Onu mu gördün?"

Altdudağımı dişleyerek iç çektiğimde cevabını almıştı zaten. Koltuktan kalkıp bana tepeden baktı.

"Sana yiyecek bir şeyler hazırlayacağım, o zamana kadar biraz toparlan."

"Bekle! Mesih'ten haber var mı?"

"Alaz henüz aramadı."

Cevabımı beklemeden odadan çıktığında, dirseklerimi dizlerime yaslayarak avuçlarımla suratımı örttüm. Eve geldiğimizde Alaz Mesih'in iyi olduğunu, hastanede kalması gerektiğini söylemişti. Söylediğine göre yarası derin değildi. Ona inanmıyordum. Eğer derin olmasaydı Mesih ne yapar ne eder, yanıma gelirdi.

Banyodan çıkıp salona ilerlediğimde masadaki hafif yanık omleti uzaktan da olsa görebiliyordum. Sandalyeyi çekip masaya oturdum, parmaklarının üst kısmıyla yemem için tabağı önüme itti. Bir şey yiyebilecek hâlde hissetmiyordum kendimi. Aklım sürekli onlardaydı. Nasıl yiyebilirdim ki?

"Yemen gerek, Nöron."

Yanımda bir bekçi gibi beklemeyi sürdüreceğini bildiğim için sıkıntıyla iç çekip, çatalı omlete isteksizce batırıp birkaç parça keserek ağzıma götürdüm. Yediğimden emin olmak isteyeceği için kendimi zorlayarak büyük kısmını bitirip geriye yaslandığımda, çatalını eline alıp kalanı ağzına attı.

"Sayende midem bozuldu."

Dudağını bükerek sandalyesine yaslandı.

"Güzeldi bence."

İkimiz de düşüncelerimizin karanlığından kurtulmak istercesine saçmalayarak bir şeyler zırvalıyorduk. Yaşananlardan kaçarak birbirimize sığınıyorduk...

"Alaz hâlâ aramadı mı?"

Kafasını salladı.

"O iyi, merak etme, aşağı indiğimde aradı, kısa zaman sonra dönecek."

Geriye doğru yaslanıp rahat bir soluk aldığımda en azından bu konuda kendimi rahatlatabilirdim. Boğazımı temizledim.

"Bu durumu... kimler biliyor?"

Ağzında kalan birkaç kırıntıyı daha yuttuktan sonra tekrar hissizleşen bakışlarını masada gezdirerek mırıldandı:

"Şu anlık endişelenmemizi gerektirecek kadar kimse bilmiyor."

Aralık kalan dudaklarımdan aldığım uzun solukların sonucunda gözlerimiz korkuyla birbiriyle buluştu. İkimiz de bazı şeyleri konuşmamız gerektiğinin farkındaydık. Kafamı çevirip pencereye baktıktan sonra konuşacakken benden önce davrandı:

"Sadece biraz... biraz görmezden gelmek istiyorum, o gün olanları. En azından daha sağlıklı karar verebilmem için."

Dudaklarımı kapatıp anladığımı belli edercesine gözlerine baktığımda, Semum'u gördükçe içim acıyordu. Sahi, onun günahı neydi? Neden bütün kötü olayları Semum yaşamak zorundaydı? Bakışlarım kimsesiz kalan, ismini dahi bilmeyen, benim için elini kana bulayan çocukta gezindikçe kalbim sızlıyordu. Kendimi ona karşı borçlu hissediyordum.

Bir süre öncesine kadar geçmişiyle ilgili araştırmalar yapıyordum, tam bir şeyler öğrenecekken araştırmam bu mesele yüzünden havada asılı kalmıştı. Semum'a yardım etmem gerekiyordu. Kimsesi olmayan bu adam, tek başına hayatına devam etmeye çalışırken Kehanet'in savurduğu hoyrat rüzgârlar sebebiyle oradan oraya savruluyor, yara alıyordu...

Sahi... Beni hangi ara bu kadar çok benimsemişti bu adam? Uğruna adam öldürecek kadar mı önemliydi onun için nefes almam? Birden kanım çekildiğinde, kirpiklerinin gözlerini kapamasını, kafasını sandalyeye doğru yaslamasını, oyuntu şeklinde çıkan ademelmasını izlemeye devam ederken sisli bir bulutun saydamlığıyla o güne gittim.

Selenaylarla kaldığımız evde, ikimiz yemek yemiştik ve ardından bana yaklaşarak konuşmuştu. Saçımı geriye itip çenemden tutarak kendisine doğru çevirdi. Dudaklarıma bakıyordu.

"Öpmeyeceğim, merak etme..." Suratını yaklaştırdığında tırnaklarımı etine batırmaya devam ediyordum. "Sadece," dedi ve başparmağını dudaklarımın alt kısmındaki girintiye sokarak oyalandı. "bana birini hatırlatıyor."

Kısık bakışlarım etrafta dolanmaya devam ediyorken o güne ait diğer söyledikleri birbirini takip etmişti:

"Biliyorum. Eskide olan bir şeyleri biliyorum fakat... göremiyorum. İnsanın geçmişini hatırlamaması, ismini dahi bilmemesi nedir, tahmin dahi edemezsin. Ben hatırlamak istiyorum. Beni sana çeken sebepleri bilmek istiyorum, Elis."

Kollarımı kendi etrafıma dolayarak silkelenmeye çalıştığımda ensemdeki tüyler ürperdi. Semum ona birini hatırlattığımı söylemişti. Geçmişinde kalan o kızı bulmak istediğini... Belki de beni kurtarırkenki amacı sadece buydu. Bende o kızın kalıntılarını hissettiği için katil olma pahasına da olsa nefes almamı sağlamıştı. Bir şekilde... Amacı her ne olursa olsun bana yardım etmişti, ben de ona ederek o kızı bulmasına ne pahasına olursa olsun yardım edecektim.

Ertesi Gün

Çalan kapının sesiyle ağrıyan bacaklarımı umursamadan, koşturarak bir solukta kapıyı açtım. Onat, suratı beş karış asılmış bir vaziyette kapıda duruyordu. Bakışları sertçe üzerimde gezindi. Sanki bir şeylerden emin olmak istiyordu.

"Onat, Mesih'ten haberin var mı?"

Onat temkinli bir ifadeyle içeri girdikten sonra bakışlarını etrafta gezdirdi. Bana doğru dönüp kollarını belime sardığında panikleyerek ağlamaya başladım.

"Neden konuşmuyorsun, Mesih neden gelmiyor?"

"Sakin ol, birkaç işi var. İyi, merak etme." Geri çekildi. "Semum nerede?"

Omzumun üzerinden geriye baktım. Sabahtan beri onu görmemiştim.

"Odasındadır."

Onat'ın çenesi kasıldı.

"Mesih'in odasında mı kalıyor?"

"Hayır, orayı sadece ben kullanıyorum."

Kafasını anlayışla salladıktan sonra tekrar sarıldı. Saç diplerimi öptükten sonra, "Ben de burada kalacağım, korkma sakın tamam mı? Her şeyi duydum. Geçecek," dedi.

Onat'ın bize katılmasının üzerinde çok durmadım. Neyse ki aklı başında olduğu için Selenaylara haber vermiş, onları sakinleştirmişti.

Günler geçiyor, biz Semum'la sadece nefes alan iki çiçek gibi yaşıyor, çoğu zaman susuz kalarak solmaya devam ediyorduk. Artık her gece değil, uykuya daldığım her an gördüğüm o korkunç kâbusların esiri olmuştum. Sızlanarak uyanırken sesimi çıkartmamaya çalışıyor, Semum'un daha fazla benim yüzümden endişelenmesine izin vermiyordum. Bedenimdeki ağrılar giderek toparladığında gücüm yerine geliyordu. Onat'ın hazırladığı yemekleri yiyor, içten içe Mesih'in gelmesini bekledikçe sızlanıyordum. Onu suçlamaya başlamıştım. İyi olduğu hâlde neden gelmiyordu? Beni bu hâlde bırakarak başka işlerle uğraşmaya nasıl gidebilmişti?

Her geçen zaman ruhum daha fazla yırtılmaya devam ediyordu. Saniyeler, haftalar gibi geçiyordu sanki. Gün içerisinde sürekli yaşadıklarımla, o gün olanlarla yüzleşiyor; kabulleniyor, yıkılıyor ve ayağa kalkıyordum... Artık takatimin kalmadığı noktalara geldiğimi fark ettikçe bastıramadığım vicdanımın sesi, ciğerlerimi yırtarcasına ortaya çıkıyor ve kulaklarımı sağır edercesine sustuğumu haykırıyordu.

Şahit olduğum o kirli gecenin izlerini üzerimden atamayacağıma emin olduğum o gece, gözlerimi açarak tavanı

izlemeye devam ettim. Altı gün... Büyük bir zorlukla Mesih'in evinde altı gün geçirmiştim. Toparlanana, normale dönene kadar o evde kalmam isteniyordu. Bunun mümkün olmayacağını defalarca dile getirmeme rağmen beni büyük ölçüde Onat'ın gözetiminde burada tutuyorlardı. Onat'ın geldiği günün akşamı, Semum'u kendi evine göndermek istese de buna şiddetle karşı çıkmıştım. Benden önce onun arkadaşıydı ve Semum'un da yanında olması gerekirdi. Semum'u öylece yalnız bırakamazdık. O kendini benim yüzümden yakmıştı...

Birkaç kez daha İshak rüyalarımda beni ziyarete gelmişti. Onu öldürmek istememiştim. Böyle bir insan olduğum için kendimden tiksiniyordum. Hiçbir şeyden artık tat alamayacaktım. Susturamayacağım vicdanımın sesiyle saatlerce tavanı izlemeye devam ettim. Semum, Onat geldiğinden beri uzun soluklu uykulara dalıyordu ve odasından fazla çıkmıyordu.

Aklımda dönüp duran o fikirlerin esiri olarak kimsenin canını yakmadan bu hikâyeyi sınırsız yolla yürütmeye çalıştım. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım hep aynı sona çıkıyordu ve birinin kesinlikle canının yanması gerekiyordu. İfadesiz bakışlarım karanlık odanın duvarlarında bir müddet daha gezindi ve ben hissiz bir şekilde yatakta doğrulup çıplak ayaklarımı aşağı doğru sarkıttım.

Zamanı geldi.

Banyoya girip üzerimdeki kıyafetlerden kurtulup ılık suya attım bedenimi... Hareketsiz kalarak suyun bedenimdeki kıvrımlardan akıp gitmesine izin verdim. Aralanan dudaklarımdan derin bir soluk koyverdiğimde artık su soğuk akıyordu; suyu kapatıp havluya sarındıktan sonra odaya geçtim ve bedenimin kurumasını beklemeden buraya geldiğim ilk gün giydiğim eşofman takımının ekru rengini üzerime geçirdim. İçine de kahverengi bir tişört giyinmiştim. Saçlarımın o şekilde kalmasına izin verip Semum'un uyuduğundan emin olduktan sonra Onat'a bakındım. Kaldığım odanın holünde,

sandalyenin üzerinde uyuyordu. Nöbeti kapının önünde tut-
ması bana garip geliyordu.

Parmak uçlarıma basarak, ses çıkartmamaya çalışıp dış kapıya ilerledim. Polise gidecek, her şeyi anlatacaktım. İçim-deki sesi susturamadığım için bunu yapmam gerekiyordu, doğru olan buydu. İshak'tan haber alamayan, onu merak eden yakınları olabilirdi. Bu yüzden polisle işbirliği yapmam gerekiyordu. Kimsenin canı yanmayacaktı. Kapıyı sessiz-ce araladıktan sonra arkama bakarak Semum'un kalkmadı-ğından emin oldum ve dışarı çıkıp kapıyı kapattım. Saat, gecenin dördüydü. Adımlarımı hızlandırarak sokaktan çıkı-ğımda Mesih'in sokağı olduğu için etraf sakindi, diğer yerle-rin bu kadar sakin olmadığından emindim.

Kapüşonu çekerek yüzümü iyice kapattım. Korkuyordum, gergindim. Yapmam gereken buydu, buna emindim; içimdeki sıkıntıyı atmanın tek yolu buydu. Sokakları hızla geçerken köşede kafayı bulmuş iki çocuk, biriyle kavga ediyordu. Biri iterek yumruk attı çocuğa. "Geber, piç," dedi. Bakışlarımı yere indirerek yürümeye devam ettim. Buradaki herkes teh-likeliydi, biz de tehlikenin göbeğinde uzun süredir yaşama-ya devam ediyorduk. Uzun bir süre daha yürümeye devam ederken aklımdakilerle öylesine boğuşuyordum ki geçtiğim sokakları hayal meyal görüyorum.

Bir süre sonra polis karakolunun önüne geldiğimde ba-kışlarımı yerden kaldırarak binaya baktım. Parmaklarımla, kapüşonumun kenarlarını sarıp başımdan indirdiğimde saç-larım, yanaklarımdan aşağıya dökülerek esen rüzgârın etki-siyle suratımda savruldu. Derin bir iç çekip ellerimi yumruk yaparak kararlı adımlarla karakola doğru ilerlemeye başladı-ğımda tırnaklarım etimi deliyordu. Gerginlikten midem ağrı-maya başlamıştı.

Merdivenlerden çıkıp içeri girdiğimde titriyordum. Üni-formalı adamın yanına giderek düşünmeden konuşmaya başladım.

"İfade vermem gerekiyor."

Boyu benden birkaç santim uzundu. Kumral saçları, iri gözleri, pürüzsüz bir teni vardı. Genç adam tek kaşını kaldırdıktan sonra, kafasını kıpırdatmadan bakışlarıyla üzerimi baştan aşağı yavaşça süzdükten sonra gözlerime odaklandı.

"Sorun nedir?"

"B-bir cinayet." Ellerimi göğsümde kaldırarak savuşturmaya başladım. "Kasıtlı değil, kendimi savunmaya çalışıyordum." Diğer kaşı da kalkan kaşının yanına çıktı. "İshak..." Elimi alnıma koyup lanet okudum. "Soyadını hatırlamıyorum. Öyle birini tanıyor musun, gözleri sürmeli?"

Aklımı kaçırmışım gibi baktı. Evet, normal görünmediğimin farkındaydım. Gecenin köründe, erkek kıyafetli bir kız gelmiş, karşındaki görevliye bir şeyler zırvalamaya çalışıyordu.

Kolumdan tutarak beni çekti.

"Gel benimle."

Ufak bir koridoru geçtikten sonra sorgu odası gibi bir yere girdik. Sandalyeye oturduğumda parmaklarımı sıkıyordum, dışarı çıkıp kısa süre sonrasında odaya tekrar girdiğinde heyecandan dizimi sallıyordum. Elindeki bardaktan bir yudum su içtikten sonra bana odaklandı.

"Önce kendini tanıtabilir misin?"

Boğazımı temizledim.

"Elis. Ben, Elis Mira Aktaş." Parmaklarımı saçlarımın arasından geçirdim. "Her şey istemeden oldu."

"Bir saniye, kimliğin var mı?"

Yanağımın içini dişledim.

"Yanımda değil."

Üzerimdekilere tekrar bakıp gözlerini devirdi.

"Devam et, Elis Mira."

Adam kolundaki saate kısa bir bakış attıktan sonra umursamaz bir ifadeyle yüzüme baktı.

"İshak, uzun süredir beni tehdit eden biriydi. Ondan daha önce de şiddet görmüştüm. En sonki olayda beni kaçırdı."

Doğru düzgün anlatamadığımın farkındaydım fakat elimden ancak bu kadarı geliyordu. "Ondan ciddi anlamda bir şiddet gördüm, daha sonra..." *Erkek arkadaşım geldi,* diyecekken lafımı yuttum. Mesih'in adını karıştırmak istemiyordum. Yeterince tehlikeli işlerde bulunmuştu, sorun olabilirdi. "Beni öldürmeye çalıştı." Adını çıkartarak olayları detaylı bir şekilde anlatmaya devam ettikçe ilgisiz bir şekilde soru soruyordu. En sonunda sustuk, bardağını kafasına diktiğinde sessizlikten rahatsız olarak aceleyle sordum.

"Şimdi ne olacak?"

Arkasına yaslanarak yarım ağız gülümsedi.

"Bilmem, buna üstüm karar verecek ama bayağı bir yersin," dedi ağzını bükerek.

İfademi bozmadan izledim.

"Üstünüz?"

Omuz silkti.

"Birazdan burada olur."

Panikle soludum.

"Hemen mi, cezamı hemen mi çekmeye başlayacağım?"

Kafam kesinlikle yerinde değildi ve tam bir aptal gibi konuşuyordum.

"Tabii ki, karakoldasınız ve bir cinayet itiraf ediyorsunuz, hemen cezanızı çekmemeniz için bir sebep mi var?"

Adam benimle dalga geçercesine konuşuyordu, sinirlerimi bozmuştu. Kapının kolu hareket edince panikle kapıya baktım, üstü gelmişti ve bana ne olacağını bilmiyordum. Kapı açılıp içeri Mesih girdiğinde gözlerim fal taşı gibi açılmıştı. Ona kilitlenerek baktığımda çok sinirli görünüyordu. Siyah boğazlı kazağının üzerine siyah bir kaban giymiş, önünü açık bırakmıştı. Baştan aşağı siyaha bürünmüşken mavi gözleri öfkeyle parlıyor, her yeri aydınlatıyordu. Aldığı derin soluklar burun deliklerini genişletiyordu.

Adam kafasını çevirip Mesih'i gördüğünde yarım ağız gülümseyerek, "İşte, üstüm geldi," dedi. Mesih çenesinin

ucuyla sertçe kenarı gösterince adam kalkıp kapıdan çıkmadan Mesih'e yaklaştı:

"Kıza dikkat et, her an bomba patlatabilir."

Mesih bir şey dememişti, üniformalı adam cevap da beklemeden odadan çıktı.

Mesih, hararetle önüme geçip oturduktan sonra avuçlarıyla yüzünü sıvazlayıp parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. Bakışlarım yeri bulduğunda hırladı.

"Evet, söyle! Kaç yıl yemek istersin? Vicdanını, siktiğimin dünyasında olmayan adalet mi susturacak?" Sessiz kaldım. "*Aptal.* Tek başına Kehanet gibi bir yerde, bu saatte nasıl yürüyebilirsin!"

Gözlerim gözlerini bulduğunda ateş soluyordu sanki...

"*Mesih...*"

Üçüncü Bölüm

"Bugün, dünle aynı düşünseydin,
önceki günlerde yaşadıklarının hiçbir anlamı kalmazdı."
Şule Terzi

Bölüm Parçası: Lana Del Rey, "West Coast"

"Sesini kes, İris."

Odada yankılanan sessiz soluklarım, kalp ritmimle uyumlu bir ahenkle duyuluyordu. İşte buradaydı... Günlerdir göremediğim, her şeyiyle karşımda oturuyordu. En son onu görmek acı veriyordu çünkü yaralıydı ve bilinci yerinde değildi... Dudaklarımı ıslatıp kabuklanan yüzeyin üzerinde dilimi gezdirerek bakışlarımla hareketlerini takip ettim.

Yeni tıraş olduğu pürüzsüz, kemikli çehresinden belli oluyordu, saçları ve üzeri temizdi, aynı zamanda da oldukça sağlıklı duruyordu... Günlerdir neredeydi, toparlandıysa neden yanıma gelmemişti, ona ihtiyaç duyduğum günler boyunca ne yapıyordu... Ben tek başıma ayakta dururken, Semum'un yaşadıklarının altında ezilirken o tıraş mı oluyordu?

"Gelmişsin..."

Dudaklarımı buruşturarak tıslamıştım. Demek gelebilecek vaziyetteydi ve o gelmemeyi tercih etmişti. Yüzünde oluşan garip ifadeyle üzerimi inceledi, koltukta öne doğru eğilerek gözlerime bakmaya devam ettiğinde hareketlerinden kararlılık akıyordu.

"Burada ne işin var senin?" Sessiz ve keskin konuşmuştu.

"Bilmiyorsun, doğru olanı yapmaya çalışıyordum."

Birden beklenmedik bir hareketle masaya vurmasıyla, yerimde irkilmeme sebep olmuştu.

"Doğru olan? *Aptal* insanların koydukları kurallara göre olan doğrulardan mı bahsediyorsun? O gün orada değillerdi. Buna kimse karar veremez, benden başka kimse. Anlıyor musun?"

Ayağa kalkıp yanıma geldikten sonra avcunu masaya koyup üzerime eğildiğinde suratı fazla yakındı, gözleri hiç olmadığı kadar derindi. Kuruyan dudaklarımı ıslatarak bakışlarımı kaçırmamaya çalıştım.

"Sen..." Dişlerimi birbirine bastırdığımda yumruk yaptığım ellerimi sıkmaya devam ederek, "kim oluyorsun da..." kafamı kaldırıp buz mavisi gözlerine odaklandım. "böyle bir şeye karar verebiliyorsun?"

Bakışlarında oluşan derin ifadenin ardından, sessiz kalarak yüzümü inceleyince devam ettim:

"Neler yaşadığımız hakkında bir fikrin var mı?" Çenesi kasıldı. "Sen tıraş olabiliyorken *ben kendimi bile yıkayamıyordum.*"

Kararan bakışlarının eşliğinde doğrulup sırtını döndü.

"Sen..." Birkaç adım daha atıp elini beline koyduğunda üzerindeki siyah kabanı katlanmıştı. "hiçbir zaman beni..."

Yüzünü görmeme izin vermeden derin bir iç çektiğinde yarım kalan cümlesinden hiçbir şey anlamamıştım. Sanki içinde bir yerde derin bir yara vardı ve az önce onu ufalamak üzereydi. Bir süre bekledikten sonra kendini toparlayarak bana doğru döndü:

"Kurallara uymak istiyorsun demek, bedelini ödemek istiyorsun. İsteğini gerçekleştireceğim!" Kolumdan sertçe tutup beni beraberinde sürüklemeye başlayınca, adımlarımı hızlandırıp ona uymaya çalıştım. Karakoldan dışarı çıkana kadar konuşmadan ona izin verdim, bir şekilde içimden bunu yapmak gelmişti.

Çıkıp arabasına bindiğinizde merakla soludum:

"Ne yapıyorsun Mesih, nereye gidiyoruz."

Cevap vermedi. Çok geçmeden araba, evin önünde durdu ğunda kapımı açıp tekrar kolumdan kavrayarak beni çıkarıp eve sokmuştu. Hiddetle arkasını dönüp kapıyı kilitlediğinde etrafıma bakıyor, Semum ve Onat'ı arıyordum. Ortalıkta gözükmüyorlardı. Bana doğru dönüp üzerime yürüdüğünde kafam karışmıştı.

"Seni artık kilit altında tutmam gerekecek. Madem hapis hayatı istiyorsun, benim yanımda kalabilirsin!"

Uzun bir iç çektikten sonra ağır adımlarla ona doğru ilerleyip, konuşmadan boş bakışlarla yüzüne baktığımda hırlayarak devam etti:

"Bana öyle bakma!"

Yanımdan geçip kabanını çıkartarak koltuğun üzerine fırlattı. Birkaç adımla önüne geçtim.

"Semum nerede?"

Birkaç saniye sadece baktı, ardından kaşlarını kaldırıp altdudağını dişlerinin arasına aldıktan sonra ifadesini geri toparlayıp, "Evine gitti" dedi.

Bu da neydi böyle? Mesih... Biraz tuhaftı. Aklıma gelen yarasıyla gözlerimi sertçe yumdum. O fazlasıyla iyi göründüğü için nasıl olduğunu sormadan, kendi derdime düşerek onu suçlamıştım.

"Yaran nasıl?"

Cevap vermeyince yanında gidip koluna dokunacakken, eliyle kolumun düşmesine sebep olunca göz göze gelmiştik. Konuşmaya devam edecekken, kapıdan gelen yumruk sesleriyle irkilip aynı anda kapıya baktığımızda biri, kapıyı sertçe yumruklamaya devam ediyordu. Az önceki atmosferin etkisinden çıkıp endişeyle kapıya döndüğümde sesi, adımlarımı durdurmuştu.

"Odaya git."

"Ben..."

"Odaya."

Sesi yükselmişti. Kaşlarımı istemsizce çatıp ona kötü bir ifadeyle baktıktan sonra hızlı adımlarla odaya gidip kapıyı sertçe çarptım. Odada hızla bir volta attıktan sonra, kafamı kapıya yaslayarak içerideki sesleri duymaya çalıştığımda çabam başarısızlıkla sonuçlanmıştı. *Harika,* hiçbir şey duyamıyordum. Kapıyı tam kapatmamalıydım. Altdudağımı dişlerimin arasında sıkıştırarak, kolunu kavradığım kapıyı hafifçe araladığımda birkaç erkeğin sesi geliyordu. İshak ismini duymamla kapıyı açıp dışarı çıkmam bir olmuştu.

Evet, Mesih'in sinirleneceği bir şeyi daha başarmıştım fakat kendime engel olamamıştım. Vücudum benden habersiz harekete geçmişti sanki. Hızla kapıya doğru yürüdükçe adımlarım, görüş alanıma giren çocuklarla yavaşladı. Biraz geride durup onları incelemeye başladığımda, gördüğüm yüzler bana yabancı gelse de kim olabileceklerini gözlerinin altına çektikleri sürmelerden anlayabiliyordum. Kıyafet tarzlarından, saçlarının biçimsiz uzunluklarından...

Nefesim kesilmişti. Bir adım atıp onlara yaklaştığımda Mesih'in delici bakışları bir cisim olsaydı kesinlikle kurşun olarak kafama saplanabilirdi.

Çocuklardan biri diğerinden yaklaşık yedi santim uzun, birkaç kilo daha şişmandı. İkisi de serseri gibi giyinmişti ve İshak'la aynı tarza sahiplerdi. Bir nevi bu tarzda bir çete olabilirler miydi? Kehanet'ten her şeyi beklerdim.

Uzun ve iri olanın beni görünce gözleri kısılmıştı. Dişlerimin arasından kesik bir soluk alıp tek kaşımı havaya kaldırdım. Yine de her şey için emin olmak lazımdı.

"Siz kimsiniz?"

Sırtımı dik tutarak karşılarında güçlü durmaya çalıştım. Çocuklar birbirlerine baktıktan sonra bana geri döndüklerinde tutumum hoşlarına gitmemiş gibi bir hâlleri vardı. İshak'a nazaran daha aklı başında insanlara benziyorlardı ya da deli olduklarını iyi gizliyorlardı.

"Memduh," dedi kısa ve cılız olan. Görüntüsü ismine pek uymamıştı ve tarzına da.

"Meyus."

Boğazımı temizleyip kirpiklerimi kırpıştırdım.

"Siz..."

Kısa olan cümlemi bitirmemi beklemeden dudak büktü.

"İshak'ın arkadaşlarıyız."

Gözlerim ikilinin arasında gidip gelirken kısa bir kalp krizi geçirdiğime yemin dahi edebilirdim. Birden suratımdaki tüm kan çekilmiş, bedenim gerilmişti. Günler sonra İshak'ın adını Mesih harici bir başkasından, özellikle arkadaşı olduğunu söyleyen bir yabancıdan duymak boğazımda bir yumru oluşturmuştu.

Hissediyordum, dudaklarımın pembesinin kaybolup yerini griliğe bıraktığını, gerilmekten incecik olduklarını. Titreyen ellerimi baldırlarıma yapıştırıp bastırdığım dişlerimin arasından keskin bir soluk aldım.

"Sen de Elis olmalısın."

Ağzının kenarıyla sırıttı. Henüz bir şey söylememişti ama her şeyi bildiğini hissedebiliyordum.

"Elis, odaya geç."

Mesih'in dominant sesiyle bakışlarım hızla onu buldu. Dediğini yapmak istiyordum fakat bir yandan da kaçmak istemiyordum. Çocuk keyifle sırıttıktan sonra çenesinin ucuyla beni işaret etti.

"Bence Elis de dinlemek ister."

Bedenim her geçen saniye kaskatı kesilmeye devam ediyordu. Neyi dinleyecektim? Neler oluyordu? Dudaklarımı ıslatıp güçlükle dişlerimi birbirinden ayırdığımda çenem ağrımıştı.

"Kalmak istiyorum."

Mesih küfür edercesine bir soluk vererek salona doğru yürüdü.

"Gelin."

Kısa olan Mesih'in peşine takılınca Memduh hızla yanıma gelip fısıldadı:

"Duyacakların belki hoşuna gider."

Ardından hızla onları takip edince kaşlarım çatıldı. Bu çocuktan hiç hoşlanmamıştım, bir şekilde beni rahatsız etmeyi başarmıştı. Bedenimi güçlükle çevirip peşlerine takıldığımda yol bitmek bilmiyordu, her geçen saniye, bedenimi acımasızca kamçılıyordu sanki. Koltuğa, Mesih'in yanına oturduğumda çocuklar da çaprazımızdaki koltuğa kurulmuşlardı. Mesih kafasıyla Memduh'u işaret etti.

"Sonuç ne?"

Panikle gözlerim pinpon topu gibi üçünün arasında gidip geliyordu. Buraya geliş amaçları İshak'ın intikamını aramak değildi, kavga etmeye geldiklerini sanmıştım fakat farklı bir olay dönüyordu.

"Söylediğin biraz zorlasa da hallettik."

Lanet olsun, neyi halletmişlerdi, neden herkes gizemli konuşuyordu. Mesih elini saçlarına kaldırdıktan sonra dirseklerini dizlerine yerleştirip öne doğru eğildi, endişeli görünüyordu. Belki de Mesih, ilk defa bu kadar endişeliydi.

"Zarfı ver," dedi tek elini kendiyle onun arasında savurarak. Memduh, ceketinin iç cebinden ikiye katlanmış zarfı çıkarttıktan sonra Mesih'e uzattı.

"Mesih..." dedim çekinerek, omzunun üzerinden bana baktığında çenesi kasılmıştı. "Ne var onun içerisinde?"

Kaşları havaya doğru kıvrıldı.

"Biraz bekle." Ardından çocuklara dönerek tehditkâr bir bakış attı. "Sonucu biliyorsunuz?" Memduh omuz silikti. "Henüz bakmadım, tahmin edebiliyorum."

Mesih, dudaklarını ıslatarak zarfın kenarını yırtıp çıkan parçanın yere düşmesine izin verdikten sonra, kâğıdı çıkartıp zarfın da yeri boylamasını sağladı. Kâğıdı usulca açıp içindeki yazılara göz gezdirmeye başladığında bir el, sanki tüm karnımı

sıkıyordu. Bahsettikleri sonuç, iyi ya da kötü, benim hayatımı etkileyecekti çünkü tüm bu kâbusun başlangıcı bendim.

Mesih, kafasını bana çevirip tekrar omzunun üzerinden gözlerime baktığında mavilikleri sakinleşmişti. Duygularımı yönetmek istercesine uysal bir şekilde elindeki kâğıdı salladı.

"Bu ne biliyor musun?"

Kafamı gergince iki yana salladığımda tekrar dudakları aralandı:

"İshak'ın adli tıp raporu..."

Kaşlarım yay gibi yukarı doğru bir kavis aldı. Neden böyle bir şey yapmıştı ki, onun nasıl öldüğünü gözlerimle görmüştüm.

"N-neden?"

Dudaklarını ıslatarak doğrulduğunda bedeninin yanında küçücük kalmıştım. Kucağımdaki ellerimi tek eliyle kavradıktan sonra yüzünü yüzüme yaklaştırıp şefkatle fısıldadı:

"İshak'ın ölümü, İris..."

Gözlerim kocaman açılsa da kafamı yavaşça iki yana salladım.

"B-ben, biliyorum..."

Ellerimi sıkarak durmamı sağladı.

"Bıçağı sapladığın yer göğsü bile değildi, sıyırmıştın ve ona zaten bir şey olmamıştı."

Bunu biliyordum, asıl olay sonrasında başlamıştı... Semum'un gelişiyle... Zihnimdekileri okurcasına kafasını salladı.

"Hayır, aslında o da değil..."

Mesih'te bir farklılık vardı, her ne kadar her zamanki tepkilerini veriyor olsa da onu tanıyordum, garipliği hissedebiliyordum.

"O nasıl öldü, anlayamıyorum?"

Kâğıdı bana uzattı.

"İçtikleri yüzünden krize girmiş."

Mesih'in elindeki kâğıdı alıp teker teker okumaya başladığımda her şey sırasıyla yazıyordu. Hepsinin nedeni vardı.

Okudukça hayrete kapılıyordum. Okuduklarıma göre İshak'ı Semum öldürmemişti. *Öyle mi?* O an girdiği kriz yüzünden mi ölmüştü? Gözlerimin önüne beyaz bir şey çektiği an geldiğinde dudaklarımın arasından mırıldanmıştım:

"Demek her şey kötü bir rastlantıydı."

"Katil değilsin, Elis. Rahatla artık."

Memduh'un sesi eğlenircesine çıkmıştı. O da İshak gibi çabuk duygu değişimi yaşayan biriydi. Kısa olan çocuk ayağa kalktı.

"Mesih biraz konuşmamız gerek."

Mesih bedenini ahenkle hareket ettirip ayağa kalktıktan sonra Memduh'a uyarı veren bir bakış atıp çocukla beraber odadan çıktı. Gözlerimiz buluştuğunda ifadesiz yüzündeki acıyı görebiliyordum.

"Hiç göstermiyorsun."

Kolunu koltuğun tepesine attığında bacakları yayvan bir şekilde açıktı, kalçaları koltuğun ucuna doğru sarkmıştı.

"Neyden bahsediyorsun?"

Tek kaşım sorgularcasına havalandığında o da aynı ifadeyi aldı.

"Birine bıçak saplayabilecek kadar tehlikeli bir kız olduğunu."

Derin bir soluk alarak sırtımı doğrulttum.

"O, normal biri değil yalnız; defalarca şiddet gördüğüm, beni ve Mesih'e öldürmeye çalışan bir piskopat."

Çenesi kasıldı, söylediklerim hoşuna gitmemişti. Bakışları hüzünle dizine indiğinde dudakları aralandı. Küçük bir çocuğun annesine küsmüş hâli gibiydi. Gözlerimin önünde kocaman adam, küçücük kalmıştı.

"Doğru söylüyorsun. Onu durduramamak benim hatam. Hıncımı senden çıkartıyorum."

İşaretparmağıyla dizinin üzerinde yavaş daireler çizerken gözlerinin dolduğunu aşağı bakarak gizlemeye çalışıyordu. Tüm perdesini kaldırmıştı, karşımda çıplaktı.

"Eminim, elinden geleni yaptın. İshak durdurulamaz bir hâldeydi, her seferinde."

Gözleri umutla gözlerimi buldu. Ona ilk defa kelimelerimle dokunsam da saniyeler sürmüştü. Kafasını olumsuzca salladı.

"Onu bağlamam gerekirdi, ne olursa olsun elimde tutmam gerekirdi. Şimdiyse sahip olduğum tek şey koca bir toprak."

Cebindeki ufak poşeti çıkarttığında gözlerim doldu.

"Bana her ne yapmış olsa da ölmesini istemezdim." Bir yaş yanağımda kavis alarak aşağı doğru savrulduğunda kalbime bir bıçak saplanmıştı sanki. "İshak, sevgiye aç bir çocuktu. Kafasındaki saplantıları yüzünden durumu hep kötüye gidiyordu. O kendi zihninde yarattığı yalanlara inanıyordu. Sen hiçbir şey yapamazdın."

Memduh'un İshak'a ne kadar değer verdiğini görebiliyordum. Çaresizce acı içerisinde kıvranıyordu.

"Bununla nasıl başa çıkabileceğimi bilmiyorum." Uzanarak dizinin üzerindeki elini tuttuğumda gözlerime kilitlendi.

"Artık daha kötüsünü görmeyeceksin. İshak, bu zamana kadar belki de her gün kendini öldürüyordu. Onu görebileceğin en kötü hâliyle gördün, çoğu zaman ona ulaşamadın, kaybettin. Saçma olacak ama... artık en azından nerede olduğunu biliyorsun. Zaman içinde onunla konuşamadığına adım kadar eminim. Seni dinlemiyordu, ona ulaşamıyordun. Artık onunla istediğin zaman konuşabileceksin." Yüzümü buruşturdum. "Seni dinlemek zorunda, hiçbir yere gidemez." Dudağının kenarını kısa süreliğine yukarı kaldırdı.

"Teşekkür ederim ve..." Hâlâ elinin üzerinde olan parmaklarımı kavrayarak gözlerime daldı. "seninle arada bir konuşabilir miyim?"

Boğazımı temizleyerek gözlerimi kırpıştırdım.

"E-elbette."

Sonuçta başka bir amacı yoktu. Bu sayede, ben de İshak'la ilgili hissettiğim acımı bir nebze de olsa gömebilirdim. İçerden

gelen adım sesleriyle hızla elimi çektiğimde kısa süre sonra Mesih bakış açıma girmiş, gözlerini ikimizin üzerinde gezdirmişti.

"Gidelim artık."

Memduh'la birlikte ayağa kalktığımızda karşılıklı duruyorduk. Gözleriyle bana teşekkür ediyordu sanki... Konuşmamız kısa sürse de ikimize de iyi gelmişti.

"Tekrar görüşürüz, İris," dediği an Mesih'e bakmaya korkmuştum. Mesih'in bakış tarzı bir nesne olsaydı kesinlikle ok olurdu ve şu an Memduh'a saplanmış vaziyette dururdu. Sertçe yutkunduğumda Memduh rahat görünüyordu. Az önce bana İris demişti, Mesih'e ait olan ismimle hitap etmişti. Mesih, Memduh'a yaklaşarak çenesini kaldırdı.

"Bir daha görüşmeyeceğiz soytarı." Gözleri tiksinircesine uzun saçlarında gezindi. "Şimdi defol, diline de dikkat et."

Memduh, ifadesizce Mesih'in gözlerine baktıktan sonra bana döndü:

"Senin gibi bir kız için fazla kaba."

Dudak bükmüştü. Mesih harekete geçmeden ortalarına geçip sırtımı Mesih'in göğsüne yapıştırarak telaşla konuştuğumda Mesih, küfür ediyordu.

"Artık gitseniz iyi olacak."

Kafasını salladı.

"Her şey için teşekkürler."

"B-ben de teşekkür ederim."

Çocukları gönderdiğimizde Mesih hızını alamamıştı, sinirle salonu turluyordu. Kendisini benim için tutmuştu. Haksız da sayılmazdı, Memduh Mesih'i tahrik etmişti.

"Sana bir daha kimsenin İris demesine izin verme!" Eliyle üzerimi delercesine işaret ettiğinde kafamı salladım.

"Sakin ol."

Dişlerini sıkıp çenesini kenetledi. Sakin olmaya çalışıyordu, üzerime gelmek istemiyordu. Tüm olanlardan dolayı kötü etkilendiğim için yapıyordu bunu, başka bir zaman olsa

tepkisinin çok daha üst düzey olacağını biliyordum. Kapının kilidi oynayınca aynı anda kapıya döndük, biri anahtarla kapıyı açmaya çalışıyordu.

"Birini mi bekliyordun?" dedim Mesih'e bakarak.

Çatık kaşlarıyla yüzümü izledikten sonra kapıya doğru ilerledi. Birini beklemediği belliydi. Kapı aralandığında onu görünce günler sonra yüzüme bir gülümseme konmuştu. Onu görmek beni mutlu etmiş, rahatlatmıştı. Yüzündeki ukala gülümsemeyle bize baktıktan sonra koca cüssesini hareket ettirip içeri girdi. Ona doğru yürüdüğümde kollarını kaldırarak beni sardı. O, benim de ağabeyimdi.

"Mesih sana iyi bakmadı galiba." Sesinden kendini beğenmişlik akıyordu. Geri çekilip Mesih'le göz göze geldiğimde pek hoşnut durmuyordu. "Ağabeyini hiç özlemedin mi, Mesih?" Mesih omuz silkerek Melikşah'ı umursamadı.

"Bebeğim, neredesin?"

Şah, arkaya doğru seslendiğinde kapıdan kızıl saçlarını savuran Nida girdi, her zamanki gibi çok güzel görünüyordu. Saçının rengindeki ruju ve pantolonu dışında, üzerindeki her şey siyahtı. Nida girdiği her ortamda bir ışık gibi parlayan teniyle fazlasıyla dikkat çekiyordu.

"Beni bekleyemedin mi?" Nida sinirle Şah'a soluduktan sonra omzunun üzerinden göğsüne düşen saçını geri itti. Göz göze geldiğimizde gülümsedi.

"Seni ömrüm boyunca bekleyebilirim, bebeğim."

Melikşah'a aldırmadan yanıma gelip bana sarıldı.

"Elis, iyi misin?"

Onların da tüm olayları bildiği belliydi. Kollarımı beline sarıp yüzümü omzuna yasladım. Başından beri Mesih'le yapamadığım kucaklaşmayı başkalarıyla yapmaya mahkûm kalmıştım.

"Biraz daha iyiyim."

Saçlarımı öptükten sonra bana pek gerçekçi gelmeyen bir heyecanla soludu.

"Sonuç tahmin ettiğimiz gibi değil mi?"

"Öyle."

Mesih'in sesiyle Nidadan ayrılıp ona doğru döndüm.

"Bunu bana neden söylemedin?" Tek kaşını sorgularcasına havaya kaldırınca, ellerimi savurarak hararetle cevap verdim bedensel konuşmasına. "Bu ihtimali bana söyleyebilirdin, kendimi en azından daha iyi hissedebilirdim." Hayretle iki kaşı da kıvrıldı. "Tek bir şüpheye tutunabilirdim Mesih."

Dişlerini hırsla birbirine kapadı.

"Her ihtimale karşı sustum. Sonucundan emin olmam gerekirdi." Dişlerini tekrar birbirine bastırdıktan sonra bakışlarını yere indirip güçlükle devam etti: "Seni ikinci bir kez... yıkamazdım."

Kafamı olumsuzca sallayarak üzerine gitmeye devam ettim:

"Yıkılışımda yanımda bile yoktun." Ona karşı öfkeliydim. Yanımda olmadığı için, bana sarılmadığı için fazlasıyla öfkeliydim!

"Tamam, çocuklar sakin olun." Şah ellerini kaldırarak ikimizin arasına girdi.

"Elis!"

Gözleri hararetle açıldığında büyük bir hayal kırıklığıyla bana bakıyordu; hızla dudaklarımı ıslatıp, parmaklarımı saçlarımın arasından geçirip ona doğru bir adım attım. Melikşah her ne kadar bizi durdurmaya çalışsa da ikimizin de onu görecek hâli yoktu.

"Katil olduğumu düşünüyordum, nasıl bir tepki vermemi bekliyordun?" Aynı ifadeyle beni izlemeye devam edince kaşlarımı kaldırıp devam ettim: "Tabii, sen alışıksındır bu hisle boğulmaya."

Birden saat durdu, her şey durdu nefes almayı dahi bıraktık sanki. Buz mavisi gözlerindeki ışık söndüğünde dudakları küçüldü, omuzları hafifçe düşse de yine güçlü bir şekilde ayakta durmaya devam ediyordu. Çenesi bir santim yukarı

doğru kalktığında hiçbir zaman unutmayacağı sözleri fitille-miştim belki de. Nida kolumdan tutup beni geri çevirdiğinde Şah, Mesih'in yanına gitti.

"Gidelim, sen daha fazla ileri gitmeden."

Sertçe yutkunarak omzunun üzerinden Mesih'e bakıp Nida'ya cevap verdim:

"Neden, yalan mı söyledim?"

Daha fazla ileriye gitmekten çekinmemiştim, tıpkı bir aptal gibi. Mesih'in bakışları karardığında aldığı sert soluk burun deliklerini genişletmişti. Daha fazla o ifadeyi görmek istemediğim için Nida'ya döndüm, anlaşılan gözlerinde benimle ilgili hayal kırıklıkları olan sadece Mesih değildi.

"Hadi, iyi değilsin, Selenaylara gidelim."

Cevap vermeden Nida'nın beni götürmesine izin verdim. Sürüklensem de ayaklarım gitmek istemiyordu, ondan uzaklaşmak istemiyordum. Yıpratmak için de olsa onunla kalmalıydım.

Evden çıktığımızda omuzlarım aşağı doğru düşmüştü. Sokaktan çıkıp ilerlemeye devam ettiğimiz süre boyunca Nida kızları aradı, onlarla konuştu. Ben sadece yürüyordum. Sessizlikle kavga ediyordum. Silkelenerek derince bir soluk aldım. Bir süre kafamı dinlemem belki de ikimiz için de daha iyi olacaktı. Her şey çok ani olmuştu ve iyi bir psikolojide değildim. Bizim apartmanın önüne geldiğimizde Nida durdu. Ona doğru sorarcasına baktım.

"Sen git, ben döneceğim." Sesi de bakışları kadar soğuktu.

Anlaşılan sözlerim sadece Mesih'i incitmemişti. Umursamazca kafamı sallayıp apartmanın içine girdiğimde düşüncelerimle yalnız kalabilmiştim, sonunda!

Bu adli tıp raporu saçmalığı da neydi böyle? Mesih, bana yalan söylemişti. Sırtımı apartmanın kapısına yaslayıp kısılan gözlerimi yere indirdiğimde, olanları düşünmeye devam ettikçe kaşlarım çatılıyordu. Bir düğüm vardı ortada. Üzerini kapatmak istedikleri düğüm, çözebilirsem belki de beni sona

ulaştıracaktı. Bunu Mesih'in adli tıp yalanıyla fark etmiştim, az önce onun evinde üzerine bilerek gitmiş, söylediklerine inanmış gibi yapmıştım. Beni rahat bırakması için onun canını acıtsa da bunu yapmak zorundaydım, yoksa kilit altında tutarak her şeyin üzerini örtecekti.

Kuruyan boğazımı ıslatmak için yutkunup dudaklarımı yaladığımda içimde bir şeyler sızlamaya devam ediyordu. Başımı salladım, *hayır.* Bu ruh hâlini bir kenara bırakıp Mesih'in yalanının sebebini bulmam gerekiyordu, acımı ve üzüntülerimi daha sonra gerekirse uzunca yaşayabilirdim.

Yukarı çıkıp kapıya vurduğumda Selenay'ın kapıyı açmasıyla üzerime atlaması bir olmuştu.

"Lanet olası!"

Sarılışına karşılık verirken başka bir el tarafından içeri çekildim.

"Elis!" Şeyda sıkıca bana sarıldı. "Ne zamandır göremiyoruz birbirimizi."

"Yediniz kızı! Çekilin de az yüzünü görelim."

Eray'ın sesini duyunca yüzümde sıcak bir gülümseme oluşmutu. Biz, birbirimizden gerçekten de ayrı kalamıyorduk. Araya doğru gidip ona da sarıldığımda beni iterek yüzünü buruşturdu:

"Bu ne hâl, bu ne paspallık, az kendine bak! Berbat gözüküyorsun."

Suratımda buruk bir tebessüm oluşmuştu. Rol yeteneğimi iyice ilerleterek tüm olanları bir kenara koyup arkadaşlarıma hiçbir şeyi belli etmeyecektim. Onları bu meseleden olabildiğince uzakta tutmaya karar verdim.

"Beğenmeyen oğluna almasın."

Eray, gözlerini devirdi.

"Elis ne olmuş sana."

Dudaklarımı birbirine bastırarak kafamı iki yana salladım.

"Bir bilseniz. Başıma neler neler geldi."

İçeri doğru giderek koltuğa oturduğumda hepsi merakla peşimden ilerledi.

"Korkutuyorsun beni, Mesih her şeyin yolunda olduğunu hepimizi inandırmıştı."

İç çektim.

"İshak'ın elindeydim."

Bu kadarını zaten bilmeleri gerekiyordu. Bilmemeleri gereken tek kısım, kuşkularım ve hikâyenin karanlıkta kalan yanlarıydı. Şeyda hayretle ağzını açtığında gözleri kocaman olmuştu. Topuzuna sığdıramadığı birkaç sarı tutamı kulak arkasına sıkıştırdı.

"Ne!"

Tüm olanları sırasıyla anlattıkça yüzleri şekilden şekle giriyor, dudaklarından garip nidalar dökülüyordu. Selenay'ın gözleri hüzünle dolduğunda yanıma oturarak bana sarıldı. Yanımda olamadığı için sessizce özür diliyordu. Ne yapabilirdi ki? Haberi bile yoktu.

"Özür dilerim, Elis."

Duyguları cümlelere dökülünce ben de ona sarıldım. Şeyda farklı bir konu açıp ortamın havasını değiştirdikten sonra onlara ayak uydurarak neler yaptıklarını dinledim, arada birbirimizle geçtiğimiz dalgaların ardından elbirliğiyle atmosferi güzelleştirebilmiştik. Birlikte geçirdiğimiz birkaç saatin ardından Eray ayağa kalktı.

"Hadi, hazırlanın gidiyoruz."

Merakla ona baktığımda yorgun hissediyordum.

"Nereye?"

Şeyda fazlasıyla heyecanlı duruyordu. Eray omuz silkti.

"Nereye olacak kafa dağıtmaya, buna ihtiyacımız var."

Selenay elimden tutarak beni koltuktan kaldırdı.

"Kesinlikle katılıyorum." Yüzüm kendiliğinden buruştuğunda onlarla aynı hissiyatı paylaşmıyordum.

"Aslına bakarsanız benim kafa dağıtmaktan çok, uyumaya ihtiyacım var!" Saat sabah saatleriydi ve ben tüm gece uyumamıştım.

Şeyda elini havaya kaldırıp Selenay ve Eray'a baktı.

"Kız haklı, bu saatte ne kafa dağıtması, salak mısınız siz?"

İkisi de Şeyda'ya sanki yüz yılın buluşunu sunuyormuş gibi bakarak olumlu mırıltılar çıkartmaya başladı.

"İyi tamam, öğlene kadar uyu, daha sonra çıkarız."

Selenay burun kıvırarak konuşunca onlara doğru eğilerek gülümsedim.

"O hâlde, izninizle."

Hızla yanlarından ayrıldığımda, güçsüz düşen bedenim odaya girmemle yatağı boylamıştı. Sonunda gerçekten yalnız kalabilmiştim. Sızlayan bedenimi umursamadan, yatakta yan dönüp cenin pozisyonunu aldığımda, Mesih'in polis karakoluna gelip beni kolayca oradan çıkartması rahatsız etmişti. Her şey bu kadar kolay mıydı? Aslında değildi, güçlü olana çok kolay, güçsüz olana ise imkânsızdı, değil mi? Dişlerimi birbirine bastırıp gözlerimi sertçe yumduğumda bu adaletsizlik canımı sıkmaya başlamıştı; dünyanın düzeni, kast sistemi insanları ayırmaktan başka bir halta yaramıyordu!

Akşama doğru uyandığımda Şeyda'nın kurduğu sofranın kokularını yüzümü yıkadığım esnada bile alabiliyordum, bu kız istediği zamanlar mucizeler yaratabiliyordu. Neyse ki beni rahat bırakmışlardı. Her ne kadar öğlene kadar uyumamı söyleseler de yanıma gelmemiş, akşama kadar uyumama müsaade etmişlerdi.

Salona geçtiğimde üçü de bu anı bekliyormuş gibi birden bana baktı.

"Tabii, önce halletmemiz gereken bir mesele var," dedi Eray, bakışları tüm vücudumda süzüldükten sonra dudaklarını büzdü. "Kesinlikle, iğrenç gözüküyor."

Gözlerimi devirerek masaya geçtim.

"Taktın sen de bana."

Yüzünü iyice buruşturup elini havada savurarak sandalyeye oturdu.

"Göz ardı edilecek gibi değilsin ki" saçımın bir tutamını parmakları arasına alıp geri itti. "Şu saçlara bak, ne zamandır taramıyorsan hepsi birbirine girmiş"

"Tamam! Daha fazla üzerine gitme Elis'in!" Şeyda elindeki krep tabağını masaya yerleştirerek hayıflandığında ikimiz de göz alıcı kreplere bakakalmıştık. "Yoksa size yemek vermem!" Birden hiddetle karnım guruldayınca Şeyda gülerek masaya oturdu. "Tamam sana vereceğim."

Selenay da yerine kurulduğunda artık günlerdir doğru düzgün doyurmadığım karnıma bir şeyler yerleştirebilirdim.

Güzelce kahvaltımızı yapıyorken içimden sahip olduğum dostluklarım için şükürler ediyordum. Belki de hayattaki en önemli şey değil miydi? Çok alakasız duygular içerisinde geziniyorken bile, yakınlarının yanında kendini kaybedebiliyor, huzura kavuşuyordun... Suratımda oluşan tebessümle dikkatle yüzlerini izlediğimde suratlarındaki o saf, temiz ifade içime işliyordu... Yanlarında hareketlerimi kısıtlamam gerekmiyordu, tedbirli olmam gerekmiyordu, yanlarındayken suratıma bir maske geçirmem gerekmiyordu. İşte gerçek mutluluk tam olarak buydu.

"Neyse, ben Onat'ı alayım, Semum'a da haber veririm."

Eray'ın sesiyle düşüncelerimden sıyrıldığımda Semum'un adını duyunca iç çekmiştim. Evet, o da gelmeliydi.

"Onat'ı neden sen alıyorsun?"

Eray kalkarak omuz silkti.

"Kendisi benim evimi kullanıyor, ben de bu yüzden iki gündür burada kalıyorum."

Merakla kaşlarım havalandığında usulca, "Neden senin evinde kalıyor?" diye sordum.

Gülümseyerek, "Bu seni hiç alakadar etmez," dedi keyifle ve ardından evden çıktığında arkasında bıraktığı gizemli havaya burun kıvırdım.

Ben oturmaya devam ediyorken Selenay kolumu kavradığında, Şeyda da diğer kolumdan kavrayarak beni kendine

çekti. İkisinin arasında kaldığımda ne yapmaya çalıştıklarını anlayamıyordum.

"Bu senin halledebileceğin bir mesele değil, Selenay."

Selenay kararlılıkla Şeyda'ya baktı.

"Sana nasıl yardımcı olabilirim?"

Soran bakışlarım ikisinin arasında bir o yana, bir bu yana doğru yönlendiğinde mesele diye nitelendirdikleri şeyin ne olduğunu kavrayamamıştım.

Şeyda çenesini yukarı kaldırdı.

"Temiz iç çamaşırı takımı, vücut ve saç spreyi ayarla." Birbirine giren saçlarıma iğrenerek baktıktan sonra Selenay'a döndü. "Banyodan sonra ihtiyacımız olacak. Bir de uzun, sık kıllı saç fırçası."

Kaşlarımı çatarak kollarımı onlardan kurtarıp ayağa kalktım.

"Ya! Siz benden mi bahsediyorsunuz?" Gözlerimi devirip, "Oldu olacak balkona serin, halı fırçasıyla biriniz yıkarken biriniz fırçalayın?" dedim.

İkisinin de gözleri parladığında hızlı adımlarla banyoya doğru koşturdum.

"Siz kafayı yemişsiniz!" Banyonun kapısını açmamla kapatmam bir olduğunda arkamdan attıkları kahkahaları duyabiliyordum.

Banyodan çıktığımda Şeyda saçlarımı, güzel kokulu spreyleri sıkıp özenle tarayarak kurutmuştu. Selenay da vücut spreyini üzerime boşaltmakla meşguldü. Ellerinden geldiğince benimle ilgilenip havamı değiştirmeye çalışıyorlardı. Altıma giydiğim kot rengi momfitin üzerine kısa, vintage desenli bir hoodie giymiştim. Şeyda saçlarıma varla yok arasında ufak dalgalar verdikten sonra, makyajımı kendim yapmak istesem de izin vermedi.

"Nasıl istediğini söyle, ben yaparım."

Onunla uğraşacak hâlim olmadığı için tarif ettim. Gözlerimin kenarlarına eyeliner çekebilirsin, çekik bir göz makyajı

olabilir. Kafasıyla onayladıktan sonra göz kenarlarıma, kı-mızı ve kahve farı karıştırıp sürerek hafif buğulu ve dumanlı bir hava verdi. Aynı işlemi gözaltlarıma da yaptıktan sonra güzel bir eyeliner çekip, gözaltlarımı hafifçe kapatıp yanak-larına ve burnumun üzerine pembe allık sürdü. Güneş yanığı gibi duruyordu, hoş gözüküyordu. Kulaklarıma ince, altın rengi halka küpeleri takıp, dudaklarıma dış çizgisini belli edecek doğal pembe bir renk verince günler sonrasında, ay-nada canlı ve bakımlı bir görüntü görmek hoşuma gitmişti.

Kendime bakmak bana iyi gelmişti.

Ayağıma beyaz, bilek kısmında iki siyah şerit olan ince ço-rapları geçirip siyah vanslarımı giydim. Akşam dışarısı soğuk olabileceği için de üzerime kısa, oversize bir kot ceket giy-dim; telefon çantasını takıp Nidanın verdiği eşyalarımı içine yerleştirdikten sonra hazırdım.

"İşte bu, bizim Elis'imiz!"

Selenay hayranlıkla bana baktığında Şeyda da onaylarca-sına mırıldanıyordu. İkisi de harika gözüküyordu.

"O zaman, bu akşam Kehanet'i ateşe verelim!" diyerek sırıttı Selenay.

"Dikkat et de o ateşte Alaz seni yakmasın."

Şeyda'nın verdiği cevap, suratımda bir tebessüm oluştur-muştu.

"Çıkalım mı?"

Evden çıktığımızda Şeyda'nın ayarladığı taksi kapının önündeydi.

"Nereye gideceğiz?" dedim taksiye binerken.

"Doktorun Yeri'ne," dedi Şeyda.

Burada bir süredir yaşıyordum. Daha önceden oraya ne gitmiştim ne de orayı duymuştum.

"Orası neresi?" dedim merakla. Bu seferki sorumla Sele-nay muhatap olmuştu.

"Gölün kenarında, güzel bir mekân... Birkaç senede bir, orada Kehanet ateşi yakılır, izlemesi zevkli olur."

Kulağa ilginç ve güzel gelmişti. Taksi kısa süre sonra hareket etmişti, yaklaşık yarım saatlik bir yolculuğun ardından, karanlık yol ağzında durdu ve taksiden tedirginlikle indiğimde etraf boştu.

"Burada bir mekân göremiyorum?"

"Sabret, geri kalan yola araba girmiyor, şimdi görürsün," dedi Selenay kolumdan çekerek.

Ormana girip çalıların arasından geçtiğimizde hayranlıkla, göle ışıkları düşen Doktorun Yeri'ne baktım. Ahşaptan yapılma, enine uzun, kasvetli yapısını renkli ışıklarıyla canlandıran çok hoş bir yerdi.

"Vaav! Sahibi doktor mu?" dedim yürürken.

"Hayır, ama küçükken doktor olmak istiyormuş, olamayınca hevesini böyle almış."

Hayretle Selenay'a baktım.

"Demek bu yüzden..." Selenay'la Şeyda aynı anda bir kahkaha patlattılar.

"Elis ne safsın, dalga geçiyor seninle."

Ona kızarcasına baktıktan sonra kendime engel olamadan ben de onlara katıldım.

"Ne yapsaydım Şeyda? Görmüyor musun, misafir çocuğu gibi sürekli soru soruyor."

"Bu cevaptan sonra bir daha sormam," dedim yüzümü asarak.

Doktorun Yeri'ne girdiğimizde içerisi de dışarısı kadar hoş ve ışıklıydı. Ahşaptan yapılmış dikdörtgen, uzun masalarda karşılıklı oturtulmak için ufak, geniş koltuklar vardı. İçerisi bir hayli büyük ve yarısı dolmuş hâldeydi. Onatların olduğu masayı fark edince onlara doğru ilerlemeye başladık. Karşısında oturan Eray dışında masa boştu, etrafa bakınıp gözlerimle Semum'u aradığımda görememiştim. Masaya ilerleyip tam oturacakken biri kolumdan tuttu ve beni kendine doğru çevirdi, *Semum!*

Açık yeşil gözleri yüzümde gezindikten sonra, iyi olduğumdan emin olmuş olacaktı ki yüzünde rahat bir tebessüm oluşturmuştu.

"Nasılsın, Nöron?"

Belime sardığı kolunu kendine çekip göğüslerimizi birbirine yasladığında suratı saçlarımı bulmuştu. Kollarımı boynuna sarıp ona doğru sokuldum.

"İyiyim, sen?"

O gün Mesih'in evinden nasıl ayrıldığını bile bilmiyordum. Kısa süre öyle kaldıktan sonra geri çekilip avcunu yanağıma koyarak başparmağıyla yanağımı okşadı.

"İyi gözüküyorsun."

Bakışı, dokunuşu her zamankinden biraz farklıydı sanki. Dudaklarını yanağıma bastırmasıyla sırtım yay gibi gerilmişti, dudaklarımı ıslatarak bir adım geri çekildim.

"Yeter bu kadar sevgi seli."

Ayrılalı çok olmasa da anlaşılan, Semum yanımda kalmaya fazla alışmıştı. Semum, diğerleriyle de sarıldıktan sonra masaya oturacakken Onat'ın ifadesindeki sertlik, normal bir düzeyde gözükmüyordu; yanına geçip ona omuz atarak takıldığımda az önce Semum'un yaptıklarından dolayı ona iğneleyici bakışlar atıyordu.

"Hey!"

Onat'a seslendiğimde bana dönmemişti. Şeydalarla selamlaşan Semum yanıma oturunca, Onat'ın bakışlarının Semum'dan sonra kilitlendiği yere, karşı tarafa bakınca kanım çekilmişti. Sertçe yutkunduğumda hareket edemiyordum. Tüm vücudumu birden sıvazlamıştı korku ve panik dalgaları... Masadaki herkes arkasını dönüp iki arka masada, bize doğru oturan Mesih'i görünce merakla bana baktılar. Mesih'le olanları anlatmamıştım.

Onu ilk zamanlarda gördüğüm gibiydi ifadesi. Tepkisizdi. Okyanusun sularından daha soğuktu bakışları... O an, kalbim acımıştı. Aramızda geçen her şey silinmişti ve biz yine

birbirimize yabancıydık sanki. Öylesine soğuktu ki bana karşı, ona bakınca üşüyor, bakışlarımı ondan kaçırınca üzerime fırlattığı oklarla terliyordum.

Tekrar dudaklarımı ıslatıp boğazımı temizledim. Yanında Melikşah, karşısında da Nida vardı. İkisinin onaylamayan bakışlarına aldırış etmeden, bacaklarımdaki gücü toparlayıp ayağa kalkmaya yeltendiğimde Semum, elini dizime koyarak buna engel olunca kafamı çevirip ona baktım. Yüzlerimiz, yan yana oturduğumuz için fazla yakındı!

"Beni neden durdurdun?" Elini dizimden çekmeden, rahatsız olduğumu anlayıp yüzünü biraz da olsa uzaklaştırdı.

"O neden gelmiyor?"

Yutkundum.

"Beni görmemiştir."

Alayla gülümsedikten sonra bizi mimiklerimize kadar izleyen Mesih'e bakıp tekrar yüzüme odaklandı.

"Emin misin?"

"Semum!" diye fısıldadıktan sonra elimi masanın altına götürüp dizimi sıkan elini sertçe çektim ve ardından Mesih'in yanına gitmek isteyen cesaretimden kalan son parçaları da yok ederek Selenaylara döndüm. Kızlar bir terslik olduğunu anlamışlardı ve şükürler olsun ki şu anda neye ihtiyacım olduğunu çok iyi biliyorlardı.

"Selenay, Alaz nerede?"

Şeyda aklına ilk gelen şeyi söyleyivermişti.

"O bugün gelmeyecek, Vuslat'tan da erken çıktı; biraz rahatsız, evinde dinlenecek."

Meşhur Vuslat. Alaz'ın barı...

"Masadaki saplar ne ara bu kadar çoğaldı," dedi Eray.

"Kim demiş." Onat geriye yaslanarak çenesini kendini bilmişçe kaldırdı.

"Ne o?" Şeyda kahkaha attı. "Yoksa siz... ikiniz..."

Selenay'la ikisi birden kahkaha atmaya başlayınca ben de kendimi tutamayıp onlara katılmıştım.

"Bu Şeyda tam bir sarı çıyan, erkekliğine laf etti kanka."

Eray omzuyla Onat'ı dürterek ortalığı kızıştırmaya başladığında Onat delici bakışlarını Şeyda'ya yöneltti.

"Ağzın, ne zamandır bu kadar edepsiz."

Cümlesindeki yan anlamlar nedeniyle Şeyda birden kızarmıştı.

"Uuuf libidolar tavan..."

Selenay elinin tersiyle Eray'ı ittirdi.

"Eray, ne kadar pissin. Bir sus artık."

Gözlerim birden karşıda oturan buz mavisiyle buluşunca kalbim tekrar sıkışmıştı. Geldiğim süre boyunca gözlerini bir an olsun üzerimden ayırmadığı belli oluyordu. Suratının ifadesiz oluşu her gördüğümde moralimi bozuyordu. Hırçın bakışları her geçen saniye üzerimi deldikçe daha fazla suçluluk duygusu hissetmeme sebep oluyordu. Bu onun herkese karşı kullandığı yüzüydü ve aynısını şimdi bana da yapıyordu.

"Doğum günün kutlu olsun..."

Semum'un kulağıma doğru fısıldamasıyla irkilerek ona döndüm. Bakışları yumuşaktı. Sözlerinin anlamını fark ettikçe kaşlarım çatıldı.

"Ne?"

"Bu gece yirmine basıyorsun."

Dudaklarım aralık kaldığında cebinden çıkarttığı kutuyu açtı. İçinde zarif kıvrımlardan oluşan ince, altın bir bilezik vardı.

"Kolunu uzat."

"Bugün ayın yirmisi mi?"

"Evet."

Bakışlarıyla elindeki bileziği işaret edince, güçlükle yutkunarak bileğimi uzattım. Fazla uğraşmadan bileziği taktığında doğum günümü hatırlamamanın şokunu yaşıyordum. Gerçi, hatırlayacak hâlim mi kalmıştı?

"Teşekkür ederim."

Dudakları yanağıma konduktan sonra hızla geri çekildiğinde resmen morarmıştım. İçimden lanetler okuyorken, "Ben lavaboya gidiyorum," dedi ve yanımdan kalkıp gittiğinde öylece kalakaldım.

Elimdeki bileziğe bakarak iç geçirdim. Öylesine kötü olaylar yaşamıştık ki yirminci yaşıma girmenin heyecanını bile hissetmiyordum. Bakışlarım hüzünlendi, aslında bunu Mesih'in hatırlamasını isterdim. Doğum günümde yanımda olmasını... İç çekerek kafamı kaldırdım. Belki, bu sefer Mesih'in yanına gidebilecek cesareti bulabilirdim. Tekrar buz mavisine baktığımda o da kalkmış, lavaboya gidiyordu. Hüzünle, yerime tekrar çivilenip masadakilere döndüğümde hepsi yüzüme bakıyordu.

"Ne oldu?" diye sordu Eray merakla. İlk onun sorması gülümsememe sebep olmuştu.

"Biraz tartıştık."

"Nasıl biraz?" Şeyda tek kaşını havaya kaldırdı ve sorgularcasına, "Birbirinize selam bile vermediniz," dedi.

"Evet Elis, Mesih'in yüzü de hiç hayra alamet durmuyordu."

Sıkıntıyla iç çektim.

"Biraz ileri gitmiş olabilirim."

"Ne oldu, söylesene." Şeyda meraktan çatlayacak gibiydi.

"Boşverin işte, sonra konuşuruz." Burada söylemek istemiyordum. Söylediklerim, onu ne kadar kırmış olursa olsun, gerçekti.

"Hoş geldiniz, ne isterdiniz?"

Sonunda garson bizi fark etmişti. Elindeki menüleri masaya bırakınca bakma gereği duymadım.

"Varsa sıkma portakal suyu alabilir miyim?"

Günlerdir doğru düzgün yemek yemediğim için akşamki krepler karnımı biraz rahatsız etmeye başlamıştı, portakal suyu iyi gelebilirdi.

"Tabii."

Benim menümü aldıktan sonra Şeydalara baktı, onların menüyü incelediğini görüp yanımızdan ayrılınca ben, Erayların oturduğu tarafa dönüp gölü izlemeye başladım. Dirseğimi masaya yerleştirip avcumu çeneme koymuştum. Işıklar gölün üzerinde âdeta hafifçe dans ediyordu, çok güzel gözüküyordu.

Garson elindeki portakal suyunu masaya bırakınca kızlarda da siparişlerini verdiler.

"Teşekkürler."

Bardağı kendime çekip mor pipetten bir yudum aldım.

"Afiyet olsun," diyerek yanımızdan ayrılacakken, Semum hızlı adımlarla gelip yanıma oturunca, içmekte olduğum portakal suyunu güçlükle yutarken üç kere öksürmek zorunda kalmıştım. Elimle ağzımı kapatıp güçlükle Semum'a baktığımda, garsonun yüzüne bakmadan tısladı.

"Filtre kahve."

"Peki efendim."

Garson yanımızdan ayrılınca boğazımı temizleyip güçlükle konuştum.

"Semum! Dudağına ne oldu?" Dudağı patlamıştı. Hayır, dudağı korkunç bir şekilde patlamıştı. Karşı tarafa bakmaya devam edince Onat'a döndüm, yüzünde sakin bir ifade vardı ve dikkatle Semum'u inceliyordu. Ardından, odaklandığı yere döndüm, ifadesiz yüzüyle masasına gelen Mesih'i görünce kaşlarım şaşkınlıkla havaya kalktı.

"Mesih, Mesih mi yaptı?"

"Hayır."

Semum hırladığında ağzım açık kalmış bir şekilde Mesih'e baktım, bu sefer gözleri üzerimde değildi. Nida ve Melikşah'la konuşuyordu. Garson gelip Semum'un önüne koca bir bardak soğuk su koyunca Semum kaşlarını çatarak dişlerinin arasından soludu.

"Bu filtre kahveye benzemiyor?"

Garson, Semum'un öldürücü bakışları karşısında kekeleyerek geri çekildi.

"Efendim, filtre kahveniz hazırlanıyor. Bu suyu başka biri gönderdi." Semum'un sinirlendiğini fark eden garson geri adım atarak, "Afiyet olsun," deyip hızla yanımızdan uzaklaştığında sinirden elim ayağım titriyordu. Masadaki herkes şok olmuş bir vaziyette Mesih'e dönmüştü.

"Bu kadarı da fazla artık!"

Tıslamıştım. Semum'un yaşadıklarından sonra ona böyle davranmaya devam edemezdi. Mesih, az önceki gibi bizim masayla hiç ilgilenmiyor, Nida'yla olan sohbetine devam ediyordu. Elimi Semum'un çenesine yerleştirerek yüzünü kendime doğru çevirdiğimde, yere bakarak gözlerini görmeme engel oldu. Dudağı çok kötü dağılmıştı.

"Bunu sana Mesih yaptı değil mi?"

Diliyle dudaklarını ıslatırken kaşlarını çattı. Canı acımıştı. Semum'a vurup, bir de soğuk su göndererek herkesin içinde erkeklik gururuyla oynamıştı.

"Hayır diyorum sana, uzatma işte."

Semum'un hareketinden ne kadar rahatsız olursa olsun, o benim arkadaşımdı, bunu ben çözebilirdim. Ona vuramazdı!

Ayağa kalıp Semum'un önünden geçtiğimde elimden tutarak beni durdurmaya çalışınca, hemen elini geri itip soğuk su dolu olan bardağı aldım ve Mesihlerin masasına doğru ilerledim. Yaklaştığımı, onların yanına geldiğimi bilse de kafasını çevirip asla bana bakmıyordu. Selenay'la Şeyda'nın uyarılarını dikkate almadan başlarına dikildiğimde Şah'la Nida'nın bakışları beni bulmuştu.

"Mesih..." bana bakmasa da her ne kadar onun yaptığından emin olsam da ona tekrar sordum. Birden kolumu tutan Semum beni geriye doğru götürmeye çalışıyor yoluma sürekli engel koyuyordu "Elis, hayır diyorum sana." Diğer masaların da gözleri üzerimize dikilmeye başladığında dişlerimi birbirine bastırarak tısladım.

"Semum'a sen mi yumruk attın?"

Kafasını yavaşça kaldırınca ifadesiz bakışları gözlerime saplandı. Ardından, kafasını umursamadan tekrar çevirince daha fazla sinirlenmiştim.

"Sana diyorum! Nasıl böyle bir şey yaparsın, o benim arkadaşım. Bir de çocuk gibi soğuk su gönderiyorsun."

Tekrar umursamaz ve ifadesiz bir şekilde bana bakıp kafasını çevirdi, bana cevap dahi vermiyordu. Hiddetle yutkunduktan sonra belki de yapmamam gereken şeylerden birini daha yaptım.

"O hâlde al, bu suyu sen iç!"

Tüm suyu üzerine attığım an, Nida şaşkınlık içinde sessizce bağırdı. Melikşah hayretle yüzüme bakıyordu ve Mesih, hiddetle ayağa kalkıp bardak olan elimi sertçe kavrayarak beni göğsüne yapıştırdığında bardak elimden düşmüş, tüm kafede kırılan camın sesi yankılanmıştı. Genişleyip düzelen burun deliklerinden hiddetle aldığı soluklar yüzümü yalıyordu. Çattığı kaşlarını görünce az da olsa rahatlamıştım. Çünkü bana tepki vermişti. Gittikçe kasılan çenesinden fazla da rahatlamamam gerektiğine kanaat getirdim. Gözlerini sertçe yumup derin bir soluk daha aldıktan sonra beni geri savurup kafeden çıkınca, güçlükle dengemi toparlayıp ayakta durmaya çalıştım.

"Elis, sen delirmiş olmalısın!" Nida onaylamayan bakışlarını üzerime sapladıktan sonra çantasını alıp yerinden kalkarak Mesih'in peşine gitti.

"Sonuncusunu hiç yapmayacaktın." Şah'ın sesini belki de ilk defa bu kadar ciddi duymuştum. O da yanımdan geçip gittiğinde kafedeki tüm insanlar hayretler içerisinde bana bakıyordu. Evet, bunu kesinlikle bu kadar insanın içerisinde özellikle de Mesih'e yapmayacaktım.

Ona değil, onun Kehanet'teki konumuna su atmıştım...

Dördüncü Bölüm

"Herkesin doğrusu farklıdır.
Toplumun baskısı yüzünden,
sana uygun olmayan doğruları nesnel algılayıp
kendine zorbalık etmekten vazgeç."
Şule Terzi

Bölüm Parçası: Blackbear, "Hot Girl Bummer"

Bana döndüğü sırtı, uzaklaşmak için attığı adımları, öfkeli bakışlarının ardından oluşan ifadesiz suratı, her şeyiyle canımı sıkıyordu...

Altdudağımı tavşan dişlerimle kıstırıp elimdeki bardakla öylece kalakaldığımda, "Sana demiştim," dedi Semum. Dişlerimi birbirine bastırdığımda devam etti: "Ama bir hayli havalıydın."

Kafamı çevirip iri gözlerimi suratına diktikten sonra elimdeki bardağı karın kaslarına doğru bastırdım. Tek kaşını alayla kaldırıp bardağı tutunca, yeri tekmelercesine attığım sert adımlarımla lavabo yazan yere doğru ilerledim. Kapıdan içeri girince sıkıntılı bir soluk bırakıp aynanın önüne geldiğimde, yukarı doğru kıvrılan kaşlarım ve aralanan dudaklarımdan ifademin dağıldığını görebiliyordum; gözlerimi yumup elimle yüzümü sıvazladıktan sonra ellerimi küvete koyarak aynaya yaklaştım.

"Neden?" Dişlerimi birbirine bastırarak aptal ifademi izlemeye devam ettim ve "Neden bir şeyleri bok etmeye devam

ediyorsun?" dedim kendime. Kafayı mı yemiştim? Ya da doğruyla yanlışı mı karıştırmıştım?

Kapının açılmasıyla doğrulduğumda Selenay'ı görünce rahat bir soluk bırakmıştım dudaklarımdan.

"Elis, iyi misin?"

Dikkatle ifademi inceleyerek yanıma geldiğinde suratı asıktı, omzumu sıvazladı. Bakışlarımı ayaklarıma indirdiğimde ikimizde konuşmuyorduk. Aramızda oluşan kısa sessizliği sitemkâr bir sesle bozdum.

"Her şeyi mahvettim!"

Koluma sarıldı.

"Düzeltiriz."

Ondan ayrılıp bir iki adım geriye çekilerek kafamı iki yana salladım.

"Hayır, garip bir şekilde ona karşı öfkeliyim, buna engel olamıyorum."

Selenay kuşkuyla ifademi incelediğinde, duygularımı suratımdan çekip alarak kafamı çevirdim. Ona kuşkularımdan bahsetmemeliydim, bu işe kimsenin karışmasını istemiyordum.

O gün Mesih'in raporuna ve söylediklerine inanmadığım için, Semum'un yaptıklarından dolayı kendimi ne kadar tutmaya çalışsam da içimden Mesih'i sorumlu tutmaya başlamıştım. Neyin doğru, neyin yanlış olduğunu karıştırarak dağılan duygularımla garip tepkiler vermeye devam etmiştim.

Tüm bunları tabii ki isteyerek yapmıyordum. Ben daha öncesinde kimdim ki? Dünyadan bihaber olan, odasından çıkmayan, tek korkusu annesi olan, kendi hâlinde, yaptığı en büyük suç çizim yapmak olan bir kızdım. Burası, burada yaşadıklarım her şeyiyle fazlaydı. Benden fazla yaşanmışlığı olan insanlara bile fazlaydı. Bu gibi durumlarda duygularımın karışması normal değil miydi? Sonuçta bir insan evladıydım, otomatik çalışan bir açma kapama tuşuna sahip değildim; duygu ve mantığımın ortaklaşa çalışmasıyla hareket ediyor, bir yandan da dünyayı ve insanları tanıyordum.

Benim tüm bunlara hakkım yok muydu? Hata yapmaya, aklımdan esenle yaşamaya hakkım yok muydu? Bazı konularda yoktu...

Dişlerimi birbirine bastırdığımda gözlerimin dolmasına engel olamamıştım. Değer verdiğim Mesih için, belki de hata yapma hakkım yoktu. Yaptıklarım onu incitebilir ve soğutabilirdi. Bakışlarımı tavana diktiğimde gözlerimin akmasına engel olmak için gözkapaklarımı kırpmıyordum... Onu incitmemek, kendimi dinlemek ve tüm bu olanları kafamda incelemek için zamana ihtiyacım vardı. Çünkü belki de böyle giderse artık bir Mesih'im olmayacaktı.

"Elis..."

Selenay usulca yanıma yaklaştığında boğazımı temizleyerek içli bir soluk daha verip, buruk bir şekilde gülümseyerek ona baktım.

"İyiyim, çıkabiliriz." Yüzüme bakmaya devam edince ekledim. "Gerçekten."

Kafasını salladığında başka şeyler düşünmeye çalışarak ruhumu buradan uzaklaştırıp olabildiğince geriye ittim. Daha sağlıklı davranabilmek için biraz durulmaya ve ifadesiz kalmaya ihtiyacım vardı.

Lavabodan çıktığımızda kafedeki insanların kimisi, birden ayaklanıp cama koşturduktan sonra olumlu mırıltılar çıkartarak kendi aralarında konuşmaya başlamış, kimisi de koşturarak kendini dışarı atmıştı. Ruh hâlim yüzünden sakince onları izlemeye devam ettiğimde, bir çocuğun konuşmasına istemeden de olsa kulak misafiri olmuştum.

"Vav! Kehanet ateşi sonunda başlamış!"

Mesihlerin az önce oturduğu masanın camına gittiğimde Selenay da arkamdaydı. Kollarımı göğsümün altında bağlayarak dışarıyı izledim. Gölün kenarında koca bir ateş yakan Mesih'e kilitlemiştim bakışlarımı. Nida ve Şah da yanında duruyordu.

Mesih, uzun ve kaslı baldırlarına geçirdiği açık renk kotun altına beyaz renk, spor ayakkabı giyinmiş; üzerine geçirdiği yeşil renk tişörtle temiz ve ferah bir tarza sahip olmuştu. Temiz ve kemikli çehresi, cam gibi parlayan gözleri, yumuşaklığı, her yerden belli olan saçlarıyla geceyi parlatan bir ay gibi ışıldıyordu âdeta...

Hasretle onu inceleyen bakışlarımı, duygularımı susturan mantığımla üzerinden çekip Şah ve Nida'ya odaklandım. O olaydan sonra ikisi de her ne kadar sorun yokmuş gibi davranmaya çalışsalar da iyi bir gözlemciydim. Mesih'te oluşan garip davranışların aynıları onlarda da vardı.

"Bu ateşin anlamı ne?" Ateşle buluşan irislerimi ateşle kaynatarak sormuştum.

"Arınmak gibi bir şey... Uzun sürede bir yakarlar, hayatlarından çıkartmak istedikleri, unutmak istedikleri her şeyi ateşe atarlar."

Mesih'te oluşan hareketlilik sonucu ona odaklandığımda elini ensesine atıp, tişörtünü yukarı çekerek tek hamlede üzerinden çıkarttı. Aralık kalan dudaklarımla ona bakakaldım. Kendiliğinden hareketlenen bacaklarım kafeden çıkıp beni gölün kenarına getirdiğinde dişlerimi sıkıca birbirine bastırmaktan çene kemiğim çatlayacak gibiydi. İnsanlar gülerek ateşe bir şeyler atmaya devam ediyor, şarkılar söylüyor ve bağrışıyorlardı. Hiçbiri asla bana bakmayan Mesih kadar dikkatimi çekmiyordu. Ateşin kırmızılığını yansıtan buz rengi gözleri sadece yanan kıvılcımlardaydı, tişörtü kül olana kadar izlemeye devam etti. Mekânın ve ateşin verdiği ışıklar pürüzsüz vücuduna hoş bir yansıma yapıyor, kaslarının kıvrımlarına kadar ilişip üzerinde erotik bir dans gösterisi sergiliyordu.

"Acayip seksi."

Yanımdaki kızların sesini duymamla kendime hakim olamadan gözlerimi üzerlerine saplamam bir olmuştu. Mesih'e bakmaktan kendilerini alamıyor, sürekli gülüşüp kendi aralarında kıkırdıyorlardı.

"Kesinlikle. Onunla uzun süredir düşünüyorum..." Hayretle tek kaşım havalandığında kızlara doğru adım atacakken Selenay kolumdan tutarak beni kendine doğru çekti.

"Elis, yeter artık. Bugün için bu kadar rezillik yeter."

Kolumu kurtardığımda öfkeli bakışlarım Selenay'ın yüzünde dolanıyordu.

"Rezillik mi? Asıl rezillik bu edepsizin sözlerinde!"

Tekrar kızlara döndüğümde kurnazca kısılan bakışlarıyla üzerimi süzüyorlardı.

"Sen tam bir salaksın kızım. Mesih'le yapabileceğin onca şeyin varken üzerine su döküyorsun."

Diğer arkadaşı da gülerek onay verdiğinde suratımdan dumanlar çıkıyordu sanki. Ben ne ara Mesih'i bu kadar sahiplenmiştim, onu etraftaki gözlerden bile sakınır olmuştum, bilmiyordum ama canımı yakıyordu. Ona iştahla bakmaları, aramızın bozukluğundan faydalanarak böylesine pervasız konuşmaları, canımı yakıyordu!

Çenemi dikleştirdiğimde karnımı sıkarak kendimi olabildiğince sakinleştirip, kaşlarımı doğal bir biçimde yukarı doğru kıvırdım.

"Siz de bu yüzden mi anca hayal kurabiliyorsunuz? Ben en azından istediğimi yapabiliyorum."

Kızların sinsice gülen suratlarındaki ifadeleri bozulunca keyifle gülümsemekten kendimi alamamıştım.

"Peki, yaramaz kızlar! Siz de bir bardak su istemiyorsanız, çenenizi kapatın."

Kızlar gözlerini devirerek öfkeyle yanımızdan ayrılınca daha fazla dayanamadan Mesih'e doğru ilerlemekten kendimi alamamıştım. Kararlı bir şekilde ona yaklaşmaya başladığımda kıpırdamadan yerinde durmaya devam ediyordu. Sırtından dolanan geniş sargı bezini görünce içim cız etmişti. İçimden, kendime okkalı bir küfür savurdum. Aramızdaki iletişimsizlik yüzünden birbirimizi hissedemiyor, yıpratıyorduk. Ateşle yan

yanayken hiç tezat durmuyorlardı, ikisi de yakıyordu. Mesih ruhumu, ateş ise tenimi...

Yanında durduğumda geldiğimi hissetse de sanki bana bakmamaya yeminli gibi bir hâli vardı. Üzerimdeki hoodie'nin ucunu pantolonumun içerisinden çekip dikkatle çıkarttığımda altımdaki siyah tişörtle kalmıştım. İçime tişört giydiğim için kendimi daha sonra eve gidince alkışlayacaktım, bu sayede Mesih artık çıplak kalmayacaktı. Hoodie fazlasıyla oversize ve vintage olduğu için onun üzerinde sırıtmayacaktı. Elimi ona doğru uzatıp ifadesiz tuttuğum bakışlarıma soğuk sesimi de ekledim.

"Hava soğuk."

Sonunda lütfedip suratıma bakındığında gözleri yüzümün her köşesini kesiyordu sanki. Baktı ve baktı... Tekrar ateşe dönünce dudaklarımı aralasam da dişlerimi birbirine bastırıyordum. Boğazımı temizleyerek sesli bir soluk aldım.

"Gerçekten de çok soğuk."

Ateşin yanında olduğumuz için soğuk havadan etkilenmemiz mümkün değildi, sadece üzerini giyinmesi için farklı bir taktik deniyordum. Ben orada yokmuşum gibi davranmaya devam edip, beni görmezden gelince yerimde kıpırdandım. Kafasını çevirip gözlerini gözlerime sabitleyince soğuk bakışları karşısında, ateşin yanında durduğum hâlde üşümüştüm. Hoodieyi elimden aldığında yüzümde oluşmaya çalışan gülümsemeyi güçlükle engelledim. Gözlerimin içine baka baka ateşe attığında hayretle donakalmıştım...

Bir ateşe bir de ona bakıyordum. Beni görmezden gelmeyi bırakmış, bir de hiçe saymıştı. Mesih'in bir gram umrunda değildim. Kalbimin kırılması gökyüzünden de duyulmuş muydu? Büzüşmeye çalışan dudaklarımı ısırarak alta doğru kıvrılmalarına engel oldum. Gözlerim dolmuştu, onlara engel olamıyordum. Arkasını dönüp benden ve ateşten uzaklaştığında canım acıyordu, kalbim kırılmıştı. Kendimi hiç hissetmediğim kadar kırgın hissediyordum. Bana bağırmasını,

kızmasını, tepki vermesini istiyordum. O ise en büyük cezayı seçerek sessiz kalmış, susmuştu. Bana mimiklerini bile göstermemişti, beni gözünde herkesleştirmişti.

Her şey birdenbire altüst olmuştu...

"Elis?" dedi Nida. Ona doğru dönemeyecek kadar güçsüz düşmüştüm. "Yaptığını beğendin mi?"

Ters bir ifadeyle suratına baktım. Zil takıp oynayacağımı falan mı düşünmüştü?

"Beğenmedim. Ayrıca nasihat dinleyecek havamda hiç değilim Nida."

Alayla güldü.

"Harika, her şeyi boka çevirmeye devam et o zaman."

Kaşlarım hiddetle havalanınca sinirle aldığım soluklar, göğsümü hızla indirip kaldırıyordu.

"Nida, cidden! Tek taraflı bakmak zorunda mısın?"

Kafasını sallayınca beni düşünmeye sevk eden o sözleri söyledi.

"Tek taraflı bakan sensin, Elis."

Gözlerimi kapatıp tekrar açtıktan sonra yutkundum.

"Tamam, İshak meselesini anlayabilirim. Bu ikimizin arasında, halledebiliriz." İç çekerek devam ettim: "Peki ya Semum'a vurması? Ne olursa olsun, o benim arkadaşım."

Tek kaşını kaldırdı.

"Seni becermek isteyen bir arkadaş..."

Kaşlarımı çatarak öfkeyle soluduğumda dudaklarımdan ismi dışında başka bir şey çıkamamıştı.

"Nida!"

Onaylamaz bir ifade takındı.

"Benim söylememe sinir oluyorsun, Semum'un düşüncelerini görmezden geliyorsun, bu ne kadar doğru... Elis?"

"O şekilde düşündüğüne inanmıyorum, abartma!"

Nida sınırını fazlasıyla aşıyordu.

"Asıl abartan o. Sana nasıl baktığını, dokunduğunu göremiyor musun?"

Evet. Bugün öyleydi, lanet olsun ki... Bu yüzden cevap verememiştim. Boğazımı temizleyerek konuyu kapatmaya çalıştım.

"Yine de ona vurması gerekmezdi."

Birden çatılan kaşları afallamama, onu sinirlendiren şeyi merak etmeme sebebiyet vermişti, kızgın gözüküyordu. Alnından düşmek üzere olan saçını sertçe geri itti.

"Ne kadar eminsin, Mesih'in vurduğuna? O vururken orada mıydın?"

"Ne demek istiyorsun Nida? Açık konuş."

"Sana Semum mu söyledi bunu?"

Kafamı salladım. Kafam karışmıştı.

"Garson soğuk suyu başkasının gönderdiğini söyledi."

Yüzünü buruşturarak bana salak mışım gibi baktı. Ve evet, şu an sanırım salaktım...

"Mesih ve soğuk su göndermek? Elis, sen aptal mısın? Mesih bu kadar saçma bir şeyi bırak yapmayı, akıl edip düşünecek kadar boş biri mi?"

Değildi. Evet değildi! Fakat her şey onu gösteriyordu. Ve asla inkâr etmemişti.

"Semum tuvalete gittiğinde Mesih nereye gitmişti?"

"Peşinden..."

"O da mı tuvalete gitmişti, emin misin?"

Hafızamı yokladığında kasanın oraya girdiğini hatırlayınca gözlerimi sıkıca kapattım.

"Peki, Mesih yine nereden çıkmıştı?"

"Kasanın oradan. Lanet olsun."

"Evet, çünkü doktorla konuşması gereken bir konu vardı ve aynı zamanda Semum pisliğine yumruk atacak kadar süper güçlü biri olduğunu sanmıyorum."

Parmaklarımı saçlarının arasına geçirip sinirimi çıkartmak istercesine geri çektim.

"Ayrıca, vursa da hakkıydı. Semum, Mesih'in gözünün içine baka baka onu tahrik etti. Zaten orada oturduğumuzu biliyordu. Yani arkadaşın pisliğin teki..."

"Mesih'e sorduğumda neden bana söylemedi." Sesim ağlarcasına çıkmıştı.

Yanıma yaklaşıp gözlerini gözlerime kenetledi.

"Çünkü senin onu tanımanı istedi. Kendinin anlatmasına gerek kalmadan ona inanmanı... Bu kadar basit bir konuda kendisini sana kanıtlaması mı gerekiyordu?"

"Nida!"

Gözlerim dolmuştu. Ellerimi yüzüme kapatıp ufak bir hıçkırık koparttım. Tüm bu olanların üzerine bir de ona su atıp herkesin önünde rezil etmiştim. Her hâlimle yanımda olan adama... Katil olma durumumda bile, yanımdayken onun yaptıklarını yüzüne vurmuştum. Tıpkı bir pislik gibi... Yere çömeldiğimde Mesih'in ifadesiz yüzü gözümün önünden bir türlü gitmiyordu. Her tarafı buzla kaplıydı ve ona ulaşmam neredeyse imkânsızdı.

Bana karşı bu kadar tepkisizken ne yapabilirdim ki... Çaresizlik içerisinde kıvranmaya devam ederken yanmakta olan Kehanet ateşine daldı gözlerim. Mesih'in başlattığı, elleriyle yaktığı o ateşte tek başıma kavruluyordum.

Titreyen kanatlarını açıp, arada düşerek kapatan sineğin hareketlerini sırtüstü yattığım yatağımda izliyor, her hamlesini ilgiyle takip ediyordum. Avuçlarım çarşafın yüzeyine değecek şekilde duruyordu, camdan sızan hafif rüzgâr arada çıplak bacaklarıma değip çeneme süzülüyordu. Bugün hava oldukça sıcaktı ve ben yatağımda uzanarak dün gece ve daha öncesinde yaşananları düşünüyordum. Son zamanlarda sıkıntılı günler geçirdiğim için, yapmamam gereken şeyler yaparak Mesih'le aramızı fena hâlde bozmuştum ve lanet olsun ki ne yapmam gerektiğini bilmiyordum!

"Daha ne kadar orada yatmayı düşünüyorsun?"

Başımı yana çevirdiğimde yanağım çarşafla bütünleşmişti. Şeyda, kafasını kapı eşiğinden sarkıtarak beni inceliyordu.

"Pek de kalkasım olduğunu söyleyemem..." Zar zor konuşmuştum. Olanlar yüzünden mutsuzdum ve tüm enerjim tükenmek üzereydi.

"Bulamadın mı hâlâ?"

Mesih'le aramı düzeltebilmem için bir taktik bulup bulamadığımdan bahsediyordu. Gece eve gelir gelmez onlara tüm olanları anlatıp ardından düşünmek istediğimi söyleyerek odama ayrılmıştım. Kaşlarımı olumsuz anlamda havaya kaldırıp tekrar geri indirdiğimde, tüm bedenini kapı eşiğinden çıkartıp sıkıntılı bir soluk koyverdi. Öyle bir taktik arzuladığım falan da yoktu. Diğer hislerimden haberleri olmadığı için kendi kafalarından pembe senaryolar yazmalarına izin veriyordum.

"İçeri gel," deyip salona yöneldi, ortadan kaybolduğunda aynı sıkıntılı soluğu dudaklarımdan bırakıp, sırtımı doğrultarak yataktan kalktım ve banyoya girdim. İşlerimi halledip salona geçtiğimde güzel bir kahvaltı beni bekliyordu.

"Hiç iştahım yok."

Selenay bir anda bol tişörtümü sıyırarak göğüs kafesime tutunca gıdıklanarak geri çekildim.

"Şu hâline bak, kemik torbasına döndün, bir şeyler yemen gerek!" dedi.

Başımı aşağı eğip kendime baktığımda ona hak vermiştim. Karnım, oku atmak için çekilen bir yay gibi içeri kaçmıştı sanki... Elini çektiğinde tişörtüm silkelenerek aşağı düştü ve eliyle kolumdan itekledi.

"Gel hadi."

Üçümüz de masaya oturduğumuzda Şeyda kayısı sularını dolduruyordu.

"Elis, bugün kesinlikle aranızı düzelteceksin, merak etme." Şeyda büyük bir heyecanla şakımıştı.

Keşke Şeyda, keşke tek derdim bu olsaydı. Bardağımdan ufak bir yudum alarak gözlerimizi buluşturdum.

"Nasıl olacakmış o?" diyerek ona ayak uydurduğumda aklım, hâlâ Mesih'in bana yalan söylediği meseledeydi.

"Daha fazla güzelleşerek!"

Ellerini birbirine yapıştırdığında kendinden emindi, gözlerimi devirerek bir yudum daha aldım.

"Siz Mesih'i bilmiyorsunuz. O kadar basit değil."

Kurmak istedikleri plandan sıyrılmak istercesine mırıldandığımda Selenay, sertçe elimdeki bardağı alıp kendi kenarına koydu.

"Karnını şu zımbırtıyla doyurma!"

Dudaklarımı birbirinden ayırıp dişlerimi bastırdığımda kaşlarım havalanmıştı, Selenay'ın sabahtan beri beni azarlaması sinirime dokunmaya başlamıştı.

"Erkeklerin hepsi aynıdır canım, güzelliğe dayanamazlar."

Topuklu ayakkabısının sesiyle birlikte Lidya da içeriden çıkınca, hızla yerimden kalkarak ona doğru uzandım.

"Lidya!"

Kahkaha attı.

"Ben de seni özledim."

Kehanet'in yaramaz kızı Lidya'yı en son ne zaman gördüğümü bile bilmiyordum. Uzaklaşıp onu incelediğimde uzun, beline ulaşan saçlarını omzunun üzerinde kestirdiğini gördüm. Elimi saçlarına attığımda sırıttı.

"İnanmıyorum, saçların!" Ağzımı elimle kapatarak birkaç adım geri çekildim. "Kestirmişsin!"

Gözlerini abartılı bir şekilde araladı.

"Ciddi olamazsın!"

Kızların kıkırdamasıyla onlara katılmam uzun sürmemişti.

"Oturacak mısınız, yoksa sohbete ayakta mı devam edelim?" dedi Selenay huysuzlanarak. Hâlâ bir şeyler yememi bekliyordu.

Masaya oturduktan sonra ufak bir sohbetin ardından, uzun zamandır yemediğim kadar çok şey yiyip Şeyda'nın yaptığı kahveyi afiyetle içerken Lidya'yla sohbete daldım.

"Şeyda, bu kahve damağımda bir bağımlılık etkisi bıraktı, biraz daha var mı?" Kendimi tutamamıştım. Bu hâlimde bile beni etkisi altına alan mükemmel bir aromaya sahipti.

"Tabii güzel olur." Kahvesinden bir yudum aldı ve "Kilosunun kaç para olduğundan haberin var mı?" diyerek Şeyda'nın cümlesini Selenay tamamladı.

"Aferin kızlar, ağzıma layık bir kahve bu, ben de istiyorum." Lidya, işaretparmağını kulbuna soktuğu fincanı sallandırarak Şeyda'ya bakıyordu.

"Tamam, yaparım tabii, içmek için aldık." Selenay'ın bozulan yüzünden, kahvenin azalmasından rahatsız olduğu belli oluyordu.

"Saçların acayip güzel olmuş, nasıl cesaret edebildin?" dedim tüm ilgimi Lidya'nın üzerinde toplayarak. Kulaklarına varan ağzından iltifatlarımın hoşuna gittiğini anlayabiliyordum.

"Bilmiyorum, bir anda esti." Burun kıvırarak, "Sıkıldım aynı tarzda takılmaktan," dedi.

"Onat'ın içi gitmiştir." Selenay'ın söylediklerinden pek bir şey anlamasam da Lidya anlamış olacak ki ona uyarı dolu bir bakış attı. Selenay omuz silkerek devam etti: "Kısa saçlı kızları çekici buluyor." Tek kaşını sorarcasına havaya kaldırdı. "Bilmiyor muydun?"

Boğazımı temizleyip merakla sordum.

"Neden böyle bir şey dedin ki?"

"Evet, Selenay. Neden böyle bir şey dedin?" dedi Lidya soğuk bir sesle beni tekrar ederek.

Selenay arkasına yaslanıp elini umursamaz bir edayla havada sallandırıp konuştu.

"Onat'ın Lidya'ya karşı olan ilgisini cidden fark etmedin mi Elis?"

İrice açılan bakışlarımı Lidya'ya yönlendirdiğimde gerçekten şaşırmıştım.

"Böyle bir şey mi var?" Lidya bana tuhaf bir bakış attı. Herhalde farkında olmam gereken bir meseleydi. "Peki ya sen?" Yan döndüm ve dizimi kırıp bacağımın üzerine oturarak Lidya'nın koluna dokundum. "Peki ya sen Lidya?"

Lidya bakışlarını önüne çevirip isteksiz bir sesle, "Ben... Biliyorsun, ondan hoşlanamam."

Suratımı ekşiterek kafamı eğdim, belki de bu konu hakkında konuşmam onu yaralayabilirdi, ona zarar vermemek için sessiz kalmayı tercih etsem de Selenay belli ki benimle aynı şekilde düşünmüyordu.

"Hoşlanamam, hoşlanamam... Tek dediğin bu değil mi?" Daha kaba bir tonla devam etti: "Hoşlanamayacağın birine neden ümit verip sana hâlâ duygu beslemesine izin veriyorsun Lidya?" İkimiz de afallayarak Selenay'ı izliyorken o hızını alamadan sıralamaya devam etti: "Ne oldu?" Kaşlarını havaya kaldırıp boş bir ifade ile, "Sana olan ilgisi mi azaldı? Ya da daha fazlasını istediğin için mi kestirdin saçlarını?" dedi.

Hayretle açılan dudaklarıma engel olamıyor, büyük bir ilgiyle ifadelerini izliyorken, "İşte kahveler!" diyen sesi duyuldu Şeyda'nın. Gülümseyen suratı ve elinde tuttuğu tepsideki kahvelerle, kapıda dikilerek bize baktığında tebessümü solmuştu.

"Ne oldu lan burada?" Ufak adımlar atıp kahveleri yanlarımıza bıraktıktan sonra yerine geçti ve devam eden sessizliğe suratını buruşturup parmağını şıklattı. "Size soruyorum?"

"Bir şey olmadı." Lidya, ifadesiz bakışlarını Selenay'ın üzerinden çekmeden, "Selenay her zamanki gibi boş yapıyor," diye ekledi.

Puslanan bakışlarımın önüne, içinde Onat ve Lidya'nın da olduğu kafedeki görüntü geldiğinde kaşlarım çatılmıştı. O gün, oradaki garson kız açık bir şekilde Onat'la ilgilenmiş, Lidya da bu durumla dalga geçerek Onat'ın yanına geçip onunla yakın gibi davranmıştı ve Onat da bu durumdan rahatsız olmuştu. Rahatsız olduğu konu Lidya'nın onunla dalga geçmesiydi ama aslında o gün rahatsızlık duyan sadece Onat değildi... Lidya bunu her ne kadar dalga geçerek yapsa da kızın Onat'la ilgilenmesinden hoşlanmamıştı. Bu olanlar Selenay'ın tezini onaylar nitelikteydi. Hayretle Lidya'yı

izlediğimde içimden ona kızmaya başlamıştım bile... Ona gerçekten de çok düzgün bir çocuktu, Lidya'nın onu arada bırakması hoş olmazdı.

"Her neyse, hadi dışarı çıkalım artık." Şeyda ortamı dağıtmanın peşine düşmüştü.

Selenay'la Lidya cevap vermeyince Şeyda'ya yardımcı oldum.

"Bence de, Hadi Selenay, Şeyda'yla Lidya hazır zaten, kalk."

Şeyda her sabah olduğu gibi güzellik uykusundan uyanır uyanmaz tüm bakımlarını ve makyajını yaparak giyinmiş, ışığını her yere saçmaya başlamıştı. Bizse Selenay'la sadece yüzümüzü yıkamış, üzerimizde çürüyen eşofmanlarımız ve dağılan saçlarımızla dehşet saçmıştık.

Selenay'ı da beraberimde kaldırıp banyoya geçtim ve güzel bir duş aldıktan sonra kurulanıp dolabın kapağını umursuzca açtım, kıyafetlerimin genelinin kışlık olduğunu görmek acıyla inlememe sebep olmuştu. Havalar mevsimlerini şaşırmış; ara ara yazı, ara ara ise kışı yaşamamıza sebep oluyordu. Bugün de hava bunaltıcı bir şekilde sıcaktı. Hızla koridora çıkıp Şeyda'nın odasına ilerlediğimde içeriden Lidya'nın sesini duydum.

"Bilardoya gidelim."

"Bilardo mu? Ben çok iyi oynayamıyorum ki," dedi Şeyda şikâyet edercesine.

"Aynen, nereden çıktı şimdi durup dururken?"

Selenay en uyuz sesiyle karşılık verdiğinde dolabın kapağını açmış, kıyafetleri izliyordum.

"Mesihler akşama doğru bilardoya geçecekmiş!"

Gözlerim daha fazla aralandığında kendimi bir anda salonda buluvermiştim. Üçü, bir anda bana döndü.

"Nasıl oynanıyor bu oyun? Kim kim gideceklermiş?"

Şeyda kahkaha attı.

"Elis'imiz her fırsatı değerlendirmeli."

"Bu iyi bir fırsat olabilir Elis."

Selenay bilmişçesine kollarını göğsünün altında bağladığında üçüne de katlanamaz bir şekilde gözlerimi devirdim.

"Cevap versene Lidya!" Tavırlarım üçünün de kahkaha atmasına sebep olmuştu.

"Elis, Mesih'in derdine düşmüş!"

Şeyda beni işaret ederek kıkırtısına devam edince koltuktaki yastığı alıp üzerine fırlattım.

"Yeter artık, biraz anlayışlı olsanıza!"

"Tamam, tamam!" Lidya ellerini teslim olurcasına havada kaldırdı ve devam etti: "Yaverleriyle gider herhalde, kiminle gidecek?"

Bu sefer kafasına yastığı yiyen Lidya olmuştu.

"Alaz'a yaver mi dedin?"

Lidya gözlerini devirdi.

"Bu da bir sevemedi beni, yastık atmak için bahane arıyor."

Kucağına düşen yastığı alıp Selenay'a geri fırlattığında Selenay onu havada kapıp, "Sevilecek bir yanın var da sanki!" dedi ve tekrar Lidya'ya attı.

"Uf, kızlar yeter! Saat dört oldu, kalkalım da hazırlanalım artık."

Şeyda'nın sitem etmesiyle kalkıp onun odasına geçtik. Kendime bir tane buz mavisi, yüksek bel, dizimin bir karış üzerinde biten kot etek seçip; üzerine de kahverengi, balıkçı yaka, kolları dirseklerimin biraz üzerinde biten bol bir tişört alıp odama geçtim.

Kıyafetleri giyip tişörtü eteğin içerisine soktum; boynuma ince, altın zincir bir kolye, ayak bileğime de altın bir halhal takıp kulaklarıma ufak halka küpelerimi geçirdim. Saçlarımı kremle nemlendirip, güzelce tarayıp parlattıktan sonra ön kısmını ortadan ikiye ayırıp ensemde bir topuz yaptığımda saçım da hazırdı.

Masaya oturup makyaj çantasını önüme aldıktan sonra yüzümü güzelce nemlendirip kızıl farı gözümün alt ve üst

kenarlarına yumuşak hareketlerle geçtim, gözlerimin biraz daha çekik durmalarını sağlamak için ince bir eyeliner çekip kirpiklerimi havalandırdım. Göz rengim daha da açık bir şekilde ortaya serilmişti, hoş gözüküyordu. Yanaklarıma ufak pembe bir allık uyguladıktan sonra dudaklarıma doğal, pembe bir ruj geçtim ve ayağa kalkıp aynaya baktım, iyi görünüyordum. Beyaz çoraplarımı da giyip halhalı çorabın üzerine taktıktan sonra ayakkabılarımı ayağıma geçirdim. Ardından, eşyalarımı koyduğum siyah baget çantamı koluma taktım.

"Vaav!" Lidya yarım ağız ıslık çalarak etrafımda dolandı. "Bu aralar tarzından ödün vermiyorsun!"

"Hazırlandınız mı?" Şeyda küpelerini yürüyerek takarken bize doğru ilerliyordu.

Kendi etrafımda döndüm.

"Ben hazırım!"

"Ben zaten hazırdım."

Evet, Lidya'nın fazlasıyla hazır olduğunun farkındaydık. Momfit kotu, altına giydiği siyah, topuklu terlikleri ve manikürlü tırnaklarıyla çok hoş gözüküyordu.

Kızlarla evden çıkıp Lidya'nın arabasına bindiğinizde kalbim biraz sıkışmaya başlamıştı, Mesih'i görme düşüncesi bile beni heyecanlandırmaya yetmişti. Daha önce hiç görmediğim bir yere, onu görmek için gidecektim. Bir ilişki içerisinde olduğumuz için bunu yapmam dünyadaki en normal şeylerden biri olsa da çekiniyordum. Her şeyi bir kenara atarak, "Biz de kendi aramızda bilardo oynayacak mıyız?" dediğimde dikiz aynasından Lidya'yla göz göze geldik.

"Elbette. Sıkıntı etmeyin, topları deliklere sokun yeter." Alaycı bir gülümseme oluşmuştu suratında.

"Ciddi olamazsın, beni rahatlattığın için sağ ol." Selenay göz devirerek bacak bacak üzerine attı.

"Selenay'la kesinlikle aynı grupta değilim. An itibariyle rakibimsin, seni patates edeceğim Selenay." Lidya'nın imalı sözlerinden bu oyuna hakim olduğu belli oluyordu.

"Adaletsizlik olmasın o zaman, ben de az buz biliyorum. Elis senden, Selenay benden," dedi Şeyda.

"Dikkat et Lidya, patates olma, püreni yaparım."

Aralarındaki laf dalaşı sonucu, uzun uğraşlarımızın ardından ikisi de gülerek sıcak bir sohbetle buzlarını eritmişlerdi.

Lidya arabayı kaldırıma park ettikten sonra aşağı inince mekânın kapısının önündeydik. Dışarıdaki masaların komple dolu olduğunu görünce biraz rahatsız hissetmiştim, fazla kalabalıktı. İçeri girip bilardo katına geçtiğimizde Mesih'in neden burayı tercih ettiğini daha iyi anlıyordum. O da kalabalıktan hoşlanmıyordu ve yukarısı boştu.

"Nasıl ama? Bu olayını çok seviyorum mekânın." Lidya etrafın boşluğunu kastetmişti.

"Bu iyi, sizden başka kimseye rezil olmam," diyerek bakışlarımı alçak duvarlı, ışığın pek yaygın olmadığı kattaki bilardo masalarında gezdirdim.

"Mesihler nerede?"

Kendimi tutamadığım an içimden bir küfür savurarak dilimi ısırdım. Çünkü o an merdivenden yukarı çıkan Mesih'le göz göze gelmiştim! Lanet olsun! Bana kutuplardan soğuk bir bakış gönderdikten sonra en köşedeki masaya geçtiğinde arkasında sadece Alaz vardı. Alaz, Selenay'ı görünce gülümseyerek yanına geçip beline sarıldığında Selenay da utanarak karşılık vermişti.

"Buraya geleceğini bilmiyordum."

Selenay şakayla karışık kaşlarını çattı.

"Ben de buraya geleceğini bilmiyordum."

Aralarında oluşan elektrikli bakışmayı, Lidya'nın sözleri şalterleri kapatırcasına kesmişti.

"Tipik aptal çiftler gibi birbirinize haber vermemeniz harika."

O andan itibaren bakışlarım Sadece Mesih'e kilitlenmişti. Kalbim büyük bir hızla atarken kendiliğinden kızaran yanaklarım, allığımla bütünleşerek tamamıyla pembeye boyanmıştı. Bu adam her seferinde kalbimi böylesine attırmaya

devam mı edecekti? Göz ucuyla ilgisiz bir havaya bürünerek üzerini incelerken, bana uzak oldukça daha fazla içime işleyip güzel gelmeye başlıyordu sanki!

Altına giydiği siyah paçaları lastikli eşofman ve üzerindeki bol, uzun, siyah tişörtle iyi görünüyordu. Saçlarının kenarlarını kısalttırması ona ayrı bir hava vermişti ve ayağındaki bordo vanslar ile sportif tarzı gereğinden fazla hoşuma gitmişti.

İstekanın ucunu tebeşirle düzeltirken parmaklarını izliyordum. Pürüzsüz gözüküyordu, cildinin temiz kokusunu uzaktan bile hissedebiliyordum. Bakışlarım yukarı tırmanınca göz göze gelmemizle bacaklarımın titremesi bir olmuştu. Mavi gözlerini tüm bedenimde kısaca gezdirdikten sonra tekrar bilardo masasına baktığında heyecandan ne yapacağımı bilememiştim.

Alaz, Selenay'dan ayrılıp Mesih'in yanına gittiğinde kenardaki eldivenlerden bir tanesini alıp Mesih'e attı, elinde kalanı da kendi eline geçirdikten sonra omzunun üzerinden bana bir bakış atıp göz kırptı.

Lidya, "O zaman oyun başlasın," diyerek kenardaki eldivenleri alıp bize uzattığında titreyen bacaklarımla nasıl bir oyun sergileyeceğimi düşünüyordum. Kızlara uyup buraya gelmek kötü bir fikirdi. Ondan uzaklaşıp kafamı dinleyeceğime dair verdiğim kararlar neredeydi? Mesih'le aramıza soktuğum mesafeler, onu sadece daha çekici görmeme sebebiyet vermişti! Kesinlikle bir ahmaklık yapıp Mesih'in yanında rezil olmak istemiyordum.

Eldiveni elime alıp incelediğimde üç parmak dışında ikisinin boşta kaldığını gördüm. Lidya'nın yaptığı gibi sağ elime eldiveni geçirip kenardan bir isteka aldım. Lidya, içi boş bir üçgeni masanın üst kısmına gelecek şekilde ortaya koyup etraftaki topları üçgenin içine atmaya başladığında ona yardım ettim. Üçgeni çıkartıp kenara koyduktan sonra masanın alt kısmına geçip istekayı sağ eliyle kavradı ve topları dağıttı.

Topların yarısı şeritli yarısı da düz renkteydi, şeritli olan iki top deliklerden içeri girince doğrularak bana döndü:

"Şeritliler biziz, düz renk toplar Şeydalara ait. Bizim yapmamız gereken tek şey şeritli topları deliklerden içeri sokmak. Siyah ve beyaz olmak üzere gördüğünüz gibi iki renk top da daha var, siyah rengi oyun bitmeden deliğe sokan olursa ceza yer. Beyaz renkli topla da kendi toplarımızı hedef alarak deliklerden geçirmeye çalışacağız. Anlaşılmayan bir şey var mı?" diyerek tek kaşını kaldırdı sorarcasına.

"Bir el oynayalım, daha iyi anlarız."

Kafamı sallayarak Selena'ya katıldığımı belirttiğimde Şeyda sabırsızca yerinde kıpırdanıyordu.

"Başlayalım," dedi büyük bir heyecanla.

"Sen devam et Şeyda. Sıra sıra, her el farklı takımdan biri atacak."

Lidya'nın talimatıyla Şeyda topların mesafesini inceleyip duruşunu ayarladıktan istekayı hareket ettirip topları yuvarladı, henüz hiçbir topu deliklere sokamamıştı.

"Hadi be! Neyse bu avans olsun,"diyerek hayıflandı.

"Uu bebeğim, rekabet başladı desene!" Lidya keyiflenerek omzuma dokundu. "Sıra sende Elis."

Sıkıntılı bir iç çektim. İstekayı tutuş şekillerini iyice aklımda bulundurarak masaya uzanıp beyaz topun yakın olduğu şeritli bir topu hedef aldım, vuruşumu yaptığımda şeritli topa değememiştim bile! Altdudağımı dişleyerek Mesih'e baktığımda göz göze geldik. O da benim gibi masaya uzanmış, atış yapmak üzereydi. Rezilliğimden sonra önüne dönüp gözlerini kısarak beyaz topa baktığında çok karizmatik gözüküyordu. İstekayı sertçe topa değdirmesiyle odada yankılanan topların sesinin ardından dört topu farklı deliklere soktu. Gözlerim yuvalarından çıkacak gibi olmuştu. Bu oyunu gerçekten iyi oynadığı her hâlinden belliydi!

"Ah, söylemeyi unuttum." Yutkunarak Lidya'ya döndüğümde gözümün önünde hâlâ Mesih'in karizmatik görüntüsü

vardı. "Beyaz topu kendi toplarımıza değdiremezsek de ceza yeriz. Bunu bilmedikleri için şimdilik es geçelim."

Bizden bahsediyordu. Şeyda dudaklarını bükerek omuz silkti.

"Kırmızı topu hedef al Selenay, onu daha iyi sokarsın," diyerek takım arkadaşına destek oldu.

"Hadi bebeğim, yapabilirsin."

Alaz otuz iki dişini sergileyerek Selenay'a gülümsedikten sonra duruşunu alarak artistik bir açıyla üç topu deliklerden geçirdi.

"İşte böyle!" Selenay ellerini çırparak Alaz'a hayranlık dolu bakışlarını yöneltti.

"Harikaydın!"

Mesih'le göz göze geldiğimizde bu an da kısa sürmüştü ve ardından orada hiç olmamışım gibi bakışlarını geri çekmişti... Selenay, Şeyda'nın dediği gibi beyaz topu kırmızı topa değdirebileceği en iyi açıyı oluşturduktan sonra Şeyda cırladı:

"İstekanın ucu yere bakıyor, topun ortasına gelecek şekilde ucunu kaldır, aksi hâlde zemini çizip berbat bir atış yaparsın."

Selenay, "Tamam, tamam! Bana bırak," dedikten sonra atışını yapınca Şeyda'nın korkusu gerçekleşmiş, Selenay zemini çizerek berbat bir atış sergilemişti. Lidya coşkulu bir kahkaha patlatmaya başlayınca Şeyda sinirlenmişti.

"Sen hep Selenay'a bırak Şeyda." Lidya, kahkahalarının arasından güçlükle konuşmuştu.

"Çok konuşma," dedi Selenay dudaklarını iğrenircesine kıvırarak. "Halka açık yerlerde o iğrenç kahkahanı da atıp kulakları tırmalama."

Lidya, Selenay'a küçümseyici bir bakış atmakla yetinince Şeyda cırladı.

"Keşke beni dinlemeyi deneseydin Selenay!"

Selenay doğrulup bir elini beline yerleştirdi.

"Diyene bak. Bildiğin hâlde daha top bile sokamadın."

Şeyda elini havada savurduktan sonra başını salladı.

"Neyse, oyun olsun hadi!"

Lidya istekasını doğrultup atış yaptığında bir topu içeri sokabilmişti. Ardından bizler de atışlarımızı yaptığımızda yine top sokamamıştık. Mesihlerse ikinci ele başlamışlardı.

"Bu gidişle oyun üç güne anca biter," dedi Lidya. Biraz heyecan ve rekabet istediği her hâlinden belliydi.

"Yeni öğreniyoruz, ne yapalım."

Selenay haklıydı. Göründüğü kadar basit değildi. Duruşumu alıp güzel bir açı yakaladıktan sonra beyaz topu dikkatlice hedef aldım. Şeritli lacivert topu şimdi kesinlikle sokacaktım. Topa vurdum ancak fazla sert olamadığım için beyaz top, laciverte vurup onu arkadaki deliğe yönlendirmek yerine yan tarafa yöneltti. Doğrulup üzgün bir şekilde topları izlemeye devam ederken lacivert top, diğer şeritli kırmızı topa değdi ve deliğe girmesini sağladı.

"İşte bu!"

Lidya keyiflenmiş, Selenaylar ise sinirlenmişti. Çok önemli bir şey yapmışçasına keyifle gülümsedim. Elim biraz da olsa alışmıştı. Oyuna heyecanla devam ettiğimizde keyif almaya başlamış, topları deliklere soktukça kendimi daha rahat hissetmiştim, bu sayede kendi aramızda yarışmaya koyulmuştuk. Ara sıra Mesih'e baktığımda benimle ilgilenmediğini ve hatta bana hiç bakmadığını görmüştüm. Oyunuyla ilgileniyordu ve fazlasıyla iyiydi!

"Sonunda!" Lidya, hedef aldığı beyaz topla siyah topu deliğe sokarak oyunu Şeydaların dört topu masadayken bitirmişti. Lidya'nın yanına gidip kolumu omzuna koyarak ona göz kırptım. "Harikaydın."

Şımarık bir şekilde gülümsemekle yetinmişti.

"Bu olmadı. İkimiz başa baş devam edelim!" Şeyda oyuna kendini öylesine kaptırmıştı ki sadece oyunun sonunda da değil, ara ara sürekli bir şeyleri kabullenemeyip itirazlar etmişti. Yenilgiyi hazmedemiyordu.

"Büyük bir zevkle," dedi Lidya keyifle. Şeyda'nın küçük bir çocuk gibi oyunbozanlık yapması ona komik geliyor, gülmesine sebep oluyordu. Fırsatını bulmuşken belli ki bunu Şeyda'nın tüm ayarlarını bozmak için kullanacaktı.

"Biz ne yapacağız? Satıldık mı? Ben de oynamak istiyorum." Selenay dudaklarını büzüp kollarını göğsünün altında bağladığında, mahallede büyük ablaların oyuna almadığı küçük çocuk gibiydi.

"Özür dilerim ama Lidya'yı başa baş yenmem lazım." Şeyda üçgeni masaya koyarak topları büyük bir hırsla içine atıyordu.

"Biraz öğrendikten sonra tekrar beklerim Selenay!"

Selenay Lidya'ya gözlerini devirdiğinde, Alaz yanına gelerek kolunu beline sarıp sorarcasına konuştu:

"Oynamak isteyenleri bizim masaya alalım?"

Gözleri benimle buluştu. Onlarla oynamamızı mı teklif ediyordu. Kuruyan dudaklarımı ıslatıp sertçe yutkunarak Mesih'e baktım. Avuçlarını kenardaki ahşaba yerleştirerek masaya doğru eğilmiş; gözleri, kısık bir şekilde üzerime sabitlenmişti. Bu görüntü nedeniyle derin soluklar alarak nefesimi kontrol altına almaya çalıştım.

"Harika olur, değil mi Elis?"

Selenay coşkuyla bana dönünce ilgisiz görünmeye çalışıp omuz silktim.

"Olabilir."

Onlarla birlikte Mesih'in yanına ilerlemeye başlayınca ayaklarımı güçlükle hareket ettiriyordum, onunla takım olunca mecburen de olsa benimle konuşacak mıydı? Konu buz mavisi olunca her şey karartılıydı.

"Kim kim olacağız?"

Selenay Alaz'a imalı bir bakış attı. Bizi takım yapması için Alaz'a pas atmıştı. Alaz sırıtarak tam konuşacaktı ki hepimizin gülümsemesi Mesih'in sözüyle suratımızda asılı kalmıştı.

"Selenay'ı alıyorum."

Dişlerimi sertçe birbirine kenetlediğimde gözlerim Mesih'e karşı bir ateş savaşı açmıştı. Kendi tepkilerime içimden alayla güldüğümde kafayı yediğimi hissediyordum. Mesih'ten uzaklaşmak istedikçe ona yakın olmaya çalışan arzularım, Mesih düşüncelerimi gerçekleştirip aramıza mesafe koymaya çalıştıkça yükselerek bunu reddediyordu.

Selenay ifadesindeki şaşkınlığın ardından, bozuntuya vermeden zoraki bir tebessüm oluşturdu yüzünde. Bu durumdan tek rahatsız olan ben değildim. Gerilimi olabildiğince yumuşatmak ve bizi bir şekilde bir araya getirmek istiyordu.

"Tabii! Çiftler karşı karşıya!" deyince yüzüm kendiliğinden buruşmuştu. Selenay bir tür pembe dizi çektiğimizi falan sanıyordu herhalde?

"Şimdiden heyecanlandım," dedi Alaz gülümseyerek.

Boğazımı temizledikten sonra istekayı elime alıp tebeşirle ucunu törpülemeye başladığımda Mesih, varla gözlerini yok arası devirdi! Yüzüm hızla gerildiğinde gözlerim kocaman açılmıştı. Beni hafife alıyordu ya da içinden benimle dalga geçiyordu.

"O hâlde başlayan takımı belirleyelim," dedi Alaz dostane bir biçimde. O esnada Mesih, bilardo masasının köşesine kalçalarını yerleştirmiş, ucu yere değen istekayı elinde tutuyordu.

"Gerek yok, siz başlayabilirsiniz," dedi tükürürcesine.

Üstdudağımı yukarı kıvırarak bakışlarımla onu kesmeye devam ettim. Bizi ciddiye almadığı belliydi. Alaz'ın dudağı alaycı bir şekilde kenara doğru kıvrıldığında kaşlarım çatılmıştı. Burun deliklerimi genişletecek derin bir nefes aldığımda göğsüm belirgin bir biçimde dışarı taşmıştı. Alaz ahenkle masanın ucuna yürüdü.

"Zevkle."

Zevk kısmına vurgu yaparak söylemişti. Sırtımı dikleştirerek sessizce boğazımı temizlediğimde çenem de dik bir şekilde karşıya bakıyordu.

"İlk atışı yapmamın bir sakıncası var mı?" Masaya eğilmek üzere olan Alaz, kısmış olduğu gözlerini gözlerime değdirdiğinde tek kaşı havalanmıştı.

"Tabii," dediğimde hareketlendi, kendinden emin bir şekilde uç kısma yürüdüğünde Mesih'in maviliklerini üzerimde birer diken gibi hissedebiliyordum. Bakışları rahatsız bir kıyafet giymişim gibi bana küçük gelip daralmama sebep oluyordu. Alaz'ın yanında durduğumda Mesih'in duymaması için dikkat ederek fısıldadı.

"Ne yapman gerektiğini biliyor musun?"

İfadesine gülmemek için kendimi zor tutmuştum.

"Merak etme."

Lidya'dan öğrendiklerimle oyunun tüm kurallarına hakim olmuştum. Sorun yoktu. Sadece ilk kez öğrendiğim için daha fazla pratik yapmam gerekiyordu ve lanet olsun ki şu an, ona hiç vaktim yoktu. Artık her şey şansa ve hızlı kavrama kabiliyetime kalmıştı.

Alaz, rahat atış yapabilmem için yanımdan çekildiğinde tüm toplar ters üçgen oluşturacak şekilde bilardo masasının üst ve orta kısmında yer alıyordu. Masaya eğilerek istekayı dikkatli bir şekilde tutup iki parmağımın arasına yerleştirdiğimde beyaz topu hedef alıyordum. Onunla topları dağıtmam gerekiyordu ve deliklerden ne kadar top geçirirsem o kadar iyiydi!

Yapabilirsin, Elis. En az üç topu deliklerden geçireceksin!

Mesih'e olan tüm sinirimi istekadan çıkartırcasına sert bir atış yaptığımda toplar dağılmış, dört düz renk topu delikler-den içeri sokmuştum! Onların toplarını ellememiştim bile, olduğu gibi masada duruyorlardı. Gözlerimi hayretle kapayıp geri açtığımda yaptığım şeye inanamıyordum. Bu resmen bir mucizeydi, etrafa kısa bir bakış atıp ışık ya da herhangi bir melek aradığımda hiçbir şey görememiştim, *inanamıyorum!*

"Vay! Harikasın." Alaz'ın desteğine Selenay da katıldığında Mesih'in tek kaşı, masaya bakarken ufak bir şaşkınlıkla

havalanmıştı. Benimle göz göze gelince hemen ifadesiz suratına geri dönmesi ve bakışlarını kaçırması ağzımın kulaklarına varmasına yetmişti. Beni hafife almıştı ve onu tamamen alt etmiştim, *bingo!*

"Şeritli toplar sizin ama sen düz renkli olanları da deliklere sokup bize yardım edebilirsin," diyerek Selenay'a göz kırptı Alaz. Selenay, işin son derece ciddiyetine varmış bir şekilde, Alaz'a cevap verdi:

"Asla öyle bir şey yapmam!" Masadaki topları inceleyip beyaz topla hedef alarak deliklerden geçirebileceği bir top aramaya koyulduğunda, karar verememiş olacak ki Mesih'e yaklaşıp usulca sordu:

"Sence hangisini hedef almalıyım?"

Mesih isteksiz bir ifadeyle hafifçe omuz silkip umursamazca konuştu.

"Kafana göre takıl."

Selenay gözlerini devirerek duruşunu aldı, mor topu hedef alıp istekayı hareket ettirdiğinde beyaz top hiçbir topa değmemişti.

"Bu bir ceza puanı," dedi Alaz keyiflenerek. Mesih ifadesini düz tutuyordu. Alaz istekasını alıp duruşunu aldı, atışı üç topumuzun daha içeri girmesine sebep olmuştu! Kıkırdayarak zıpladım.

"Çok iyiydin!"

Gülümseyerek bana göz kırptı. Top sokamayana kadar atış hakkı vardı. Alaz, üst üste kalan bütün topları deliklerden geçirerek oyunu bitirdiğinde keyifli bir şekilde eline vurdum. Bakışlarım Mesih'i bulduğunda suratıma bakmıyordu ve ifadesi hâlâ düzdü.

"İlk el bizim, ikincisine geçelim."

Alaz topları masaya yerleştirerek ilk atışı yaptı. O ve Mesih, iyi oynadıkları için oyun hem kısa sürüyor hem de bize çok sıra gelmiyordu. Atış yapamayınca sıra Mesih'e geldi ve

o el, istekayı elimize hiç alamadan Mesih tüm topları sokarak oyunu bitirdi.

"Birebir," dedi Selenay büyük bir sevinçle.

"Bayağı hiddetlenmiş olmalısın dostum." Alaz Mesih'in ciddiyetinden keyif alıyordu. Mesih cevap vermeden bir sonraki ele geçmek için topları düzeltmeye başladığında Alaz'ın sesi boş odayı doldurdu.

"Dur." Mesih tek kaşını kaldırarak arkadaşına buz gibi bir bakış attığında kemiklerim titremişti. "Biz başlarsak el dönmüyor, oyun biter. Kızlar başlasın ilk eldeki gibi."

Mesih Selenay'a ümitsiz bir vaka olduğunu belirtir bir şekilde baktıktan sonra masaya döndü. Bu işi kendinin bitirmek istediği her hâlinden belliydi, çekilerek çenesinin ucuyla Selenay'a topları gösterdi.

"Başla." Selenay korkarak masaya geçtiğinde çekiniyordu. "Sert ol. En öndeki topu hedef al."

Az önce umursamayan Mesih, Selenay'a birden yardım etmeye başlamıştı. Gülmemek için kendimi zor tutup altdudağımı dişlediğimde bu bile bana yardımcı olmuyordu. Yere bakıp, gülümsememi yüzümü gizleyerek ortaya çıkarttıktan sonra kafamı kaldırdım.

Elis, kendine gel. Gülmemelisin.

Ellerimi yumruk yapıp derin bir nefes alarak Selenay'ı izlemeye başladım.

Atışını yaptı, toplar birbirine vurdu ve olduğu gibi masada kaldı. Alaz büyük bir kahkaha patlatarak, "Harikasın yavrum. Bu cidden harikaydı," dedi.

Selenay ince kaşlarını çatarak yumruklarını sıktı.

"Gülmesene!" dedi dişlerinin arasından.

Kendimi tutamayıp ben de gülmeye başlamıştım.

"Moralini bozma Selenay!"

Ardından topları inceleyip en avantajlı olan köşeye ilerlediğimde Mesih de orada duruyordu, kaşlarımı çatarak yanına gittiğimde yerinden kıpırdamadı! Ona yan bir bakış

attığımda kaşlarını kaldırıp geri indirmekle yetinmişti, beni rahatsız ederek manipüle ediyordu. Derin bir nefes alarak eğilip duruşumu aldığımda bakışlarını sırtımdan ayakkabılarıma kadar her yerde hissedebiliyordum. Dişlerimi birbirine bastırıp istekayı sertçe kavradım, bütün dikkatimi toparlamaya çalışsam da bir işe yaramıyordu. O, bu kadar yakınımdayken ve tüm dikkati üzerimdeyken kendimi toparlayamıyordum. Güçlükle atışımı yaptığımda hiçbir topu deliklere sokamamıştım, tek iyi olan da ceza almadan başarmıştım bunu. Mesih'le göz göze geldiğimde dudakları ifadesizliğini korurken gözlerinde haylaz ışıltılar parlamaya başlamıştı.

"Teşekkür ederim Elis!" dedi Selenay şımarık bir tınıyla.

"Olsun, iyi gidiyorsun," diyerek bana destek oldu Alaz, o gerçekten de iyi bir ortaktı. Onun sayesinde daha fazla gerilmiyordum. Bana yapmam gerekenleri söylüyor, gereken yerlerde cesaretlendirip bilgilendirerek daha iyi oynamamı sağlıyordu.

Birkaç turun ardından sıra Mesih'e geldiğinde bir şekilde onun dikkatini dağıtmam gerektiğini biliyordum fakat ne yapabilirdim ki? Altdudağıma dişlerimle işkence çektirdiğim sırada Alaz'ın telefonu çaldı. Cam kenarına ilerleyince Selenay da onu takip etmişti. Lanet olasıca buz torbasını nasıl etkileyeceğim hakkında en ufak bir fikrim bile yoktu!

Bizim masanın yanındaki masaya geçip üzerine oturduğumda Mesih'in duruşunu ayarladığı yerin tam karşısında kalıyordum. Tek kaşını kaldırarak bana baktığında kollarımı göğsümün altında bağlayıp çenemi yukarı kaldırdım. Dikkatini masaya vermesiyle gerilen vücuduma engel olamadım, hissettiğim rahatsızlıkla aniden kalkacakken ayağım takılınca, geri yaslanarak kendimi toparlamaya çalıştım.

Mesih avını hisseden bir kurt gibi bakışlarını üzerime diktiğinde kalbim deli gibi çarpıyordu. Sertçe yutkunup kuruyan dudaklarımı dilimle ıslattığımda göğsüm hızla inip kalkıyordu. Gözleri baştan aşağı üzerimde gezdikten sonra derin

bir nefes aldı ve masaya odaklandı. Çenesi belirginleşmişti, dişlerini birbirine girercesine bastırıyordu.

Acele edip hemen toparlandığımda utançtan yanaklarım yanıyordu. Mesih kendini toparlayıp atışını yaparken Alaz'ın gelmesi ve kahkaha atması bir olmuştu çünkü Mesih, soktuğu iki topla birlikte beyaz topu da sokarak ceza yemişti.

Bir saat sonra oyun bittiğinde mekânın kafe kısmına geçerek bir şeyler sipariş etmiştik. Bilardonun sonucundan son derece memnun olan Alaz, birkaç gün daha bu konuyla ilgili konuşacak gibi duruyordu.

"Hâlâ idrak edemiyorum. Seni ilk defa ceza yerken gördüm." Alaz hayretle konuşmaya devam edince Mesih'le bakışlarımız kesişmişti, anında gözlerimi kaçırdığımda yanaklarım tekrar yanmıştı. Alaz imalı bir şekilde bana bakarak sırıttı. "Bir şey ciddi anlamda dikkatini dağıtmış olmalı."

Selenay da sırıtıyordu. Mesih ifadesini bozmadan soğuk bir tonla cevap verdi:

"Benden sana avans." Sesi boğuktu. Oyunu biz yenmiştik ve bundan hiç hoşnut olmamıştı.

"Keşke iddiaya girseydik."

Mesih tek kaşını kaldırdığında dudakları alayla kıvrılmıştı.

"Yendikten sonra mı teklif ediyorsun?" Alaz'ın bu fikri sonradan ortaya atması bana komik gelmişti. Selenay dudak büktü.

"İyi ki bir yendin, susmayacak mısın?"

Alaz keyifle oturduğu yerde gerinip sıcak kahveyi höpürdeterek içti.

"Kırk yılın başı Mesih'i yendim, bırak da keyfini çıkartayım."

Bardağın içerisindeki kamışla meyve suyunu karıştırırken gözümün ucuyla Mesih'e baktım. Kısık gözlerini Selenay'la Alaz'ın arasında gezdirip tükürürcesine mırıldandı:

"Sevgilinin beceriksiz atışları sana güzel avantaj sağladı."

Selenay içmekte olduğu sodayı son anda püskürtmekten kurtarıp, öldürücü bakışlarını buz mavisine diktiğinde Mesih bundan pek etkilenmişe benzemiyordu.

"Sen o kadar korkutucu olmasaydın, daha iyi olabilirdim."

Mesih gözlerini belli belirsiz devirerek hamurdandı.

"Daha istekayı bile tutamıyorsun." Mesih bana karşı yenildiği için mi bu kadar laf ediyordu?

"Neyse, yeter bu kadar, çok keyifliyim. Keyfim kaçmasın," dedi Alaz sırıtarak. Bazen gerçekten de pislik rolünü iyi oynuyordu. "Bir sonraki sefere artık..."

Mesih irislerini ufak dokunuşlarla üzerimde gezdirdiğinde ensemde ürpertiler oluşmaya başlamıştı. Dilinin ucunu dudağının kenarından usulca çıkartarak Alaz'ın sözünün yarıda kalmasına sebep olup devam etti:

"Bir sonraki sefere Elis benim..." dediğinde ona bakan gözlerim yoğunlaşarak un ufak olmuştu sanki. Bir hayli hiddetli ve güçlü bir şekilde birbirimize bakmaya devam ederken, sertçe yutkunarak avuçlarımın içerisindeki bardağı sıktım. Yarım bıraktığı cümlesini, "değil, Selenay'ı eğiteceğim," diyerek tamamlayınca kendiliğinden aralanan dudaklarımla, ifademin dağılmasına istemeden de olsa izin vermiştim.

"Gerçekten mi? Ama kötü bakışlarınla beni korkutma tamam mı, çok geriliyorum."

Selenay afallamamı fark etmiş olacak ki dikkatlerin üzerimde toplanmasını engellemek için konuya farklı bir açıdan müdahil olmuştu. Mesih, Selenay'ın sözlerine belli belirsiz bir şekilde kafasını salladığında gözleri hâlâ üzerimdeydi.

Ayağa kalkıp, çantamı alıp hiçbir şey demeden lavaboya doğru ilerlediğimde adımlarımı yere sert basıyordum. Dişlerimi birbirine bastırmaktan çenem ağrımaya başlamıştı. Benimle dalga falan mı geçiyordu? Ya da cümlesini tamamlarken karar mı değiştirmişti? Ellerimi yıkayıp çantamdan çıkarttığım kırmızı rujumu dudaklarıma sürdükten sonra, topuzumu açıp parmaklarımla saçlarımı hareketlendirdiğimde

havam biraz değişmişti. Yapmak istediğim de zaten bu değil miydi? Kafamı biraz da olsa dağıtabilmek...

Lavabodan çıkınca onu koridorun karşısında gördüğümde hazırlıksız yakalanmıştım. Kalbim ritmini bozduğunda her geçen saliseye güçlükle savaş açıp, vakit kaybetmeden bakışlarımı üzerinden çektim ve yürümeye devam ettim. Ben umursamamaya çalıştıkça sıcak basıyordu. Yakındık ama aynı zamanda da çok uzaktaydı...

Adım attıkça birbirimize yaklaşıyorduk, ötemdeki müthiş enerjisini hissetmemek ve varlığını yok saymak, kolay yapabileceğim bir iş değildi. Tam yanından geçtiğimde parmaklarımı, titrememeleri için sıkıca yumruk yaparak onu düşünmemeye çalıştım. Yanından kendimi toparlayarak geçerken kesinlikle soğuk parmaklarının dirseğime dolanıp bedenimi döndürerek kendisine çekmesini beklemiyordum. Göğsüm, sert bir şekilde göğsüne çarptığında hayretle kafamı kaldırıp yüzüne baktım; yakındı, kaçamayacağım kadar çok yakın... Dişlerimin arasından kısık bir soluk çektiğimde beni delip geçecek olan gözlerine bakamıyordum.

Boynuma akan nefesi göğüs oluğuma kadar sıvışıp tüm bedenimi kül ederken gözlerimi kapattım. Her geçen saniye yüzlerimiz istemsizce birbirine yaklaşıyordu sanki... Dirseğimi tutan parmakları hareketlenerek belimi kavradığında kokusuyla çoktan sarhoş olmuştum bile. Yakınlığımız, bedenine yasladığım bedenim ve rahatça alabildiğim kokusu... Her şeyiyle beni mest ediyordu, belimde birer kavis oluşturan parmaklarına kadar onu hissedebiliyordum.

Onu özlemiştim, çok fazla.

Burunlarımız birbirine değince, gözlerimi aralayıp bulduğum cesaretle irislerimi ona diktiğimde bakışlarımız savaşmaya başlamıştı. Diğer elini, belimin üzerine yerleştirerek beni kendine doğru çektiğinde tamamen onunla bütünlenmiş durumdaydım. Bunca geçen zamanın ardından, yakınlığına az

da olsa alışmış olmam gerekmez miydi? Bu... tarif edilemez bir adrenalin, kimselerde tadamayacağım özel duyguydu...

"Tebrik ederim." Kaşlarım ters bir yay gibi havalandığında, ben hâlâ yakınlığının etkisiyle ona boğuk bakıyorken devam etti: "Bilardo için."

Yakınlığının etkisiyle unuttuğum tüm anları söyledikleriyle hatırladığımda eli, eteğimin bitiş noktasına kadar kaymış, parmağının kenarı hafifçe çıplak tenimle temas etmişti. İlk defa böyle oluyordu. Normal bir konudan bahsederken, son derece ciddiyken farklı davranıyordu, Aramızda herhangi tutku aktarımı olmadan...

Bakışlarımı aşağı indirdiğimde son olanlardan sonra bana yabancı geliyordu. Bir şey söylemeden öylece kalınca, ona doğru uzanıp kirpiklerimin altından mermer gibi beyaz olan suratına baktığımda tüm yüzümün kızardığına bahse girebilirdim. Yüzü çok ifadesiz olduğu için kendimi toparlamak, güçlü bakmak istedikçe bakışlarım ürkek bir çocuğunkinden farksız bir hâle geliyordu. Mideme heyecandan ağrılar saplanmaya başladığında cümlesini tamamlamasıyla aynısı kalbime de olmuştu. Çünkü Mesih, dağılan bizi parçalamaya çoktan yemin etmiş gibiydi.

"Bana, kendini teşhir etmeseydin kazanamazdın."

Beşinci Bölüm

"Başkalarını tanımakta sıkıntı yoktu,
ben kendime yabancıydım."
Şule Terzi

Bölüm Parçası: Ariana Grande, "7 Rings (Slowed Down)"

Ayaklarım vücudumu taşımakta zorlanıyordu. Aşağı doğru kayarak üzerinden ayrıldım.Aşağı doğru eğik olan suratımı kaldırıp mavileriyle karşılaşmak istemiyordum. Ayakkabılarımı izlemek, ifadesini görmekten çok daha iyiydi. Bana tıpkı bir pislik gibi davranmıştı az önce. Şu anki hissettirdiği, belki de benim ona hissettirdiklerimle aynıydı.

Ondan uzaklaşıp zoraki adımlarla koridorda yürümeye başladığımda çantamın sapını güçlükle tutuyordum. Olayları algılayamıyor, ne hissetmem gerektiğini de bilmiyordum. Maskeli balo gecesinde de beni aşağılamıştı buna benzer bir şekilde. Yine olan bu muydu, ne amaçla söylemişti, bilmiyordum. Aramıza koyduğumuz mesafeler yüzünden o cümlesini anlayamıyor, ona ulaşamıyordum.

Masaya geldiğimde Selenay bana merakla bakıyordu. Elimi alnıma atarak ovuşturdum, ne dinlemek derdindeydim ne de konuşmak. Sadece gitmek istiyordum, bu sefer gerçekten de uzaklaşmam gerekiyordu.

"Bak, şey..." Kafamı kaldırıp Selenay'a baktım. "Gitmem lazım." Çattığı kaşlarıyla anlamsız bir şekilde beni izleyince devam ettim: "Arkadaşım aradı, gelince anlatırım."

"Hangi arkadaşın?" dedi sorgularcasına.

Anlasana Selenay, boğuluyorum. Her zamanki gibi, sadece fark et işte.

"Sen tanımıyorsun"

"Selenay'ın tanımadığı bir arkadaş demek, sıkıntı büyük."

Alaz'ın cümlesinin ardından zoraki bir şekilde gülümseyip çıkışa yürüyünce onlara derdimi anlatamayacağım için pes etmiştim. Sadece uzaklaşmak, bir an önce bu yerden kaybolmak istiyordum. Kimin ne düşüneceği umrumda değildi.

"Elis!"

Arkamdan seslenen kuzenimi duymazlıktan gelerek yürümeye devam ettiğimde hissizliğim ortadan kaybolarak yerini derin bir öfkeye bırakmıştı. Nereye gittiğimi bilmiyordum ama gidiyordum işte bir şekilde. Düşüncelerimde öylesine boğulmuştum ki nereye geldiğimin, ne kadar yürüdüğümün farkında bile değildim. Etrafa bakınmaya başladığımda değişik bir caddedeydim. Şimdi ne yapacaktım? Nereye gidecektim? Sahilin kenarına doğru ilerleyip bir kafeye oturduğumda bakışlarım boştu.

Hem ona koşmak istiyordum, hem de deli gibi kaçmak.

Şu an daha çok kaçmak ağır basıyordu. Gitmeyip onunla hesaplaşmalıydım belki de, savaşarak sorunlarımızı düzeltmeliydim. İçimi kemiren duygularla boğuşurken garsonun sesiyle ürktüm.

"Ne alırdınız?"

Elime ne zaman aldığımı hatırlamadığım menüyü bırakarak boğazımı temizledim.

"Bir Türk kahvesi lütfen, şekersiz."

Garson zarif bir şekilde gülümsedikten sonra yanımdan ayrılınca denizin sert dalgalarını izlemeye dalmıştım. Her şey bana onun maviliklerini hatırlatıyordu, deniz bile gözleriyle işbirliği yaparak varlığını hissettiriyordu. Canım acıyordu, belki de saçma sapan şeyler yapıyordum fakat doğruyu bulamıyordum. Son yaşananlar tüm belirsizlikleri, dengesizlikleri yanında getiriyordu. Mesih'le aramızda olanlar, düzelmek

yerine daha da kötüye gidiyordu, uzaklaştırıyordu bizi... Birden midemde kelebekler uçuşmaya başlamıştı. Neden buradaydım ki? Keşke kalıp konuşsaydım, önce bir güzel ağzının payını verip, daha sonrasında benim dediklerim için ağzımın payını vermesini isteseydim... Korkuyordum belki de kırılmaktan, onu yanlış anlamaktan, her şeyin çok daha kötüye gitmesinden... Onu özlüyordum, eskisi gibi yakınında olabilmeyi, gücünü hissedebilmeyi, her şeyini...

Kahvemden bir yudum aldığımda soğumuş, pütürlü tadı hoşuma gitmese de bitirmiştim. Eve gidip kendimi dizginlemeli ve sonraki kararlarımı sağlıklı vermeliydim. Ruhumu iyileştirmeden dışarıya çıkmak, arkadaşlarımla vakit geçirip eğlenmeye çalışmak belki de benim hatamdı...

Garsonla göz göze gelince elimi kaldırarak, "Bakar mısınız?" dedim. Gülümseyerek yanıma geldiğinde devam ettim: "Hesabı alabilir miyim?"

"Tabii."

Garson yanımdan uzaklaşınca açtığım çantama öylece bakakalmıştım. *Yanıma para almış mıyım?* Tekrar içine bakıp karıştırmaya başladığımda korkudan kalbime ağrı saplanmıştı, başıma ilk defa böyle bir rezillik gelecekti. Çantamda cüzdanım yoktu!

Yüzümü buruşturarak kafamı eğdiğimde utançtan kıpkırmızı olmuştum. Çoğu zaman cüzdan unutma huyum yüzünden, bazen işlerimi telefondaki karekodlar ile hallediyordum ya da yanında cüzdanım olan bir Selenay oluyordu! Gözlerimi sertçe yumduğumda masanın üzerindeki telefonum geldi aklıma, Selenay belki de bu yüzden bana seslenmişti. Gözlerimi yumup inlediğimde kendime olan sinirimden neredeyse ağlayacaktım.

Garson, elindeki deri kaplamayla yanıma doğru gelmeye başladığında ufacık olan dudaklarım ve irice açılan gözlerimle onu izliyordum. *Hadi ama Elis, sanki adam öldürdün ya da ayıp bir şey yaptın! Ne olacak insanlık hâli işte, durumunu anlat ve daha sonra ödemesini yap!*

Garson yanıma gelip hesabı masaya bıraktığında birbirine sıkıca bastırdığım dişlerimi ayırarak sıkıntıyla mırıldandım:

"Şey..." Çocuk sorarcasına gözlerime baktığında sesli bir şekilde yutkundum; utançtan terliyor, un ufak oluyordum. "acaba..." Sıkıntıyla ona baktığımda garsonun yüzündeki gülümseme solmuş, sıkıntımın nedenini merak eden bir havaya bürünmüştü. Derin bir nefes alarak gözlerimi kapatıp zoraki bir şekilde gülümsedim. "Bir kahve daha alabilir miyim?"

Cümleler ağzımdan döküldüğünde deri koltuğa yapışmıştım sanki... Anında üzerimde soğuyan terim dışarıdan esen hafif rüzgâr nedeniyle üşümeme sebebiyet vermişti. O an beni başka bir şey kurtarmazdı çünkü az önce düşündüklerimi kesinlikle söyleyemezdim. Çocuk gülümseyip defteri aldıktan sonra tekrar uzaklaştı. Cidden bu kadar çaresiz olmayı nasıl başarabilmiştim? Sessiz sakin depresyona bile giremiyordum. Bir yerden telefon bulup kızları arayabilirsem olayı çözebilirdim. Tek sorun şuydu ki numara ezberleme özelliğine sahip biri kesinlikle değildim!

"Kahretsin!"

"Ne bu sinir?"

Duyduğum sesle kafamı kaldırdığımda sesi tanıdık olan bu gencin kim olduğunu çözememiştim. Bana gülümseyerek sormadan masaya oturunca sesinin aksine yüzü yabancı olan gence bakakaldım.

"En son iyi ayrıldığımızı sanıyordum." Kaşlarını havaya doğru kıvırdı. "Yoksa..." O konuştukça tanıdık gelen mimikleriyle garip bir ses çıkartarak ona bakakaldım.

"Memduh?"

Şaşkınlığıma ufak bir kahkaha atarak coşkulu bir heyecanla mırıldandı:

"Tanıyamadın mı?"

Dikkatlice onu incelemeye başladığımda ilk gördüğüm zamankinden çok farklıydı. Gözlerindeki boyalar yoktu, saçlarını üç numara kestirmişti ve serseri gibi giyinmemişti, spor ve hoş gözüktüğü için onu ilk bakışta tanıyamamıştım.

"Evet, sen... bayağı değişmişsin." Güçlükle konuştuğumda hâlâ üzerindeki değişime inanamıyordum.

Gülümsedi.

"Kötü anlamda değildir umarım?"

Elimi havada savurduğumda yanlış anlaşılmaktan korkarak hızla konuştum.

"Yok, yani yanlış anlama."

Önceki tarzı resmen yakışıklı suratının kamufle olmasına sebep olmuştu! Kaba olmamak için bu şekilde de ona söylememeliydim, sonuçta çok iyi tanıdığım biri değildi ve beni yanlış anlayabilirdi. Bir anda gözlerim mutlulukla parlayınca gülümsemişti. Sanırım o bana yardım edebilirdi.

"Sormadan oturdum ama rahatsız etmedim umarım, birini mi bekliyordun?"

Vücuduma yayılan hafif bir panik dalgasıyla kafamı salladım.

"Ah, hayır. Öylesine oturuyordum."

Gözlerimi kısarak kurtarıcı meleğime hain planlarımla baktığımda garipliğimi fark etse de hoşuna gitmiş gibi gözüküyordu.

"Sana eşlik edebilir miyim?"

Mahcup bir şekilde gülümsedim.

"Oturdun artık. Hem, bana bir şeyler ısmarlarsan neden olmasın?" Üzerindeki hırkayı çıkartıp masanın üzerine koydu ve yerine daha fazla yerleşti.

"Dertleşmelerden ücret mi almaya başladın?" Gözlerini kısarak yaramaz bir şekilde sırıtmaya başlamıştı. Onu bu şekilde görmek garip bir şekilde hoşuma gitmişti. O günkü cansızlığı ne gözlerinde ne de üzerinde vardı. Tamamıyla arınmış gibiydi.

"Dış görünüşündeki değişim içine de yansımış, daha hayat dolu duruyorsun."

"Sayende," dedi anında. Kaşlarım şaşkınlıkla havaya kıvrıldığında sözlerinde kararlı olduğu ciddileşen yüzünden kolayca okunabiliyordu.

"Şaka yapma."

Ciddiyeti biraz gerilmeme sebebiyet verdiği için takılırcasına konuştuğumda başını olumsuz anlamda sallayarak devam etti.

"Ciddiyim. Bazen gerçekleri bir yabancının ağzından duymak, kâbusu sona erdirebiliyor. Senle konuştuktan sonra çok düşündüm, kelimelerinin bana yardımı dokundu." Dudaklarımın kenarları hafifçe yukarı doğru kıvrıldığında ona inanamaz bir şekilde baktım; bakışlarımı kucağıma indirdiğimde rahatlaması, üzerimden hafif bir yükü almıştı sanki, onun adına sevinmiştim.

"Afiyet olsun, siz ne alırdınız?" Garsonun sesi aramızdaki ufak sessizliğe bir son verdiğinde kahvemi bırakıyordum. Memduh'a hitap ederek sormuştu.

"Açım biraz, Elis? Sen de yer misin?"

Harika. İki kahvenin yanına bir de yemek parasını eklemem çok riskli bir davranış olurdu, zaten kendimi aç da hissetmiyordum.

"Hayır, aç değilim."

Garsona dönerek, "İki tavuk fajita alabilir miyiz?"dedikten sonra ve bana bakıp, "Tavuk yersin değil mi? Buranınki çok lezzetli, denemelisin." dedi.

Zaten siparişi çoktan verdiği için ona ayak uydurup kafamı salladım. İçecek siparişlerinin ardından garson gidince zoraki bir şekilde seslendim.

"Bir şey yemek istemediğimi söylediğimi hatırlıyordum."

Dudak büktü.

"Yemen lazım, çok zayıfsın. Bu pek sağlıklı durmuyor, İris." Kaşlarımı çatarak ona kızgın bir şekilde baktığımda iki elini havaya kaldırıp masum bir yüz takındı. "Kızma, sadece şakaydı. Hem sana bir şeyler ısmarlamak istiyorum."

Harika, Memduh, bana bir şeyler ısmarlamak için daha iyi bir günü seçemezdin gerçekten. Teşekkür ederim...

"Sen ne yapıyorsun burada tek başına?"

Tüm dikkatini birden üzerime verdiğinde hafifçe yutkundum, olanları tabii ki ona anlatmayacaktım ve bilmesine de gerek yoktu. Mesih'le ne kadar kötü olursam olayım bunu kesinlikle insanların bilmesine gerek yoktu.

"Arkadaşlarımla buralardaydık, eve dönmek istediler, ben de biraz daha kalıp sahil havası almaya karar verdim."

Anlayan bir ifadeyle ben konuşurken sürekli kafasını sallamıştı.

"Çok doğru bir karar vermişsin, yoksa seni bir daha nerede görürdüm, bilemiyorum."

Sözlerinde son derece içten ve samimiydi, beni gördüğüne sevindiğini hissedebiliyordum.

"Sahi, karşılaşmamız büyük bir tesadüf," diyebilmiştim zayıf bir sesle.

"Tesadüf? Kesinlikle değil. Burada yaşıyorum, sahilde yürüyüş yaparken gördüm seni, yalnız oturuyordun, bu yüzden fırsatı kaçırmadan hemen geldim."

Üzerindeki spor kıyafetlerin nedenini anlamıştım. *Ve iyi ki de burada oturuyorsun Memduh, sen olmasan buradan nasıl çıkardım bilemiyorum...*

Yemeklerimiz geldiğinde büyük bir iştahla yemeye koyuldu. Öyle güzel yiyordu ki ona bakıp uzun süre boyunca ilk defa hissettiğim iştahla güzelce yemeye koyulduğumda sessizliği bozdu:

"İyi ki yemeyecektin." Gülümsedim, ben de kendime inanamamıştım çünkü bütün tabağı bitirmiştim.

"Ben de hayretler içerisindeyim, öyle güzel yedin ki kendimi tutamadım."

Sırıtarak göz kırptı ve "Herkes öyle der, sanırım tek yeteneğim bu," dedi. Kendiyle dalga geçmesi beni güldürmüştü.

"İllaki vardır," diyerek ona takıldığımda, Memduh sayesinde kafam az da olsa toparlanmış, iyi hissedebilmiştim.

Geri kalan vakitlerde masada oturup birçok şeyden konuştuğumuzda beni dikkate alarak can kulağıyla dinliyordu. Bazen İshak'tan konuşuyor, o da benim yaptığım gibi yapıp bu

konudan açılan yaralarıma merhem oluyordu. Memduh İshak'ın arkadaşı olduğu için bazı şeyleri ondan duymak bana daha iyi geliyordu.

Bir süre sonra gözüm iyice kararan havaya takılınca, "Kalkalım artık, geç oldu," dedim, ikiletmedi ve hemen garsonu çağırdı.

"Seni evine bırakayım?"

Saat geç olduğu için ve bu da iyi bir fikir olduğu için başımı sallayarak, "Teşekkür ederim," dedim.

Hesabı ödeyip kafeden çıktıktan sonra rahat bir nefes aldım, saatler öncesinde yüreğimde pıhtılanan ağırlık hafiflemişti ve iç dünyamdan çıkarak dışarıdaki havayı hissetmeye başlamıştım.

"Evim arka tarafta. Yürüyüşe çıktığım için arabam orada, istersen burada bekle, arabayı getireyim."

Kafamı olumsuz anlamda salladım.

"Gerek yok, seninle yürüyebilirim."

Burada ağaç gibi dikileceğime, ona eşik edebilirdim. Yan yana yürümeye başladığımızda her yer ışık altındaydı, caddenin muhteşem bir aydınlatma sistemleri vardı.

"Kehanet'e göre daha canlı bir yer, değil mi?" dedi tepkimi ölçmek isteyen bir merakla. Gözlerimi abartı bir şekilde açıp etrafta gezdirdiğimde dudaklarımdan onaylar anlamda mırıltılar dökülüyordu:

"Bayağı! Kehanet'in genel havasıyla alakası yok."

Omzuyla hafifçe omzuma vurdu.

"Buraya daha sık gelmen için bir sebep daha."

Kafamı ondan tarafa çevirerek merakla sordum.

"Seni daha önce Kehanet'te görmediğime eminim. İshak'a nazaran orada takılmıyor muydun?"

Dudak bükerek İshak'ın ismini duyduğunda hissettiği o acıyı gizlemeye çalıştı.

"Biz genel olarak orayı pek sevmeyiz. İshak, Mesih yüzünden orada takılırdı."

Karşıya bakarak yürümeye devam ediyordu. İçimde oluşan merak duygusunu her ne kadar bastırmaya çalışsam da yüzüne çıkmadan edemiyordu. Sorularımla onu incitmek istemezken bana kilitli olan odanın anahtarını elleriyle verdi.

"Sor."

Buruk bir şekilde gülümsedim.

"İshak, Mesih'e neden bu kadar bağlı?"

Boğazını temizlediğinde daha yavaş yürümeye başlamıştık.

"Mesih, İshak'a çok önceden beridir yardım ediyor."

Buna yakın şeyleri daha öncesinden de duymuştum.

"Yardım? Ne tür bir yardım?" dedim, olabildiğince şey öğrenmek istiyordum bu konuyla alakalı. Her şey İshak'ı tanıdığımdan beridir koca bir soru işareti içerisindeydi.

"İshak'a haksızlık yapılmak üzereydi, yapmadığı bir şeyden dolayı büyük bir zarar görecekti." Adımlarını daha da yavaşlatarak derin bir iç çekti. Her şeyi tüm çıplaklığıyla anlatmak istemediği beden dilinden belliydi. Onu zorlamayacaktım; istediği bana, istemediğiyse ona kalmaya devam edecekti. "Ona sadece Mesih inandı ve büyük bir yardım etti. Bilirsin, İshak'ın bazı sorunları var. İlk zamanlar böyle değildi, çok sonradan ortaya çıkmaya başladı."

Kuruyan dudaklarımı hızla ıslattım.

"Nasıl mesela?"

"Her şeyden önce, büyük bir saplantı var onda, Mesih'i öz ağabeyinden öte seviyor. Onu örnek alıyor, bu duygularının hepsi saplantı derecesinde. Kendine zarar veriyordu. Mesih'in dikkatini çekmek için bir sürü boktan işe girişti, piç herif!"

Memduh'un sinirleri çok fazla gerilmiş, eskiler onu etkilemeye başlamıştı. Taze olan yarasını daha fazla deşmemek için içtenlikle mırıldandım.

"Neyse, yeter bu kadar, sorduğum için üzgünüm." Boğazından boğuk bir şey çıkmıştı, konuşurken sesi çatallandı.

"Sorun değil." O anki çaresizliği içimi acıtmıştı, yürümeyi kestiğinde bir iki adım daha atıp bana döndü, kendini toparlamaya çalışıp gücünü bulmaya çalışıyordu sanki.

"Bir sorun mu var?" dedim, cevap vermedi. İki adımla aramızdaki mesafeyi kapatıp elimi dirseğine koydum dostane bir şekilde. "Üzgünüm, benim hatam. Ama yakında bunları da aşacaksın. Zaman gelip geçecek, acını alıp götürecek, sen ise olan gücün ve güzel hatıralarınla kalacaksın."

Buruk bir tebessüm ettiğinde üzerimde çok ciddi bir ağırlık hissetmiştim. Kaşlarımı çatarak kafamı yana çevirdiğimde Mesih sinirle bize doğru geliyordu. Elimi, ateşe değmişçesine Memduh'un kolundan çektiğimde, kaşlarını çatıp ifademi izledikten sonra omzunun üzerinden arkaya baktı. Mesih, fazla sinirli duruyordu, kesinlikle Memduh'la bir görüşmenin daha olmayacağını belirtmişti ve tüm bu olanların üzerine denk gelmesi içler acısıydı.

"Elis," dedi hırlarcasına.

"Yemeği kaçırdın, başka sefere artık." Memduh dalga geçercesine konuşmuştu. Kaşlarımı çatarak ona baktığımda omuz silkti.

Mesih'in dişlerini sıkmaktan ortaya çıkan belirginleşmiş çene hattı, bu durumdan bir hayli rahatsız olduğunu gösteriyordu. Ve kendini çok zor tuttuğunu da!

"Gidelim," dedi güçlükle.

"Ben bırakacaktım?"

Memduh sorarcasına konuştuğunda sertçe yutkunarak saklanan sesimi buldum, aralarının çok iyi olmadığı Memduh'la tanıştığım günden belliydi, bir sorun çıkmasını istemediğim için ikisinin arasına köprü olacaktım.

"Memduh, her şey için teşekkür ederim, buradan sonrasını kendim hallederim."

Kendim halledeceğimi söylemiştim çünkü öyle olacaktı, Mesih'le de gitmeyecektim. Memduh, dudaklarını birbirine bastırdığında bu duruma biraz üzüldüğü belliydi. Belki de

Mesih çok sinirli olduğu için onunla gitmek istemeyeceğimi düşünüyordu.

"Pekâlâ, sonra yine..."

Sözünü bitirecekken hemen lafını kestim.

"İyi akşamlar."

Mesih'in onu bozmasını istemediğim için devamını getirmesine engel olmuştum. Mesih bana değil de Memduh'a bakıyordu çok kötü bir şekilde ve kesinlikle kavga etmelerini istemiyordum. Lafını bitirseydi büyük bir tatsızlık çıkabilirdi çünkü Mesih onunla görüşmemi istemiyordu. Memduh'a ufak bir tebessüm gönderip Mesih'le ilerlemeye başladığımda ne diyeceğimi bilmiyordum.

Mesih'le biraz daha yürüdüğümüzde bana telefonunu uzatmıştı. Adımlarımı durdurdum, elindeki telefona içimden şükürler ederek bakıp elinden aldıktan sonra arabaya gidene kadar konuşmamıştık. Kapımı açıp girmemi beklediğinde yerimden kıpırdamadan ifadesini izledim. Tek kaşını sorarcasına kaldırınca ona doğru ilerleyip tam önünde durdum, ifadesiz yüzünü örnek alarak boş bakışlarımı ona yönlendirdiğimde ne yaptığımı anlamaya çalıştığını biliyordum. Hissiz bakışlarımı yüzünden çekmeden, açtığı kapıyı sertçe kapattığımda çenesi kasılmıştı.

Kaşlarımı havaya doğru kıvırarak, "Bundan sonrasını ben hallederim, iyi akşamlar," dedim. Bakışlarında tam olarak ne vardı? Karamsarlık, öfke, acı?

Afallayan ifadesini çenesini aşağı eğip kısa süre içerisinde toparladıktan sonra dönüp gidecekken seslendi:

"Ne saçmalıyorsun?"

Omzumun üzerinden gözlerine aynı boş ifadeyle bakmaya devam ettim.

"Olanlardan sonra seninle geleceğimi mi sandın?"

Gözlerini yumup derin bir soluk koyverdiğinde ne diyeceğini bilemez hâldeydi sanki.

"Sen..." dedi, gözlerini aralamadan dişlerinin arasından konuşmaya devam etti: "ne yapmaya çalışıyorsun?"

Gözlerini açtığında maviliklerinde gördüğüm o ifade biraz olsun sakinleşmeme yol açmıştı. İçli bir soluk verdiğinde bakışları etrafta dolanıp tekrar üzerimi buldu, kendini ifade etmekten rahatsız bir hâli var gibi gözüküyordu.

"Önce söylediklerin..." gözlerini tekrar yummuştu o anları silmek istercesine, tekrar açtı. "sonra..." Yüzünü buruşturdu. "Memduh'la buluşman..."

Kafamı onaylamaz anlamda sallamaya başladığımda yüzündeki hayal kırıklığını sevmemiştim.

"Ben onunla buluşmadım."

"Beni kaç gündür ne hâle getirdiğinin farkında mısın?"

Kararan havada parlayan gözleri, beni susarak cezalandırdığı kadar konuşuyordu şimdi. Hesaplaşmak istiyordu. Koluna dokundum. Memduh'la görüşmemi istemediği biliyordum ancak olaylar şu an gözüktüğü gibi gelişmemişti ve bir şekilde kendimi ona açıklama ihtiyacı güdüyordum.

"Dinle." sırtını döndüğünde gergin gözüküyordu, adımlarıyla bir daire çizerek geri bana döndüğü için elim havada kalmıştı. Sustu, anlatmamı bekliyordu. "Ben Memduh'la buluşmadım." Tek kaşını havaya kaldırınca devam ettim: "Yani teknik olarak. Telefonumu bile sen getirdin, o an bozuntuya vermemek için Selenay'a bahane uydurdum. Çıkıp biraz yürüdüm sonrasında bir kafeye oturdum."

Tüm olanları detaylıca anlattıktan sonra Mesih tısladı.

"Neden o gelince kalkmadın, bir sonraki görüşmenin olmayacağını açıkça belirttiğimi düşünüyorum."

Ah, evet, o kısmı anlatmaktan çekinmiştim.

"Mesih, yanıma cüzdanımı almadığımı fark ettim. Kafeden de öylesine çıkamazdım. Yanımda telefonum da yoktu, kimseyi arayamadım."

Mesih gülümsedi.

"Benim numaramı biliyorsun ama aramayı reddettin. Kaç saattir seni arıyorum haberin var mı?"

Kaşlarım kendiliğinden çatıldığında sanırım artık sıra bana gelmişti. Büzüştürdüğüm dudaklarımı aralayıp tükürür gibi konuştum.

"Sen de bana tıpkı bir hayvan gibi davranmasaydın gitmek zorunda kalmazdım!" Kaşını mânidar bir şekilde havaya kaldırdığında yaptıkları yüzünden onu boğabilirdim.

"Nasıl davranmışım?"

Dudaklarımdan güçlükle bıraktığım nefesin ardından elimi saçlarımın arasından geçirdim.

"Tıpkı bir pislik gibi!" Kaşlarını çatıp beni sertçe kendine çektiğinde nefesim kesildi. Tıpkı bilardo kafedeki gibi göğsüne çarpmıştım. "Bırak beni!"

Bir kolunu sırtıma, diğerini de belime sarmıştı. Çelik gibiydi, kıpırdayamıyordum. Gözlerine bakmamak için verdiğim savaşta yenik düşerek ona baktığımda içim erimişti... *Mesih, gözlerin o kadar güzel ki... Baktıkça kayboluyorum, sana karşı kaybediyorum.*

"Çünkü pislik gibi davranmak istedim." Dudakları dudaklarımın üzerinde hareket ederek konuşmuştu. Bakışları kararlıydı ve giderek kararıyordu, sertçe yutkunduğumda boğuklaşan sesinin altındaki kırgınlığı bir an olsun hissedebilmiştim sanki.

Mesih, "Bana kendimi kötü hissettirdin," dedi.

Elleriyle belimin iki yanından tutarak arabanın ön kısmına oturmamı sağladığında, artık kaçacak bir yerim kalmamıştı. Göz göze geldiğimizde susan bakışlarındaki anlamı çözemiyordum, bana gözleriyle bir şeyler söylüyordu ama anlayamıyordum.

"Neden?" dedim. Göz göze gelince bakışlarımı aşağı eğerek ondan kaçırdım, sonra tüm cesaretimi toplayıp ona baktığımda, "İsteyerek yapmadım," diyebildim.

Sertçe yutkunup güçlükle fısıldadı:

"Neyi?" dedi boğuk bir sesle.

Yüzünde umursamaz bir ifade oluştursa da bakışları dikkatle beni izliyordu. Gerçek hislerimi bilmek istiyordu. Acı çeken bir ifadeyle ona bakmaya devam ettiğimde boğazım düğümlenmişti sanki. Heyecanla kıpırdanan buz mavisi gözlerine daldığımda içim acıyordu.

Evinde, sana söylediklerim gerçek hislerim değildi, o an sadece öyle yapmam gerekiyordu... Senin her hâlini görmek istiyorum. Doğrunu, yanlışını... Koşulsuz şartsız... Kehanet ateşinde olanlar için de affet lütfen.

Yutkundu. Gözlerini üzerimden ayırıp etrafa baktığında hissettiği tam olarak neydi, acı mı? Ona karşı pislik gibi davrandığım için o da aynı şekilde karşılık vermişti, benden bu oyunu neden başlattığımın açıklamasını istiyordu.

Geçen saniyeler, içinde kopan fırtınaları söndürmüş olacak ki "Boş ver," dedi unutmak istercesine, en ufak bir soluk bile tüm atmosferi mahvedebilecek gibiydi. Sertçe yutkunduğumda, Mesih'in çalan telefonunu ikinci melodisinde algılayabilmiştim.

Mesih, gözlerini benden ayırdığında soğuk esen rüzgârı ilk defa keşfediyormuşçasına titremiştim. Boğazımı temizledikten sonra bedenini üzerimden çekmesiyle, üşüyen bacaklarımı birbirine yaslayıp kollarımı göğsümün altında bağladım. Telefonunu arka cebinden çıkartarak ekrana baktı, Azad arıyordu. Kısa süreliğine benimle göz göze geldikten sonra bakışlarını tekrar çevirip birkaç adım geri çekilerek telefonu açınca, arabanın üzerinden inerek derin bir soluk alıp nefesimi düzene sokmaya çalıştım.

"Kim?" dedi Mesih, keskinleşen çene ucundan bir şeylerin ters gittiği belliydi, endişeyle onu izlemeye devam ettiğimde elini saçlarının arasından geçirerek kendi etrafında usulca adımladı. "Depoda bekleyin." Ve ardından birkaç homurdanmadan sonra telefon kapandı.

Ona doğru yürüdüğümde endişeli bakışlarımı fark etmiş olacak ki ifadesini düz tutarak yanıma geldi. Bir şeylerden hoşnut olmadığı belliydi...

"Seni eve bırakayım." Azad ona telefonda her ne dediyse Mesih, duyduklarından sonra kararan bakışlarını aşağıya sa bitlenmiş, düşünceli bir hâl almıştı.

Onu böylesine etkileyen konuşmayı deli gibi merak etse de kendime hakim olarak, "Ne oldu?" dedim merakımı belli etmeyen düz bir ses tonu kullanarak. Birkaç saniye ifadesizce gözlerime baktıktan sonra donukça cevap verdi.

"Onat'ı yaralamışlar."

Anında, gözlerim fal taşı gibi açıldığında dehşetle ona bakmaya devam ettim. Beni bu hâlde mi eve bırakacaktı? Panikle ellerim avuçlarının içerisine kaydığında sesimi kontrol edemiyordum.

"Ne durumda? Neden? Kim yaptı bunu?"

Avuçlarına kayan ellerime bakıp geri çekilerek, "Bilmiyorum, ciddi bir şeyi yokmuş," dedi. Göğüs kafesi hiddetle şiştiğinde devam etti: "Kehanet üyesi olduğu için bu, büyük bir sorun."

Büyük bir sorun? Bu demek oluyor ki Onat'ı Kehanet üyesi olmayan birileri hırpalamış ve Mesih'in hoşnutsuz hâline bakılırsa ilk kez olan bir durum değil.

"Gelmek istiyorum, Onat'ı görmeliyim." Tek kaşını uyarırcasına havaya kaldırdığında yerime mıhlanacaktım sanki.

"Sana söylediğime pişman etme." Dişlerimi birbirine bastırdım. Mesih'le iddialaşmamam gerekiyordu, beni kesinlikle yanına almayacaktı. En iyisi amacıma farklı yollardan ulaşmak olacaktı. Dişlerimi birbirine bastırarak çatılmak üzere olan kaşlarımı düzeltip derin bir nefes aldım ve tekrar ellerimi tuttum.

"Anlıyorum. O iyi ama değil mi?"

Bakışları anında şefkatle kaplanacakken, ifadesini toparlayıp katı bir ses tonuyla ekledi:

"Merak etme."

Benimle açık konuşmasa da duyguları bir şekilde içime işlemişti, ona güveniyordum. Rahatlamanın verdiği hafif huzurla burukça gülümsedim.

"Beni eve bırak ve hemen onun yanına git o hâlde. Ve bir şey olursa lütfen haber ver."

Bu durumda onunla yarışmayacaktım, bir an önce Onat'a yardıma gitmeliydi. Gevşeyen kaslarından rahatladığı belli oluyordu, peşine takılmamdan endişelenmişti, belki de büyük bir sorun vardı ortada ve tehlikeye girmemden korkuyordu... Kararlı bakışları üzerimde gezindiğinde dile getirmediği sözleriyle son bir kez baktı gözlerime ve arabaya geçti.

Yol boyunca konuşmamış, birbirimize dahi bakmamıştık. Olaylar öylesine peş peşe geliyordu ki ne dinlenmeye ne de onu biraz olsun anlamaya vaktim kalıyordu. Kehanet'in şifresi duvarlar ardından çözülürken onunla oyalanamazdım. Bir şeyler vardı, yanlış giden rayına oturmayan parçalar... Onları çözmeden durmayacaktım, bu sefer çok yakındım.

Gözlerim gecenin sisli perdesiyle örtünen, giderek tanıdıklaşan sokaklara daldığında nefeslerimi ve ifademi bozmamaya gayret ediyor, o gidince yapacaklarımı düşünüyordum. Sonunda, araba apartmanın önünde durunca vakit kaybetmeden ona doğru döndüm, düşünceli gözüken ifadesinin altındaki endişe parçalarını saniyelik de olsa yakalamama fırsat vermişti, neydi o öyle? Onat için hissettiği farklı bir şeyler vardı... Sadece Kehanet üyesi olduğu için değildi bu endişe sanki... Semum'a en yakın olan kişiydi, Mesih neden onun için gereğinden fazla derin düşünüyordu ki? Düşüncelerimi bastırarak boğazımı temizlediğimde bakışları üzerimi buldu.

"Senden haber bekliyordum," dedim.

Üşengeç bir tavırla kafasını sallayınca daha fazla oyalanmadan arabadan indiğimde sesini tekrar duydum.

"Dikkatli ol."

"Sen de," dedim varla yok arasında, ardından arabadan inip gidişini izlediğimde gözlerim çaresizce sokakta gezindi. Çağrılmadığı takdirde mahalleden taksinin geçmesi zor bir olasılıktı, birden sokağa giren taksiyi görünce gözlerim parladı ve yüreğimde oluşan neşe tomurcuklarıyla gülümsedim, bugün kesinlikle şanslı günümdeydim. Vakit kaybetmeden

ufak bir el hareketiyle taksiyi çağırdığımda telefon kılıfımın arkasındaki parayı kontrol ediyordum, evet, benim gibi sorumsuz kızlar için kılıf arasına konulan paralar her zaman hayat kurtarırdı. O anda biri arkamdan hızla geçerek omzuma çarpınca sendeleyip güçlükle ayakta kalmaya çalıştım, kılıfı güçlükle kapatıp duran taksinin yanına gittim. Kapıyı açan kaba kızı o an duvara yapıştırabilirdim. Kaşlarımı kaldırıp sinirli aldığım soluklarla yanına vardığımda taksinin kaportasına vurarak, "Hey, ilk ben işaret verdim!" dedim. Siyah şapka takan kız bana doğru döndüğünde çatılan kaşlarım şaşkınca havalanmıştı.

"Ama taksiyi ben çağırdım canım," derken suratında kocaman bir tebessüm oluşmuştu. Ona katılarak ağzım kulaklarıma vardığında çırpınarak, "Atla çabuk, nereye gittiğin umrumda değil ama Mesih'in arabası gözden kaçmadan takip etmeliyiz," derken bir yandan da diğer tarafa geçip arabaya oturmaya çalışıyordum. O da beni taklit ettiğinde kapılar kapanır kapanmaz şoföre seslendim.

"Mahalleden çıkan aracı takip edelim, çok acil."

"Sen de mi Onat haberi için?"

Selenay, iri gözlerini yüzüme sabitleyerek konuştuğunda ikimiz de hayret içinde kalmıştık. Heyecanla kafamı salladığımda kuzenimle gurur duyuyordum, bir çeşit telepati güçlerimiz falan olabilir miydi?

"Evet, depoya gidiyorlar, yerini biliyor musun?"

Tek nefeste konuştuğumda gözlerini devirdi.

"Evet, şapşal."

Şoföre dönerek, "Bu yüzden, kesinlikle öndeki arabayı takip etmiyorsunuz," dedi. Ardından tekrar bana döndüğünde kafamı karıştırmıştı. "Takipte olduğumuzu anlamasını istemeyiz herhalde?"

Soran bakışları yüzümde gezindiğinde anında gözlerim rlamıştı, yeri biliyorsak Mesih'i takip etmemize gerek

yoktu tabii ki, ardından gitmemiz bizi tehlikeye sokabilirdi. Araba ani bir frenle durunca Selenay'la öne doğru zıplayıp ardından geri koltuğumuza yerleştiğimizde kalbim yerinden çıkacaktı sanki. Ufak bir çığlığın ardından yola bakındığımda ne için durduğumuzu anlayamamıştım çünkü durmamız için bir sebep yoktu, hayretle dikiz aynasından şoförle göz göze geldiğimde, "Ne yapıyorsunuz?" diyivermiştim. Adam, sabır istercesine gözlerini devirdiğinde dişlerini birbirine bastırıyordu, derin bir nefes alarak tıslarcasına konuştu:

"Öndeki arabayı takip etmemi istediniz, daha sonra kesinlikle etmememi! Ve şu an araba düz yolda gidiyor, gireceğim bir sapak yok, devam edersem aracı takip etmiş oluyorum hanımlar!"

Selenay iri gözlerini ahenkle devirdi ve adama farklı bir şekilde yolu tarif etmeye başladığında şoförün sitemi gülmeme sebep olmuştu.

***

"Selenay, yolu bildiğini söylemiştin!"

Yaklaşık kırk dakikadır depoyu bulmaya çalışıyorduk ve iki ayrı yeri çoktan gezmiştik bile. Dikiz aynasından adamın sinirli gözleriyle üçüncü kez karşılaşınca tekrar Selenay'a döndüm.

"Ne bileyim, farklı anlatırken karıştırdım işte."

Masum bakışlarını üzerimde tutunca başımı onaylamaz anlamda salladım. Selenay Mesih'in peşinden gitmemek için başka yollara saparak kalan aklımızı da bulandırmıştı. Aklıma Onat geldikçe çaresizce parmaklarımla oynuyor, bir şekilde hemen onun yanında olmak istiyordum.

"Bir işe yaramaz! Bıraksaydın da takip etseydik, yolu hemen bulman lazım." Sıkıntıyla ciyakladığımda Selenay'a sinirliydim.

Adam derin bir iç çekerek arabayı sağa çektiğinde Selenay'la birbirimize şüpheli bir bakış atıp, ardından adama yönelerek aramızdaki gerilimi bir kenara attık.

"Evet, yolu bulsanız iyi olur."

Tek kaşım havalandığında bu sefer hedefimde şoför vardı.

"Yani?" Sert ve tok bir sesle konuştuğumda adam omzunun üzerinden bize dönünce gözlerim yuvalarından çıkarcasına açılsa da geri çekilmemek için kendimi güçlükle durdurmuştum. Çenesinin ortasından başlayıp sol gözünün kenarında biten çizik, ilk başta korkunç gözükse de kısa süre sonra acıma duygusu hissetmeme neden olmuştu.

"Burada inmeniz gerek," dedi büyük bir ciddiyetle.

Selenay yutkunarak tok bir sesle konuştuğunda kafası karışık gözüküyordu.

"Henüz gelmek istediğimiz yerde değiliz."

Adam iri siyah gözlerini yumup tekrar açtığında bize daha fazla tahammül etmek istemediği her hâlinden belli oluyordu.

"İşim var, bu yüzden inin."

Gecenin kararttığı ıssız yola baktıktan sonra tekrar adamla göz teması kurduğumda son bir kez şansımı denememiz gerekiyordu. Şehirden uzaklaşmıştık, buraya taksi çağırabilsek bile gelmesi çok uzun sürebilirdi ve bu yüzden de Onat'a ulaşmamız imkânsız bir hâle gelir, çabalarımız boşa çıkardı.

"Bizi burada mı bırakacaksınız?" dedim sakin bir sesle. Adam dudaklarını birbirine bastırarak yola baktığında ifadesini okuyamıyordum.

"Yolu hatırladım, sürün lütfen, çok vaktinizi almayacağız!" Selenay'la resmen kıvranıyorduk.

Adam gözlerini ikimizin üzerinde gezdirdikten sonra tekrarladı.

"İnin."

Sıkıntılı bıraktığımız solukların ardından Selanay sitem etti:

"Lanet olsun!"

Sertçe çantasını kucağına alıp içinden cüzdanını çıkarttığında adam kafasını çevirerek önüne döndü. Şoförle daha

fazla muhatap olmak istemediği için, taksimetreye bakıp parayı ayarlayarak adama doğru uzattığında adam, kafasını yan çevirip Selenay'ın elindeki paraya baktıktan sonra tısladı:

"Yüz lira daha."

Hiddetle göğsüm şiştiğinde Selenay bağırdı.

"Ne? Yüz lira daha mı? Size taksi metrede ne yazıyorsa onu veriyorum."

Adam küstahça omuz silktiğinde sinirden terlemeye başlamıştım.

"Kafamı şişirmenizin bedeli..." İrice açtığım irislerimi üzerini delip geçercesine sabitlediğimde kendimi tutamadan haykırdım:

"Siz soyguncusunuz," dedim hayretle şakıyarak.

Dikiz aynasından gözlerini devirmekle yetindiğinde Selenay, daha fazla uğraşmak istemediği için yüz lira daha çıkarıp, elindeki paraları adamın yan koltuğuna fırlatarak kapısını açtı, aynısını taklit edip taksiden indim ve kapıyı kırmak istercesine kapatarak bağırdım:

"Cehenneme kadar yolunuz var!"

İnmemizle, araç hızla yanımızdan uzaklaşmıştı.

"Deli piç!"

Selenay sendeleyerek dengesini koruduğunda parmaklarını saçlarımın arasından geçirip bir tarafı orman olan karanlık yola baktım. Adam tüm sinir sistemimizi bozmuştu. Ona araç takip ettirdiğimiz için, uyguladığımız gizli plandan yararlanıp resmen bizden faydalanmıştı. Sıkıntıyla şişirdiğim yanaklarımı indirip sesli bir soluk verdiğimde etraf çok ıssız ve karanlıktı.

"Selenay." Ona doğru dönüp sakince sorduğumda kendime sahip çıkmaya çalışıyordum. Telaşa girmek yerine dikkatlice düşünerek depoyu bulmak zorundaydık. "Yolu hatırladığın gerçek miydi?" Dudaklarını bükünce dişlerimi birbirine bastırdım.

"Hayır, şansımı denemiştim sadece."

Dudaklarımı ıslatarak kendi etrafında dönüp ellerimi b lime yerleştirdim.

"Şimdi ne yapacağız?"

Kafasındaki şapkayı çıkartıp tek eliyle saçlarını dağıttı.

"Nakit elli liram kaldı. Buralarda banka da yok. Taksi ça ğıramayız. Tek çaremiz otostop çekmek."

Gözlerimi devirerek yola baktığımda ayın bile aydınlata madığı ıssız yolda hiçbir şansımız kalmamış gibi gözüküyordu

"O da araç bulabilirsek tabii!" Kafamı sallayarak mırıl dandım: "Yanımda nakit var, taksi gelirse çıkışırım."

"Semum'u arayalım," dedi heyecanla gözleri parlamıştı.

Başımı iki yana sallayarak, "Şu an Mesihlerle olmadığı ne malum? Söz konusu olan Onat."

Dudaklarını büktü.

"Doğru söylüyorsun. Başkasını çağırsak buraya gelene kadar gitmemizin bir anlamı kalmaz ki."

Altdudağımı dişlerimin arasına aldım.

"Yolu bile bilmiyorsun! Ne halt edeceğiz, depoya gitme miz gerekiyor."

Selenay omzundaki büyük çantayı çıkartıp yere koydu ğunda tepesine dikildim.

"Ne yapıyorsun?"

Fermuarını açıp içindekileri kurcalamaya devam etti.

"Senin de kendini kamufle etmen lazım."

İçinden uzun, ince siyah bir hırka çıkartarak üstüme atın ca ayak uydurup hırkayı giyindim. Çerçevesiz, gümüş, yuvar lak gözlüklerini de bana verdikten sonra çantasını kapatıp tekrar omzuna aldı. Gözlükleri takıp, saçlarımı aşağıdan iki kulak yapıp önden birkaç tutam bıraktığımda havam biraz da olsa değişmişti. Selenay hızlı adımlarla geldiğimiz yöne doğru yürümeye başladığından peşinden ilerliyordum.

"Buralarda bir yerde olmak zorunda, her yere çoktan baktık!"

Gözlerimi kısarak ormanı incelemeye başladığımda karanlık ağaçların üzerinden sarkan bir depo çıkıntısı arıyordu gözlerim.

"Ara taraflarda kalmış olabilir mi? Yollar birbirine benziyor," dedim düşünceli bir ifadeyle.

"Huysuz ihtiyar! Şurada bir tur artırsaydı, depoya ulaşabilirdik!"

Araba sesini duyunca irkilerek Selenay'ın omzuna dokundum.

"Selenay, araba geliyor, şansımızı deneyelim. Hadi!"

Bana dönüp ardıma baktığında düşünceliydi.

"Kehanet üyesi olabilirler, hiçbir şekilde bilgi vermek yok, salak taklidi yap."

Kaşlarımı çatıp ardından yüzümü buruşturduğumda, Selenay gözlerini kısarak plakayı okuduktan sonra yola atlayıp otostop çekmeye başladı, arabanın yabancı olması ikimizi de rahatlatmıştı. Araba hızını bozmayınca Selenay ezilmek istemediği için geri çekildi, kendi ayağına takılıp kıç üstü yere düştüğünde olumsuz mırıltılar dökülmüştü dudaklarımdan.

"Selenay!" Koşarak yanına çömeldiğimde araba yanımızdan geçip gitmişti. "Hey, iyi misin?"

Avuçlarını yere koyup kendini toparlamaya çalışarak sinirle soludu.

"Pislik herif! Hep o taksici yüzünden."

Yere düşen şapkasını geri taktığında hâlâ yerdeydik. Ardımızdan gelen tekerlek sesleriyle omzumun üzerinden geriye bakınca heyecanla Selenay'ı omuzlarından dürttüm.

"Selenay! Geri geliyor!"

Arabayı görünce hiddetle elime vurup panikle konuştu.

"Bana Selenay deme, ismim Jale."

Bakışlarımız buluşunca ufak bir kahkaha patlatmama engel olamamıştım.

"Tamam Jale."

Araba gelip önümüzde durunca, korkuyla kilitlenip kalmıştık. Plaka yabancı olsa da içerisinden bir Kehanet üyesi çıkabilir, planlarımızı altüst edebilirdi. Altdudağıma dişlerimin arasında işkenceler çektirmeye başladığımda şoför kapısı açıldı ve içinden dağ yarması gibi bir çocuk çıktı. Esmer tenli, kumral saçlıydı. Yapısı normal, boyu en az iki metre kadar vardı.

"Yuh! Cehennem zebanisi gibi, ben tırsmaya başladım."

Selenay'ın elini sıkarak ifademi sabit tuttuğumda her ne kadar onunla hem fikir olsam da dikkat çekmemeye çalışıyordum.

"Şşşş."

Çocuk yanımıza endişeli bir ifade ile gelip tek dizinin üzerine çömeldiğinde onu daha önce görmediğime emin olmaya çalışarak dikkatle yüzünü incelemeye devam ettim. Çocuk ne kadar çömelirse çömelsin yine de çok uzun kalıyordu. Ürkek bakışlarımızı fark edince dudaklarının kenarları yukarı doğru kıvrıldı ve kibar bir sesle, "İyi misiniz?" dedi.

"Sayılır," dedi Selenay boğazını temizleyerek.

Temkinli bir ifadeyle ona bakmaya devam ettim, Kehanet erkeklerine pek benzemiyordu, bizden birkaç yaş büyük gibiydi fakat çok daha büyükmüş gibi konuşuyordu Türkçeyi.

"Otostop çekiyordunuz, arabaya binin lütfen. Gideceğiniz yere kadar sizi bırakalım."

Bırakalım. Arabada biri ya da birileri daha vardı demek ki, yani tehlike tam anlamıyla geçmiş sayılmazdı.

"Siz ne tarafa gidiyordunuz?" Çocuk kibar yüz ifadesini bozmasa da tek kaşını havaya kaldırınca Selenay toparlarcasına devam etti.

"Yolunuzu uzatmak istemeyiz."

Çocuk gülümsedi.

"Söylesem de bileceğinizi sanmıyorum. Ya siz?" Sessizce boğazımı temizledim.

"On beş kilometre kadar ileri gitmemiz gerekiyor, arkadaşlarımız bizi oradan alacak." Çocuk diğer kaşını da havaya

kaldırdığında şüpheleri iyice üzerimize çekmiştim. Dudaklarımı birbirine bastırarak utangaç bir şekilde gülümsediğimde yakalanma korkusuyla iyice sıcaklamış, terlemeye başlamıştım. "Taksici bizi dolandırarak getirdiği için paramız çıkışmayacaktı, erken inmek zorunda kaldık." Başımı mahcup bir şekilde aşağıya eğip orijinaline uzak ses tonumla devam ettim. "Rezil olmak istemiyorduk ama şimdi sana olduk." Kirpiklerimin arasından ifadesini izlediğimde rolüme inanmış olacak ki gülümsedi.

"İnsanlık hâli, beni bir daha görmeyeceksiniz zaten. Hadi gelin."

Ufak bir iç çekerek kendimle birlikte Selenay'ı da kaldırdım, arabaya doğru ilerliyorken çocuğun neredeyse yarısına kadar gelen Selenay tatlı gözüküyordu. Çocuk birden durup bize doğru dönünce kafamı daha önce hiç kaldırmadığım kadar yukarı kaldırmak zorunda kalmıştım.

"Birinizin ön koltuğa geçmesi gerek," dedi.

Arabanın içerisine bakındığımda camlar filmli olduğu için bir şey göremiyordum.

"Sorun değil, ben geçerim."

Selenay ön tarafa yönelince ben de arka kapıyı açmıştım. Spor araba alçak olduğu için içerideki kişiyi göremiyordum. Tek bacağımı atıp, eğilerek arabaya yerleştikten sonra kapıyı kapattım, yan koltuğa göz ucuyla bir bakış attığımda pürüzsüz derecede beyaz ciltli, sarı saçlarının yumuşaklığı on metre öteden bile belli olacak bir çocuk oturuyordu. Üzerindeki maskulen kıyafetler biraz eskilerden geldiğini hissettiriyordu. Saçları kulaklarının altına kadar düz ve parlak bir şekilde iniyor; kemiksiz, ince burnu ve bir o kadar kemikli çehresi birbiriyle tezatlık içerisinde olmasına rağmen müthiş bir uyum yakalıyordu... Kucağındaki siyah portföy şapkayı kafasına takıp, ön kısmını burnunun ucuna kadar indirince onu izlememden rahatsız olabileceğini hissederek kafamı önüme çevirdim. Çehresi müthiş gözüküyordu.

"İsmini sormam da bir sakınca var mı?" diyerek sessizliği bozdu arabayı süren çocuk.

"Hayır, sen de söyle lütfen. Sale ben."

Dişlerimi birbirine bastırarak bakışlarımı cama çevirip gülümsememi güçlükle engelledim. İlk başta boş bulunup Selenay diyecekti ki Jale'yi, Sale'ye çevirmişti şapşal kuzenim.

"Ne ilginç isim, bir hikâyesi var mı? Ah, bu arada ben de Burak."

Burak'ın merakıyla dilimi sertçe ısırmaya devam ederek suratımda oluşmaya çalışan tebessümü direterek geri gönderdim. İçimden bana sormaması için dua ediyordum çünkü ağzımı açarsam büyük bir kahkaha patlatabilirdim.

"Hem de ne saçma bir hikâye! Büyük babam Jale diyemiyormuş, bu yüzden herkes Sale diye alıştı, kimlikte Jale yazıyor ama," dedi Selenay. Ah! İşte buna gerçekten bir tarafımla gülmek istiyordum. Hem de haykırarak! Hâlimi anlamış olacak ki lafı bana bırakmadı. "Ve arkadaşım Su." Aklına en kısa ve basit Su gelmişti demek ki...

"Memnun oldum kızlar."

Selenay merakla arka koltukta oturan çocuğa döndüğünde bakışları kısaca üzerinde gezinmişti.

"Senin arkadaşının bir ismi yok mu?" Burak sıkıntılı bir iç çekince Selenay cırladı. "Aa, şey, biz geldik. Bizi buradan alacaklar." Hızla etrafa bakındığımda deponun kenarını görmüştüm.

"Ah, tabii."

Burak nazikçe arabayı kenara çektiğinde kalp ritmim bir anda hızlanmıştı.

"Çok teşekkür ederiz."

Kendi taraflarımızdaki kapılarımızı açtığımızda Burak devam etti:

"Rica ederim, iyisin, değil mi?" Dikkatle Selenay'ın ayağına bakıyordu.

Selenay sabırsızlıkla yerinde kıvranarak mırıldandı.

"Evet, tekrar teşekkürler. İyi akşamlar..."

Arabadan indikten sonra hareket etmelerini bekleyip bizden uzaklaşmalarını izlediğimizde suratımda zafer dolu bir tebessüm oluşmuştu.

"Ne oldu, depoyu mu gördün? Orası, değil mi?" Selenay heyecanla başını salladığında rahat bir nefes koyvermiştim.

"Evet, arkadaki çocuğa bakarken camdan gördüm. Neredeyse kaçırıyorduk, gel hadi!"

Selenay'ın peşine takılarak ormana daldığımda zıplayarak attığımız adımlarla çalıların üzerinde sekekerek depoya doğru yaklaşıyorduk. Bir süre daha yürüdükten sonra ormanın arasında saklanan geniş depo görüş açımıza girdiğinde, "Vav! Ürkütücü duruyor," dedi. Ormanın içerisine daldığımız için yolumuz epey kararmıştı. "Doğru ya!" Selenay hızla çantasının içerisinden feneri çıkartıp yola tuttuğunda karanlık çalıların birden aydınlanması ürkmeme sebep olmuştu. "Ayağına dikkat et!"

Deponun önüne doğru çıktığımızda gözlerim daha da aralandı çünkü önü araba kaynıyordu, belli ki birçok Kehanet üyesi içerideydi.

"Gel, buradan." Selenay'ı kolundan tutarak deponun arka tarafına sürükledim. Feneri elinden alarak ufak merdiveni inceledim. "Buradan girebiliriz." Bana dikkatli bir bakış atınca kafamı, genişliği birkaç dönüme eşit olan deponun metal kapısına yasladım. Üst katta oldukları aydınlık camlardan belli oluyordu. "Aşağıdan girebilirsek konuşmaları duyabiliriz."

Kafasını salladı. Depo çok izbe bir yerdeydi. Başka bir iş amacıyla kullanılıyor gibi durmuyordu. Bu yüzden aşağıdan girebilirdik.

"Sessiz ol," dedi fısıldayarak.

Ufak merdiveni kapatan dikdörtgen demire sarılarak onu kenara koydum. Üzerim tozlansa da yolumuz açılmıştı en azından.

"Gel."

Ufak adımlarla dar ve dayanıksız merdivenden gizlice aşağıya inmeye başladığımızda artık feneri kapatmıştık. Aşağıya

tamamıyla indiğimizde etraf kapkaranlıktı. Yanımda olduğu için ne karanlıktan ne de başka bir şeyden korkmuştum. Hissettiğim tek duygu meraktı. Dikkatli adımlarla ilerlemeye devam ettiğimizde olabildiğince sessiz hareket ediyorduk. Tahmin ettiğim gibi alt kat boştu.

"Siktiğimin çocukları!"

Melikşah'ın kükremesiyle istemsizce geri çekildiğimde Selenay'ın kolunu sıkarak hareket etmesine engel oldum, buradan onları duyabiliyorduk daha fazla ilerlememize gerek yoktu. Selenay bana ayak uydurduğunda az önceki ses bana artık yabancı geliyordu. Melikşah'ın sesini ilk defa bu kadar ürkütücü duyuyordum. O sürekli gülen, dalga geçen adam, sanki hiç o olmamış gibiydi.

"Eski geleneği istiyorlar," dedi ismini bilmediğim kız ve ardından Melikşah'tan çıkan küfürler peşi sıra gelerek yüzümü buruşturmama sebep oldu. Bu yaşıma kadar işittiğim en ağır ve terbiyesiz küfürler olabilirdi.

"Sana gelmemeni söylemiştim." Mesih'in diğerlerine göre daha kısık çıkan sesini zorla duyabilmiştim.

"Mesih!" Melikşah boğazı patlarcasına haykırdığında, Selenay'ın gözleri karanlıkta parlayarak beni buldu. İkimiz de aralarında geçen konuşmalara herhangi bir anlam yükleyememiştik. "Buna, sen karışmayacaksın!" Şah tam anlamıyla deliye dönmüştü. "Sana, bu hayatta sadece bir kez sözümü dinlettiremedim."

Şah'ın kopardığı kıyametin korkusuyla, Selenay'la birbirimize sinmiştik. Öfkeden deliye dönmüştü. Onun yanında durmadığım için içimden şükrediyordum. Bu tavrı sergileyen, cidden Melikşah mıydı? Bu Melikşah ise diğer tanıdığım adam da kimdi?

"Neden onu çağırdın?" Bu sefer Mesih başkasına bağırmıştı ve ardından ufak bir arbede sesi gelmişti.

"Neler oluyor?"

Selenay'ı nazikçe dürttüm.

"Sus!" Bakışlarım, görmesem de ileriye sabitlendiğinde fısıldayarak devam ettim: "Birine vuruyor."

"Kesin artık! Hâlâ bir sonuca varamadık!" Bu sefer Alaz konuşmuştu. "Adamlar bizim üyemizle mesaj gönderiyor, sizse hâlâ taşşak yarıştırıyorsunuz." Onat'tan bahsediyordu... Birileri Onat'ı tartaklayarak onlara mesaj göndermişti.

"Ben sözümü söyledim. Mesih'i bu olayın dışında tutacaksınız. Bu sefer o karışmayacak!" Melikşah ne zaman kükrese yerimde titriyordum.

"Yeter! Benim yerime karar vermeye kalkma!" dedi Mesih. Artık o da sinirlenmeye başlamıştı. Anlaşılan Melikşah'tan habersiz olan buluşmaya onun dahil olması ve işlerine karışması sinirlerini bozmaya başlamıştı.

"Lütfen sakin olun." Nida'nın sesi korkulu geliyordu. Selenay'la irice açılan gözlerimiz birbirini bulduğunda ne düşüneceğimizi şaşırmıştık.

"Ulan it herif! Beni istemediğim şeyler yapmaya zorlama," dedi Şah. Sertçe yutkunduğumda dilim damağım kurumuştu korkudan.

"Zırlama." Kalp atışlarım iyice yavaşladığında karnıma bir ağrı saplandı, güçlükle Selenay'a tutunduğumda beni teselli edercesine sırtımı sıvazlamaya başlamıştı. Şah'la daha önce tanışmadığıma yemin dahi edebilirdim.

"Dur. Durmazsan Elis'i senden alırım."

Gözlerimden akan yaşlara engel olamadığımda ruhum acılar içerisinde kıvranıyordu. Dudaklarımı güçlükle birbirine bastırdığımda kalbim acıyordu. Melikşah... Bunları sadece Mesih'i durdurmak için mi söylüyordu? Bana ağabeylik etmeleri, yakınlıkları... Her şey sadece Mesih için miydi yani. Melikşah, bu zamana kadar bana rol mü yapmıştı. Yüzüm, hissettiğim hüsranla buruştuğunda deney faresi meselesi içimi yakmıştı. Neden ona inanmıştım ki, zamanında kendisi zaten amacını defalarca diretmişti, ben de kabullenmiştim... Yukarıdan gelen kırılma seslerinin ardından Mesih'in hırıltısını işittik.

"Bu odadaki kimse ama kimse... Elis'in yanından bile geçmeyecek. Yaklaşanı yok ederim! Bu işin sorumluluğu da bende! Çünkü siz, bir boku beceremezsiniz! Tıpkı altı sene öncesinde olduğu gibi!"

Deponun kapısı şiddetli bir şekilde kapandı ve ardından araba sesi... Mesih, gitmişti. Altı sene öncesinde ne olmuştu ki?

"Elis, acelet et. Hepsi çıkmadan önce gitmemiz lazım."

Zorlukla kendimi toparlayıp Selenay'ın beni peşinden savunmasına izin verdiğimde aklım yedi sene öncesinde kalmıştı. Merdivenlerden çıktığımız gibi deponun duvarına yapışmamız bir olmuştu çünkü kenarda birileri sigara içiyordu. Sırtlarımızı deponun duvarına yaslayarak duvarla âdeta bir bütün olduğumuzda ağzımı sıkıca kapatarak soluklarıma hakim olmaya çalıştım. Güçlükle yutkunduğumda depodan hâlâ birileri çıkmaya devam ediyordu.

"Mesih sence ne yapacak?" dedi içerdeyken de konuşan, ismini bilmediğim kız.

"Kestiremiyorum. O kıza değer verdiği belli. Kendini tehlikeye atarsa kızı da atmış olur," dedi daha önce duymadığım, fazlasıyla kalın olan ses.

"Ne Elis'miş, hevestir, geçer diye düşünüyordum ama hâlâ onunla olması sinir bozucu."

Diğer kız kahkaha attı.

"Hâlâ Mesih'ten hoşlandığını söyleme bana."

Kızın fırlattığı sigara havada dönerek köşeye, çaprazıma düştü.

"Mesih'ten hâlâ hoşlanmıyorum," dediğinde rahat bir soluk aldım. "Mesih'e hâlâ aşığım."

Kaşlarımı çattım. Diğeri de sigarasını attıktan sonra beraber uzaklaşmaya başladılar. Sırtımı doğrultup peşlerinden bakacağım sırada, Selenay sertçe kolumdan tutarak beni geri çekince göz göze geldik.

"Delirdin mi sen? Yakalanacağız."

Tükürürcesine bir soluk verip köşeye düşen sigarayı ayağımın ucuyla ufaladığımda kızların konuşmaları sinirlerimi, mümkünmüş gibi, daha fazla bozmuştu.

Selenay'la ormanın içerisine daldığımızda iyice uzaklaştıktan sonra yavaş bir ritimle koşmaya başlamıştık.

"Mesih bizim eve doğru geliyor olabilir. Acele etmemiz lazım."

Doğru söylüyordu, bu konuşmadan sonra Mesih'in beni görmemesi imkânsızdı. Selenay navigasyondan en yakın taksi durağını arayıp bahşişle adamı buraya gelmeye ikna edince, arka yola çıkarak taksiciye konum attık. Kısa süre sonra taksi geldiğinde aklım hâlâ allak bullaktı. Beynimin içerisinde dolanan Şah'ın kükremeleri, Mesih'in seneler öncesine ait sırları, Kehanet üyeleri, hiç haberdar olmadığım gizemli kız, saldırıya uğrayan Onat ve daha nicesi... Her biri yarım kalan aklımı kemirmeye yemin etmişti sanki.

Gelen taksiye bindiğimizde Selenay'ın huzursuzluğunu hissedebiliyordum. Melikşah'ın söylediklerinde kalmıştı onun da aklı. Öğrendiklerimizden sonra ikimizin de derin bir sessizliğe ihtiyacı vardı. Eve yakın bir ATM noktasında durduk. Kalan parayı da çekip taksiciye bahsettiğimiz yüklü ödemeyi yaparak eve doğru yürümeye başladık, gözlük ve şapkaları imha etmemiz iyi olmuştu çünkü Mesih, sokağa park ettiği arabasının önünde, elinde telefonla birini arıyordu.

Yanına yaklaşmaya başladıkça ona deli gibi sarılıp ağlamak istemiştim. Ona güvenmek hiçbir zaman hata değildi. Beni yanıltmamıştı, her zaman bana gösterdiği Mesih idi işte. Şah'a karşı söyledikleri, kulaklarımda patlayan endişe dolu sesi, her şeyiyle yaralı kalbimin üzerini âdeta bir streç film gibi sarmıştı. Kafasını çevirince kaşlarını çatarak arabadan kalktı, bir kez daha endişesine şahit olmak bende tarifi imkânsız duygulara sebep olmuştu. Acıyla gülümseyerek yanına doğru gitmeye devam ettiğimde onda saklanmak istiyordum, sıkıca...

Altıncı Bölüm

"Ayağıma taş değdiği
yediremeyip vazgeçtikten sonra öğrendim
dizlerimi kanayana kadar düşmem gerektiğini."
Şule Terzi

Bölüm Parçası: Duke Dumont, "Ocean Drive (Slowed)"

"Ben içeri geçiyorum Elis."

Selenay'ın sesiyle, Mesih'in atmosferi saran büyüleyici aurasından silkinerek Selenay'ın ilerleyen sırtına baktığımda buz mavisinin sert sesini işittim.

"Selenay." Adımlarını sonlandırıp bize doğru döndüğünde suratında boş bir ifade vardı. "Selam, konuşacaklarınız vardır diye bölmeyeyim dedim." Mesih dişlerini birbirine bastırdığında kaşları çatılmıştı. "Telefonuna neden bakmıyorsun?"

Selenay'ın suratında şaşkın bir ifade oluştuğunda, aralanan dudaklarından bir şey dile getirecekken kendini dizginleyip sakin bir ses tonuyla ekledi.

"Alaz mı aradı?"

Mesih yüzünü ovuşturduğunda sabrı tükenmek üzereydi, deponun gerginliğini atamadığı her hâlinden belli oluyordu.

"Hayır, ben!" dedi bıçaktan keskin bir sesle, boğazımı temizleyip cebimden çıkarttığım telefonun tuş kilidine bastım, ekran açılmamıştı. Belli ki şarjım bittiği için bana ulaşamayıp Selenay'ı aramıştı.

"Yürüyüşteydik, çantada kaldı telefonum," dedi Selenay alelacele.

Kafamı varla yok arası sallayıp ona destek çıktığımda, depoda duyduklarımı bilinçaltımdan kovalayarak her birini unutmaya çalıştım. Mesih hiçbir şey anlamamalıydı.

"Artık gerçekten içeri giriyorum."

Selenay bana temkinli bir bakış atarak içeri girdiğinde Mesih'in tarafına bakmaya çekiniyordum. Mesih, yerinde kıpırdanıp birkaç adımla önümde durduğunda yapamıyordum, aklımda sürekli Melikşah'ın sözleri canlanıyordu. Bakışlarımı sağ alt köşeye indirdiğimde tısladı.

"Bu saatte ne yürüyüşü, çıldırdın mı?"

Tüm olanlara şahit olmamış gibi şaşkınlıkla kaşlarımı kaldırdığımda az da olsa rahatlamıştım, yürüyüşe çıktığımıza inanmış gibi duruyordu.

"Ben..." Gözlerine bakarak sağ elimle göbeğimi kavrayıp yüzümü buruşturdum. "yemeği fazla kaçırınca rahatsız oldum. Selenay da bunalmıştı, biraz yürüyelim dedik. Ne oldu ki?"

Düz tuttuğum ifademe biraz da merak duygusunu eklediğimde artık bizden şüphelenmediğinden tam anlamıyla emin olmuştum. Mesih sertçe yutkunduğunda ne diyeceğini bilmiyor gibi gözüküyordu, belki biraz da üzgün... Çaresizliği karşısında gözlerimin dolmasına engel olamadığımda, kafasını aşağı eğip ifadesini toparlayarak bana geri döndü.

"Bir daha yemeği fazla kaçırınca beni ara."

Altdudağımı yuvarlayarak dişlerimin arasına aldığımda bakışlarım kararmıştı. Melikşah gerçekten de ciddi miydi? Benimle ilgili söyledikleri gerçek olabilir miydi? Mesih'in giderek üzerime düşmesi tüm bunları onaylar nitelikteydi... Gülümsedim, kalbim kırılsa da acıyla gülümsedim. Bakışlarım karanlık sokakta dolandığında tüm bu olanlardan kaçmak istercesine mırıldandım.

"Bu arada... Onat nasıl oldu?"

Mesih'in çehresi anında sertleşmişti.

"Henüz onu görmedim." Tekleyerek konuştuğunda en şesi katlanarak büyümüştü.

Yanına yaklaştığımda yüzüme savrulan rüzgârla tem saçlarının kokusu ciğerlerime dolmuştu, kısa süreliğine n fesimi tutarak kokusunu kendime sakladıktan sonra geri b raktığımda bana baktı, saçımı kulağımın arkasına tıkayara yumuşak bir tonla ekledim.

"Beraber gidelim." Düşünceli bir şekilde etrafa bakındık tan sonra gözlerime odaklandığında reddetmesini istemedi ğim için ifademi olabildiğince güçlü tutuyordum.

"Birkaç gün sonra olur."

Bir bildiği vardı ve her zamanki gibi benden saklamayı tercih ediyordu. İstemsizce kafamı salladığımda ona ayak uydurabilirdim, en azından reddetmemişti. Belki de Kehanet üyeleri Onat'ın yanında olabileceği için beni onların içlerine sokmak istemiyordu, her şey olabilirdi o konuşmalardan sonra.

"Pekâlâ, sen nasılsın?" dedim dileyemediğim özürlerin yerine. Ona karşı tamamlayamadığım konuşmanın ardında, içimde ufak bir ukde oluşmuştu ve onu gördükçe daha da eşelenerek büyüyordu sanki. Ben onu yaraladıkça o, bir o kadar beni bütünleştirerek koruyup kollamaya çalışıyordu. Yaptıklarıma rağmen beni aynı tazelikte düşünüyor olması canımı acıtıyor, suçluluk duygusu hissetmeme sebep oluyordu. Mesih karşımda her zamankinden daha tuhaf görünüyordu. İlk defa endişelerini bu kadar çıplak görebiliyordum.

"Birkaç günü birlikte geçirelim," dedi her şeyi iyileştirmek istercesine. Kaşlarım şaşkınlıkla havalandığında kararlı bir şekilde devam etti: "Sadece ikimiz, birkaç gün eğlenelim."

Sıkıntılı bir ifadeyle ona baktığımda ne düşündüğümü merak ettiğini biliyordum. Bu iyi bir fikirdi fakat pek de uygun bir zaman sayılmazdı... Kuruyan dudaklarımı ıslattığımda bakışlarımdaki hüznü gizlemeden mırıldandım.

"Pek..." İçli bir soluk aldığımda bakışlarındaki parıltılar sönmüştü, acımasızca devam ettim: "Bunun için pek doğru bir zaman olduğunu düşünmüyorum."

Gecenin sessizliğine ayak uydurarak konuşmayı kestiğimizde bedenlerimiz her ne kadar yakın olsa da ifadelerimizi izledikçe birbirimizden, mümkünmüş gibi, daha fazla uzaklaşıyorduk. Her şeye rağmen ona bir açıklama bile yapmadığım hâlde bana gelmişti, ben de ondan gitmiştim. Aralık kalan dudaklarını kapattığında kıpırdayan ademelmasına takılmıştı gözüm. Yüzü düzdü fakat dudakları varla yok arası yukarı kıvrılmıştı. Tek kaşını kaldırarak kendinden emin bir ifadeyle yüzüme baktığında, giderek ağırlaşan yüreğimi güçlükle indirip kaldırarak nefes almaya çalışıyordum.

"Yarın seni almaya geleceğim."

Afallayarak ona baktığımda ensemden akan ufak ter damlası tüylerimi ürperterek sırtımdan aşağı doğru kavisli bir yol almıştı. Çöl kuraklıklarını aratmayan dudaklarımı dilimle tekrar ve tekrar ıslattığımda ne yapmaya çalıştığına bir türlü anlam veremiyordum.

Gözlerimi kırpıştırarak, "Sana olmaz," diye söze başlamışken, dudaklarımı daha fazla hareket ettirmeme izin vermeden, "Ona göre hazırlıklı ol," dedi.

İnanamayan bakışlarımı sırtını dönerek göz ardı ettiğinde öylece kalakalmıştım. Arabasına binip mahalleden çıktığında öfkeli adımlar atarak apartmana girdim. Belki de Mesih beni, Şah'tan uzak tutmak istiyordu; bu ısrarının başka ne sebebi olabilirdi ki? Sitemle daireden içeri girdiğimde Selenay bu anı bekliyor olacak ki kapının ağzında başıma dikildi hemen.

"Ne dedi, şüphelendi mi?"

Saçımdaki tokaları çıkartıp attığımda saç derimde oluşan sızıyı dindirmek istercesine parmak uçlarımla kafama kısa bir masaj yaptım.

"Hayır," dedim elimi kafamdan çekerek, ardından salona doğru ilerleyip kendimi koltuğa attığımda beni takip etmişti.

"Anlamıyorum, ciddi bir şeyler dönüyor ortalıkla fakat bizim hiçbir şeyden haberimiz yok."

"Altı yıl öncesiyle ilgili bilgi alabileceğimiz kimse yok mu?"

Selenay düşünceli bir şekilde elindeki kupadan yudumunu aldıktan sonra kupayı masanın üzerine yerleştirdi.

"Depodaki Kehanet üyelerini tanıdığımı sanmıyorum."

Kaşlarım kendiliğinden çatıldığında koltukta öne doğru kaydım.

"Uzun zamandır burada kalıyorsun, üyelerin geldiği mekânda çalışıyorsun, sesi bile tanıdık gelen biri olmadı mı?"

Gözlerini devirdiğinde yabancı üyeler canımı sıkmaya başlamıştı.

"On saat orada durup herkesin konuşmasını dinlemedik farkındaysan."

Dirseklerimi dizlerime yerleştirip çenemi avuçlarımın üzerine koydum.

"Sadece bir açık kapı arıyorum işte. Bu insanlar, önemli olayları biliyorlarsa, geçmişe bu kadar yakınsa, biz neden onları tanımıyoruz? Bunu anlayamıyorum."

Kehanet küçük bir yerdi, buna rağmen Selenay'a bile yabancı gelen o insanlar fazlasıyla kuşku uyandırıyorlardı. Selenay, düşünceli bir şekilde gözlerini kıstı.

"Ne oldu?" Altdudağını ıslattıktan sonra göz göze geldik.

"Bir takım uzaklaştırma olabilir mi? Sessiz kalmalarını garantilemek için."

Bakışlarım salonda gezinip tekrar onu bulduğunda ne demeye çalıştığını tam olarak anlayamamıştım.

"Nasıl yani?" Dudaklarını tekrar ıslatıp hararetle ellerini havada savurarak hararetle konuşmaya başladı:

"Altı yıl önce her ne olduysa birçok kişiden sakladıkları ciddi bir mesele var demektir. Bu insanlar da olaylara bizzat tanık olmuş olabilirler. Çok kalabalıklardı çünkü." Koltuktan kalkıp mutfağa doğru ilerleyerek devam etti: "Arabaları hatırlamıyor musun kuzen?"

Gittikçe uzaklaşan sesi konuşmasını bitirmesiyle kesilmişti. Ellerimle yüzümü kapattığımda tüm Kehanet serüvenim gözlerimin önünden bir film şeridi gibi akıp geçmişti. Kehanet'in son düğümü, belki de yedi sene önceki olayda gizliydi.

"Bir şekilde üyeler gizli kalsa da Kehanet'i birlikte yönetiyor olabilirler mi?"

Selenay elinde iki paket çikolatayla yerine oturdu ve kafasını salladı.

"Muhtemelen, neden olmasın?" dedi.

Dudaklarımı büktüm.

"Birini takip edebilseydim fena olmazdı."

"Çok hazırlıksızdık!"

Tek kaşımı kaldırarak çenemi dikleştirdim.

"Bu böyle kalmaz. Bir kez daha bir araya gelirler. Kararı netleştirmeleri lazım..." Sonuç itibariyle Dinçer Kardeşler nedeniyle ucu açık kalan bir meseleleri vardı ve üyeler ikiye ayrılmıştı.

Selenay'ın gözleri ışıldamıştı, ne demek istediğimi anlamıştı.

"Hazırlıklı olmamız lazım."

"Özellikle Alaz'a dikkat et. Bir sonraki toplanmada Mesih olmayabilir, en ufak bir şüphe dahi duysan peşine düşmemiz lazım." Paketi açıp çikolatasını yemeye başladı. "Benimkini de versene?"

Bana hayretle bakarak mırıldandı.

"İkisini de kendime getirdim."

Gözlerimi devirerek kalkıp mutfağa doğru ilerledim, canımı çektirmişti.

"Mesih beni buradan götürmek istiyor." Elimdeki çikolatayla geri geldiğimde Selenay ikinci çikolatasına geçmişti.

"Neden? Ya sen yokken toplanırlarsa?"

Yerime oturup paketi açmaya başladığımda Mesih'i nasıl durdurabileceğimi kestiremiyordum.

"Bilmiyorum, bir şekilde ona engel olmam lazım, ortalık bu kadar karışıkken nasıl gidebilirim?" Her ihtimale karşı önlem

almam gerektiğini hatırlayarak devam ettim: "Yine de sen Alaz'dan uzaklaşma. Ben burada olmazsam en ufak bir kuşku duyduğun an..." Bir ısırık aldım. "bana haber ver."

"Araba kiralayacağım. Böylelikle birilerini takip edip nerede oturduklarını öğrenebiliriz."

Kafamı salladım.

"Daha sonrasında o kişiyle tesadüfi karşılaşmalar oluşturup takılabilir, eskiyle ilgili olayı çözümleyebiliriz."

Bana şüpheli bir bakış attı.

"O kadar derine inebileceğini sanmam. Kendi aralarında bile sır dolu konuşuyorlardı, duymadın mı?"

Boş paketi masanın üzerine fırlatıp, sırtımı koltuğa bastırarak bacağımı diğerinin üzerine attım.

"Ya o zamanları biliyor gibi konuşursak?"

Selenay yüksek bir kahkaha attı.

"Hiçbir halt bilmiyoruz ki! Çok tehlikeli. Kendimizi hemen ele verip göze batmaktan başka bir şey değil!" Histerik bir tebessümle ona katıldığımda devam etti: "Baksana, ajan filmlerinden fırlamış gibiyiz."

"Evet, sonunda yakalanmak istemiyorsan dikkatli ol ve sıkı çalış!" Koltuktan kalkıp koridora girerken seslendim: "Ben yatıyorum!"

Uykusuzluktan ölebilirdim. Aralanan dudaklarımdan derin bir esneme çıktığında, gözkapaklarım ağırlaşarak kapanmaya çalışıyordu. Odaya girip kendimi yatağa attığımda belki de kafam yastığa değmeden kendimi uykunun huzurlu kollarına bırakmıştım.

Gözlerimi araladığımda başım çatlıyordu, bakışlarım tavandaki saate takılı kaldığında saat öğle vakitlerine geliyordu, deliksiz uyusam da yetmediğini sızlayan kemiklerimden hissediyordum. Bedenim her geçen gün kendini toparlasa da sabahları ağrısız uyanmanın bir formülünü daha bulamamıştım. Ellerimle omuzlarımı ovalayıp dikkatlice yataktan kalktım, telefonu şarja takıp banyoya girdim ve kendimi ılık

suyun altına attım. Ilık su biraz olsun gözlerimin aralanmasına yaramıştı. Duştan çıkıp odaya geçerek üzerimi giyinmeye başladığımda içerden konuşma sesleri geliyordu. Telefonumu konsolun üzerinden alıp aramalara baktığımda Mesih'in yeni arama yapmamış olması rahatlatmıştı. Telefonu bırakıp içeri geçtiğimde Şeyda koltukta oturuyordu.

"Uyanmışsın, ne yazık ki kahvaltıyı toparladık," dedi.

Elimi sorun değil dercesine salladım.

"Gece erken mi yattın?"

Eve geç gelsek de absürt bir saatte gelmemiştik, Şeyda'nın geldiğimizi duymayıp yanımıza gelmemesi pek alışılagelmiş bir durum değildi. Kafasını varla yok arasında salladığında pek keyfi yok gibi duruyordu.

"Uyuyakalmışım..."

"Selenay nerede?"

"Markete kadar gitti."

Geriye doğru dönecekken Şeyda'nın yüzündeki mutsuzluk, dikkatimi çekerek kalmamı sağladı.

"Ya sen? Arel'den ne haber?"

Aklıma direkt onu sormak gelmişti. Şeyda, ismini duyunca iç çekerek etrafına bakınınca tezim doğrulanmıştı. Şu an Şeyda'dan önemli başka bir işim olamazdı, Selenay geldiğinde bana zaten olanları anlatırdı. İlgiyle yanına gidip oturduğumda devam etti:

"Kafam çok karışık Elis, Arel bu sıralar çaktırmamaya çalışsa da bir şeyleri sürekli unutuyor, beni unutuyor."

"Nasıl yani?"

Gözlerini doldurarak tavana bakındıktan sonra bana döndüğünde altdudağı titriyordu.

"Yani... İyi şeyler hissetmiyorum, Elis. Geçen bana birkaç şey getirecekti, canım sıkılıyor diye. Dışarıda arkadaşlarla otururken gelmesini bekledim, gelmedi. İki kere bir yerden dönüşte geleceğim, demişti, gece bire kadar onu bekledim; sonra mesaj attı, yarın evine kadar getireceğim, kusura bakma, dedi.

İstemiyorum dedim, sinirlendim, bozuk attım. Ben sustukça o da sustu, sinirlerimi tepeme çıkarttı, gönlümü de almadı."

Şaşkınlıkla ağzım kocaman açılmıştı. Basit bir CD meselesi gibi gözükse de bizi etkileyen Arel'in sorumsuzluğu olmuştu çünkü o daha önce bu yönünü görmemize hiç izin vermemişti. Bu cidden Arel miydi? Şeyda için ölüp biten, ağzının içine bakan... Şeyda sinirlenerek ağlamaya başlayınca içim titremişti.

"Ve bugün de sanki hiçbir şey olmamış gibi günaydın mesajı atmış. En sinir olduğum şey! Hiçbir bok olmamış gibi davranıp yaptığı itliği kapatması!"

Elimi elinin üzerine koyup onu yatıştırmak istercesine mırıldandım.

"Şeyda, sakin ol, belki bir açıklaması vardır. Hadi gel dışarı çıkıp dolaşalım biraz."

Elini çekti.

"Biraz odamda kalmak istiyorum." Tereddüt dolu bakışlarımı görünce burukça gülümsedi. "Daha iyi olacağım."

Kafamı sallayarak yanından çıktığımda yüreğime tahaf bir sıkıntı oturmuştu. Aklıma hiçbir şey gelmiyordu fakat içimdeki sıkıntı büyüktü. Şeyda'nın tüm neşesi gitmiş, yüzü hüzün dolu bir perdeyle örtülmüştü. Daha fazla yanında kalmak, ona destek olmak istesem de konuşmak istemiyordu. Ona biraz zaman tanıdıktan sonra zorla da olsa dışarıya çıkartmalı, desteğimi hissettirmeliydim.

Mutfaktan bir dilim ekmek alıp üzerine biraz vişne reçeli sürdüğümde Selenay gelmişti.

"Ne almaya gittin?"

Paytak adımlarla mutfağa girip elindeki poşetleri tezgâha bıraktıktan sonra ellerini beline koyarak derin soluklar almaya başladı.

"Canım çıktı!"

İçi dolu poşetlere bakarak, "Yemek mi vereceksin?" dedim.

Az önce kendime doldurduğum suyu kafasına dikip biraz soluklandıktan sonra devam etti.

"Şeyda'nın biraz morali bozuktu, onun için malzeme aldım. Bu gibi durumlarda tatlı yapmayı seviyor, kafasını bu şekilde dağıtabilir diye düşündüm."

Suratımda buruk bir tebessüm oluştuğunda bizimle gurur duymuştum. Aramızdaki bağ her neyse gerçekten de muhteşemdi. Benimle aynı kanı taşıyan bir kardeşe sahip değildim, olmam da bu saatten sonra imkânsız gibi gözüküyordu, babamı bile tanımıyordum. Ama bu kızlar... Bu kızlarla öyle duygular yaşıyor, öylesine değerli vakitler geçiriyordum ki onlar sayesinde aynı kanı taşıyacağım birine ihtiyacım kalmıyordu.

Bir şeyler atıştırdıktan sonra odadan telefonumu alıp geri salona döndüğümde Selenay Şeyda'nın odasından çıkıyordu. Kendimi koltuğa attığımda bakışlarımı üzerinden ayırmadan, "Uyudu mu?" dedim. Kafasını sallayıp karşıma geçtiğinde Onat'a olan merakım nedeniyle Semum'u aramak istemiştim, Kehanet ateşinden beri de görüşmemiştik, onun da sesini duymaya ihtiyacım vardı.

Telefonunu çaldırdığımda açmamıştı, birkaç kez daha denediğimde ona yine ulaşamayınca beni geri aramasını bildiren bir mesaj attım. O sırada Selenay tavanla bakışıyordu. Aramızda oluşan sessizliği Selenay'ın çalan telefonu bozmuştu. Selenay şaşkınlıkla telefonu eline aldığında dayanamayıp sormuştum:

"Kim?"

Tuhaf bir yüz ifadesiyle bana baktıktan sonra "Alaz," diyebilmişti. Vakit kaybetmeden telefonu açacakken sessizce uyardım.

"Hoparlöre ver."

Dediğimi yaparak susmamı işaret etti.

"Alaz?"

Alaz homurdandı.

"Bebeğim, uyandırdım değil mi?"

Selenay boğazını temizledi.

"Pek uyanık sayılamazdım, neden aradın bu saatte?" Saat dörde geliyordu.

"Yarın seninle Vuslat için birkaç şey bakacaktık, onu iptal ettiğimi söyleyecektim. Yarın dinlenmelisin."

Selenay'la bakışlarımız buluştuktan kısa süre sonra konuşmayı kıvrak bir şekilde toparladı.

"Öyle mi? Sabah erken uyanmamam için sen de beni gece uyandırmayı tercih ettin." Gülerek söylemişti. Bir korna sesi duyunca Alaz'ın arabada olduğunu anlamıştık.

"Kusura bakma bebeğim. Sen neden uyumadın?"

Selenay homurdandı.

"Arabada mısın? Bir yere gittiğini bilmiyordum."

Alaz kısa bir süre sessiz kaldıktan sonra cevap verdi.

"Evet, halletmem gereken bir durum var. Önemli değil merak etme. Hâlâ soruma cevap vermedin?"

Gözlerimi kocaman açarak Selenay'a baktım. Alaz, buluşmaya gidiyordu!

"Ağrıdan uyuyamadım. Ağrı kesicim bitmiş. Elis'i de uyandırmak istemedim." Selenay, Alaz'ın nereye gittiğinden emin olmak için onu buraya yönlendiriyordu, bu sayede peşine takılabilecektik. Ani role girme yeteneğine ve kıvrak zekâsına hayran kalarak onu izlemeye devam ettim.

"Beni neden aramadın Selenay? Yarım saate orada olurum. Doktora gidelim."

"Hayır, aslında bana bir yerden ilaç alıp getirsen çok iyi olurdu. Daha fazla dayanamayacağım sanırım. İlacımı içince ağrım kesiliyor ve hemen uyuyabiliyorum."

"Yarım saate orada olurum, bebeğim. Özellikle kullandığın bir şey varsa mesaj at. Şimdiden yarım saat daha kıvranacağın için üzgünüm."

Selenay'ın yüzünde aşk dolu bir gülümseme oluşmuştu.

"Seni seviyorum bebeğim, biraz daha idare edebilirim. Acele etme."

"Ben de, dikkat et."

Alaz telefonu kapattığı an Selenay ayaklandı.

"Yarım saate burada olacağına göre gideceği yere yaklaşmış olmalıydı."

Panikle ayağa kalktım.

"Evet, ne yapacağız? Araba?"

Selenay ellerini saçlarının arasından geçirdi, sadece yarım saatimiz vardı ve belki de elimizdeki tek fırsattı...

"Kiralayacağız!"

"Bu saatte mi? Saçmalama istersen?"

Hızla dudaklarını ıslattı. Etrafında dönüyordu.

"Lidya'yı ara! Ondan kiralayalım!"

Şu anda aklımda başka bir fikir olmadığı için Lidya'yı aradım. Açmamıştı.

"Tekrar ara!"

Tekrar aradığımda çağrının sonuna doğru telefonu açtı.

"Lanet olsun, Elis. Saat kaç?"

"Dört."

Lidya bağırdı.

"Ne halt yemeye aradın?"

"Lidya Beni dinle ve hemen o yataktan kalk." Panikle yükselen sesimi Selenay'ın fırlattığı yastıkla alçaltarak Şeyda'nın duymayacağı kadar alçak bir tonla devam ettim: "Yardımına ihtiyacımız var."

"Elis, neler oluyor?" Lidya'nın sesi endişeli geliyordu.

"Korkma. Sadece arabana ihtiyacımız var. Arabanı, anahtarları üstünde arka sokağın başına bırak."

"Elis! Siz ne bok yiyorsunuz? Bana hemen her şeyi anlat!"

Parmaklarımı saçlarımın arasından geçirdiğimde telaştan iki büklüm olmuştum.

"Bak, ciddi ya da tehlikeli bir şey olsaydı bilirdin. Lütfen sorgulama. Vakit kaybediyoruz. Dediğimi yap sadece."

"Tamam! Ama sonrasında benden kurtulabileceğinizi sanmayın!"

"Lanet karı, parası neyse veririz. Amma nazlandın, getir şu arabanı." Selenay dayanamayıp telefonu elimden kaptığı gibi konuşmuştu. Kısa bir süre Lidya'yı dinleyip devam etti: "Sensin kaltak!" deyip telefonu kapattıktan sonra koşarak salondan çıktığında hızlı adımlarla peşinden gittim. "Getiriyor arabayı."

Bir çanta çıkartıp içine dolabından çıkarttıklarını koyuyordu. Bana doğru dönüp üzerimi süzdü.

"Elis, hemen giyin. Alaz beni göreceği için eşyalarımı yanıma alıyorum, daha fazla vakit kaybetmeyelim."

"Haklısın."

Dolabı açıp siyah dar taytı kalçalarımdan geçirdim, üzerine de siyah bol bir sweatshirt giymiştim. Kafama geçirdiğim siyah şapka ve akşam taktığım gümüş rengi gözlüklerle az da olsa kendimi kamufle edebilmiştim. Selenay'la yanımıza her ihtimale karşı birkaç parça eşya daha aldığımızda ajanlık yapmak için hazırdık. Ayağıma siyah postallarımı geçirdikten sonra salona geçtim, Selenay bir sigara yakmıştı. Beni görünce açıklama gereği duydu. Çok nadir içtiği oluyordu fakat paket taşıdığını bilmiyordum.

"Biraz sakinleşmem lazım," dedi elindeki sigarayı hafifçe dudaklarına götürerek.

Yanına gidip paketten bir dal da ben aldım. Sigarayı dudaklarıma koyduktan sonra dudaklarımla geri püskürterek masaya düşmesine izin verdim.

"Balkonda içseydin ya, salonu ne diye kokutuyorsun."

Omuz silkti.

"Alaz, on dakikaya burada olur." Ağzındaki dumanı serbest bıraktı.

"Zil çalınca odaya geçerim." Kalçamı iyice koltuğa yerleştirip öne doğru bükülerek dirseklerimi dizlerime yerleştirdim.

"Alaz çıktığı an, çantayla birlikte odadan çık, onu kaçırmamalıyız. Yine aynı şeyi yaşamayalım. Depoya gitmeyebilir."

"Evet."

Sigarasını küllüğe bastırdığı an telefonu çaldı. Elinde olduğu için hemen açarak kulağına götürüp, "Efendim," dedi ve ardından ekledi: "Tamam." Ayağa kalkarak üzerimi işaret etti. "Alaz gelmiş."

Onunla birlikte kalkıp odaya geçtiğimde Selenay kapıyı açıyordu. Çantayı yatağın üzerinden alıp, tekrar kapının yanına giderek kulağımı kapıya dayadım. Kısa süre sonra Alaz'ın sesini duymuştum. Sesleri kısık olsa da bazı konuşmalarını seçebiliyordum.

"Selenay, nasıl oldun?" dedi Alaz.

"Merak etme. İlacımı alınca iyi olacağım."

"Doktora gitmemekte ısrarcı mısın? Senin için işimi erteleyebilirim. Çok ciddiyim bu konuda."

Selenay'ın gülüş sesini duyduğumda suratımda bir tebessüm oluşmuştu. Alaz'ın Selenay'a bu denli düşkün olması hoşuma gidiyordu. Bunu belli etmekten de hiç çekinmiyordu. İçimde ufak bir burukluk oluşmasına engel olamamıştım. Mesih'in tam tersiydi.

"Uykum var, doktora giderek uykumu açmak istemiyorum."

"Ah, seni daha fazla tutmayayım. Yarın evden hiç çıkma, güzelce dinlen. Akşam seni görmeye gelirim. Bir şey lazım olursa hemen ara."

"Tamam, git artık lütfen ve dikkatli ol."

Sesleri kesilmişti. Bir süre sonra kapı sesi duyuldu, odadan hemen çıktığımda Selenay ayakkabılarını giyiyordu hızlıca Şeyda'nın odasına gidip onu kontrol ettikten sonra geri dönerek, "Çıkalım," dedim kapının kolunu dikkatlice açarak. Asansör aşağı kata doğru inerken, kapıyı örtüp merdivenlerden dikkatli ve hızlı adımlar atarak aşağı iniyorduk.

En alt kata gelince apartman kapısını dikkatlice aralayarak dışarı baktım, Alaz sokağın üst tarafına, arabasına yürüyordu. Her şey hesapladığım gibiydi. Arka sokağa rahatça

geçip, aşağıdan arabaya binip vakit kaybetmeden Alaz'ı takip edebilirdik. Selenay'ın elini tutup onu da beraberimde sürüklemeye başladım; arabaların köşelerinden eğilerek geçip, aradan girerek yan sokağa geçtik. Lidya'nın arabası gelmişti. Planımız iyi bir şekilde işliyordu.

Şoför kapısını açınca kaşlarım hayretle yukarı kıvrıldı, bu plana dahil değildi! Lidya, pijamalarıyla oturduğu koltuktan bayık bakışlarıyla beni inceliyordu.

"Sadece arabanı istedim!" dedim azarlarcasına.

Selenay kapısını açarak elini alnına götürdü.

"İnecek gibi durmuyor. Elis atla çabuk."

Hızla arabaya binerek bağırdık.

"Lidya, çabuk yukarı çık, Alaz'ı takip edeceksin. Dikkat et anlamasın."

Lidya motoru çalıştırırken ağzını kocaman açarak sesli bir şekilde esnedi.

"Bana dua edin, gitmedim. Siz doğru düzgün araba kullanmasını bile bilmiyorsunuz, aptallar." Selenay arka koltuktaki çantaya uzandı.

"Sen de mi arabada uyumaya geldin Selenay? Ne bu hâliniz anlatın hemen." Selenay'ın üzerindeki pijamaları kastetmişti. Üzerindeki kazağı çıkartınca, Lidya ona yan bir bakış atarak mırıldandı: "Vay canına, beni heyecanlandırma."

Selenay üzerini değiştirken bıkkınlık dolu soluklar verip küfür edercesine tısladı.

"Uf kes sesini de Alaz'a dikkat et. Gözden kaçırma onu."

Lidya tekrar esnedi. Selenay üzerini giyindikten sonra çantayı geri arkaya attı, bir süre sonra anayola çıkmıştık, Lidya'nın da dakika başı esnemesi durmuş, uykusu açılmıştı.

"Kızlar, cidden neler oluyor?" dedi.

Kuruyan dudaklarımı ıslattım.

"Ağabeyinden bilmiyor musun?"

Lidya dikiz aynasından bana kısa bir bakış attığında boş bakışları, olayların ne kadar dışarısında kaldığını öne sürüyordu.

"Neyi?" dedi düz bir sesle.

"Eski Kehanet üyeleri toplanıyor," dediğimde kaşları şaşkınlıkla havalanmıştı.

"Kızlar, doğru söyleyin. Alaz, Selenay'ı aldatıyor ve biz de onu takip ediyoruz değil mi? Üçüncü sınıf şeyler anlatmamıza gerek yok."

Selenay, Lidya'ya şaşkınlık ve sinirle döndü.

"Sen ne kadar iğrenç şeyler kuruyorsun kafanda! Öyle bir şey yok. Alaz beni aldatmaz." Lidya başını sallayınca ekledi. "Biz ciddiyiz."

"Kızlar yanılıyorsunuz çünkü Azad evde. Böyle bir şey olsaydı onu da çağırırlardı, değil mi?"

"Nasıl yani?" dediğim de Lidya beni şaşırtmıştı. Azad da uzun süredir buradaydı ve eskiden beri Kehanet üyesiydi. Kuşkuyla, bakışlarım camdan dışarıya iliştiğinde depoda Semum'un da olmadığı aklıma gelmişti. Belirli kişiler orada değildi ve daha önce görmediğimiz birçok kişi söz hakkına sahipti... Lidya'nın her şeyi anlaması için, ona tüm gece yaşadıklarımızı sırasıyla anlattığımızda hayrete düşmüştü.

"Sen, altı sene önceki olayla ilgili bir şeyler biliyor musun?" dedi Selenay.

"Ben buraya dört sene önce geldim." Lidya'nın cevabıyla son umudumuz da tükenmişti.

Alaz'ı takip etmeye devam ettiğimizde artık depoya gitmediğinden emindik ve her nereye gidiyorsa bu, kesinlikle birçok üyeden gizli olan bir buluşmaydı.

"Azad'ı neden çağırmadıklarını anlamıyorum," dediğinde Lidya bu konuyu kafasına takmış gibi gözüküyordu.

"Büyük ihtimalle, Mesih de orada yok," dedi Selenay.

"Ciddi misin? Bunlar ne iş çeviriyorlar böyle." Lidya'nın uykusu artık tamamıyla açılmıştı.

"Biz de onu çözmeye çalışıyoruz," dedi Selenay.

"Altı yıl oldu demek."

Lidya kendi kendine fısıldayınca gözlerim merakla parlamıştı.

"Ne demek bu Lidya? Ne biliyorsun?"

Omuz silkti.

"Hiç, sadece buraya geldiğim sıralarda, iki yıl önceki olay diye bir şey duymuştum. Başka bir şey bilmiyorum."

Bu olay her neyse içime büyük bir kurt düşürmüştü. Belki de bu zamana kadarki bütün soru işaretlerim, altı yıl önceki olaya dayalıydı. Onunla çözümlenecekti her şey...

"Burayı biliyorum galiba," dedi Lidya arabayı sürerken.

"Neresi? Nereden biliyorsun?" Selenay onu hemen soru yağmuruna tutmuştu.

Lidya yüzünü buruşturarak, "Şu an çıkaramadım. Ama daha önce de buraya geldiğimden eminim." dedi.

Lidya'nın gelmesi kesinlikle çok iyi olmuştu. Alaz'ı uzak mesafeden kusursuzca takip etmiş, bizi fark ettirebilecek en ufak bir hata bile yapmamıştı. Arabayı biz süreydik yollar boş olduğu için Alaz'a yakalanma ihtimalimiz oldukça yüksekti. Alaz'ın arabası hızını düşürmeye başlayınca Lidya da düşürdü.

"Geldik herhalde," dedim parmaklarımı dudaklarımın üzerine vurarak.

"Evet," dedi Lidya.

Selenay, Lidya'ya ufak bir bakış attığında gözleri ayaklarına takılı kalmıştı.

"Ayaklarında terlik var ve pijamalısın. Sen sakın çıkma, bizi bekle," dedi uyarırcasına.

Lidya sırıttı.

"Boşuna dememişler dost başa, düşman ayağa bakarmış diye. Beni yanıltmadığın için teşekkürler. Selenay."

İstemsizce gülümsemiştim, bu durumda bile birbirlerine sataşabiliyorlardı.

"Rica ederim canım, seninle dost olmak gibi bir niyetim yoktu zaten."

Gözlerimi devirdim.

"İkiniz de başından beri boş yapıyorsunuz. Çünkü en kötü günlerinizde hep birlikteydiniz." Lidya homurdandı.

"Ne yaparsın, atsan atılmaz, satsan satılmaz."

Kıkırdadım, uykusuzluk hafif bir baş dönmesi yapmaya başlamıştı.

"Lidya, atasözleri kitabı falan mı okuyorsun uyumadan?"

Lidya da kıkırdadı.

"İnan ben de anlamadım. Uykusuzluktan herhalde."

Arabayı güvenli ve gizli bir yere park ettiğimizde Selenay, çantayı sırtına takarak, "Lidya, sakın uyuyakalma ve telefonuna dikkat et. Seni her an arayabiliriz. Tetikte ol," dedi.

Lidya omzunun üzerinden bana bakıp, "Uf, çok heyecanlı. Bilseydim siyah deri tulumumu giyip kırmızı ruj sürerdim. Bu şekilde hiç olmadı," dedi pijamasını çekiştirerek.

Tepkisine Selenay da gülmüştü, Lidya gerçekten komik gözüküyordu. Normalde fazlasıyla kadınsı gördüğümüz Lidya, turuncu ve rahat pijamalarıyla günlük hayattaki hâlini anımsatmıyordu bile. Alnındaki uyku bandı hâlâ oradaydı.

"İnelim artık, Selenay."

Kapısını açarak beni onaylamıştı. Dışarı çıktığımızda, havanın soğuğu ince taytımdan içeri sızarak bacaklarımı titretmişti. Selenay'la çalıların içerisine dalıp usulca adımlar atarak Alaz'ın arabasına doğru ilerlediğimizde Alaz, arabasından inerek görüş açımızdan kaybolmuştu çünkü karanlıktan ve ağaçlardan ilerisini pek seçemiyorduk.

"Ah!" Selenay'ın ayağı boşluğa gelmişti.

"Dikkat et, sakar." Elini tutarak onu kendime çektim. "İyi misin?"

Kendini doğrultarak elimi bıraktı.

"Günün sonunda beni taşımak zorunda kalmayacaksın, merak etme."

Gülümseyerek onu omzumla ittirdim.

"Pek öyle gözükmüyor ama neydi, dur... Sale!"

Selenay kıkırdayarak beni ittirdi.

"Şşş. Sessiz ol." Etrafına bakınıp tekrar bana döndü. "Aslında yürek yemiş olmalıyız, şu etrafa bak."

Onu dinleyip karanlığa bir bakış attığımda, karanlığın mi kisiyle birbirine giren ağaçları görmek tüylerimi ürpertmişti. Bu seferki yer geçenkinden daha izbe ve ürkütücüydü...

"Merakımız korkumuzu yenmiş gibi duruyor. Bir de..." Ona içtenlikle baktığımda gözlerini seçemiyordum. "seninle yanındayken korkmuyorum." Görmesem de bana tuhaf bir bakış attığını hissedebilmiştim.

"Bunu Mesih'e söylemen gerekmiyor mu?" dedi dalga geçerek.

Önümü kapatan dalları ellerimle araladığımda yeşilliklerin arasına saklanan ev görüş alanıma girmişti.

"İşte orada," dedim Selenay'ı dürterek. Evden çıkan loş ışık yakın çevresini az da olsa aydınlatıyordu. Ufak bir tur atarak duvarları inceleyip içeriye girebileceğimiz bir açık aradığımızda hiçbir yer bulamamıştık.

Selenay geri çekilip evi inceleyerek mırıldandı.

"Elis buraya bak."

Selenay'ın yanına gittiğimde kafasını boynundan koparırcasına yukarı doğru uzatmış, bir yere bakıyordu... Onu taklit ederek yukarı uzandığımda fısıldadı:

"Sadece birimiz içeri girebiliriz."

Evin çatısını dikkatlice inceleyip kenarında ki ufak terasa baktım.

"İçeri girmenin garantisi olamasa da denemeye değer," dedim dudak bükerek. "Ben hallederim." Kolundan tutarak onu kenara çektiğimde evin yanındaki ağaçtan başka tırmanacak bir şeyimiz yoktu. Birimiz girebilirdi, diğeri ağaca çıkabilmesi için ona yardım edecekti. Altdudağımı dişlerimin arasına alıp, kökleri toprağın altına nam salmış ağacı baştan aşağı inceledim. "Bunu en son on yaşımdayken yapmıştım."

"Bu kadar da büyük değildi," dedikten sonra önümde diz çöktü. "Hadi kuzen." Bacaklarımı omzundan sarkıtıp kafasını sıkıca tuttum. "Dikkat et."

Diğer elim de ağacın gövdesine yaslıydı.

"Sen de ses çıkartma. Buraya kadar geldikten sonra yakayı ele veremeyiz."

Selenay derin bir nefes aldıktan sonra güçlükle ayağa kalktığında zorlanmıştı. Ellerimi ağacın kısa dalına sararak ağırlığımın bir kısmını üzerinden almaya çalıştım.

"Devam et," dedi güçlükle.

Ağaç, evin yanında olduğu için çıkartabileceğimiz en ufak ses, yakalanmamıza sebep olabilirdi. Dişlerimi birbirine bastırarak dala tüm gücümle sarıldığımda Selenay, kalçamdan ittirerek yukarı çıkmama yardım ediyordu. Tek bacağımı kaldırıp ayağımı aşağıda kalan çıkıntıya sabitledim, tehlikeli olsa da başka çarem yoktu. Sabit durup gücümü toparlayarak derin bir nefes aldıktan sonra diğer ayağımı kaldırıp, az önce tutunduğum dalın üzerine attım, yukarıda kalan dalı ellerimle kavradığımda ,işte yapıyordum, gittikçe yukarı çıkmayı başarmıştım.

"İyi gidiyorsun kuzen!" Selenay sessizce fısıldamıştı.

Kendimi içeri atıp ilerledim, çıktığım terasın kapısını açtığımda gözlerim, azıcık aralanan kapının ardındaydı. Karanlıkta biraz bekleyip içeriyi dinlemeye çalıştığımda ses de gelmiyordu. Temkinli hareketlerle içeri girip sırtımı duvara verdiğimde odada kimsenin olmadığından emin olsam da dikkat etmeliydim. Usulca hareket ederek odanın kapısına ilerleyip, kulağımı kapıya dayadım. Bir umutla konuşulanları buradan duyabilirsem ilerlememin bir anlamı olmayacaktı. Sesler uğultu şeklinde geldiği için kapı kolunu kavrayıp, yavaşça aşağı indirdim. Kapıyı kendime doğru çektiğimde, gözlerim aralanan boşlukta gezinerek etrafı incelemeye koyulmuştu. Hafif loş ışık, merdiven oluğunu aydınlatıyordu. Dışarıya doğru bir adım attıktan sonra sırtımı tozlu duvara

değdirerek aşağı doğru kaydığımda aşağıdaki solanda konuşulanları duyabiliyordum artık.

"Anlaşmayı bozacak düzeyde ileri gittiler," dedi tanımadığım ses.

"İleri gitmeleri önemli değil." Alaz'ın sesini duyunca rahatlamıştım, varlığını bilmek iyi hissettiriyordu.

"Dün bir, bugün iki. Görmezden gelmeye devam mı edeceğiz? Önemli olan ne?" Belli ki bugün olan farklı bir olaydan bahsediyorlardı.

"Bunu açıkça yapmaları..." dedi Alaz. "art arda yapmaları kısaca kapatacağımız bir mesele değil. Kapatmak istemiyorlar, büyük yankı uyandırmak istiyorlar."

"Kudurmuş piç kuruları," dedi başka bir ses.

"Yani, sessizce üzerini örtemeyecek miyiz?" dedi, sesi daha önceden tanıdık gelen kız.

"Tüm bunları anlamayacak kadar geri zekâlı mısınız?" Alaz sinirlenmişti "Eski düzeni istiyorlar." Eski düzen? Daha kötüsünden mi bahsediyorlardı? Aralarında her ne konuşuyorlarsa ya da kimlerden bahsediyorlarsa daha fazla ilgimi çekmeye başlamıştı.

"Sadece fikir sunuyorum. Yaptıklarının ben de farkındayım."

Güçlü bir motor sesi duyulduğunda, kimin geldiğini hissedebiliyordum.

"Melikşah geldi," diyerek hislerime tercüman oldu, tanımadığım ses.

Bir süre sonra kapı açıldığında kalbim hızla atmaya başlamıştı. Melikşah'tan artık deli gibi korkuyordum. İsmi bile bana ürkütücü geliyordu. Yüzümde koca bir hüzün dalgası oluştuğunda, ince topuğun parke üzerinde yankılandığı ses kulaklarımı tırmalamaya başlamıştı. Bu sesler de büyük ihtimalle Nida'ya aitti.

Salonda oluşan gergin sessizliği, Melikşah'ın genizden gelen sert sesi kesmişti.

"Burada toplanacağımızı kim söyledi?" Sesi sakin gibi gelse de tehlikeliydi, çok fazla.

"Neden söyleyelim, ileri gidiyo..."

Büyük bir kırılma sesinin gelmesiyle gözlerimi sıkıca kapatıp sırtımı duvara çivilemiştim. Sertçe yutkunduğumda Melikşah devam etti:

"Buraya geleceğimizi önceden sezip mi izi bıraktılar!" İzi? Gelirken karanlıktan başka hiçbir şey seçememiştik, bahsettikleri iz her neyse canlarını daha fazla sıkmışa benziyordu.

"Onun gizli üye olduğunu nereden biliyorlardı? Bu odadakilerden başka kimse!" dedi Melikşah "Aramızdaki hain ortaya çıkana kadar hiçbir yere gitmiyoruz." Daha da bağırarak cümlesini tamamlamıştı. Harika, eski üyelerin yanında bir de gizli üyeler çıkmıştı başımıza.

"Bu olayı Mesih'e söyleyecek miyiz?"

"Hayır!" Melikşah birden kükremişti. "Mesih bunu duyarsa o zaman yapabileceklerinin sınırı olmaz." Tehditkâr sesinden, bunu duyuracak kişinin hayatına devam edebilmesinin ufak bir olasılık olduğu anlaşılıyordu... "Duydun mu Alaz!" dedi uyarırcasına, Alaz sesini çıkartmamıştı.

"Şah, ne yapacağız?"

"Akrep piçi beni sınıyor. Daha büyük yankılar uyandıracağız. Bizim tarafa bulaşmanın bedelini ödeyecekler. Tıpkı yaptıkları gibi..." Melikşah kontrol edilemez bir durumdaydı. Bu şekilde hareket etmesi yanlıştı. Doğru sonuçlar doğuramazdı.

"O zaman yarın harekete geçeceğiz," dedi Alaz.

Görmesem de Melikşah'ın kaşlarını çattığını hissedebiliyordum, kuşkulu sesinden belli oluyordu.

"Neden?"

"Yarın Mesih şehir dışında olacak, o gelmeden halledelim. Ben de onun bu işe girmesini istemiyorum." Mesih'in benimle kurduğu plandan bahsediyordu, daha doğrusu kuramadığı plandan. Onu reddettiğim için tek başına mı gidecekti.

Melikşah, onu onaylarcasına homurdanmıştı.

"Şah, tepki mi vereceğiz yoksa," dedi yine aynı tanıdık kız sesi.

Melikşah tamamlamasına izin vermeden tısladı:

"Kökünden kazıyacağız!"

Usulca bir sessizlik oluştuğunda birkaç adım sesi işittim.

"Teras açık mı?" Sertçe yutkunduğumda parmaklarımı kadar titriyordum. "Açıksa sigara içeceğim," dedi geçen Mesih'le ilgili konuşmalarını duyduğum kız.

"Burada neden içmiyorsunuz?" dedi Nida, kuşkulanırcasına. Evet, kesinlikle Nida'yı dinleyip orada içmelilerdi.

"Bastı burası beni, açık alanda içeceğim."

"Evet, çıkabilirsin."

Alaz'ın izniyle, dudaklarımı yırtarcasına ısırdığımda soğuk terler döküyordum. Sırtımı dayadığım duvarın yanında bir kapı daha gördüğümde kız, merdivenin ilk basamağına çoktan çıkmıştı. Hızla kapı kolunu kavradım, yavaşça aşağı indirip kapıyı ittirdiğimde, büyük bir gıcırtı sesi duyulmuştu. Ensemden akan ter damlası, sırtımın ortasından ince bir çizgi çekerek aşağı inerken, odaya girip kapıyı üzerime kapattım. Şükür ki hareketlerimi fark etmemişlerdi...

Kapının altına çömelip, dudaklarımı sertçe ısırmaya devam ettiğimde yakalanma korkusundan oluk oluk terliyordum. Bu oda olmasaydı terastan kaçana kadar çoktan yakayı ele verecektim. Kızların yukarı çıktığını hissettiğimde içimden buraya gelmemeleri için dua ediyordum. Kafamı kaldırıp etrafa bakındığımda kaçabileceğim bir cam bile yoktu!

Seneler gibi geçen dakikaların ardından, kızların adım sesleri tekrar kulaklarımı doldurduğunda, nefes almayı durdurup dizlerimi olabildiğince kendime doğru çekerek bekledim. Ardını göremesem de arabanın farı gibi aralanan gözlerim, kapıya kilitlenmişti. Yaklaşan adım sesleri merdivene doğru ilerleyince, rahat bir soluk vererek sırtımı duvara dayadım ve aşağı doğru kayarak parkeye oturdum. Kızlar yüzünden

konuşulanları dinleyememiştim. Ayağa kalkıp kapıyı tekrar araladığımda, dışarı doğru adım atacakken olduğum yerde durdum. Ayaklanmış gidiyorlardı. Birinin tekrar merdivenden çıktığını işitince istemsiz bir küfür savurdum.

"Şah, nereye?"

Melikşah! Melikşah yukarı geliyordu. Başından beri orada olduğumu anlamış mıydı yoksa! Kendi etrafımda yavaşça dönüp soğuk terler döktüğümde silueti kapının hemen ardında belirmişti. Başımın yanında duran elimi saçlarıma daldırıp, orada sabit tuttuğumda kapıya doğru gergin bakışlar atıyordum. Kapı kolunu kavrayınca sertçe yutkundum, aşağı indirdi, ufak ses tüm beynimde yankılanmıştı. Şah, belki de beni öldürecekti ve bundan Mesih'in haberi bile olmayacaktı çünkü herkes gizlemeye razıydı. Kapıyı hafifçe aralandığında, tüm bedenimi kapıya çevirip beni yakalamasına göz yumduğumda dizlerim titriyordu, gözlerimi yumarak kendimi koyverdiğim o an...

Kapıyı araladığı gibi geri kapatıp kilitledi!

"Şah!" dedi merdivenden bir ses.

"Size güvenmiyorum, bu oda kilitli kalacak."

Ardından anahtarı çıkartıp kapıdan uzaklaştığında öylece donakalmıştım. Kapıyı açmıştı çünkü kilitli olup olmadığını teyit etmek istemişti. Tamamen açmaması, beni görememesi büyük şanstı, ardından ise kilitli kalmam talihsizliğin daniskasıydı! Gelen diğer kilit sesleriyle irislerim sonuna kadar yanmıştı. Sadece odayı değil, tüm evi kilitliyordu. Yarın Mesih'in şehir dışına çıkması ve bu olanlardan sonra yakasına yapışmak zorunda kalmam dışında hiçbir sorun yoktu.

Tüm bunları bilen ve Mesih'e söyleyebilecek olan sadece bendim!

Evde kilitli kalan da bendim!

Sinirle kuruyan dudaklarımda oluşan kabukları, dişlerim yardımıyla koparırken kaşlarım çatıktı. "Ahh..." İstemsizce inlediği ve acıyla dudağımı kanatmıştım. İşaretparma-

ğımı dudağıma bastırıp geri çektim, parmağıma bulaşan ufak kan lekesine bakıp onu, başparmağımla ufalayıp yok ederek kendi etrafımda volta atmaya devam ettim. Evdekilerin hepsi gitmişti, yani sanırım... Buradan çıkmam zor olacaktı, tabii çıkabilirsem. Selenay'ın bir terslik olduğunu fark etmesi uzun zaman alacak gibi gözüküyordu. Yaklaşık yarım saattir odada dolanıp duruyordum. Saat kaçtı? Gün aydınlanmaya başlamış mıydı? Odada pencere bile olmadığı için dışarıyı göremiyordum, hava belki de çoktan aydınlanmaya başlamıştı.

"Bu ne be!" Zonklayan ayağımı havaya kaldırıp ayakkabının içinden sıkmaya çalıştığımda parmaklarım sızlıyordu. Ayağımı sert bir şeye çarpmıştım, dizimi kırıp ayağımı kendime doğru çektiğimde acı az da olsa dağılmıştı. Eğilerek dizlerimi yere koyduktan sonra yanımdaki metal yığınının üzerinde parmaklarımı gezdirmeye başladım. Kasaya benziyordu, büyük bir kasa. Parmaklarım soğuk metalin üzerinde gezinerek girintili kilit yerinde durdu, irislerim karanlığın içerisinde dehşetle parladığında Melikşah'ın son sözleri kulaklarımda çınlamıştı...

Melikşah, bu odayı kilitlerken artık kimseye güvenmediğinden bahsetmişti, bu da demek oluyordu ki odanın içerisinde önemli şeyler vardı... Para? Hayır. Eskiye dair bilgiler... Kuruyan dudaklarımı dilimle ıslattığımda, kurumuş kan tadını almıştım. Oda çok karanlık olduğu için hiçbir yeri görmememe rağmen, gözlerimi kapayarak hissetmeye çalıştım...

Parmaklarım soğuk metalin girinti ve çıkıntılarında gezinirken kilit yerinin üzerinden bir kez daha geçti, kenarında ufak bir kulbu vardı. Kulbu kavrayıp çevirerek kendime doğru çektiğimde başarısız olmuştum. Kasayı teğet geçerek odanın köşelerinde gezdirdim ellerimi, başka şeyler de bulabilirdim. Elimi büyük bir kâğıt topluluğu çizdiğinde dokunmamın etkisiyle dağılan kâğıtları parmaklarımla sararak dağılmalarına engel oldum. Burada bir şeyler olabilirdi, yedi sene öncesine ait türden şeyler...

Dışarıdan birkaç tıkırtı sesi gelmeye başladığında ellerimi ateşe değmişçesine geri çekerek karanlığa daldırdım gözlerimi. Kafamı kaldırdığımda kalbim hızla atmaya başlamıştı. Kuruyan boğazımı ıslatmak istercesine yutkunsam da fayda etmemişti... Nefes alış verişlerim hızlandığında, dakikalar öncesinde soğuyan terlerim çözülerek kazağımı nemlendirmeye devam etti. Biri odaları geziyordu...

Geri mi dönmüşlerdi? Belki de Melikşah'ın bahsettiği casus bu oda için geri gelmişti. Aralarından birisi ikili oynayıp dışarıya bilgi sızdırıyordu, bu oda için tabii ki dönecekti! Ve bunu Melikşah da tahmin edip buraya gelebilirdi! *Lanet olsun.*

Avcumu saçlarımın arasına sertçe daldırdığımda göremediğim odada çaresizce saklanacak bir yer arıyordum. Biri kapının tokmağına dokunup açmaya çalıştı, aralanan dudaklarımla titrek bir soluk aldığımda... Kapı kilitli olduğu için başaramamıştı. Ayağa kalkıp usulca kapıya doğru ilerlediğimde kalp atışlarım artık canımı acıtmaya başlamıştı.

"Elis?" dedi bir ses ve ben kime ait olduğunu anladığım an rahat bir soluk aldım. Gelen kişi Lidya'ydı.

"Buradayım," dedim fısıltıyla. "Çıkart beni."

Kilitle biraz uğraşarak sıkıntılı soluklar verdi.

"Yanında tel tokan var mı?" dedi aynı şekilde.

Parmaklarımı saçlarımın arasına daldırıp bir tel toka çıkarttım ve o iki tutamı arkadan tutturduğum için kendime şükrettim.

"Kapının altından gönderiyorum."

Elinde büyük ihtimalle fener vardı, ışığı kapının altını da aydınlatıyordu.

"Tamam..."

Eğilip tokayı ittirdikten sonra geri doğruluğumda, uğraşmaya devam etti.

"Yapabileceğinden emin misin?"

Boğazını temizlediğini duyabilmiştim.

"Sen beni ne sanıyorsun, dua et ki bu kapı açabileceğim tarzda."

Birkaç tıkırtının ardından kapı açıldı, üzerime doğrulttuğu fenerin ışığı nedeniyle tek gözümü kapatıp, güçlükle ona bakmaya devam ettiğimde hâlâ feneri gözüme doğru tutuyordu.

"İndirsene!" Keskin ışık gözlerimi sızlatmıştı. Sessiz azarımı işitip feneri geri indirince kasa parlamıştı. Heyecanla kasanın yanına gidip Lidya'ya döndüm. "Peki, bu açabileceğin tarzda mı?"

Lidya yanıma gelip, benim gibi çömelerek kasayı incelemeye başladı.

"Hmm... Bu çok uğraştırır ve birkaç tokaya daha ihtiyacım olur."

Elimi umutla kafama daldırarak toka olmadığını bilsem de bir umutla şansımı denemiştim. Lidya'nın elinden feneri kapıp kâğıtların yanına giderek elimizdekileri incelemeye başladım, en azından bunlarla idare edebilirdim.

"Onlar ne?" dedi Lidya merakla yanıma gelerek. Boğazımdaki düğümü bozmak istercesine yutkunup heyecanla soludum.

"Kehanet'in gizli dosyaları..."

"Siktir! Neler buldun?"

Işığı dosyalara tutup incelemeye başladığımda kaşlarım çatılmıştı. Kâğıtları dağıtıp diğerlerine bakındığımda, Lidya da bana katılarak kâğıtları karıştırmaya başladı.

"Melikşah'ın mülk senetleri mi Kehanet'in gizli dosyaları?" Ufak bir kahkaha attı. Sinirlenerek dişlerimi birbirine bastırdım. "Demek ki kasada da özel şeyleri var, gidelim," deyip ayağa kalktığında bu kadar yakınken gitmeyi kabullenemiyordum.

"Hayır!" dedim hırsla. "Bu bir yanıltmaca! Tıpkı senin şu anda yaptığın gibi, kurcalamamamız için bir yem sadece."

Lidya, hayretle bana bakarken ayağa kalktım.

"Bilmiyorsun, o kasada gerçekten çok önemli şeyler var! Aslında yoksa bu odayı neden kilitlesin?"

Lidya'nın tek kaşı kurnazca havalandığında fenerin aramızda yaydığı loş ışık sayesinde, yüzünü gölgeli bir biçimde izleyebiliyordum.

"Bilmiyorum."

"Hadi Lidya! Dene sadece, göreceksin." Lidya derin bir soluk alıp kasaya eğildiğinde saçlarımı kulaklarımın arasına sıkıştırarak yanına oturdum.

"Lanet olsun Elis!"

Tokanın deliğe girme sesini duyduğumuzda, aşağı kapının kilit sesi koca arada yankılanmıştı. Lidya büyük bir hızla doğruldu, öylesine hızlıydı ki kafası burnuma çarpmıştı. Ses çıkarmamak için dudaklarımı koparırcasına dişlediğimde fısıldadı:

"Gitmeliyiz, hemen!"

Elim refleksle burnuma gittiğinde, boştaki kolumu yakalayarak beni peşinden çekti. Arkamı dönüp hüsranla kasaya bakmamda sinirle soluyarak beni de beraberinde çekti.

"Yürü dedim!"

Onu takip ederek teraslı odaya girdiğimde adım sesleri yukarıya doğru geliyordu. Lidya beni itekleyip terasın merdenine çıkartınca, direnmeyip aşağı sarkarak ağaca tutundum, geriye bir bakış daha attığımda sabır çekerek üzerime çıktı.

Yedinci Bölüm

"Aslında onlar, senin yüklediğin anlam kadar varlar."
Şule Terzi

Bölüm Parçası: Hippie Sabotage, "Devil Eyes"

Olabildiğince sessiz hareket ederek aşağı indikten sonra çalıların arasından arabaya doğru yürümeye koyulduğumuzda, kasanın soğuk metal yüzeyindeki pürüzsüzlüğün etkisi hâlâ parmak uçlarımda varlığını sürüyordu. Bu gece belki de tüm gizemi söndürebilecekken, uzaklaşmak durumunda kalarak kaçmıştım.

"Neyse ki yakalanmadık."

Lidya içimi rahatlatmaya çalışıyordu. Aydınlanmaya başlayan havanın etkisiyle ayağındaki botları görünce suratımda bir tebessüm oluşmuştu. Selenay'ın botlarını giymişti, yukarıya terlikle tırmanacak hâli yoktu tabii.

"Yakışmış," dedim botlarına bakarak, aynı anda da yürüyorduk.

"Tabii ya sorma, kıçını kurtarabilmek için bir numara küçük botları giymek zorunda kaldım. Selenay'ın ayağı malum, bükülmüş."

Son cümlesine vurgu yaparak söylenmesine tebessüm etmeden edememiştim.

"Berbat görünüyoruz."

Tüm gece uyumadan maceralara atıldığımız için, hâliyle yüzümüz şişmişti. Arabaya geldiğimizde Selenay arka koltukta yatıyordu, kapıyı açmamla gözlerini aralaması bir olmuştu. Hızla doğrularak boğazını temizledi.

"Geldiniz mi?"

Lidya gözlerini devirerek şoför koltuğuna geçti.

"Kalkmasaydın? İnsan böyle bir durumda nasıl uyuyabilir?"

Selenay yüzünü ekşiterek azarlar bir tonda cırladı.

"Kes sesini."

Koltuğa oturarak kapıyı kapattığımda tiz seslerini kaldıracak bir ruh hâlinde kesinlikle değildim.

"Tamam, kızlar sakin olun." Yorgun oldukları için daha fazla konuşacak hâlleri de yoktu.

Sessizce kendi hâllerinde takıldıklarında eve kimin geldiğini merak etmiştim. Hay aksi! Bu daha önce neden aklıma gelmedi ki? Eve giren kişi belki de Melikşah'ın bahsettiği casustu! O anki tek derdim kasa ve oradan çıkmak olduğu için hiç düşünmemiştim. Böyle bir şeyi nasıl atlayabilirdim, gözlerimi sertçe yumduğumda kendimi yumruklamak istiyordum.

"Lidya, eve tekrar kırar mısın?" dediğimde ikisi de hiddetle üzerime dönüp, "Kes sesini Elis!" diye bağırarak kararmış gözaltlarını gözlerime soktuklarında istemsizce yerime sinmiştim.

"Eve kimin geldiğini öğrenmemiz lazım." Pes etmesem de Lidya umursamadan omuz silkti.

"Bir daha geri dönemem. Bu çok tehlikeli, yakalanabiliriz." Dudak bükerek, koltuğumda geri yaslanıp kollarımı göğsümün altında bağladım, aptallık edip hiçbir şey elde edemediğimle kalakalmıştım.

Araba sokağa girdiğinde hafif bir uyku bastırmış, tüm yorgunluğum gün yüzüne çıkıvermişti. Toparlanarak kapıyı açıp, "Teşekkürler Lidya," dedim. Kapanmaya çalışan gözlerini güçlükle araladı ve sadece kafasını sallamakla yetindi.

"Hey, istersen bize gel. Bu gidişle eve gidemeden kaza yapacaksın."

Lidya, Selenay'ın teklifini duyunca arabadan esneyerek inip bize katıldı. Hep beraber eve girdiğimizde Lidya, kendini

koltuğa atar atmaz uykuyakalmıştı. Selenay'la birbirimize bakıp aynı anda gülümsediğimizde, başını onaylamaz anlamda sallayarak odasında gitti ve elinde tuttuğu battaniyeyle dönüp gelişigüzel bir şekilde Lidya'nın üzerine attı.

"Vay canına, sen Lidya'yı düşünür müydün?"

"Bu sadece bir teşekkür..." Doğrularak kaşlarını çattı. "Ve aramızda."

Gülümsedim.

"Aramızda."

Ardından telefonumu alıp kendimi yatağıma attığımda çevrede bir ses yoktu. Gözlerimi kapatarak kendimi uykunun karanlık kollarına bıraktım, bugün olacakları düşünmeden...

Gün ışığı perdeyi aralayarak gözlerime sızarken aklıma Mesih'in bugün şehir dışına çıkacağı gelmişti. Birden yatakta oturur pozisyon alıp şaşkınlıkla etrafa bakakaldığımda gözlerim telefonumu aramıştı. Dün gece konuşulanlardan sonra Mesih'i kesinlikle tek başına bırakmak istemiyordum. Meliksah'ın söyledikleri ve diğer üyelerin onunla işbirliği yaparak Mesih'ten gizli hareket etmeleri nedeniyle kararımı değiştirerek Mesih'le gitmeye karar vermiştim. Peki ya o? Belki de çoktan gitmişti, dün onu aramak için fırsatım olamadan uyuyakalmıştım. Yataktan fırlayıp telefonumu elime aldığımda, benimle ilgili ne düşüneceğini umursamadan telefonunu çaldırdım, kısa süre içerisinde telefonu açmıştı. Boğazımı sessizce temizleyip konuşacakken benden önce davrandı:

"Elis?"

Karşıdan gelen tanıdık sesle birden ayağa dikildiğimde başım dönmüştü. Mesih'in sesi sinirinden arınmış gibi gelmişti kulağıma. Biraz homurdandıktan sonra cevap verebilmiştim.

"Mesih, saat kaç?"

Saçmalığıma yüzümü ekşittiğimde derin bir iç çekti.

"On iki."

Avcumu yüzüme yaslayarak ovuşturmaya başladığımda konuya nasıl gireceğimi kestiremiyordum.

"Oh, sen de yeni mi uyandın?"

"Hayır, İris. Yeni uyanmadım." Anlama sorunu yaşayan birine anlatır gibi teker teker açıklamıştı.

Sıkıntıyla kelimeleri ağzımda ufalayarak, "Seninle gelmek istiyorum,"dediğimde sessiz kalınca sıkıntıya düşmüştüm, cevap vermemeye devam edince ekleme gereği duymuştum: "Teklifin hâlâ geçerliyse..."

Başparmağımı dişlerimin arasına sıkıştırıp yatağın üzerine oturduğumda bana eziyet gibi geçen saniyelerin ardından, "Seni almaya gelirim," dedi.

Derin bir nefes alıp şişirdiğim göğsümle yataktan kalktığımda o kapatmadan önce aceleyle ekledim:

"Kaçta?"

Boğazını temizledi.

"Birazdan."

Panikle elimi saçlarımın arasına daldırıp gece taktığım tokayı çıkartmaya çalıştığımda aramayı sonlandırmıştı. Telefonu kapatıp kaloriferin üzerine koyarken tokayı çekip yere attım. "Hay aksi." Düğüm olduğu için bir tutam saçımdan da olmuştum.

"Selenay! Kalk çabuk, bana yazlık valiz hazırla, acil! Kırmızı Alarm!"

Üzerimdekileri hızla çıkartmaya başlayıp banyoya koşturmaya devam ederek bağırıyordum. Kendimi duşa atmamla soğuk suyu üzerime çalmam bir olmuştu. Havluma sarılıp duştan çıktığımda Selenay, dağınık saçlarıyla yatağın üzerine koyduğu valize bir şeyler sıkıştırıyordu.

"Gerekli olan her şeyi koyduğundan emin ol."

Aynanın karşısındaki ufak pufa oturup, kafamdaki havluyu yere atıp hızla saçlarımı taramaya başladım.

"Sizin evde uyunmaz mı?" Lidya sayıklayarak banyoya girmişti.

Saçlarımı kurutup Selenay'a tersten balıksırtı yaptırdığımda aynadaki görüntüm sinirlerimi bozmaya devam ediyordu.

"Bu ara çok saçma bir şekilde sivilce çıkartıyorum." Alnımın ortasında, çenemde ve yanağımda kırmızı leke gibi gözüken sivilceler vardı.

"Vay, ergenliğe mi giriyorsun yoksa?"

Aynadan Selenay'a gözlerimi devirdim.

"Neden böyle oluyor, sinir bozucu. Ben sivilce çıkartmazdım." Fondötenden bir pompa sıkarak kızarıklıkların üzerine sürüp fırçayla dağıttım.

"Ne bileyim? Cildiye miyim ben?" dedi esneyerek. Her ne kadar renklerini kapatsam da pütürlü duruyorlardı. Fondöten sürmeyi her ne kadar sevmesem de muhtaç kalmıştım. Yüzün bütün ifadesini alıp boş bir tabaka bırakıyordu sadece. Sürmek zorunda kaldığım için allıkla yaşam belirtisi vermem gerekiyordu. Kirpiklerime de bir miktar rimel sürüp, dudaklarımı hafif bir çerçeve geçerek doğal bıraktıktan sonra; altıma dizüstü, siyah bir tayt giydim. Üzerine çimen yeşili, uzun bir kapüşonlu hoodie geçirip siyah kot ceketimi yatağa attım. Çantama gerekli olan her şeyi koyduktan sonra işte hazırdım!

"Valizin tamamdır."

Selenay'a yaklaşıp yanağına ufak bir öpücük kondurduktan sonra, geri çekilerek gülümsedim.

"Teşekkürler, birkaç gün sonra görüşürüz."

İçeri geçtiğimde Lidya, mutfak masasında oturmuş, kahvaltı yapıyordu.

"Hey, görüşürüz."

Yüzünü buruşturdu. Uykusunu alamadığı için bize kızgın olduğu her hâlinden belliydi. Gözleriyle önünde duran, streçe sarılı olan ekmekleri işaret etti.

"Al, arabada yersin. Ayıp olmasın diye Mesih'e de yaptım."

Sözlerini duyunca dişlerimi göstererek sırıtmıştım. Masaya yaklaşıp ekmekleri çantama atarken, "Teşekkürler," deyip hızla Şeyda'nın odasına koşturdum. Uyuyup uyumadığını umursamadan odasına daldığımda yatağın üzerinde oturup

kucağına koyduğu laptopundan drama izlediğini görmüştüm. Şekerek yanına gittiğimde bakışları üzerimde geziniyordu.

"Birkaç gün Mesih'le olacağım." Dudakları büzülünce kollarımı omuzlarına sararak devam ettim: "Gitmek zorundayım, üzgünüm."

Kafasını geri çekip gözlerime baktıktan sonra tek kaşını kaldırdı.

"Valizini hazırlayabildin mi?"

"Evet, Selenay halletti."

Küçümsercesine bakışlarını kıstıktan sonra beni iterek yataktan kalkıp dolabından birkaç parça şey çıkarttı ve bana uzattı.

"Bunları da al." Boğazını temizleyerek devam etti: "Aklın da bende kalmasın, tamam mı?" Ardımda Lidya ve Selenay'ı bıraktığım için, içim bir nebze de olsa rahattı.

Ayağıma, bileğe kadar uzanan beyaz çoraplarımı giyip üzerine de beyaz Nike ayakkabılarımı geçirdikten sonra hazırdım, koluma da siyah baget çantamı takıp valizimi de alarak evden çıktım. Apartmanın dışına çıktıktan kısa süre sonra Mesih gelmişti. Arabasından indiğinde kalp ritmimde bir artış meydana gelmişti. Onu sürekli görmeme rağmen, her seferinde kalbimi normalinden hızlı attırmayı nasıl başarabiliyordu? Altına giydiği lacivert, kot şortun üzerine bol kolları dirseklerine kadar uzanan balıkçı yaka, siyah bir tişört giyip üzerine ince uzun bir künye takmıştı. Önü uzayan saçları diğer günlere nazaran daha fazla dalgalı ve hoş gözüküyordu. Bana doğru adım attıkça aramızdaki kısalan mesafeyle derin soluklar almaya devam ediyordum. İyice yaklaşıp kolunu belimin kenarından uzatarak üzerime eğildiğinde suratıma yaklaştırdığı yüzüne öylece bakakalmıştım...

Gözlerim buz maviliklerinden, biçimli kaşlarına ve kaşlarının başlangıç noktasından aşağı doğru inen burun kemerinden, şekilli dudaklarına kadar güzel bir geziye çıktığında içim içimi yiyordu. Cildinin temizliği, boynundan gelen berrak

kokusu, her şeyiyle etrafa ışıltı saçıyordu. Giderek kuruyan boğazım, titreyen ellerim, yakınlığının etkisiyle sarsılan kalbim, her şeyimle alarm veriyordum sanki... Valizimi tutup geri çekildiğinde arkasından bir kedinin ciğere baktığı gibi bakakalmıştım...

"Tüm bunların sebebi sensin..." Kendi kendime arkasından mırıldandıktan sonra onu takip ederek arabaya binip kemerimi taktım. Valizimi bagaja koyup yerine oturduğunda gözlerimi üzerinden ayıramıyordum, sanki mıknatısın metale yapışma çekimini taşıyordum ona karşı. O metaldi, ben ise aptal bir mıknatıs...

Yola çıktıktan bir süre sonra dünkü konuşmalar aklımı kurcalamaya başlamıştı. Kehanet üyelerinin bugüne dair planları vardı ve Mesih'in tüm bunlardan haberi bile yoktu. Huzursuzca yerimde kıpırdandıktan sonra ona bir bakış attığımda sakin gözüküyordu, güneşin parlattığı beyaz teni iyice solunca boğazımı temizleyerek, "Dün gece Alaz'la mıydın?"dedim. Kaşlarını çatarak bana baktığında belki de neden böyle bir şey sorduğumu merak etmişti.

"Hayır."

Omuz silkerek devam ettim:

"Gece Selenay'a uğramış da, bir yere gidecekmiş. Önemli bir şeydir diye düşündüm." Ona her şeyi itiraf edemesem de aklına birkaç soru işareti düşürebilirdim...

Mesih omuz silkerek, umursamaz bir tavırla gözlerini yoldan ayırmadan, "Bilmem, haberim yok," dedi.

Mesih bundan rahatsız olmadığı için hâliyle amacıma ulaşamamıştım. Sırtımı dikleştirerek bedenimi ona doğru çevirdim.

"Sormayacak mısın? Bana önemli bir şey gibi geldi." Bilmesini istiyordum, arkasından çevrilen dolapları bilmemeliydi. Alaz, Mesih'in en yakınıydı ve bu yaptığı resmen ona kazık atmaktı. Mesih bunları bilerek ona göre hareket

etmeliydi. Tek kaşını kaldırarak bana sorgularcasına baktıktan sonra tekrar yola döndü.

"Bilmem gereken her şeyi bilirim, İris." Bu cümlesiyle net bir sınır çizmişti aramıza. Her ne kadar üzerime şüphe çekmek istemesem de Mesih'i kandırmalarına göz yumamazdım.

"Onat mevzusu ne oldu? Onu kim o hâle getirmiş."

Suratı düz bir hâl almıştı. Bu konuları konuşmak istemediği her hâlinden belli oluyordu.

"Şimdilik sorun yok."

Kafamı salladığımda Selenay arıyordu, telefonu açarak ahizeyi kulağıma dayadım.

"Elis, ne yaptınız?"

Boğazımı temizleyerek, "Yoldayız, siz? Alaz'la buluştunuz mu?" dedim. Alaz'la bugün buluşamayacaklarını bilsem de Mesih'in gözüne sokmak için tekrar konuşmamın bir sakıncası yoktu.

"Dedi ya, hee... Ben de seni Elis, ben de." Selenay ile kimyalarımız inanılmaz bir şekilde tuttuğu için, olayı anlayamasa da her zamanki gibi ayak uydurmaya devam etmişti.

"Dün de aynı şeyi söylemişti, ciddi bir sorun var herhalde," dedim.

"Elis, inanır mısın, Lidya Şeyda'yla temizlik yapıyor. Birazdan kahve içerek film izleyeceğiz."

"Selenay, sakin ol ve endişelenme... Yani ne diyeceğimi bilemedim." Biraz daha abartabilirdim sanırım. Göz ucuyla Mesih'e baktığımda ifadesi aynı şekilde duruyordu, bu çocuk merak duygusunu aldırmış olabilir miydi?

"Beni bir gör, filmlerdeki kötü kadın rolüne büründüm, onlara üvey evlat muamelesi yapıyorum. Onlar temizliyor, ben oturuyorum."

Selenay büyük bir keyifle yaptıklarını anlatmaya devam ederken, yanağımın içini sertçe dişleyerek ifademi düz tutmaya devam ettim. Aptal kuzenim bu şekilde giderse bana kahkahayı bastıracaktı.

"Tamam dikkat et kendine, bir haber olursa söyle."

"Uf, senle de konuşulmuyor, neyse iyi tatiller!" dedi sitem ederek.

"Sana da."

Telefonu kapattığımda Mesih yine bir şey söylemeyince pes etmeyerek nifak tohumlarını serpiştirmeye devam ettim.

"Alaz'ın yine önemli bir işi varmış." Göz ucuyla yüzünü izlediğimde dudak bükmüştü.

"Olabilir."

Dişlerimi birbirine bastırarak yumruğumu sıktığımda tepkilerimi kendime saklamaya çalışsam da dayanamadan ağzıma ne geliyorsa sıralamaya karar verdim.

"Siz yakın değil misiniz? Senin neden haberin yok? Saçma değil mi?"

Mesih omuz silkti. Çıldıracaktım, neredeyse avazım çıktığı kadar bağıracaktım *seni kandırıyorlar,* diye. Bana dönüp sert bir bakış attığında nefesimi tuttum.

"Seni ilgilendirmeyen konulardan burnunu çek, İris."

Dişlerimi birbirine bastırarak kollarımı göğsümün altında bağlayıp yolu izlemeye başladım. Ben elimden geleni yapmıştım. Tabii, bu daha fazlasını yapamayacağım anlamına da gelmiyordu. Bir süre sonra çantamdaki sandviçleri hatırlayarak, arka koltuğa uzanıp kol çantamı yanıma aldım. Arabayı sürerken bana kısa bir bakış atmakla yetinmişti. İçerisinden ekmekleri çıkartarak çantamı geri attığımda bana tekrar baktı.

"Aç mısın?"

Dudak bükerek bakışlarını yoldan çekmeden, "Pek değil," dedi aynı mesafesini takınmaya devam ederek.

Sandviçi açarak büyük bir ısırık aldım, dudaklarımdan onaylar anlamda mırıltılar çıkmıştı. İçindeki krem peynir ekmekte leziz bir tat bırakmıştı. "Güzelmiş." Sandviçi Mesih'e uzattığımda, tek kaşını kaldırarak bana tuhaf bir bakış atıp yola dönünce sandviçi salladım. "Yemeyecek misin?"

Yola bakarken son derece ciddi gözüküyordu. Benimle arasına koyduğu mesafeyi kaldırmamaya yeminli gibi gözüküyordu.

"Tuhaf..."

Dudaklarımı birbirine bastırıp dikkatle onu incelerken duygularım açığa çıkmıştı sanki, bu kadar basit bir şeyde... Ona belli etmemek için biraz bekleyip sessizce yutkunarak, "Tuhaf olan ne?" dedim.

Dudakları belli belirsiz yukarı doğru hareket ettikten sonra tekrar düz bir hâl aldı.

"Davranışların."

Açıklayamadığım şeyler yüzünden ona karşı sürekli sergilediğim davranışlar, anlaşılan o ki ben kadar onu da etkiliyordu. O her zaman bozmadığı sert ve ulaşılmaz duruşuyla öylesine güçlü duruyordu ki yaptıklarımın onu bu denli etkileyebileceğini hiç düşünmezdim. Canımı sıkan duyguları bir kez daha göz ardı ettikten sonra onun her zaman yaptığı hareketi tekrarlayarak görmezden geldim.

"Aç değilmişsin!" Kalan parçayı ağzıma attıktan sonra diğer sandvici de onun için sakladım.

Yaklaşık dört saatin ardından araba patika yoldan sarsıntılı bir şekilde geçip iki katlı bir evin önünde durduğunda, rahat bir soluk vererek elimdeki kitabı kucağıma bırakıp etrafa bakınarak, "Sonunda geldik mi?"dedim.

"Evet."

Eşyalarımızı da alıp taşlı yoldan geçerek eve girdiğimizde oturmaktan bacaklarım uyuşmuş, belim tutulmuştu. Valizleri kenara koyduğumda Mesih ışıkları açarak etrafı aydınlatmıştı. Geniş bir salona açılmıştı ev, bitişiğinde tatlı bir mutfağı vardı. Omuzlarımı esneterek etrafı dolanmaya başladım. Salonda az sayıda ve modern eşyalar vardı, etraf şık gözüküyordu. Duvarlardaki dekoratif tablolar ve tavan aydınlatmaları salona ferah bir hava katmıştı.

"Çok hoş bir ev..."

Valizleri alıp salona bıraktıktan sonra göz ucuyla etrafa bakınıp bir odanın kapısını açtığında aralık taraftan banyo olduğunu seçebilmiştim. Banyoya girdiğinde içimde tekrar kıpırtılar oluşmaya başlamıştı, belki de bu tatil sayesinde biraz daha normalleşirdik. İçimdeki soru işaretlerinin cevaplarını az da olsa bulabilirdim. Alt katta bir kapı daha vardı, oraya girdiğimde içeride çift kişilik bir yatak ve orta boyutlarda beyaz bir dolap vardı. Kafamı eşikten geri uzatıp merdivenlere baktığımda Mesih banyodan çıkmıştı. Kapıyı kapatıp etrafa bakındıktan sonra, "Acıkmadın mı?" dedi.

Birkaç adımla koltuğun yanına gidip üzerine oturduğumda bakışlarım, çekingen bir şekilde gözleriyle buluşmuştu. "Biraz," deyip kendimi koltuğa attıktan sonra, sırtımı fazlasıyla dikleştirerek kıtlatmaya çalıştığımda, yanıma yaklaşarak elini bana doğru uzatınca soluklarım hızlanmıştı, dudaklarımı ıslatıp ona bakmaya devam ettiğimde çenesiyle elini işaret etti. Bakışlarım aşağı inerek bana uzattığı eliyle buluştu, parmaklarının arasında tuttuğu kartı gördüğümde devam etti:

"Kendine bir şeyler sipariş et."

Kaşlarım kendiliğinden çatıldığında dudaklarım büzüşmüştü, öfkeli bakışlarım yüzünü bulduğunda umursamaz ifadesiyle kartı kucağıma bırakarak yanımdan uzaklaşıp tekrar banyoya girmişti. Kollarımı göğsümün altında bağlayıp sırtımı koltuğa yasladığımda bana karşı koyduğu mesafeler sinirimi bozmaya başlasa da lanet olasıca kararlarını almakta haklıydı. Çantamdan telefonumu çıkartıp Selenay'ı arayacakken Semum'un çağrılarıma geri dönmediğini fark ederek onu geri aradım ancak telefonumu yine açmamıştı. Sıkıntılı bir soluk verip Selenaylara, geldiğimi kısa bir mesajla haber verip telefonu koltuğa attıktan sonra, merdivenlerden çıkarak üst kattaki odaları gezmeye başladım.

Yukarı katta bir banyo daha vardı, valizimden temiz kıyafetler çıkartarak banyoya girdim. Yolculuğun üzerine, temiz

akan ılık su iyi gelmişti, kısa duşumun süresini uzatarak yol yorgunluğunu üzerimden tamamıyla atmam iyi olacaktı.

Saçımın nemini havluyla iyice aldıktan sonra elimle karıştırıp ıslaklığı dağıttım. Kurutma makinesi yoktu, varsa da bulamamıştım ve saçımın ıslak kalmasından oldum olası nefret ederdim. Birkaç uğraş sonucu saçımı nemli bir hâlde bırakıp altıma pijama şortumu geçirdim. Üzerine de aynı takımın tişörtünü giydikten sonra puf terliklerimi ayağıma geçirip banyodan çıktım. Kapıyı kapatıp aşağı indiğimde Mesih'le göz göze gelmiştik, nemli saçlarını geriye doğru yatırmış, gözlerini iyice ortaya çıkartmıştı. Altına gri bir eşofman, üzerineyse siyah basketçi atleti giymişti. Sırtımı dikleştirerek yanına gidip koltuğa oturdum. Ortadaki büyük masada yemek paketleri gözüme çarpmıştı. Suratımda hafif bir tebessüm oluştu, yemeğimizi söyleyip üzerine beni beklemesi hoşuma gitmişti. Az önce yaptığı kaba davranışı, demek bu şekilde telafi etmeyi seçmişti.

"Başlasaydın," dedim paketlere uzanarak, aynı zamanda da ona doğru bakıyordum. Kolunun tekini koltuğa atarak çenesini dikleştirip gözlerini birer ok gibi üzerime saldı:

"Yemeğimi bitirdim."

Dudaklarım hayretle aralandığında öylece bakıyordum, başlamak bir yana bir de bitirmişti demek. Gözlerimi kısarak dudaklarımı büzdükten sonra onu umursamadan paketimi açarak ekmeğimi sertçe ısırdım.

Aramızdaki sessizlik yemeğim bitene kadar devam etti. Bu gerginliğin basamaklarını kendi ellerimle atmış olsam da konuşmasak bile birkaç günü birlikte geçirmenin normal yollarını bulmam gerekiyordu. Duygularım parçalara bölünerek farklı davranmamı sağlasa da ona yardım etme ihtiyacı güdüyordum. Arkasından iş çeviriyorlardı ve o, bunu inatla görmüyordu. Ona göstermenin yollarını bulmam gerekiyordu.

"Film izlemek ister misin?" dedim, fikrimi birden ortaya attım. Umursamaz bir tavırla omuz silkince sabırla bir soluk

çektim. Kafamın dağılması için telefonumu karıştırarak *Taza 2* adında bir film buldum ve onu açarak aramızdaki gerginliği elimin tersiyle ittim.

Ertesi güne uyandığımda canım dün olanlar yüzünden sıkkındı. Mesih'in yemek olayından başlattığı tavır gün boyu sürmüştü. İshak olayından beri neredeyse doğru düzgün konuşmamıştık. Tüm kırgınlığımı hırçınlığa dönüştürerek onun üzerine yönelmiş, duygularımı hararetlendirmiştim. Bana aynı şekilde karşılık vermemişti. Verseydi, belki biraz kavga etseydik her şeyi çok daha iyi halledebilirdik. O benden bunu bile almıştı. Onunla konuşamadıkça içim içimi yiyordu.

Ona karşı birçok konuda haksızlık yaptığımı bilsem de kendime engel olamıyordum. İstediğimi alamadıkça delicesine ateşleniyordum. Ona karşı hissettiğim sinir giderek büyüse de üyeler arası çıkan fikir ayrılıkları yüzünden yanında kalmaya kararlıydım. Her şey bir yana, bu olay başkaydı. Ne pahasına olursa olsun, onun yanında olmaya devam edecektim.

Elimdeki kumaş parçasına bakarak dişlerimi sıktım. Dünkü görmezden gelmesinin intikamını ondan almak istiyordum. Beni âdeta yok saymıştı. İç çekerek bakışlarımı kaldığım odada gezdirdim. Ya bilardo oynunda yaptığı gibi aşağılık bir karşılık verirse? O zaman ne yapacaktım, bunu kaldırabilir miydim? Kaşlarım çatıldı. Tekrar düşünceli bir hâle büründükten sonra omuz silktim. İçimde hissettiğim duygulardan utanmak istemiyordum. Ben de aynı karşılığı vererek onu şaşırtabilirdim. Her şeyden öte Mesih'in bu konuda biraz sürünmesine ihtiyacım vardı. Evet, kesinlikle onu süründürmeliydim.

Elimdeki siyah bikiniyi üzerime geçirdim. Aşağı indiğimde Mesih, mutfak tezgâhına yaslanmış bir şekilde su içiyordu. Görüş açısına girmemle, gözleri ateş edercesine üzerimde gezindi. Bardak hâlâ dudaklarında dursa da artık su içmediğini dalgalanmayan yanağından görebiliyordum.

Bakışları alık bir biçimde defalarca üzerimde gezindikten sonra, bardağı ağzından ayırarak genzine kaçan suyu öksürerek püskürttü. Gülümsememek için dudaklarımı birbirine bastırdım. Sağ elimi uzayan saçlarımın arasında gezdirip saçlarımı omzumun gerisine itekledikten sonra, gözlerimle salonun köşesindeki cam kapıyı işaret ettim.

"Güneş çıkmışken kaçırmak istemedim." Ne söylediğimi duyamadığına yemin dahi edebilirdim. Suratıma tüm algıları kapanmış gibi bakıyordu. İçten içe ona gülümsedim. *Evet Mesih Bey şimdi de beni görmezden gel de görelim bakalım...*

Bedenimi döndürüp kapıya doğru ilerlediğimde, daha ikinci adımı atacakken bardak kırılma sesi geldi. Tüm dişlerim gözükecek derecede sırıttım, resmen tüm dengesi altüst olmuştu. Cam kapıyı kendime doğru çekecekken kolumu tuttu. Ona doğru dönüp gözlerine baktığımda iradesine sahip çıkmaya çalışıyordu. İçinden, kendine lanetler okuduğunu görebiliyordum. Suratını suratıma yaklaştıracakken, "Sen bunu hak etmiyorsun," dedim ve kolumu çektim. Çenesi kasılmıştı. Dişlerim gözükecek şekilde sırıttıktan sonra, kapıyla arasından çekilip diğer taraftan bahçeye çıktığımda suratım anında dağılmıştı. Nefes nefese bir şekilde duvara tutunduğumda tüm bedenim yanıyordu.

Bakışlarım panikle etrafta dolandı. Elimi kalbime götürerek bastırdım. Öylesine bir kuvvetle atıyordu ki bir an, tenimi aşarak dışarı çıkacağını sanmıştım. Az önce Mesih'e hissettirdiklerimin aynısını her bir yanımda hissediyor, ateşler içerisinde yanıyordum. İçimden, kendime lanetler okumaya başladığımda deli gibi ona doğru koşarak devam etmek istesem de *yapamadım*. Kendime okkalı bir küfür ederek bahçenin ucundaki havuzun kenarında kalan şezlonga uzandım. Aklım hâlâ Mesih'teydi.

Gözlerimi yumarak orada öylece yatmaya devam ettiğimde bahçe kapısı aralanmıştı. Sırtımı dikleştirip kafamı o tarafa doğru çevirdiğim an, aralanan dudaklarımla öylece

bakakaldım. Mesih, altına giydiği kırmızı deniz şortuyla ö- lesine müthiş gözüküyordu. Bedenini estetik bir dalışla ha- vuza attı ve geniş omuzlarını sırayla hareket ettirerek kula- atmaya başladığında nefes almayı unuttuğumu fark ettim.

Kısa sürede havuzun benim tarafımdaki ucuna kadar yüzdüğünde kalbim âdeta ağzımda atıyordu. Sırtımı şezlon- ga iyice yasladım. Havuzda yukarı doğru kalkıp dirseklerini taşa yasladığında dudaklarım kurudu. İrice açılan gözlerimle ıslak saçlarını geriye doğru itişini izledim. Öne doğru büktü- ğü dudaklarından erkeksi ve hoyrat bir soluk bıraktı, pazıla- rına ağırlık vererek bedenini sertçe yukarı ittiğinde içerideki su onunla birlikte havuzun dışına sıçramıştı. Havuzun mavi taşlarına çıktı. Saçlarına son bir hareket daha verdiğinde, be- denindeki yoğun su damlaları yukarıdan aşağıya doğru ha- reket ederek tüm bedeninde gezindi. Birkaç adımla tepemde dikilince suratını görebilmek için kafamı kaldırdım. Güzel yüzü tüm güneşi yarılamıştı. Elini bana doğru uzattığında biçimli ve uzun parmaklarına odaklandım. Kare şeklindeki tırnakları ellerini daha da erkeksi gösteriyordu. Elini kıpır- datınca kafamı tekrar kaldırarak suratına baktım, dudakları kıpırdadı. Başımı sallayarak içinde bulunduğum afallamış hâlden çıktığımda o güzel sesini duydum.

"Havlunu verebilir misin diyorum?" Derinlemesine aldı- ğım soluk, göğüs kafesimi bariz bir oranda şişirmişti. Sertçe yutkunduktan sonra, kafamı sallayarak şezlongdan kalkıp havluyu ona uzattım. Tıpkı bir röntgenci gibi utanmadan, uzunca onu izliyordum. Kendime mukayyet olmaya çalışsam da pervasız bakışlarım bir türlü üzerinden çekilmek bilmi- yordu. Üzerini kuruladıktan sonra mavinin en açık tonun- daki gözleriyle şezlongun yanındaki masayı işaret ederek, "Bana sürer misin?" dedi.

Sertçe yutkunarak güneş kremine baktım. Bunu, çan- tamdan çıkarttığım havluyla birlikte aldığımda niyetim çok farklıydı. Bunu, benim ona karşı kullanmam gerekiyordu!

Dişlerimi bastırdığımda gereğinden fazla sessiz kaldığım için kafamı salladım. Sertçe yutkunup şezlongda dizlerimin üzerine oturdum. Kalçasını şezlongun ucuna yerleştirdiğinde bacakları, iki yanına yayvanca açılmıştı. Bedenlerimizin arasındaki mesafe neredeyse yok denecek kadar azdı. Sehpanın üzerindeki kremi alıp omuz başlarına sıktıktan sonra, dudaklarımı birbirine bastırarak döktüğüm kremi elimle yaymaya başladım. Parmaklarımın titrediğini belli etmemek için tenine basınç uyguluyor, güzelce sıvazlıyordum.

Parmaklarıma sızan kırmızı lekeye baktım, kafamı kaldırıp ona baktığımda içinden küfür savuruyordu.

"Bu!" Yerimden kalkarak bağırdım. "Yaran kanıyor!" *Lanet olsun!* Havuza girmesine engel olmak neden daha öncesinde aklıma gelmemişti! Baştan çıkaran vücuduna öylesine dalmıştım ki yarası tamamen aklımdan çıkmıştı. Ayağa kalkarak önümde durunca başımı onaylamaz anlamda salladım. "Hastaneye gidiyoruz!"

"Sargıyı değiştirsek yeter, hastaneye gerek yok."

Kafamı şiddetle salladım.

"Hastaneye gideceğiz!" Yine de baktırmadan içim rahat etmeyecekti. Kolunu tutarak onu kendime çektiğimde suratımda kararlı bir ifade vardı. "Kesinlikle itiraz kabul etmiyorum." Suratındaki hoşnutsuz ifadeyi umursamadan onunla birlikte salona doğru yürüdüğümde beden dilinin yavaşlığından hastaneye gitmek istemediğini hissedebiliyordum. Alt kattaki odasına girince dolabından bir tişört alıp dikkatle üzerine geçirdikten sonra altına baktım. "Yardım etmemi ister misin?"

Gözlerini devirince, cevap vermeden odasından çıkıp hızla üst kata geçtim. Elimdeki kuru kan dikkatimi çektiğinde içim parçalanmıştı. Yanımda olmadığı için ona kızmaktan, merhamet göstermemiştim. Kendimden nefret ediyordum. O her ne kadar güçlü dursa da yaralıydı. Üzerime rahat birkaç kıyafet geçirip tekrar aşağı indiğimde kapının önünde duruyordu.

Mesih'in dikişleri patladığı için yeni dikiş atmışlardı. Hüzünlü bakışlarımı suratında gezdirdiğimde kendimi tokatlamamak için güçlükle duruyordum. Kendime ve ona öylesine sinirliydim ki... Ne yaklaşabiliyordum ne de uzaklaşabiliyordum. Resmen araya sıkışarak can çekişmeye başlamıştık. Bu hâlde yüzdüğü için ona, yüzmesine izin verdiğim için de kendime lanet okuyorken neyse ki arabaya kadar gelmiştik. Arabayı çalıştırmadan ona doğru dönüp omzuna dokundum.

"Ağrıyor mu?"

Omzunun üzerinden bana bir bakış attığında aklı başka bir yerde kalmıştı sanki.

"Kafana takma, sorun yok."

Gözlerimi yumup içli bir soluk çektikten sonra ona doğru yaklaştım.

"Seninle o günü hiç konuşmadık."

Konuşmak, onunla paylaşmak, ağlayarak duygularımı dökmek istiyordum. Kararlı bir ifadeyle suratıma yaklaşarak yanaklarımı avuçlarının içine aldı.

"Neler hissettiğini biliyorum." Kararlı bakışlarına tutundum. Başparmakları şakaklarımı okşayınca gözlerimi yumarak rahat bir soluk çektim. "Bana güveniyor musun?" Bir an kararsız kalsam da başımı yavaşça onaylar anlamda salladım. Suratını biraz daha yaklaştırıp genizden gelen kesin bir sesle. "Bu olayla senin hiçbir alakan yok. İnan bana, bu yüzden kendini suçlamamalısın."

İfadesi, sesi, öylesine netti ki biraz olsun rahatlasam da aklıma o adli tıp raporu takılmıştı. Raporda doğru olmayan bir şeyler olduğuna o kadar emindim ki.

"Peki ya rapor saçmalığı neydi?"

Sözlerim etkili olmuş olacak ki anında bakışları kısıklaştı. Bu ayrıntıya takılı kaldığımı hesaplamamıştı. Gerginleşen yüz hatlarından da anlaşıldığı üzre hislerimde haklıydım, o raporda doğru olmayan bir şeyler vardı.

"Sana yalan söylemeyeceğim. Evet, denedim fakat hakkını yiyemem." Kafasını onaylar anlamda salladı. "Haklısın, o raporu farklı bir amaç için oluşturdum ama inan bana, orijinalinde de senin hiçbir suçun yok."

Geri çekilip öfke saçan bir ifadeyle ona bakarak, "Sen ne yaptığını sanıyorsun!" diye çıkıştım. Tepkimi anlamsız bulsa da sert bir ifadeyle, "Tüm bu hakları kendinde nasıl buluyorsun? Sen kimsin Mesih! Bir insan öldü, neler çeviriyorsun!" dedim. Gücü artık beni ürkütüyordu. Böylesine işlere bile müdahale edebilmesi haksızlıktı! Ne olursa olsun bunu kabul edemezdim. Suratına tekrar o sisli ifadeyi indirdiğinde bakışları ifadesizdi, ne hissettiğini göremiyordum. "Semum kötü zamanlar geçiriyor! Bizim psikolojimizle bu şekilde oynamaya hakkın yok!"

Bakışları karardı, bakışlarındaki o sisi kaldırdığında tehditkâr bir şekilde beni izliyordu.

"Bir daha... Semum piçiyle görüşmeyeceksin," diyerek dişlerinin arasından tısladığında alev almıştım sanki. Kaşlarını çattıktan sonra derin bir soluk alarak kelimelerimi seçmeye özen gösterdim.

"Buna sen asla karışamazsın! Asla!" Parmağımı ona doğru kaldırarak, "O benim arkadaşım, onu bu hâlde asla yalnız bırakmam."

Parmaklarını aklını kaçırmışçasına saçlarına geçirip çekiştirdiğinde boğazına kadar kızarmıştı. Daha söylediklerime bile tahammül edemiyordu.

"Bir kez olsun beni dinle!" Üzerime doğru kükrediğinde arabanın kapısına sinmiştim. "Artık beni dinlememen için bir sebep yok!"

Üzerime doğru gelmeye devam ettiğinde, göğsüm öfkeyle inip kalkıyorken sinirden gözlerim yanıyordu. Koşulsuz şartsız onu dinleyerek arkadaşımı satacak kadar adi biri değildim.

"O ne demek ya? Sen kendini ne sanıyorsun!" Göğsünü itip onu ittirdim. Bileklerimi kavrayarak hareketlerime

son vermeye çalıştığında artık ikimiz de ateşlenmiştik. Öfke dolu bakışlarımız birbiriyle yarışmaya devam ediyorken ben onun üzerinde hâkimiyet kurmaya çalışıyordum, o ise benim üzerimde kurmaya çalışıyordu. İkimiz de inatçıydık. "Daha fazla aptal gibi davranmana izin veremem!" Onu sertçe itirmeye çalıştığımda hareketim hiçbir işe yaramamıştı. "Sen artık fazla oluyorsun Mesih!" Belimden sıkıca kavrayarak beni kendine yapıştırdığında kendimi ondan ayıramadıkça sinirleniyor, hiddetlenerek daha fazla üzerine gitmek istiyordum. "Bırak beni!"

"O piç için bana karşı koymayı kes!"

"Onunla böyle konuşma! Daha fazla ona haksızlık etmene izin veremem!"

Bakışları öfkeyle karardı.

"Onu *gebertmek* istiyorum!"

"Kendine gel artık! Semum'a dokunmana izin vermem!"

Omzunu yumruklayarak onu geri itmeye çalıştığımda birden belimi bırakmasıyla sırtımı kapıya çarptım. Dudaklarımın arasından dökülen inlemeyle ona sert bir bakış attıktan sonra, nabzım alçalmadan refleksle elimi kaldırdığımda tokatım yanağında patlamıştı. İrice açılan gözlerle öylece bakakaldığımda kafası yana doğru eğildi. Başını kaldırmadan öylece durduğunda yaptığımdan anında pişman olmuştum. Dudaklarımı birbirine bastırarak avcumu üzerine örttüğümde içinde bulunduğum duygu karmaşasından neredeyse kafayı yiyecektim.

Kafasını kaldırdığında buz mavisi gözleri öfkeyle parlıyordu. Burnunu sertçe çektiğinde dudakları acımasızca kıvrılmıştı. Yakamdan tutup beni sertçe kendine çektiğinde burunlarımız birbirine değiyordu. O öfkeyle, bense kederle bakıyordum.

"Mesih, ben çok özür dilerim..."

"Hiç özür dileme, ne yaparsan yap, affederim. Ben de böyle bir *aptalım* işte." Sertçe yutkunduğumda soluk soluğa

kalmıştım. Gözlerindeki öfke daha çok kendineydi. "Başkasından dolayı bana direnen sen için kafayı yiyecek kadar *aptalım.*"

Gözlerimde dolan yaşlar yanaklarımdan sicim gibi süzülmeye başladı, elimi yanağına koyup okşadığımda kahroluyordum.

"Çok özür dilerim." Yanağını öpüp kollarımı boynuna doladım. Dudaklarımı dudaklarına bastırarak, "Affet beni ne olur, son zamanda yaşadıklarım yüzünden psikolojim hiç iyi değil." dedim. Kendimi bırakıp ağlamaya devam ettiğimde, geri çekilerek koltuğuna oturup içimi dökmeme izin verdi.

***

Arabada yaşanan o kötü olayın ardından eve gittiğimizde benimle konuşmamıştı. Suratında gördüğüm öfkeyi bana yansıtmamak için ağzını bile açmamıştı. Odamda bitik hâlde akşamın olmasını beklemiş; sabah, yoğun bakımdan çıkan bir hasta gibi gözlerimi açmıştım. Mutfağa girdiğimde yemek yiyebilmem için birçok erzağın tezgâhın üzerinde dizili durduğunu görsem de pek yiyesim gelmemişti. Karnımdaki gurultuları daha fazla görmezden gelemeyip bir şeyler atıştırdım. Aklım sürekli o ana gidiyordu. Yaptığım saçmalıkların tek sebebi yaşadığım olayların psikolojim üzerinde bıraktığı derin izler olamazdı. Bunlara sığınmak istemiyordum. Tüm bunları sezdiğim için Mesih'ten uzak durmaya karar vererek bir süre ayrı kalmayı seçmemiş miydim? Yine de başaramamıştım, lanet olsun ki...

Akşam olunca soğuk bir duş alıp üzerimi giyindikten sonra aşağı indiğimde kapıdan girdiğini gördüm. Ne diyeceğimi düşünmeden ona doğru adımlarımı sıralayıp karşısında durduğumda içim sıkılıyordum. Karşısında ufalıyordum sanki. O ine nazaran daha sakin ve kontrollü görünüyordu.

Ona *vurmuştum*. Ellerimle suratımı sıvazlayıp saçlarımı çekiştirerek kendimi toparlamaya çalıştığımda bir şey söylemiyordu. Neyse ki bir süre sonra kendimi toparladığımda sesini duydum.

"Sorun değil," dedi bıçaktan keskin bir sesle. "Seni anlayabiliyorum." Kafamı çevirip hayretle ona baktım. "Ve affetmek istiyorum." Dudaklarım aralandığında ne diyeceğimi bilemiyordum. "Bu yüzden sen de düşünme, tamam mı?" Kıpırdamadığımda devam etti: "Çok kötü günler geçiriyorsun, Elis. Kolay değil. Sadece kendini suçlamamanı istiyorum senden, *bana söz ver.*"

O, böylesine yıkıcı bir tepkinin ardından bile kendi penceresini kapatıp benimkini aralayabiliyordu. Empati gücü bana kafayı yedirtecek kadar üst düzeydeydi. *Beni bu kadar mı önemsiyorsun? Mesih...* Kalbim ısındığında ona hayran kalmadan edememiştim.

"Ben... Nasıl yapacağımı bilmiyorum."

"Bir arkadaşımla buluşmaya gideceğiz. Bu sana da iyi gelecektir."

Bu ikimize de iyi gelebilirdi. Aksi hâlde sürekli aynı yerde durmak kötü olayların zihnimizi canlı tutmasını tetikliyordu. İkimiz de birbirimizi istiyorduk bu yüzden çabalamamız gerekiyordu. Kafamızı dağıtmalıydık. Kendimi toparlayarak psikolojimin düzelmesine yardımcı olmalıydım. Aksi halde ikimizi de fena hâlde yıpratmaya devam edecektim.

"Gidelim lütfen." Derin bir soluk alarak pozitif olmaya çalıştım. Tüm yaşananları bir kenara iterek bu gece kafamı dağıtacaktım. Biraz eğlenmeye, mutlu hissetmeye öylesine çok ihtiyacım vardı ki...

Arabaya binince boğazını temizleyerek düz tutmaya çalıştığı sesiyle, "Torpido gözünde sana ait bir şey var." dedi.

Bunu kesinlikle beklemediğim için duraksayarak ona baktıktan sonra torpido gözünü açtığımda orada gece mavisi bir mücevher kutusunun olduğunu gördüm. Titreyen

parmaklarımla kadife kutunun yüzeyini okşadıktan sonra onu kucağıma aldığımda kalbim kıpırdanmıştı. Kafamı çevirip ona bir bakış daha attığımda benimle ilgilenmiyor, önüne bakıyordu. Tekrar kutuya odaklanıp açtığımda gözlerim kamaşmıştı. Kuruyan boğazımı güçlükle ıslattığımda ne diyeceğimi şaşırmıştım. Çok güzel, pırlanta bir bilezikti. Ucunda minik yıldızı sarmalayan, kuyruklu bir yıldız vardı... Zarif taşları ve ve ince işçiliğiyle özel tasarım olduğunu görebiliyordum. Bana en çok değer verdiği yıldızları hediye etmişti. Bileziğin parlayan taşları gözümü aldığında, manevi anlamı kadar maddi açıdan da yüklü bir hediye olduğunu anımsadım tekrar. Fazla değerli olduğu için kabul etmekten çekinsem de kendime hakim olmayı son anda başardım. Beni düşünerek güzel bir incelik yapmış, hediye almıştı. Ve öyle güzeldi ki... *Kabul etmek istiyorum...*

"Onu takmanı istiyorum." Bıçaktan keskin bir sesle konuşmuştu. Kafamı çevirip tekrar ona baktığımda yanaklarım ısındı. Kapının koluna dirseğini dayamış, parmaklarını şakağına yaslamıştı. Kararlı yüzünü hafif kıpırdatarak gözlerini üzerime sabitledi. "Sadece onu."

Son söyledikleri kafamı karıştırsa da bileğimde parlayan altın bileziği görünce ne demek istediğini anlamıştım. İkisinin de aynı anda bana bilezik alması nedense pek de tesadüf eseri gelmemişti. Aklıma nüfuz eden düşüncelerle kaşlarımı çattım. Semum'un aldığı bileziği çıkartmam için mi bana hediye almıştı?

Derin bir nefes alarak dilimi ısırdım. Mesih öyle biri değildi. İçinden geçmese bana böyle bir hediye almazdı. Sadece seçimi onu tetiklemiş olabilirdi. Geçen seferlerde yaptığım gibi kafamın içerisindeki aslı olmayan düşüncelere tutunarak ona saldırmadığım için kendime şükretmiştim.

"Neden birden bana hediye aldın?" Sesim, tahminimin de esinde zayıf çıkmıştı.

"Mutlu yıllar, Elis." İfadem anında afallandığında ne diyeceğimi bilememiştim. Duruşunu bozmadan iç çekerek, "Yeni yaşına tüm bu saçmalıklarla girmeni istemezdim. Senin için zor olmuş olmalı." dedi.

İşte bana bunu yapıyordu. İstediği zaman kalbimi eritebiliyor, istediği zaman ise dondurabiliyordu. Mesih'in üzerimdeki hâkimiyetini gün geçtikçe daha iyi hissediyordum. Belki de bu, beni biraz ürkütmeye başlamıştı. O her seferinde sakin kalmayı başarıp, kendi penceresini terk ederek tamamen benim açımdan bakabiliyordu. Çok fazlasını hak ediyordu. Bense her seferinde hiddetle kalkarak ona haksızlık etmiştim. En son yaptığım hareket gözlerimin önüne geldiğinde tekrar içim sıkıldı. Mesih bunları hak etmiyordu. Her ne kadar Semum'u savunup onun yanında olmaya çalışsam da bunu yaparken Mesih'le aramdaki ilişkiyi de yıpratıyordum. Zamana ihtiyacım vardı. Kendimi iyileştirmeye, aramızı düzeltmeye ihtiyacım vardı. Bir süre uzakta kalarak kendimi dizginlemeliydim.

Altın bileziğin tokasını gevşeterek bileğimden çıkartıp çantama attıktan sonra, Mesih'in aldığı bileziği ona doğru uzatarak kolumu kaldırdım. Şakağındaki elini indirdi, bileziği parmaklarımdan alıp bileğime takarken ifadesini inceledim. Suratında o temkinli ifade vardı yine. Duygularına erişmeme izin vermiyordu. Kendini koruma altına almıştı, tıpkı eski günlerdeki gibi...

Ona hak veriyordum. Her ne kadar benim için çabalasa da kendi sınırlarını da yineliyordu. Önce kendimi iyileştirecek, ardından onun buzlarını eritecektim. Ruhlarımızı çıplak görmek için elimden geleni yapacaktım.

Bileğimi kendime doğru çekerek iki yıldıza baktım. Öndeki küçük olan bana benziyordu, arkasında durup minik yıldızı sarmalayan ise Mesih'i temsil ediyordu. Suratımda buruk bir tebessüm oluştu. Neyse ki bu seferlik onun benden istediğini yapmıştım, dediği gibi olacaktı. Sadece bu bileziği takacaktım...

Araba, büyük bir alışveriş merkezinin otoparkına girince Mesih'e dönüp, "Bu saatte açık olması ne garip," dediğimde omuz silkmekle yetindi. Belki de tüm gece açık kalan bir yerdi.

"Geleceğimizi duyunca bizi kendi yerinde ağırlamak istedi," dediğinde irice açılan gözlerim ve hayretle büzüşen dudaklarımla ona bakakalmıştım. Demek tüm gece alışveriş merkezini bizim için açık tutacaktı. Arkadaşı her kimse Mesih'e gerçekten de değer veriyor olmalıydı ya da niyeti sadece göz boyamaktı.

Arabayı otoparkta bırakıp çıkışa doğru yöneldiğimizde Kehanet dışında birileriyle tanışacağım için heyecanlanmıştım. Mesih'in arkadaşlarıyla tanışmak farklı bir deneyim olacaktı. Belki de bu sayede onun daha öncesinde görmediğim farklı yönlerini tanıyabilirdim.

Asansörle üçüncü kata çıktığımızda cam kapıdan dışarıda bizi bir kızın beklediğini gördüm. İçimde hafif bir kıskançlık dalgası uyanmıştı. Mesih'in arkadaşım dediği ve onun için koca alışveriş merkezini açık tutak kişi bir kız mıydı? İfademi düz tutarak tepkisizliğimi korudum, kapılar açılınca dışarı çıktığımızda kısa saçlı kız benden birkaç santim daha uzun kalmıştı. Ufak ve pürüzsüz yüzü, seyrek kirpikleri, yanaklarında belirgin gamzeleri, bir hayli de biçimli bir vücudu vardı. Saçları öylesine açık ve güzel bir sarıydı ki kirpiklerinin renginden doğal olduğunu anlayabiliyordum. Varla yok arasındaki çilleri! Lanet olsun, bu kızın neden bu kadar çok şeyi vardı? Bizi görünce suratında yayılan geniş gülümsemesiyle gamzeleri iyice belirginleşmişti. Gözlerinin içine kadar gülüyordu, yapmacık ya da içten pazarlıklı birine benzemiyordu, gerçekten de samimiydi. Dudaklarımda ufacık bir tebessüm oluşturup, tüm duygularımı gizleyerek ifademi düz tutmaya devam ettim.

"Hey?" *Aksan.* Kızın aksanı vardı, Türk değildi. "Mesih, hoş geldiniz!"

Tavşan dişlerimi birbirine sürterek çenemin sivrileşmesini olabildiğince engelleyip profesyonelliğimi korumaya devam

ettim. Biraz kıskanmış olabilir miydim? *Çok az.* Kız bu kadar güzel gülümsemeseydi belki bu kadar kıskanmazdım. Hem bendeydi, gitmeden önce hiçbir şey sormadığım için hazırlıksız yakalanmıştım. Bu kız kimdi ve ne zamandır tanışıyorlardı, nasıl bir ilişkileri vardı? Tüm bunların belirsizliğini üzerimde taşıdığım için her an çamura basabilirdim. Bu yüzden sadece nötr olmam gerekiyordu. Ne iyi ne de kötü...

Kız, Mesih'in kolunu tutarak yaklaşıp ona sarıldı, ayrıldığında gülümsüyordu. *Sakin ol Elis, bu ne kıskançlık? Sen böyle bir kız değilsin, kendine gel lütfen, hemen!*

"Hoş geldiniz." Mesih'ten ayrılıp aynı şekilde beni de kucakladı. Kaşlarım şaşkınlıkla havalanmıştı, belki de kendim için daha resmi bir karşılanma bekliyordum. Benden ayrılırken hemen ifademi düzeltip gülümsedim. "Merhaba, Elis. Ben Mia." Adımı bilmesine şaşırsam da hoşuma gitmişti. Belli ki gelmeden önce Mesih benden bahsetmişti. Peki, neden ondan bana bahsetmemişti? *Sormadığın için olabilir mi?* Kendi içsesime başımı sallayarak ekstra bir selam verdim.

"Memnun oldum, Mia." Kız büyük ihtimalle Amerikalıydı. Havasından, aksanından, her şeyinden hissettiriyordu.

"Ben Elis'e etrafı gösterirken, önden bir Aaron'a görün istersen." Mesih bana dönerek kolumu tutunca, sorarcasına kaşlarım çatıldı.

"Biraz Mia'yla kalmak ister misin?"

Bozuntuya vermeden kafamı salladım. İlk defa gördüğüm bir kızla, beni birden neden yalnız bırakmıştı ki? Neyse, kızı da tanımam gerekiyordu, Mesih'i bu kadar sıcak karşılayan bu kız kimdi ve nasıl bir ilişkileri vardı? Her birinin cevabını alabilirdim.

"Elis, aç mısın? Bir şeyler yiyelim mi?" Düşünceli bir kızdı ve hâlâ samimi geliyordu.

Kibarca gülümsedim.

"Teşekkürler, sen açsan ye istersen, bir şeyler içerek eşlik edebilirim."

Dişlerini gösterecek şekilde gülümsedi, dişleri bile çok güzeldi.

"Gel, bize içecek bir şeyler hazırlayayım." Eliyle hafifçe kolime dokunduktan sonra beni yönlendirdi. Alışveriş merkezinde genel olarak görevli olan kimse yoktu fakat bazı dükkânların ışıkları açıktı. Işığı açık olan mini bir kafeye doğru ilerliyorken Mia biraz etraftan bahsetti. Renkli, şirin bir kafeye gelince Mia, bar kısma geçerek gülümsedi:

"Ne içmek istersin?"

Onu uğraştırmak istemediğim için, gözüme takılan hazır meyve sularından kopya çekerek, "Herhangi bir meyve suyu olabilir," dedim.

"Tabii." Konuştukça kulağa tatlı gelen aksanıyla bir şeyler mırıldanarak, kısa süre içerisinde elinde bir tepsiyle gelip masaya koydu. Kıyafetini düzelterek oturdu. "Umarım beğenirsin." Tepside iki limonata, biraz kızartma ve pasta vardı. "Kendi zevkime göre bir şeyler koydum. Tadına bakmak ister misin?"

Nezaketen çatalı alıp hoş gözüken karamelli pastadan bir parça ağzıma atınca dudaklarımdan onaylar anlamda hoş mırıltılar dökülmüştü:

"Çok hoş bir aroması var."

Gülümsedi. Bu pozitiflikle hiç yorulmadan günlerce gülecek gibi gözüküyordu.

"Beğendiğine sevindim, ben de çok seviyorum bu pastayı."

Pastadan biraz daha yemeye devam edince aslında hiç de kötü bir fikir olmadığını düşündüm. Mesih'in bizi yalnız bırakması iyi olmuştu, Mia ile rahatça tanışabilmem açısından iyi olmuştu. Kendimi kasmama gerek kalmamıştı.

"Ne zamandır Türkiye'de yaşıyorsun?"

Ağzına attığı kızartmayı hızla çiğneyerek konuştu:

"Aslında çocukluğumdan beri, sadece sık sık Amerika'ya gidip geldiğimiz için aksanımı bir türlü oturtamıyorum."

Gülümsedim, gerçekten konuşması çok tatlıydı.

"Merak etme, iyi idare ediyorsun."

Başını olumsuz anlamda sallayarak yüzünü buruşturdu.

"Ağabeyim bu konuda benden çok daha iyi. Bu yüzden kendimi yanında hep yetersiz hissediyorum."Kıkırdadım. Bu cümleyi pek komik telaffuz etmişti. "Telaffuzumun seni güldürmesine sevindim," diye devam ettiğinde neredeyse kahkaha atacaktım. Bizim ülkemizde yabancıların Türkçe konuşması zaten hoş karşılanmaz mıydı?

"Lütfen, bir daha *telaffuz* deme." Çünkü o dedikçe ciddi kalamayacağıma emindim. O da benimle birlikte ufak bir kahkaha attığında aramızda hoş bir iletişim oluşmuştu.

"Sıcak bir insan olmana sevindim, en azından rahatız böyle, değil mi?"

Tekrar kıkırdadım.

"Sıcakkanlı demelisin."

Gözlerini kısarak birkaç saniye düşündükten sonra dudaklarını oynatarak ekledi:

"Sıcakkanlı! Aa, evet, Türkiye'deki arkadaşlarım da bana öyle der, doğru."

"Evet, gerçekten öylesin."

İlk başta Mia'ya karşı kendimi kötü hissettiğim için pişmanlık duymaya başladığımda, kafamı sallayarak amacımdan sapmadan önce onun gerçekten de kim olduğunu bilmem gerektiğini hatırladım.

"Mesih'le ne zamandır birliktesiniz?"

Pat diye sorduğu soru karşısında, tekrar bir kötü hissetmedim desem yalan olurdu. Ağzımdaki pastayı limonatayla temizleyip bakışlarımı biraz etrafta dolandırarak, "Bir süredir," dedim. Tam olarak vereceğim cevaptan emin olamamıştım.

"Elis, gerçekten çok yakışıyorsunuz. Mesih'i ilk defa biriyle görüyorum. Bu çok tuhaf..."

Evet, demek ki uzun süredir birbirlerini tanıyorlardı.

"Teşekkürler Mia." Kafamı tabağımdan kaldırarak, "Siz Mesih'le nereden tanışıyorsunuz?" dedim.

"Liseden." Bu cevabı duymayı beklemediğim için kaşlarım havalanmıştı. Mesih'in lise arkadaşıydı demek. "Ağabeyimle aynı sınıftalardı. Benim de ortaokulum onların lisesinin yanındaydı, bazen eve beraber dönerdik." Burukça gülümsedim. Mesih'i ben de o zamanlardan tanımak isterdim. Nasıl biri olduğuna ve nasıl göründüğüne dair her anına şahit olmak isterdim. O yaşları nasıldı, belki de ergenliğin verdiği enerjiyle daha da zorba ve agresifti. "O zamanlar araları çok iyiydi, büyüdükçe mesafeler oluştu, biz tekrar Amerika'ya döndük falan. Araya biraz soğukluk girdi hâliyle."

Kafamı anladığımı belirtircesine salladığımda konuşmasını kesecek diye tepki bile vermeye korkuyordum, hiç durmadan anlatmasını istiyorken devam etti:

"Ama ne olursa olsun, her sene onu görmeye çalışırız. Bu yüzden, yanında seni gördüğüme çok sevindim." Son cümlesini büyük bir içtenlikle söylemişti. Daha sonrasında bir şey hatırlamış gibi, "Lisa nasıl?" dediğinde kalbim teklemişti. Lisa, Mesih'in herkesten sakındığı kardeşi...

İfadesiz bir yüzle ona bakmaya devam ettiğimde ne diyeceğimi bilememiştim. Lisa'yla doğru düzgün tanışamamışsam bile.

"Onunla tanışıyor musunuz?"

Suratında özlem dolu bir tebessüm oluşmuştu.

"Tabii, biz onunla güzel vakit geçirirdik."

Mia'nın pozitif enerjisine her ne kadar güvenmeye çalışsam da Mesih'in Lisa'ya karşı tutunduğu tutum hakkında ona ne kadar konuşabileceğimi kestiremedim. Bu konuda hassas davranarak Lisa'yı merakımdan uzak tutmayı tercih etmiştim. Gerektiği zaman Mesih benimle paylaşmalıydı.

"Sen neler yapıyorsun Mia?" Okları Lisa'nın üzerinden kaldırdığımda hemen havaya girerek hevesle sıralamaya başladı.

"Ara sıra üniversiteye gidiyorum, genelde buradaki mağazalarla ilgileniyorum." Mia'nın tarzına bakılırsa biraz retro

takılıyordu. Dönem filmlerinden çıkmış tatlı elbiseli kadınlara benziyordu.

"Modadan hoşlanıyorsun sanırım."

Aniden heyecanlanmıştı, kesinlikle ilgi alanı modaydı.

"Evet, çok seviyorum giyinmeyi ve yeni tarzları araştırmayı. Bu yüzden alışveriş merkezimizde olacak olan markaları titizlikle seçiyorum. Hatta kendi beğenim üzerine açmak istediğim bir yer bile var ama cesaret edemiyorum. Sadece ilgim var, bir başarım yok bu konuda."

Elimi havada savurdum.

"Aman, artık ilginin olmasını bırak, bu işten anlamayan birçok kişi sektörün içerisinde. Sen niye yapamayasın?"

Gülümsedi.

"Doğru söylüyorsun fakat ben bir şeyi gerçekten layığıyla yapmak isterim."

"Yapabilirsin bence." Gerçekten potansiyeli vardı. Hatta düşününce bile onunla ilgili birçok fikir tasarlanmıştı kafamda.

Mia tatlı bir şekilde gülümseyerek, "Teşekkür ederim. Sen neler yapıyorsun?" dedi.

Çok verimli şeyler yapmadığım kesindi, omuz silkerek, "Kısa süredir bir arkadaşım için kıyafet çiziyorum," dedim.

Heyecanla gözleri aralandı, bu konu hoşuna gitmişti.

"Vay canına! Çizebiliyor musun?"

"Artistik çizimi genelde hobi amaçlı yapmayı seviyorum. Onun dışında tasarım konusunda tamamen teknik ve işe odaklıyım."

Mia'nın iyice iştahı kabarmıştı.

"Tasarımlarını görmeyi çok isterim." Telefonumu elime alıp, Mira, Mira'nın internet sitesine girerek geçen sezon için tasarladığım elbiselerden birkaçını gösterdiğimde Mia çok beğenmişti.

"Elis, bu konuda başarılısın. Bu fikir nereden aklına geldi?" Elbisenin yan detayını soruyordu.

"Geçmişte nadir kullanılan bir taktik... Artık biliyorsun, eski dönem kıyafetlerini olduğu gibi günümüze getirebiliyorum. Ben biraz üzerinde çalışıp, yeni tekniklerle baştan tasarlayıp kullanmayı seviyorum. Özellikle motifleri."

Ona balıkçı yaka bir kazak gösterdiğimde güzel mırıltılar çıkarmıştı.

"Kalıbı aşırı iyi çıkmış, duruşuna hayran oldum."

"Atölyede kalıbı iyi çıkartan arkadaşlarımız oluyor. Biraz da kalıp çıkartmak hakkında bilgim olduğu için, ona göre tasarlamaya özen gösteriyorum kıyafetleri."

"Sence kalıp bilgisi olmadan tasarım olmaz mı?"

"Olabilir tabii de bu iki tarafı da sıkıntıya sokabilir. Kalıba göre ayarlanması gerektiği için sürekli düzeltmek zorunda kalabilirsiniz, yine de olur tabii. Sadece kalıp bilgin olursa çizerken kendini daha güvense hissedersin.

Mia, söylediklerimden bir hayli etkilenmişe benziyordu.

"Elis, kombinlemede nasılsın?"

"Sadece spor kombinlerde biraz iyiyim."

"Hafta sonu için bana güzel bir kombin hazırlayabilir misin? Lütfen!"

Tek kaşımı kaldırarak dudaklarımı büktüm.

"Önemli bir şey var herhalde?"

Utangaç bir biçimde gülümsediğinde gözlerinden kalpler fışkıracaktı neredeyse.

"Evet! Hoşlandığım çocuk beni yemeğe davet etti. İlk defa baş başa olacağız." Mia'nın heyecanından, çocuktan gerçekten hoşlandığını hissedebiliyordum.

"Sen çocuğa sadece gülümsesen de olur. Bundan etkilenmemesinin imkânı yok. O zaman gel, sana inanılmaz bir kombin ayarlayalım." Heyecanla ayağa kalkıp yanıma geldiğinde coşkusu beni de eğlenceli bir havaya sokmuştu. "Şanslısın ki gecenin bu saatinde birçok seçeneğimiz var!" Kıkırdadı. "Öncelikle, nasıl bir yerde yiyeceksiniz, biliyor musun?"

"Açıkçası pek emin değilim."

Dudaklarımı bükerek düşünceli bir ifadeyle kıyafetleri in-celemeye başladım.

"O zaman biraz riskli. Ama ufak tüyolarla ortayı bulabiliriz." Akşamüzeri hava serin olabileceği için Mia'ya uzun, deri görünümlü, mat bir trençkot giydirmek istiyordum. Bu star parçayla her yere ayak uydurabilirdi. Askıları dikkatle ve özenle incelediğimde aradığımı bulamadığım için başka şeylere yöneldim. Siyah, ince kumaş, boğazlı, kısa bir kazak gördüğümde gülümsemiştim. *İşte bu!* Kazağın arka orta kısmı açıktı. Sırt dekoltesi onda harika durabilirdi, dik ve kemikli bir sırtı var gibi duruyordu. Ve bu parçadan istediğimiz çekiciliği alabilirdik. Altına da açık tonlarda mavi bir boyfriend pantolon alıp, ayaklarınaysa siyah, ince bant, krem topuklu ayakkabıları seçip aynı tonlarda ufak bir baget çantayı kombine uygun bulmuştum. Trençkot dışında hepsi tamamdı. Üzerine kazak ayarlamış olduğum için akşam saatinde idare edebileceğini düşünsem de yinede bir şeyler bakmaya karar vererek elimde kalan parçaları Mia'ya uzatıp, "Sen bunları giyer misin? Ben diğer yerlerden sana trençkot bakacağım. Bedenlerine dikkat et, olmazsa değiştirirsin," dedim.

"Tamamdır."

Mia, heyecanla eşyaları elimden alıp kabine gidince, diğer mağazadan istediğim parçayı bulup geri gelmiştim. Mia kabinden çıkıp etrafında dönünce başarısız bir ıslık çaldım.

"Vay canına, Mia! Harika görünüyorsun!"

Mia şevkle ellerini çırparak zıpladı.

"Ben de çok beğendim, hatta bayıldım. Kendime bu kadar yakışabileceğini hiç düşünmemiştim. Özellikle bu pantolonla ayakkabıları bir arada giymek, açıkçası delilik gibi gelmişti." Mia da bu tarzı çok güzel bir şekilde kaldırmıştı.

"Al, bunu da üzerinde görelim."

Trençkotu uzatınca üzerine geçirip aynaya baktı.

"Elis, havalı duruyorum."

"Tabii ki. Ama mevsim geçişleri yüzünden bu tarz havalara pek uymadı bu."

Kenardaki askılardan Mia'ya siyah, önünde iki minik düğmesi olan penye kumaş hırkayı uzattım.

"İçine sadece bunu giy." Beni dinleyip üzerini değiştirdiğinde hırkanın sadece bir düğmesini ilikledi, ince bedeninde duran minik, dar hırka üzerinde estetik durmuştu. Bu şekilde de içine sindiğini söylediklerinden anlayabiliyordum.

"Elis, gerçekten çok teşekkür ederim. Bu şekilde hem spor hem de şık görünüyorum. Gideceğim yer neresi olursa olsun, artık gerilmiyorum."

"Rica ederim. Cidden iyi taşıdın. Bu yüzden güzel durdular."

Kolumdan tutarak beni kıyafetlerin arasına sürükledi.

"Elis, lütfen istediğin her şeyi al!"

Mahcup bir şekilde gülümsedim, Mia beni utandırmıştı. Onu daha yeni tanıyordum ve böyle bir şeyi kabul etmek rahatsız edici olabileceği için direkt reddetmeyi tercih ederek, "Lütfen, beni mahcup etme," dedim.

"Hayır, asıl sen etme! Misafirimi güzel ağırlamama engel olma." Kafamı iki yana sallayarak kollarımı göğsümün altında bağladığımda nezaketen bile kabul edip bir şey aldığımda, daha fazlasını hediye etmeye çalışıp beni zor durumda bırakacağını sezmiştim. "Hadi ama Mia." Rahatsız olduğumu anlamış olacak ki kafasını salladı. "Peki, peki."

Mia üzerini değiştirip yanıma geldikten sonra birlikte alt kata indiğimizde, ortada duran buz pistini işaret ederek bana kaymayı teklif etmişti. En son piste çıktığımda on yaşlarında olmalıydım. Kendimden emin olmasam da eğlenceli olabileceği için kabul etmiştim.

"Ben de sürekli kaymadığım için, pek iyi sayılmam. Ama birlikte eğlenebiliriz diye düşündüm." Ayakkabılarımızı çıkartırken mırıldandım:

"Düşmezsek eğlenceli olabilir!"

Bağcıklarını bağlayıp dikkatlice kalkıp kenara tutundu.

"Bence düşersek daha eğlenceli olur!"

Kıkırdadım. Ben de dikkatlice kalkıp piste geçtiğimde, alt dudağımı sertçe ısırmıştım.

"Aşırı kaygan! Olimpiyatlar için falan mı?"

Gözlerini devirdi.

"Hadi ama!"

Biraz abartmış olabilirdim tabii. Ayaklarımı hareket ettirip bebek adımlarıyla kaymaya başladığımda, Mia benden daha iyiydi. Ama dediği gibi çok da iyi olduğu söylenemezdi. Buzun kayganlığına alışınca, baldırlarımı yavaşça kasarak hareket ettirip hızımı az da olsa artırdığımda hoşuma gitmeye başlamıştı. Mia tökezleyip düşünce kendimi tutamadan kahkaha atmıştım. Komik bir düşüştü, düşerken saçları sallanmış, düşünce de yüzünü kapatmıştı.

"Bekle, yardıma geliyorum."

Saçını önünden çekerek bana üzgün bir ifadeyle bakınca ona doğru kaymaya başlamıştım. Birden dengemi kaybedip düşünce Mia şiddetli bir kahkaha attı. Gülme sırası ondaydı tabii.

"Yardım timim nerede kaldı!"

Gülerek yerden kalkmaya çalıştım.

"Biraz bekle, yolda arıza vardı." Kalkmaya çalıştıkça defalarca düşüyorduk. "Lanet olsun Mia, nereden geldi aklına gecenin bu saatinde kaymak?"

Kahkahamın arasından güçlükle konuşabilmiştim... Onunla bu kadar fazla eğleneceğim aklımın ucundan bile geçmezdi. Sürekli gülümsediği için etrafa pozitif bir enerji yayıyor, karşı tarafında gülümsemesine neden oluyordu. Güçlükle kalkıp pistin başına doğru gitmeye başladığımızda artık kaymak yerine yürüyorduk.

"Buradaki eğitmenden ders alsam iyi olacak!"

Elimi kalçama götürerek yürümeye devam ettim.

"Kalçam cidden ağrıyor!"

Kahkaha attı.

"Benim de!"

El ele tutuşarak kendimizi pistten atıp ayakkabılarımızı giydikten sonra kenardaki pufa oturarak derin bir nefes aldım.

"O kadar çok düştük ki, düşmekten terlemişim."

Parmaklarımı daldırıp saçlarımı geriye doğru düzelttiğimde birbirimize güldüğümüz için dengede duramayıp, sürekli kendimizi yerlere atmıştık. Özellikle birimiz düşünce diğeri de ondan otomatik olarak etkilenip sürekli yeri boylamıştı.

"Gerçekten kemiklerim acımış," dedi Mia, eliyle yanaklarını ovuşturarak.

Bir süre orada oturup dinlendikten sonra kalkıp lavaboya giderek elimi yüzümü yıkadıktan sonra, saçımı tepede atkuyruğu yapıp ceketimi çıkarttım. Mesih'le aramız pek iyi olmadığı için bu şehir dışı seyahati benim için durağan başlayıp, sinir bozucu bir hâl almışken Mia'yla tanışıp onunla eğlenmek moralimi yükseltmiş, bana psikolojik açıdan çok iyi gelmişti.

"Biraz da ağabeylerimin yanına gidelim mi?" Kafamı salladım.

Mia'ya alıştığım için kendimi aralarında gergin ya da tuhaf hissetmeyecektim... Ağabeyi de Mia gibi olmalıydı. Mia'yla da uzun bir süre birlikte vakit geçirerek Mesih'le arkadaşına vakit tanımıştık. Sonuçta birbirlerini çok sık göremedikleri için konuşmaları gereken şeyler olabilirdi. Buraya geldiğimiz için artık iyi hissediyordum. Hem kafamı güzelce dağıtabilmiş, hem de Mia'yı tanımıştım. Onu ilk gördüğüm an hissettiğim şeyler canımı sıksa da görmezden geldim. Sonuçta önyargılarıma kapılarak ona kötü davranmamıştım. İçsel bir şekilde yaptığım günah çıkartma olayını geçerek Mia'yla birlikte asansöre bindim, iki kat yukarı çıktıktan sonra kapılar açıldığında üst katın ışıkları alt katlara göre daha sönüktü, daha loş bir havası vardı. Genellikle yemek yerleri olduğu için her yer kapalıydı. Geniş camın önünde Mesih'le Aaron durmuş, dışarıya bakıyorlardı.

İnceleyebildiğim kadarıyla Aaron da Mesih kadar uzundu. Sadece vücudu daha zarif duruyordu. Geniş ve yapılı

omuzları dışında, bedeni daha dar ve bacakları daha uzundu. Aaron da Mia gibi sarı saçlara sahipti. Sadece Mia'nınki kadar açık değildi, daha doğal ve saçları uzundu. Üzerinde biraz uzun, kahverengi ince bir kaban vardı. Kardeşi gibi o da retro bir tarza sahipti. Onlara iyice yaklaştığımızda, aralarında bir şeyler konuşmaya devam ediyorlardı.

"Rahatsız etmedik umarım?"

Mia'nın sesini duyunca bize doğru döndüklerinde gözlerim Mesih'le buluştu. Bana bakışı sanki daha sıcaktı, istemsizce gülümseyerek yanına gittikten sonra Aaron'a döndüğümde aurası garip bir şekilde tanıdık gelmişti. Yüzüne baktığımda öncelikle keskin çenesi dikkatimi çekmişti, ardından ince, düz burnu. Kafamı hafifçe sallayarak ilk adımı attım.

"Merhaba?"

Dudakları aralanıp üzerimi inceledikten sonra gözlerime bakarak elini uzattı.

"Merhaba, Aaron."

Sekizinci Bölüm

"Başkalarını değil, sadece kendimi sevmeye başladığımda çiçeklerin yapraklarına dikkat etmeye başladım."
Şule Terzi

Bölüm Parçası: Michele Morrone, "Wach Me Burn"

Üzerime dalan bakışlarının ağırlığı omuzlarımın tepesinde buluştuğunda sırtımda bir huylanma hissettim. Onda beni rahatsız edebilecek bir şeyler vardı sanki. Ağırlığımı bir bacağımdan diğerine bırakarak, "Elis" dedim. Elimi yumuşak ve uzun parmaklarının arasından çekip kurtardığımda, "İyi vakit geçirebildiniz mi?" dedi Mia'ya göre daha oturmuş Türkçesiyle.

"Mia sayesinde fazlasıyla," diyerek Mia'nın hakkını verdim. Mesih'in kaşları hafif havalansa da ifadesi düz bir şekilde çehresinde kalmaya devam etmişti. Belki de Mia'yla kısa sürede bu kadar anlaşabilmiş olmam ona garip gelmişti.

"Güzel," dedi duru sesiyle.

"Siz neler yaptınız?"

Mia dikkatleri üzerimizden çektiğinde rahat bir soluk alarak Mesih'e doğru bir adım yaklaştım. Aaron'un açısından çekilsem de rahatsız edecek düzeyde açık olan kehribar rengi gözleri, ekranı gidip gelen eski bir televizyon gibi gözlerime çarpmıştı. Bakışlarını kardeşine çevirerek kadife gibi pürüzsüz çıkan sesiyle mırıldandı:

"Mia her zaman ki gibi meraklı." Bunu Mia'ya takılmak için değil de daha çok onu konudan uzaklaştırmak için

söylemişti. Aaron konuştukça bazı kelimelerinde çok hafif bir aksan hissettirse de iyi gidiyordu. "Bize içecek bir şeyler hazırlamaya ne dersin, Mia?"

Mia üstelemeden kafasını sallayıp, "Tabii ki, birer kahveye ne dersiniz?" dedi. Cümlesinin sonuna doğru kafasını Mesih'e doğru çevirdiği için Mesih, hafifçe başını sallayarak sessizce sorusunu cevaplandırmıştı. "Her zamanki gibi yapıyorum o zaman. Elis, sen nasıl istersin?" O an Mesih'in sevdiği kahveyi Mia'nın bilip de benim bilmemem az da olsa canımı sıkmıştı, dudaklarımı aralayıp sesli bir soluk alarak, "Seninle geleyim," dedim.

"Ah, gerçekten gerek yok."

Nezaketen söylemişti, gülümsedim.

"Sorun değil."

İkisinin yanında tek başıma dururken kendimi garip hissedecektim. Bu sayede Mesih'in kahvesini de çaktırmadan öğrenebilirdim. Mia'yı takip edip alt kata indiğimde kaslarım gevşemeye başlamıştı. Aaron'dansa, Mia'yla daha rahat hissediyordum. Belli ki ikisinin de konuşması gereken şeyler vardı, arada ikili gruplar hâlinde dağılmamız daha iyi oluyordu.

"Türkiye'de ne kadar kalacaksınız?" Onlarla ilgili daha fazla şey bilmek istiyordum. Omzunun üzerinden bana bir bakış atıp ışıkları yanan bir mini kafenin içerisine girdi, mutfak tarafına geçtiğinde onu takip ediyordum. Işıkları açarak vestiyerin arkasına geçti.

"Artık buradayız, sadece arada bir tatil amaçlı gidersek gideriz."

"Bize uzak oturmanız kötü oldu." Soran bakışları üzerimde asılı kalmıştı. Gözlerimi kırpıştırıp saçımı kulağımın arkasına iliştirdim. "Yani iyi anlaştığımızı düşünüyordum." Gözlerimi etrafta gezdirip ona baktığımda suratımda şaşkın bir tebessüm oluşmuştu. "Birlikte takılabilirdik." Donuk ifadesi anlam bularak birden tebessümle dolduğunda dişlerinin beyazlığı bir kez daha gözlerimi kamaştırmıştı.

"Biliyor musun? Türkiye'deki en iyi arkadaşım sensin!"

Gülümsemem genişlediğinde, "Ne kadar hızlı karar veriyorsun? Eminim daha iyileri de vardır," demeden edememiştim.

Kafasını olumsuz anlamda sallayarak kahve makinesini açıp ısıtıcıya biraz su koydu.

"Biliyorum, daha bugün tanıştık ama biriyle ne kadar zaman geçirdiğin değil, geçirdiğin zamanın kalitesi önemlidir."

Nedense kurduğu cümleden onun biraz arkadaş sorununun olduğunu hissetmiştim. Yanına giderek kollarımı göğsümün altında bağlayıp, "Bana da görev ver, sana yardım etmek istiyorum," dedim. Duygusal konuşmasını bir toz bulutu gibi üfleyerek dağıtmıştım. Şimdilik böylesi daha iyi olacaktı. Çekimser bir şekilde gülümsese de teklifim hoşuna gitmişti.

"Şey..." gözleriyle kenardaki büyük bardakları işaret edip, "Onları getirebilirsin," dedi. Bardakları önüne koyduğumda kutudan çıkarttığı kahveden bir miktar her birine döküp, "Şekerli mi yoksa şekersiz mi istersin?" diye sordu.

Kafamı sallayıp dudaklarımı büzerek, "Biraz şekerli olabilir," dedim.

Başıyla onayladıktan sonra bardaklara üçer adet küp şeker döküp üzerlerine az miktarda su ekledi ve çay kaşığını bana uzattı.

"Bunları güzelce karıştırabilirsin, ben buzları çıkartayım.

Dediğini yaptığımda havalanan kaşlarımla buzları kırmasını izledim. Demek Mesih buzlu kahve seviyordu. Neden daha önce içerken görmemiştim peki?

"Mesih bunu bizleyken sık sık ister."

Boğazımı temizledim.

"Herhalde senin yaptığın ayarı seviyor."

Kırdığı buzları bırakıp buzdolabından çıkarttığı sütü güzelce çalkalarken, "Sanırım," dedi hınzırca gülümseyerek. Bardakların yarısından biraz fazlasına sütü döküp, içlerini iri buzlarla doldurduğunda bardaklar ağzına kadar dolmuştu. Kaşık yardımıyla karıştırarak bıraktı ve "İşte, tamam," dedi.

Kahve bardaklarına bakarak dudak büktüm, ne kadar güzel olabilirdi ki...

"Bunu nereden öğrendin?" dedim göz ucuyla ona bakarken.

Bardakları tepsiye güzelce dizip tepsiyi kaldırdı.

"Çok özel bir şey değil, annem eskiden beri yapardı, kışın bile içiliyor inan bana."

İşimizi bitirdikten sonra Mesihlerin yanına gittiğimizde karşılıklı bir masaya oturmuşlardı. Mia, tepsiyi masaya koyduktan sonra ağabeyinin yanına yönelince ben de Mesih'in yanına oturmuştum.

"Teşekkürler, Mia."

Aaron, kahvelerden birini alıp yudumladıktan sonra önüne koydu ve ilk yudumu, şişen yanaklarında tutarak dilinin üzerinde bekletti. Belirginleşen âdemelmasının hareketinin ardından boğuklaşan sesiyle, "Her zaman ki gibi, iyi," dedi cömertçe.

"Afiyetlik olsun."

Aaron boğazını temizleyerek, "Afiyet," diyerek düzeltti kardeşini.

Ben de kahvemin tadına baktığımda olumlu anlamda mırıltılar çıkartmamak için dilimi ısırmak zorunda kalmıştım, nasıl da güzel ve ferah bir aroması vardı böyle. Aynı tadı herhangi bir kahveyle de yakalayabilir miydim acaba? İçimden, kahvenin markasına dikkat etmediğim için kendimi azarlamaya başladığımda Mia sayesinde biraz da olsa sohbet edebiliyorduk. Aaron, Mesih kadar olmasa da pek konuşkan biri değildi. Elimle ağzımı kapatıp istemdışı esnediğimde üzerimde tekrar Aaron'un bakışlarını hissetmiştim.

Kafamı Mesih'e doğru çevirdiğimde, niyetimi anlamış olacak ki oturduğu yerde sırtını doğrultarak, "Kalkalım," dedi.

"Evet, geç oldu."

Ayağa kalktığımızda, Aaron da boynunu kısaca kütleterek bize eşlik etmişti, yorgun gözüküyordu. Mia'dan önce davranarak elini uzattığında tereddüt etsem de aynı şekilde karşılık verip elini tuttum.

"Tekrar görüşürüz." Usulca mırıldanmıştı.

Elimi çektikten sonra Mia'ya dönüp sarıldığımda, "Tanıştığıma çok memnun oldum Mia, gitmeden muhakkak görüşelim," dedim. Sarılmama içtenlikle karşılık vererek, "En kısa zamanda lütfen," dedi.

Mia'yla ayrıldığımızda Mesih, "Ben geliyorum," diyerek yanımızdan ayrılıp lavaboya doğru ilerledi, Mia da benden ayrılırken bir şey hatırlamış gibi gözlerini irileştirdi.

"Numaranı almayı unuttum."

Hızla kafamı sallarken şaşkınlıkla aralanan dudaklarımın arasından, "doğru" kelimesi döküldü. Elimi cebime attığımda aynı anda eşyalarımızın aşağıda kaldığını fark ederek sersemce gülümsedik.

"Bekle, bir daha aşağı uğramayın, eşyalarımızı getireyim."

Bir şey söylememe fırsat vermeden koşturarak yanımızdan ayrıldığında, peşine takılmam garip olacağı için istemeden de olsa yerimde durarak etrafa bakındım, ardından bakışlarım Aaron'la buluştu. Kısılan gözleri gizemli bir havayla çekinmeden üzerimde gezindikçe zaman daha yavaş geçmeye başlamıştı sanki.

Aaron, yanıma doğru yaklaşmaya başladığında ifademi bozmadan ona bakmaya, ne yaptığını izlemeye devam ettim. Yanıma gelip bir adım ötemde durduğunda, artık tek kaşım sorarcasına havalanmıştı. Pürüzsüz beyaz yüzünü yaklaştırıp fazlasıyla yakınımda tutunca, yakınlığı normal olmadığı için bir adım geri çekilip dudaklarımı aralayarak ne yaptığını soracakken, daha fazla yaklaştı ve burnunu çeneme değdirdi. Derin bir nefes almaya başladığında panikle onu göğsünden itip kızgın bir ifadeyle yüzüne baktım. Göğüs kafesim hiddetle inip kalmaya başlamıştı. Az önce bana haddinden fazla yaklaşarak ürkmeme sebep olmuştu. Gözlerini açıp kıstığında bakışları her yerimde geziyordu. Pembe dudaklarını araladı, ne söyleyeceğini anın hiddetiyle bilemediğim için dudaklarımı sertçe birbirine bastırarak yapacağı açıklamayı

beklerken o, açıklama yapmak yerine, kafamın daha fazla karışmasına sebep olmuştu.

"Bu kokuyu tanıyorum."

Sözleri bedenimi olduğu yere mıhlarken, hoyratça düşüncelerime dalıp hafızamı yoklamaya başladığımda ne yüzünün ne de sesinin hiçbir hatırasına denk gelememiştim. Ateşe değmişçesine birkaç adım daha geri çekildiğimde garip bir şekilde suratına bakmaya devam ediyordum. Ne demek istediğini ve ne yapmaya çalıştığını anlayamamıştım. Boğazımı temizleyerek geriye doğru bir adım daha attım.

"Bana bu şekilde yaklaşma, sakın!"

Gözlerini kısarak ifademi, bana fazlasıyla uzun gelen bir süreçte inceledi.

"Sen..." dedi keşfedercesine, dediklerimi umursamadığı her hâlinden belli oluyordu. Gergin bir ifadeyle sözünü bitirmesini beklerken, duyduğumuz adım seslerinin ardından ifadesini toparlayarak bir adım geri çekildi ve kafasını sol tarafa, Mesih'in geldiği yöne çevirdi. Bakışlarım Mesih'le buluştuğunda ikimize de bir bakış atarak yanımıza geldi. Gördüklerinden rahatsız olmuş gibi bir hâli vardı. Aaron'a temkinli bir bakış atıp bana doğru dönerek, "Gidelim," dedi. Dudaklarımı birbirine bastırıp derin bir soluk alarak bakışlarımı asansöre yönlendirdim.

"Mia, alt kattan çantamı getiriyor." Sanki asansöre bakmam Mia'nın daha hızlı gelmesini sağlayacak gibiydi. Onun bir an önce gelmesini ve buradan gitmemizi istiyordum.

"Mesih," dedi Aaron, ifadesiz bir tonla. Sesini duyunca istemsizce dişlerimi birbirine bastırdım.

"Ne zaman döneceksiniz?" Mesih, cevap vermeden devam etmesini bekledi. "Bir kez daha görüşelim, gitmeden."

O sırada asansörün kapısı açılınca sorusu askıda kalmıştı, içerisinden tatlı bir yüz ifadesi takınan Mia çıktı. Gülümseyerek bana çantamı uzattı. Aralanan dudaklarımdan rahat

bir nefes alarak, "Teşekkürler, Mia," dedim. Ardından telefonunun tuş kilidini açarak bana doğru tutunca bir an ne yapmaya çalıştığını anlayamadan telefona bakakaldığımda hızla konuştu:

"Numaran..."

Yukarı doğru yay gibi kıvrılan kaşlarımla, "Ah, doğru," diyerek numaramı yazdım ve telefonu Mia'ya vererek kayıt işini ona bıraktım. İnce parmaklarını ekran üzerinde oynatarak mırıldandı.

"Kaydedebilmen için sana mesaj gönderdim."

"Pekâlâ, biz gidelim." Mia'yla tekrar sıcak bir şekilde kucaklaştım, çantamı koluma takıp arkama bakmadan usulca asansöre yöneldiğimde gitmek için sabırsızlanmıştım. Mesih de beraberimde geldiğinde cam kapılar kapanmıştı.

Mia'yla tekrar görüşebilme fikri hoş olsa da ağabeyini bir daha görmek isteyeceğimden emin değildim. Ayrılırkenki garip davranışını hatırlayınca yüzüm hafif bir şekilde ekşimişti. İlk defa karşılaştığı birine kabaca yaklaşması hiç de hoş değildi, özellikle Mesih'in tanıştırdığı birine...

Düşüncelerimden sıyrılmak istercesine, kafamı iki yana salladığımda Mesih, "Sen iyi misin?" dedi. Umursamaz bir şekilde sormaya çalışsa da nedense benim için endişelendiğini hissederek mutlu olmuştum. Otoparkta arabaya doğru yürürken kafamı çevirip ona kısa bir bakış atarak, "Biraz yorgunum sadece," dedim.

Arabaya bindikten sonra da eve gidene kadar konuşmamıştık, kısa süre içerisinde Aaron'un yaptığı saçmalığı da rafa kaldırarak bakışlarımı karanlık yola çevirdiğimde çok sık görmeyeceğim birinin tadımı kaçırmasına izin vermek istemiyordum, boşuna sorun hâline getirmeyecektim. Benimle alakası yoktu, Aaron sıkıntılı birine benziyordu ve Mesih'le sıkıntılı olduğum bu dönemde, daha fazla olayın aramızı açmasını istemiyordum.

Eve girdiğimizde akşamki yolculuğun bedenimde biriktirdiği yorgunluğu akıtmak istercesine duşa girip kendimi temizledikten sonra Mesih'e bakınmadan odama geçerek kendimi uykuya bıraktım.

"Hayır, bekle."

Bedenimi hareket ettirmeye çalıştığımda gözkapaklarımda oluşan ağırlık kirpiklerimin dibine çökerek gözlerimi açmama engel oluyordu. Ağzımda oluşan kötü tat, dilimin yüzeyine yayılarak üzerinde ekşi bir aroma bıraktığında dudaklarım kendiliğinden buruştu. Dün gece dişlerimi fırçalamadan yattığım için tükettiğim gıdaların dokuları dilimin yüzeyinde toplanarak rahatsız edici bir hâl almışlardı. Gözlerimi aralayabildiğimde az önce duyduğum sesin rüyama ait olup olmadığını anlamaya çalışacakken Mesih'in sesini tekrar işitmiştim.

"Daha değil."

Dişlerimi gıcırdatarak diğer tarafa döndüm, yüzüstü yatıp suratımın yarısını yüzeyine yapıştırdığım yastığa sarıldığımda adım sesleri giderek uzaklaşıyordu sanki. Sırtüstü dönüp tavanla bakıştığımda, sıkıntılı bir soluk bırakarak üzerimdeki çarşafı aşağı indirip ayaklarımla tekmeledim. Her ne kadar sessiz olmaya çalışsa da uyanmama sebep olmuştu. Yataktan kalkıp bileğimdeki tokayla saçlarımı tepemde topladıktan sonra odadaki banyoya girip yüzümü birkaç defa yıkadım. Kollarımı iki yana açıp, kaslarımı rahatlatıp odanın kapısını araladığımda onu yine duymuştum.

"Önemli olan bugünkü, dikkatli ol."

Boğazımdaki kuruluğu yutkunarak giderdiğimde kaşlarım çatılmıştı. En baştan beri sır gibi konuştuğu hâlde uykunun üzerimde bıraktığı sersemlik yüzünden söylediklerine aldırış etmemiştim. Sırtımı duvara bastırıp hareketsiz kaldım.

"Mirkelam'a güvenme. Fark ettirmeden saf dışı bırak." Karşı tarafı dinleyecek kadar sustuktan sonra, "Dünün başka bir ayrıntısı var mı? Ben işi ayarladım," dedi.

Mesih konuştukça suratım şekilden şekle giriyordu. Öylesine sır gibi cevaplar veriyordu ki söylemek istediğini karşı tarafın bile anladığından emin değildim.

"Tamam, bugün gel, dikkat et, şüphe çekme."

Artık Mesih'in bir dolaplar karıştırdığından emindim. Kehanet'tekilerle ilgili bir şey yapabiliyor olabilirdi fakat arkasından dönen dolaplardan haberi yoktu ki, belki de vardı. Gözlerim yuvalarından çıkarcasına aralandığında nefesim kesilmişti, demek o... Beni bile kandırmıştı, buraya tatil için gelmemiştik. Mesih kesinlikle bir şeyler planlıyordu, her ne planlıyorsa bu Aaron'la da bağlantılı bir meseleydi.

Peki, kiminle konuşuyordu, Alaz bile ona ihanet etmişken kime güvenecekti. Dudaklarım hayretle aralandığında hafızamda birkaç gezintiye çıkmak durumunda kalmıştım. Alaz'ın oyunculuğu karşısında hayrete düşmüştüm. Alaz, ben dahil herkesi kandırmıştı, Mesih'e yardım ediyordu!

Mesih, telefonu kapatıp derin bir soluk verdiğinde keyifle bir şeyler mırıldandı. Nasıl bir plan vardı kafasında, neler yapıyordu? Gözlerimi usulca yumarak derin bir soluk aldığımda olabilecekler karşısında korkuyordum. Geçmişi artık cidden umrumda değildi, sadece daha fazlasını yapmasını istemiyordum, onun zarar görmesinden korkuyordum. Ona değer veriyordum, her anında yanında olmak ve mümkün olduğunca, gücüm yettiğince onunla yaş almak istiyordum.

Gözlerimi geri aralayıp aldığım soluğu verecekken ağzım açık kalmış, nefesim kesilmişti. İrice açılan gözlerim öylece bakakaldığında aptalca bir şey söylememek için yutkunarak sessizliğimi korudum. Kısılan bakışlarının arasından fırlayan mavilikleri mümkünmüş gibi daha fazla nefesimi kesmişti. Tek kaşı yukarı doğru kavisli bir hâl aldığında yavaşça nefesimi bıraktım; ondan uzun bir süre daha etkilenmemem gerekiyordu, etkilenmem kendi zararıma olacaktı. Mesih'in aramıza ördüğü buzlar bana engeldi.

"Demek beni dinliyordun."

Ayıplarcasına konuştuğunda kan yanaklarıma pompalanmıştı, bunu çok da kasıtlı yapmamıştım, o kasıtlı olarak gizlemişti.

"Ben sadece geçiyordum."

Alayla kalkan kaşlarıyla arkamdaki duvara küçümseyici bir bakış atıp, "Duvardan mı?" dediğinde kolları göğsünün altında birleşmişti. Ağzımda oluşan kuruluk boğazımı yakmıştı. Gözlerimi devirdiğimde bana ayıplarcasına bakıyordu. Sanki o bir ebebeyn idi, bense onun küçük haylaz çocuğu.

"Her neyse gizli saklı konuştuğuna göre önemli bir mesele herhalde."

Konuşmanın sonuna doğru irice açılan gözlerim, aç bir şekilde pervasızca üzerine saplanmıştı. Göğsündeki kollarını çözüp, uyluk başlarına koyduğunda atletik bir spor hocası gibi görünüyordu, çekici bir spor hocası... Kafasını hafif yana eğdi.

"Bilmem."

Gözlerini kıstığında beni sınar gibi bir hâli vardı.

"Belki bir tahminin vardır, gizli saklı meselelerle ilgili?"

Bir şeyler biliyor gibiydi, ondan gizli iş çevirmemle ilgili bir şeyler biliyor olamazdı değil mi? Kendimi bu konuyla ilgili ifşa etmem, ona yapacağım tüm yardımların önünü kesmeme sebep olabilirdi. Tüm bunları engellemesine izin veremezdim. Bu yüzden Mesih'e hiçbir şey söylemeyecektim, tıpkı onun yaptığı gibi...

"Evet," dediğimde afallamıştı, belli ki benden olumlu bir yanıt beklemiyordu. "Gece gizli gizli dolaptaki hamburgeri yedim, oldu mu?" Karşımda neredeyse gözlerini devirecek olmasına sırıtmadan edememiştim, altdudağımı dişleyerek ifademi toparlamaya çalıştığımda iletişimimiz biraz olsun gevşese de kendini hemen toparlamıştı. "Kasma bu kadar, akışına bırak," dedim ve ardından ekledim: "Seni kahvaltıya bekliyorum."

Cevap vermesini beklemeden aşağı sekerek inmeye başladığımda içim kıpır kıpırdı. Yeni bir güne başlamıştık, yeni

umutlar vardı. Yirmi dört saatte bir yeni güne başlamak aslında nasıl da bir lükstü. O kadar olağandı ve buna o kadar alışmıştık ki kıymetini bilmiyorduk.

Her şeyden önce bugün, dün rahatsız olduğumuz her şeyi düzeltme imkânımız vardı. Yeni bir hayat oluşturabilirdik, yeni şeyler deneyerek hayatı yakalayabilirdik. Kendi hikâyemizin kahramanı olarak daha fazla eğlenebilirdik. Gelişen teknoloji tüm bunları yapmamıza engel olsa da bunu fark edip, kendimizi dışarıda ilerleyen hayatın akışına bırakıp yeni insanlar tanımalı, bazen de tanıdığımız kişileri daha derinden bilmeli, hatta daha da ileriye gidip kendimizi tanımalıydık.

Evet, kendimizle hiç konuşmuyorduk; kendimizi öylesine tanımıyor, kendimizden öylesine bihaberdik ki neyi neden yaptığımızı, ne istediğimizi bile bilmiyorduk. Bu kısa hayatta Mesih'le beraber, istediğim her şeyi daha derinden bulmaya, kendimi daha iyi dinlemeye ihtiyacım vardı. Gerisi önemsizdi.

Mutfağa girdiğimde umutsuz bakışlarım tezgâhın üzerinde geziniyordu, güzel şeyler yaparak Mesih'i az da olsa tavlamak istiyordum. Geri çıkıp, telefonumu alıp internette pratik tarifler araştırırken bir yandan da buzdolabını kontrol ediyordum. Gereksiz yağlı ya da tatlı olmamalıydı. Mesih sağlıksal açıdan, yağ ve şeker oranı gereğinden fazla yüksek olan gıdalardan pek hoşlanmıyor gibi gözüküyordu.

Resmini gördüğüm, leziz duran yumurtalı lavaş tostu yapabilirdim, hem pratikti hem de doyurucu. Tarifi birkaç kez gözden geçirip malzemelerimi çıkarttım. İlk iş, salam, kaşar ve peyniri dilimledikten sonra yumurtayı krep şeklinde tavada çevirdim, ardından üzerine lavaşı atıp kaşık ve çatal yardımıyla ters çevirdim. Tavada döndüremeyecek kadar tecrübesiz olduğumu kendime kanıtlamanın bir manası yoktu.

Lavaşın yarısına malzemeleri yığdım, bir kaşık yardımıyla üzerini kapatıp tekrar çevirdim ve iki tarafın birbirine yapışarak tüm malzemeleri kızartmasına izin verdim. İştah açıcı bir şekilde gözüken krepime bakarken kendimle gurur

duyuyordum, başarmıştım. Krepi iki farklı parçaya böldüğümde büyük olanı Mesih'e vermeyi planlıyordum. Tabakları hazırlayıp masaya yerleştirerek birer bardak meyve suyu da koyduğumda kahvaltı hazırdı.

Arayan bakışlarım etrafta dolanacakken onu gördüm. Gri kotunun cebine ellerini sokmuş, umursamaz bir ifade takınarak mutfağa doğru geliyordu, belli ki etrafa yayılan iştah açıcı koku benden önce davranarak onu çağırmıştı. Suratımda oluşacak tebessümü engelleyerek kafamla masayı işaret ettim.

"Seni bekliyordum."

Sandalyemi çekip oturdum, bir şey demeden karşıma geçip tabağına bir bakış attığında onu izliyordum. Kafasını yan yatırıp eline aldığı çatalla krepi inceledikten sonra ilgisiz bakışları suratımı buldu.

"Bunu sen mi yaptın?"

Onun gibi yapmaya çalışarak, ifadesiz tutmaya çalıştığım suratımı bozmadan kafamı sallasam da içim kıpır kıpırdı. Bir an önce yaptığım yemeği yemesini, beğenmesini istiyordum. Heyecandan yanaklarım pembeleşmişti, biraz sonra vereceği tepkiyi deli gibi merak ediyordum.

Bir parça ağzına attığında bakışlarımı üzerinden çekerek mırıldandım:

"Olmuş mu?"

Cevap vermeden çiğnedi, ardından daha büyük bir parça aldı ve onu da yedi. Artık çekinmeden bakışlarımı üzerine sabitlemiştim. Öylesine iştahla yiyordu ki verdiği tepkilere kendisi bile engel olamıyordu. Kısa süre içerisinde tabağındaki büyük parçayı bitirdiğinde soran bakışlarım üzerinde asılı kalmıştı.

"Beğendin mi?"

"Yemiyorsan," diyerek tabağımı işaret ettiğinde, dudaklarımın özgürce yukarı doğru kıvrılmasına izin vererek kendi parçamı tabağına döktüm, resmen onu da bir lokma da yemişti.

Kahvaltı bittiğinde tekrar kendime krep yapmak yerine bir şeyler atıştırmakla yetinmiştim. Yaptığım yemeği şevkle yemesi yeterince karnımı doyurmuştu.

"Güzeldi," diyerek mutfaktan çıkıyorken, "Ne?" diyivermiştim birden. Boğazını temizleyerek devam etti: "Yemek güzeldi."

Dişlerimi meydana çıkaran gülümsememi serbest bırakmamda mutluluktan neredeyse dört köşe olmuştum. Mesih yemeğimi beğenmişti, bundan sonra ona daha sık yemek yapmak istiyordum.

Mesih arka taraftaki bahçeye çıktığında yanına gidecekken kapı çalmıştı. Önce kapıya, ardından Mesih'e ufak bir bakış attığımda bahçe koltuğunda oturup telefonuyla uğraşmamı görmüştüm, kapıyı duymamıştı.

İlerleyip kapıyı açtığımda karşımda kargo çalışanını görmeyi beklemiyordum. Soran bakışlarım adamın üzerinde gezinirken önce elindeki kâğıda, ardından bana bakarak, "Elis Aktaş," dedi sorarcasına. Afallayarak adama bakmayı sürdürdüğümde bunu kesinlikle beklemiyordum. Kim bana kargo gönderirdi ki? Özellikle bu eve, kızlar buranın adresini dahi bilmiyorlardı.

"Evet, benim ama kargo beklemiyordum," diyebildiğimde sekreter dosyasını üzerime uzatarak kalemi kaldırdı.

"İmzalayın lütfen, size gönderilmiş." Gözüm arkasındaki koca koliye ilişti. Çalışanın kargodan bağımsız olduğunu bildiğim için, bir şey demeden imzalayarak adamın kutuyu itmesini izledim. "İyi günler."

Kafamı salladığımda bacaklarımın dibinde duran koliye bakakalmıştım.

"Bu ne?"

Mesih'in sesini duyunca irkilerek omzumun üzerinden ona bakmıştım.

"Bana kargo gelmiş."

"Ne kargosu? Adresi kimse bilmiyor ki?" Mesih temkinli adımlarla üzerime doğru yürüdüğünde çehresi sertleşmiş, ifadesi tehlikeli bir hâl almıştı.

"Ben bilmiyorum." Bir şey demeden eğilerek kutunun üzerine yapıştırılan beyaz kağıda baktıktan sonra bıkkın bir soluk koyverdi.

"Kimden gelmiş?"

"Mia," dedi doğrularak.

Bu durum onun kadar benim de hoşuma gitmemişti. Suratımda mahcup ve zoraki bir tebessüm oluştuğunda ne diyeceğimi şaşırmıştım. Mesih'in soran bakışları üzerimde gezinirken ensemi kaşıdım.

"İnanmıyorum, Mia... Ona istemediğimi söylemiştim." Daha açıklayıcı olabilmek için devam ettim: "Ona birkaç kombinle ilgili yardım ettim. Bana teşekkür amacıyla bir şeyler hediye etmek istemişti" Kızaran yanaklarımla koliye dönüp fısıldarcasına, "Kabul etmemiştim," dediğimde Mia'nın beni bıraktığı durum hiç de hoşuma gitmemişti. "Affedersin." Sıkıntıyla iç çektim. "Geri gönderelim, bu çok..." Kafamı sallayarak doğru kelimeyi aradığımda, "ani," diyebilmekle yetinmiştim sadece.

Omuzlarını silkerek gözünün ucuyla koliye baktı.

"Belli ki içinden gelmiş, kabul et."

Sıkıntıyla ona bakmaya devam ettiğimde hediyenin büyüklüğü yüzünden rahatsız olmuştum. Mia'yı kesilikle gördüğüm yerde azarlayacaktım. Arsız ve ısrarcı olduğu için, konunun daha fazla büyümemesi adına hediyesini kabul etmekten başka çarem yoktu. Düşen omuzlarımla dudaklarımı büzüştürdükten sonra mırıldandım:

"Taşımama yardım eder misin?"

Beni ikiletmeden koliyi dikkatle kavrayıp omzuna aldığında kenarından tutarak ona yardımcı olmaya çalıştım ancak buna gerek kalmadan merdivenleri sıralayıp kaldığım odaya doğru temkinli adımlarla ilerledi ve koliyi yere bıraktı.

"Teşekkür ederim..."

Kafasını salladığında ifadesi kasılmıştı, bu durumdan hoşnut olmadığı her hâlinden belli oluyordu. Mia sayesinde aramızdaki havayı tam değiştirecekken tüm emeklerim uçuşup gitmişti sanki. Mesih odadan çıkınca, dizlerimin üzerinde oturup kolinin bantlarını çıkartmaya çalıştığımda başarısız bir girişim olduğu için odadan ayrıldım ve aşağıdan bir bıçak alıp geri döndüm.

Açılan kolinin içindeki poşetleri incelerken kıyafetleri gördükçe kendimi kötü hissediyordum. Yeni tanıştığı birine bir hayli cömert davranarak büyük bir jest yapmıştı. İçerisinde pantolon, eşofman, hoodie gibi birçok ürün vardı. Biraz daha kurcalarken üzerime ufak, kırmızı bir zarf düşmüştü. Kucağımdaki tişörtü itip araya ilişen zarfın kenarını yırtarak içinin açığa çıkmasını sağladım.

"Günaydın, Elis... Favorim kırmızı elbise, onu bugün giymelisin. Üzerinde çok değerli duracak."

Notu kenara bıraktım. Kolideki kıyafetleri çıkartıp karıştırken, kırmızı elbisenin askısı işaretparmağımın ucuna ilişince onu kendime doğru çektim. Küçük, kan kırmızısı olan elbiseyi ortaya çıkarttığımda büyülenerek bakakalmıştım. Bu elbise gece kullanımı için bile fazlaydı. Minik, fırfırlı eteği, ince askılıları ve göğüs kısmında bulunan altın taşlarıyla çekici ve zarif görünümü kendi arasında harmanlamıştı.

"Hâlâ bitirmedin mi işini?"

Sesini duyduğumda ürpererek arkamı döndüm. Kapı oluğuna dayadığı eli, koluna doğru yatırdığı kafası ve kısılan gözleriyle beni incelerken tek kaşı, elbiseyi gördüğü an yukarı doğru kıvrılmıştı. Elbiseyi hızla kucağıma indirip kuruyan boğazımı yutkunarak ıslattıktan sonra sesim olduğundan daha tiz çıkmıştı.

"Bakmam biraz zaman aldı." Kucağımdaki giysileri iterek ayağa kalktım. "Adresi nereden biliyor? Kimsenin bilmediğini sanıyordum."

"Evi bulmama Aaron yardım etmişti, ondan öğrenmiştir."

"Demek öyle, beni çok mahcup etti."

"Kendini sevdiriyorsun." Bunu dalga geçercesine söylemişti.

Dediğini duymazlıktan gelerek, "Bunun altında kalamam, çok fazla eşya göndermiş."

Bakışları alaylı bir şekilde kısıldığında omuz silkmişti.

"Tadını çıkart."

"Olmaz öyle, her neyse, daha sonrasında bir şeyler düşüneceğim."

Derin bir iç çektiğimde içimde oluşan acı, onu gördükçe olduğu yeri derinlemesine oyuyordu sanki, ona doğru temkinli adımlar atarak önünde durduğumda çenesi sertleşmişti. Gözlerimi yumarak göğsünden yayılan kokusunu içime çekip nefesimi tuttum, başımı döndürüyordu. Tek elimi beline atıp gözlerimi araladığımda nefesim kesilmişti, maviliklerini yakından görmeye ne kadar hasret kalmıştım öyle. Sonucunu düşünmeden biraz daha yaklaşıp gözlerine daldım.

"Seni özledim."

Kendime mukayyet olamıyordum. Psikolojik açıdan tam düzelmediğimi hissetsem de ondan ayrı kalmak istemiyordum. Bir tepki vermemeye çalışsa da sağ yanağı seğirmişti. Kollarımı boynuna dolayıp kafamı göğsüne yasladım. Beni itmekle çekmek arasında bir ikilem yaşıyordu.

"Seninle ne yapacağım?"

İçerlenmişti, kafamı göğsünden çıkartıp tüm pişmanlığımla boğuklaşan gözlerine baktığımda derinlerde bir yerlerde gerçekten de üzgün, bana kırılmış şekilde bekleyen bir çocuk görmüştüm sanki... Kalbim sızladığında yüzünü kavrayarak ona yaklaştım. Yukarı uzanarak önce yanağını, ardından göz kapağını öptüm.

"Özür dilerim. Lütfen, telafi etmeme izin ver."

İnançla ona bakmayı sürdürdüğümde güzel kirpikleriyle maviliklerini örttü, benimle bu konu hakkında konuşmak istemiyordu, kendini bana açmak istemiyordu ama benden uzakta kalmak da istemiyordu, o da özlemişti.

Canını sıkmıştım, yakmıştım, bu duygular onu korkutmuştu. Ona yakın olmamın hissettirdiklerinden her ne kadar çekinse de bir şekilde bana karşı koyamıyordu. Hisleri sandığından da güçlüydü, artık gözlerine bakarken onu okuyabiliyordum ya da okumama izin vermişti. Daha fazla ileri gitmemem için yumduğu gözlerini araladığında bakışlarındaki o sisli ifade de ortadan kaybolmuştu.

"Dikkat et," dedi. Hareketlerimden bahsediyordu. Bir daha anlamadan, olayı bilmeden hareket etmemi, onu kızdırmamı istemiyordu.

"Özür dilerim, tekrar."

Hissettiğim pişmanlık ve üzüntü her uzvuma dağılmıştı, bende her ne varsa olabildiğince ona açarak göstermek istiyordum. Ne kadar samimi ve içten olduğumu bilmesi, ona verdiğim değeri hissetmesi gerekiyordu. Kafasını usulca salladığında belimdeki elleri gevşemişti, itiraz etmeden ondan ayrıldığımda bakışlarını kaçırdı, o çok farklı gözüküyordu. Hayretle aralanan dudaklarımla ona bakmayı sürdürdüğümde ilk defa gözlerini kaçırmasının şokunu yaşıyordum.

"Bir süre beni zorlama."

Gözlerime baktığında kendinden oldukça emin gözüküyordu. Beni affedebilmesi için zamana ihtiyacı vardı, ona istediği kadarını verecektim, en azından aramızı düzeltebilmiştim. Altdudağımı dişleyip başımı salladım:

"Ben, Mia'yı arayayım." Tam zamanında, aramızda oluşmakta olan gergin atmosferi dağıtabilmiştim. Bir adım yana kayınca, beklemeden duvarla arasından çıkarak aşağı indim.

Mutfak tezgâhının üzerinde bıraktığım telefonumu oyalanmadan elime alıp Mia'yı arayarak balkona doğru geçtiğimde rahat bir soluk vermiştim, Mia'yla kafamı dağıtabilirdim. Çok geçmeden ahizeden heyecanlı sesini duyduğumda alayla gözlerimi devirmeden edememiştim. Bu kız bir tür enerji hapı falan mı kullanıyordu? Sürekli enerjik ve canlı olan görüntüsünü genlerine borçlu olamazdı herhalde.

"Elis, duymuyor musun?"

Düşüncelerimin çakışmasıyla oluşan dalgınlığımdan ikinci kez seslendiğinde kurtulabilmiştim.

"Mia, nasılsın?"

"İyiyim, sorduğun için teşekkürler, sen nasılsın?"

Dudaklarımın kenarları yukarıya doğru kıvrıldığında, saçlarımı kavrayarak kulağımın arkasına sıkıştırmıştım.

"İyiyim ve aynı zamanda biraz da mahcup."

Ufak bir şaşkınlık nidası gelmişti.

"Neden?"

Boğazımı temizleyip, oturuşumu düzelterek sırtımı dikleştirdim.

"Bana gönderdiklerin yüzünden tabii ki, beni çok mahcup ettin, Mia."

"Elis, özür dilerim ama... Mahcup ne demek?"

Ufak bir kahkaha atmaya başladığımda o da bana katılıp devam etti.

"Az önce de dedin, anlamasam da belli etmeyeyim dedim ama... Cidden merak ettim."

Kendimi toparlayarak gülmemi durdum.

"Yani nasıl desem, kısaca beni utandırdın."

"Niye? Neden utandın ki?"

Suratımda garip bir gülümseme oluşmuştu.

"Aynen Mia. Değil mi? Boş ver en iyisi, her şey için fazlasıyla teşekkür ederim."

"Ne demek, arkadaşız biz artık."

"Tabii. Sen ne yapıyorsun?"

"Sana bahsettiğim çocukla buluşacağız, hem de birazdan! Onun yanına gidiyorum." Sesindeki coşku giderek artmış, hevesle konuşmuştu. Heyecanlanan suratı gözlerimin önünde canlanmıştı.

"Vay canına, sen mi teklif ettin?"

"Hayır, o!" Mia da teklif etse sorun olmazdı, her şeyi erkeklerden beklememize gerek yoktu. Yemek yiyeceğimiz, aşık olacağımız kişiyi kendimiz seçmeliydik.

"Sana dediklerimi giydin değil mi?"

"Evet, kendimi bu kıyafetlerin içinde çok iyi hissediyorum, Elis! Sen benim kurtarıcımsın, teşekkürler!"

"Ne demek, ne zaman yardıma ihtiyacın olursa ara."

"Tamamdır, şimdi kapatmam gerekiyor, daha sonra seni ararım."

Mia'ya iyi dileklerimi sunarak buluşmadan sonra beni aramasını tembihledim ve telefonu kapattım. Mutfağa geçerek dün Mia'dan kopya çektiğim kahve için gerekli olan malzemeleri toparladım, dolap bizim gelmemiz için özenle hazırlanmıştı. Hazırlayan kişiye buzları da unutmadığı için içimden şükranlarımı sunuyordum. Elimde bulunan kahveyle de dünkü aromanın benzerini yakalamayı umuyordum. Sırasıyla her şeyi Mia'nın yaptığı gibi yapıp kahveleri bahçeye götürdüğümde Mesih aşağı iniyordu, omzumun üzerinden ona döndüğümde suratındaki garip ifadeyi saliselik de olsa yakalayabilmiştim. Bizimle alakalı değildi, kafasına farklı şeyler takılmış gibiydi.

"Gelsene, kahve yaptım." Suratında oluşan gergin ifadeyi toplayamadan bahçeye girip elindeki telefonu masaya koydu. "Her şey yolunda mı?" dedim, bardaklardan birini ona doğru ittirerek.

"Sayılır." Daha fazla konuşmamak için kahveyi bahane ederek içmeye başladı.

"Ne olduğunu bilmek istiyorum. Buraya geldiğimizden, hatta belki de daha önceden beri zihnindeki bir çuval düşünceyle dolaşıyorsun, seni böylesine kaybeden şey ne, benimle paylaşmalısın..."

Pürüzsün beyaz cildi, kastığı kemikleriyle karşımda bir heykel gibi duruyordu. Her ne kadar kendini, buz parçalarıyla mimiklerine kadar örse de maviliklerinde meydana gelen hüzünlü dalgalara ara sıra o bile engel olamıyordu. Mesih huzursuzdu; aklına taktığı, olmasından çekindiği bir şey vardı. O gördüğüm dalgalar sol yanıma saplanıp orayı daha da eşelediğinde tüm huzursuzluğunu mideme hapsetmiştim.

Ara sıra ortaya çıkan kederiyle, onu ilk defa böylesine çaresiz görüyordum. Bazen ne yapacağını bilemez bir hâl alıyordu. Bunları her ne kadar bana belli etmemeye çalışsa da anlıyordum, duygularını iliklerime kadar hissedebiliyordum. Yansımasında neredeyse kendimi gördüğüm gözleri bana bakmayı sürdürünce, "Bana anlat," diyerek yineledim.

"Bilemiyorum," dedi.

Birine bir şeyi anlatmayı nasıl yapacağını bile bilmiyordu. Ah, Mesih bu zamana kadar nasıl yaşadın sen böyle, sürekli içine ata ata... Yanaklarım kendiliğinden yukarı doğru kıvrıldı, kalkıp yanındaki sandalyeye geçtiğimde içim kıpır kıpırdı. Dizinin üzerindeki elini iki avcuma alıp ona yumuşak bir ifadeyle tebessüm ettim.

"Ben sana öğretirim."

Buz mavileriyle irislerim kenetlendiğinde aramızda bir bağ daha oluşmuştu sanki, zaten kuvvetli olan ilişkimize yeni bir temel daha atılmıştı, bir soluk alıp yüzümü ona yaklaştırarak gözlerinin içerisine baktım. Olabildiğince saf, içten ve ona karşı özenli gözükmek istiyordum ki bana içini açabilsin, tüm sıkıntısını anlatabilsin.

Temkinli bir ifadeyle beni izlemeye devam ediyorken, "Aklından şu an ne geçiyorsa bana söyle," dedim. Gözleri yüzümde kısaca gezinip geri irislerime daldığında, söyleyip söylememek arasında kaldığını hafifçe çatılan kaşlarından anlayabilmiştim. Araladığı dudaklarından, "Acayip güzelsin." diyerek şakıdığında mideme giren kramplar sanki bütün gün bu anı bekliyor gibi, şiddetle hoş bir sızı yapmaya başlamışlardı. Gözlerim irice aralandığında kirpiklerim kaşımın altındaki ete değmişti.

"Ben..." Bakışlarımı etrafta gezdirip tekrar onu buldum. "ciddi bir şey soruyorum."

Tek kaşı kalktı, yüzünde oluşan ciddi ifadesi, mümkünmüş gibi daha fazla erkeksi gözükmesine sebep olmuştu.

"Bana aklımdan geçen şeyi söylememi istedin, öyle yaptım."

Kalbim birden teklediğinde ağzımın içi kurumuştu. Bana iltifat etmek istemiyordu, benimle yakınlaşmak istemiyordu ama bir anlık samimiyetime inanarak aklından geçenleri paylaşıyordu. Nefesimi kesmişti, beni bir anda küle çevirebiliyordu. Dudaklarımı güçlükle birbirinden ayırdığımda geri çekildi, artık daha ciddi duruyordu

"Teşekkür ederim." Sorarcasına bakınca, "Beni güzel bulduğun için," diye ekledim.

Alayla gülümsediğinde sebebini anlayamadığım için kaşlarımı çattım.

"Her neyse." Kestirip atsa da altında çok şeyler yatıyordu, aslında daha fazlasını söylemek istiyordu ama her zamanki gibi susmayı tercih etmişti. "Dışarıdan birkaç malzeme alacağım, gelmek istersen..."

"Hemen hazırlanıyorum."

Birden kendimi ayakta bulduğumda tepkim suratının ışıldamasına sebep olmuştu, dudaklarımı birbirine bastırıp suratımı ekşittiğimde görmezden gelerek, "Hazırlan öyleyse," dedi. Onunla beraber alışveriş yapma fikri bile hoşuma gitmişti, buraya gelmek aslında ikimiz için de iyi olacaktı, biraz yalnız kalmaya ihtiyacımızın olduğunu ancak onunla birkaç gün geçirince idrak edebilmiştim.

Mia'nın gönderdikleri ve yanımda getirdiklerim arasında biraz incelemeler yaparak açık mavi renk, paçaları uzun ve bol inen yüksek bel kotu bacaklarımdan geçirip üzerine kısa, gri renkte, balıkçı yaka, dar bir tişört giydiğimde göbeğim biraz açık kalmıştı. Saçlarımı tepemde dağınık bir topuz yapıp boynuma kısa zincir kolyeyi geçirdiğimde hazırdım.

Yüzümü biraz nemlendirdikten sonra dudaklarımı kahverengi bir kalemle çerçeveleyip parmağımla dağıttım, parmağımda kalan boyayı yanaklarıma yayarak doğal bir kızarıklık görüntüsü verdim, allıkla bu bitişi yakalayamıyordum. Tam parfümüme uzanacakken telefonum çaldı, çıkarttığım eşofmanın cebinden alıp ekrana baktığımda Selenay'ın aradığını gördüm.

"Birazdan gelirim."

Telefonumu masadan alarak odadan dışarıya çıktığımda çağrı sonlanmıştı. Geri Selenay'ı arayarak omzumu duvara yasladım. Aralık olan kapıya kuşkuyla bakıp üzerini örttükten sonra balkon kapısına yaklaşıp çağrıyı onayladım.

"Ben de seni arayacaktım, ne haber?"

"İyiyim de burası biraz karışık." Sesi sıkıntılı geliyordu.

"Ne oldu, problem ne?"

"Alaz bir şey demedi ama biraz garip gözüküyor. Bir de bu akşam Vuslat'ta Şah'ı gördüm, hiç eskisi gibi durmuyor."

Kaşlarım kendiliğinden çatıldığında Şah'la ilgili dedikleri canımı sıkmıştı. Depoda dedikleri ve sesindeki korkutucu tını kulaklarımı doldurduğunda tüylerim ürpermişti.

"Bir şey mi yaptı?"

"Ne bileyim, eskiden onu görünce gerilmiyordum, güleç bir hâli vardı ama şimdi sanki o adam gitmiş, yerini acımasız bir seri katil almış. Suratının ifadesi bile değişti, korkutucu duruyor. Nida da öyle..."

Karnımda huzursuz bir kıpırtı belirdiğinde, Nida ve Şah'ın donuklaşan suratları gözümün önünde belirivermişti. Altdudağımı dişlerimin arasına alarak ezdim.

"Sana bir şey söyledi mi?"

"Yok da... Bir tuhaf bakıyor, düşmanıyım sanki." Onlardan ne kadar rahatsız olduğu sesine kadar yansımıştı.

"Nida'yla konuşmayı denedin mi?"

"Hiç içimden gelmiyor, yanına bile gitmek istemiyorum, uyuz oldum ona da niyeyse."

"Şah zaten çok değişti. Beni öldürmeyi bile düşündüğünden eminim. Garip bir şeyler var onda. Dikkat et."

"Değişti mi? Yoksa hep mi böyleydi? Bence o, aslında böyle biriydi ve kendini gizledi."

Söyledikleri, mümkünmüş gibi daha fazla canımı sıktığı için onunla ilgili daha fazla konuşmak istemedim.

"Bu arada Alaz muhbirmiş, sandığım gibi Mesih'e ihanet etmiyor."

"Biliyorum, Mesih'le olan konuşmasına denk geldim."

"Yakalandın mı bari?" İstem dışı kıkırdamıştım, ben de aynı şekilde Mesih'e yakalanmıştım.

Selenay son dediğimi duymazdan gelerek, "Ne zaman döneceksiniz?" dedi. Sırtımı duvardan ayırarak geriye doğru bir bakış atıp tekrar önüme döndüğümde cevap vermeme fırsat kalmadan heyecanla, "Bir şey öğrendim," dediğinde bakışlarım ufalmıştı.

"Neyi?"

"Birileri Kehanet'i eski hâline getirmeye çalışıyor, bayağı da sağlam kaşıyorlar Melikşahları. Şah'a kalırsa çok büyük şeyler patlatacak, yer yerinden oynar diyorlar. Mesih de bunları önlemeye çalışıyor sanırım. Bu gibi şeyler işte."

Zihnimde bazı parçaları yerine oturtmaya başladığımda alelacele, "Aaron diye biri var, bu ismi araştırmaya çalış, artık kapatmam gerek." dedim.

Konuşmasına fırsat tanımadan telefonu kapattığımda kafam karışmıştı. Tüm bu olanlar, kalkıp buraya gelmemiz, en başından beri yanıltmacaydı. Mesih, Melikşah ve diğerlerinden gerçekleri bildiğini saklıyordu. Sürekli Aaron'la buluşması, özel konuşmaları... Kesinlikle ondan yardım alıyordu. Bu da demek oluyordu ki Aaron'un da Kehanet'le ilgili bağlantıları vardı.

Bakışlarım kısıldığında kafam kendiliğinden sallanmaya başlamıştı. Onlar liseden arkadaştılar, Aaron'un Kehanet'le bağlantısının olmaması imkânsızdı. Neler olmuştu, neden terk etmek zorunda kalmıştı ya da Kehanet'i eski hâline getirmek isteyen kişiler kimlerdi, Mesihler her şeyi halledebilmişler miydi? Kafamın içerisindeki sesi susturmak istercesine kafamı sertçe iki yana salladığımda kapım tıklanmıştı.

"Girebilirsin"

Aralanan kapının ardından çehresinin yarısı görünmüştü, üzerime bir bakış atarak, "Çıkmamız gerekiyor," dedi.

"Ah, tabii hazırım." Hızla ona doğru ilerlerken ayağımı yatağın kenarına çarptım.

"Sakin ol."

Yaptığım sakarlık yüzünden utançla ısınan suratımı, dişlerimi birbirine bastırarak eğip yanından geçerek mırıldandım:

"İnelim."

Ona en iyi hâllerimi göstermek istiyordum, yanında sakarlıklar yapmak beni utandırıyordu. Neyse ki ayağımı burkmamıştım, bu daha da utanç verici olacaktı ve bugünkü alışverişimizi erteleyecekti veya Mesih yalnız gidecekti.

"Ne alacağız?" dedim arabaya bindiğimizde.

"Kaldığım odanın aydınlatmasında sorun var, onun için birkaç şey."

Havalanan kaşlarımla ona abartılı bir coşkuyla baktım.

"Elektrik işlerinden anlıyor musun?"

Bakışlarını yoldan çevirmeden kafasını salladı.

"Yapay ya da doğal, ışıklı olan şeylerden hoşlanıyorum."

Yan çehresine dalıp gittiğimde yerin dibine girecektim sanki. Onun babasından kalan teleskopunu kırmıştım, *belki de hayatında en değer verdiği şeydi, en ilgi duyduğu... Hoyratça onun değerlerini kırmıştım.*

Çarşıya geldiğimizde elektrik aletleriyle dolu olan bir dükkâna girmiştik, Mesih'in baktığı şeyleri anlamasam da birkaç adım ötesinden giderek onu izledim. Elindeki kabloları inceliyor, başka parçalara da bakıyor, tüm dikkatiyle alacağı malzemeyi doğru seçmeye çalışıyordu.

Ona bakakaldığımda artık benden bile bihaberdi. Vuslat'ta ya da herhangi bir yerde gördüğüm gibi umursamaz ve ifadesiz değildi. Daha hayat dolu gözüküyordu, onu bu şekilde görmek içimi ısıtmıştı. Sanki bizden sakladığı yönlerini keşfetmek, hiçbir anını kaçırmak istemiyordum. Bu hâllerini gördükçe, göründüğünden çok daha fazlası olduğunu hissederek daha fazla yaklaşma arzusu güdüyordum.

Onu tanımak istiyorum...

Mesih kasaya geçtiğinde kapının önüne çıkarak temiz havayı ciğerlerime çekip gözlerimi yumduğumda tatlı bir kedi sesi işittim.

"Seni kim bıraktı buraya!" Kar beyazı renkli, buz mavisi gözlü minik kediye doğru çömelip başını okşadığımda ayaklarıma sırnaşmıştı. "Dur bakalım." İki elimin arasına alarak onu kaldırdığımda yer yer kararan tüylerinden sahipsiz olduğunu anlamıştım. Dükkânın kapısı açılınca, doğrularak o tarafa döndüğümde Mesih, anlaşılan beni bir kediyle görmeyi beklemiyordu.

"Baksana, sana benziyor." Suratıma dağılan gülümsemeyle kediyi ona doğru tuttum, göz renkleri neredeyse aynıydı, o kadar güzeldiler ki... Kediye baktıkça içim gidiyordu. "Onu nasıl bırakacağız, çok küçük!" Pembe ağzını açıp bana tatlı tatlı miyavlarken onu nasıl ardımda bırakabilirdim ki. Kediyi biraz daha sevip kafamı kaldırdığımda Mesih'i etrafta görememiştim. Yumuşak, küçük kafasını koynuma yaslayarak etrafa bakındığımda suratımdaki o sevecen ifade gitmiş, kaşlarım çatılmıştı. Birkaç adım daha atıp telaşla etrafıma bakınırken ilerideki yemek arabasının önünde Mesih'in sırtını görmüştüm, biriyle konuşuyor gibi gözüküyordu. Boşta kalan elimle kedinin kafasını okşamaya devam ederek Mesih'e doğru ilerlediğimde, kucağımda gittikçe mahmurlaşan kedi, sürekli hoşnut mırıltılar çıkartarak üzerime daha bir rahat bırakıyordu kendini.

Yanına geldiğimde, karşısında Aaron'u gördüm. Suratımın istemdışı bir şekilde kasılmasına engel olamadığımda kanım donmuştu sanki. Daha dün geceki saçmalığına bir anlam bulamamışken ertesi gün de onu görmek rahatsız ediciydi. Suratım belirgin bir hızla bozulduğunda bunu fark etse de umursamadan kaşlarını kaldırarak benimle kediye baktı.

"Görüşmeyeli nasılsın Elis?"

Aaron'un bana yönelttiği soruyla, Mesih'in de dikkati kediyle üzerimde toplanmıştı.

"Kedi bizimle mi geliyor?"

Aaron'un sorusu havada asılı kalsa da bundan olumsuz anlamda etkilenmediği suratında asılı kalan kurnaz tebessümünden belli oluyordu.

"Anlaşılan kız arkadaşının sokaktan topladığı ilk hayvan değil."

Ters bir şekilde ona baktığımda omuz silkmekle yetinmişti. Benimle ilgili yaptığı varsayımlar sebebiyle, bana daha da iğreti gelmişti. Aaron'un sözlerinden Mesih'in de hazzetmediği kıvrılan üstdudağından belli oluyordu.

"Yanıldın," dedim yapmacık bir tebessümle, amacım daha fazla gerilmeden konuyu kapatmaktı.

O benimle pek aynı fikirde değil gibi gülümsemesini iyice genişleterek bana yaklaştı.

"Siz almıyorsanız kediyi kendime istiyorum."

Kollarını üzerime doğru yükseltince kenara çekildim.

"Lüzumu yok, o bizimle olacak."

Kızgın bakışlarım onunla Mesih'in arasında dolanmaya başladığında göğüs kafesim hiddetle inip kalkmıştı. Destek almak istercesine Mesih'e ters bir bakış attığımda Aaron da suratındaki pişkin ifadesiyle Mesih'in konuşmasını bekliyordu.

Duymasam da nedense içinden bir küfür savurduğunu biliyordum. "Elis..." dedi ve dişlerini birbirine bastırdı. "Dönüşte petshopa gideceğiz."

Zafer kazanmışçasına sırıttığımda dişlerimin hepsi ortaya çıkmıştı. Pişkin bir ifadeyle Aaron'a bakıp kediyi kendime daha fazla yasladığımda suratı ifadesiz olsa da gözlerinde eğlendiğini belli eden garip ışıklar vardı, kediyi ona kaptırmadığım için, içim garip bir coşkuyla dolmuştu.

Aaron, krem rengi, klasik ceketinin önünü geri iterek ellerini kumaş pantolonun ceplerine soktu, bakışlarını sol taraftaki soluk ağaçlarda gezdirerek, "Sizlere birer kahve ısmarlayayım," dedi. Mesih bu teklifi garipsememişti, Aaron'la rastlaşmayı da garipsememişti, aslında bilinçli olarak denk getirmişlerdi. Hâlâ beni olayların dışında tutmak istediği için her ne kadar temkinli adım atsa da her şeyin farkındaydım.

Aaron'un biraz gerisinden yürüdüğüm için nazikçe esen rüzgârın karıştırdığı sarı saçlarının kıpırtısına takılmıştım,

aynı hareketin biraz benzeri uçuşan ceketinin eteklerinde de gözüküyordu. Eski çağlardan gelen bir prens veyahut kıdemli biri gibiydi; nerede olursa olsun, yabancı kaçacak bir siması ve tarzı vardı. Doğduğu yere bile ait durmuyordu.

Bakımsız kalan ağaçların yanından geçerek ufak, önünde eski dönem film panolarının asılı olduğu bir kahveciye girdiğimizde aldığım çekirdek kokularıyla mest olmuştum. Öylesine yumuşak, pürüzsüz ve temiz bir aroması vardı ki insanın içini huzurla kaplıyordu. Duvarların alacalı rengi, bütünüyle baktığımızda net bir kahverengiyi anımsatsa da yer yer farklı ton vurguları biçiyordu. Sırt kısmı iki tahtadan oluşan sandalyeyi çekip oturduğumda masadan rahatsız edici bir temizlik sabunu kokusu yayılmıştı. İstemsizce yüzüm buruştuğunda mekândaki kahve kokusuna yoğunlaşmayı tercih ettim. Aaron, ince menüyü önüme iterek, "Harput dibeği öneririm," dedi. Öneri yapacak kadar deneyimi olduğu için kafamı sallayarak siparişi ona bıraktım, dibek kahvelerinden hoşlanıyordum, iyi bir tercihti.

"Ona hangi ismi vereceksin?"

Siparişleri alan garson yanımızdan ayrıldığında boş bir ifadeyle bakakalmıştım, kediye ne isim vereceğimi henüz düşünebilme fırsatım olmamıştı. Kafamı çevirip yerde sütünü içen minik kediyi izlediğimde kafamda örnek bir isim dahi oluşmamıştı. Bakışlarım Mesih'i bulduğunda tekrar gözlerinin benzerliği zihnimde canlanınca ona yakın bir isim vermek istemiştim.

Koyacağım ismin Mesih'in ilgisini de çekmesini istediğim için tam olarak anlamını ve hikâyesini bilmesem de "Orion," demek istedim. Tepkisini merak ettiğim için fikrimi belirtmeden önce Mesih'e dikkat etmiştim, ismi duyar duymaz önce hafif bir hareketle kaşları titremişti, ardından dudağının kenarı belli belirsiz bir biçimde yukarı doğru kıvrılmıştı. Bu isim tahmin ettiğimden de fazla ilgisini çekmişti. Karnımın altında karıncalaşma olduğunda içim kıpır kıpırdı, Orion bildiğim

kadarıyla ismini Yunan mitolojisinden alan ve efsanesi olan parmak bir takımyıldızın ismiydi. Şimdi kedi Mesih'e daha çok benzemişti.

"Bu ismi çok düşündün mü?" Aaron bu sefer ciddiydi, koyduğum isim belli ki onun da ilgisini çekmişti.

Mesih'in gözleri önce Orion'u, ardından beni bulmuştu.

"Sütü bitti."

Mırıldanmasından hâlâ aç olduğunu görebiliyordum, yerimden kalkıp biraz daha süt istemek için garsonun yanına ilerlediğimde kafam karışmıştı, Mesih bilerek masadan kalkmamı istemişti. Sütü alıp Orion'un yanına eğildim, önüme düşen tutamların arasından ikisine kaçamak bir bakış attığımda Aaron, masada sürdüğü USB'yi Mesih'in parmaklarının arasına iliştirmişti. Dikkat çekmeden önüme dönüp sütü kâseye doldurduktan sonra kalkacakken kafenin önünde, ağaçların arasında duran bir çocuk ilişmişti gözüme. Kısılan bakışlarımla onu dikkatlice incelemeye devam ettiğimde dudaklarım aralanmış, ifadem gerilmişti. Beni fark etmemesi için ağzımı kapatıp kafamı eğdim, minikle ilgilenerek kuruyan dudaklarımı ıslattım, Melikşah'ın gölgeleri, ikizler, buradaydı...

Dokuzuncu Bölüm

"Doğru insanı beklemek yerine,
doğru insan olmaya ne dersin?"
Şule Terzi

Bölüm Parçası: Kanye West, "Stronger"

Çehresi turuncu ve yeşil minik taşlardan oluşan küp şeklindeki minik lavabonun avizesine bakakaldığımda ellerim titriyordu. O gelmese de burada gibiydi, ikizler belki de başından beri bizi takip ediyorlardı. İşaret ve başparmağımı alt dudağıma götürerek tırnaklarımla dudağımı kıstırdığımda aynadaki yansımamla göz göze gelmiştim. Kenarlardan dağılan saçlarım, sinir bozucu bir şekilde kalkık duran kaşlarım ve dağılan ifademi, musluğu açıp biraz boynumu ve kollarımı ıslatarak değiştirmeye çalıştım. Belki de Mesih, bu yüzden her işini rastlantı kategorisinden halletmeye çalışıyordu, göze sokmuyordu. Belki de haberi dahi yoktu. Kederli bir iç çekip saçlarımı düzelttim, parmaklarımla şakaklarımı ovaladıktan sonra lavabodan çıktım. Gülümseyerek, yemek kabının yanında sere serpe yatan Orion'u kucağıma alıp masaya oturduğumda tüm ilgi odağı biz olmuştuk

"Orion'u biraz alabilir miyim?"

Hayal kırıklığıyla Orion'a baktığımda o sadece bana aitti, onu Aaron'a vermek istemesem de kibarca uzattım.

"Dikkat et lütfen."

Özenle Orion'u kucağına alıp kafasını sevmeye başladığında içten ve samimi gözüküyordu... Onu paylaşmak istediğim kişi kesinlikle Mesih'ten başkası değildi.

"Gitmeden iki sokak ötede bir veteriner..."

"Götüreceğiz." Mesih onu sertçe böldüğünde irkilsem de hoşuma gitmişti. Orion'u düşünmesi, ona ilgi duyması bende muazzam bir coşku uyandırmıştı. Aaron alayla gülümseyip kediyi sevmeye devam ettiğinde Orion artık huysuzlanmış, rahat bırakılmak istiyordu.

"Alayım." Kollarımı uzatınca itiraz etmeden kediyi bana verdi. Nazik bir hareketle onu yere koyduğumda kahvelerimiz gelmişti.

Fincanı dudaklarıma götürüp bir soluk aldığımda kafeye girdiğimizden beri dört bir yanımı esir alan o hoş kokuya yakından tanıklık etmek muazzamdı. Kelimenin tam anlamıyla mest olmuştum. Aldığım ufak yudumun ardından bir kez daha içtiğimde istemsizce gözlerim irileşti, böyle bir tat gerçekten de mümkün olabilir miydi?

"Beğendin, değil mi?"

Kafamı sallarken onaylar anlamda mırıltılar çıkartmamak için kendimi dizginliyordum.

"Muhteşem..."

Ağabey-kardeş, ikisi de belli ki bu işin piri olmuşlardı, damak tatlarını biliyorlardı. Kahvenin aynı zamanda da sakinleştiren, huzur veren bir aroması vardı. Birkaç iri ve sabırsız yudumun ardından fincanım bittiğinde suratımda bir tebessüm oluşmuştu.

Kahvelerimiz bittikten sonra oradan ayrılıp Orion'u veterinere götürerek gerekli kontrollerini yaptırıp, ihtiyacı olan her şeyi aldıktan sonra eve yönlenmiştik. Sokakta kaldığı için kiri belli eden, bakımsız kalmış tüylerini yıkayarak temizledikten sonra, tüylerini tarayıp onu serbest bıraktığımda hayvanın sıması bile değişmişti. Sevmişti bu evi, benimsemişti. Evi tanımasına izin vererek onu rahat bırakıp kaldığım odadaki eşyaları toparlamaya başladığımda Mia sayesinde işim zorlaşmıştı.

Anlaşılan bugün Mia'nın buluşması henüz sona ermediği için beri aramamıştı, dışarıdan ne kadar ulaşılmaz gözükse

de insanların çekinmeden irtibat kurabileceği, sevecen birine benziyordu. İnsanlar göründüğünden ne kadar da farklıydı böyle. Kehanet'e geldiğimden beri, belki de hayatım boyunca görmediğim kadar fazla insanla tanışarak sohbet edebilme şansım olmuştu.

İlk başta geldiğim bu yerle ilgili birçok korku ve tedirginlik yaşıyorken zamanla ne olmuştu da kendimi sokaklarında yürürken güvende hissetmiştim. Kollarımı göğsümün altında bağlayarak ince tülün arasından karanlığın ağartmasıyla korkutucu gözüken ağaçları izleyerek düşüncelerimin arasına dalmaya devam ettim.

Lidya, Onat, Semum, Şeyda ve daha fazlası... Her biri de ilk başta gördüğümde bana çok farklı hissettiren, iletişimimiz ilerledikçe daha farklı bağlarımın oluştuğu insanlardı. Aslında dışarıdan bakıldığında her birimiz ne kadar da farklı görünüyorduk ya da tanınıyorduk. Birini tanımadan ya da bir yeri görmeden önce onlarla ilgili bilgiler öğrenmek, olumlu veya olumsuz anlamda zihinde daha önce olmayan hatıralar yaşatıyor, bunlar gerçekmiş gibi inandırıyor, ardından kendimizce belirli yargılar koymamızı sağlıyordu.

Bir yeri keşfetmek kolaydı; zor olan, başka bildiğimiz bir yeri keşfetmekti.

Yargıları kırıp ona tekrar berrak bir gözle bakabilmekti, zor olan görebilmekti...

Beyaz camı açıp tülü kenara çekerek soğuyan havanın içeri girip odamda esmesine izin verdiğimde soğuk, ensemde bir daire çizerek tişörtümün içerisine kadar akmıştı sanki. Birkaç adımla pencerenin dibine gelip bahçeye bakındığımda salondan yayılan loş ışığın beraberinde Mesih'in bahçede oturduğunu görmüştüm.

İçimde oluşan bir yanma hissiyle omuzlarını ve sırtını izlediğimde onu anlayamadığım bir dille okuyabiliyordum. Son zamanlarda garip bir şekilde bazı şeylerin ters gittiğini, ilk başta oturttuğumuz taşların yerine uymadığını, yanlış şeyler yaptığımı hissetmek beni huzursuz ediyordu.

Peki ya sen, Mesih? Sen de mi karanlığın gölgede ürkütücü bıraktığı ağaçlar gibi ışığını kaybederek yalnız kaldın? Işık... Yapay ya da doğal, onun her türüne hayran olduğu ışık... Gözlerim kendiliğinden kapandığında sesi kulaklarımda yankılanmaya başlamıştı.

"Rengi göz parçası"

"İris"

Beni tanıdığından beri kurduğu sayılı diyaloglarında bile gözlerime vurgu yapmıştı. Dudaklarım kendiliğinden aralanınca gözlerimi açarak sırtına bakmaya devam ettim. Açık kehribar rengi gözlerim onun ilgisini mi çekiyordu, beni de bir ışık olarak görebilmesi mümkün müydü? Gözlerim dolarak ona bakmaya devam ettiğimde hayrete düşmüştüm, fark ettiğim ayrıntıyla kendimi tutamadan bir damla yaşın gözlerimden akmasına izin verdiğimde artık amacım onunla iyi vakit geçirmek olamazdı, değildi. Onu tanımak da değil, sadece onu anlamam lazımdı. Mesih, belki de en başından beri bunu istiyordu... Birkaç damla daha birbirini takip ederek çenemde topladığında avcumun dış kısımlarıyla yüzümü silerek titrek bir nefes aldım.

Onun aradığı ışık olacaktım. Tıpkı ayın gökyüzünü aydınlattığı gibi, onu aydınlatarak görmek, göstermek istiyordum. Melikşah ya da diğerleri, hiçbiri umrumda bile değildi. Beni son ana kadar tüketmeleri gerekse bile kaçmayarak her zaman Mesih'e bakıp onu aydınlatmaya devam edecektim.

O gece, ayın altında Mesih'in loş bedenine bakarak buna ant içmiştim.

Miniğin parke üzerine bıraktığı atıklarını temizleyip kendimce ona tuvalet eğitimleri vermeye başladığımda bu konuda beni biraz zorlayacak gibi gözüküyordu. Öğlen güneşinin vurduğu bahçeye çıkıyor, çimlere biraz sürtünüp geri eve giriyordu.

"Orion, bugün yaramaz günündesin herhalde."

Utanmaz bir şekilde arkasını dönüp poposunu sallayarak bahçeye geri çıktı, anlaşılan artık ona ilk günkü kadar çekici gelmiyordum. Koşturarak tekrar salona girdiğinde merdivenden inen Mesih'e doğru koşturarak ayaklarına dolanmaya başladı. Kınayarak Orion'un Mesih'e olan ilgisini izlemeye devam ettim. Dikkatli hareketlerle merdivenden inip Orion'u incitmemek için hareketsiz kaldığında, "Seni sevmiş," dedim. Eğilerek ona rahat vermeyen kediyi kucağına alarak koltuğun üzerine koyduğunda belki de onu eve aldığımız için çoktan pişman olmaya başlamıştı.

"Beni mi kıskanıyorsun?"

Abartı bir refleksle saçımı savurup sırtımı dikleştirdim.

"Ne münasebet."

"Suratında haset dolu ifadeyi görünce..."

"Abartma, sadece her şeyiyle ilgilenen benim ama o suratına bakmayan senle oynuyor, biraz nankörce." Lafını kesip hızla konuştuğumda suratıma bakakalmıştı.

"O sadece bir kedi." Yüzüm istemdışı ekşidiğinde utanmıştım, gereksiz tepkiler vererek ağzımı yine tutamamıştım.

"Onun bir adı var, Orion," diyerek konuyu dağıtmaya çalışım. Koltuktan inen Orion patilerini Mesih'in bacaklarına uzatarak pantolonunu tırmalıyordu.

"Sen," diyerek lafını yarıda kesti.

"Ben ne?"

Omuz silkti.

"Her neyse, akşam konuşuruz." Bu sefer lafını gerçekten de vakti olmadığı için kesmişti. Kediyi tekrar koltuğa bırakarak, "Ben çıkıyorum, dışarıda işlerim var," dedi.

Altdudağımı dişleyerek kafamı salladım.

"Ne olduğunu sormuyorum."

İlk başta afallayan suratı, yerini olumlu bir ifadeye bırakmıştı.

"Masanın üzerinde birkaç numara var, acıkırsan sipariş verebilirsin."

"Ne zaman gelirsin?"

"Bilmiyorum, acıkırsan ye, beni bekleme." Koltuktan kalkıp kapıya kadar onunla beraber yürüdükten sonra sırtına dokununca bana doğru döndü.

"Dikkatli ol."

Gözlerini yavaşça kapatarak beni onayladıktan sonra evden çıktı.

Gitmesi evi rahatça temizleyebilmem için iyi olmuştu. Koltuğun üzerine tuvaletini yapan Orion'u görünce, suratımda oluşan ağlamaklı ifadeyle hayıflanarak ona doğru koşmaya başladığımda bahçeye kaçmıştı.

Kullanmadığımız odaları temizlemek niyetinde olmadığım için banyolarla işim bittikten sonra, kendi odamdan önce Mesih'in kullandığı odayı halledecektim. Kapısını aralayıp içeriye girdiğim an odasına yayılan güzel kokusunu almıştım. Garip bir şekilde etrafa bakındığımda herhangi bir dağınıklık görememiştim, yatağı dışında etrafta herhangi bir dağınıklık yoktu. Birkaç adım daha atarken ayağıma bir şey batmıştı, sağlam olan ayağımın üzerinde sekip acıyla inleyerek yere oturdum. Kendi kendime hayıflanarak ayağımın altına baktığımda neyse ki ufak bir morluk dışında herhangi bir kanama veyahut ezilme yoktu. Dolabın arasından sarkan bilgisayar şarjının giriş kısmına basmıştım. Dolabı açıp kabloyu aldım ve güzelce sardıktan sonra raftaki laptopun üzerine geri koydum.

Dağınık olan çarşafı çekip kaldırınca bir tıkırtı sesi gelmişti, yere sarkan çarşafı kaldırıp yatağa ittiğimde dün, Aaron'un Mesih'e verdiği USB'yi görmüştüm. Ani bir refleksle yere oturup onu elime aldığımda hissettiğim doyum bambaşkaydı. Yapmaya çalıştığım, her ne kadar doğru olmasa da tüm bunları Mesih'in iyiliği için yapacaktım. Raftaki laptopu çıkartıp açtığımda şifresiz olması garip gelse de umursamadan USB'yi hızlıca takarak içindekilere bakındım, hızla dosyaları aşağı indirip göz gezdirdiğimde hiçbir şey bulamamıştım.

Dosyalardan anladığım kadarıyla daha çok Aaron'un Mesih'e devrettiği işler, maddi gelirler ve birçok sayısal terimin olduğu yazılar vardı.

"Nasıl ya." Kendi kendime mırıldandım ve USB'yi bir kenara bırakıp laptobun içerisini araştırmaya başladım ancak hiçbir şey yoktu, yine benim işime yaramayan birkaç gereksiz dosya ve koca bir hiç. Altdudağımı, işaret ve başparmağımla kıstırarak kaşlarımı çattığımda öylesine kalakalmıştım. Bakışlarım odanın zemininde gezinirken aklıma gelenlerle bakışlarım kararmaya başlamıştı.

Mesih, önüme yem atmıştı, ziyafeti kaçırmam için...

Yataktan kalkıp deli gibi odanın içini aramaya başladığımda daha vaktim vardı, sakinliğimi koruyarak her yeri dikkatlice aramalıydım. Dolapların içlerine, yatağın altına, evde kenar köşe ne varsa her yere baktıktan sonra yorgun düşüp sandalyeye oturduğumda nefes nefese kalmıştım.

Yüzüme düşen saçlarımı geri itip kafamı kaldırdığımda tavandaki dışı camla örülü olan ampul gözüme çarpmıştı, sanki kapağının içinde siyah bir cisim vardı. Yutkunarak kuruyan boğazımı ıslatıp sandalyenin üzerine çıktım, yakından baktığımda daha da emin olmuştum: İçinde, tıpkı az önceki USB büyüklüğünde bir şey vardı. Ama buraya koyması akıl kârı bir iş değildi, ışık açıldıkça yayılan ısıdan ciddi hasarlar alabilirdi, Mesih bunu akıl edemeyecek kadar aptal olamazdı.

Aşağı inip kapının kenarındaki düğmeye basarak ışığı açtığımda yanmamıştı.

"Odamın aydınlatmasında bir sorun var."

Odasının aydınlatmasında bir sorun yoktu, bunu kendisi yapmak istemişti... Çekmecesinde gördüğüm tornavidayı alıp tekrar sandalyenin üzerine çıktım, camın kenarındaki çivileri dikkatlice çevirerek çıkartırken boştaki elimle de düşmemesi için camı tutuyordum. Çıkarttığım camı aşağı indirdiğimde içinde az önceki USB'nin aynısı vardı. Kalbim hızla atmaya başladığında amacıma ulaşmanın coşkusuyla kanım

kaynamaya başlamıştı. Aşağı inerek USB'yi bilgisayara takıp tırnaklarımı dişlerimin arasında ezmeye başladığımda sabırsızlıktan geberecektim.

Bilgisayarın ekranına düşen USB'nin gönderi iznine onay verince içerden gelen kırılma sesiyle yerimden sıçramıştım. Yataktan kalkıp kendimi salona attığımda dehşetle etrafa bakınıyordum. Sokak ve bahçe kapısı kapalıydı, Mesih etrafta gözükmüyordu, ayaklarımın gıdıklanmasıyla irkilerek aşağı baktığımda Orion mırıldanıyordu. Rahat bir nefes alarak kafamı geri yasladığımda yere düşürdüğü meyve tabağını görünce kırılma sesinin nereden geldiğini anlamıştım. Daha doğrusu ben kırılma sanmıştım, neyse ki kırılmamıştı, bir de tabağı temizlemekle uğraşamazdım. Orion'u kucağıma alıp kafasına bir öpücük kondurdum.

"Biraz bekle Orion, geleceğim."

Onu yere koyduğumda odaya girmeye çalışınca ayağımla ona engel oldum.

"Hayır, sen giremezsin"

Orion'u acımasızca dışarıda bırakıp, içeri tekrar girer girmez bilgisayarın başına koştum. Dosyaları görüntülemek için izin verince açılan dosyada tek bir klasör vardı. Kısılan gözlerimdeki heyecanla baktığımda yazan ismi tanımıyordum. Dosyanın üzerine tıkladığımda şifre istediği için ufak bir küfür savurmak zorunda kalarak inledim.

"Mirel hakkında"

Dosyanın ismini sesli okuduğumda kafamdaki soru işaretlerini gidermek amacıyla yaptığım keşfi daha fazla soru işareti yakalayarak sonlandırmıştım. İlerleyen saati ve dağıttığım odayı göz önünde bulundurarak USB'yi aldığım gibi yerine geri koyup vidaları iyice sıktıktan sonra, odasını toparlayıp temizleyerek geri bıraktım. Kendi eşyalarımı düzenleyip odamı temizlerken de aklımda sadece *Mirel hakkında* yazan dosya vardı. Aaron onu neden Mesih'e verme gereği duymuştu, Mesih neden bu dosyayı büyük bir titizlikle saklamıştı?

Kafamda bir ton soru işareti oluşmuştu. Odadaki işimi bitirdikten sonra Mesih gelene kadar boş oturup kafayı yememek için, internetten araştırdığım basit ve iyi görünen bir tarifi fırında hazırlayarak pişirdiğimde Mesih eve gelmişti.

"Geldin mi?"

Kalkan kaşlarıyla bana baktığında afallamış görünüyordu, son zamanlarda mutfakla haşır neşir olmam belli ki benim kadar onu da şaşırtmıştı.

"Duşa gireceğim."

Kafamı salladım, Mesih odasına yönelirken Orion'un yemeğini tazeledim. Sofrayı bir değişiklik yaparak bahçeye kurdum ve bahçenin ışıklarını açtım, bu şekilde çok daha iyiydi. O da çok gecikmeden nemli bıraktığı saçlarıyla yanıma geldiğinde, "Üşüteceksin," dedim. Üzerindeki hoodienin kapüşonunu kafasına örtüp masaya oturduğunda yıldızlara baktım, bu akşam kendilerini daha da cüretkârca gösteriyorlardı.

"Sormadan koydum ama aç mısın?"

"Evet."

Vakit kaybetmeden yemeğini yemeye başlayınca ona eşlik ettim, yeme hızından ne kadar aç olduğu ve yemeği geçenki gibi beğendiğini belli ediyordu. Kısa süre sonra onun yemeği bitmiş, benimkiyse yarım kalmıştı.

Salondan çıkan Orion yerdeki ışığın üzerine çıkmaya çalışınca, "Orion, buraya gel," dedim. Beni dinlemeyince hayıflanarak onu kucağıma alırken bileğimi tırmaladı. "Sana yapma dedim." Sandalyeme geri oturup onu da kucağımda tuttuğumda bu sefer itiraz etmemişti.

Mesih, oturduğu sandalyeyi dün geceki gibi yan çevirip ağaçlara doğru oturarak, "Demek Orion'u biliyorsun," dedi. Konuşurken kafasını gökyüzüne kaldırmıştı.

"Sadece bir takımyıldızın adı olduğunu biliyorum, fazlasını değil" Kafasını çevirip yüzümü izledi. "Sen biliyor musun?"

Tekrar gökyüzüne baktığında yanıma farklı biri oturmuştu sanki. Ses tonu, duruşu, kolunu masanın üzerine koyuş şekli bile farklıydı.

"Anlamını bilmediğin bir şeyi nasıl isim olarak koyabilirsin ki?" Daha çok kendi kendine söylenmişti sanki.

"Sana benzettiğim için, senin ilgini çeken bir şey koymak istedim."

Sırtını sandalyeye yasladığında içinde bulunduğumuz andan memnun olduğunu gevşeyen kaslarının her kavisi belli ediyordu. O belki de bazen benimle oraya bakmak istiyordu. "Anlatsana bana, Orion'un hikâyesini." Gevşeyen çehresiyle oluşan tebessümünü kadrajıma girebildiğince doyasıya izlemiştim.

"Çocuk musun sen, İris?" Hâlâ yüzüme bakmıyordu.

"Evet, bugün çocuk olmak istiyorum, anlat lütfen." Bu hikâyeyi benimle paylaşmak istediğini bildiğim için onu cesaretlendirmek istiyordum, içinde belki de bana anlatmak istediği kaç farklı hikâye vardı.

Derin bir iç çekerek bacağını bir diğerinin üzerine atıp, "Odamı temizlediğin için, seni reddetmeyeceğim," dedi.

Gülümsememe engel olamamıştım. Sessizliği bozmamak için ağzımı kapatarak Orion'un kafasını okşadım, geriye yaslanarak Orion'un hikâyesini bekledim.

"Orion'un efsanesi denizlerden geliyor, mitolojiye göre o Deniz Tanrısı Poseidon ve Euryale'nin oğlu." Güzel sesiyle dillendirdiği efsanesini soluklarımı bile usulca alarak bölmemeye çalıştım. "Orion takımyıldızı, bir elinde kırılmaz sopa diğerindeyse aslan derisi taşıyan bir erkek figürü olarak değerlendirilir." Bedenini bana doğru çevirince bakışlarımı gökyüzünden alarak ona yöneldim. "Yakışıklılığıyla anılan Orion'un dev gibi olan cüssesi mükemmel bir yüzle taçlandırılmış. Başı çoğu kez kadınlarla derde de girmiş"

"Çapkınmış yani." Oturuşu, gözlerime bakışı ve ses tonundan artık onu daha rahat dinleyebilme hakkı sunmuştu bana.

"Denilebilir," dedi dudak bükerek. "Orion, Kral Oinopion'un kızı Merope'ye başarısız bir kur girişiminde bulunmuş.

Ancak o sırada içkiyi fazla kaçırıp Merope'ye saldırmaya kalkınca Kral Orion onu cezalandırarak gözlerini kör etmiş."

Kaşlarımı çatarak kınarcasına baktım.

"Aynı zamanda da ayyaşmış."

"Kötü özellikleri yok diyemeyiz."

"Daha sonra ne olmuş?" dedim merakla.

"Gözleri görmeyen Orion, yardım aramak için Demir Tanrısı Hephaistos'un çekiç seslerini dinleyerek onun yanına gitmiş ve gözlerinin açılması için yardım istemiş."

Orion'un biraz komik gelen macerası beni güldürmüştü.

"Yardım etmiş mi bari?"

"Evet, ona dünyanın doğusuna gitmesini, doğan güneşin iyileştirici ışınları yüzüne vurduğunda yeniden görebileceğini söylemiş ve hemen ardından Orion, doğudaki Lemnos Adası'na doğru yola koyularak gözlerinin tekrar açılmasını sağlamış." Cebinden sigara paketini çıkartıp bir dal yakarak devam etti. "Günün birinde Tanrıça Artemis tarafından avlanırken görülen Orion, yakışıklılığı ve cazibesiyle güzel tanrıçayı kendine hayran bırakmış."

"Artemis, şu okçu olan mıydı?"

İzmariti dudaklarına götürüp bir soluk çektikten sonra dumanın ağzından çıkıp dağılmasına izin vererek, "Evet, o," dedi. "Orion'a daha ilk görüşte aşık olan Artemis, kendi kendine aldığı evlenmeme kararını bile hiçe sayarak adamın büyüsüne kapılmaya devam etmiş. Artemis'in kardeşi Apollon ise kız kardeşinin bu iri cüsseli mahlukla evlenmesini istememiş.

"Neden? Sadece iri cüsseli olduğu için mi?"

"Bilmem, belki de," dedi omuz silkerek. "Gözünde o adamı kardeşine layık bulmuyormuş. Apollon ne yaparsa yapsın, Artemis'i ikna edememiş ve son çareyi Orion'u öldürmekte bulmuş."

"Ne yazık..."

"Bu sadece bir hikâye, Elis..."

"Devam et lütfen," dedim omuz silkerek.

"Bir gün Orion, denizde yüzerken kıyıdan o kadar uzaklaşmış ki ileriden bakıldığında başı kara bir nokta gibi gözüküyormuş."

"Nedense kötü şeyler olacakmış gibi hissediyorum." Suratımda temkinli bir ifade oluştuğunda Orion mırıldanarak patisini koluma atmıştı, sanki benimle birlikte o da hikâyenin devamını bekliyordu.

"Eline geçen bu fırsatı değerlendirmek isteyen Apollon, kız kardeşini yanına çağırarak uzaktan görünen kara noktayı işaret edip okunu oraya fırlatabilir misin, diye sormuş. Bununla birlikte heyecanlanan Artemis, o kara noktada Orion'un olduğundan habersiz, yayını hazırlar ve okunu gönderir."

Dehşetle ışık saçan gözlerimi buz mavisi gözlerine mühürlediğimde kafasını sallamıştı.

"Onu yanlışlıkla kendisi mi öldürdü yani?" dediğimde kafasını salladı.

"Çok iyi bir nişancı olan Artemis'in o hedefi kaçırması olanaksızdı."

"Peki ya sonra, Artemis'e ne olmuş?"

"Orion'un ölümüyle kahrolup yaşamla olan bağını günden güne kopartmış. Ay Tanrıçası olan Artemis'in içindeki acı bir türlü dinmediği için ayın bu kadar soğuk, kasvetli ve cansız bir yer olduğu söylenir."

"Peki, Orion nasıl bir takımyıldız olmuş?"

"Artemis, Orion'un cansız bedenini gümüşten yapılmış ay arabasına koyarak kendi elleriyle gökyüzüne taşıyıp sevgilisinin gökyüzündeki en parlak yıldız olabilmesi için, gökyüzündeki en karanlık yeri seçer ve geceler boyu parıl parıl parlayan Orion'u seyreder."

"Vay canına aya yolcu kalmasın demek ha?" Kıkırdamıştım. "Yalnız Apollon da akıllıymış, bir taşla iki kuş vurarak elini hiçbir şeye sürmemiş."

"Hikâyenin farklı sonları da var ama en bilineni bu."

Kafamı sallayarak kucağımdaki Orion'u kaldırıp suratımı ona yaklaştırarak, "Vay be Orion, meğer sen neymişsin böyle," dedim. Orion dudaklarını aralayarak esneyince onu yere indirerek poposuna vurdum. "Hadi git, uyu bakalım." Sözümü dinleyerek salona geçince bir iç çekip gökyüzünde en çok parlayan yıldızı aradım.

"Her ne kadar Orion'la sizi benzeterek bir isim bulmaya çalışsam da gerçekteki Orion'la hiç benzemediğinizi fark ettim." Kollarımı uzatarak kendimi esnetmeye başlayıp devam ettim: "Yani olağanüstü güzelliğinizin olduğu doğru ama onun dışında çok farklısınız..."

"Sen bazen Artemis'e benziyorsun ama."

Beklemediğim sözüyle esnememi yarıda kesip tüm dikkatimi üzerine verdiğimde son derece ciddi duruyordu.

"Hangi konularda?" Suratında alaycı bir tebessüm oluştuğunda bu konu hakkında daha fazla bir şey söylemeyeceğini biliyordum. Ok atma konusunda Artemis'e benzemediğime göre, yanlışlıkla sevgilisini öldürdüğü için mi beni ona benzetiyordu? Artemis, Orion'u göremediği için onu kara bir nokta sanarak okuyla vurarak öldürmüştü... Çoğu zaman ben de onu göremeden, farklı fikirlere kapılarak kaba davranabiliyordum, Mesih tam olarak dün onun hakkında düşündüğüm fikirlerimden bahsederek beni teyit ediyordu. "Mitolojiye karşı ilgili misin?" Onunla daha fazla konuşmak istediğim için istemediği konuları kapattım.

"Hayır." Omuz silkerek umursamaz bir ifadeyle açıklama gereği hissetmiş olacak ki devam etti: "Sadece babam, yıldızlarla biraz ilgiliydi. Küçükken bana masal olarak yıldız isimlerini anlatırdı."

Aklıma tekrar gelen babasının teleskopu beni yine utandırmıştı. Bunun beni geri çekmesine izin vermeyerek, "Bana ailenden hiç bahsetmedin," dedim. O benim ailemi görmüştü, yaşadıklarımı biliyordu ama ben onun hakkında hiçbir şey bilmiyordum.

"Hiç sormadın."

Sesini duyduğumda tüylerim ürpermişti. Karanlıkta parlayan, rengi daha açık ve parlak gözüken gözleri oluk oluk içime akıyordu sanki... Biz birbirimize bunları hiç sormamıştık ki. Mesih'le tanıştığımız andan beri kendimizi bir çatışmanın içerisinde bulmuş, sürekli bir taraflara savrulmuştuk. Ona günlük olayları bile soramıyorken yanında görmediğim, hiç bahsetmediği ailesi hakkında sorular soramazdım, artık hayatta olmadıklarını biliyordum sadece... Sanki yasak gibiydi, ona özel meselelerini sormam. Melikşah'ı daha görmeden önce bile önüme bir sürü set dizerek onu tanımamı engelleyen kişi o değildi sanki. Evet, bu konularda kesinlikle hatalarım vardı fakat birçok şeyi de yapmamı engelleyen kendisiydi.

"Şimdi soruyorum." Kararlılığımın hoşuna gittiğini görebiliyordum.

Sandalyesine yaslanarak, "Annem, Lisa'nın doğumundan hemen sonra öldü, babam da ben on beş yaşımdayken trafik kazası geçirdi." dedi.

Ağır bir iç çekerek, "Başın sağ olsun," dedim.

"Lisa, o neden sizinle kalmıyor?" Lisa hakkında, konuşamadığı dışında neredeyse hiçbir şey bilmiyordum. Kardeşinin ismini duyması bile oturuşunu düzetmesine yetmişti. Onun Lisa'nın üzerine titrediğini görebiliyordum.

"Zamanı geldiğinde kalacak. Şahlar buraya gelmeden önce Lisa onlarla yaşıyordu, bir süre ayrı kaldılar. Sadece bir süre önce Melikşah'ın kasabanın dışındaki evine taşındı. Lisa orada, güvende," dedi. Sanki aksi normal bir şeymiş gibi Lisa'nın geçmişte güvende olamadığı, şu an için de Mesih'le kalamadığı meseleler vardı. Artık onun sözlüklerini daha iyi analiz edebiliyordum.

"İleri gitmek istemem ama o neden..."

"Doğuştan geliyor, yani değiştiremeyiz, o şekilde doğdu," diyerek sözümü kesti, bakışlarım bacaklarımı bulduğunda söylemeden edememiştim.

"O çok güzel." Kafamı kaldırdığımda suratında oluşan rebessümden zihninde hayalini canlandırdığı belliydi. Belki de bu gecelik bu kadar yeterliydi, onu daha fazla zorlamamalıydım. "Hikâye için teşekkürler."

Kalktığımda masanın üzerindeki tabakları kısa bir duş aldıktan sonra halletmek istediğim için şimdilik boş vermiştim. Yanından geçip gidecekken bileğimi kavrayarak beni kendine doğru çektiğinde, düşmemek için omuzlarına tutununca beni kucağına çekti. Dudaklarımın arasından ufak bir çığlık koptuğunda korkarak ona baktım, her zamanki gibi umursamaz gözüküyordu. Omuzlarımdan tutup beni göğsüne yasladığında kafam çenesinin altında kalmıştı.

"Biraz böyle kal."

Dudaklarımın kenarı kıvrılınca kolumu bedenine sarak ona ayak uydurdum. Göğsünden yayılan temiz kokusu, hoodiesinin yumuşaklığı, her şeyi, o an o kadar iyi gelmişti ki. Sadece sarılıyorduk, kendimizi birbirimize emanet ederek başka bir amaç gütmeden, sadece güven içinde sarılıyorduk. Belki de üstelemedikçe bana yaklaşacaktı, tıpkı şu anki gibi...

Ertesi gün telefonumla ikinci kez Semum'u çaldırdığımda cevap vermemeyi sürdürüyordu, ona en son gördüğümden beri ulaşamamıştım. İçime oturan sıkıntıyla yatağımı toplarken aklımdan onu bir türlü atamıyordum. Belki de bana fazlasıyla ihtiyaç duyduğu bir zamandaydı ve ben onun yanında olamıyordum. Sonrasında Onat'ı aradığımda onu biraz kendi hâline bırakmamı söylemişti.

Şeyda'ysa daha iyi durumdaydı, kendini toparlamıştı. gün içerisinde onunla kısa da olsa konuşmalar yapıyorduk. Arel'le ilgili gelişmeler yaşasalar da uzakta olduğum için konulara pek hakim olamıyor, bu konuda Selenay'a güveniyordum.

Mesih sabah bir şeyler atıştırıp tekrar gitmişti. Mia ise bir ara bana geleceğini, o zaman gelişmeleri bildireceğini belirten bir mesaj atmıştı, şu an konuşmaya pek hevesli olmadığı için üstelememiştim.

Aklımda dün gece Mesih'le yaşadığımız samimi anlarımız canlandığında suratımda sersem bir tebessüm oluşmuştu. Belki bugünü de aynı şekilde geçirebilirdik. Biraz Orion'la oyalandıktan sonra vakit artık geç olmaya başladığı için mutfaktaki malzemeleri kullanarak basit ama oldukça lezzetli tarifler yapıp, yapamadıklarımı da internetten sipariş etmiştim. Henüz birçok şeyi aynı anda yapacak kadar yetenekli ve deneyimli değildim. Bu sayede hem evde yalnız kaldığım zamanlarda canım sıkılmıyordu hem de bir şeyler yapabildikçe mutlu oluyordum.

Üzerime sinen yemek kokusunu kısa bir duşla giderdim. Güzel kokular sürdüğüm saçlarımı taradıktan sonra kuruttuğumda odaya yayılan temiz kokuyla mest olmuştum. Dolaba dizdiğim kıyafetlere bakınırken kan kırmızısı olan elbise gözüme ilişti̇ğinde heyecanlanmıştım. Herhangi bir yerde giyebileceğim rahatlıkta olmasa da üzerimde nasıl duracağını merak ettiğim için askılarından çıkartıp aynada kendime doğru tuttum, çok güzeldi. Eşofmanlarımı çıkartıp üzerime giydiğimde nefesim kesilmişti. Ayağıma altın rengi, tek bant, ince topuklu ayakkabıları giyip kendimi incelediğimde kendimi defilede yürüyen mankenlere benzetmiştim. Kadın vücudu spor tarzla çok farklı, klasikle apayrı, bu tarz mini elbiselerle de bambaşka gözüküyordu. Nasıl istersek o şekilde görünebiliyorduk, her türlü çok güzeldik.

Zil çaldığında elim aceleyle elbisenin askısına gitmişti. Mesih'in o an gelmesini beklemiyordum. Elim elbisenin askısına gidince zil tekrar çalmıştı. Aynada kendime bir bakış atarak omuz silktim. Bu akşamki yemekte biraz şık olmamın herhangi bir sakıncası yoktu. Aşağı inip kapıya ilerledim, beni gördüğünde nasıl bir tepki vereceğini deli gibi merak ediyordum. Suratıma yayılan sersem tebessümle kolunu kavradığım kapıyı araladığımda ağzım açık bir şekilde öylece kalakalmıştım. Koşarken savrulan saçlarım, aniden durmamla yüzüme çarparak omzumdan aşağı düştüğünde gözlerim

kendiliğinden irice açıldı ve dişlerimi sertçe birbirine bastırarak yutkundum.

Aaron, önünde koca bir ziyafet varmışçasına büyük bir dikkat ve özenle üzerimi inceledi. Kapının tokmağında takılı kalan kolum düşmüştü. Ne yapacağımı, ne diyeceğimi şaşırmıştım. Kendimi, karşısında tamamıyla çıplak hissetmeme sebep olacak şekilde beni incelemeye devam ediyordu. Bakışları, ayakkabılarımdan tekrar yukarı doğru tırmanmaya başladığında, kalp atışım hızlanmıştı, Aaron beni korkutuyordu...

Üzerine giydiği siyah, kumaş pantolonu, siyah yakalı gömleği, uzun kabanı ve siyah fötr şapkasıyla, tekrar o retro havasına bürünmüştü sanki... Şapkasının yanlarından sarkan sarı, yumuşak saçları ve beyaz pürüzsüz teniydi onu tek aydınlatan. Kuruyan dudaklarımı hızla ıslattıktan sonra kapının tokmağına tekrar dokunduğumda, gözlerini çıplak kolumda gezdirdi.

"Mesih çok şanslı bir erkek..."

Hayranlık dolu bakışları üzerimde gezindikçe kendimi savunmasız hissediyordum.

"Mesih şu an yok."

Kapıyı kapatacakken tutarak nazikçe içeri girdi, sanki yaptığı hareketin barbarlıkla hiçbir alakası yokmuş gibi... Hayretle geniş omuzlarına bakakaldığımda ekseni etrafında dönerek şapkasını çıkartıp kapının yanındaki askılığa astı. Bir adım geri çekilerek ondan uzaklaşmaya çalıştım, o da aynı şekilde üzerime yaklaştığında nefesim kesilmişti.

"Zaten seni ziyaret etmek istedim."

"Seni içeri davet etmedim, git lütfen." Elinde tuttuğu uzun saplı, kırmızı gülü kaldırarak göğsüme değdirdiğinde bakışlarımız sertçe birbirine kenetlenmişti. Gülün başını elimle kavrayıp, sertçe sıkıp koparttıktan sonra yere atarak ona diklendim. "Teşekkürler, istemiyorum."

Ondan haddinden fazla rahatsız olduğumu anlamış olacak ki geri çekilerek içeriye doğru birkaç adım daha attı.

"Bu gece çok şanslıyım."

"Ne demek istiyorsun?" Peşinden giderek birkaç adım gerisinde durdum.

"Bir sürü güzel yemek var." Bana doğru dönerek tek kaşını kaldırdı. "Sen ne anladın ki?"

"Hepsini Mesih için hazırladım, vakit kaybetmeden karnını dışarıda doyursan iyi edersin." Gözlerimi kırpıştırarak kelimelerin ağzımdan hızla çıkmasına müsaade ederek konuşmuştum.

"Bana karşı neden bu kadar kabasın?" Bu soruyu sorarken garip bir şekilde samimi olduğunu hissetmiştim. Gerçekten de merak ediyordu.

"Davranışların yüzünden olabilir mi?"

"Davranışlarım mı?" dedi sayıklarcasına.

"Evet, ilk tanışmamızdaki gereksiz tavırların ve sözlerin..."Suratı düşünceli bir hâl aldığında bir süre sessiz kaldı ve devam etti.

"Elis, sana karşı kabalık ettiysem özür dilerim." Son derece nezaket sahibi gibi konuşurken küstahça eve girdiğinin farkında değildi herhalde. Küstah bir tavırla masaya oturduğunda sinirden delirmek üzereydim. Eliyle karşı tarafını işaret ederek buyurdu. "Seninle yeni bir başlangıç yapmak istiyorum, oturmaz mısın?"

Ona hayretle baksam da suratımı assam da hiçbir şey anlamıyordu sanki. Dudaklarımdan öfkeli bir soluk bırakarak ellerimi iki yanımda yumruk yaptım.

"İyi böyle."

Başını bana çevirip ufak bir bakış attı ve önüne döndü.

"Sen bilirsin."

Çatal ve bıçağı alıp yemek yemeye başladığında gözlerimden sanki ateşler çıkacaktı.

"Aaron, sen!" Kaşlarım öfkeyle çatılınca yan duran suratından sırıtışını izledim.

"Masa."

Gözlerimi devirerek yanına gidip sandalyeyi sertçe çektim ve karşısına geçip oturdum.

"Kibar biri olduğunu düşünüyordum."

"Herkes göründüğü gibi değildir, Elis."

Kızgın bakışlarım yüzünde gezindikten sonra nefretle konuştum.

"Evet, öyle değilsin."

Arsızca sırıttıktan sonra çatalı böreğe batırarak tabağına aldı ve bıçakla dilimledikten sonra ufak lokmayı ağzında ufalayıp kirpiklerinin arasından bana bir bakış attı.

"Sen de öyle."

"Ne demek istiyorsun?" Kaşlarım hâlâ çatıktı.

"Sizi güzel bir şekilde ağırladım, bildiğim kadarıyla Türkler misafirperverdir. Sen hiç öyle değilsin," diyerek yemeye devam edince gözlerimi devirmekle yetinmiştim. Biraz daha yedikten sonra sırtını sandalyeye yaslayarak gülümsedi. "Elinin lezzeti var." Kafamı salladım. "Bu akşam her şey düşündüğüm gibi oluyor."

"Sır gibi konuşmaya devam edeceksin herhalde?" Gözlerini gözlerime isabetlediğinde korkusuzca, ben de aynısını yaparak ona meydan okudum.

"Masayı görünce, yemeklerin lezzetli olduğunu düşündüm, nitekim de öyle de oldu."

Tek kaşımı sorgularcasına havalandırdım.

"Başka?" Gözleri üzerimdeki elbisede gezindi. Masaya dirseğini dayayarak elini yüzüne doğru çekip işaretparmağını altdudağına sürttüğünde, gözleri üzerimdeki küçük elbisede gezinmeye devam ediyordu.

"Bu kan kırmızı elbisenin..." Bakışları kısıldığında, sakalsız, keskin çenesi sertleşmişti. "üzerinde değerleneceğini söylemiştim." Son duyduklarımla gözlerim kocaman açıldığında tepkim onu heyecanlandırmıştı, gözlerinde cilveli pırıltılar dolaşıyordu. "Öyle de olmuş."

İki avcumu masaya yerleştirip sandalyeden hışımla kalktığımda fevriliğim yüzünden sandalye geriye doğru devrilmişti... Altdudağını ıslatarak dişlerinin arasına alınca bakışları daha fazla kısıldı. Niyeti hiç de temiz değildi!

"Sen nasıl bir pisliksin!"

O da benimle birlikte ayağa kalktı, karşılıklı birbirimize bakarken, "Demek notu benim yazdığımı anlamadın?" dedi.

"Senin gönderdiğini bilseydim asla giymezdim!" dedim yüzümü buruşturup ona iğrenircesine bakarak. Sakinliğini koruyarak kafasını iki yana sallayıp bana doğru yaklaşmaya başlayınca daha fazla sinirlenmeme sebep olmuştu.

"Niye bu kadar abartıyorsun Elis?" Dişlerimi birbirine bastırdığımda bana doğru yaklaştı. "Benden niye bu kadar korkuyorsun?" Gözlerimdeki lavlar iyice parladığında aramızda neredeyse mesafe kalmamıştı. "Ya da..." Gözlerinde oluşan ahlaksız pırıltılar eşliğinde, "Aslında sen benden etkilenmekten korkuyorsun," dedi

"Sen çıldırmışsın!"

"Bu kadar abartma, bu sır aramızda kalabilir, güzel vakitler geçirebiliriz, biraz rahat ol."

"Aramızda sır falan yok!"

"Var, diğerini ne çabuk unuttun?" dediğinde kaşları alayla kıvrılmıştı.

"Ne saçmalıyorsun, adamakıllı konuş artık." Dişlerimin arasından tısladığımda daha da eğlenmeye başlamıştı.

"Kokun sayesinde seni hatırladım." Ne dediğini hâlâ anlamamıştım. "Seni ve arkadaşını deponun oralarda arabama almıştım... Ne çabuk unuttun?" Gözlerim panikle aralandığında, suratındaki eğlenen ifadeyi gizlemeden ortaya sererek devam etti: "O da bizim sırrımız... Sırlarla devam ediyoruz, Elis."

Aptal bir ifadeyle öylece kalakaldığımda zihnimde dediği güne ait görüntüler belirmeye başlamıştı: Depoya gitmek için otostop çektiğimiz araba, süren iri yarı çocuk, arka koltuktaki Aaron'un tıpkısının aynısı olan adam...

Aaron'un bugün buraya gelmesi Mesih'ten saklayabileceğim bir mesele değildi. Mesih'in tepkisi her ne olursa olsun, ona söylemeliydim. Asıl sorun, söylemezsem olacaktı. Mesih'i aptal yerine koymasına izin veremezdim. Dişlerimi birbirine sıkıca kenetledikten sonra nefret dolu bakışlarımı üzerinde yoğunlaştırarak, iğrenircesine ona bakmaya devam ettim.

"Bugünkü terbiyesizliğini Mesih'e nasıl açıklayacaksın?" Önce ciddi olup olmadığımı sorgularcasına tepkisiz kaldı, ardından kaşlarını alayla yukarı doğru kıvırıp gülümsedi. Oyun oynamak istiyordu, bunu her hâliyle belli ediyordu fakat yanlış kişiye oynuyordu.

"Mesih, gece gezilerini öğrenince de sorun olmaz mı sence?" Odanın içerisinde birkaç adım atarak tekrar karşımda durdu ve devam etti: "Asıl sen bunu hiç düşündün mü?"

Güçlükle bir soluk daha aldığımda, yanlış bir şey dememek için bekleyerek sözlerimi kafamda dikkatlice tarttım ve ardından sakince konuşmaya çalıştım.

"Bu sence, senin yaptığın pislikle bir mi?"

Biçimli kaşları tekrar havalandığında, pürüzsüz alnında ufak bir kırışıklık meydana gelmişti. Uzun ve düz parmaklarını, saçlarının arasından geçirerek onları yan tarafta toplanacak şekilde düzelttikten sonra kafasını hafifçe yana yaslayarak keskin çehresini meydana çıkarttı.

"Ben sadece seninle akşam yemeği yedim, bunda ne var?" Gözlerim hayretle irileştiğinde, karşımdaki adamın daha da tehlikeli olduğunu idrak edebilmiştim. Yaptıklarının arkasında bile durmuyordu.

"Ben seni davet etmedim, sen eve zorla girdin." Sözlerimle gözleri kararıp kısaldığında bir adım daha geri atmama sebebiyet vermişti.

"Bu kadar ciddiye alıp kötü tepkiler vermen..." Etrafa bakınarak dudaklarını büzdüğünde doğru kelimeyi arıyor gibi gözüküyordu. "kırıcı."

"Karşımda saçmalamayı kes. Bir de beni depo olayıyla tehdit ediyorsun, sen kendini ne sanıyorsun?"

Bana doğru yaklaştığında artık gülmüyordu.

"Seni tanıdım," dedi ciddiyetle ve devam etti: "Ve önceden biraz eğlenmek için söylemek istedim, hepsi bu."

Dışarıdan gelen tekerlek sesiyle önce kapıya, ardından Aaron'a baktım.

"Anlıyorum, eğlenme sırası bende herhalde, git istersen, önümde birinin hırpalanmasını istemem."

Bana garip bir ifadeyle baktığında Mesih'le aramızda olan yakınlığı pek kavrayamadığını anlamıştım. Belki de haklı olabilirdi. Onunla tanıştığımızdan beri, ona geçen bir şey yaşamadığımız için aramızdaki ilişkiyi ciddiye almamıştı, belki de ilişkimizden bile bihaberdi, o yüzden bu kadar fazla pervasız davranmış olabilir miydi?

Kapının kilit sesini duymamla, az önceki cesaretimin her bir zerresi dağılarak mideme batmıştı. İkimiz de kafamızı kapıya doğru çevirip açılmasını izlediğimizde saniyeler saat gibi geçiyordu sanki. Bir türlü kapı açılmak bilmiyordu. Masadaki akşam yemeği, benim kıyafetim ve Aaron, her şey ne kadar da tezat ve açıklanması güçtü, değil mi?

Kapı aralanıp, Mesih ortaya çıktığında derin bir soluk alarak sakin kalmaya çalıştım. Dişlerimi birbirine bastırdığımda keskinleşen çenemi hissetmiştim. İki yanıma düşen ellerimi yumruk yaparak onu incelemeye devam ettiğimde Mesih, anahtarı çıkarttıktan sonra kapıyı iyice açıp içeri girdi. Önce boş bir ifadeyle bize baktı, ardından kaşları kuvvetle çatılıp çehresi kasıldı. Sertçe yutkunup burnundan uzun bir soluk alarak geri verdiğinde gözleri kapanmıştı. Bir nefes daha aldı ve göğüs kafesi yükseldi.

"Senin burada ne işin var?" Dişlerinin arasından tükürürcesine tısladığında kırmızı görmüş bir boğa gibiydi.

Aaron, omzunun üzerinden sofraya bir bakış attıktan sonra omuz silkerek pervasızca, "Yemek yemeye geldim," dedi.

Mesih'in bakışları sofrada, elbisemde ve Aaron'da gezindikten sonra dişlerinin arasından tekrar tısladı.

"İris, odaya." Kuruyan boğazımı yutkunarak ıslatmaya çalışsam da bir işe yaramamıştı. Kıpırdamadan, ayakta dikilmeye devam ettiğimde adım dahi atamıyor, orada öylece dikiliyordum. Mesih, Aaron'a doğru hızlı adımlar atarak aralarındaki mesafeyi saniyeler içerisinde kapatıp ona, çığlık atmama sebep olacak kadar sert bir şekilde kafa attığında, yerimden zıplayarak hayretler içerisinde yemek masasına düşen Aaron'un yere düşürdüğü tabakları izliyordum... Mesih, hızını kesmeden Aaron'u saçından tutup kendine doğru yükselttiğinde kelimenin tam anlamıyla kükredi: "Yemeği beğendin mi?"

Kendiyle birlikte saçından tutarak sürüklediği Aaron'u da alıp, evden kapıyı çarparak çıktığında öylece kalakalmıştım. Dudaklarımın üzerinde kalan elimle orada, o şekilde ne kadar kaldığımı bilmeden dikilmeye devam ettim, çıkan birkaç arbede sesinin ardından kapı tekrar açıldığında Mesih, belki de daha önce hiç görmediğim kadar öfkeli duruyordu. Ona doğru bir adım atacakken sert bakışları üzerimi bulunca yerimde kalmıştım.

"Üzerini değiştir, lütfen."

İrileşen gözlerimle ona öylece bakakaldığımda böylesine bir öfke içerisindeyken bile bana karşı olan sakinliğini koruyabilmesi takdire şayandı.

"Mesih, ben..."

"Daha sonra konuşalım," diyerek sözümü kestiğinde kafamı salladım, sakinleşmek istiyordu. Bu durumda suçlu ben olmasam bile, Mesih beni tanıyarak olayı kendince analiz etmiş, gördüklerine kapılıp hiddetini benden çıkartmamıştı. Ona açıklama yapmadan önce de sakinleşmek istiyordu. Aklıma Semum olayı ve daha öncesi geldiğinde yaptığım hareketlerden bir kez daha utanarak karşısında yerin dibine girmiştim.

Titrek bir nefes alıp, odaya doğru ilerlediğimde gözlerim dolmuştu. Dolaptan aldığım siyah kot ve sweati üzerime

giyip elbiseyi ortadan kaldırdım, ayağıma da beyaz, spor ayakkabılarımı geçirdim. Saçlarımı tepemde topuz yapıp, banyoya geçerek yüzümü defalarca yıkadığımda bana gösterdiği empatinin tek bir damlasından bile onu mahrum bıraktığım için kendimden utanıyordum.

Yerimde duramayıp odanın içerisinde volta atıyor, elimle suratımı sıvazlayıp duruyordum. Uzunca aldığım soluklar bana yardımcı olmuyor, sakinleştirmek yerine daha da telaşa düşmeme sebep oluyordu. Daha fazla dayanamadan odadan çıkıp aşağı indiğimde iki cümleyi bile doğru düzgün yan yana getirecek hâlde değildim.

Mesih'in beyaz teni sinirden kızarmış, tüm yüz hatları kasılarak ortaya çakmıştı... İri avcuyla suratını sıvazladı ve parmaklarını saçlarının arasına yerleştirerek onları hafifçe çekiştirip bıraktı. Yüzüme bakmıyordu. Soluklarımı düzene sokmaya çalışarak kendimi toparlayamadan yanına gittim. Ne olursa olsun, karşısında sakinliğimi korumalı, duygularımızı eşitlemeliydim. O ne kadar öfkeliyse ben de bir o kadar sakin kalmalıydım. Aksi takdirde daha da kötü gözükebilirdim.

"Mesih..."

Güçlükle bana baktıktan sonra dişlerinin arasından tısladı.

"Kapıyı ben olduğumu sanarak açtın ve bir şekilde onu defedemediğin için yaptığın yemekleri yedi ve tüm bunlara katlanmak zorunda kaldın, biliyorum."

Hayretler içerisinde ara ara yükselen sesini dinledim. Çok hızlı ve uzun konuşmuştu. Tüm her şeyi olduğu gibi anlatmasını kesinlikle beklemiyordum.

"Sen, nasıl?"

"Sizi gördüğümde..." Birkaç adımla önümde durarak hırçın maviliklerini birer ok gibi gözlerime sapladı. "aklımda başka sahneler canlansaydı, seninle olmazdım, İris."

"Ben seni bekliyordum." Kendi cümleleriyle olayı özetlese de benim ağzımdan da duymasını istiyorken sertçe, "Sus," dedi ve hızla evden çıkıp gitti...

Boş bakışlarım, kapanan dış kapıda takılı kaldığında kalbimde taşıması güç bir yük oluşmuştu. Titrek bir şekilde aldığım nefeslerle yere oturup tüm üzüntümü atmak istercesine ağlamaya başladığımda içim acıyordu. Tüm gün her şeyi onun için hazırlamıştım. Birlikte güzel bir akşam geçirip onu stresinden uzaklaştırmak, kafasını dağıtmak isterken her şeyi altüst ederek iyice batırmıştım. Anlayışının, sakinliğinin her hareketinin altında eziliyordum. Belki de dediği gibi ona zaman vermem gerekirdi, biraz sakinleştikten sonra konuşmamız çok daha iyi olacaktı.

Kucağımdaki kedimin kafasını severken gözlerim saatin hareket eden saniye çubuğunu takip ediyordu. Sabah olmak üzereydi, Mesih gideli tam dört saat oluyordu fakat zaman sanki hiç geçmemiş gibi, olaylar ve duygular öylesine tazeydi. Derin bir iç çekerek elimin tersiyle yanağımdaki yaşı temizledim. Göğsümün içini sıkan ağrı uyumama da engel oluyordu. Dayanamadan kafamı koltuğa yasladığımda ıslak kirpiklerim gözlerimin altına değdi... Bilinçaltımdaki boğuşmalar, hafif bir dinlenmiştik ve uykunun tatlı tadı...

Tüm bu karmaşayı dindiren telefonumun sesi olmuştu. Gözlerimi açıp etrafa boş bir bakış attıktan sonra elimi koltukta kaydırarak nerede olduğunu yokladım. Her ihtimale karşı, koltuğa geçtiğimde yanıma almıştım. Telefon elime gelmeyince doğrulup etrafa dikkatle baktım, ses yerden geliyordu. Büyük ihtimalle Orion kalkarken düşürmüştü. Aşağıya doğru eğilip koltuğun altına giren telefonu aldığımda arama sonlanmış ve hemen ardından yenisi başlamıştı. Sırtımı tekrar koltuğa bastırıp, ağrıyan gözlerimi birkaç kez kapatıp açtığımda buğulanan harfler yavaşça netleşmişti. Selenay arıyordu. Telefonu açarak kulağıma götürdüm.

"Uyuyor muydun?"

Sesimi güçlükle bularak cevap verdim.

"Ne oldu?"

"Hey, sesin neden öyle geliyor?"

Titrek bir nefes aldım.

"Boş ver, neden aradın?"

"Ben, galiba bir şeyler öğrendim."

Kafamı tekrar koltuğa bıraktığımda ruh hâlim yüzünden söyledikleri fazla ilgi çekici gelmemişti. Aklım bambaşka bir yerde kalmıştı.

"Neyle ilgili?"

Boğazını temizleyerek fısıldadı.

"Eski Kehanet'le ilgili." Yarı kapalı olan bilincimle onu anlamakta güçlük çekiyordum. Elimi yüzüme götürerek alnıma masaj yapmaya başladım. "Eski Kehanet'in arkasında sadece Mesih yok."

"Devam et..."

Karşı taraftan boğuk bir şekilde Alaz'ın sesi geldi.

"Ben de şimdi kapatıyordum."

"Hıhı," dedim fısıldayarak.

"Yarın tekrar ararım, dediğim karışımı yapmayı unutma, öptüm."

Ona ufak bir lanet okuyarak telefonu koltuğa koyduğumda beni bu saatte boşuna uyandırdığı için sinirlerimi bozmuştu. Koltukta kıvranıp tekrar uyumaya çalıştığımda başarısız olmuştum. Yerimden kalkarak banyoya girdim, üzerimi çıkarttıktan sonra kendimi soğuk suya attığımda biraz da olsa nefes alabilmiştim. Parmak uçlarım buruşana kadar suyun altında kalmış, ardından giyinmiş, saçlarımın nemini alıp salona geçmiştim.

Elime poşet alıp yerdeki kırık tabak parçalarını toparlamamın ardından, masa örtüsünü komple içindekilerle birlikte büzerek kenara koyduğumda yere o iğrenç kırmızı gülün sapı düşmüştü. Elime aldığım an parmağımı delmiş, kanamasına sebep olmuştu. Güle nefretle bakarak elimdeki sapını ikiye katlayıp poşete attım. Ortalığı toparlayıp temizlediğimde böylesi daha iyi olmuştu, en azından Mesih geri geldiğinde etrafı bıraktığı gibi görmezdi, aksi hâlde tüm gece yaşananlar tekrar kafasında canlanabilirdi.

Dağılan her yeri topladıktan sonra çöpleri de kapının önüne atmıştım. Günün yarısını ortalığı toparlayarak, diğer yarısını da uyuyarak geçirdiğim için zamanın nasıl geçtiğini anlayamamıştım. Akşam olmaya başlayınca üzerime biraz çekidüzen verip gözümün altında oluşan koyu halkaları kapatıcıyla kapattım. Orion'un yemeğini verip kendim de ağzıma bir şeyler attıktan sonra koca bir bardak su içtim, aksi takdirde güçten düşmem ve başımın dönmesi an meselesi olabilirdi.

Salondaki koltuğa kıvrıldıktan sonra gözlerim kapıyla buluştu, kapından gelen sesleri duyup beklentiyle ayağa kalktığımda başım döndü, sendeleyerek sabit kaldığımda kapı aralanmıştı. Onu görünce rahat bir nefes verdiğimde onu görmeme daha fazla engel olmadığı için müteşekkirdim.

Orada olduğumu biliyordu, ayakta dikilip ona baktığımı biliyordu fakat yine de bana bakmıyordu. Yüz ifadesinden öfkesinin tazeliğini koruduğu belliydi. Usulca salondan geçip yukarı kata çıktığında öylece beklemeye devam ettim. Birkaç dakika geçse de aşağıya inmemişti. Merakıma yenik düşüp merdivenin ilk basamağına ayak bastığımda kararsızlıkla sabit kaldıktan sonra geri çekildim.

Koltuğun üzerindeki telefonum çalınca, adımlarımı hızlandırarak yanına gittiğimde çağrı sona ermişti, Selenay aramıştı. Onu geri aradığımda telefonu açmadı, elimde kalan telefon birden titreyince, umutla ekrana baktığımda Mia'nın ismini görüp hayal kırıklığına uğramıştım. O an onunla konuşmak istemediğim için açmasam da arama sonlanınca tekrar aradı. Ufak bir tereddütün ardından, parmağımı ekranda tutarak yana doğru kaydırdım ve telefonu kulağıma yerleştirdim. Cevap vermeden bekleyince bir süre sonra onun canlı sesi kulağımı çınlatmıştı.

"Elis, ne haber?" Tüm bu olanlardan haberi yok gibi görünüyordu, belki de numara yapıyordu.

"Selam Mia. Pek iyi olduğumu söyleyemeyeceğim, sen nasılsın?"

"Neden, ne oldu?" Ses tonu aniden değişmiş, korku dolu bir hâl almıştı.

"Aaron."

"Bir şey mi yaptı?" Cevap vermeyince devam etti: "Onu Mesih mi o hâle getirdi?" Mia'nın sesinden anlaşıldığı kadarıyla bir şeyden haberi yoktu ve Aaron büyük ihtimalle ona Mesih'ten dayak yediğini söylemek istememişti. "Ama neden?"

Sertçe yutkunup acımazca konuştum.

"Boş ver Mia." Bu konuda fazlasıyla taraflıydım, her ne olursa olsun Aaron da onun ağabeyiydi, kardeşine karşı kötü konuşmak istemiyordum. Mia'nın bir suçu yoktu.

"Elis, benimle buluşur musun? Konuşalım lütfen. Anlayamıyorum."

Boğazımı temizledim.

"Bak, zaten onun yüzünden yeterince sorun yaşıyorum."

Elis, benim bu konularla inan alakam yok ve olmayacak! Lütfen bizi etkilemesine izin verme, belki yardımım dokunur?"

Gözlerimi kısarak düşünmeye başladığımda kararsız kalmıştım. Mia'dan Kehanet'le ilgili bilgiler de edinebilirdim, yardımcı olabilirdi fakat belki de bana bir olta atıyordu. Her türlü ihtimali göz önünde bulundurarak, "O zaman bize gel," dedim. Burada konuşabilirdik. Kısa süre sessiz kaldı.

"Mesih?"

"Sorun olmaz, bahçede otururuz."

"Tamam, yirmi dakikada orada olurum."

Daha fazla risk alamazdım. Böylesi daha iyiydi.

Mia'nın gelme sürecini Orion'un pislettiği yerleri temizleyerek değerlendirdiğimde gerçekten de dediği sürede kapı çalmıştı. Kapıyı açtığımda Mia, elinde birkaç tane karton poşetle durmuş, içeri girebilmesi için onu davet etmemi bekliyordu.

Geri çekilerek, "Gelsene," dedim. Bakışları etrafta gezindi, ardından biraz daha rahatlayarak içeri girdiğinde onu

arka bahçeye yönlendirdim. "Poşetlerini bırak istersen," dedim, yürürken bana kafasını çevirerek cevap verdi:

"Yiyecek bir şeyler getirmiştim."

Bahçeye geçince ışığı açarak masanın aydınlanmasını sağlamıştım. Mia, oturduktan sonra poşetlerden birkaç paket ve iki içecek çıkartıp poşetleri çimenlerin üzerinde bıraktı. Şüpheyle yüz ifademi inceledi ve tedirginlikle konuştu.

"Mesih'le tartıştınız mı?" İçecekleri görünce boğazımın kuruduğunu fark ederek vişne suyunu açıp içtim.

"Sorun bizim tartışmamız değil, Mia. Ağabeyinin yapmakları..."

Gözleri dehşetle aralandığında, sormaya korkar gibi bir hâli vardı.

"Ne oldu, anlat lütfen."

Kafamı sallayıp, ona her şeyi en başından itibaren anlatmaya başladım. Olanları, ona haksızlık etmeden, sesimin dozajını ayarlayarak anlatırken, bu olayın Mia'yı ne derece etkilediğini ve bu durum yüzünden arkadaşlığımızın zedeleneceğinden çekindiğini öngörebiliyordum.

"Gerçekten ne diyeceğimi bilemiyorum, öylesine utanıyorum ki." Masanın üzerinden elimi tutarak, "Keşke seni dinleseydim, o kıyafet kutusunu hazırlamasaydım, her şeyi berbat ettim." dedi.

"Bilemezdin Mia."

"Ağabeyim böyle bir şey yaptığı için özür dilerim Elis, bu konuda ne yapmam gerekiyorsa yapmaya hazırım."

Omuz silkerek elimi geri çektim.

"Yapabilecek bir şeyin yok."

Derin bir iç çekerek bana doğru eğildiğinde gözleri dolmuştu.

"Bir şeyler olmalı, senin için bir şeyler yapabilmeliyim."

Çaresiz hâline bakarken benim için bir şeyler yapmaya öylesine istekli duruyordu, yaşadığı duygular bana öylesine

geçmişti ki bir an, onun bu konu için yapabilecek bir şeyi olmasını ve rahatlamasını ummuştum. Mia sıkıntıyla iç geçirip koltuğa geri yaslandı, bu konuyla ilgili olmasa da başka bir konuyla ilgili yapabileceği bir şeyler olabilirdi aslında.

"Mia, bu konuyla ilgili olmasa da aslında başka bir konuda yapabileceğin bir şey var."

"Söyle lütfen," dediğinde ince kaşları merakla yukarı doğru kıvrılmıştı.

"Mia, sen... eski Kehanet'le ilgili ne biliyorsun?"

Mia'nın anında yüz ifadesi değişmiş, yerine ilk defa gördüğüm donuk ve sert bir çehre gelmişti. Sırtını doğrultarak benden uzaklaştığında ne cevap vereceğini bilememişti.

"Elis," dedi kararsızlıkla.

Boğazımı temizledim.

"Bunu benden az önce sen istedin."

Onuncu Bölüm

"Başkalarını motive edip ayağa kaldırırken kendime, en ufak bir sorumsuzluk payı bile bırakmadığımı fark ettim."
Şule Terzi

Bölüm Parçası: Michele Morrone, "Feel it"

Sıkıntıyla birbiri ardına aldığı soluklarla etrafına bakınarak kafasını kaşıdığında yanlış bir şey yapmaktan çekiniyor gibi gözüküyordu. Titrettiği bacağı, saçlarının arasına daldırdığı parmakları ve suçluluk duygusuyla yanan gözleri sebebiyle, neredeyse bir an susmasını ve bana bir şey söylememesini isteyecektim ondan.

"Seneler öncesinde..." dediğinde nefesimi keserek ağzının içine baktım. "Kehanet çok farklı bir yerdi, yani tam tanık olmasam da biliyorum." Kalbim büyük bir heyecanla atmaya başladığında Mesih'le ilgili bir şeyler öğrenebilme arzusu yüzünden göğüs kafesim sıkışmıştı sanki... Büyük bir dikkatle Mia'ya odaklanmıştım tek bir kelimesini bile kaçırmak istemiyordum. "Bunu basit bir çete gibi düşünebilirsin. O zamanlar Kehanet küçük bir kasabaydı ve gençliğinin heyecanını üzerinde taşıyamayan çocuklar, Kehanet'i aralarında kavga sebebi hâline getiriyorlardı. O zamanlar oranın ismi..." Gözlerini yukarıya kaldırdığında sanki cevap oralarda bir yerde yazıyordu, bakışlarıyla oraları iyice eşeleyerek işaretparmağını dudaklarının üzerinde gezdirdi. "Kanvor'du, ismi Kan[illegible]ı sanırım, yani eskiden." Başımı onaylar anlamda

salladığımda devam etti. "Bilirsin, o zamanlar bu tarz kavgalı olaylar daha yaygındı, zorbalık rahatça yapılabiliyordu. Fakat Kanvor'u bu hâle getirip gerçek bir Kehanet hâline bürünmesine sebep olan çok başka şeyler vardı."

"Devam et lütfen."

Kafasını salladı.

"Kargalar Lisesini duydun mu hiç?"

"Hayır."

"Her şey o lise yüzünden başladı."

"Neden?"

"Sabırlı ol, anlayacaksın." Kuruyan dudaklarımı ıslatıp, refleksle arkamı dönerek Mesih'i kontrol ettikten sonra tekrar ona döndüm, sesini daha da alçaltarak devam etti: "Melikşah ve Nida mesela, orada tanışmışlar. O zamandan beri beraberler ve o lise Elis..." Mia'nın sanki bir anda gözlerini kan bürümüştü. "birbirinden lanetli insanları barındırıyordu. Gerçekten bir sürü sorunlu, psikopat, ne ararsan hepsi oradaydı. İnsanlara huzur vermeyen bir lisedeydi. Bazen çıkışlarında araba tekerleklerini, sokaklar boyunca dizerek yakarlardı. Kaç kere haberlere bile çıkmışlardı. Onların çıkış saatinde genelde ağabeyimle evimizde olurduk."

"Az önce çok tanık olamasam da demiştin, bir süre tanık olacak kadar kaldın yani?" Kafasını sallayınca devam ettim: "Peki, Melikşah da mı onların içerisindeydi?"

"Önce evet, sonrası hayır..."

"Nasıl?"

"Melikşah, başını belaya sadece arkadaşları için sokardı. Daha sonrasında, diğer üyelerin mevkili adamlardan para alarak karşılığında pis işlere alet olduğunu öğrenince bir grupla beraber aralarından çekilmeye çalıştı."

"Genel olarak lisenin bir başı var mıydı?"

"Üç kişilerdi, biri Melikşah idi." Üç kişiden bahsederken tüyleri ürpermişti.

"Ya diğerleri?"

Mia, gözlerini etrafta gezdirerek isimleri hatırlamaya çalıştı fakat işe yaramamış olacak ki devam etti.

"Hatırlamıyorum ama... Arın..."Kafasını iki yana salladı. "Hatırlayamıyorum, üzgünüm."

"Peki ya daha sonra? Nasıl Mesih'in eline geçti, Aaron'un bunlarla ilgisi ne?" Aylar sonra, daha önce orada oturan ve bana bir şeyler anlatabilecek olan birini bulabildiğim için şevkle sorularımı sıralamıştım.

"Mesih, lisedeyken bildiğim kadarıyla Kanvor'la bir ilgisi yoktu. O sırada çetenin başı olan üçlü, kasabayı üç bölgeye ayırarak yönetmeye başlamışlardı. Bir sıkıntı da çıkmıyordu ilk zamanlar, iyi de olmuştu. Bilirsin işte, o zamanlar her şey bu kadar gelişmiş değildi ve kasaba halkının da işine gelmişti, hırsızlık veyahut farklı bir arbede olduğunda Şahlar müdahale ederek olayı çözüyorlardı. Bu sayede hepimiz rahat bir şekilde geçinebiliyorduk."

"Peki ya sonra?"

"Daha sonrasında üç grup iyice ayrılmıştı ve artık anlaşamamaya, sürekli birbirini kışkırtmaya ve olay çıkartmaya başlamıştı. Bu olaylar birkaç yıl içerisinde daha da arttı, kasabada huzur kalmamıştı, işte o zaman... Ne yaptıysa Mesih yaptı ve herkesin nefretini sadece kendi gücüyle toplayarak Kanvor'u kül edip Kehanet hâline getirdi. Daha sonrası hakkında bir bilgim yok. Mesih lider olduktan sonra biz yurtdışına döndük ve kötü haberlerini uzaktan almaya başladım."

Kötü haberler diyerek kastettiği olaylardan birkaçı gözlerimin önünde canlandığında tüylerim ürpermişti. Kötü olaylar, kötü adamlar... Ben de bu hikâyedeki o kötü adama kapılmıştım. Kalbim tazelenen bilgilerle tekrar iki parçaya ayrıldığında bıkkın bir soluk bırakıp içeceğimden bir yudum alarak boğazımı temizledim.

"Hoş geldin partilerinden mi bahsediyorsun?" Söylerken sesim çatallanmıştı.

Kafasını salladı.

"Ve daha nicesi..."

Bakışlarım kısıldığında Kehanet'i öğrenme arzum, Mesih hakkında bir şeyler duydukça yerini işkenceye bırakıyordu. Artık elimi taşın altına soktuğum için soğukkanlılığımı koruma çalışarak, masada ona doğru eğilip, "Aaron, Mesih'e nasıl yardım edebiliyor, uzun süredir Kehanet'te yok sonuçta, kimse onu tanımıyor?" dediğimde omuz silkmekle yetinmişti.

"Yeniler tarafından değil, eskiler tarafından bilinmen önemli olan ve ayrıca..." O da bana doğru eğilerek devam etti: "Aaron, uzakta olsa da bazı şeylerde parmağı hep vardı." Suratımda garip bir ifade oluştuğunda devam etti: "Kehanet, eski üyelerin kendi aralarında paylaşamadıkları bir servet." Mia'yı can kulağıyla dinlemeye devam ediyordum, her bir cümlesi sanki iliklerime kadar işleyerek beni etkisi altına alıyordu. Dudaklarımı ıslatıp, gözlerimi üzerinden saniye olsun kıpırdatmadan devam etmesini bekliyordum. "Ve onlar, tehlike demek Elis. Kehanet'in ölüm meleğini..."

Mia, sözünü yarıda kesince gözlerim aralık kalan dudaklarına takılı kalmıştı.

"Evet?"

Ağzını kapatarak daha önceden fark etmediğim yere tutularak bakmaya devam edince, onu takip ederek kafamı çevirdim. Arkamı döndüğümde Mesih'in kapının kenarında dikilmiş olduğunu gördüm. Mia'ya yönelttiği öfke dolu bakışlarındaki sertlik çok başkaydı.

Yanağıma çarpan rüzgâr birkaç saç telini yüzüme iterek görüş açımı kısaltmaya başladığında, tutamları kulaklarımın arkasına iliştirerek, "Ne zamandır oradasın?" dedim. Sanki karşımda çok farklı, bambaşka biri vardı ve Mia bu kişiyi tanıyordu...

O kişiyle tanışmayan, sadece bendim.

"Sence de..." Ağzından çıkan her bir laf bir buz kütlesi gibi üzerimize zıplamış, ardından yere düşerek parçalanmıştı. "geç olmadı mı Mia?" Başta soru cümlesi gibi dursa da dudaklarından oldukça tehditkâr dökülmüştü sözcükler...

"Ben..." dedi Mia ve afallayarak yerinden kalkmaya çalıştığında karnı masaya hafifçe sürtündüğü için, geri oturup sandalyesini arkaya iterek dikkatle ayağa kalktı. "gideyim artık."

Mesih'in Mia'ya karşı olan sert tavrından rahatsız olmuştum. Ona kaba davranmasının sebebi, Mia'nın söylediklerini duyması mıydı, yoksa Aaron'la olan mesele yüzünden miydi, herhangi birini seçememiştim.

"Seni geçireyim."

Ona daha fazla kabalık etmesini istemediğim için kapıya kadar eşlik ettiğimde rahatsız olmuştum, sonuçta benim misafirim olarak gelmişti ve Mesih ona hoş davranmamıştı. Mesih'in yanından geçerken üzerime ağırlık binmişti sanki, taş gibi kesilen bedeni bahçe kapısının yanında duruyordu.

Mia'yla dış kapıya kadar yürürken ona mahcup bir ifadeyle baktığımda benden önce davranarak, "Elis, sorun olduğum için özür dilerim," dedi.

"Saçmalama." Elimi aceleyle havada savurduktan sonra devam ettim: "Sana öyle davranmasına engel olmadığım için özür dilerim. Biliyorsun, terslikler yüzünden öfkesi hâlâ taze. Bu meseleyi yakın zamanda halledeceğim."

Mia'nın yüz kasları gevşediğinde tebessüm ederek kafasını sallayıp kapıyı açtı ve hemen ardından bir şey unuttuğunu hatırlamışçasına başını çevirerek, "Bu arada, arkadaşlığıma güvendin mi?" dedi. Kaşlarını çatarak konuşmuştu.

"Evet ve..." Ona yaklaşıp koluna dokunduğumda Mesih hâlâ bahçe kapısında dikiliyordu. "bu konuşmayı yakın zamanda bitirelim."

Gözlerime kararlılıkla bakmaya devam edip, dudaklarını birbirine bastırıp kafasını salladı. Ona bu konuda güvenebilmem için bana tüm kararlılığını ve samimiyetini göstermişti.

"Şimdilik, gidiyorum."

"Dikkat et."

Mia'nın ardından kapıyı kapatıp kafamı çevirdiğimde Mesih, sırtını kapıya yaslamış, kollarını göğsünün altında

bağlayarak beni inceliyordu. Sanki yabancı bir erkekle aynı evdeymişim gibi hissetmeme sebep olacak kadar tuhaftı. Tüm bunları göz ardı ederek ona doğru ilerlemeye başladığımda bakışları bir an olsun üzerimden farklı bir yere kaymıyordu.

"Mesih." Kollarımı onun gibi göğsümün altında bağlayıp aramızda iki metre kalacak şekilde geride durdum, sesimi duyunca sadece çenesini kaldırdı. Etrafa ufak bir bakış atarak, "Mia'ya öyle davranmana gerek yoktu," dedim. Sesimin olabildiğince nötr çıkmasına özen gösteriyordum.

"Neden modayla ilgileniyorsun ki?" dedi alayla, aynı anda ufak bir öfke barındırmıştı sesi. Söylediklerini anlamadığım için bir şey söylemedim, sırtını kapıdan ayırıp doğrularak, "Dedektif falan olsaydın ya," dedi. Evet, artık anlayabiliyordum, Mia'nın bana anlattıkları yüzünden sinirlenmişti. "Önce depo ziyaretin, ardından yaptığın röportajlar..."

Son kelimeyi gözlerini yuvarlayarak dile getirmişti. Depoyla ilgili konuştuğunda boğazıma, yutkunmamı bile engelleyecek kadar keskin bir bıçak dayanmıştı sanki. Mesih depo ziyaretini öğrenmişti.

"Sen..." dedim kelimeleri zorla bularak, "öğrendin mi?"

Ona çok absürt bir şey söylemişim gibi yüzüme baktı ve bana doğru birkaç adım attı.

"Evet, kimden olduğunu asla tahmin edemezsin." Hayretle kaskatı kesilmiştim. Bazen onun yanındayken kendimi aptal gibi hissettiğim yanım daha ağır basıyordu. Aramızdaki mesafeyi kapatarak önümde durdu, çaresizlikle kıvranarak avuçiçimle alnımı kavradığımda beni tekrar kötü bir yerden yakalamıştı. "Sen beni delirtmek mi istiyorsun, Elis?" Kafamı kaldırdığımda yerinde sabırsızlıkla kıpırdanıp hararetle, "Ben seni uzak tutmaya çalıştıkça sen neden her seferinde kendini bayrak gibi sallandırıyorsun?"diye sordu.

"Ben..."

Önümde birkaç volta daha atıp, tekrar yakınıma yaklaşıp gözlerimin içine baktı.

"Sen ne? Ne!" Suçlu bir çocuk gibi kafamı eğip, kıpırdamadan ayakta kaldığımda beni biraz daha azarladı. "Neler olabileceğini tahmin ettin mi hiç? Nasıl olur da tanımadığın bir ton insanın olduğu eve girersin?"

"Özür dilerim."

"Demek özür diliyorsun." Çenemden tutup kafamı kaldırdığında dişlerini birbirine bastırıp suratını yaklaştırdı. "Bugün fırsatın olsa yine o eve girer miydin?"

Sinirle kasılan çehresinde bakışlarımı gezdirip çenemdeki elini aşağı indirerek, "Evet," dedim. Hayretle aralanan gözleri irileştiğinde artık burnundan aldığı soluklar da yetmiyordu.

"Sen!"

"Ben!" Bir adım geri çekilip iki yanımda tuttuğum yumruklarımı sıkıp bağırarak devam ettim. "Ben yine giderim! İstediğin kadar gizle, bana engel olamazsın." Üzerine doğru birkaç adım atıp işaretparmağımı göğsüne bastırarak, "Sen değil, ben! Buna ben karar veririm, tıpkı senin de benimle ilgili verdiğin kararlar ve beni koruduğun anlar gibi. İstediğin kadar sakla, kaç, ben var olduğum sürece seni aydınlatacağım." Gözleri irice açıldığında dudakları aralanmıştı. "Ve inan bana..." Yüzüne yaklaşıp kaşlarımı kaldırarak, "buna sen bile engel olamazsın," dedim.

"Ne saçmalıyorsun," dedi yüzünde oluşan şaşkın ifadeyle.

"Zorluyorsun," dedim işkence çekercesine.

"Sürekli seni uzak tutmaya çalıştığım meselelere burnunu sokuyorsun," dedi kafasını sallayarak, karşımda keçi kadar inatçı duruyordu.

"Ben..." Sözümü tamamlamama izin vermedi.

"Sen, karışmamalısın."

Kuruyan boğazımı yutkunarak ıslattım.

"Öğrenmemi neden istemiyorsun." Bakışlarım kısıldığında merakla onu izliyordum. "Sana en yakın olan kişi benim?" Bir şekilde belli etmese de duyduğu cümlenin hoşuna gittiğini anlamıştım. "Seni en iyi tanıyan kişi benim." Yine

belli etmiyordu ve bir şekilde hoşuna gitmeye devam ediyordu. "Aynı zamanda sana en uzak olan, seni hiç tanımayan kişi de benim." Usanmadan, sabırla konuşmamı dinlemesi hoşuma gitmişti. "Söylesene, bunu nasıl başarıyorsun?"

Garip olsa da durum tam olarak buydu. Tezatlıklar içerisindeki ilişkimiz hem en sıcak hem de en soğuktu. O, hem ateş hem de buzdu. Beni bakışlarıyla üşütebilirken dokunuşuyla ısıtabiliyordu. Tıpkı şu anda bakışlarının üşüttüğü gibi, koluma sarılan elinin yaktığı gibi...

"Bu hoşuna gitmiyor mu?" dedi sınarcasına... Onun hoşuna gidiyordu, aramızdaki mesafe onun için yeterliydi ve olması gerekendi.

"Daha fazlasını istiyorum."

"Daha fazlası olmaz," dedi kararlılıkla. "Dediğimi unutma ve tüm bunların dışında kal."

Gözlerimi devirmemek için kendimi tutup kafamı salladım. Bunu yapmayacağımı adından iyi biliyor olmalıydı.

"Sana bir şey sormak istiyorum." Az önceki kendinden emin olan sesim, alçalarak öylesine ürkek ve kısık çıkmıştı ki kendim dahi bana ait olduğuna inanamamıştım. Beni reddetmesini istemiyordum. Aaron konusuna açıklık getirip soru işaretlerini ortadan kaldırmak niyetindeydim. Cevap vermeyip sormama engel olacak bir harekette de bulunmayınca devam ettim: "O günkü meseleyle ilgili." Çenesi kasılsa da ifadesini korudu. "Bana gerçekten de güveniyor musun?" Gözlerine korkuyla değil, umutla bakıyordum... Onun hislerinden ve düşüncelerinden emin olmaya ihtiyacım vardı. Sıkıntıyla başka bir tarafa baktığında gözlerim dolmuştu. "Suratıma bakamıyorsun." Bir adım geri çekilip, "Artık sana pis mi geliyorum, neden sürekli geçiştiriyorsun?" diye sordum. Gözlerime baktığında altdudağım titremişti. "Mideni mi bulandırıyorum?"

"Sen gerçekten de aptalsın," dedi dudaklarını kıvırarak. Hayal kırıklığıyla dağılan ifademi saklamak için arkamı döndüğümde, o günden sonra beni sürekli geçiştirerek suratıma

bile bakmaması, içimi acıtmıştı ve her ne kadar anlayışlı davransa da o meseleyle ilgili tek kelime dahi etmemesi pislik gibi hissetmeme sebep olmuştu. Sırtımdan yaklaşıp omzuma sardığı kollarıyla beni kendine çekti, afallayarak ona dönecekken buna fırsat vermedi ve daha sıkı sararak çenesini kafama sabitledi. "Orada suçlu olan sadece benim."

"Ne?"

Sıkıntı dolu bir soluk verdi.

"Sana karşı olan niyetimi bilseydi..." dediğinde dudakları kulağımın üzerinde kalmıştı. "ismini bile telaffuz edemezdi."

Göğsümün üzerinde bağladığı ellerinin üzerine ellerimi koyup ona doğru döndüğümde bakışları kararmıştı.

"Ne demek istiyorsun?"

Gözlerini öfkeyle kapatıp geri açtı.

"Sana verdiğim önemi, eksik zekâsı anlayamamış, belki de ben yeterince belli etmedim." Parmak uçlarını zarifçe çeneme dokundurduğunda hareketiyle mest olmuştum. Çenemi hafifçe yukarı kaldırıp, parmaklarının tersini boynumdan göğüs oluğuma kadar sürtüp, "Aptalca şeyler düşünme, ben sadece kendime kızgındım," dedi. Gözlerini yumduğunda kaşları çatılmıştı, dişlerini birbirine bastırıp zorlanarak, "Benim değerlim olduğunu göremiyor musun?" dedi.

Cümlesi sona erdiğinde boğuk sesindeki tutkuyu ve değeri iliklerime kadar hissetmiştim. Bana karşı gösterdiği anlayışıyla mest olmuştum. İçimdeki duygular, mümkünmüş gibi ona doğru daha da fazla akarken, avuçiçimi yanağına koyup alnımı alnına dayadığımda gözleri hâlâ kapalıydı. Burnumu burnuna sürtüp gözlerimi onun gibi yumarak kokusunu derince içime çektim.

"Çok güzelsin." Dudaklarının üzerine bir öpücük kondurduğumda alayla gülümseyerek suratını geri çekti. "Daha beni tanımıyorsun."

Gözlerinde oluşan acı ifadeyi umursamadan iki elimi de yanağına yerleştirip, "Tanımak değil, anlamak istiyorum,"

dediğimde karşımda tekleyerek yutkundu. Onu tekrar kendime çekip öpmeye başladığımda karşılık vermeden geri çekilmeye çalıştı.

"Pişman olacağın şeyler yapma."

Ensesinden kavrayıp onu öpmeye devam ettiğimde, "Buna sen karar veremezsin," dedim.

Tişörtünü tutup yukarı doğru kıvırdığımda karşılık vermemek için kendini kastığı, taş gibi olan göğüs kaslarından anlaşılıyordu. Geri çekilip tişörtünü üzerinden çıkarttığımda saçlarının uçları karışarak yukarı doğru kıvrılmış, suratında şaşkın ve tatlı bir ifade bırakmıştı. Kısa süre içerisinde gözlerinde anlam veremediğim bir korku oluşmuştu sanki. Onu sevemeyeceğimden öylesine emindi ve kendisini öylesine çirkin buluyordu ki aptal düşüncelerine katlanamıyordum. Daha fazla düşüncelerinin içerisinde boğulmasını istemediğim için tişörtünü yere atıp ona tekrar yaklaştığımda artık karşılık vermeye başlamıştı. Temiz kokusunu derince solumaya çalışarak dudağıma kondurduğu öpücüklere aynı şekilde karşılık verdim, ona sarıldığımda beni belimden kavrayarak yukarı doğru çekince kesilen nefesimi dudaklarıma bıraktığı kendi nefesiyle telafi ederek konuştu.

"Burada olman, olmam..." Bakışları kısıldı. "Zamanı değil." Zorla konuştuğu her hâlinden belli olsa da söylediklerinde samimiydi.

Yüz ifadem değişmese de gözlerimde oluşan ışıltıyı fark edebiliyordum. Midemde hissettiğim rahatsız kıpırtıyla, surat ifadem istemsizce buruştu. Aaron'la olan saçma mevzu yüzünden aramızın daha fazla açılmasını ve benden uzak kalmayı tercih etmesini hazmedemiyordum. Aklıma gelen düşüncelere inanmasam bile içimdeki ses, sürekli beni rahatsız ediyordu.

"Ben bir şey yapmadım." İstemdışı konuşmuştum, bu konuyu kendince netleştirse bile belli ki kafamda henüz netleşmemişti.

"Aksini söylemedim." Kaşları çatıldığında sesi gergin çıkmıştı.

"Biliyorum ama..." Dudaklarımı birbirine bastırıp kafamı salladığımda canımı acıtsa da gözlerine bakarak, "benden soğumuşsun gibi hissediyorum."

Hemen önümde olduğu için milimlik irileşen gözbebeklerini yakaladığımda dudakları aralandı. Tepkisinden bu şekilde düşünmemi istemediğini anlayabiliyordum.

"Sana bu şekilde hissetmene sebep olacak bir şey mi yaptım?" dediğinde kafası karışmıştı. Bedenlerimizi ayırarak aramızda minik bir boşluğun oluşmasını sağlayıp, "Az önce konuştuklarımda net olduğumu düşünüyorum." dedi. Çatık kaşlarıyla lafını son derece karalı bir şekilde tamamlamıştı.

Kalbimdeki ağırlık biraz olsun hafiflediğinde burnumdan sesli bir soluk alarak çenemi dikleştirdim.

"Sen..." Dolan bakışlarım odada kısa bir tur attı ve tekrar onun güzel gözlerini buldu. "en başından beri, olabildiğince iyi idare ettin her şeyi ve bu beni daha suçlu hissettiriyor." Nefes nefese kaldığımda göğüs kafesim hiddetle inip kalkmaya başlamıştı.

Bakışları kısıldı, bana garip bir şekilde baktıktan sonra birkaç adım gerileyerek ellerini gövdesinin iki tarafında kaldırıp, "Sana bağırmamı ya da kızmamı mı istiyorsun?" dedi. Ellerini gevşekçe belinin iki tarafına yerleştirdiğinde gözlerimle onu takip etmiştim. "Veya cezalandırmamı?"

Bakışlarım ayaklarımı bulduğunda saçlarım yüzümün iki kenarından da sarkmıştı. Az önce biraz dinen ağrı, göğsümü tekrar bulduğunda gözlerim dolmuştu. Tabii ki de tüm o söylediklerini istemiyordum, ben sadece onunla eskisi gibi olmak istiyordum, yaklaştığımda öfkesini dindirmek için yanımdan uzaklaşmasını değil. Kafamı kaldırıp gözlerine baktığımda suratımdaki anlamsız ifadeyi görmek kafasını karıştırmıştı. Belki de ondan olamayacağı kadar şefkatli olmasını, beni söylediklerine inandırmasını istiyordum. Her ne derse

desin, içimdeki parçalar bir türlü tam anlamıyla oturmuyor, huzursuz hissetmeme sebep oluyordu.

"Neden beni uzaklaştırıyorsun," dediğimde sesim titremişti. Belki de söyleyecekti, Aaron'un beni o elbiseyle görmesinden nefret ettiğini, bu yüzden bana dokunmak istemediğini ve benzeri olan her şeyi. Kafamdaki düşünceler tam olarak da bunlar değil miydi?

Elini saçlarına daldırarak kafasını geriye yatırıp bir adım geri çekildi, onu takip edip aynı adımı ona doğru attığımda isteksizce tısladı:

"Elis..." Tek kaşımı kaldırıp üzüntüyle ona bakaya devam ettim. "Problem ne?" Cevabını her ne kadar içimde tahmin sam da kendimce bir şeylere inansam da tekrar ona sormak istiyordum. *Pişman olursun* zırvalıklarından çok daha fazlasına ihtiyacım vardı. Bakışları kararttı. "Bunu yapma." Tekrar geri çekildiğinde yüzündeki ifadeden son derece kararlı olduğu belli oluyordu.

"Asıl sen yapma." Aynı kararlılıkta, titreyen bakışlarımla ona bakmaya devam ettiğimde dudaklarının arasından varla yok arasında bir küfür duyulmuştu. "Benden soğudun mu? Cevap ver." Bu konudaki düşüncelerimi ona açtığımda devamı da içimde beliren cesaretle, birden ortalığa dökülüvermişti sanki. Kafasını eğip avcuyla dudaklarını ve burnunu ovaladı, uzun parmaklarını saç diplerine gelene kadar yüzüne yavaşça sürttü, saçlarını sıkarak bıraktığında gerginlikten nefes bile alamıyordum. Beni yanıtsız bırakması, sessiz kalması, altdudağımı engel olamadığım bir kıvrımla aşağı doğru indirmişti. "Demek öyle," diyebildiğimde, kenarları kavisli olan sık kaşlarının altından, düz kirpiklerini birer ok gibi kaldırınca bakışlarındaki yoğunluk dizlerimi titretmişti.

Aralanan dudaklarımdan kesik bir soluk aldım, kolumu kavrayıp sırtımı duvarla buluşturduğunda irkildim. Gözlerini kapadığında kirpikleri neredeyse kızaran şakaklarına kadar uzanmıştı. Kaşının önünde havalanan dağınık dalgalı saçları,

alnımla alnının arasına sıkıştığında biçimli ve kuvvetli parmakları, belimi oyarcasına içe doğru kıvrıldı ve orada kaldı.

"Tam olarak..." Gözlerini açtı, kaşlarının orta kısımları aşağı doğru bükülmüştü. Dolgun dudakları bir süre daha aralık kaldı ve "sana dokunmam... Hoşuna gidiyor mu?" Sertçe kuruyan dudaklarımı yaladım, oksijensiz kalan ciğerlerimi derin bir soluk alarak doldurduğumda göğsüm şişmişti. Elimi kavrayarak parmaklarımı karın kaslarının üzerine koydu. Tenimin ucunda hissettiğim kavisli sıcaklık, içinde yağ olmadığına yemin edercesine sert ve sıkıydı. "Bana dokunmak hoşuna gidiyor mu?" Dişlerimi birbirine bastırıp en ufak bir ses bile çıkartmadığımda alnını, yanağıma sürterek aşağı doğru eğdi, dudakları boynumda hareketsiz kalmıştı. Sesli bir şekilde soluk alıp vermeye başladığımda heyecanımı asla dindiremiyordum. Az önceki utangaç tavırları sayesinde içimden çıkan o cesaretli kız, koşarak önce odayı, ardından da şehri terk etmişti sanki. "Benim çok hoşuma gidiyor." Çenemi saçlarına doğru eğdiğimde beni ayakta tutan tek şey bedeniydi. Dudaklarını kulağıma sürterken ufak bir küfür savurdu ve "Bunu sana sonsuza kadar yapabilirim ve daha fazlasını," dedi.

Belki de o ana kadar verdiğim en sesli soluğu dudaklarımdan ayırdığımda artık benden soğumadığına tam anlamıyla emin olmuştum. Yine de o bu kadar tutkulu ve yırtıcıyken durmasına sebep olan tam olarak neydi, onu bilmek istiyordum. Kafasını boynumdan çıkartıp, soğuk renk bakışlarındaki buğuyla bir tezatlık oluşturarak ruhumu çıra gibi yaktığında, dirseğini duvara yayıp üzerime eğildi. Gözlerindeki o buğulu ifade yavaşça dağılmaya başladığında sebebini anlayamadığımdan dolayı kaşlarım hafifçe çatılmıştı.

"Ama istediğim şey bu kadar basit değil."

Birer fener gibi aralanan gözlerimle ona mıhlandığımda soluklarım biraz da olsa düzene girdi ancak heyecanım ilk anki kadar tazeydi.

"Basit mi?"

"Basit." Kafasını salladı, aklımdaki düşünceleri daha da bulandırmıştı. Aramızdaki çekime nasıl olur da basit diyebilirdi ki. Heyecandan ölmem falan mı gerekiyordu? Suçlayan bir ifadeyle ona bakmayı sürdürdüğümde yüzümdeki elini indirerek kalçamın yanına duran elimi kavradı. "İnsanlar elleriyle de zevk alıyorlar, duygusal olarak bir şey hissetmedikleri birileriyle de," dedi kararlı sesiyle. Aklım son derece bulansa da söyledikleri hakkında çok bir fikrim veya bilgim olmadığı için ne diyeceğimi bilememiştim. "Benim istediğim bu kadar basit olan bir arzu dalgasıyla bana gelmen değil, aramızda oluşan basit bir heyecanla değil." Eli göğsümün üzerinde durdu, kararan bakışlarını yumduğunda dişlerini birbirine bastırdı. O, zorlanıyordu... Hissettiklerini bilmemden, kendini bana açmaktan korkuyordu... Genişleyen burun deliklerinden derin bir soluk aldı, gözlerini açarak kafasını geri kaldırdığında bakışlarındaki kararlılıktan etkilenmiştim. "Bana önce ruhunu, aklını vermeni istiyorum, bende kendini güvende ve değerli hissetmeni istiyorum." Dudaklarımı araladığımda konuşmama müsaade etmeden, "Tüm bunları tutkuyla, bedenimin sana hissettirdikleriyle karıştırma," dedi. Dirseğini duvardan ayırıp doğrulduğunda aramızda iki adım kalacak şekilde bir boşluk bıraktı. "Ama nasıl..." Sözleri karşısında ne düşünebiliyor ne de doğru düzgün bir fikir sunabiliyordum. Kafasını iki yana sallayıp bir adım attığında, çenemi kaldırarak ona baktım. "Sesim..." Kaşlarını kaldırdı. "yüzüm..." Dişlerinin arasından derin bir soluk alarak, "her şeyim seni bana çekiyor." O konuştukça aydınlanıyordum, daha önceden derinlerde olan ama farkında olmadığım tüm gerçekleri yüzeye çıkartıyordu. Söylediği her şey doğruydu, onda olan her şey ilk gördüğüm andan beri beni ona çekiyordu. "Bu konulardaki tecrübesizliğin de göz önünde bulundurulduğunda ne istediğini anlamaman mümkün."

Son sözleriyle karşısında ufacık kaldığımda bükülen omuzlarıma dokundu, utangaç bakışlarım arada bir ona yöneldiğinde sıcak basıyordu. Buraya gelmeden önce başka birini tanıma fırsatım dahi olmamıştı. İlk onu tanımıştım, onunla yakınlaşmıştım ve tüm bunlar benim için tabii ki de özeldi.

Düşüncelerimi okurcasına kafasını iki yana salladığında gözlerine kadar bulanan tüm içtenliğiyle, "Anlam yükleme," dedi. "Benimle tanıştığın şeyler, pekâlâ başka zamanlarda, başka durumlarda ve farklı kişilerle de tanışabileceğin duygular; bu yüzden sadece o basit tutkuyu istemediğimi söylüyorum." Bana sunduğu düşünceleri o kadar değerli ve temizdi ki ona karşı hissettiğim saygının artmasına sebep oluyordu. "Bana basit bir anın akışıyla, iradesizliğinle gelmeni istemiyorum," derken tekrar kafasını olumsuz anlamda sallamıştı. "Duygularından emin hâlde ve dönüşü olmadan gelmeni istiyorum." Yüzünü yaklaştırıp alnını alnımda bıraktığında gözbebekleri titriyordu. "Çünkü Elis, bana bir kez gelirsen geri gitmene asla izin veremem." Cümlesinde bir tehdit veya zorbalık yoktu; daha çok, hissedeceği şeyleri söylüyordu bana. Ona emin adımlarla gitmemi istiyordu, daha sonrasında beni bırakamayacağını dile getiriyordu. Dudaklarım hayretle aralandığında kaşlarım kavisle havalanmıştı.

O... O *emindi*. Aramızda olan ilişkide en yoğun tarafın hep kendim olduğunu düşünmüştüm. Mesih'in soğuk duruşu ve duygularını dile dökmemesi, belki de bu şekilde hissetmeme sebep olmuşken o hayatının geri kalan her anını benimle beraber geçirmek istediğini ima ediyordu. Bundan emin olmamı istiyordu.

"Sen, tanıdığımdan daha farklıymışsın." Benim duyduğum erkekler böyle değildi... Beni hayrete düşürmüştü. Cinselliğin bir iradesizlik sonucu ortaya çıktığını söylüyordu. Bunu basit görüyordu. Aşk, cinsellikle kıyaslanamazdı, aşkı çok fazlasıydı.

Ensesini kaşıdı, benimle konuştukça rahatsız hissettiğini kasılan bedeninden anlayabiliyordum.

"Seninle vakit geçirdikçe düşüncelerim belirginleşti, bu kadarı yeterli, değil mi?" Kafamı salladığımda devam etti. "Her şeyden önce, kadınlar erkeklere göre daha duygusaldır. Bu, aslında iki cinsi de kapsayan bir durum olsa da hiçbir şey için pişmanlık yaşamanı istemiyorum, Elis. Bunu kiminle yaşayacağın kesinlikle sağlıklı bir zamanda vermen gereken bir karar. Bedenler peçete değildir, her yeri silemezsin."

Onu daha fazla zorlamak istemediğim için kafamı sallayıp, dudaklarımın kıvrılmasına engel olarak yüzümü ifadesiz tutmaya devam ettim. Söylediklerini abartıp bana kendini açmasına engel olmak istemiyordum.

Boğazını temizlediğinde tek kaşı havalandı.

"O hâlde, bu konuyla ilgili tuhaf şeyler düşünmeyi kesmelisin."

Kafamı aşağı eğip saçımı düzelterek surat ifademi topladım, gülümsememi sildikten sonra ona geri baktım:

"Hıhı..."

***

Su damlalarının banyonun fayansına hızla ve sertçe çarparak çıkarttıkları tok ses koridorda yankılanırken, birbiri ardına attığım adımları sonlandırarak duvara sürttüğüm elimi sabit bırakıp öylece ayakta kaldım. Aramızda geçen o konuşmanın ardından kendimi günlerin akışına bırakamıyor, sürekli bana söylediklerini aklımda tartıyordum.

O konuşmanın üzerinden sersem bir gün geçirmiştik, söylediklerinin üzerimdeki etkisi sürerken mümkünmüş gibi gözüme daha güzel gözükmeye başlamıştı. Sanki artık biraz daha farklı izliyordum onu, kendimi ona karşı daha yakın buluyor, yanında daha da güvenli hissediyordum. İnsanların kendi organlarıyla bile hissedebilecekleri hazza, kafamda

kabaca özel bir anlam yüklemememi söylemişti. O bunu bazen görüyordu. Herkesin yaşayabileceği, isteyenin istediği an birbirine katabileceği basit bir şey. O ise sadece bunu istemiyordu. Bedenime değer vermemi, uygulacağım her hareketi hesaplamamı, sağlıklı düşünmemi istiyordu.

Ben hayatında yokken bunu o da yapmamış mıydı? Hakkında şehir efsanelerini andıran sert birkaç fantezi bile duymuştum. Tecrübesini aramızda geçen birkaç konuşmada da işirmiştim, seviyesini ve detaylarını öğrenmek istemesem de bu konularda benden çok daha tecrübeli olduğundan haberdardım.

Sırtımı duvara yasladığımda geçen gün söyledikleri tekrar yankılanmıştı zihnimde. İçimde yeşeren şeylerin sadece tutku olmadığından, anın akışıyla yükselen duygular olmadığından emin olmamı istemişti. Bu sözleri, fikirleri ona karşı olan saygımı artırmış; düşünceleri, benim de ufkumun açılmasını sağlamıştı. Ondan hoşlandığımı her ne kadar hissetse de bundan emin olmamı, toyluğum sebebiyle duygularımı karıştırmamı söylüyordu.

Giderek kısıklaşan suyun fayansta yarattığı melodi aniden kesildiğinde ben ayakta dikiliyordum, karşımdaki kapı aralandığı an irileşen gözlerimle ona bakakaldığımda dudaklarımın aralanmasına engel olamamıştım. Dik duran çenesinden dolayı bakışlarını aşağı indirerek bana baktı. Kaşları minik bir kavisle aralandığında belinden düşecek gibi duran kahverengi havluyu, ön kısımdan biçimli parmaklarıyla kavrayıp birbirine sıkıştırdığında dağınık duran saçlarından akan damlalar geniş gövdesine sıçramıştı. Boynundan ve omuzlarından akan su damlaları, yer çekimine karşı koyamadan aşağıya doğru kayıyor, belindeki havluyla bütünleşerek tomurcuklarını sihirli bir dokunuşla yok ediyor, delil olarak saklayamadıkları ince ıslak yolu artlarında bırakıyorlardı.

Boğazımı temizlediğimde ıslak suratında daha da temiz bir açık maviye dönüşen gözlerini üzerimden çekerek, banyonun

çaprazındaki kapıya ilerledi ve kapıyı açtı, hızlı adımlar atarak ona yetiştiğimde odanın içindeydi. Aramızda kalan kapı eşiğine bakıp ona tekrar baktım.

"Mesih!"

Orta çizgisi derin bir şekilde belirgin olan geniş sırtını çevirip bana yüzünü döndü ve keskin çene ucunu havaya dikti. Nefes almayı kestiğim an, kapıyı sertçe suratıma kapattı. Ufak rüzgârla sıçrayan saçlarım suratıma çarptı, gözlerimi yumduğum an suratımda garip bir tebessüm oluşmuştu. Kendime engel olmayıp kıkırdayarak mutfağa doğru ilerlediğimde bu hareketi garip bir şekilde hoşuma gitmişti. Ne o şekilde ıslakken peşinden gittiğimden ne de ona seslendiğimden haberim vardı. Neden yaptığımı bilmeden, sonucunda ne arzuladığımı düşünmeden bir anda peşine takılmıştım, tıpkı bir takipçi gibi. Dudaklarımdan kopan kahkahaya engel olamayınca kafayı sıyırdığımı öğrenmemesi için elimle ağzımı kapatarak kendimi toparladım.

Giyinmesi için kısa bir zaman tanıdıktan sonra kapısını çalarak içeri girdim. Üzerindeki tişörtünü düzeltirken bana baktı. Dağılan tatlı ifadesine bakarak gülümsedim.

"Ne yemek istersin diye soracaktım, neden öyle kaçtın?" Suratımda eğlendiğimi belli eden bir ifadenin oluşmasına engel olamamıştım.

Kısılan bakışlarıyla sabır çekercesine bir soluk aldı.

"Ne olursa."

"Aslında sana başka bir şeyi daha sormak istiyorum." Altdudağımın üzerinde oluşan kabuğu dişlerimle ezip koparttım, ses tonumdan rahatsız olabileceği bir konuyu açacağımı anlamıştı. İç çekip pes ederek bedenini bana doğru çevirdiğinde hamlemi bekliyordu. "Ben, bazı konularla ilgili ondan yardım aldığını düşünüyorum." Kaşları çatıldığında Aaron'dan bahsediyordum. "Biliyorsun işte, sen onu biraz parakladın." Mesih'in altdudağı o kadar hafif bir şekilde yukarı doğru kıvrılıp geri inmişti ki yüzü[illegible]tanı ifadeyi

bir an görmeyip de kendi kafamdan uydurduğumu düşünmüştüm... Bu ifadesi son sözlerimle dalga geçmişti. "Aaron, sana yardım mı ediyordu?"

"Devam edecek."

"Sorun yok yani?"

"Büyük bir sorun var."

Tedirginlikle ona bakmayı sürdürdüğümde sözleri rahatsız hissettirmişti, benim yüzümden işi mi bozulmuştu?

"Ne gibi?" Onun daha fazla sorun yaşamasını istemiyordum. Kaşlarını çatıp üstdudağının kenarını iğrenircesine yukarıya kıvırdığında gözlerinde öfkeli parıltılar oluşmuştu.

"Peşimde sinir bozucu bir dedektif var." İşaretparmağıyla, bedenimi deşercesine gösterdiğinde gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırmak zorunda kalmıştım.

"Sen de hiçbir şey söylemiyorsun."

Tekrar aynı iğneleyici ifadesini takınmaya devam etti, dedektifliğimden benim kadar eğlenmiyordu.

"Aaron'un pisliğiyse büyük sorun, onu her gördüğümde sakatlamak zorunda kalacağım." Ellerini belinin iki yanında gevşekçe tuttu ve kafasını cama doğru çevirip, bir soluk bırakıp tekrar döndü: "Peki ya seni casusluk yaparken gördüğümde ne yapacağım?"

Ona sinir bozucu bir tebessüm gönderip omuz silktim.

"Her neyse, ben yardım etmez diye endişelenmiştim."

Gözleri alayla kıvrıldığında, bir adım geri çekilerek ciddi olup olmadığımı teyit eder gibi bir tavır takındı.

"Öyle bir lüksü yok." Kendine karşı olan güveni suratında hayranlık dolu bir ifadenin oluşmasına sebep olmuştu.

"Peki, ona nasıl güveneceksin?"

Suratında yine az önceki gibi varla yok arası bir tebessüm oluştu geri silindi.

"Ona önceden güvendiğimi nereden çıkarttın?" Mesih için insanların yanında bulunması ya da önceden tanışıp tanışmamaları güvenmesi için bir sebep değildi. Mesih, kimseye güvenmiyordu. Belki de bana bile...

"O tam bir aptal. Kafamı usulca salladım. "Pekâlâ, zaten ne mal olduğunu biliyormuşsun."

Kaşları çatılınca bir salağa bakar gibi bana bakmaya başladığında bunun zaten çok öncesinden farkında olduğunu hissettirmişti.

"Bu meselenin dışında kal." Omuz silktim. Kıpırdamadan taştan yapılmış bir heykel gibi durmaya devam ederek, "Başka bir şey yoksa?" dediğinde pes edercesine ellerimi iki yana kaldırıp geri geri adımlar atmaya başladım.

"Pekâlâ, kahvaltı birazdan hazır olur!" Tam çıkacakken aklıma gelen soruyla geri döndüğümde ayağıma takılıp sendeledim. Dengemi kendi başıma koruyup, az önce sendelememişim gibi kafamı kaldırıp ona baktım. "Bu arada Kehanet'e ne zaman dönüyoruz?"

"Birazdan."

Birazdan mı? Gözlerim umutla aralandığında artık Kehanet'e dönebileceğimiz için içim rahatlasa da verdiği cevap çok aniydi. Sıkıntılarla geldiğim o limana geri dönebilmek için can atacağım günlerin geleceğini biri bana söyleseydi gülüp geçerdim herhalde. Hiç uyuşamadığımı hissettiğim Kehanet'le zaman içerisinde bütünleşmiş, sonunda da kendimi oraya ait hissetmiştim... Kehanet benim yerimdi, iliklerime kadar kendimi ait hissettiğim evimdi.

Kehanet'in ölüm meleği tekrar hafızamda canlandığında gitmek için pek de uygun bir zaman olmadığını fark ettim. Mia'dan öğrenmem gereken şeyler vardı ve buradayken öğrensem iyi olacaktı.

"Mia'yla vedalaşacak vaktim yok mu? Mesih'in suratında oluşan ifadeden amacımı anladığı belli oluyordu, iyice gözüne batmaktan başka bir şey yapmamıştım.

"Eşyalarını hazırla Elis."

Üstelemeden kafamla onayladım. Mia'nın telefon numarası vardı ve imkânları olan bir kızdı, onunla tekrar konuşabilir, yarım kalan konuşmamızı sonlandırabilirdim. Bu meseleyi farklı bir şekilde çözebilmek için rafa kaldırmam gerekiyordu; göz önünde olmadan, usulca...

Odaya girip eşyalarımı toparlamaya başladığımda içim sıkılmıştı. Valiz doldurmakta bir sıkıntı yoktu fakat eşyaları toparlamak, içine sığdırmak gerçekten çok sıkıcıydı. Mesih'le beraber valizlerimizi alıp kapıya geçtik, kapıyı açtığımızda ayakta öylece kalakalmıştım. Şaşkınlıktan elimdeki valiz, gürültüyle yere düşüp, sesini odada yankılattığında dudaklarım aralanmıştı...

"Neden buradasınız?"

Alaz bir pislik gibi sırıtıp omuz silktikten sonra Mesih'in koluna sürtünerek içeriye geçti, kafamı çevirip onu izlemeye başladığımda Selenay heyecanla boynuma atlayıp birkaç adım geri gitmeme sebep oldu.

"Elis!" Bana öylesine sıkı sarılıp öpüyordu ki kendimi, çölde bulduğu son yudum suyu gibi hissediyordum. Dengemi koruyup kollarımı beline doladığımda, Selenay'ı özlediğimi hissetmiştim.

"Hadi ama! Bizim de tatile ihtiyacımız var." Alaz, salonda ufak bir tur atarak etrafı gözetliyordu. Selenay sonunda boynumdan ayrılınca elimi boynuma atarak biraz ovuşturdum, canımı acıtmıştı istemeden de olsa.

"Ev ne kadar güzel!" Selenay da Alaz gibi etrafta dolanıp salonda gezinmeye başlayınca Mesih bıkkınlıkla bir soluk koyverdi.

"Biraz daha kalacağız demek." Kendi kendime konuştuğumda Mesih, benim valizimi de alıp kapıya yöneldi.

"Hayır, onlar kalıyor."

Alaz evi bırakıp Mesih'in yanında geldiğinde yüzünde her zamanki umursamaz tavrı vardı.

"Beraber dönelim, biraz daha kalın."

Mesih'in gözlerinden ateşler çıkıyordu sanki. Selenay en masum yüz ifadesiyle bana doğru yaklaştığında sokakta kalan bir kedi yavrusu gibi gözüküyordu.

"Evet, biz de çok kalmayacağız zaten. Birlikte döneriz." Yanlış kişiye konuşuyorsun kuzen, konum kararlarını genel. de buz mavisi veriyor... Aklıma gelen planla aniden gözlerim ışıldadığında burada biraz daha kalmamız kesinlikle çok daha iyi olabilirdi. Selenay'la birlikte Mia'yla buluşabilirdik mesela. Selenay'ın da son telefon görüşmemizde Kehanet'le ilgili bahsettiği şeyler vardı ve tatilin uzaması kesinlikle çok daha iyi olacaktı. Boğazımı temizleyip Mesih'in yanına gittiğimde bu durumdan son derece hoşnutsuz olduğu her hâlinden belli oluyordu.

"Haklılar."

Selenay devam etmeme izin vermeden sözümü kesti.

"İnanmıyorum, bu tatlı şey de kim?" Kafamı çevirip sesin geldiği yöne baktığımda Selenay, Orion'u havaya kaldırmış, yüzünü inceliyordu. "Nereden buldunuz, çok güzel!" Orion'u sevip onunla oynamaya başladığında Alaz, Mesih'e yöneldi.

"Evet, konuşmamız gerek."

Mesih'le beraber bahçeye çıktıklarında Selenay, minikle beraber sabırsızlıkla yerinde kıpırdandı.

"Aşırı güzel."

Selenay'ı kolundan tutarak kenara çektim.

"Neden hiç bahsetmedin?"

Gözlerini hınzırca etrafta gezdirdikten sonra omuzlarını kaldırıp indirdi.

"Sürpriz yapmak istedik!"

Kediyi dikkatlice kucağına yerleştirdiğinde gözlerimi devirdim.

"Senin yüzünden boşuna valizimi toparladım."

Sırıtarak miniği yere bırakıp, kolunu omzuma atıp benimle beraber koltuğa doğru yürüdü.

"Boş versene giderken senin için toparlarım."

Birlikte koltuğa oturduğumuzda, Selenay'ın keyfi son derece yerindeydi. Dudaklarımı büzerek sırtımı koltuğa yaslayıp dikkatle Selenay'ı inceledim.

"İşler yolunda galiba?" Sorarcasına konuşmuştum.

Gözlerini kocaman açıp lanet edercesine tısladı.

"Aman, o lanet yerden kaçtığım için bu kadar mutluyum, kafayı yememe ramak kalmıştı!"

"Selenay! Zaten son aradığında da bir şeyler saçmalayıp devam ettirmeden kapattın." Ona doğru yaklaştığımda görüm bahçe kapısına ilişmişti. Sesimi alçaltarak devam ettim: "Her şeyi anlatacaksın."

Bana tuhaf bir bakış attıktan sonra omuz silkti.

"Tabii ki. Şimdi sırası değil sadece." Gözleriyle uyarmıştı. "Germe beni zaten yeterince sinirlerim tepeme çıktı."

Yanaklarımı şişirerek dudaklarımdan nefesimi bıraktım.

"Tamam, yeter, konuştukça meraklandırıyorsun." Kehanet'in gizemi beni rahatsız edecek şekilde meraklı bir insana çevirmişti. Kendime sinir olmaya başlamıştım.

"Alazların geleceği yok." Kolumu dürtükleyerek devam etti: "Baksana yiyecek bir şeyler var mı? Çok açım."

Kafamı sallayıp koltuktan kalktım.

"Otur sen, bir şeyler hazırlarım."

Selenay hızla koltuğundan kalktı.

"Aman Elis, bırak. Yol yorgunuyum ama ben hazırlarım."

"Selenay!"

"Ay!" Kolunu çimdikleyince yana kaçıp, zıplayarak mutfağa geçip buzdolabını açtı.

"Ne? Yalan mı? Mutfakta berbatsın."

Kollarımı göğsümün altında bağlayarak tezgâha yaslandım.

"Ne yaptım da berbat oldum?"

Omzunun üzerinden bana tuhaf bir bakış atıp raflardan bir şeyler çıkartmaya başladı.

"İşte bu yüzden berbatsın, sende pratiklik yok bir kere!"

Saçımı savurdum.

"Yapsam güzel olur, elimin lezzeti var."

Selenay kahkaha attı.

"Ne elinin lezzetiyse bir, biz tadamadık!"

İlk defa geçenlerde Mesih için bir şeyler pişirmiştim ve gayet de güzel olmuşlardı. Selenay'ın pratikliği konusunda onunla hemfikirdim. Kısa sürede doyurucu ve lezzetli şeyler çıkartabiliyordu ortaya fakat bu onunla uğraşmamam için bir sebep değildi.

"Makarna yapacaksın değil mi?" Tencereye su doldururken beni izliyordu. İşaretparmağımı dudağıma yerleştirip bakışlarımı tavana çıkarttım. "Dur düşüneyim, bu sefer yumurtalı falan mı yapacaksın, yapacak çeşit bırakmadın da."

Gözlerini devirerek suyu kapattı.

"Sosisli ve Selenay soslu canım."

"O nasıl bir sos öyle?" Kıkırdamıştım.

Tencereyi ocağa yerleştirip altını açtı.

"Benim özel tarifim ve..." Alt dolapları açarak kurcalamaya başladı. "Yanına da hafif tatlı bir şeyler ayarlayalım." Birkaç paket sesinin ardından devam etti: "İşte bu!" Doğrulup elinde tuttuğu iki paket pötibör bisküviyi havaya kaldırdı. Ona yüz yılın icadıymış gibi bakıyordu.

Tatlı krizlerim tutuğunda ben de ondan yapıyordum. Büyük ihtimalle bu tatlıyı bulan insan, dünyanın en üşengeç insanıydı ve torunlarına bu mirası bırakarak bizleri de taçlandırmıştı. Selenay'la, rahmetliyle ilgili hep böyle söylerdik.

"Ver ben yaparım."

Bisküviyi elime verip dolaptan tavuk çıkarttı.

"Pekâlâ, ben de tavuklu salatayı hazırlayayım." O sırada Orion kuyruğunu sallayarak tatlı adımlarıyla mutfağa girip bacağıma sürtündüğünde Selenay ona biraz sosis verdi.

"Kıyamam acıkmış." Kediyi biraz besledikten sonra ellerini yıkayıp yemek yapmaya devam etti.

"Vay canına, gerçekten pratiksin ve bizi hiçbir lezzetten mahrum bırakmıyorsun."

"Kakaoyu az atmayarak bana teşekkür edebilirsin."

Görmeyeceğini bilsem de kaşlarımı çattım, ona baktıktan sonra bir kap çıkartıp bisküvileri elimle un ufak ettim ve

sonra üzerine biraz kakao ile süt ekleyip yoğurmaya başladım. Kıvamı iyice hazır olduğunda içine çikolata da eklemek istediğim için Selenay'a seslenmem gerekiyordu, ellerimde tatlının harcı olduğu için ortalığı batırabilirdim.

"Selenay, dolapta biraz çikolata olacaktı kırıp verir misin?"

Doğradığı sosisleri makarnanın haşlanmış suyuna atıp dediğimi yaptı.

"Teşekkürler."

Kırılmış çikolata parçalarını da harcıma katıp iyice yoğurduğum, bu adıma aslında gerek yoktu, ben canım istediği zamanlarda ekliyordum sadece. Tatlıyı streçleyip buzluğa attıktan sonra masayı kurmaya başladığımda Mesih'le Alaz içeriye geldi.

"Güzel kokuyor." Alaz yemek hazırladığımızı gördüğüne sevinmişti.

Bir süre sonra sosisli makarna ve tavuklu salata servise hazır hâle gelmişti. Alaz içecekleri doldurup oturduğunda Selenay da tabaklarımızı veriyordu.

"Birkaç gün daha buradayız, yemekler senden demek." Alaz Selenay'a ithafen konuşmuştu ve ardından yemeye başlamıştı. "Harika." Hoşnut mırıltılar eşiğinde yemeğini yemeye devam etti.

"Evet, yemek konusunu hallederiz."

Mesih makarnadan bir çatal aldığında ağzında oluşan tada şaşırmış gibi bir hâle bürünmüştü. Buna ben de şaşırıyordum. Bir paket makarna ve sosisten nasıl böyle güzel tatlar çıkartmayı başarabiliyordu!

"Güzel," dedi.

Yemeklerinin beğenilmesi Selenay'ın iyice hoşuna gitmişti. Genelde yaptıkları beğenilmeyecek gibi değildi. Büyük bir keyifle makarnamı ve salatamı yedikten sonra arkama yaslandım.

"Enfes, ellerine sağlık!"

Selenay peçeteyle ağzını silerek kafasıyla mutfağı işaret etti.

"Tatlı soğumuştur, getir istersen."

Alaz tabağına biraz daha makarna alırken keyifle mırıldandı.

"Kızlar bugün hamarat."

Mesih tabağını Alaz'a uzattığında içime doğru kıkırdayarak mutfağa geçtim. Evet! Benim bu üşengeç işi pastam da beğenilir miydi acaba? Belki birkaç şey daha eklersem gözlerini boyayabilirdim, buzdolabındaki puding ve muzlar işimi görebilirdi. Pastayı çıkartıp dört dilim hâlinde özenle keserek tabaklara koyup, üzerlerine çikolatalı pudingi ve dilimlediğim muzları eklediğimde hoş gözüküyordu.

"Bir de pasta mı yaptın." Alaz içeriye götürdüğüm servislere gururlanarak bakıyorken dudak büktüm, anlaşılan Alaz sevgilisinin iyi yanlarından hoşlanıyordu.

"Bu Elis'in tarzı."

Dudaklarım istemsizce yukarı doğru kıvrıldığında içim kıpır kıpır olmuştu. Mesih, önündeki pastayı kısa bir süre inceleyip bir çatal aldı ve gözlerime baktı.

"Değil mi, sen yaptın?"

"Beğendin mi?"

"Güzel olmuş, geçenki gibi."

Dişlerim birer inci gibi ortaya çıktığında Alaz'la Selenay, irileşen gözleriyle bizi izliyor, aramızdaki muhabbetin dağılmaması için en ufak bir ses bile etmiyorlardı. Alaz omuz silkip tatlısına odaklanınca Selenay, bilmiş bir ifadeyle sırıtıp Mesih'i işaret etti. Gözlerimi belerterek onu uyarıp kızaran yanaklarımı saklamak için kafamı tabağıma eğdim.

Sakin ol, sadece tatlını tanıdı ve güzel olduğunu söyledi.

***

"Şimdiden uyarayım, buraları pek iyi bilmiyorum."

Çantamı omzuma attım. Mesihler gittikten sonra eşyalarını yerleştirmesi için Selenay'a yardım etmiştim. Kısa sürede

mutfaktaki karmaşıklığımızı da toparlayıp dışarı çıkmaya karar vermiştik. Kısa süre de olsa birbirimizi görmemek bizi etkilemiş, birlikte daha fazla vakit geçirme arzusu uyandırmıştı içimizde.

Gülümseyen bakışlarımla onu izliyordum, çantasına cüzdanını alelacele sıkıştırırken ona sahip olduğum için şükran duyuyordum. Selenay benim için bir arkadaştan çok daha fazlasıydı, her şeyden önce ruh ikizimdi. Onunla çoğu zaman aynı şeyleri düşünür, bazı zamanlarda da düşünmekle bırakmayıp aynı anda söylerdik.

"Gerek yok, hallederiz." Selenay internetten taksi durağını arattığında suratımda muzır bir ifade oluşmuştu.

"Geçen seferki gibi olmasın?"

"Bilemeyeceğim artık." Kaşlarını kaldırarak sırıtmıştı.

Dışarıya çıkmadan önce Orion'un mamasını son bir kez kontrol ettim.

"Evde tek başına kalacağın için üzgünüm kedicik." Kedi umursamaz bir ifadeyle yanımdan geçip sallana sallana salona ilerlediğinde bakışlarım kısıldı. "Nasıl da pervasız."

"Haydi Elis!" Kapıdan gelen Selenay'ın sesi, koşturarak kendimi dışarı atmama sebep olmuştu.

"Şehir merkezine lütfen..."

Adam başıyla onaylayıp sürmeye başladığında, Selenay'la bakışlarımız buluştu ve gülmeye başladık.

"Binaların bu kadar alçak ve etrafın açık olması çok hoş... Gökyüzünü rahatlıkla görebiliyorsun."

"Evet, bu benim de hoşuma gitmişti. Kehanet'te de binalar alçaktı fakat bitişik ve dar olduğu için boğucu olabiliyor."

"Elis." Gözleri düşünceli bir yavaşlıkla etrafta dolandı. "Şu bahsettiğin kızı da çağırsana, şu yabancı kızı işte." Mesihler yanımızdan ayrıldığında ona Mia'yı daha detaylı anlatmıştım.

"İsmi Mia ve evet, güzel fikir." Mia'yı çaldırdığımda telefonu açmadığı için omuz silkerek telefonu çantaya geri attım. "Birazdan bana döner herhalde." Selenay suratını buruşturdu

ve ardından aklına bir şey gelmiş gibi gülerek konuştu. "Düşünsene Aaron'un alışveriş merkezine gittiğimizi."

"Tabii hem seni de tanımış olur, o gün arabada sen de vardın sonuçta."

"Evet, neydi benim adım."

Kıkırdadım.

"Of Selenay, hatırlamıyorum, çok saçma bir isim takmıştın kendine."

"Evet, hatırlamasam da cidden iğrençti."

Kısa süre sonra merkezde inip birkaç mağazaya bakındıktan sonra Selenay'ı zorla bir kozmetik mağazasına sokmuştum. Makyaj malzemesi almayı hiç sevmez, düzenli kullandığı rimel ve allığı da bir yıla anca bitirir, bitirdiğinde de Şeyda'dan bir tane alırdı çünkü Şeyda'da muhakkak her zaman yeni ürünler olurdu. Selenay koyu tenli olduğu için daha fazlasına da zaten ihtiyacının olduğu söylenemezdi. Mağazaya girince dikdörtgen şeklindeki soluk renklerden oluşan bir paleti elime aldım.

"Onu kullanacağına emin misin?" Elimde çok abes bir şey tutuyormuşum gibi bir bana, bir de palete bakıyordu.

"Evet, Şeyda için alacağım." Şeyda makyaj konusunda iyiydi, bıkmadan eşyalarını bizimle paylaştığı için onu biraz ödüllendirmek istiyordum.

"İyi hatırlattın, ona başka Şeyler de alalım." Selenay'la bir kez daha aynı şeyleri düşünmüştük.

"O kadar çok seçenek var ki insan hangisini alacağını şaşırıyor."

"Herkes böyle düşünmüyor tabii."

"Zaten yamyam gibi indirimi duyunca hemen koşturmuşlar, baksana şuranın hâline."

"Haklı bir isyan..."

Birkaç saç ve vücut ürününü de ekleyip güzel bir alışveriş yaptığımızda telefonum çalmaya başlamıştı. Elimdekileri Selenay'ın önüne bırakıp ona baktığımda kafasını sallayıp

cüzdanını çıkarttı. İnsan kalabalığını aşıp, dışarı çıkıp derin bir soluk aldım.

"Neyse ki bitti."

Israrla çalan telefonu çantamdan çıkarttım, Mia arıyordu.

"Nasılsın Elis?"

"İyiyim, Mia, sen?" Mia'nın sesi pek de keyifli gelmiyordu. "Kuzenimle merkezdeyiz, gelmek ister misin?"

"Bugün pek müsait değilim, başka zaman denk getirirsek gelirim olur mu?"

İçimden ufak bir küfür savurduğumda ses tonumun değişmemesine özen gösterdim.

"Tabii, tekrar konuşuruz."

Telefonu kapattığımda Selenay, az önce bahsettiği yamyamlar gibi üzerime saldırmıştı.

"Ne dedi?"

Telefonu kaldırarak cebime attım.

"İşi varmış, gelmiyor."

"E, hani bayılıyordu bu kız sana, neden gelmiyor." Elini saçlarının arasında gezdirdi.

"Dedim ya, işi varmış işte."

"Bu kızı susturuyor olmasınlar?"

"Mesih mi?" Kaşlarım çatıldı, kafasını sallayınca devam ettim: "Sanmıyorum, o gün onu uğurladığımda konuşmanın devamını getireceğimizi söylemiştik. Bir sıkıntı yoktu."

"Bilmiyorum ama bu kız beni pek tatmin etmedi, sevemedim bir türlü."

"Benimle yakın olduğu için olmasın?" Tek kaşımı kaldırıp ona küstah bir tebessümle baktım, burun kıvırdı.

"Saçmala Elis, Lidya gibi çocuk muyum ben?" Onun kadar olmasa da az kalır yanının olmadığını söyleyemezdim.

Selenay'la sahil boyu dolanıp birkaç anı fotoğrafı çekmemizin ardından o, Alaz'la kısa bir telefon görüşmesi yaptı. Sahil boyu uzanan kafelerden *Avars* yazana girip cam tarafına oturduk. Hava esmeye başladığı için doğru zamanda

mekâna girmiştik, üşüdüğümüz için bir yerlerde oturmak başıboş gezmekten çok daha iyi olacaktı.

"Elis, baksana şu çocuk Semum'a ne kadar çok benziyor." Kafamı çeviriyorken, "Bekle, hemen pat diye bakma, bura- ya bakıyor." dedi. Kalbimde hissettiğim garip kıpırtı canımı sıkmıştı. Onu o kadar aramama rağmen bana hâlâ dönmü- yordu. O günü nasıl atlatmıştı, neler yapıyordu? Birden çok yakınken ayrı kalmak, ardından Mesih'le olanlar, Semum'a yaklaşmamı daha da engeller olmuştu. Onunla eskisi gibi olmak istiyordum, eski ilişkimizi özlemiştim. Arada her ne kadar Mesih faktörü olsa da telefonlarımı açmayarak buna kendisi engel oluyordu. Arkama bakıyor gibi kafamı çevir- diğimde Selenay'ın dediği gibi çocuk gerçekten de Semum'u andırıyordu.

"Onun sakallı ve kısa hâli gibi bir şey." Suratımda garip bir tebessüm oluştu.

"Evet, Semum'a göre bayağı kısa."

"Ne içelim?"

"Ben bir bitki çayı alacağım." Kahve fikrinden vazgeçip garsona iki bitki çayının siparişini verdikten sonra telefonum çaldı, Mia tekrar arıyordu.

"Elis, teklifin hâlâ geçerliyse gelmek istiyorum." Ahize- yi kulağıma yaklaştırdığımda bana fırsat vermeden bir anda dökülüvermişti.

"Tamam, biz şehir merkezindeyiz, konum atayım istersen."

"Harika, ben de oradayım bekliyorum."

"İşlerini halletmiş demek ki." İğnelercesine mırıldanmıştı.

"Yine de geliyor işte, sen ona bak." Hızla konumu Mia'ya attım. "Merkezdeymiş, uzun sürmez gelmesi." Omuz silkti. "Semum ne yapıyor, görüştün mü onunla?"

Sırtını sandalyesine yaslayıp elindeki telefonu masanın üzerine koydu.

"Evet, hafta sonu beraberdik. Onat'la Kehanet'te yeni bir mekân açmayı düşünüyorlardı. Hatta düşünme faslını geç- mişler, bayağı planlıyorlardı."

Semum'un telefonumu açmayıp Selenay'la görüşmesi, Onat'la mekân açma gibi planlara girişmesi kanıma dokunmuştu. İstemdışı salladığım dizimi, kaslarımı sıkarak durdurmaya çalıştığımda kederle bir soluk aldım.

"Benim telefonlarımı bile açmıyor."

Kaşlarını çatarak gözlerime bakmaya devam etti. Selenay da sıkıntılı bir soluk alıp, "Aslında biliyor musun, o biraz tuhaftı," dedi.

İçim sıkılıyor, yine altdudağımı içeri doğru kıvırarak üzerindeki kabuğu kopartıyordum. Belki de aklı hâlâ o gün olanlarda kalmıştı, o yüzden tuhaftı.

"Bir ara onu arayalım senden, belki açar. Onunla konuşmak istiyorum." Ardından iç çekip, "Vay canına, Vuslat gibi bir yer mi?" diyerek konuyu değiştirdim.

"Hayır, sıradan bir kafe ama planladıklarına göre kendine has, özel içerikleri var."

"Kısa süreliğine tatile çıktım, herkes bir şeylerle uğraşmaya başlamış."

"Demek ki herkesi boşluğa iten senmişsin." Dilini kıvırarak dalga geçmişti.

"Sen de buraya beni yermeye gelmişsin anlaşılan!" Ciddi değildim tabii ki, karşılıklı olarak birbirimizle dalga geçiyorduk. "Özledim Kehanet'i."

Kinayeyle gülümsedi.

"Bir süredir yoksun ya ondandır. Burada da pek hoş karşılanmadığın için orayı aratmış demek ki, yoksa hiç özlemene gerek yok."

"Ben yine de seviyorum."

Selenay önüne gelen çaya birkaç şeker atıyor, içi sıkılır bir tavırla çayı karıştırıp yüzünü ekşitiyordu, sanki içine bir sıkıntı oturmuş gibi gözüküyordu.

"Bu ara farklı bir havası var, insanları eskisi gibi değil."

"Mesih, orada olmadığı içindir."

"Hayır, hayır, sanki bazı grupları bilerek kışkırtan birileri var, sırtlarını yasladıkları birleri. Onların talimatlarıyla

hareket edip ortalığı karıştırmaya çalışıyorlar." Kollarını göğsünün altında bağladı. "Birkaç kez alakasız kavgalara denk geldim, o yüzden böyle düşünüyorum."

"Geçen bahsettiğin şey neydi? Neyi öğrendin?"

"Eskilerden bir üye varmış, sözü geçen birisiymiş, geri dönmüş diyorlar. Galiba tüm bu karışıklığın sebebi o." İşaretparmağımla dudağımın üzerini ovuşturmaya başladığımda bakışlarım dalgındı, kulaklarımda sürekli Mia'nın sözleri çınlıyordu.

"Mia'nın bahsettiği kişi olabilir."

"Sana diyorum, kimden bahsediyorsun?"

Dalgınlıkla düşüncelerimin arasından sıyrılıp boş bakışlarım gözlerini buldu.

"Ben de tam bilmiyorum, konuşmamız yarım kaldı, söyledim ya." Selenay kafasını sallayarak beni onayladı. "Melikşah'la aralarının açıldığını söylemiştin, kesinlikle onlardan biri. Bu yüzden ortalığı rahatlıkla kızıştırabiliyor."

"Evet, her kimse belli ki Şah ondan nefret ediyor, tüm öfkesi sesine kadar yansımış."

"Kehanet'e döndüğümde onu görmek istemiyorum." Eski hâline dönene kadar onunla yüzleşmek istemiyordum. Gerçi benimle ilgili söylediklerinden sonra eski hâline dönse de fayda etmezdi. Kendimi kandırılmış, kullanışmış hissetmeme sebep olmuştu.

Mia'yı kafenin içerisinde gördüğümde boynumu uzatarak dikkatini çekmeye çalıştım. Beni görünce burukça gülümseyip el sallamıştı. Selenay beden dilimden anlamış olacak ki omzunun üzerinden dönüp geriye bakarak mırıldandı.

"Geliyor seninki."

On Birinci Bölüm

"Anlatsam da anlamazlardı."
Şule Terzi

Bölüm Parçası: Nick Jonas & Nicki Minaj, "Bom Bidi Bom"

Mia, yeşil askılı çantasını çekiştirerek içeri girdi. Buğulu bakışları etrafta dolanırken dudak kenarları aşağı doğru bükülmüştü. Saçını ilgisiz bir tavrıla kulağının arkasına iliştirip ilerlemeye başladığında bizi görmüştü. Surat ifadesindeki donukluk, sabit bir tavırla yüzüne yapışınca yerimde huzursuzca kıpırdandım. Şimdiye kadar çoktan gülümsemesi gerekmez miydi? En azından benim tanıdım Mia öyle yapardı. Masanın kenarına gelince kalkıp sarıldım.

"Merhaba." Selenay isteksizce kalktığında onu işaret ettim. "Kuzenim Selenay." Elim Mia'yı buldu. "Ve Mia."

Kafasını salladı.

"Tanıştığıma memnun oldum Selenay."

"Ben de, oturmaz mısın?"

Sesindeki enerji kaybını telefonla konuşurken de hissetmiştim.

"Mia, keyfin yok gibi..." Kafasını usulca sallayıp incelercesine Selenay'a bir bakış atınca, "Sorun değil, onun yanında rahat olabilirsin." dedim. Kısa saçlarını diğer kenara attığında gözlerinin altındaki torbalar dışa doğru kıvrılmıştı.

"Aslında çok önemli bir mesele değil, geçenki çocuğu biliyorsun." Onu başımla onayladım. Hoşlandığı çocuktan bahsediyordu. "Onun, görüştüğü birileri daha varmış, biraz zor yani."

Selenay gözleri yeterince iri değilmiş gibi, onları biraz daha araladı.

"Birileri mi? Bir tanesi de değil." Bakışlarımla susmasını sağlayıp gözlerimi devirdim.

Bu olaydan ne kadar etkilendiğini dolan gözleri belli ediyordu. Masanın üzerindeki çantasıyla oynarken dudaklarını birbirine bastırıp titrek bir sesle, "Evet, birileri... Birçok kız," dedi.

"Ama siz zaten arkadaştınız."

Mia tekrar başını salladığında sesi giderek boğuklaşıyordu. "Ona duygularımı açtığımda bana karşı aynı şeyleri hissettiğini söyledi ve biraz yakınlık kurduk."

"Diğerlerini nasıl öğrendin?" Selenay'ın ses tonundan Mia'nın durumuna üzüldüğü, ona içten içe yakınlık kurduğunu anlamıştım.

"Öğrendim işte, önemli olan öğrenmem değil mi?" Mia bitmiş bir vaziyetteydi. Belli ki o çocuğa karşı söylediğinden de derin duygular besliyordu. O an aklıma Mesih'in söyledikleri geldi. Bana karşı eline geçen fırsatları değerlendirmemişti. Kadınların duygusallığından bahsetmiş, bedenimizle ilgili olan konularda acele etmememizi söylemişti. Mia'nın karşımdaki bitmiş hâlini gördükçe Mesih'e daha fazla saygı duymaya başladım. "Beni asıl üzen... arkadaşlığımıza bile saygı duymaması. Böyle biri olmaya devam etmek isteyebilir, hiç sorun değil. Bana karşılık vermeyebilirdi. Bu sayede bana olmayan saygısını gösterirdi. Beni de basitleştirdi."

Elimi çantasının üzerinde kıpırdayan parmaklarının üzerine yerleştirerek onu durdurdum.

"Hayır, Mia." Suratım ekşidi, gözlerimi etrafta gezdirirken dilimi ısırdım, doğru kelimeleri bularak ona yardım etmem gerekiyordu. Mia yeterince açık konuşmadığı için ne düzeyde karşılık vereceğimi kestiremiyordum. Anladığım kadarıyla Mia'nın duygularını fark eden çocuk, onunla yakınlaşarak adice davranıp hayatına devam etmişti. "Bak, o

gerçekten de bir pislik gibi davranmış ama..." Islak kirpiklerini kaldırıp teselli ararcasına baktı. "değerini sen kendin verirsin, başkası değil. Lütfen böyle düşünme." Dudaklarımı ıslatarak içtenlikle, "Yaşanmışı değiştiremezsin ama olacakları engelleyebilirsin. Bu yüzden sadece önüne bak ve hata yapma," dedim.

Mia, dolan gözlerle bana bakınca Selenay, "Pişman olduğun şeyler için kendini suçlama, pişmanlık insanı her zaman diri tutar ve geliştirir. Bir dahakine hayatına alcağın kişiyi dikkatli seç. Senden hiçbir beklentisi olmamalı. Sen yoluna bak," dedi.

Mia, dikkatle Selenay'ı dinledikten sonra dudaklarını gerdi. "Nereye bakayım?"

Bulunduğumuz ciddi ve duygusal ortamdan sıyrılıp, Selenay'la ufak bir kahkaha patlattığımızda Mia olayı anlamadığı için bakakalmıştı.

"Hayatına bak yani, umursama. Kendi işine odaklan anlamında."

Mia, anladığını belirten bir tepki verip kafasını salladı.

"Her neyse, hadi gidip birlikte kafa dağıtalım!" Mia kırık bir ifadeyle gülümsese de sisli gözleri parlamıştı. Her ne kadar bitkin olsa da çıkıp kafa dağıtmak istiyordu.

"Mesih'le Alaz?"

Selenay omuz silkti.

"Bu sefer de bizim işimiz var." Gülümsedi. "Biz kafayı dağıtırken onlar da açık hava sineması izlerler artık!"

Söyledikleri gözümün önünde canlanınca ona korkunç bir ifadeyle bakmakla yetindim. Mesih'le beraber açık hava sinemasını izlerken birkaç atıştırmalık tüketme fikri hoş olabilirdi, hatta mükemmel olsa da nefsimi susturup kızlara katılmayı seçtim. Mia'nın keyfini yerine getirdikten sonra başka bir zaman kesinlikle Mesih'le birlikte film izleyerek atıştırmalık yiyecektim.

Aşağı doğru kıvrılan dudaklarımın kenarlarını sıkıp sabit tuttum.

Düşünmeyi kes, kızlarla eğlenmeye gideceksin.
Ama Mesih ve kavisli bedeni?
Hayır, arkadaşının sana ihtiyacı var.

Şişirdiğim yanaklarımı indirip derin bir soluk çektiğimde ortamdaki ter kokusu, mide özsuyumun tadına varmamı sağlamıştı. Dirseğimle ağzımı kapatıp alkol ve çiş kokan holde ilerledim.

"Burada içki bedava herhalde?"

Mia öğürdü.

"Aslında bana burayı çok övmüşlerdi."

Selenay insanların arasından geçerek geniş salona vardığında arkasından ilerliyorduk.

"O arkadaşlarınla arana bir mesafe koysan iyi edersin"

Harika, en azından içerisi, hol gibi ter ve çiş kokmuyordu.

"Burada kafamızı dağıtabileceğimizden emin miyiz?"

Hiçbirimiz de içkiyle efkârlanıp dertlerimizi unutacak tiplere benzemiyorduk. Mia hepimize içecek bir şeyler söylediğinde huzursuz olmuştum. Bar ortamı Vuslat sayesinde yabancısı olmadığım bir yer olsa da rahatsız olmuştum. Kehanet'te tanınıyorduk ve orası Mesihlerin mekânıydı, insanlar bizleri tanıyorlardı, bu yüzden güvendeydik. Acıyan bakışlarım etraftaki garip surat ve bedenlerde gezindi, aynı şey burası için pek de geçerli değil gibi gözüküyordu.

"Her neyse, madem geldik, amacımızı hatırlayalım, biraz gevşemeye ihtiyacımız var kızlar!"

Selenay gelen içkisini kafasına dikip oynamaya başladığında Mia çekingen bir tavırla ona ayak uydurunca gözlerimi devirdim. *Her neyse,* ortamı bozmadan kızlara ayak uydurmalıydım. Bakışlarımı kirli duvarlardan ayırıp, gözlerimi yumup içkimden biraz aldım, benimde gevşemeye ihtiyacım vardı, hem de uzun süredir.

"Bu benim şarkım!" Selenay Mia'yı çekiştirerek oynamaya başladığında içinde birazcık alkol olan kokteylimi yudumlamaya devam ettim. Selenay Mia'ya kıl olmayı bırakmış, onun kafasını dağıtması için yardımcı olmaya çalışıyordu.

Kulaklarımızı çınlatan yüksek müziğin eşliğinde onlara doğru ilerleyip deli gibi zıplıyorken, bir süre sonra Mia alkolün etkisiyle iyice kafasını dağıtmış, saçlarını savurarak kırmayı derinleştirmişti, daha özgür ve rahat gözüküyordu. Selenay gözlerini belerterek bana uyarı dolu bir bakış attığında, Mia'nın kafayı bulduğunun fazlasıyla farkında olduğunu anlamıştım.

Elimi havada boş ver, dercesine savurduktan sonra, Mia'nın ellerini tutarak ona eşlik etmeye devam ettim. Madem bir işe girişmiştik, sonuna kadar gidecektim. Melodi iyice baharatlı bir tona geçtiğinde Mia elimi bırakıp belini kıvırarak daha da baştan çıkarıcı bir hâle büründü. Onu gördükçe ufak bir kokteylle kendimi sınırlandırdığım için, içimden kendi kafamı okşadım. Bu gece Mia'nın kafa dağıtma gecesiydi, Selenay'la benim de Mia'ya dikkat etme!

Yanda dans eden çocuk atik hareketlerle, Mia'ya yanaşmaya başladı Mia kahkaha atarak bedenini sarışın çocuğa yaslayıp onun ritmine uyduğunda Selenay'ın kolunu tuttum.

"Artık onu götürmeliyiz bence!"

Selenay'ın kulağına yaklaşıp, bağırarak konuşmuştum. Kafasını salladı. Mia'yı kendime doğru çektiğimde başarısız olmuştum. Tekrar deneyince, Mia çocuğa daha fazla yaklaşarak onunla samimi bir hâl aldı. Selenay'ın suratında ters bir ifade belirince olayın büyümemesi için ikilinin arasında durarak bakışlarımı çocuğa diktim. Çocuğun da Mia'yı bırakmaya pek niyeti yok gibi gözüküyordu.

"Senin kafan yerinde gözüküyor!" Gözlerini kısıp bana ufak bir bakış attıktan sonra dikkatini Mia'ya vererek kafasını salladı. Beni anlamazlıktan geldiği için daha fazla yaklaşıp kulağının kenarında bağırdım. Bıkkınlıkla bana baktığında gözlerini belertmişti, tekrar ettim: "Senin kafan yerinde gözüküyor!"

Gözlerini devirip aynı şekilde dudaklarını kulağıma yaklaştırıp bağırdı.

"Başka nerede olacaktı, lanet olası!"

Tepkisi, istemsizce gülümsememe sebep olmuştu. Bozuntuya vermeden elimi, Mia'yla temas eden elinin üzerine yerleştirdim.

"Eğlence bitti, git!"

Çocuk elini Mia'dan çekerek havaya kaldırdı, Mia beni umursamadan onunla dans etmeye devam ediyordu.

"Bunu arkadaşına söyle!"

Mia, dudaklarını bükerek ona daha fazla yaklaşıp kollarını boynuna doladı. Ben onları ayırmaya çalıştıkça daha fazla birleşiyorlardı! Burnumdan sesli bir soluk bırakıp gözlerimi devirdikten sonra, Mia'nın kolunu sertçe tutarak kendime çektiğimde gözleri yorgunluktan kapanmak üzereydi.

"Mia, gidiyoruz!"

Suratında üzgün bir ifade oluştu ve isteksizce çocuğa baktı. Sarhoş hâliyle hiç tanımadığı birinde en fazla ne bulmuş olabilirdi ki! Kafasını iki yana salladıktan sonra kolunu kurtardığında şaşkınlıktan dudaklarım aralanmıştı, hayretle ikisine bakmaya devam ettiğimde gülüşerek dans etmeye devam ediyorlardı.

"Buraya gelmek kötü fikirdi!" Selenay onaylamaz bakışlarla Mia'ya bakarken tıpkı yaşlı bir teyze gibi onları ayıplıyordu. "Sarhoş ve kötü bir ruh hâlinde!" Sesimizi birbirimize duyurabilmek adına bağırdığımız için cümlelerimizi olabildiğince kısa kurmaya çalışıyorduk. "Elis! Şuna bak!"

Bakışlarımı Selenay'dan alıp, Mia'ya çevirdiğimde ikili öpüşüyordu.

"Ne oluyor lan!"

Selenay'la koşturup, ikisinin yanına gidip sertçe bedenlerini birbirinden ayırdığımızda Mia'nın suratında garip bir ifade oluşmuştu, *kırgınlık*? Mia, parmak uçlarını dudaklarına yerleştirip hayal kırıklığıyla çocuğa bakmaya devam ettiğinde sol gözünden bir damla yaş aktı. Dudaklarını kıpırdatıp bir şey söyledikten sonra arkasını dönüp, insanlara çarparak

yanımızdan ayrılınca hızla peşine takılıp onu takip ederek peşinden koşturdum.

"Affedersiniz!" Hızımı kesmeden dans eden kişileri hırpalayıp, aralarından sıvışarak dış kapıya çıkan Mia'nın yanına geldiğimde kapının kenarındaki duvarın önüne oturmuş, elleriyle de yüzünü kapatmıştı.

"Mia!" Yanına çömelip elimi, kendine doğru çektiği dizinin üzerine yerleştirip tekrar seslendim. "Mia, bana bak!" Avuçları kıpırdamayınca, ellerini tutup gözlerinden indirdiğimde kirpikleri kapanmış, gözlerini benden gizlemişti. "Ne oldu? Sana bir şey mi yaptı?"

"Kızlar ne oluyor?" Omzumun üzerinden ayakta dikilen Selenay'a baktığımda koşturmaktan nefes nefese kalmıştı.

"Bilmiyorum."

Tekrar Mia'ya döndüm, ağzımı açıp tam ona seslenecekken biri benden önce davrandı.

"Mia!"

Şaşkınlığımı gizleyememiştim, az önce Mia'yla öpüşen çocuk ona seslenmeye devam ederken Selenay'la birbirimize baktık.

"Yoksa sen, o şerefsiz misin?" Selenay kaşlarını çatıp öldürücü bir ifadeyle sarışın çocuğa bakıyordu. Çocuk tek kaşını ukala bir hareketle kaldırınca Selenay yumruk yaptığı elini kaldırıp omzuna vurdu. "Bir de utanmadan kızın sarhoşluğundan faydalanıyorsun, yetmedi mi yaptıkların! Pislik herif." Yumruklarını birbiri ardına sıralayınca, Mia hıçkırarak ağlamaya başlamıştı. Kızı düzeltelim derken iyice berbat etmiştik!

"B...bben hayal san-dım," dedi Mia güçlükle.

Selenay daha fazla sinirlenip çocuğun üzerine çullandığında çocuk onu durdurmaya çalışıyordu.

"Şerefsiz seni!"

Çocuk dayanamayıp, Selenay'ı ittirip bağırdı.

"Yeter!"

Şaşkınlıkla onları izlemeye devam ettiğimde, bir yandan da Mia'ya sarılmaya devam ediyordum.

"Bir de utanmadan sinirleniyor!"

Selenay yerinden zıplayıp çocuğa saldırmaya devam edince çocuğun belli ki sabrı çoktan taşmıştı. Selenay'ı dikkatlice geriye itip tekrar bağırdı.

"Bir dur artık, lanet olası!" Selenay tökezleyerek düşecekken çocuk onu tutarak kendine çekti.

"Ne oluyor ulan burada?"

İrice açılan gözlerim Alaz'ı buldu. Sertçe yutkundum, ortalık iyice karışmaya başlamıştı, *harika*. Mia'yı sayıklar vaziyette duvara dikkatlice sabitleyip ayağa kalktığımda Selenay kolunu kurtarıp Alaz'a yaklaştı.

"Bir şey yok."

Alaz, sinirden kararan ifadesiyle, usul adımlarla onlara yaklaşmaya başladığında, boynundaki damar meydana çıkmıştı ve ten rengi, arkadaki kırmızı levha kadar koyuydu.

"Kim bu piç?"

Çocuk bıkkınlıkla gözlerini devirip küfredercesine tıslad.

"Adım Ural, ne piçim ne de şerefsiz, kısaca Ural diyebilirsiniz!"

Selenay dudaklarını sertçe birbirine bastırıp Ural'a öldürücü bakışlarını yönelttiğinde anlaşılan hıncını az da olsa alamamıştı. Alaz, elini Selenay'ın beline atarak onu geri çektiğinde ters bir ifadeyle Ural'a bakarak dişlerini sıktı.

"Pis ellerinin, onun üzerinde ne işi vardı?"

Ural, sinirle ellerini saçlarının arasından geçirip öfkeyle Selenay'a baktı.

"Onu sevgiline sormalıyız!"

Alaz'ın sabrı iyice taşmak üzereydi ki bunu fark eden Selenay hemen olaya müdahale etti.

"Mia'yla alakalı bir konu Alaz, sorun yok dedim ya."

Alaz sessiz bir küfür savurduğunda çocuğu pataklamak için âdeta can atıyordu. Ural birkaç adım atarak onlara yanaştı.

"Sen yeterli bir sorunsun."

"Sen sus be şerefsiz!" Ural hayretle Selenay'a baktı ve kaşlarını yukarı doğru kıvırdı, ne diyeceğini şaşırmıştı. Ural cevap vermeyince Selenay devam etti: "Utanmaz pislik, kızı ne hâle getirdin."

"Siz kafayı yemişsiniz, benimle kendi isteğiyle dans etti!"

"Düzgün konuş!" Alaz, Ural'ın üzerine atlayacakken, Selenay'la onun önüne geçip olabildiğince geri tutmaya çalıştık.

"Bu ne böyle, iyi olup olmadığını kontrol etmeye geldim, sonrasında istediğiniz boku yiyebilirsiniz, ruh hastaları!" Bizi umursamadan yanımızdan geçip, Mia'nın yanına giderek çömeldi, aralanan dudaklarımla onu izlemeye devam ettiğim. Parmağını Mia'nın çenesine koyup kafasını yukarı kaldırdığında Mia'nın gözleri kapalıydı. "Bayılmış!" Ural, büyük bir kuvvetle Mia'yı kollarının arasına alarak ayağa kalktı

"Mia, Mia!" panikle ona seslendim, kıpırdamıyordu.

"Araban nerede?" dedi Ural gergin bir ifadeyle, Alaz'ı kastediyordu.

"Gelin." Sanki hiçbir acelesi yokmuş gibi yürüyen Alaz'ı takip etmeye başladığımızda, kalbim ağzımda atıyordu sanki.

"Ona ne oldu?" Selenay endişeyle Ural'a doğru koşturdu.

Şükür ki araba hemen yanımızdaydı. Alaz sürücü koltuğunun yanındaki tarafın kapısını açtı, Ural vakit kaybetmeden kucağındaki Mia'yla beraber koltuğa oturmuştu.

"Sen inebilirsin," dedim tereddüt etmeden, Ural sertçe kapıyı kapatarak bana cevap vermişti. Selenay'la küfür ederek arka koltuğa oturduğumuzda Alaz, vakit kaybetmeden arabayı çalıştırmıştı. Mia, Ural'ın kucağında bir bez bebek gibi cansız, aynı zamanda bir melek gibi masum gözüküyordu.

"Nabzı ne durumda?" Sesimdeki korku arabanın içini doldurmuştu. Ural'ın bir eli Mia'nın boynundaydı.

"Normal." Kafasını dikkatlice kendine doğru çevirip, yüzüne düşen saçlarını dikkatlice geriye doğru çektiğinde başparmağıyla yanağını okşuyordu.

"Mia, beni duyuyor musun?" Kıpırdamıyordu.

"Sızmıştır," dedi Alaz, kendince bir varsayımda bulunarak, *belki de.* Yine de hastaneye gitmeliydik. Hem uyusaydı biraz da olsun mırıldanmaz mıydı?

"Mia, kendine gel, beni duyuyor musun? Güzellik?"

Gözlerimi devirdiğimde Selenay'la göz göze gelmişik. Belli ki o da diğer taraftan devirmişti ve devrilen gözlerimiz aracın ortasında buluşmuştu.

"Tam bir şerefsiz!" Kendimi durduramadan tısladığımda Selenay kafasını sallamıştı.

"Aslında hâlâ buradayım!" dedi Ural iğnelercesine.

"Ne var? Yüzüne daha fazlasını söylemedik mi?"

Ural sabır istercesine bir soluk verip Mia'nın nefesini ara ara kontrol etmeye devam etti. Araba hastanenin önünde durduğunda, vakit kaybetmeden aşağı inip Ural'ın kapısını açtım. Dikkatle arabadan inip Mia'yı hastanenin içerisine taşıdığında biz de peşinden gidiyorduk.

"Benden bir şey saklama." Alaz'ın uyarısını duyduğumda arkamdan geliyorlardı.

"Yok dedim ya Alaz! Benle bir alakası yok, ben saldırdım hatta. Bir de sen başlama şimdi."

Bizi karşılayan görevliler, Ural'ı bir yere yönlendirince Mia'nın çantasını aceleyle Selenay'a attım.

"Kimliğini çıkartıp işlemlerini yaparsın." Mia'nın işini görürken rahatça Alaz'la da konuşabilirdi.

Onu bir odaya aldıklarında bize de birkaç soru soran görevliler, işlerini halledip yanımızdan ayrılmışlardı. Sıkıntılı soluklar vererek kollarımı göğsümün altında bağladım. Selenay'la Alaz henüz gelmemişlerdi. sırtımı duvara yaslayıp bir bacağımı diğerinin önüne attığımda Ural, karşımdaki sandalyede otururak telefonuyla ilgilenmeye başladı. Suratında hafif bir tebessüm belirdi ve ardından telefonu iki eliyle tutarak mesaj yazmaya başladı, suratındaki iğrenç tebessümü kınayarak onu izlemeye devam ettiğimi hissetmiş olacak ki tek kaşını kaldırarak gözlerime baktı.

"Ne?"

Yüzümde iğrendiğimi belli eden bir ifadenin oluştuğuna emindim. Dudaklarımı buruşturup, kafamı sallayıp başka bir tarafa baktım. Utanmadan bir de telefonuyla ilgilenip pişkin pişkin sırıtabiliyordu. O da tekrar telefonuna yoğunlaşıp bir şeyler yazmaya devam edince, kendimi tutamadan onu izlemeye devam etmiştim. Ayıplayan bakışlarımı üzerinden çekmeden iğnelercesine tısladım.

"Hiç utanmıyorsun, değil mi?"

Suratındaki tebessüm saliseler içerisinde silinip yerini öfkeli bir ifadeye bırakmıştı. Gözlerini üzerime dikerek, "Utanmıyorum, ya sen?" dedi.

Gözlerimi kısarak ona küçümseyici bir bakış attım.

"Utanacağım şeyler yapmıyorum ben."

Kaşlarını kaldırdığında alnında varla yok arası iki çizgi belirmişti.

"Ne tesadüf, ben de!"

Dudaklarım aralandığında küçümseyici ifademi takınmaya devam ederek omuz silktim.

"Sen arlanmaz bir pisliksin, sana ne desem boş."

Ayağa kalkıp kısa süre içerisinde önümde durdu.

"O zaman bir şey dememeyi neden denemiyorsun?"

"Dayanamıyorum çünkü o kız senin yüzünden ne hâle geldi, biliyor musun?"

Suratıma boş bir ifadeyle bakınca, bıkkınlıkla gözlerimi devirip dudaklarımı tekrar araladığımda, Mia'nın olduğu odanın kapısı açıldı. Onu ittirip aceleyle doktorun yanına vardım.

"Mia uyandı mı?"

Doktor kapıyı kapatıp bana temkinli bir bakış atarak kafasını salladı.

"Evet, kafasını bir yere çarpmadığından emin misiniz?"

Kulübteki son anlar, saniyeler içerisinde gözlerimin önüne gelince kafamı onaylamaz anlamda salladım.

"Kafasını vurduğunu görmedim, nesi var?"

"Başına ufak bir darbe almış, kısa süreliğine bilinci kapanmış, daha sonrasında da alkolün etkisiyle uyumuş gibi gözüküyor, tabii dilerseniz birkaç test yapmak istiyoruz."

"Tabii, lütfen. Onu görebilir miyiz?"

"Evet, yormamaya özen gösterin lütfen."

"Teşekkürler."

Kapıyı açıp içeriye girdiğimde Mia, mayışmış bir şekilde yatakta yatıyordu. Sessiz adımlarla ona yaklaştım yorgun bakışları üzüntü içindeydi, kelimenin tam anlamıyla perişan gözüküyordu. Dikkatlice yanına oturduğumda hâline üzülmüştüm.

"İyi misin?"

Yüzünü buruşturdu.

"Midem bulanıyor." Kafamı anlayışla salladım, uzun bir soluk bıraktı. "Başım ağrıyor."

"Doktor çarpmış olabileceğini söylüyor."

"Nasıl çarptım?"

"Bilmiyorum, başını çarptığını görmedim."

Bana garip bir şekilde bakmaya devam ettiğinde, her ne kadar gözünü açsa da alkolün üzerinde bıraktığı etki ve akşamın yorgunluğuyla hâlâ kendine gelebilmiş gibi gözükmüyordu.

"Mia..." Selenay, dikkatli adımlarla odaya girip Mia'nın yanına geldiğinde, gözleriyle onu dikkatlice inceleyip kısa bir hasar tespiti yaptı. "İyi misin?"

Mia dikkatle boğazını temizledi.

"Biraz yorgunum sadece."

Selenay, yatağın diğer yanına çöktü.

"Özür dilerim, böyle olsun istemezdim."

"Asıl..." dedi Mia ve derin bir nefes aldı. "ben özür dilerim, sizi bir de buraya kadar getirttim."

"Saçmalama istersen Mia!" dedim sinirle.

Selenay baygın bir şekilde ona baktı.

"Sen hâlâ ayılmadın herhalde?"

Mia, kuru dudaklarını ıslatınca çantamdaki suyu çıkarttım.

"İster misin?"

Kafasını salladı.

"Lütfen." Onu doğrulttuğumda uzun süre çölde kalmışçasına kanarak suyu içti.

Ardından geri yerine uzandığında Selenay sıkıntıyla, "Böyle olacağını bilemezdim, sadece kafanı dağıtmanı istemiştim," dedi.

Mia içli bir nefes aldı.

"Kimse bilemezdi."

"Evet ama ben gerekeni yaptım, sen hiç merak etme."

Mia, dalgın bir ifadeyle önce bana, ardından Selenay'a baktı.

"Ne yaptın?"

Selenay, yumruğunu göstererek aynı tonda devam etti.

"O piçi tartakladım."

Mia kaşlarını çattı.

"Hangi piçi?"

"Selam, o piç benim sanırım?" Kapının girişine pervasızca yaslanan Ural'a dönünce dudaklarımı birbirine bastırdım, suratını bile görmeye tahammülüm yoktu. Ural'ın arkasında beliren Alaz'ın suratında garip bir tebessüm oluştu ve ardından ellerini ceplerine sokarak içeri girdi.

"Evet, sonunda kabullenebildin demek?" dedim kendimi tutamadan.

"Elis..." Mia'nın düşünceli sesini duyunca ona dönerek elini tuttum.

"Efendim canım?"

Tek kaşını kaldırarak merakla sordu.

"Bu kim?"

Selenay'la birbirimize acı dolu bir ifadeyle baktığımızda Selenay ağzını aralayarak yumruğunu dişlerinin arasına aldı, gözleri dolmuştu. Ardından hayretle fısıldadı.

"Kızcağız, hafızasını mı kaybetti?"

Yüzümü ekşittim.

"Saçmalama, o zaman bizi nasıl tanısın?" Hayretle Selenay'a baktım. "Ya da numara yapıyor, çocuğa acı çektirmek için." Selenay'a yaklaşıp fısıldadığımda gözlerinde şimşekler çakmıştı sanki.

"Evet, bozmayalım."

Sırtımı dikleştirip, kollarımı göğsümün altıda bağlayarak Mia'ya baktım.

"Tanımıyorum ben de ama..." Ural'a kısa bir bakış attım. "pisliğe benziyor." Selenay, birkaç onaylar mırıltı çıkarttı.

"Bence de şerefsiz bir pisliğe benziyor." Mia'nın ifadesi karıştığında Alaz artık dişlerini göstererek sırıtıyordu.

"Mia ne güzel oynuyor," dedi Selenay kulağıma doğru fısıldayarak.

"Kızlar, ne diyorsunuz?"

"Kız harbiden kafayı sıyırmış," dedi Selenay kendini tutamadan. "Mia, iyi misin? Hoşlandığın çocuk işte..." Mia, garip bir ifadeyle bize baktı. Selenay Ural'a, bir pisliğe bakar gibi bakıp ekledi: "Artık hoşlanmadığın çocuk..."

Elimi Selenay'ın omzuna koyup Mia'nın suratındaki garip ifadeyi inceleyerek, "Bir tuhaf bakıyor," dedim.

Mia suratını ekşitip güçlükle mırıldandı.

Neyden bahsediyorsunuz kızlar, bu o değil."

Hayretle ağzım aralandığında kafam allak bullak olmuştu.

"Nasıl değil?" dedi Selenay hayretle, bir Mia'ya bir de Ural'a bakıyordu. "Bu o şerefsiz değil mi?"

Mia, sıkıntılı bir ifadeyle kafasını onaylamaz anlamda salladığında ufak bir küfür savurdum.

Ural dişlerini göstererek sırıttı, kollarını göğsünün altında bağlayıp sırtını gerdi.

"Evet kızlar, özür dilemeye başlayın isterseniz?"

Selenay rahatsız bir ifadeyle, "Ne demek o değil. Hayal sandım falan dedin, ağladın, onunla öpüştün."

Selenay'ın son sözlerini duyduğu an korkuyla aralanan gözlerine dudakları da eşlik etmişti. "Öpüştüm mü?"

"Harikaydı." Ural altdudağını keyifle yalayıp çarpık bir bakış attı, Mia utançla gözlerini kapattığında yanakları kızarmıştı.

Selenay ona doğru ilerleyip parmak uçlarıyla dürtükleyerek dişlerinin arasından tısladı.

"Emin misin Mia? O olmasın?" Selenay hâlâ acınası bir şekilde kendini avutmaya çalışıyordu.

"Saçmalama, değil dedi ya?"

"Bu çocuğu da hatırlamıyor, ne bileyim, karıştırmıştır belki?"

Mia, utanç içerisinde bir soluk alarak tısladı.

"Evet, bir şeyleri karıştırdığım doğru fakat kesinlikle o değil Selenay."

Selenay suçlu bir ifadeyle Mia'nın üzerindeki çarşafa baktı, ardından kendini toparlayarak ayağa kalkıp tekrar Ural'a dikkendi.

"Sen de sorunlu musun? Neden ben değilim demedin?"

Az önceki keyifli sırıtışı hızla kesildiğinde gözlerinde lavlar patlıyordu sanki.

"Bana sormadın bile, fırsat mı verdin? Hem ben nereden bileyim beni kim sandığını?"

"Sana saldırıp duruyorum, bu normal mi? İnsan bir sorgular."

"Normal olmadığını anlaman güzel," dedi gözlerini kısarak. "Bardaki dans mevzusu yüzünden arıza çıkarttın sandım, ben ne bileyim."

"Ne dansı?" Mia duyacaklarından çekinerek tiz bir sesle sormuştu.

"Unutman kalbimi kırdı açıkçası."

Ayağa kalkarak boğazımı temizlediğimde kelimeler ağzımdan bir türlü çıkmak bilmiyordu.

"Her neyse, kusura bakma."

Ural Selenay'la bana nefretle baktıktan sonra Mia'ya yaklaştı.

"Onların zorbalığına rağmen güzel yüzün için sonuna kadar dayandım. İyisin değil mi?"

Mia, şaşkınlıkla barda yaptıklarını hatırlamadığı çocuğa bakmaya devam ediyorken ne diyeceğini bilememişti.

"Her neyse, çocuklar. Muhabbetiniz güldürüyor ama artık gitmemiz gerek."

Alaz bütün atmosferi kendi üzerine çektiğinde içim sıkılmıştı. Artık gitmek veya Mesih'in şu anda ne yaptığını bilmek istesem de bugün Mia burada duracaksa ben de onunla kalacaktım. Alaz buraya tek geldiğine göre o hâlâ işleriyle uğraşıyor olmalıydı.

"Mia'nın yanında kalacağım."

"Sorumu hâlâ cevaplamadın? Civciv?" Omzumun üzerinden hâlâ Mia'nın tepesinde dikili duran pişkin herife baktım.

Mia, kafasını sallayarak neredeyse içine içine, "Teşekkürler, iyiyim," deyip çarşafıyla oynadı.

"Sizi biraz dışarı alabilir miyiz?"

Kapıda beliren hemşirenin nazik çağrısı üzerine Ural cep telefonunu Mia'ya uzatarak sırıttı.

"Tüm bu olanları konuşmalıyız." Mia, çekimser bir ifadeyle bana bakınca gözlerimi belerterek ona uyarı dolu bakışlar attım. "Arkadaşların da belki özür dilemek ister, uyguladıkları darp yüzünden," diyerek boğazını temizleyince Mia, sıkıntıyla telefonu ince parmaklarının arasına alıp, numarasını yazıp ona geri uzattı.

"Kusura bakma."

"Senin güzel hatrın için bakmayacağım tabii."

Mia, kafasını kaldırıp sorarcasına ona bakınca devam ettim.

"Yani, senin için falan demek istedi, boş ver." Kafasını salladı. "Odayı boşaltalım," dedim ve Mia'ya döndüm. "Bir şey ister misin?"

"Hayır, teşekkür ederim."

Odayı boşalttıktan sonra Ural, Alaz'la vedalaşıp bize anlaylamaz bakışlar atarak yanımızdan ayrıldı.

"Sonunda gitti." Selenay bıkkınlıkla soluyarak omzunu silkti.

Alaz alaycı bir ifade takınarak Selenay'ın yüzündeki saç tellerini kulağının arkasına sıkıştırdı.

"Çocuğun suçu ne?"

"Sen odaya girdiğinde her şeyi öğrenmiştin, değil mi?" Alaz'ın ifadesinden cevap vermesine gerek kalmamıştı. "Neden uyarmadın beni, iyice rezil oldum."

"Saçmaladığını izlemek hoşuma gidiyor." Keyifle böbürlenmişti.

"Mesih nerede?"

"Birkaç görüşmesi vardı, bitmiştir herhalde?"

"Nereye gideceğiz?" diyerek lafa girdi Selenay.

"Açık hava sineması?" Selenay gözlerini devirdi.

"Olmaz, Mia'nın hâlini görmüyor musun?"

"Nesi var?" diyerek son derece rahat bir tavırla devam etti: "Verem mi olmuş?" Alaz'ın bu vurdumduymaz tavırları bazen can sıkıcı olsa da imrenmiyor değildim.

"Kötü bir akşam geçirdi."

"Geçirdiyse geçirdi, yardımcı oldunuz, eve bırakacağız bitecek."

"Ben onu yalnız bırakmak istemiyorum, bizde mi kalsa acaba?"

"Olabilir, depresyona falan girmesin yazık." Selenay tahmin ettiğim gibi bana destek çıkmıştı.

"Açık hava sinemasını evde yapabiliriz?" Son zamanlardaki en ilginç icadı bulmuşçasına bir fikir atmıştı ortaya Selenay.

"Nerede, bahçede mi?" Alaz ona küçümser bir bakış yöneltmişti.

"Anladın işte."

"Siz kızlar..." dedi Alaz ve kafasını iki yana salladı. "ilginç varlıklarsınız."

"Ve sen de en ilginçlerinden birisiyle ilgileniyorsun."

Alaz burnunu Selenay'ın alnına değdirince yapmacık bir şekilde öksürdüm. Selenay, derin bir soluk alıp geri çekildiğinde Alaz, aynı yerde kısa süre daha kalıp ardından geri çekildi.

"O zaman Mia'yı da alalım ve eve gidelim!" Selenay hislerime tercüman olmuştu. Kesinlikle Mia'yı yalnız bırakmak istemiyordum. Başında Aaron gibi iğrenç, ilgisiz bir ağabeyi vardı ve söylediğine göre içini açabileceği arkadaşları yoktu. Bu yüzden ona yardım ederek içtenliğimi kanıtlamak ve ona yalnız olmadığını ispatlamak istiyordum.

Sana yardım edeceğim Mia.

Çünkü içtenliğine inanıyorum.

Islak bezi, Mia'nın kirpiklerinde dikkatlice gezdirdirip, alnına düşen saç tellerini geriye itip elimi biraz daha alnında beklettim. Elmacık kemiklerinin üzerine düşen nemli kirpikleri ıslansa da kıvrımlarını kaybetmemişlerdi, makyajını dikkatlice çıkartıp kalkacakken ondan beklemediğim bir hamleyle beni bileğimden yakalayarak durdurdu. Omzumun üzerinden hızla ona döndüğümde birkaç saç tutamı yüzümü yalayıp geçerek omzuma çarpmıştı. Gözlerini, yarımay kadar aralayıp, daha fazla açık tutamadan kapatarak dudaklarını ıslattı.

"Su..."

Boşta kalan elimi, elinin üzerine kaydırarak beni serbest bırakmasını sağladım.

"Getiriyorum." Ağır adımlar atarak odadan çıkıp onu tek başına bıraktığımda, karanlık koridora gözlerimin alışması için birkaç saniye bekleyerek etrafa bakındım. Sol elimi duvara attım, temkinli birkaç hamlenin ardından merdiven oluğundaki otomat ufak bir cızırtı sesi çıkartarak aydınlandı.

Ödüm koptu.

Elim istemsizce göğsümün üzerine konmuştu. Aşağı indiğimde mutfağın ışığı açıktı, etrafa bakarak içeri girdiğimde gün boyu görmek istediğim insan masada oturmuş, elindeki bardaktan bir şeyler yudumluyordu. Dudaklarımda temiz bir

tebessüm meydana geldi, gök gürültüsünün hafif sarsıntısıyla birlikte gözkapaklarını ahenkle yukarı kaldırdığında, havada yayılan sancılar birden toplandı ve şiddetle haykırdı... Çıkan sesle yerimden hafifçe sıçrasam da çığlık atmamak için altdudağımı dişlerimin arasına sıkıştırarak tepkilerimi dizginledim.

Gökyüzü delinircesine inliyorken içkisini yudumlayıp oynattığı âdemelması, can alıcı bir ritim tutturmuştu sanki... Bakışları kısa bir an üzerimden ayrıldığında kanayarak içtiği içkisini masaya geri bırakıp sandalyeye yaslandı ve boğazım hızla kurudu.

O içtikçe ben tükeniyordum sanki...

"Gelmişsin." Tezgâha yaklaşıp bir bardak alıp su doldurmaya başladığımda, bardaktan boşalırcasına yere sıçrayan yağmur sesi muslukla bir duyulmuştu.

"Mia uyudu mu?"

Başımı varla yok arasında sallayıp, bardağı kafama dikip susuzluğunu giderdiğimde zaman kazanmaya çalışıyordum. Onu her görüşümde aşırı tepkiler vererek ürkütmek istemiyordum. Arkamı döndüğümde gördüğüm o güzel gözleri nefesimi kesmişti.

"Film nasıl bitmiş?"

Salonda Alaz'ın açtığı filmi izlerken bir süreliğine Mia'nın yanına gitmiştim ve geri dönememiştim. Kimse ortalıkta görülmediğine göre film çoktan bitmişti.

"Kadın öldü."

O kadar hayat dolu ve mücadeleci bir kadının sonunda ölmesi hoşuma gitmemişti, film de olsa kalbimi acıtmıştı.

"Sen ne zaman geldin." Uç kısımlarında nem biriken saçlarının arasına elimi soktum, kafasını yukarı kaldırarak gözlerime baktı. "Üşütürsün, üstünü değiş." Üzerindeki nemden çok olmadığı anlaşılıyordu.

Sol dudağı hafifçe kenara doğru kıvrıldı ve geri aynı yerini buldu. Saçlarındaki elimi kavrayıp çenesine doğru indirdiğinde bakışlarında çözemediğim bir kararlılık ve beraberinde sürüklenen bir açlık vardı. Avcumun iç kısmına yakıcı

bir öpücük kondurup elimi serbest bırakınca içim titremişti. Aralanan dudaklarımın arasından giren titrek nefesle bir iç çekerek kafamı salladım.

"Mia'ya bakayım."

Temiz bardağa su alıp, ona bakmadan mutfaktan çıktım. Merdivenin üçüncü basamağından çıkarken sol ayağımda garip bir sızı oluşmuştu, daha önce hissetmediğim hafif bir sızı. Umursamadan ilerleyip Mia'nın yanına giderek ona suyunu içirdim.

Mia son zamanlarda hissettiği acı ve utanç dolu anıların yüzünden kendini, kederlenip uykuya hapsediyordu. Sağlık durumunda bir sorun olmasa da biraz depresif bir havaya bürünerek enerjisini yitirdiğini görebiliyordum. Uyuyarak, gözlerini açmayarak bazen de bizden saklamaya çalıştığı gözyaşlarını akıtarak yaşadıklarından kaçıyordu. Yanlış olanı yapıyor, yok sayıyordu. Yok saydıklarımız yüzünden, sonradan olur bütün yaralar. Acıyı erteler, görmezden geliriz, biz buna kendimizi inandırsak da acı aslında olduğu gibi duruyordur, sadece üzerine örttüğümüz ince örtü varlığını görmememizi engeller. Gün gelip eşelendiğindeyse misliyle üzerimize yığılır; dün gibi tazedir, altında parçalara ayrılana kadar eziliriz. Asıl güç olan o durumu toparlamaktır.

İç çekerek yatağın yanında duran ikili koltuğa uzanıp, birbirine sardığım kollarımın üzerine kafamı koyup, çıplak ayağımı usulca sallayarak onu izlemeye koyuldum.

***

Karanlık ve sancı... Gözlerimi sıkıca birbirine bastırıp, sıktığım dişlerimin arasından ufak bir inilti kopmasına izin verdiğimde karanlıkta kaybolarak can çekişiyordum. Bacaklarımı birbirine bastırmaya çalışıp dişlerimi kırarcasına sıktım, hareket edemiyordum ve her yer karanlıktı. *Ahh!* Gözlerimi

araladığımda Mia'yı izlediğim koltukta nefes nefese uyanmışım. Koltuğun yumuşak dokusunu parmaklarımın arasına alıp sıkığımda, aralık duran camdan içeri sızan hafif esinti ayaklarıma vurup çıplak bileklerimi yalayarak gecenin karanlığına karıştı.

Parmaklarımı saçlarımı daldırıp kederle gözlerimi yumduğumda, damlalar yanağımın şeklini alarak çenemin aşağısına doğru inmişti. *Allahım, bu ne böyle!* Yumruğumu kendime çekip üzerini kanatırcasına ısırdım, hayvani bir güçle canım acıyordu. Çocukluğumdan beri sık hasta olan biri değildim, griplerimi bile neredeyse dörder sene arayla olmuştum. Uzun soluklarla hasta olsam da olduğum zamanları da zor atlatıyordum fakat bu... Bunun griple bir alakası yoktu. Bacağım ağrıyordu, sanki uyuşuyordu. Keşfedemediğim bir ağrı, ayağımdan başlayıp dizimin üzerine kadar bıçak gibi keskin bir yol almıştı.

Dudaklarımı ısırıp, aldığım titrek soluklarımı keserek ayağa kalkmaya çalıştım. Daha fazla burada oturmaya devam edersem çığlık atacak, Mia'yı uyandıracaktım. Bacağımın üzerine, ağırlığımı tam vermeden aksayarak odadan çıkıp kapıyı kapatınca, kendime engel olamadan iç çekerek ağlamaya başladım.

Kaba etlerimi kavrayıp bastırarak okşadım. Ne olduğunu bile anlayamıyor, çıldırmış gibi ağlıyordum. Etlerim kesiliyordu sanki; uyuşma sandığım şeyi, artık acı bir sancı olarak nitelendirebiliyordum, kemiklerim sızlıyordu. Sızısı giderek ağırlaşmaya başlayan bacağıma gergin bir bakış atıp altdudağımın üzerindeki deriyi koparttım. Kendimi zorlayıp duvara tutunarak ayağa kalktım, bir elimi belimin kavisine yerleştirerek kendime dayanıp gücümü toparlamaya çalıştım. Dik bile duramıyordum! İstemsiz bir inilti dudaklarımdan döküldüğünde tek istediğim, aşağıya bir an önce inip Selenay'ı bularak yardım istemekti. Bacağım hareket özgürlüğünü neredeyse tamamen kaybetmişken mideme giren kramplar

gidiyordu. Baldırımın kalça çizgisine kadar hissettiğim bıçak kesikleriyle boğuk bir nefes alıp merdiven korkuluğunu tuttum. Midem bulanıyordu, başım dönüyordu. Basamaklardan inerken elimi de aynı mesafede duvarda sürtüyor, dengemi koruyordum. Ayağımın boşa gelmesiyle bacaklarım öne doğru kaydı ve kalçam hızla merdivenin çıkıntısına çarptı. Etimin ezilişi kulaklarımda yankılandı. Anın verdiği korku ve panikle, en ufak bir ses bile çıkartamamış, dilimi yutmuştum sanki. Her şey saniyeler içerisinde oluyordu; basamaklardan aşağıya doğru kalçam, dirseklerim ve ayak bileklerim üzerinde kayıyordum. Kendimi durduramıyordum, durabilmek için içimden yalvarıyordum...

Ayağım son basamakta durduğunda merdivenin sivri köşesi belimin kenarına batıyordu. Kalçamda, dirseklerimde ve bacaklarımın arka kısımlarında saliseler sonrasında oluşan delici ağrılar beni şoka sokmuştu. Dudaklarım aralandığında damlalar gözlerimden hızla boşalmaya başlamıştı. Parmaklarımı sıkarak, sesimi çıkartmamaya çalışsam da çığlık atmamak, haykırmamak için kendimi zor tutuyordum. Ezilen etlerim kuvvetli bir el tarafından kanatılırcasına kıstırılıyordur sanki. Hiçbir yerimi kıpırdatamadan, iç çekip inleyerek ağladığımda hâlâ düşüşümün yaşattığı şokun içerisindeydim.

"İris!" Yanaklarıma sarılan eller ve ardından alnıma değen dudaklar... "Nereni çarptın, neyin var?" Canım, cevap veremeyeceğim kadar çok acıyordu, hıçkırarak gözyaşlarımı serbest bırakıp kendimi kaybetmiş gibi ağlamaya devam ettim. Avcunu enseme kondurup dikkatlice kafama doğru sürttüğünde, başıma darbe alıp almadığımı kontrol ediyordu. "Bebeğim, bana bak!" Burnumu çektiğimde onun endişesini ve korkusunu gördükçe kalbimi ona açarak sesli bir şekilde ağladım. Parmakları dirseğimi sardığında inleyerek ondan kurtarmaya çalışınca elini hızla geri çekerek tısladı. "Sikeyim, nerene dokunacağımı bilmiyorum!"

Soluklarımı düzene sokmaya çalışarak kendimi sakinleştirmeye gayret ettim. Benden cevap alamadığı için o da ne

yanacağını şaşırmış, panikten çıldırmıştı. Başımdan yara almadığıma emin olmak için dikkatli bir şekilde kafamı okşuyordu. Burnumu çekip kendimi toparlayarak ıslak kirpiklerimin arasından ona baktığımda endişe içerisindeki suratı içimi sıcacık etmişti. Yüz hatları gerginleşmiş, dudakları ufalmış, gözleri derinleşmişti... Bir bacağını kaldırarak dizimin yanındaki basamağa koymuş, diğerini aşağıda bırakarak üzerime doğru eğilmişti. Yüzüme düşen saç tutamını kenara ittirerek kulağımın arkasına sıkıştırdığında her yerim ağrıyordu, üzüntüyle gözlerimi yumarak sıktım.

Sakin ve yumuşak bir sesle fısıldadı.

"Sana yardım etmeme izin ver ve hastaneye gidelim."

Dişlerimi birbirine bastırıp, kafamı yavaşça onaylamaz anlamda salladım. Bu kadar acıyla arabaya hapsolma fikri bile aklımı yitirmeme sebep olabilirdi.

"Lütfen beni..." Belimin yanındaki basamağa dayadığı kolunu sıkarak devam ettim. "odaya götür." Titreyen vücudumun üşüdüğünü o an idrak edebilmiştim.

Mesih, garip bir şekilde itiraz etmeden elini belimin üzerine koydu, bana sadece parmaklarının ucuyla temas ediyordu.

"Buraya dokunabilir miyim?"

Kafamı sallayıp boşta kalan elini tuttum. Beni özenle kendine doğru çekince dişlerimin arasından acı dolu bir inilti koptu. Mesih, beni kaldırıp kendi bedenine yasladığında, ondan birkaç basamak yukarıda olduğum için boylarımız aynı hizadaydı. Kafamı, kafasının kenarına yaslayıp gözyaşlarımı serbest bıraktığımda, birbirine çakışan acılarımla canım öylesine yanıyordu ki göğüs kafesim, âdeta bir kuşun kanat çırpma hızında titriyordu.

Mesih, dudaklarından sıkıntı dolu bir soluk bıraktığında bedeni gerilmişti. Elinde olsa acılarımı kendi bedenine çekeceğini bile hissediyordum, acıma dayanamıyordu...

"Geçecek."

Gözyaşlarım birbirine değen yanağımızın arasından sızıp ikimizi de ıslatarak ince bir yol izledi. Kısa bir süre öylece

kaldıktan sonra dikkatle ona ayak uydurup ağırlığımı üzerine bırakarak beni odaya taşımasına izin verdim. Kollarının arasında kendimi bir bez bebek gibi cansız hissediyordum. Tişörtüne geçirdiğim parmaklarımı hafifçe aralayarak derin soluklarımı göğsüne bırakmaya devam ettiğimde odaya gelmiştik.

Düşmenin verdiği acı, sızlayan kemiklerimin ağrısını bir süreliğine bastırsa da hepsi birbirine girmişti sanki. Mesih, beni dikkatle yatağa bıraktığında güzel olan tek şey içime çekebildiğim kokusuydu.

"Geliyorum." Banyoya gitti.

Soluklarımı düzene sokmaya çalışıp yatakta rahat bir pozisyon arıyordum. Banyodan gelen birkaç tıkırtı ve dolap çarpma sesinin ardından bir çantayla yanıma geldiğinde tüm bedeni gerginlikten kasılmış durumdaydı. Dudaklarını araladığında, kollarımı kısıtlı bir hareketle kaldırıp dudaklarını kıpırdattım.

"Çok soğuk." İkiletmeden odanın ısısını artırdı. "Kazak, dirseklerime yapışıyor." Vücudumun arkası, asfalt üzerinde sürünmüş de derim aşınmış gibi sızlıyordu. Özenle kazağımın eteklerini kavrayıp önce kollarımdan, ardından kafamdan sıyrılmasına izin vererek üzerimden çıkarttığında, bebe mavisi dantelli sutyenimle karşısında kalakalmıştım.

Dirseklerimi dikkatli bir şekilde kaldırıp ona gösterdim, kaşlarını çatarak yüzünü yaklaştırdığında burnundan akan sıcak nefesler, aşınan tenimde kayarak canımın daha fazla yanmasına sebebiyet vermişti. Kolumun arkasını incelemeye devam ederken korkuyla, "Kanıyor mu?" dedim. Mavinin en koyu tonuna bürünen çakmak gözlerini görmeme izin verdiğinde yakınlığının verdiği mesafeyle bunca acının eşiğinde bile afallamıştım.

"Hayır, korkma. Biraz kızarmış." Kucağındaki çantayı kurcalayıp, beyaz bir krem çıkarttığında kollarının arkası yanıyordu. Kremin kapağını açıp parmağına biraz sıktıktan sonra, dikkatle kolumu üfledi. "Seni rahatlatır." Sıcak nefesinin

üzerini kaplayan soğuk krem, gözlerimi yumup rahat bir nefes alacağım kadar tenimi rahatlatmıştı. Aynı işlemi diğer koluma da uyguladı, gözlerimi yumup sertçe ağlamaya başladım.

"Ne oldu bana, bak." İç çekerek gözlerimi aralayıp ona baktığımda yüzündeki korku daha şımarık hissetmeme sebep oldu. "Ayaklarım çok üşüyor," dedim dudaklarımı büzerek.

Çıplak ayaklarıma bir bakış atıp, yanımdan ayrılarak çekmeceleri karıştırdı. Getirdiği iki çift çorabı ayaklarıma geçirip yukarı doğru çekti, eşofmanın uç kısımlarını da içine doğru büktü ve örtüyü kıvırarak bacaklarıma sardı. Yüzünü tekrar bana döndüğünde eli örtülen ayaklarımın üzerinde kalmıştı.

"İyi mi böyle."

O endişeli ve ilgili hâli bu durumdayken bile üzerine atlayacak kadar sıcacık ediyordu içimi.

O kadar hoştu ki benimle ilgilenmesi, benim için korkması.

Sıcak bacaklarıma iyi gelmeye başlamıştı; o keskin sızı, ısıyı aldıkça azalıyordu. Rahat bir soluk verdim.

"Canım çok yandı."

Kederle bir soluk verip beni kollarına aldı, suratımı boynuna sokup kendimi rahat bırakarak gözyaşlarımın tekrar oluk oluk akmasına izin verdim. Bedenimdeki acılar yüzünden hem ağrılı hem de sinirli hissediyordum.

"Üzgünüm," dedi ve kafamı okşayarak saç dibimi öptü. "Çok üzgünüm." Sesi öylesine içliydi ki sanki tüm acılarımı o da hissediyordu. Suratımı geri itip, başparmaklarıyla gözyaşlarımı silip alnını alnıma dayadı. "Ağlama tamam mı? Geçecek" dedi kararlı sesiyle. Onaylar anlamda bir mırıltı çıkartıp, ona sarılarak ayaklarımdaki sızının ısıyla dağılmasını bekledim, bedenimi ona yasladığım için arkamdaki yaralar serbest kalmıştı. "Bir yerin mi ağrıyor?" Bakışları sürekli denetlercesine üzerimde geziniyordu.

"Merdivenlerden düşmeden önce bacağım ağrımaya başladı"

"Nasıl?"

Kalçam ve sırtımdaki sızıları göz ardı ederek devam ettim: "Bilmiyorum, bacağım uyuşmaya başladı." Ona hissettiğim bıçak sancısı gibi olan acıyı en ince detaylarına kadar hevesle anlattığımda, beni kesmeden dikkatle dinlemişti, o da nedenini anlayamamıştı.

"Günün geldi mi?"

Boş bakışlarım suratını buldu, ilk başta ne dediğini anlamadım. Yanaklarımda hissettiğim ısıyla başımı aşağı doğru eğdim.

"Ben, bilmiyorum..."

Kelimeler ağzımdan güçlükle döküldüğünde bu olay çok doğal olsa da utanmıştım işte. Onunla bu tür meseleleri daha önce hiç konuşmamıştık ve genelde erkekler bunu iğrenç bulur, bazı kızlar da ped alırken bile utanırdı. Konu sonsuza kadar askıya alınır, konuşulmazdı.

"Nasıl bilmiyorsun?"

İşaretparmağını çenemin altına yerleştirip ona bakmaya zorladı. Âdet sancısı hiç çekmezdim, takvimle aram hiç yoktu ve âdet olacağımı nadir zamanlarda içgüdülerimle hissederdim, genellikle de tuvalette olurdum. Bu mesele daha öncesinde başıma dert olmadığı için, önlem almak adına ne takvimi yoklar ne de yanımda ped taşırdım. Ped olmadığı zamanlarda, ilk gün biraz peçete bile görürdü işimi çünkü kanama yok denecek kadar az olurdu ve en fazla dört gün sürerdi. Bu durum, normal hayat kalitemi neredeyse yok denecek şekilde etkilediği için hiçbir zaman kontrol etme gereği duymamıştım.

Sıkıntıyla bir soluk bıraktım.

"Kontrol etmemi gerektirecek kadar sıkıntılı bir süreçte geçmiyor, o yüzden dikkat etmedim hiç." Kaşları yukarı doğru kıvrıldı, gözlerinde düşünceli bir ifade oluştu.

"Seni hiç âdet sancısı çekerken görmemiştim." Aklına gelen görüntüyle kaşlarını çattı: "Geçen ay sinirli ve agresif bir süreç geçirdin, o sıra âdet miydin?"

Kafamı aşağı eğip altdudağımı dişlerimin arasına doğru yuvarladım.

"Mesih! Gerçekten bunu mu konuşacağız?"

Gergin bir soluk bıraktı.

"Sadece anlamaya çalışıyorum, düşün."

Tüm o kötü zamanların başlangıcında, evet, âdettim. Hormonlarım altüst olmuşken o kötü günleri yaşamıştım.

"Evet, âdettim."

"Tamam, bu bacağınla ilgili anlattığın şey ondan kaynaklı olabilir. Ayakların çıplaktı, soğuk kapmış olabilirsin."

Aydınlanan bakışlarım gözlerini bulduğunda daha iyi anlıyordum.

"Ama daha önce böyle bir şey hiç yaşamadım, neden şimdi oluyor?"

Bu soruyu bir erkeğe, hayatı boyunca âdet göremeyecek olan Mesih'e yönelttiğimi fark edince suratımı ekşittim.

"Bununla ilgili doktora görüneceğiz. Fakat korkmamalısın İris. Bizler robot değiliz. Daha önce olmaması, olmayacağı anlamına gelmez. Demek ay sonlarına doğru oluyorsun, bu zamanlar üzerini daha sıkı giyinmelisin."

Dişlerimi sıkarak yüzümde oluşmak için sabırsızlanan tebessümü geri kovdum. Dikkatle bedenimi yatağa bıraktı.

"Nereye?" Kaşlarım istemsizce çatılmıştı.

Omuz silkti.

"Senin için biraz sıcak çikolata yapacağım."

Ondan duyana kadar, hissettiğim tatlı ihtiyacının farkına varmamıştım. Odadan çıkınca kapattığı kapıya hayranca bakakaldım.

"Şu an sıcak çikolatadan çok, çikolataya batırılmış bir Mesih daha fazla işimi görürdü."

İstemsizce dudaklarımı yaladığımda, az önce söylediklerim yüzünden gözlerimi hayretle açıp elimle dudaklarımı kapattım. *Kafayı yemiş olmalıyım!* Bu hâlde onunla ilgili tuhaf şeyler düşünecek kadar şey mi olmuştum yani? Bakışlarım,

söyleyemediğim kelimeyi odanın parkelerinde ararken daha yumuşatılmış hâlini mırıldandım.

"Kışkırtılmış..."

Isıtıcı kısa sürede odayı âdeta bir saunaya çevirdiğinde göğsümü örten yorganı belime kadar indirip belimin kenarlarını dikkatle kıstırdım. Sıcak bacaklarıma inanılmaz derecede iyi gelse de bedenimi yakmaya başlamıştı.

Mesih elinde bir kupayla odaya girdi, kaşlarını çatarak etrafa bakınınca, istemsizce yorganı tekrar göğüslerimin üzerine örttüm.

"Ne olmuş buraya böyle?"

Yüzümde yorgun bir tebessüm oluştu. Bana doğru ilerleyip yanıma oturdu. Kupayı elinden alıp yudumlamaya başladığımda kendini yelliyordu.

"İstersen ayarını düşür."

Kaşları çatıldı.

"Gerek yok, kemiklerin iyice ısınsın."

Gözlerimiz birbiriyle buluştuğunda ateşe değmişçesine sıçrayarak bakışlarımı kucağıma indirdim. Arka cebinden peçete gibi bir şeyi çıkartarak bana uzattı. Elinde tuttuğu şeye, ardından da yüzüne baktım.

"Bu ne?"

Kaşlarını kaldırarak üzerimi işaret etti.

"Senin için..."

Kaşlarım çatılarak elinde tuttuğu pede hayretle baktım, ardından hızla elinden alarak sessiz bir çığlık kopardım.

"Mesih, sen bunu nereden buldun!"

"Banyo dolabından." omuz silkmişti.

"Eşyalarımı mı karıştırdın!"

Bana garip bir ifadeyle bakıp iç çekti.

"Neden bu kadar utanıyorsun?" Kafamı kucağımda sıktığım pede indirdim. "Bu doğanın kanunu ve senin sağlıklı olduğun için mutlu olman gerek. Asıl görmesen paniklemelisin, Elis." Doğru söylüyordu fakat toplum baskısı, bunu bizlere

daha küçük yaşlarımızdan beri hiç de doğal öğretmemişti. "Her ay, hayata bir çocuk getirebilmek için âdet görüyorsun. Birçok hemcinsin bu kadar rahat da geçirmiyor bu süreçleri, sürekli sancılı ve yaşam kalitelerinden vererek âdet görüyorlar. Sizin aracılığınızla insanlar doğuyor." Elini başıma attı. "Bu güzel olay için utanma, cinsinle gurur duy, İris."

Bakışlarım hayretle gözlerini bulduğunda dudaklarım aralanmıştı. Şu an, hemcinsim bir yana, onunla gurur duyuyordum. *Mesih, sen ne kadar güzel bir erkeksin öyle.* Her konuda bilgiliydi ve kalıplaşan erkek duruşunu takınmazdı, o daha farklı ve genelde doğru olan taraflardan bakardı. Bugünkü konuşmasından ve benim için yaptıklarından dolayı onunla daha rahat hissetmiştim, ona daha fazla yaklaşmıştım. Sayesinde kendimi keşfetmiş, neden her ay âdet olduğumu, elimin tersiyle itmeden önce daha iyi anlamıştım.

"Dayanamayacağım."

Üzerindeki tişörtü çıkarttığında yutmakta olduğum çikolatayı neredeyse geri püskürtecektim. İrice açılan gözlerim, sıkı göğüslerinde aç bir tavırla gezindi ve yutkunarak çikolatayı mideme indirdim. Sıcak çikolata ve Mesih, bedenimin yanmasına sebep oluyordu. Bakışlarım âdeta bir mıknatıs gibi sürekli bedenine çekiliyordu. Bu hâlde ona yan gözle bakmak, beni fena hâlde ürkütse de bana da sıcak basmıştı.

"Aynen öyle."

Göğsümde toplanan yorganı kararlı bir tavırla belime indirdiğimde gözbebekleri irileşti. İfadesini sabit tutmaya özen gösterse de kaşları varla yok arasında yukarı doğru kıvrıldı, hiddetle inip kalkan göğsüme kısa bir bakış atıp kafasını çevirdi.

Aramızda oluşan sessizliği bozarak, "Kemiklerin ısındı mı?" dedi. Bacağımdaki uyuşukluk tam anlamıyla geçse de etlerim ağrımaya devam ediyordu.

"Evet, geçti."

"Kremini sürmeye devam etmeliyiz." Uslu bir şekilde ona bakmaya devam ettim. Bakışları kısa bir süre üzerimde dolandı, şakakları kızarmaya başladı. "Selenay'ı bulayım..." Kafasını sallayarak konuşmuştu.

Tek kaşımı sorgularcasına kaldırdım.

"Neden sen sürmüyorsun?" Suratımda oluşan donuk ifade yüzünden, daha sonrasında kendimle gurur duyacaktım.

Dudakları aralandı ve yüz ifadesi az da olsa dağıldı.

"Daha rahat edersiniz," Boğazını temizledi.

Bakışlarım kısılarak ona baktım. Artık ona daha farklı açıdan baktığım için geri çekilmişti, eskiden olsa bu tarz şeylerden asla geri kalmaz, eminim ki fazlasıyla yapardı ama şimdi, şimdi işler çok farklıydı ve bu beni güçlü hissettiriyordu.

"Nereden biliyorsun?"

Gözleri irileştiğinde duydukları karşısında ne diyeceğini şaşırmıştı. Elimi ona doğru uzattım, havada duran elime bir süre baktı ve gergin bir tavırla bir adım atarak elime dokundu. Biçimli uzun parmaklarını aşağı doğru çekiştirdim; yatağa, yanıma oturdu. Sorarca bakışlarıma baktı, başparmağımı karın kaslarının ortasındaki çizgiye soktum, irkildi.

"Formunu nasıl bu kadar iyi koruyorsun?" Evet, sırtım deli gibi ağrırken şu an o mükemmel bedenini nasıl muhafaza ettiğini merak ediyordum. Suratım bedenine doğru eğilmişken çenem neredeyse köprücük kemiğime dokunuyordu, bakışlarımı kaldırdım. "Çok sık spor yapmıyorsun." Kafasını çapraz bir şekilde yatırdı, çehresindeki kemikler belirginleşince dişlerini sıktığını anladım. "Seni taciz ediyor gibi hissediyorum."

Gözleri hınzır bir ifadeyle parladı ve şiddetle dudaklarını birbirine bastırdı, kahkaha atmamak için kendini zorlamıştı.

"Belki de öyle yapıyorsundur?" Şakağındaki kas seğirdi, elimi çekerek yatağa bastırdım.

"En son asker arkadaşı değildik diye hatırlıyorum?"

Onu, yeni bulduğum bir gezegen gibi hayranlıkla incelemeye devam edince içimden bir küfür savurdum. Bu zamana kadar beni birçok kez hazırlıksız yakalayan arsız kendisi değilmiş gibi, bir de bana ırz düşmanı muamelesi yapıyordu. Onu daha da yakından tanımak harika olsa da vakit geçtikçe kötü bir kız gibi hissettiriyordu, yani kötüden çok, *şey işte...*

Kafasını yaklaştırdı, yanağımın içini ısırdım. Suratındaki pişkin tebessüme bakılırsa geri çekileceğimi düşünüyordu. Oyununa ayak uydurup gözlerimi belerttiğimde heyecandan yumruğumun içine aldığım örtüyü sıkıyordum. Burnu, burnuma değene kadar geldi ve durdu.

O güzel buz mavisi gözleri, yukarı doğru çekilen kenar çizgileri, kaşları, her şeyi... Tüm hazinesini önüme serdi.

"Evet, asker arkadaşı değildik."

Kafamı geri çektim, o arsızlaşmaya başladığı için utandığını düşünerek eğlenmişti, içimden derin bir kahkaha atarak dudaklarını dudaklarımla örttüğümde bir heykel gibi hareketsiz kaldı. Geri çekilip muzır bir tebessümü donuklaşan maviliklerine mühürlediğimde büyülenmiş gibiydi.

"Teşekkür ederim, bugün yaptıkların için." Dudakları aralandı. Burnunun kenarına, şakağının üstüne bastırdım dudaklarımı ve derin bir nefes alarak geri çekildim, aklı karışmış gibiydi. "Ve seni..." İşaretparmağını kaldırıp panikle dudaklarımın üzerine bastırdı, kısılan bakışlarımla tebessümümü genişlettim. Bunu duymayı daha önce de istememişti.

"Her neyse." Geri çekilip komodinin üzerinde duran tişörtünü üzerine geçirdi, buna neredeyse katıla katıla gülecektim. "Yüzüstü uzan..." Bu cümleyi ne amaçla kurduğunu bilsem de bedenimde oluşan ani elektrik akımına engel olamamıştım.

"Selenay?"

Bakışlarını üzerimden çekmeden, kararlılıkla devam etti.

"Odalarına gidip onları rahatsız etmemi mi istiyorsun?" Az önce, onun tepkilerini ben vermiştim sanki. Üzerime

eğilerek yüzüstü uzanmama yardım edip kremi yaralarıma sürdü. "Sırtında acıyan, krem sürmediğim bir yer kaldı mı?" Ne sesinde ne dokunuşlarında, ilgi dışında başka hiç bir şey yoktu.

"Yok."

Onay dolu bir hırıltı çıkartarak devam etti.

"Alt taraf kaldı."

"Orası ağrımıyor, teşekkürler."

Kendimi döndüreceğim sırada elini enseme yerleştirerek beni yatağa bastırınca bedenim terlemeye başlamıştı. Yatakta dizlerinin üzerinde kalkıp bedenini üzerime eğdiğini hissettiğimde, ensemdeki eline dolanan saçlarla hâlâ beni yatağa doğru sabit bir şekilde tutuyordu. Boştaki eli eşofmanın lastiğine geçtiğinde panik olmuştum.

"Ben..."

"Evet, az önce bunu yapmamı istedin." Sözleri suratıma birer tokat gibi indi. Evet, ondan böyle bir şey istemiştim. Dişlerimi kırarcasına birbirine bastırıp gözlerimi sertçe yumdum. Önce boğazımı temizledim, ardından yutkundum. "Sikeyim." Ettiği küfrün ardından, başparmağını ağrıyan yere koyunca dişlerimin arasından içli bir soluk aldım. "Çok kötü olmuş." Hareketlenip yataktan doğrulduğunu hissettiğimde devam etti. "Buz getireceğim."

Odadan çıkınca ne kadar kötü olmuş olabileceğini düşünüyordum. Kısa süre sonra odaya girdiğinde peçeteyle sarılan buz kalçamın üzerine kondu. Dişlerimi sıkıştırarak tısladım.

"Şişmiş mi?"

"Biraz." Sesi boğuktu. "Kıyamam," dediğinde sesi öylesine merhametliydi ki... "Bu şekilde düşmeyi nasıl becerdin?" Beni azarladı.

"Çok uğraştım."

Dirseklerimi yatağa bastırarak yan dönüp, yataktan sarkan ince örtüyü üstüme çekecekken bağırdı:

"Bırak!" dedi öfkeyle. "Evet çok uğraştığın belli, kimse etini o şekilde ezemez." Az önceki hassas erkek gitmiş, yerini

asabi oğlana bırakmıştı, telefonunu çıkarttı. "Bir doktor ayarlayacağım şimdi."

Gözlerimi devirdim.

"Abartma, yarın gideriz." Israrla suratıma bakmaya devam etti. "Lütfen, şu an kimseyi görmek istemiyorum." Aldığı soluk burun deliklerini şişirince içinden küfür ettiğine yemin edebilirdim. "Çok mu kötü olmuş?"

Dudak kenarlarım aşağı doğru kıvrılınca beni ne kadar çok korkuttuğunu anlamış olacak ki sakin bir soluk alıp nazikçe giyinmeme yardım etti. Kafamı kenardan çıkartıp tekrar yüzüstü uzandığımda yanıma yattı, göz göze geldik. Kendini, dirseğinin üzerinde tutarak, beni izleyip sakinleşmeye çalışıyordu.

"İstediğin bir şey var mı?"

"Çok mu kötü dedim?"

Gözlerim dolmuştu. Bedenini benimki gibi aşağıya doğru kaydırıp, yüzüstü yatıp, yanağını yastığın kalan yüzeyine sererek pozisyonumu taklit ettiğinde yüzlerimizin arasında bir karış mesafe kalmıştı... Burnu, burnuma değecek şekilde yaklaştıktan sonra dudaklarını şakağına mühürleyip gözlerini yumdu... Tadını çıkartarak öpüp dudaklarını yanağımın altına kaydırdı.

"Hayır, değil. Çok ağrıyor mu?"

"Biraz..."

Avcunu yanağıma koyup okşamaya başladı.

"Sen öyle ağlarken..." Zorlanarak konuştu ve sıkıntılı bir nefes aldığında, kaşları çatılmıştı. "bir şey yapamamak..." Şu an içinden küfürler savurduğuna yemin dahi edebilirdim. O an yapabilecek bir şeyi olmadığı için çaresiz ve kötü hissetmişti. Parmaklarının dışı, yanağım ve ensem arasında yavaş bir gezintiye çıktığında dişlerini sıktı. "Bir daha, ben yokken ağlama. Tamam mı? O kadar çaresiz bir hâlde, tek olduğunu hissetmek istemiyorum."

"Bir dahakine sen varken denk getiririm."

İstemsizce kıkırdadığımda şiddetli bir şekilde gök gürledi. Korkuyla irkildiğimde parmakları dikkatle sırtıma kondu ve şakağıma değdirdiği dudakları kıpırdadı.

"Korkma, ben varım." Son sözlerini aldığım nefesle birlikte içime çektiğimde, elini başımın arkasına atarak saçlarımı okşamaya başladı, burnum âdemelmasına değiyordu, hareketleri kollarında mayışmaya sebep olmuştu. Normalde saçıma dokunulmasından nefret ederdim fakat bu da belli ki Mesih için geçerli değildi. Parmak uçlarında topladığı huzuru, saç diplerime bırakıyordu sanki... "Uyu... Sabah daha iyi olacaksın."

Gözlerimi yumup, bedenimdeki ağrıları görmezden gelmeye çalışarak, ona daha fazla sokulup karanlıkta kayboldum...

On İkinci Bölüm

"İliklerine kadar hissetmeni istiyorum.
Aslında olduğun gibi öyle çok güzelsin ki..."
Şule Terzi

Bölüm Parçası: Ava Max, "Sweet but Psycho"

Aldığım nefesle ciğerlerime dolan temiz koku, dudak kenarlarımı yukarı doğru kıvırdı. Kokusunun tarifi yoktu; temiz, ferah ve sonsuza kadar almaktan bıkmayacağım doyumsuz, insanı rahatlatan bir koku. Gözlerimi araladım, uyanmamıştı. Genelde erken uyanıp ortadan kaybolurdu ve geç saatlere kadar kesinlikle uyumazdı.

Çenemin altındaki elimi kaldırıp çıkıntılı elmacık kemiğinin üzerine koyacakken, elimi sabit tutup geri çektim. Uyanmasını istemiyordum, biraz onu izleyerek bu anın tadını çıkartmak ve en savunmasız hâlini keşfetmek istiyordum. Gözünün başlangıç ve bitiş noktasındaki kirpiklerinin her biri aynı uzunluktaydı, kirpikleri aşağı doğru düz uzanmaktansa karşıya doğru dik bir şekilde kıvrılmayı tercih ediyordu, çok güzeldi...

Kirpiklerinden kaşlarına çıktığımda orta kalınlıktaki biçimli kaşlarının kenarları hafif kavisliydi, bu da ona sinirle karışık gergin bir ifade katıyordu. Oradan düz ve biçimli burun kemerine inip, sivri ucu boyunca gözlerimi üzerinde gezdirerek hayran bakışlarımı serbest bıraktım. O uyuduğu için rahatlıkla röntgenleyebilirdim.

İçimden geçen düşünceleri silmek isterken Mesih, sırtüstü dönerek bana o muhteşem yan profilini sundu. Küçükken hiç bu kadar yakışıklı bir erkeğe sahip olacağımı düşünmezdim, *o çok*... Gözlerimi yumup sıkıntılı bir soluk koyverdim. Evet, fazla... çekiciydi! Savunmasız, beyaz çarşaflar arasında kalan o meleksi güzelliğine hülyalı bakışlarla dalarken içim gidiyordu. Alnından geriye doğru karışık dalgalar alan yumuşak saçlarının arasına elimi daldırmak istemiştim, biçimli ve düz alnı, pürüzsüz gözkapakları, kızarmış şakakları... Yanağımın içini ısırdım. Şakaklarındaki kızarıklıklar, bu şekilde uyurken ona utangaç bir ifade katmıştı. *O gözlerini açsa da oda mavilikleriyle dolsa*, diye geçirmiştim içimden.

Sol tarafıma ağırlığımı verip, avuçiçimi yanağıma yaslayıp yataktan destek aldım, diğer avuçiçimi yüzünün bana uzak kalan kısmına yerleştirip, başparmağımla alnını okşamaya başladım. Yüzü bana doğru çevrildiğinde hâlâ uyuyordu. Yüzüne uzanıp, dudaklarımı şakağına kondurduğumda yüzündeki elim yumuşak saçlarının arasına dalmıştı. Derin ve yumuşak öpücüğü sonlandırıp geri çekildiğimde güzeller güzeli gözkapakları aralandı ve ben en sevdiğim manzaraya bakakaldım.

Dudaklarım şaşkınlıkla aralandığında ne kadar süre nefesimi tuttuğumu saymadım. Sertçe yutkunup dişlerimi birbirine bastırdım, *benim en güzel manzaram yalnızca sen olabilirsin, Mesih...*

Nefes kesiciydi... Yeni uyanmış bir Mesih, kesinlikle seyirlik bir manzaraydı.

"Günaydın..."

Odaya giren ışıklar, mavinin en açık tonuna bürünen gözlerini daha aydınlık gösteriyordu. Kaşlarını çattı, gözleri birkaç kez kırpıldı, ardından tekrar bana baktı. Sabahın verdiği sersemlikle ne olup bittiğini tartıyordu, iç çekerek suratımı izlediğinde bakışları yumuşadı.

"Merhaba?"

"Güzelsin..." O da bana bakarken benim gibi düşünüyordu... Bakışlarıyla üzerimde kısa bir hasar tespiti yaptıktan sonra devam etti: "Nasıl hissediyorsun?"

Gece boyu yüzüstü yattığım için bedenimi uyuşmuş hissediyordum, hareket edemediğim için ağrılar hakkında pek bir fikrim yoktu.

"Bir an önce kalkmak istiyorum. Her yerim uyuşmuş."

Toparlanıp, bedenini geriye doğru esneterek yataktan kalktı. Ellerini belimin kenarlarına yerleştirdi.

"Şimdi."

Onunla birlik olup yataktan kalkmak için gücümü toparladığım an kalçamdaki ağrıya lanet okuyarak inledim.

"Vay canına, berbat bir his!"

Mesih boğazını temizleyerek beni yere koyup karşıma geçti.

"Ayakta durabiliyor musun?"

Bakışlarım odada gezindi ve ardından tekrar gözlerini buldu.

"Evet, bir sıkıntı yok..." Birkaç adım attığımda sadece hareketlerimi kısıtlamam gerektiğini anlamıştım. Kalçamdan güç almadığım sürece ve üzerine oturmadığım zamanlarda bir sıkıntı yoktu.

"Sen gerçekten" suratı ekşidi "dün gece oradan düşmeyi nasıl başardın?"

"İsteyerek yapmışım gibi konuşuyorsun."

Çenesini sıktı, dün gece gördüğü morluklar hafızasını canlandırmış olmalıydı.

"Seni kontrol etmem lazım."

Boğuk çıkan sesi oldukça kararlıydı. Dün olanlar gözümün önünde birden belirince bakışlarım, anında yünlü çoraplarımla buluşmuştu.

"Ben... hallederim." Yüzünü görmesem de o kaşın hâlâ havada olduğunu çok net hissedebiliyordum. Bir adım yaklaştığında hâlâ yere bakıyordum.

"Elini, sırtına götürebiliyor musun?" Gözlerim irice açılarak onunla buluştu, dirseklerimdeki aşınma yüzünden bunu yapamadığımı biliyordu. Elimi arkaya götürmeye çalıştım ve ardından ekşiyen yüzümle bunu yapmaktan vazgeçtim. Sanki mümkünmüş gibi, gözlerini gözlerime daha fazla isabet ettirerek bir adım daha yaklaştı. "Arkanı dön."

Dudaklarım buruştu, beni bu kadar berbat bir hâlde bir kez daha görmesini istemesem de o kazanmıştı, kontrol etmek istiyordu. bu sayede belki doktordan da kurtulabilirdim. Kremi, hareketlerinde ilgi dışında herhangi bir duygu olmadan tekrar sürdü.

"Elis!" Sesi kısık ve sertti. "Bir daha, yanında biri olmadan herhangi bir yerin, herhangi bir boktan merdiveninden inme, tamam mı? Yasak!"

Ona doğru döndüğümde dişlerimi birbirine bastırarak gülmeme engel olmaya çalışıyordum, sinirliydi ve onu ciddiye almamı istiyordu.

"Peki ya..." Düşünceli bir ifadeyle etrafa bakınıp ona döndüm. "biri yoksa?" Kaşları daha da çatıldı, dudaklarını öylesine birbirine bastırıyordu ki incecik olmuşlardı.

"O zaman..." Kaşlarını kaldırdı. Dudaklarını aralamasıyla sararan etler hızla büyüdü ve yerini o baş döndürücü pembeliğe bıraktı. "Bir yere geç ve beni ara. Gelir, seni alırım."

Bakışlarımı inanılmaz derecede ciddi olan ifadesinden çekip tavana odakladım, aksi takdirde suratına doğru kahkaha atacaktım, kendimi toparladıktan sonra tekrar ona yöneldim.

"Peki ya sen şehir dışındaysan, o zaman ne yapacağım?"

Sertçe yutkundu, fikrinin saçma olduğunu o da biliyordu ama kabul etmek istemiyordu. İstediği tek şey, bir dahakine merdivenleri tek başıma inmememdi.

"O zaman, belki birini tutarız, seni merdivenlerden indirmek için görevli olan birini." Ona baktım, bana baktı, bakmayı sürdürdüm ve kendimi tutamadan odayı inleten bir kahkaha attım. Kıpırdayan kaslarım canımı acıtsa da umrumda

değildi, birkaç adım geri çekilerek ifadesini, kısılan gözlerinin arasından güçlükle izleyip kahkahamı derinleştirdiğimde kendime engel olamıyordum. Yerinde rahatsızca kıpırdanıp kollarını göğsünün altında birleştirdi ve saçmalığı başlatan benmişim gibi, beni izlemeye devam etti. "S...sen ciddisin?" Onu gördükçe kahkaham daha da derinleşiyordu. Derin nefeslerin ardından gözlerimden akan yaşları silerek, "Tamam, tamam," deyip önüne geldim. "Bu kutsal görev için kimi tutacağız?" Çenesini yana itip, derin bir soluk verip sessiz kaldı. Tekrar kafamı salladım. "Tamam, susuyorum."

Kıkırtılarım kesilince bakışlarında öylesine bir derinlik oluşmuştu ki tüylerim ürpermiş, içim gıdıklanmıştı. Büyüsüyle anında etkisi altına girerek ona bakakaldığımda, acı çekercesine bir soluk alıp yanıma gelerek yanaklarımı kavradı. Gözleri öylesine şeffaf, öylesine korku doluydu ki hissettiği tüm tedirginlikler anında duygularımda can bulmuştu.

"Dayanamam, anlıyor musun? Sana bir şey olmasına *dayanamam*." Son kelime, heceler hâlinde ayrıldı dudaklarından. Gözlerim doldu çünkü onun gibi hissediyordum. Kalbime saplanan sızıyla o an anladım ki biz birbirimizin aynasıydık, aynı anda tek beden olan duygular... İlk defa dün gece fark etmiştim bunu ve bugün de beraberinde gelmişti.

"Elis!" Panikle ne yapacağımı bilemeden Mesih'i ittirdiğimde, bir adım geri atarak öfkeyle gözlerini yumdu. Selenay'ın sesi koridorda birden yankılanınca ne yapacağımı şaşırmıştım. Ona özür dilercesine bakıp, ardından yukarıdan bedenime bakıp mırıldandım.

"Beni giydirir misin?"

Bir şey demeden özenle üzerimi giydirdi. Sesimi güçlükle bulunca, tiz bir şekilde seslendim.

"Geliyorum!"

Sarsak adımlarımı hareketlendirip Mesih'in yanından geçip gidecekken, kolumu sıkıca kavrayıp beni geri önüne çektiğinde farkında olmadan canımı yakmıştı, bunu isteyerek

yapmayacağını bildiğim için ona belli etmemeye çalıştım. Alnını alnıma yasladığında gözleri aralık duran dudaklarıma takılı kaldığı için, kıvrık kirpiklerinde kalmıştı gözüm. Bakışlarını kaldırıp gözlerini birer hazine gibi önüme serdiğinde içim içime sığmamıştı.

"Konuştuklarımızı unutma."

Kafamı salladım. Merdivenler hakkında yazdığı destandan bahsediyordu.

"Tamam"

"Gireyim mi?"

"Hayır!" İkimiz de aynı anda sertçe cevap verdiğimizde, odada bir şeyler karıştırdığımızı evdeki herkese haykırarak tescillemiştik. Dişlerimi sertçe birbirine bastırdım, kulaklarıma kadar kızardığıma emindim.

"Ben, gideyim."

Ondan uzaklaşmaya başladım ve kaçarcasına odadan çıktım. Sırtım kapıya yaslı kalınca, gözlerimi yumarak derin bir nefes aldım.

"Hey!" Selenay omzuma sarkan saçıma vurarak geriye itti. "Ne yapıyordun odada?" Sırıtışını gizleyecek hiçbir şey yapmıyordu utanmaz kuzenim.

"Mesih'le horon tepiyorduk."

Selenay sessiz bir kahkaha atarak elini havada savurdu.

"Belli bir şeyler teptiğiniz."

Kaşlarımı çatıp Selenay'ı kolundan tutarak beraberimde yürütmeye başladım.

"Selenay, terbiyesizleşme."

Sesim oldukça kısık ve boğuk çıkmıştı. Onu odadan uzaklaştırıp, kenara çekerek azarlayan bakışlarla gözlerine baktım.

"Sen de gece çok yoğun uyuyordun herhalde! Merdivenlerden düşmemi duymadın!"

Gözleri korkuyla açıldı ve elini aralanan dudaklarına doğru götürdü.

"Neyin var? Canın çok acıdı mı? Ölü gibi uyuduğumu biliyorsun!"

Selenay'ın kesintisiz uyuduğu doğruydu. Onu uykusundan kaldırmak için insan üzeri bir çaba gerekliydi, aksi takdirde asla uyanmazdı. Kafamı boş ver dercesine sallayarak cevap verdim.

"Gece canım çok yandı ama şu an daha iyiyim." Selenay'ın gözlerinde oluşan üzüntü, kendimi kötü hissettirdi. Birden kızın da moralini bozmuştum.

"Özür dilerim, ben gerçekten de... Biliyorsun..." Kollarını boynuma sararak bana dikkatli bir şekilde sarıldı, suratımda istemdışı bir tebessüm oluşmuştu.

"Dün hakkın rahmetine kavuşuyordum az kala."

Benden ayrıldı ve hayretle yüzüme baktı.

"Kıyamam sana ya, nasıl becerdin bunu Elis, salak mısın sen?"

Cümlesindeki tezatlık karşısında yüzümde üşengeç bir tebessüm oluştu.

"İsteyerek yapmadım herhalde! Ne bileyim bir an ayağım boşluğa geldi."

Dudaklarını araladığında dişlerini sıkıyordu.

"Popo üzeri kayarak mı düştün?" Dudaklarımı öne doğru buruşturup yavaşça kafamı salladığımda hissettiği üzüntü her hâlinden belli oluyordu.

"Evet, Mesih sayesinde bir sıkıntı olmadı, gerekli olan tüm müdahaleyi bana yaptı."

"Hıhı, severek yaptığına eminim!" Koluna vurunca acı içerisinde inlemiştim ve o da kıkırdamaya başlamıştı.

"Selenay! Ayıp ediyorsun!" Kıkırdayarak yürümeye devam ettiğinde peşine takılmıştım.

"Tabii canım!"

"Mia'ya baktın mı? Ben bir daha o merdivenlerden yukarı çıkmak istemiyorum."

Cümlemi bitirdiğim an salona giriş yapmıştık. Koltuğun üzerinde bağdaş kurarak kucağındaki laptop ile ilgilenen Mia, bizi görünce sıcak bir şekilde tebessüm etti.

"Günaydın!"

"Vay canına," diyebilmiştim sadece... Eminim, evin içindeki herkes, Mia'dan daha fazla geceden kalma gözüküyordu. "İyi görünüyorsun," dediğimde bilgisayarı üzerinden çekerek koltuğa bırakıp ayağa kalktı.

"Evet, çok teşekkürler Elis!" Bana doğru yaklaşıp tam önümde durduğunda, suratındaki tebessüm dağılarak yerini ufak bir hüzne bırakmıştı. "Hepinize teşekkür ederim, benimle çok fazla ilgilendiniz, inanın yaptıklarım için çok utanıyorum." Son cümlesini sıkıntıyla söylerken ayaklarına bakıyordu. Sevimliliği beni güldürmüştü.

"Aklın yaptıklarında değil, hâlâ yapamadıklarında olsun kızım, siktir et."

Kocaman açılan gözlerimle hayretler içerisinde Selenay'a döndüm. Mia'nın bu cümleyi anlaması için birkaç kez daha farklı şekillerde tekrar etmek zorunda kalmıştık.

"Her neyse Mia, sorun değil, önemli olan iyi olman. Hem..." Ellerimi omuzlarına koyup, "unuttun mu? Biz arkadaşız," dedim. Suratında oluşan geniş gülümsemeyle kollarını belime doladığında, acı içerisinde inleyerek onu kendimden uzaklaştırdım. Endişeyle yüzüme bakınca açıklama gereği duyarak, "Dün gece merdivenlerden düştüm de, tam da acıyan yerime bastırdın," dedim.

Gözleri panikle aralanınca, hızla konuştu.

"Affedersin, ah, aptal kafam! Nasılsın?"

Yüzümde oluşmak isteyen sırıtışa engel oldum. Bana gösterdikleri ilgi neredeyse hoşuma gidiyordu. Benim için duydukları endişe ve verdikleri değeri iliklerime kadar hissetmeme sebep oluyordu.

"Şu an daha iyiyim, teşekkürler." Boğazımı temizleyip, kelimelerimi seçerek devam ettim: "Şey sen... Dün olanları..." Mia'nın suratı anında sıkıntılı bir hâle büründüğünde dün olanları hatırladığı her hâlinden belli oluyordu. "Anladım..." Sıkıntılı bakışlarını salonda gezdirdiğinde ağzımı açtım, ilk

başta ne diyeceğimi bulamasam da sonrasında kelimeleri toparlayabilmiştim. "Dert etme, unut gitsin."

"Tabii canım," dedi Selenay zoraki bir gülümsemeyle. "Onu bir daha nerede göreceksin!" Mia'nın barda öpüştüğü çocuktan bahsediyordu.

Mia sıkıntılı bir şekilde gülümsemeye devam etti.

"Tabii ya."

Üçümüz birden gülümsediğimizde salonda yankılanan zil sesi sayesinde ortamın gerginliği dağılmıştı. Selenay rahatlayarak konuştu.

"Ben bakarım."

Kapıya doğru seke seke gidip açtığında, eminim kızların gözleri de benimkiler gibi irice açılmıştı çünkü kapıda, ağzındaki geniş sırıtışıyla arsızca sakız çiğneyen, Mia'nın dün gece barda öpüştüğü çocuk vardı! Gergin bir ifadeyle önce çocuğa, ardından Selenay'a baktım. Selenay, şoka girmiş gibi Ural'a bakınca, ukala gülümsemesine devam ederek bakışlarını salona daldırıp, Mia'yla benim üzerimde gezdirerek elindeki gülleri salladı.

"Hey, merhaba!"

Selenay kapıyı Ural'ın suratına kapatıp bize geri döndüğünde hepimizin yüzü ekşimişti.

"Erkencisiniz kızlar?" Alaz salona keyifle girdi ve Selenay'a doğru yürüyerek devam etti. "Kim geldi?"

Selenay huzursuzca kıpırdanıp lafı ağzında geveleyerek, "Hiç kimse!" dedi.

Cama tıklanan parmak sesiyle kafamız, perdenin açık bıraktığı boydan cama döndüğünde daha fazla rahatsız olmuştuk çünkü Ural, suratına yerleştirdiği o şımarık tebessümle parmağını Mia'ya doğru dikerek gülleri işaret ediyordu.

"Çocuğa yaptıklarınız yetmiyormuş gibi, bir de eve mi almıyorsunuz?" Alaz homurdanmıştı.

Selenay burnundan dertli bir soluk alınca Alaz kapıya doğru ilerledi ve kapıyı açmasıyla kısa süre içerisinde, istenmeyen

Ural evin içerisindeydi. Dün vukuatlı geçen gecenin ardından daha kendimize gelememişken Ural'ın kapıda bitmesi pek de tercih edebileceğimiz olan bir ziyaret değildi. Tek bacağımın üzerine yüklenince kalça kemiğimin hafifçe sızladığını hissettiğim, ağırlığımı iki tarafa da eşit yaymaya çalışarak suratımı buruşturdum. Yüz ifadem kendiliğinden gerilip ardından büzüşmüştü; bacaklarım dün gece, daha önce hiç olmadığı kadar zayıf düşmüştü.

Alaz ve Ural'ın dışında ortada oluşan gerginliği gözlerimi kapatsam bile hissedebilirdim. Mia'nın yüzü kırmızının tüm tonlarını gösteren bir tuval gibi sürekli ton atıyordu. Daha az önce ona, Ural'ı bir daha nerede göreceksin, diyerek telkinler vermiş, hemen saniyeler sonrasında da elinde çiçeklerle sırıtan Ural'ı görmüştük. Daha fazla ayakta dikili durmasını istemediğim için, sendeleyerek yanına gidip tek elimi cebime soktum.

"Kuş bakışını kesip koltuğa oturmaya ne dersin?"

Suratındaki tebessüm alaylı bir hâl aldı.

"Ben görgülü bir insanım." Koltuğa doğru yönelip, Mia'nın yanı başına kalçalarını düşürerek sevimsiz bir şekilde sırıttı. "Teklif etmenizi bekledim." Omuzları, Mia'nın omuzlarına yapıştığında Mia'nın gözleri irice açılmıştı.

Kolumu ona doğru kaldırıp, parmak ucumu gözlerine doğru isabet ettirip yana kaydırdım.

"Aferin, şimdi daha fazla görgü sahibi ol ve kenara çekil."

Suratıma tıpkı bir geri zekâlıymışım gibi baktıktan sonra kafasını salladı ve kalçasını kaydırarak Mia'dan uzaklaştı. Ona dik dik bakmaya devam ederken gözlerini devirip diğer koltuğa geçti. Zafer kazanmışçasına sırıtıp, kollarımı göğsümün altında bağlayarak kaşlarımı havaya doğru istemsizce kıvırdım.

"Bir şey içer misin?" Selenay homurdanarak Ural'ın yanına oturduğunda Alaz, kulağının arkasına sıkıştırdığı sigarayla bahçe kapısına doğru ilerlemeye başlamıştı.

"Vallahi, varsa biraz portakal suyu alabilirim. Yanına da tost yapabilir misin?" Suratımda garip bir ifade oluşmuştu, tebessüm ederek eliyle karnını tuttu. "Evden aceleyle çıktım."

Bıkkınlıkla bir soluk verip gözlerimi devirdim. *Tamam, sakin olmalıyım. Ev sahibi benim.* Kafamı salladım.

"Tamam, tostunun içinde ne olsun?"

"Kaşarla sucuğun yanına, varsa biraz turşu alabilirim." İstemsizce güldüm. Bunu dalga geçmek için sormuştum lanet olasıca!

"Aslında nezaket sahibi biri olduğum için sormuştum, her neyse."

"Evet, gerçekten de çok fazla nezaket sahibi birisin."

Karşımda utanmadan tüm dişlerini göstererek sırıtıyordu. Mutfağa doğru yürümeye başladığımda Selenay'ın suratındaki ifadeden, içinden küfür ettiğine yemin dahi edebilirdim. Ural Bey'in siparişini hazırlarken ortaya, herkesin yiyebileceği birkaç aperitif çıkartmaya karar verip içecekleri de ona göre ayarladıktan sonra elimdeki dev tepsiyle salona doğru dikkatli adımlar atmaya başladım.

"Güzel bir film, yani sen de istersen gidebiliriz." Ural, Mia'yı yoklamaya devam ediyordu.

Selenay'ın yanına gelip tepsiyi elimden alarak içecekleri dağıttığı an Alaz içeri girmişti. Selenay'ın elindeki tabağı görünce kaşları havalanarak yanına gelip tostu tabaktan aldı.

"Bana mı?"

Koca bir ısırık aldığında bıkkınlıkla bir soluk verdim.

"Yenisini yaparım."

Gitmeden önce etrafta bakışlarımı gezdirdiğimde Mesih'i görememiştim. Alaz içsesimi okurcasına, "Sen içerdeyken markete gitti," dedi. Bir şey demeden mutfağa girerek yeni siparişi hazırlamaya koyuldum.

"Bu çocuk da sülük gibi yapıştı!" Selenay dişlerini sıkarak mutfağa girdiğinde burnundan soluyordu. "Isınamıyorum bir türlü."

"Tamam, sakin ol." Onunla aynı hisleri paylaşsam da dibe getirip nefretimizi körüklemeyecektim. Henüz sarhoş bir kim öpmenin dışında, yeni bir yanlış yapmamıştı ne de olsa. Tostu kapatıp ona doğru dönerek devam ettim: "Evet, bir acayip hâlleri var. Ben de ısınamıyorum ama sabret işte."

"Saçma sapan espriler yapıyor, arada yanlışlıkla gülüyorum, daha çok sinir oluyorum."

"Pek de yanlışlıkla gülecek biri değilsin aslında."

"İmdat kızlar, imdat!" Mia'nın sesini duyunca topuklarını yere vura vura yanımıza gelen bu tatlı kıza döndük. Ural'la Alaz salonun köşesindeki koltuklarda oturup hararetli bir şekilde sohbete dalmışlardı, bizi duymaları imkânsız olmasına rağmen Mia kısık bir ses tonuyla devam etti: "Bu çocuğun gideceği yok, acayip sıkıldım ya oturmaktan, bu ne!" Bozuk Türkçesiyle ettiği sitem komik olmuştu.

Hepimiz aynı fikirde olsak da elden ne gelirdi ki? Ne yapabilirdik. Çocuk, kendi isteğiyle defolup gidene kadar mecbur bekleyecektik.

"Bu, böyle olmaz." Selenay'ın hissettiği bıkkınlık sesine kadar yansımıştı. "Alaz da iyi anlaştı, sohbet edip duruyorlar."

"Kızlar, gerçekten çok özür dilerim," dedi Mia. "Benim yüzümden siz de eve hapsoldunuz." Bu sefer Mia'yı teselli edemeyecektim, gerçekten de öyle olmuştu.

"Ne yapsak oyun falan mı oynasak?"

"Çok güzel olur," dedi Mia hevesle. "Hem zaman geçer, kafamız dağılır."

Selenay'ın fikri benim de hoşuna gitmişti. Eğlenceli bir oyun bulabilirsek Ural da gözümüze batmayabilirdi. Zaman daha çabuk geçerdi, en azından alık alık birbirimizin suratına bakmaktan vazgeçebilirdik.

"Ne oynayacağız?" dedim merakla. "Bu evde oyun da yok ki..."

Sözüm biter bitmez Selenay'ın gözleri parladı.

"Aslında var," dedi. "Yani yok ama var." Selenay'a ilginç bir bakış attığımda gülerek devam etti: "Yani oyuna gerek yok telefona inenlerden birini oynayabiliriz."

"Evet, mantıklı. Tabu oynayalım." Mia, Selenay'ı onayladığında Mesih, elindeki birkaç torbayla mutfağa geçmişti. Boğazını temizledi. "Biz içeri geçelim." Selenay da Mia'yı takip edince Mesih, elindeki poşetleri kenara bırakıp masum bir şekilde bakışlarını içeride gezdirirken, bir elini ensesine atarak saçlarını karıştırdı.

"Sana da tost yapayım mı?"

Üzerinde gezinen bakışlarım parlamıştı.

"Seni bu hâlde çalıştırıyorlar mı?" Tek kaşı havalandığında suratında gergin bir ifade oluşmuştu. Sorun olmadığını belirtircesine kafamı iki yana salladım.

"Zaten oturamıyorum biliyorsun ki..."

Birkaç adımla önümde durup elini tezgâha yasladığında başı bana doğru eğilmişti.

"Nasıl hissediyorsun?"

"Sadece yarım saat ayrı kaldık, yani bir sıkıntı yok. Rahatla." Kafasını salladı. "Bu arada, Ural meselesini biliyor musun?"

"Alaz bir şeyler söyledi." Omuz silkip, umursamadan mırıldanmıştı. Bakışları duvara sabitlendi, kaşlarını çattığında nedenini anlayamadığım için tedirgin olmuştum. "Bu koku nereden geliyor?"

Sorunun cevabını tavanda arıyormuş gibi bakışlarımı yukarı kaldırıp derincesine burnumu çektim.

"İnanamıyorum, tost!" Onu ittirip arkamı döndüm, tost makinesinin fişini çekip geri çekildiğimde ağzımdan sızan yanık kokusu genzimi gıdıklatmıştı. Kapağını açıp pek iyi durumda gözükmeyen tost ekmeğine hayal kırıklığıyla baktım. "Yanmış..." Şimdi tekrar ve tekrar yapmak zorunda kalmıştım!

"Onu ben yerim."

"Katiyen olmaz!" Kafamı çevirip mutfağın aralığından salonda Alaz'la sohbet eden Ural'a baktım. "Ural yer bunu." Biricik buz mavimi zehirleyecek hâlim yoktu ya! Ural yemeliydi, belki bir işe yarardı.

Dudakları kıvrıldı, gözlerini belerterek, "Biraz tehlikelisin," dedi ve çekmeceden çatal çıkardı. "Ama iyi bir ev sahibi ol." Bıçağı tosta saplayıp ağzına doğru götürerek bana göz kırptı.

Hayretle uzaklaşan sırtını izlemeye daldım. Bu çocuk beni her geçen gün daha da şaşırtacak mıydı?

***

Selenay tabuyla birlikte bir oyun daha indirdiğinde kızlarla beraber birkaç aperitif atıştırmalık daha hazırlayıp içeriye geçtik. Artık hizmet konusunda paydos bayrağımı çekip, rahat bir pozisyon alarak oturdum. Mesih'in gözleri bedenimi inceleyerek yüzümü bulduğunda ifademi sabit tutup heyecanlandığımı saklamaya çalıştım, gözünü kırparak kafasını varla yok arasında salladığında bana hiç yardımcı olmuyordu. Bu hareketiyle nasıl olduğumu sorgulamayı amaçlasa da daha fazlasını başararak beni heyecanlandırmıştı, tam bir seyir zevkiydi, *her mimiği...*

Kafamı bir şey olmadığını belirtircesine salladığımda ilgisini üzerimden çekerek Alaz'ın anlattıklarını dinlemeye devam edecekken muhabbete giren Selenay'a yöneldi bakışları.

"Beyler, hadi tabu oynuyoruz." Mesih'in suratı her zamanki gibi ifadesizdi.

"Tabu mu? Çok iyiyim bu konuda," dedi Ural.

"Evet, itiraz yok sıkıntıdan patlamak üzereyiz." Selenay burada daha çok Mesih'i vurgulamak istemişti.

"Takımları nasıl ayarlayacağız?"

"Kızlara erkekler yapmaya ne dersiniz?"

Mesih ortada dolanan sohbetle gram ilgilenmiyor, sürekli ifademi kontrol ediyordu. Tabu oynamaktan daha çok, her

an arabayı hazırlayıp beni doktora götürecek gibiydi. Merdivenlerden düştüğüm anki yüz ifadesi gözümün önüne geldiğinde içim sıcacık oldu.

"Fark etmez." Bakışlar üzerine yönelince omuz silkti, uyum sağlaması iyi olmuştu, bir de onu ikna etmekle uğraşmayacaktım. Göz göze geldiğimizde kafamın dağılması için tabu oynamayı kabul ettiğini hissedebiliyordum. Ona içten bir tebessüm armağan ettiğimde ciddiyetini bozmadı.

Altdudağımı dişleyerek bakışlarımı aşağı indirdiğimde Selenay telefonunu Alaz'a uzattı.

"Buyurun o zaman, önden beyler."

Alaz, Selenay'a vahşi bir sırıtış gönderdikten sonra telefonu eline alarak Mesih ve Ural'a doğru döndü.

"Hazır mısınız?"

Mesih varla yok arası kafasını salladı, Ural heyecanla, "Evet, sen merak etme, bomba gibiyim," dedi. Gerçekten de aylardır bu anı bekliyormuş gibi gözüküyordu.

"Tamam, başlıyorum."

Selenay, Alaz'ın yanı başına kurularak kelimelerini kontrol etmek için rahat bir pozisyon aldığında Alaz boğazını temizleyip, "Yalarız," diyerek uygunsuz yerlere çekebileceğimiz bir başlangıç yaptı. Ural'ın kaşları havaya doğru kıvrıldığında suratında komik bir ifade oluşmuştu.

"Dondurma," dedi Mesih.

"Doğru, e..."

"Dostum ben onu ısırarak yiyorum," diyerek araya girdi Ural.

"Tamam, sus, biz bunu satmayız." Alaz biraz heyecanlıydı sanki.

"Arkadaş." Dudaklarımı olumlu anlamda bükerek Mesih'i izlemeye devam ettiğimde oturduğu koltukta bir bacağını ötekinin üzerine atmış, koltuğun üzerine attığı kolunu kendine doğru kıvırarak çenesin altındaki sakallarına doğru hareketlendirmişti.

"Evet." Ural Alaz'ın onaylamasıyla şaşkınca Mesih'e bakt
"Aslında kolay da benden önce davranıyor," dedi Mia'y
doğru. Mia dudaklarını yalandan bükerek, sahte bir tebes-
süm gönderip önüne döndü.

"Sussana oğlum. He, şey dersin hani, 'Ne oldu ulan, bura-
nın şeyini mi aldın?' dersin hani."

"Tapu."

Selenay ufak bir küfür savurunca Alaz devam etti.

"Kanka şey dersin hani..." Alaz elini kaldırıp sokak ağ-
zıyla devam etti: "Ne oldu ulan bizi mi ığığığ..." Surat ifade-
si mırıldanırken öylesine komik bir hâl almıştı ki istemsizce
kahkaha attım.

"Kopartmak." İç çekerek onun o sakin ifadesine daldım,
ne de güzel tek seferde anlıyordu her şeyi.

"Onlar karşı takımdan farkındasın değil mi?" Selenay
parmağıyla omzumu oyarak tıslamıştı.

Omuz silktim.

"Olsun, çok zeki değil mi?" Hayranlıkla Mesih'e bakmayı
sürdürsem de Selenay'ın da beni hayretle izlediğini hissede-
biliyordum.

"Yok artık! Sikerim böyle işi," dedi Ural.

"Oğlum, salak mısın? Biz aynı takımız!" Belli ki sürekli
lafa girmesine sinir olmuştu. Mesih'in göz ucuyla Ural'a attı-
ğı iğreti bakış gözümden kaçmamıştı.

"Bitti, bitti, süreniz bitti!" Selenay bu anı bekliyormuş ki
hızla telefonu Alaz'ın elinden aldı.

"Boş yapmasaydın üç tane daha anlatırdım," dedi Alaz
tükürürcesine.

"Skorunuz dört. Gel Elis, şunlara günlerini gösterelim."

Selenay telefonu bana verip karşıya geçtiğinde Mia ya-
landan dudaklarını büzmüştü. Selenay'la yıllarımızı beraber
geçirdiğimiz ve genelde aynı düşündüğümüz için tabuda faz-
lasıyla iyiydik.

"Başlıyorum."

Alaz yanımda dikilerek telefona bakmaya başladı. Selenay kafasını sallayarak yüzüme odaklandı. Derin bir nefes alarak aklımı Selenay'a vermeye çalıştım. Mesih'in odadaki varlığını reddedip sadece oyunu düşündüm, aksi takdirde gevelerek oyunu batıracaktım. Kafamı sallayıp oyunu başlattım:

"Tamam, çok kolay. Bizde olmayan bir şeyi karşı cins, küçükken kısalttırdığında kutlar." Uzun ve saçma cümlem bitene kadar salondaki herkesin suratı, cümlemin sonunda ne geleceğinin tahminiyle şekilden şekle girmişti. Mia'yla Selenay aynı anda heyecanla bağırdı.

"Sünnet!"

"Aferin kız, sen nereden biliyorsun sünneti," dedi Ural, Mia gözlerini devirdi.

"Doğru." Diğer kelimeye geçince gözlerim kocaman açılmıştı. "Yuh! Neyse tamam, birinci kelimeyi anlatıyorum, bizi doğuran?"

Mia'yla Selenay aynı anda cevap verdi.

"Anne!"

"Kaba bir şekilde hitap et."

"Ana!" dedi Selenay.

Mia kaşlarını çatarak Selenay'a döndü:

"O kim?"

Selenay panikle elini ona doğru savurdu.

"Sonra anlatırım."

Heyecanla devam ettim:

"Kuş geldi." İki adım yana atarak elimle yeri işaret ettim. "Burayaaa... kondu!" Kafamı hızla salladım. "İlkiyle birleştir!"

"Anakondu!"

Gözlerimi devirerek bağırdım:

"Kelimeyi düzenle, sence ne olur bu!"

"Ana... Anakonda!" Mia ellerini çırparak Selenay'ın sırtını sıvazladı.

"Yok artık!" Ulaş yarışmayı manipüle etmeye yemin etmişe benziyordu.

Onu umursamadan sıradaki kelimeye geçtim. En saçma ve zorları bize gelmişti.

"Neyse, ilkini anlatıyorum: Islak değil ne?"

"Kuru!" dedi Selenay panikle, o da benim gibi heyecanlanmıştı.

"Tamam, ikinci: Çiçekleri neye koyarsın?"

"Vazo!"

"Süper, ikisini birleştir!"

Selenay ayağa kalkıp kekeledi. Sanki ölüm kalım meselesiydi, yaşamı bu oyuna bağlı gibiydi.

"Kuruvazo!"

Kafamı sallayarak panikle çırpındım, çok az saniyemiz kalmıştı.

"Hayır, son harf ne olabilir?"

"Eeee..."

"Evet. E, doğru koy sonuna!"

"Hee..." Parmaklarımı saçlarının arasından geçirdi. "Kruvaze!"

"Evet!" dediğimde Alaz telefonu elimden alarak, "Bitti," deyip hayretle ikimize baktı.

"O ne demek ulan?" Ural şaşkın ifadesiyle bize bakarken Mia, utangaç bir şekilde eliyle tişörtünün yakasını göstererek, "Kruvaze bir yaka çeşididir," dedi. Ural, Mia'nın onunla konuşmasından pek bir hoşlanmış olacak ki ona doğru kayarak abartılı bir ifade takındı. "Ya, demek öyle..."

"Skorunuz üç, biz öndeyiz." Alaz telefonu Ural'a uzattı. "Sen anlat, farkı açalım hadi."

Ural gözlerini kısarak önce telefona, ardından Alaz'a baktı.

"Deli misin, Mesih anlatsın, ben sizden daha kötüydüm."

"Al işte oğlum, ne konuşuyorsun," dedi Alaz boğazını temizleyerek.

"Hepiniz anlatacaksınız zaten, ayrıca oturma düzenine göre sıra Mesih'te, hadi Mesih."

Selenay aralarına girip tartışmaya bir son verince Alaz, isteksiz bir şekilde telefonu Mesih'e uzattı. Az önceki müthiş performanslarının üzerine çıkıp bu el de iyi bir derece alırdı bu ikili.

"Umarım zor kelimeler gelmiştir." Selenay söylenerek Mesih'in yanına geçip açık ararcasına telefona bakındı, daha oyun başlamadan kusur arıyordu.

"Üstüne ne giyersin?"

"Giymek var, tabu," diyerek düzeltti Selenay.

"Geçen biz nereye gittik?"

Selenay cırladı.

"Gitmek var tabu."

Hayretle ona bakıyorken ağzımın kenarları yukarı doğru kıvrıldı. Alaz dertli bir soluk verdi, şimdi neden Mesih'in anlatmasını istemediği belli oluyordu.

"Kardeşim bak şu kelimelere biraz ya!" diyerek sitem etti Alaz.

"Tamam, dur."

Selenay kahkaha attı.

"Dur var, tabu."

Mesih kaşlarını çatarak Selenay'a döndü:

"Daha anlatmaya başlamadım!"

Selenay kıkırdamaya devam etti.

"Ama yasaklı kelime kullandın."

"Hay şansını seveyim ya! Adam mayınlı tarla gibi, adım atılmıyor, hadi kardeşim geç, geç!"

Alaz'ın sitemi ve Mesih'in kullandığı yasaklı kelimeler hepimizi kahkahaya boğmuştu.

"Evet, skor on beşe eksi iki, biz kazandık!" dedim büyük bir keyifle, erkekler nedense pek keyifli durmuyorlardı.

"Vallahi bir an eksi dokuzdan hiç çıkamayacağız sandım. İyi toparladık," dedi Ural ve devam etti. "Babacım tak tak biliyorsun, sonra enteresan bir şekilde bildiklerini tak tak siliyorsun!" Mia kendine engel olamadan gülüyordu.

"Tamam, kes," dedi Mesih asık bir suratla. Onu bu hâlde görmek bende sürekli sarılma hissi uyandırıyordu. Huysuzken çok tatlı gözüküyordu.

"Evet beyler, gerçekten sizi tebrik ederiz, bugün kendinizle kıyasıya bir mücadele verdiniz." Dalga geçmek için kendimize engel olamıyorduk, bugün aralarında verdikleri mücadele hepimizin karnını ağrıtmaya yetmişti.

"Başka bir oyunda alırız havanızı," dedi Ural.

"Seni başka bir oyuna dahil edeceğimizi de nereden çıkarttın? Geç olmadı mı, gitsene artık evine," dediğimde patavatsızlığıma ben bile şaşırmıştım, hormonlarım sayesinde açık sözlülükte zirve yapmıştım.

"Ben geleli bir saat bile olmadı."

Gözlerimi devirdim.

"Neyse bir oyun daha var, hadi onu da oynayalım." Anlaşılan Selenay oyun oynamalara doyamıyordu.

"Yavrum bu kadar sıkıldığını bilseydim plan yapardım," dedi Alaz.

"Kendim için diyorum sanki, hepiniz sıkılıyorsunuz. Oynayalım işte, ne var! Çok eğlenceli bu da."

"Diğeri de pek eğlenceli sayılmazdı." Ural, Mesih'e kinayeli bir şekilde bakarak konuşmuştu.

"Seni zorla tutan yo..."

"Ne oyunu, aşırı heyecanlandım şimdi," diye devam ederek lafı, Selenay'ın ağzına tıkadı.

"Kurt adam oyunu oynayacağız." Selenay'ın söylediği oyunu daha önce hiç duymasam da ilgi çekici gelmişti, Mia heyecanla gözlerini Selenay'ın üzerine dikerek oyunu anlatmasını beklerken Mesih'in gözlerini devirdiğini yakalamıştım. Göz göze geldiğimizde suratımda oluşan tebessümün aynısının daha minimum hâli onun da yüzüne yansıyınca içim ısınmıştı. Selenay'a kelimeleri anlatırken yarım gözle ona baktığımda da aynı şekilde izlemişti beni. Gergin olan hatlarıyla bedenimi de detaylı bir şekilde incelemiş, ani vereceğim reflekslere benim yerime dikkat etmişti.

Gözümün önünde birden dün gece yaşadığım o acı dolu anlar belirdiğinde midemde hafif bir bulantı hissettim. Bugüne sızıları kalsa da dün gece bedenimde toplanan acı unutabileceğim cinsten değildi. Bakışlarım salonda dolandı, herkesi geçti ve Ural'ı buldu, varlığından her ne kadar haz etmesem de o da bir renk katmıştı aramıza. Ayak uydurmakta gecikmemiş, hiç de yabancılık çekmemişti. Bir an onlar olmasa şu an ne yapıyor olacağımı düşündüm, gözlerim tekrar onu buldu, her halükarda mutlu olurdum ama bu araya katılan renkleri de benimsemiştim. Dün gece hıçkırarak ağlamanın kefaretini şu an eğlenerek alıyordum.

"Evet, bir kere anlatacağım, iyi dinleyin." Selenay geniş koltukların arasında kalan dikdörtgen, alçak uzunluktaki beyaz sehpaya oturup, "Bu da telefondan oynanıyor," dedi.

"Vay canına ne güzel anlatıyorsun."

Ural'a gözlerini dikerek karşılık verip üstelemeden devam etti.

"Oyunda köylü, doktor, kurt adam, avcı gibi roller var. Aramızdan biri oyunu yöneten olacak, herkes sırayla telefondan rolüne bakacak, kimse kimsenin ne olduğunu bilmeyecek."

"Amaç ne?" Ural içsesim olmuştu.

"Kurt adamı yakalamak. Yönetici izin verdiği geceler köylüler, oybirliğiyle şüphelendikleri kişileri asabiliyorlar, kurt adam da her gece birini öldürebiliyor. Mesela doktor, seçtiği kişiyi kurt adamdan koruyabiliyor; avcı, istediği kişiyi vurabiliyor. Bunun gibi birçok özellikleri olan roller var, hepsini saymayacağım, sürpriz olsun."

"Peki, kaç tane kurt adam var?"

"Onu yönetici seçecek. Oynarken her el, biri kuralları sıfırlayacak, bu şekilde olayları spontane bir şekilde karşılayacağız."

"Vay canına, kıyakmış sevdim," dedi Ural kafasını sallayarak.

Oyun benim de ilgimi çekmişti ve göz gezdirdiğim kadarıyla diğerlerinin de.

"Bir el oynayalım, daha iyi anlarsınız. Bu arada kendinizi savunmak için yalan söyleyebilirsiniz, her sabah tartışma yapacağız, ona göre birilerini astıracağız." Bakışları üzerimizde gezindi. "Sorusu olan yoksa ilk el, yönetici olarak başlıyorum." Kimseden ses çıkmayınca Selenay fotoğraflarımızı çekip oturumlarımızı açtıktan sonra, telefonun ekranından ara ara kıkırdayarak bir şeylere bastı ve ifadesini toparlayarak kafasını kaldırdı. "Tamamdır, seçtiğim roller her birinize şans eseri düşecek, şimdi..." Telefonu Alaz'a uzattı. "Ortaya tıkla, rolünü gördükten sonra tamam de, telefonu Mesih'e ver. Herkes sırayla rolüne bakıp yanındakine uzatsın, bu şekilde döneceğiz."

Tekli koltukta oturup sıramın gelmesini beklerken, bir yandan da telefonu alan kişilerin yüz ifadelerine bakarak kurt adamı bulmaya çalışıyordum. Mia kıstığı gözleriyle ekrana bakarken, bir yandan kaşlarını kaldırarak bakışlarını son bir kez daha gezdirdi ve tahminimce, rolünün özelliğini tekrar edip telefonu bana uzattı. Dişlerimi sıkıp yüz ifademi sabit tuttum, rolüm kurt adam olabilirdi, bu yüzden enseyi ele vermek istemiyordum. Hazır tuşuna bastığımda çark hızlı bir şekilde döndü ve ekranda bir kazma sembolü çıktı, altında köylü yazıyordu ve hiçbir özelliğim yoktu. İfademi her ne kadar bozmamaya çalışsam da gözlerimdeki hayal kırıklığını yakalayabildiklerini biliyordum. Telefonu en son Selenay aldı ve o da rolünü gördükten sonra yöneticinin okuyabileceği yazıları okudu.

"Evet, dün gece kimse ölmedi ama köyü kurt adamlar basmış, sizce kim olabilir?"

"Kimse ölmediyse nasıl bulabiliriz ki?"

"Ural, kesin kurt adam sensin." Selenay şüpheyle mırıldanmıştı.

"Sen neden bana daldın şimdi hemen, kimse ölmedi işte."

"Niye kendini savunuyorsun?" Mia da Selenay'a katılmıştı. "Hayda, kızlar bir sakin olun. Hem belki de sensin Selenay, hemen beni göstererek hedef şaşırtıyorsun."

Selenay gözlerini devirdi.

"Ayarladığım kurallara göre ilk gece öldürmek yok, bu yüzden gözlerinizi kapattırmadım salak. Yani kurt adamın tercihinde değildi ve ayrıca ben yönetici olarak oynuyorum."

"Öyle söylesene."

"Her neyse, bu kısımdan sonrasına telefondan bakmayalım, ben sizi uyandırarak görevlendireceğim. Gece oldu köylüler uyusun. Alaz, gözlerini yumdu ve Mesih, anlamsız bir ifadeyle Selenay'a bakmayı sürdürdü. "Gözlerini yum." Mesih'in surat ifadesinden anladığım kadarıyla bu oyundan zerre haz etmemişti, ben de onunla birlikte yumunca Selenay tekrar konuştu: "Doktor uyansın ve birini korusun," dedi ve süren sessizliğin ardından, "Doktor uyusun, kurt adam uyansın ve öldüreceği kişiyi seçsin," diye ekledi. Dudaklarımı birbirine bastırdığımda tüylerim ürpermişti, oyunun bu kısmı heyecanlıydı. "Tamam, kurt adam uyusun," dedi ve ekledi: "Sabah oldu, köylüler uyansın." Gözlerimi aralayıp diğerlerine baktığımda Mia dışında kimse gülümsemiyordu. "Evet, dün gece köye vahşi bir saldırı düzenlendi ve bir arkadaşımız yaralandı." Gülümsedim, Selenay yöneticiliği iyi kıvırmıştı. "Neyse ki doktor doğru hamleyi yaptı ve kimse ölmedi."

"Doktor diplomasının hakkını vermiş." Dudaklarını onaylar anlamda öne doğru bükerek konuştu Alaz.

"Kurt adam Alaz." Mesih'in kaşları şüpheyle kıvrıldı.

Oyunu zaten beş kişi oynuyorduk, ben köylüysem en az birinin daha köylü olabilme ihtimali olabilirdi, en az bir kurt adam, bir de doktor olduğundan emindik. Kendi rolüm haricinde bilmediğim iki rol vardı. Selenay'ın birden fazla köylü seçmeyeceğini düşünüyordum, oyunun eğlenceli olabilmesi için farklı roller seçmiş olmalıydı.

"Neden benim olduğumu düşünüyorsun?" Alaz son derece sakindi, suratında mimik kıpırdamamıştı, bu bir soğukkanlılık

gösterisi olabilir miydi? Suratında şüpheye dair bir belirtinin olması kadar, hiçbir ifadenin belirmemesi de şüphelenmek için bir sebep olamaz mıydı?

"Çünkü seni tanıyorum," dedi Mesih. Mesih'in sözü benim için senet değeri taşıyordu ve ben de ona inandım. Bu itibariyle Alaz'ın olduğunu düşünüyordum.

"O zaman Alaz'ı astıralım?" Ural'ın dünden razı olmasını da gözden kaçmayıp dikkatleri üzerine çekmişti.

"Sen hayırdır?" Dudaklarımı birbirine bastırsam da kıkırdamama engel olamamıştım, Mia bozuk Türkçesiyle mahallenin delikanlısı gibi racon kesmişti.

"Evet, sen ne alaka? Benim üzerimden kendini mi gizliyorsun?"

"Saçmalama, kurt adam gibi gözüküyorsun, o yüzden senden şüphelendim."

Alaz'ın kaş başlangıç kıvrımları yukarı doğru kalktığında suratına ekşi bir ifade oturdu.

"Kurt adam gibi mi gözüküyorum?"

"Ural gerçekten de çok saçmaladı, ben ondan şüpheleniyorum." Mia kararlıydı.

"Saçmalama, Mia, bak beni dinle. Vallahi ben fahişeyim, dün gece seninle yattım ve senin kurt adam olmadığını gördüm, sen değilsin biliyorum ama sen de bana inan, ben de değilim." Salonda birden sessizlik oluştu, Ural'ın dediklerinden sonra herkes buz kesmişti. O konuştukça aralanan dudaklarım ve dağılan ifademle hâlâ ne demek istediğini anlamaya çalışıyordum.

Alaz bir kahkaha patlattı ve ekledi:

"Oğlum ne diyorsun sen?" Mesih'in ifadesine baktığımda bir şey sezememiştim.

"Abi ben fahişe rolündeyim, eğer kurt adamla yatarsam ölüyorum, dün gece Mia'yla yattım." Hararetle ellerini kıpırdattığında Mia kıpkırmızı kesilmişti. "Ölmediğime göre Mia kurt adam değil."

Alaz'ın kahkahası daha da derinleştiğinde hayretle şakıdım.

"Sen de bu fırsatı kullanarak oyunda Mia'yla yattın?" Dudaklarını yalancı bir ifadeyle aralayıp elleriyle göğsünü kapattı.

"Ben sadece kurt adamı bulmaya çalışıyordum."

Kısılan gözlerle ona bakmayı sürdürünce Alaz devam etti:

"Allah bilir, ne düşünerek Mia'yı seçmiştir." Kahkahası biraz daha yumuşadığında Mia kucağındaki yastığı yere fırlatarak cırladı.

"Tamam, yeter bu kadar! Yine de Ural'a inanmıyorum, uyduruyor olabilir."

Bu da bir ihtimaldi tabii. Sonuçta Selenay rollerimizle ilgili yalan söyleyebileceğimizden bahsetmişti.

"Fahişe rolü var mı Selenay?" dedim, omuzlarını kaldırıp indirdiğinde suratı ifadesizdi.

"Hiçbir fikrim yok." Bunu söylemesi de bir ipucu olabileceği için cevap vermemişti.

"Yani demek oluyor ki Ural yalan da söylüyor olabilir, doğru da."

Mia hızla kafasını sallayıp tısladı.

"Ben, oyunu Ural'a vereceğim." Mia daha çok, ondan hıncını almak istiyor gibiydi.

"Civciv, yoksa sen dün gece yüzünden mi?"

Mia gözlerini belerterek susmasını sağladı.

"Çocuk musun, saçmalama lütfen ve şunu demeyi kes!"

Alaz kahkaha attı:

"Nereden buldunuz bu geri zekâlıyı, çok iyi oldu vallahi, uzun süredir bu kadar gülmemiştim." Açık sözlülüğü karşısında istemsizce kıkırdadığımda Ural onun dediklerini umursamamıştı. "Her neyse ben de Ural diyeceğim. Açıklamaları çok şüpheci geldi, bir de hemen rolünü söyleyip savunma yapması gereksizdi." Birden oklar Ural'a çevrildiğinde Alaz'la ikisinin arasında kalmıştım.

"O zaman bugün biri asılacak, sen hâlâ Alaz mı diyorsun Mesih?" Mesih kısılan bakışlarını Mia'nın üzerinde gezdirirken içinden bir şeyler düşünüyordu, kafasını hafif yana yatırıp dişlerinin arasından keskin bir soluk alarak, "Belki de Mia, ihaleyi Ural'a yıkmaya çalışıyordur. Sen, neden hemen onu astırmak istedin ki?" dedi.

Bakışlar Mia'ya çevrildiğinde Mia'nın üzerindeki gerginlik gözlerden kaçmamıştı.

"Ben doktorum ve dün gece kendimi korudum," dedi aceleyle.

"Ulan kim suçlansa bir halt çıkıyor, tek biz mi bir bok olamadık?" Anlaşılan o ki Alaz bugün günündeydi ve doğruyu söylüyordu. İkisi de şüphelenildiği an rol söylemişlerdi.

"Ural da fahişe olduğunu söylemişti," dedi Mesih, istemsizce kahkaha attım. Ciddi bir ifadeyle bu cümleyi kurması günlerce gülmeme sebep olacaktı.

"Çünkü fahişeyim."

Sırtımı dikkatli bir şekilde geriye yaslayıp gözlerimi yumarak kahkahamı derinleştirdiğimde gözlerimden yaşlar akıyordu.

"Durun Allah aşkına." Bir elimle karnımı tutarak boştaki elimle de yüzümü sıvazladım, bu oyun gerçekten de çok iyi olmuştu.

"Her neyse, ben Ural'dan yana hakkımı kullanacağım."

Alaz da kafasını salladı.

"Bence öyle bir rol bile yoktur, adam götünden element uyduruyor, kesin Ural."

"Pekâlâ! Tartışma bitmiştir, oyları alacağım. Ural diyenler?" Mia ve Alaz elini kaldırdığında Mesih'le göz göze geldik. Hâlâ kime oy vereceğime emin olmadığım için boşa atacaktım. "Mia diyenler?"

Mesih elini kaldırdı. Ural etrafa bakındıktan sonra elini kaldırdı.

"Kusura bakma civciv, götümü kurtarmam lazım."

"Mia ve Ural berabere çıktı, Elis eşitlik için ikisinden birini seçmek zorundasın."

Ben oyumu boşa atmanın planlarını kurarken oyunun kaderini belirleyecek noktaya gelmiştim. Derin bir soluk koyverdim. Altdudağımı dişlerimin arasına alıp, yuvarlayıp Mia'yla Ural'ı inceledim, ikisinin arasında bir seçim yapmam gerekiyorsa yalan söyleyen daha çok, Ural gibi duruyordu. Köylü olduğum için dikkatli davranmalıydım, hiçbir özelliğim yoktu, eğer Mia dediği gibi doktorsa beni koruyabilirdi. Bu açıdan kazançlı çıkabilirdim. Ural bir fahişeyse oyun kurallarına göre sadece geceleri birileriyle yatabiliyordu, yani söyledikleri doğru olsa bile bana herhangi bir faydası yoktu, bu yüzden "Ural," dedim. Gözlerini devirerek bir küfür savurdu.

"Son sözlerini söyle, asılıp öldükten sonra oyun bitene kadar ses çıkartman yasak."

Ural kederle kafasını sallayıp Mia'ya baktı.

"Dün gece yine de çok güzeldi."

"Of!" Dudaklarım büzüştü, ardından istemsizce güldüm, çocuk dünyaya dalga geçmeye gelmiş gibiydi.

"Tamam, asıldın Ural, sesini çıkartmadan orada oturup oyunun devamını izleyebilirsin."

Kaşlarım şaşkınlıkla kıvrıldı.

"Ural kurt adam değil miydi?"

Selenay'ın dudak kenarı kurnaz bir ifadeyle yukarı doğru kıvrıldı, kafasını onaylamaz anlamda salladığında hayretle diğerlerine baktım. Mesih'in bakışları, *ben demiştim,* dercesine Mia'nın üzerinde geziniyordu.

"Peki, fahişe miydi?" dedi Alaz merakla, Selenay dudaklarını büktü.

"Bilmem."

Ölen kişilerinde rollerini oyun bitene kadar öğrenemeyecektik demek ki. Paniğimi belli etmeden diğerlerinin ifadelerinde bir şey bulmaya çalıştım. Ben bir köylüydüm ve oyun bana kendimi koruyabilmem için bir kazma bile vermemişti.

İçlerinden biri kurt adamdı, belki biri doktor, belki biri de i- hişe veya daha başka bir rol. Hangisinden şüphelenecek- ki-

"Gece oldu, köylüler gözlerini kapatıp uyusun." İçimden bir küfür savurarak gözlerimi yumdum. "Kurt adam gözlerini açsın." Altdudağımı dişlerimin arasında yuvarlayıp bekledi- ğimde heyecandan karnımda kıpırtılar oluşmaya başlamıştı. "Kurt adam gözlerini kapatsın, doktor uyansın." Dudakları- mın arasından huzurla bir nefes aldım, neyse ki doktor hâlâ vardı ve beni koruyabilirdi. Doktor gözlerini kapatsın ve tüm herkes uyansın, sabah oldu."

Gözlerimi araladığımda ilk işim tekrar diğerlerine bak- mak olmuştu. Ural'ın suratında nedenini anlayamadığım bir sırıtış belirmişti.

"Evet," dedi Selenay. "dün gece maalesef ki köye bir saldırı daha oldu ve biri öldü." Mesih'in suratında az önceki gibi, yine bilir bir ifade yer almıştı. Hâlâ Mia'dan şüpheleniyordu demek ki. Ben yine kimseden şüphelenememiştim. "Doktorun bencilliği yüzünden bir arkadaşınız daha öldü." Kaşlarım hayretle aralandığında Mia'nın suratında şeytani bir tebessüm oluştu. "Elis, kurt adamın saldırısına uğradı ve öldü."

"Ben mi?" Hayretle bağırdım: "Ben mi öldüm?"

Selenay kafasını salladı. Mia'ya döndüm, sırıtıyordu. Gözlerim hayretle aralandığında ne diyeceğimi bilemeyip Mesih'e baktım, suratında hâlâ o bilirkişi ifadesi vardı ve geçen el onunla birlik olmayıp Mia'yı astırmadığım için pişman olacağım cinsten bir ifadeydi. Gerçekten de Mesih haklıydı, kurt adam Mia'ydı ve beni öldürmüştü.

"Son sözün nedir Elis, dün gece öldün ama olsun?"

Gözlerimi kısarak Mia'ya baktım.

"Ölümümün ardındaki gizemi Mia'da arayın!"

"Ne uzun bir son söz! Neyse, öldün, artık sessiz kalarak oyunu izleyebilirsin." Alaz'ın kaşı havaya doğru kıvrılmıştı.

"Elis'i ben öldürmedim!" dedi Mia, gülmesine engel olmaya çalışarak konuştu: "Doktordum ve dün gece kendimi korudum, o yüzden Elis öldü."

Alaz kısılan gözleriyle suratını buruşturdu.

"Artık hiç inandırıcı gelmiyorsun güzelim."

"Geçen elden beri senden şüpheleniyorum Mia, ben oyumu Mia'ya veriyorum," dedi Mesih.

"Ben de."

"Bugün asılma olmayacak," dedi Selenay, Mia rahat bir nefes aldı. "Herkes uyusun." Kollarımı göğsümün altında bağladım. "Kurt adam gözlerini açsın."

Kafamı Mia'ya çevirip merakla kimi seçeceğini bekledim, Mia gözlerini açmamıştı, kaşlarım çatıldı. Bakışlarım Alaz ve Mesih'e döndü ve Mesih, birden gözkapaklarını aralayarak buz mavisi gözlerini önüme serdiğinde hayretle dudaklarım aralanmıştı. Kaşlarım alnıma kadar kıvrıldığında dilim tutulmuştu sanki. Nasıl yani, ilk başından beri kurt adam o muydu? Beni görünce dudakları tehlikeli bir havayla yukarı doğru kıvrıldı ve göz kırptı. Mideme minik bir sancı indiğinde ne düşüneceğimi şaşırmıştım, geçen el de beni seçerek ölmeme sebep olmuştu. Nasıl olmuştu da en başından beri ondan bir kez bile şüphe etmemiştim, onun kurt adam olduğuna bir türlü inanamamıştım. Tepkileriyle, okları ustaca diğerlerine değdirerek düşünce sistemimi mürekkepsiz bir kalemle istila etmiş, beni ve diğerlerini de ustaca yönlendirmişti. Çenesinin ucuyla Mia'yı işaret etti. Ural bana el işareti yaptığında suratında, "*Gördün mü?*" der gibi bir ifade vardı.

"Kurt adam gözlerini kapasın." Selenay'ın talimatıyla Mesih gözlerini yumdu. "Doktor artık kendini koruyamaz çünkü ilacı bitti. Evet, herkes uyansın sabah oldu." Mia dudağını dişlerinin arasında yoğurup tedirginlikle Selenay'a baktı. "Evet, kurt adamın durdurulamaz saldırıları dün gece de devam etti ve içinizden biri daha öldü."

"Ben mi?" dedi Mia irice açtığı gözleriyle.

"Evet, Mia, son sözlerin nelerdir?"

"Ha'siktir," dedi Alaz, kurt adam kendisi olmadığı için Mesih'in olduğundan artık emindi. "Geçen el bencillik ettiğim için rahmetli arkadaşım Elis'ten özür dilerim." Şaşkınlığının üzerine geçen bir tebessüm oluştu dudaklarımda. "Yavrum, ben dümdüz köylüyüm, bu kurtla başa çıkamam. Ben de geberdim, değil mi?" Alaz yine de çabalamıştı.

"Maalesef tatlım, sen de bu gece öleceğine göre uzatmanın bir anlamı yok, oyunu kurt adam kazandı, köy halkı kaybetti."

"Vay be, üzerine bir kez bile şüphe çekmeden iyi oynadın," dedi Ural.

Mesih'in suratında kısa sürse de egoistçe bir tebessüm oluşmuştu. İlk el, Alaz'a oku fırlatıp dikkat dağıtarak Ural'ın onu desteklemesini sağlamıştı, ardından ortalık karışmıştı ve olaya Mia'yı da dahil etmişti. Ardından diğer el, şüphelenmemiz için Mia'nın altyapısını yapmıştı ve her şey ayarladığı gibi de olmuştu.

Demek sen kendini koruduğun için öyle şeytan gibi gülüyordun," dedim Mia'ya. Kafasını salladı. "Peki, Ural gerçekten de fahişe miydi?" diye sordum Selenay'a merakla.

"Evet, doğruyu söylüyordu."

"Kızım, erkek adamım, uyduracak başka yalan mı bulamayacağım da ben fahişeyim diye bir taraflarımı yırtacağım?" Ardından bir pot kırmış gibi Mia'ya baktı ve ekledi: "Yani, şeyden dolayı, erkekliğin yüzde doksanı kaçmaktır ya, öyle derler ya hani, o yüzden dedim yoksa ben öyle değilim tabii."

Suratımda yorgun bir tebessüm oluştuğunda gözlerimi devirdim. Ural konuştukça batıyordu. Keyifle geçen oyunların ardından Ural, çok durmayıp bir süre sonra gitmişti, Mia da her şey için bizden defalarca özür dilemiş, ardından da altıdan sonrasını saymayı kestiğim kere bize teşekkür etmişti. Ona, bunu her ne kadar dert etmemesini söylesek de dert etmeye şimdilik yeminli gibi gözüküyordu.

* * *

"Ne yapıyorsun?"

Üst katın balkonunda otururak batan güneşi izliyorken Selenay'ın sesiyle düşüncelerimin arasından ayrıldım.

"Kahve içiyordum." Elimdeki kupayı masaya koyup omzumun üzerinden ona doğru döndüm. "Ah!" Dişlerimin arasından havaya karışan keskin nefes, buğulu bir mırıltı eşliğinde dökülmüştü dudaklarımdan.

"Dikkat et." Hızla yanıma ilişip, ince parmaklarını ensemin kenarlarına yerleştirip ovaladı. "Boynunu kıracaksın."

"Evet, bu şansla onu da yaparım." Yanıma oturup üzerindeki ince hırkayı, göğsünün üzerine üst üste gelecek şekilde iliştirdikten sonra garip bir ifadeyle bana baktı.

"Ne var?"

Avcunda sıkıca tuttuğu telefonunu uzatarak mırıldandı.

"Semum'u arayacağını söylemiştin, yani benden."

Onaylar bir mırıltı döküldü dudaklarımdan ve suratımda ebleh bir ifade oluştu. Sesli bir soluk aldım, göğüs kafesim indi, kalktı. Bir süre düşündüm, duruşumu değiştirdim, kafamı eğdim. O an ne yapabilirsem yaptım ama bir türlü kalbime ve mideme saplanan o sızıyı atamadım.

En başından beri onu aramak, konuşmak istiyordum. O olaya kadar, yanında huzur bulduğum, mutlu olduğum arkadaşım Semum'du. O olaydan sonra ise daha da yakınlaşarak aynı kara günü paylaşmıştık ve ardından oluşan o derin sessizlik, suçluluk duygusu...

Bir süre birbirimizden ayrı kalmak bana iyi geldi demeye bile utansam da sürekli aklım ondaydı, bir süre garip davrandı ve benimle pek fazla görüşmedi; aradım, açmamaya başladı. Diğerleri bir süre kendi hâline bırakmamı söyledi, Mesih ise onunla direkt görüşmemi istemedi, peki ya ben?

Ben ne yapmak istiyordum...

Tabii ki onunla görüşmek istiyordum; ben, onun donuk dünyasında mutlu olabildiği anları paylaştığı kişi değil miydim? O iğrenç günün üzerindeki etkilerini temizleyebilmesi için bana ihtiyacının olduğunu biliyordum, yardım etmek istiyordum ama bir yandan da kendi yaralarımı deşmekten korkuyordum. Sıkıntılı bir soluk daha verdim.

Araya giren süre anlaşılan, beni bu konuyla ilgili biraz fazla germişe benziyordu. *Her neyse.*

"Evet." Dirseklerimi dizlerime yaslayıp kafamı Selenay'a doğru çevirmiş olsam da yüzüne bakmıyordum. "Evet, onunla konuşmam gerekiyor." Kafamı sallayıp doğrulduğumda kalçama bir bıçak saplanmıştı sanki, acıyı umursamadan elinden telefonu alarak Semum'un adını arattığımda kalbim boğazımda atıyordu sanki...

Numarasını aratıp sertçe yutkundum, bir yandan da topuğumu indirip kaldırarak dizimi hoplatıyordum. Dudaklarımdaki kabukları dişlerimle sıyırarken telefon birkaç kez çaldı ve ardından açıldı. Dudaklarımı serbest bıraktım, hoplayan dizim durdu ve gözlerimle dudaklarım aynı anda aralandığında ahizeden sesini duydum.

"Alo?"

On Üçüncü Bölüm

"Hiçbir yere sığamamaya başladığında sabret,
kozandan çıkmana az kalmış olmalı."
Şule Terzi

Bölüm Parçası: Lil Nas X, "Montero (Call Me by Your Name)"

Boynumdan yayılan bir sıcaklık hızla yukarı çıktı ve yüzümü, yanaklarımın kızardığını hissettirecek kadar ısıttı. Balkondan ilişen minik rüzgâr veya yanımdaki Selenay, hiçbiri yoktu. Semum'la kalmıştım. Sesi ahizenin ardından geliyordu, bedeni kilometrelerce ötedeydi ama tam olarak yanı başımda hissettiriyordu. Uzun zamandır konuşmadığımızı iliklerime kadar hissederek boğazımı ıslattım. Gözlerim yanmıştı, organlarımda oluşan tüm atışları hissedebiliyordum, *onu özlemiştim.*

"Selenay?" dedi ifadesiz bir sesle.

Boğazımı temizledim.

"Benim." Devamını söylememe zaten gerek yoktu, sesimi duyunca karşı tarafta bir sessizlik olmuştu. "Nasılsın?" Dolan gözlerimi akıtmamak için etrafa bakındım. "Telefonlarımı neden hiç açmadın?"

"Elis, seni özledim."

Yaşların yanaklarımdan akmasına izin vererek, gözlerimi yumup hıçkırığımı yuttum, nasıl da kimsesiz çıkmıştı o sesi.

"O zaman, telefonlarımı açmalıydın seni geri zekâlı!" Karşı taraftan iç çekme sesinin ardından başka bir şey duyulmayınca, "Neler yapıyorsun, anlat," dedim.

"Onat'la bir yer açacağız, onun için uğraşıyorum."

"Evet, duydum, ilk senden duymamam ne kadar da acı."

"Özür dilerim." Derin bir nefesle ciğerlerimi doldurdum. "İyi misin?"

"Hı hı, sen?" Sesi pek de mırıltısını onaylar nitelikte çıkmamıştı. "Döndüğünde görüşelim, seninle konuşmam gerekiyor."

"Beni meraklandırıyorsun."

"O zaman hemen dön."

"Bu hiç adil değil." Kaşlarım çatılmıştı. "Erken gelmem için mi öyle söyledin?"

"Hayır, şimdi çok vaktim yok, gelince konuşuruz." Evet, herkesin konuşması gereken meseleler vardı ve hiçbiriyle de konuşamıyordum.

"Kendine dikkat et."

Telefonu kapattığımda Selenay, Şeyda'yı aramıştı. Biraz da onunla konuşmuştuk ama aklım hâlâ Semum'un söylediklerinde kalmıştı. Şeyda'nın da söylediklerine göre, Arel'le ilgili yeni gelişmeleri vardı ve o da bunlar için oraya dönmemizi bekliyordu. Bir an önce Kehanet'e dönmemiz gerekiyordu; bu yüzden, gitmeden önce en kısa sürede Mia'yla son bir kez görüşme ayarlayıp buradaki işlerimi bitirmeliydim. Selenaylar da burada kaldığına göre gitmemiz an meselesi olabilirdi.

"Yarın Mia'yla görüşmem lazım." Sesim, hissettiğimden de kararlı çıkmıştı.

"Nasıl yapacağız? Bu hâlde dışarı çıkmana Mesih'in göz yumacağını sanmıyorum," dedi sorarcasına.

"Kafa dağıtmak için olduğunu söyleriz, o yüzden mesele etmeyecektir."

Başını salladı.

"Bir de..." kafamı ona doğru çevirdikten sonra, arkaya doğru bir bakış atıp sesimi alçalttım: "Mesih'in alt kattaki odasında, lambanın içinde bir USB var." Kaşları çatıldı. "Onu bilgisayara taktığımda *Mirel hakkında* diye bir dosya çıktı."

"İçinde ne varmış?"

"Bilmiyorum, şifreli," dedim gergin bir ifadeyle.

Selenay saçını kulağının arkasına iliştirip şüpheyle etrafa bakındı.

"Neden o kadar gizlesin ki?"

"Evet, odasının elektriğini de kesmiş, her duruma karşı USB'yi korumak için. Buradan gideceğiz, neden ona ait olmayan bir evde USB saklıyor, anlamıyorum."

Parmakları birden koluma sarıldığında gözleri belerdi.

"Bu sabah odayı toplarken bir tapu kâğıdı gördüm, yani ne bileyim, çok önemsemedim ama dün, birlikte dışarı çıktıklarında bu evi satın almış olabilirler mi?"

"USB saklamak için bir ev almak mı?" Kendi kendime mırıldanmıştım. "Eğer bu ihtimal doğruysa demek oluyor ki Mesih'in gerçekten saklamak istediği bir sırrı var ve onu Kehanet'te değil de bu evde saklıyor. Kendi üzerine aldığı bir evden de onu bulabilirler."

Selenay hızla kafasını iki yana sallayıp fısıldadı.

"Tapu, Alaz'ın üstüne."

Kaşlarım havalandığında mideme bir ağrı saplanmıştı sanki.

"Siz buraya öylesine gelmediniz Selenay, bunu Mesih'le Alaz planladı."

"Neden?" Düşünceli bir hâle büründü. "Buraya geldiğimizde Mesih habersiz gibiydi?"

Kuruyan altdudağımın üzerinde oluşan kabuğu dişlerimin arasında çekiştirdikten sonra, gözümün önünde beliren görüntüyle ona doğru eğilerek fısıldadım.

"Buraya geldiğimizde Şah'ın ikizlerinden birini bizi izlerken gördüm."

Sözlerim etkili olmuş olacak ki öylesine suratıma bakakalmıştı.

"Peki, sence Mesih bunu biliyor mu?"

"Biliyor tabii, bu yüzden Alaz'a senaryoları yazarak, planlanmış bir şey değil gibi gösterip işlerini hallediyor."

Selenay'ın ağzı açık kaldığında kanım donmuştu, ikimizin de aklına aynı şey gelmişti.

"Tıpkı kurt adam oyununda yaptığı gibi." Kafamı salladım. "Biz burada vakit geçirirken onlar ne tür işler çeviriyor olabilirler Elis?" Korkarak konuşmuştu, devamını düşünmek istemiyordu.

"Bilmiyorum ama her şeyin bir sebebi olmalı. Mesela Mesih, yardım almak için ilk hamle olarak Aaron'un yanına geldi, bunu benimle vakit geçirecek bir kaçamak olarak gösterdi fakat Şah, Mesih'in hamlesinin farkında olduğu için peşimize ikizlerden birini taktı."

"Belki de USB'nin içindekiler içindir?" Kaşlarım çatılınca devam etti: "Şah USB'nin peşinde olabilir mi? Şu durumda Mesih'le Şah karşı karşıya, ikisinin de derdi USB'nin içindekiler olabilir."

Avcumla çenemi kavrayıp, dirseklerimi dizlerime yasladığımda bakışlarım balkonun pervazında geziniyordu. Kaşlarım çatılmış, yüzümde gerin bir ifade oluşmuştu. Selenay'ın söyledikleri mantıklı olabilirdi.

Güneş batmış, havada oluşan pembelik yerini ekru bir tona bırakarak ağarlaşmaya başladığında hava, tam bir görsel şölen sunuyordu önümüze.

"Kızlar acıkmadınız mı hâlâ?" Alaz'ın sesiyle irkilerek düşüncelerimden sıyrıldığımda beklemediğim anda ortaya çıkmasıyla ürpermiştim. "Bir sorun mu var?" Yandan ona baktım, kaldırdığı kaşıyla bizi izliyordu.

"Evet ama önemli değil." Selenay elini savurarak onu geçiştirip ayağa kalktı. "Yalan söyleyemeyip dikkatleri üzerine çekmemesi iyi olmuştu. "Yemek geldi mi?"

"Geldi, aşağıdayız," deyip bakışlarını son bir kez üzerimde gezdirdi, aşağıya inince ciğerlerimde tuttuğum soluğu serbest bıraktım.

"Her neyse, şimdilik burada bitirelim, sonra yine konuşuruz." Kafamı sallayıp, onunla birlikte hareketlenerek merdivenlere yönelip Selenay'ın yardımıyla aşağı indim, merdivenlerden düşeli çok olmadığı için bu evin merdivenleri üzerimde ufak bir travma bırakmış olabilirdi.

Domates soslu tavuğumun kutusunu açtığımda nefis kokusu beni gülümsetmişti. *Sıcacık*. Çatalıma biraz alıp yemeye başladım, yemekleri buharı üzerindeyken yiyip, soğumadan bitirmeyi seviyordum. Çok sağlıklı olmasa da bu, iştahımın açık olduğu günlerde tam da benim tarzımdı.

"Ural bir an hiç gitmeyecek sandım," dedi Selenay yemeğini yerken.

"Mia ayaklanmasaydı o da gitmezdi."

"Ural nasıl biri, siz konuştunuz, anlamışsınızdır, biz pek sevemedik de."

Alaz ağzına attığı koca lokmaları birkaç çiğneyişte midesine indirip elinin tersiyle ağzını örterek, "Abartıyorsun," dedi.

Selenay istediği cevabı almamış olacak ki gözlerini devirdi.

"Mia için bir tehlike olabilir diye endişeleniyoruz sadece."

"Sen ne düşünüyorsun?" Sorumu Mesih'e yöneltmiştim.

Kısık bakışlarını aralamadan çenesinin ucuyla üzerimi işaret etti.

"Senin kadar tehlikeli değil."

Alaz lokmasıyla boğuşarak gülmesini dindirmeye çalıştı.

"Çocuk salağın teki, rahat bırakın işte, oyunda bile eline geçen ilk fırsatta Mia'yla yatmış, niyetini anlamak için çok fazla kafa patlatmanıza gerek yok."

Boğazımı temizleyerek yemeğime odaklandım, bu konuyu daha fazla eşmemek daha iyi olacaktı. Arada bakışlarım Mesih'i bulduğunda bana söyledikleri tekrarlandı zihnimde: *Senin kadar tehlikeli değil*. Selenay'la konuştuklarımızla ilgili bir şeyler mi sezmişti veya USB? Gözlerimi devirdim. Buz mavisi beni heyecanlandırdığı kadar da meraklandırarak kafayı yememe sebep olabiliyordu. Puslu bakışları, sır gibi sözleri, her geçen gün daha iyi görebildiğim yüreğiyle ölene dek çözeceğim bir bulmaca olmaya yemin etmiş gibiydi.

"Daha ne kadar, hayatı satranç tahtası gibi kullanmaya devam edeceksin?" Selenaylar kendi aralarında sohbete daldıklarında ona doğru eğilerek fısıldamıştım.

Böyle bir soruyla karşılaşmayı beklemiyordu, bir an duraksadı ve "İnsanlar piyon olmayı bıraktıklarında," dedi.

Daralan gözbebeklerine sırayla baktım, çehresindeki kararlılık yerini korurken endişeyle, "Peki, ben, o piyonlardan biri miyim?" diye ekledim.

Başını kıpırdatmadan gözleri yüzümde gezindi, kafasını yana yatırdı ve elini uzatarak soğuk işaretparmağını atar damarımın üzerine bastırdı.

"Sen o tahtadaki şahsın," dedi kendinden emin bir sesle.

Nefesim kesildi, titrek bir soluk aldım ve gözlerine mest olmuş bir ifadeyle baktım.

"Sen, benim vezirim misin?"

Dudağının sol kenarı yukarı doğru kıvrıldığında bakışlarında şeytani ışıltılar oluşmuştu. Onaylamaz mırıltılar döküldü biçimli dudaklarından.

"Benim rolüm o kadar basit değil." Verdiği egoist cevap, o karizmatik havasına karışarak uçup gitmişti.

Dudaklarımı ıslatıp, "Peki sen kimsin?" dediğimde Selenay'la Alaz, kesinlikle orada değildi. Sadece biz vardık ve o odada değil, dünyada yalnız kalmıştık, *baş başa.*

İşaretparmağının yerini başparmağı aldı, çıkıntıyı okşadı ve parmağını yukarı doğru sürterek çenemin altına getirdiğinde diğer parmakları yanağımı sarmıştı.

"Ben oyunu oynayan kişiyim."

Histerik bir şekilde gülümsedim, mavinin en açık tonlarına bürünen parıltılı gözlerine irislerimi odaklayıp biraz daha yaklaştım ve okşarcasına, "Bugün, kurt adam oyununda yaptığın gibi mi?" dedim.

Dudaklarının iki kenarı da kıvrıldığında belki de şu ana kadarki en tehlikeli tebessümü yüzünde belirmişti ve belki de şu ana kadar gerçek Mesih'le konuştuğum ilk andı. Dudaklarım aralandığında kalbim teklemişti.

"Benden şüphelenmeyeceğini biliyordum," dedi gururla. Ses tonu, bakışları, tavrı o kadar farklıydı ki...

Ciğerlerimde hissettiğim oksijensizlikle dudaklarımın arasından uzun bir nefes aldım.

"Oyun oynuyorsun."

Kafasını usulca sallayıp inanılmaz derecede çekici bir cazibeyle, "*Hı hı,*" diyerek mırıldandı. Gözlerinde öylesine yoğun, eğlenceli ve çıldırtıcı bir bakış vardı ki sona ermemesi için kendimi defalarca yakıp küllerimdense defalarca doğabilirdim.

O ilk defa bu kadar çok hayat doluydu...

Hayatı satranç oynar gibi yaşıyor, kararları kendi veriyor, insanlar farkında olmadan onun isteklerini yapıyordu.

"Neden?" Sesim inlercesine çıktı ve sertçe yutkundum.

"Şahı korumak için." Dudaklarıma doğru öyle bir fısıldadı ki sanki, herkesten sakladığı gizli sırrını veriyordu bana.

"B...beni mi?"

Başparmağı çenemin kavisinden yukarı çıktı, dudaklarımın arasından geçti ve şakağımın üzerinde durdu.

"Sen benim *ikinci* şahımsın."

Gözlerim aralandı, daha fazlasına ihtiyacım vardı, daha fazlasını bilmeye, ona daha yakın olmaya. Üzerimde bıraktığı o mayhoş etkiden çıkmaya çalışıp dudaklarımı araladığımda, bir karış ötedeki dudaklarını, üzerime kuş kadar hafif bir şekilde örtüp geri çektiğinde gülümsüyordu. Boğazım tahriş olacak kadar sertçe yutkunduğumda midemde ve kalbimde kramplar oluşmaya başlamıştı, o bana gerçekten de fena hâlde fazla geliyordu.

"Ne konuşuyorsunuz böyle fısır fısır."

Selenay'ın sesiyle anın etkisinden ufak bir tokat esintisiyle çıktım.

"Önemli bir şey değil." Onu geçiştirircesine mırıldandığımda Mesih, "Yarın Kehanet'e dönüyoruz," dedi.

Selenay'la bakışlarımız buluştu ve suratlarımızda aynı ifade oluştu. Soğukkanlılıkla boğazımı temizleyip Mesih'e döndüm.

"Biliyorsun, biraz kendime gelmem gerek, araba yolculuğuna hazır değilim."

Başıyla onayladı.

"Bu yüzden uçakla gideceğiz."

Gözbebeklerim irileşti.

"İyi fikir."

Selenay umursamaz bir tavırla, "Kaçta?" dedi.

"Akşam gideriz," diyerek omuz silkti Alaz. Rahat bir soluk koyverdim, Mia'yla son bir kez görüşme fırsatını bulacaktım.

"Elis..." Mesih'in sesi normale nazaran daha nazik çıkmıştı. Gözlerindeki ifade yumuşadığında ne diyeceğini bilemiyordu.

"Bir sorun mu var?" dedim gergin bir ifadeyle.

"Orion için iyi bir yer buldum," dediğinde içim sızlamıştı. Orion'u bırakmayı mı düşünüyordu? "O biliyorsun ki çok küçük."

"Ama ben onu bırakmak istemiyorum."

Kafasını onaylar anlamda salladı.

"Biliyorum, eğer bu kadar iyi bir yer bulmasam inan teklif etmezdim, onu besleyebilecek bir kedi var."

İçim sıkılarak Orion'a döndüğümde burnum yanmıştı. Altıdudağımı dişleyerek, "Ona, ben de bakabilirim ama o şekilde daha iyi olacaksa..." Mesih böylesine eminse ona güvenebilirdim.

"Üzülme, bu konuyla ilgili aklımda güzel planlar var."

Burnumu çektikten sonra gözlerimi tavana dikerek kafamı salladım. Ona güvenecektim.

"Lavaboya gidiyorum."

Mırıldanarak yanlarından ayrılıp yukarı kata, kendi kullandığım lavaboya girip, yüzümü ıslatıp ellerimi lavabonun kenarlarına dayadım. Aynadaki yansımamı izledim. Dipleri ıslanan saçlarım, kaybettiğim kilolar nedeniyle iyice kemiksi

bir yapı alan çehrem ve daha iri duran gözlerimle kendime kararlı bir şekilde bakarak kafamı salladım. Orion'la kısa süre geçirsek de ona çok fazla alışmıştım. Bırakmak istemiyordum... *Bencil davranmamalıyım.* Ben, her ne kadar ona iyi bakacak olsam da kendi ırkıyla birlikte rahat içerisinde yaşamayı hak ediyordu.

Orion dosyasını kafamda güzel bir rafa kaldırdıkran sonra lavabodan ayrılıp odaya geçerek telefonu aldığımda içimden bir aksilik çıkmaması için yalvarıyordum.

"Yarın sabah görüşmemiz gerekiyor." (21:04)

Mesajı Mia'ya gönderip, parmaklarımı dudaklarımın üzerinde ritmik hareketlerle oynatmaya başladığımda telefonumun bildirim sesi yankılandı.

"Nasıl istersen..." (21:05)

Onunla, bu sefer neden dolayı görüşmek istediğimi biliyordu. Buradayken yarım kalan konuşmayı tamamlamalıydım. Kehanet'e döndükten sonra başım zaten yeterince kalabalık olacaktı. Gülümsedim, en azından bu iyi bir haberdi.

Sabah olduğunda Mesih, morlukları yeni küfürler eşliğinde tekrar kontrol etmiş, ardından merhemi sürmüştü. Doktora gitmek için dominant birkaç konuşma yapsa da aynı şekilde karşılık verip, Kehanet'te gitmeye söz vererek işin içinden çıktım.

***

"Akşam dönmemiz iyi oldu, Miaların mağazasına göz atmak istiyordum."

Selenay merdivenlerden sekerek inerken mırıldandı. Alaz'ın suratında oluşan ifadeden bu fikri daha öncesinde duymadığı anlaşılıyordu.

"Bu da nereden çıktı şimdi?"

Selenay omuz silkerek yanağına ufak bir öpücük kondurdu. "Biraz alışveriş yapmak istiyorum."

Kaşları şüpheci bir tavırla yukarı doğru kıvrıldı.

"Sen?"

Selenay olağan bir tavırla başını onaylar anlamda salladı. "Evet, ne var bunda?"

Bakışlarını kısarak, "En son ne zaman alışveriş yaptın?" dedi.

"İki gün önce, kozmetik alışverişi yaptık," diyerek destek çıktım.

Alaz'ın şaşırması doğaldı çünkü Selenay kesinlikle alışverişe meraklı bir kız değildi. Yaz ve kış olmak üzere, yılda en fazla iki kez topluca birkaç parça kıyafet alırdı ve ardından bu meseleyi hiç irdelemez, gerektiğinde joker hakkını kullanarak Şeyda'ya yanaşırdı ya da Şeyda onu silah zoruyla giydirirdi.

Alaz'ın kaşları şaşkınlıkla havalanmıştı.

"Sen kozmetik alışverişi mi yaptın?"

Gözlerini devirdi.

"Evet, ne var bunda?"

Kafasını salladı.

"Tamam, git tabii canım."

Selenay kaşlarını çatarak, "İzin almışım gibi konuşuyorsun?" dedi sorarcasına.

Alaz ellerini iki yanında kaldırdığında suratında şaşkın bir ifade belirmişti.

"Teslim oluyorum."

Tepkisine gülümsedim, ikisi de birbirine fena hâlde yakışıyordu. Alaz'ı tanıdığım ilk zamanlar, Selenay'a karşı hislerini öğrendiğim günler gelmişti birden gözümün önüne. O zamanlar deli gibi tedirgin oluyor, Selenay için endişe duyuyordum. Alaz'ı gördüğüm ilk gün ve beraberinde gelen uzun bir süre boyunca ondan hiç hoşlanmamış, zerre haz etmemiştim. Aklımda sürekli Selenay'ı inciterek ona kötü davranacağı düşüncesi beliriyordu. Tek benim de değil, Selenay da öyle düşünüyordu, bu yüzden ona geldiğinden beri bir defa da olsa şans vermemişti, en sonunda Alaz'ın ısrarı üzerine tabularını yıkarak bir şekilde denemeye başlamışlardı.

Hayat, garipti. İnsanlar gerçekten de göründükleri gibi değildi. Selenay'ın Alaz'la olan anılarını diken üzerinde izleyip, Şeyda'nın Arel'le olan yaşanmışlıklarını ise hülyalı bakışlarla seyretmiştik. Arel'e başından beri güvenmiş, Alaz'a ise bir şans dahi vermek istememiştik. Şimdiyse Selenay'ın gözleri mutluluktan, Şeyda'nın gözleri ise hüzünle doluyordu.

İşte hayat tam olarak her dakika bize bunu sunuyordu, insanlar bir sır perdesiydi ve biz, bazen sırf üşengeçliğimizden veya önyargılarımızdan faklı seçimlere sapıyor, ortada kalıyorduk.

İnsanlar ambalajına bakılarak alabileceğimiz birer süs eşyası değillerdi, tıpkı kitaplar gibi.

Suratımda varlığını sürdüren tebessümümle ikisini izlemeyi sürdürdüm. Alaz'ın siyah saçları, zeytin gözleri ve uzun ama sıska olmayan ince yapılı vücudu, Selenay'ı gördüğü her an kıvrılan dudakları, gerilen kemikli çehresi tam olarak âşık bir adamı canlandırıyordu. Ürkütücü duran kalın kavisli kaşları sadece Selenay'ın yanında sevimli bir ahenkle kıvrılıyordu.

Selenay da ondan farksızdı. Genelde çatık duran ince kaşları onu görünce düzeliyor, iri, koyu gözleri yumuşuyor, kırmızı dolgun dudakları sürekli geriliyordu. Aşk insana bunu yapıyordu, aşk insanların ifadelerini değiştiriyordu. Hayata karşı tutumlarını yerle bir ediyor, birbirlerinin yanında daha güzel gözükmelerini sağlıyordu. Tıpkı onlar gibi. Birlikteyken öylesine güzellerdi ki hayran kalmamak elde değildi. Selenay'ın, Alaz'ın omzuna gelen kafası, sürekli koyu olan kıyafetleri, beden dilleri.

"Siz gerçekten de muhteşemsiniz." Kendimi tutamadan mırıldandığımda aralarındaki şakalaşmayı durdurup bana

doğru döndüler. Onlara ilk defa böyle bir şey söylediğim için ne demek istediğimi anlamamışa benziyorlardı. "Birlikte ne kadar güzel durduğunuzun farkında mısınız?" Selenay utanarak gülümsediğinde yanakları kızarmıştı.

Alaz tek kaşını kaldırıp, ona doğru yaramaz bir bakış atarak dilini dudağının kenarında gezdirdi.

"Böyle söyleme, yanaklarını sadece ben kızartmayı seviyorum."

Bakışlarım irileştiğinde Selenay, elini ona doğru savurup omzuna vurdu, ağzının kulaklarına varmaması için dişlerini birbirine bastırıyordu.

"Kes sesini." Alaz elini çenesine yerleştirip kafasını kaldırmaya çalıştığında Selenay geriye doğru kaçışarak ona engel olmaya çalışıyordu.

"Elis'in dediklerini duymadın mı?" Pekâlâ da duymuştu ve duydukları yüzünden hissettiği utançla kaçıyordu, bu da Alaz'ın hoşuna gittiği için üsteliyordu.

"Hayvan olduğunu biliyorsun değil mi?" dedi istemsizce gülüşerek.

Alaz altdudağını dişleyip ona göz kırptı.

"Bunun hoşuna gittiğini sanıyorum?"

Kolundan yakalayıp onu kendine doğru çektiğinde Selenay kıkırdayarak bana baktı.

"Ona böyle şeyler söyleme, şımarıyor sonra," deyip Alaz'ı itmeye devam ederken içeriye Mesih girmişti. Debelenen ikiliye tek kaşını kaldırarak baktığında üzerine giydiği koyu yeşil tişörtün onda ne kadar güzel durduğunu düşünmeye başladım. Göz rengini daha romantik bir tona büründürmüştü. Tişörtün üzerine taktığı gümüş, İtalyan, yassı kolyeyle oldukça havalı gözüküyordu. Dağınık dalgalar hâlinde tepesinde toplanan ve birkaçı alnının dibini örten saçlarına hiç değinmek bile istemiyordum. Çünkü o kısma girersem hiç çıkamayabilirdim, iç çekerek gözlerimi ondan çekecekken o güzel sesini duydum...

"Biz çıkalım isterseniz?" dedi sorarcasına.

Alaz pislik bir ifadeyle güldükten sonra, Selenay'ı belinden yakalayarak kendine doğru kaldırıp sırtına atınca Selenay ufak bir çığlık atmıştı.

"Gerek yok, biz gidiyoruz." Sırtındaki Selenay'la merdivenlere yöneldiğinde suratımdaki tebessüm iyice genişlemiş, ağzım açık kalmıştı.

"Alaz sen bir pisliksin!" Alaz Selenay'a şaplak attı.

"Bana bilmediğim bir şey söyle bebeğim."

"Terbiyesiz!" Alaz kahkaha attı.

"Hâlâ *çok iyi* bildiğim yerlerden gidiyorsun!"

Gözden kaybolduklarında hayretler içerisinde öylece kalakalmıştım. Kendimi tutamayarak bir kahkaha atıp, "Alışverişi unutma!" diye bağırdığımda Selenay'ın beni duyduğuna emin değildim.

"Az önce azdırıcı falan mı aldılar?"

Kaşları yukarı doğru kıvrılmış olsa da surat ifadesi düzdü, şaşkın durmuyordu. Bana doğru birkaç adım daha atıp koltuğun yanında durdu.

"Galiba, sen de ister misin?" Az önce yüzüme yerleşen o şaşkın tebessümle düşünmeden ettiğim laflar dudaklarımdan döküldüğünde artık iş işten geçmişti. Gülümsememden eser kalmadığında, irice açılan gözlerle ona bakıyorken dişlerimi birbirine bastırdım. Az önce Mesih'e laf mı sokmuştum? Hem de *bel altı*.

Puslu bakışlarını kısıp, tehditkâr bir ifadeyle birkaç adım daha atmaya başladığında gergin bir ifadeyle etrafa bakınıyorken tam önümde durdu. Dirseğini arkamdaki mutfağa açılan pencere kenarına yaslayıp, ağırlığını sağ bacağına verdiğinde giderek irileşen bakışlarımı merdivenin ikinci basamağına kilitlemiştim. Burnundan hızlı ve sesli bir nefes alıp, işaretparmağını çenemin altına hafifçe dokundurunca orada daha önce olduğundan haberdar olmadığım bir açma düğmesine basmış gibi, anında çenemin yukarı doğru kalkmasına sebep oldu.

Eğilerek kafasını başımın yanına iliştirdiğinde benimle, çene me değen parmağı dışında herhangi bir temas kurmamıştı.

"Bu tarz bir şeye gerek kalmayacağına emin olabilirsin..."

Kulağıma çarpan soluğu tüylerimi ürpertti, kafasıyla beraber pervaza dayadığı kolunu da çekerek bir adım geri çekildiğinde bakışlarım birer pinpon topu gibi etrafta hızla gezindi. Dişlerimi birbirine bastırmaktan damaklarım sızlamıştı, çenemi dikleştirerek boğazımı temizleyip ona sert bir ifadeyle bakarak, "Şaka yapmıştım, gülüp geçebilirdin," dedim onaylamaz bir ifadeyle.

Dudağının kenarı yukarı kıvrıldığında bakışlarındaki parlaklık buz kesmeme sebep olmuştu.

"Şaka yaptım tatlım, gülüp geçebilirdin." Dudaklarım aralandığında ne diyeceğimi şaşırmıştım. Omuz silkti. "Bir dahakine birlikte gülüp geçelim."

Kaşlarımı çatarak sert bir soluk koyverdim, kesinlikle onunla yarışamazdım, yanaklarımdaki sıcaklık giderek arttığında gözlerine bakmam her geçen saniye zorlaşıyordu. Bakışlarımı hızla etrafta dolandırarak derin bir soluk koyverdim.

"Ben Orion'a bakayım."

Hareket edip gidecekken, kolumdan tutup beni geri çektiğinde bakışları alayla kaplanmıştı.

"Elis, Orion yok artık."

Boğazımı temizledim.

"Ben yine de bakayım."

Kendine engel olamayıp gülümsediğinde gözüken dişleriyle midem ağzıma gelmişti. Boğazımı temizleyip, birbiri ardına sıraladığım adımlarla banyoya girdiğimde o geri adım attıkça aslan kesilen kız, bir yerlere kaçmış olmalıydı. Aramızda öylesine çekişmeli bir rekabet vardı ki kıyasıya ilerliyorduk.

"Ne demişti o öyle?" Kendi kendime uysal bir şekilde mırıldandığımda aynanın karşısındaydım. "Her neyse." Saçlarımı omzumun gerisine ittim. "Hazırlanmam lazım, aynen.

Ne giysem acaba?" Aynada; dağılan saçlarıma, aralık duran pembe dudaklarıma ve kızaran şakaklarıma bakıp ağzımı kapatarak gülümsedim.

Yatağın üzerine serdiğim yüksek bel, uzun paça pantolonu dikkatle inceleyip üzerine ne geçirebileceğimi düşündüm. Son zamanlarda biraz özensiz takılmıştım, bugün kendime iyi bakarak daha güzel gözükmek istiyordum.

Buz mavisi jeani üzerime giydiğimde yüksek bel ve paçaları dağınık bir şekilde uzun olduğu için bacaklarımı olduğundan da uzun göstermişti. Altına kaba bir spor ayakkabı giyip üzerime dar, kısa, siyah, boğazlı bir bluz geçirdim. İnce olduğu için ne ısıtıyordu ne de üşütüyordu.

Saçlarımı fönleyip, tepeden atkuyruğu yapıp gözlerimin altına ve üzerine biraz kapatıcı geçerek gözlerimi çekik gösteren bir eyeliner çektim. Kapatıcıyı sadece eyeliner çektiğim zamanlar gözüme yakıştırıyordum, onun dışında yüzümün ifadesini alması hoşuma gitmiyordu. Dudaklarımınsa sadece kıvrım yerlerine pembe bir kalem sürüp, parmaklarımla dağıtarak doğal bir bitiş yakaladıktan sonra hazırdım. Son olarak altın rengi, kalın küpeleri takıp; siyah, küçük, baget bir çanta alıp içine eşyalarımı koydum, evet, şimdi daha çok hazırdım.

Odadan çıktığım an Mesih'le burun buruna gelmeyi beklemediğim için geriye doğru sıçrayarak inledim.

"Ödümü kopardın."

Elimi ağzıma kapatarak şaşkınlığımı atmaya çalıştığımda üzerindeki acı yeşil tişörtün ona nasıl da yakıştığı gerçeğiyle tekrar yüzleşmiştim. O buz mavisi gözlerine bu renk farklı bir aroma katmıştı.

Bir adım geri çekilerek kıyafetimi inceledi. Gözlerinde oluşan beğeni dolu ifade birazcık gururumu okşamış olabilirdi, gözleri son olarak gözlerime çıktığında tek kaşı yukarı doğru kıvrıldı.

"Neden bu kadar havalısın?"

Ağzım kulaklarıma gelecek şekilde sırıttım. Bir adım geri çekilip ardından, hızla ona doğru iki adım atarak suratına doğru fısıldadım:

"Çünkü havalı biriyim."

Geri çekilip hızla koridorda yürümeye başladığımda verdiğim egoist cevap suratımı biraz buruştursa da hoşuma gitmişti. Peşimden aynı hızla geliyordu, salona çıktığımızda Selenay'ın çoktan çattığı kaşlarıyla kapının önünde beni beklediğini gördüm.

"Erkencisin?"

"Bize hakaret mi etti az önce?" Alaz elindeki sandviciyle mutfak tarafından çıkarak konuşmuştu.

Selenay kaşlarını kaldırıp, gözlerini birer kurşun gibi belerterek Alaz'a saplayıp dişlerinin arasından, "Kes artık," diyerek hırladı.

Alaz omuz silkip ekmeğini yiyerek balkona geçtiğinde bu sefer, kaşları çatık bir şekilde bekleyen kişi Mesih idi.

"Nereye?"

Suratındaki ifadeden, emrivakiden hiç haz etmediği belli olsa da umursamadan omuz silktim. "İşim var." Aynı onun yaptığını yapmıştım, işim var deyip bir açıklama dahi yapmadan çıkıp gitmek.

Eğilerek yerde oynayan sevimli kedimle oynadığımda içim buruluyordu. Bugün eve döndüğümde çoktan gitmiş olacaktı. Ona son bir kez daha sarılıp öptükten sonra yere koyarak burnumu çektim. Kesinlikle son görüşüm olmayacaktı, Orion'u görmeye devam edecektim.

Mesih açıklamamdan hoşnut olmamış bir biçimde dikili durmaya devam ediyorken tek kaşı manidar bir havayla yukarı doğru kıvrıldı.

"Akşam burada oluruz." Ona göz kırpıp Selenay'ın açtığı kapıdan çıkarak kendimi dışarı attığımda sesli bir soluk bıraktım.

"Vay canına kızım, az önce inanılmaz taşşaklıydın!"

"Selenay! Ne biçim konuşuyorsun!" Onu azarlarcasına konuşmuştum.

"Tamam, taksi çağırdım gel."

Öne geçerek hızlı adımlarla yürümeye devam edince peşine takıldım.

"Bu arada Alaz'la siz?"

Boğazını temizledi.

"Bilmen gereken bir şey yok ve detaylarını kesinlikle konuşmak istemiyorum."

Aklıma doluşan uygunsuz görüntülerle ellerimi kaldırarak titrettim.

"Zaten kesinlikle bilmek istemiyorum."

O konuyu aramazda kapatıp taksiye bindik. Taksici, "Nereye gideceğiz," deyince Mia'nın bana attığı adresi söyledim.

"Kaldıkları eve mi çağırdı bizi?"

"Evet, Aaron yokmuş. Orada daha yararlı olacağını söyledi."

Selenay duyduklarından hoşlanmıştı, onaylar anlamda mırıltılar çıkartarak ellerini birbirine sürttü.

"Gidelim bakalım."

Araba sahil yolu boyunca ilerleyerek uzun bir arazinin önünde durduğunda ağaçlardan ilerisini görememiştim.

"Araziya giremem, burada inebilirsiniz."

Başımı eğip Selenay'ın tarafına uzatarak camdan, evi bulmaya çalıştığımda sıra sıra dizilen ağaçların üzerinden minare çıkıntısını andıran tepeleri gördüm. Ücreti ödeyip taksiden indiğimizde denizden yükselip kıyıya vuran dalga sesleriyle ilerlemeye başladık.

"Ev değil, şato." Selenay abartılı bir imayla kelimeleri dolu dolu yuvarlamıştı. Aralardan geçip kafamızı kaldırdığımızda benim de ağzım açık kalmıştı.

"Dört katlı geniş bir mülktü, kenarlarındaki ince kuleleri andıran yapıtların tepesinde sivri, uzun minareler vardı.

"Burada sadece iki kişi mi kalıyor?" Selenay hâlâ kafasından hesap yaparak kendi kendine mırıldanıyordu.

Arazinin önündeki çite geldiğimizde demir kapı otomatik bir ses çıkartarak açılıp, kendiliğinden kenara doğru sürüldüğünde içeri girdik. Kenarlarda güvenlik kabinleri vardı.

"Bu kızın neden o kadar zayıf olduğunu şimdi daha iyi anladım, her gün onca yol yürürse zayıflar tabii."

"Dediğin kadar var tabii ama kendi arazilerine arabayla girebiliyorlardır."

"Doğru diyorsun, ben o kadarını hayal edemedim."

Kenarları yeşillikle ve türlü çiçeklerle kaplı olan düz, beyaz yolu aşıp köşkün önünde durduğumuzda kapı açıldı ve arasından Mia'nın tatlı suratı gözüktü.

"Vay canına, bizi mi bekliyordun?"

Mia sevgiyle gülümseyip kapıyı girebilmemiz için iyice açarak geri çekildi.

"Hoş geldiniz."

İçeriye girdiğimizde etrafa bakarken dudaklarım aralanmıştı. Çıktığımız holün tepesi en yüksek kata kadar açıktı. Katlar kocaman, eski yapılı bir apartman içi gibi, kenarlardan yukarı uzanan korkulukların yardımıyla atılmıştı. Köşk o kadar büyük ve yüksekti ki içerisinde kendimi küçücük, belki de hiç var olmamış kadar yok hissediyordum.

"Siz burayı kaç paraya ısıtıyorsunuz?" Mia, Selenay'ın yersiz sorusuna tebessüm ederek bizi eliyle buyur etti, o önden yürürken biz de peşinden ilerliyorduk. "Yani kolay olmuyordur tabii." Tabii ki de Mia bu işlere bakmıyordu. Duvardaki tablolardan, şamdanlara kadar içerisi buram buram tarihi eser kokuyordu.

"Bu evde kaç kişi kalıyorsunuz?" Bu sefer merakını saklayamayan kişi ben olmuştum.

Mia, bizi oldukça eski olan bir asansöre yöneltti.

"Aslında burası sadece bize ait değil. Ailemiz oldukça kalabalıktır, burası kendi atalarımızın çok öncelerden aldığı, içerisinde içgüveyi damatların ve birçok gelinlerin, torunların

bir arada yetiştiği bir yerdi." Selenay dudaklarını onaylar anlamda bükerek, asansörün ağarmış demirlerine uzun bakışlar atıp bizim ardımızdan içeri geçti. "Yani oldukça eski olduğu için sağlamlaştırıp restore etmek dışında yenileme yapmıyoruz, bu zaten yasak."

"Neden yasak?" dedim.

Mia, Romen rakamlarıyla yazılmış dört tuşuna basıp, aynı sıcak ifadesiyle bakışlarını ikimiz arasında gezdirerek, "Çünkü bu mülk tek bir kişiye ait değil, bizden doğan her kişi burada oturma hakkına sahiptir, bu yüzden en büyük dedemizin isteğine göre duvarlara bir çivi çakmak bile yasaktır. Ev her zaman onun bıraktığı gibi duracak. Ek olarak sadece yeni dönemlere ait güzel sanat ederleri yerleştirilecekti, istediği gibi de oldu," dedi.

O konuşurken bir yandan da asansörün demir kapıları kapanmış, ağır bir şekilde yukarı kata doğru çıkmaya başlamıştık.

"Deden için soyu ne kadar da kıymetliymiş."

Mia asansörden çıkmadan önce bize gururla bakarak, "Dedem çok asil bir adamdı," dedi. Büyük ihtimalle en büyük dedesinden, bu köşkü oluşturan kişiden bahsediyordu, o hiç görmemişti ama onun için fazlasıyla gururlu ve duygulu hissediyordu.

"Beşinci katın asansörü yok."

Uzun korkuluklu merdivenlere doğru ilerleyip çıkmaya başladığında biz de peşinden ilerliyorduk. Diğer yerlere nazaran daha az restore edilen, eski ahşaplardan oluşan minik hole çıktığımızda bizi dış cephesi camla kaplı, deniz manzaralı bir odaya çıkardı.

"Çok güzel." Selenay büyülenmiş gibi etrafa bakınarak içeriye doğru birkaç adım atınca Mia gülümsedi.

"Beğenmenize sevindim." Ben de içeri geçip duvarlara bakındım, camların zıt tarafında kalan rengi atmış iç duvarda saçları sarıya çalan, pek gerçekçi olmayan bir adamın portresi vardı.

"Bu, o en büyük deden mi?" derken resme doğru ilerlemiş, fırça darbelerinin yaptığı birikimli koyu bombelerde gözlerimi gezdirmiştim. Arkamda bir hareketlilik hissettiğimde yanıma gelmişlerdi.

"Evet, o zamanın şartlarıyla ancak bu kadar çizilebilmiş."

Öne doğru kıvrılan dudaklarımdan histerik, onaylar anlamda mırıltılar döküldü. Çizime göre adamın sarıya çalan saçları, keskin çehresi ve ışık renginde gözleri vardı. Adam Aaron'u andırıyordu.

"Aaron'la üzerinizdeki vintage havası bunlara mı dayanıyor yoksa?" Mia'ya doğru döndüğümde üzerini, kısa kesim saçlarını inceleyerek içimden gelenleri sıraladım. Onları gördüğüm ilk andan itibaren bunu sezmiştim.

"Evet." Suratında utangaç bir tebessüm oluştu. "Yani belirli zamanlarda gelip burada kalmak, tarzımızı da etkiliyor tabii. Ama biz bundan memnunuz."

Kafamı şiddetle salladım. "Kesinlikle, gerçekten de sizlere ulaşılmaz hoş bir hava katıyor, diğer aile üyeleriniz de mi sizin gibi?"

"Yani, sanırım buna evet diyebilirim."

"Anlaşılan her biriniz dedenizi çok seviyorsunuz," dedi Selenay.

Gözleri dedesini buldu. "İnsan ilişkilerinin bu kadar ileri seviyede olmadığı o çağda, tüm soyunu düşünen biri nasıl sevilmez ki?" Suratımda sıcak bir tebessüm oluştu. Doğru söylüyordu, insan ilişkileri şu çağda bile ilerleyememişken adam seneler öncesinden tüm soyunu benimsemişti. "Ve biz böyle eğitildik, onun anılarıyla, onu sevmekle."

"Deden, kendine aile içi bir halk oluşturmuş sanki." Mia, uyarı dolu bir bakış atınca, "Şaka yapıyorum," diye ekledi Selenay. "Evet, gerçekten de sizlere tanıdığı imkânlar çok güzel."

Mia ilk başta Selenay'ın tam olarak ne demek istediğini anlamamıştı.

"Ah, hayır," diye düzeltti. Aslında sadece bu mülk var ve bize nakit olarak yarar sağlamaktan çok zararı oluyor, düzenli olarak bakımlarını yaptırıyoruz, kullanmasak bile buraya sırayla iyi bakıyoruz. Onun dışında, tabii o zamanlara ait birçok girişimi ve iş başlangıcı olmuştu, bunu da ondan sonra gelenler güzel bir şekilde yönetip büyüttüler ama evet, dediğin gibi öncü yine oydu. Onun sayesinde oldu."

"Peki, Mia..." Kollarımı göğsümün üzerinde bağladım, çatılan kaşlarımla ne kadar eskiye ait olduğu belli olmayan resme bakarak, "Neden kendi ülkesine ait olmayan bir yere soyunu taşımış?" dedim.

Mia da resme dalıp, "Çünkü kendi ülkesinde, zamanında çok zorbalık yaşamış, birçok çirkin olaya tanık olmuş, tabii bunun önceleri de var. Kendi babasına dayanıyor, babası hükümet tarafından öldürülmüş, dedem yalnızlık çektiği dönemde Türk bir aileye rastlamış, ona iyi davranmışlar. Dedem o zamandan beri Türklere karşı sempati besliyor. Büyüyüp işlerini yoluna koydukça da Türkiye'de kendine; güvenilir, soyunun yaşayabileceği ve kendine iyi davranan o Türk insanının sıcaklığını tadabileceği böyle bir mülk yapıp burada ölene kadar yaşamış," diyerek hikâyeyi bize kabaca anlatmıştı.

"Neden resmin üzerinde senesi yazmıyor?"

"Her döneme ait olabilmesi için. Onun da böyle hissederek sene ekletmediğini düşünüyoruz."

Mia geri çekilerek cam kenarındaki koltuklara doğru yöneldi. "Asıl meseleye gelelim mi artık?"

İnce topuklu ayakkabılarının tok sesi eşliğinde, narenciye rengindeki sert, tekli koltuğa kahverengi, diz üstü, kumaş eteğini düzelterek oturdu. Temiz camdan gözüken, kıyıya doğru hareket eden dalgalara bakarak karşısına geçtiğimde Selenay da önümüzdeki minik sehpanın açıkta kalan tarafındaki koltuğa oturdu.

"Mia, ne istersiniz?" Açık kapıdan gelen sese doğru dön-
düm, Mia gibi küt kesimi olan kızıl saçlı, orta boylarda, tatlı
bir kız belirmişti kapıda. "Hoş geldiniz bu arada, Mia sizden
çok bahsetti," deyip bize doğru son derece misafirperver bir
tebessümle ilerlediğinde kadının kim olduğumu düşünüyor-
dum, bunu sezmiş olacak ki "Nil'le tanışın, o benim kahra-
manım," dedi Mia. Nil gülümseyerek, "Mia'nın yardımcısı-
yım, sizler de Elis ve Selenay olmalısınız?" dedi.

Mia gözlerini belerterek, "Aynı zamanda da sırdaşım," dedi.

"Her neyse, size içecek bir şeyler getireceğim, ne istersiniz ya da aç mısınız?"

"Teşekkür ederiz Nil, istediğin gibi takılabilirsin, bize fark etmez." Selenay'ı kafamı sallayarak onayladığımda Nil odadan çıktı.

"Elis, sana bir şeyler göstermek istiyorum!"

Mia heyecanla ellerini çırptığında beklenti içine girerek, "Ne göstereceksin?" dedim. Mia beni çocuk gibi meraklandırmıştı.

"Biraz bekle, göreceksin!" Suratındaki tebessümden, beklediğime değeceğini hissedebiliyordum.

"Daha ne kadar süre buradasınız Mia?"

Kafasını Selenay'a çevirdi.

"O pek belli olmuyor, Aaron'a bağlı genelde."

"Seni Kehanet'e de bekleriz, güzel vakit geçirirsin orada."

Mia'nın ifadesi gevşedi, Selenay'ın da kendisine ısındığını hissettiği ve onu Kehanet'e davet ettiği için rahatlamıştı. Artık bu fikir sadece bana ait değildi.

"Çok isterim."

Nil, elindeki servis tepsisiyle içeriye girdi. İçeceklerimizi dağıtıp çıktıktan sonra, elinde fotoğraf albümü gibi gözüken bir defterle geri gelip, defteri Mia'ya uzatıp tekrar yanımızdan ayrıldı. Nil'in getirdiği kahveyi gözlerimi yumarak koklayıp, bir yudum aldığımda rahatlamıştım.

"İşte bu!" Gözlerimi aralayıp Mia'ya baktığımda bana defteri uzatıyordu. "Bu ne?" Defteri elinden aldım.

"Aç da bak."

Kenarları tırtıllı, kalın kapaklı defteri açtığımda önüme karton kapağın üzerine yapıştırılmış eski bir fotoğraf çıkmıştı, altında da el yazısıyla yazılmış birkaç cümle vardı. Parmak uçlarımı fotoğrafın üzerinde gezdirip, kafamı iyice yaklaştırdığımda güzeller güzeli iki kız görmüştüm. Daha canlı, diğerine göre koyu kaçan sarı saçlara sahip olan kız Mia'ydı. Tek elini bel oyuntusuna koymuş, tahminimce ağzından fotoğraf çekilmeden hemen önce çıkarttığı ufalmış şekeri uzatarak poz veriyordu. Yanındaysa saçları beyaza çalan, açık mavi gözlü, duru güzelliğe sahip olan kız vardı. Kaydırağın uç kısmına oturmuş, kollarıyla bacaklarını sarmış, uslu bir şekilde otururak kameraya doğru gülümsüyordu.

En yakın arkadaşımla yaz tatili.

O, benim en yakın arkadaşım...

Bozuk el yazısıyla yazılmış cümleleri içimden tekrar ettikten sonra o kıza tekrar baktım, boğazımda oluşan yumruyu sertçe yutkunarak geri gönderdikten sonra kafamı kaldırarak Mia'ya baktım.

"O..." kelimeleri zihnimde güçlükle birleştirerek, "Lisa mı?" dedim. Lisa... Mesih'le Şah'ın kız kardeşi...

Mia şaşkınlıkla kaşlarını havalandırdı, onun adını benden duymayı beklemiyordu.

"Seni Lisa'yla tanıştırdılar mı?"

"Hayır, henüz tanışma fırsatımız olmadı."

Suratında buruk bir tebessüm oluşmuştu.

"Devamına bak."

Dediği gibi yapıp sayfaları çevirdiğimde Lisa'yla olan başka bir fotoğraflarını görmüştüm, Lisa burada da mutlu gözüküyordu. Onu şaş kaza en fazla iki kere, saniyeler içerisinde görmüştüm ve o zamanlarda da Mesih'in kardeşi olduğunu bilmiyordum. Unutulmayacak, bir görüldüğünde tekrar kafa

çevirterek baktıracak naif, kırılgan bir güzelliği vardı. Gör-düğüm o zamanlardaki gibi ürkek, soluk durmuyordu. Daha mutlu, coşkulu gözüküyordu.

Sayfayı tekrar çevirdim, beyaz gömlek giyinmiş iki erkek çocuğu vardı. Altlarında gri pantolonlar, üzerlerinde siyah kravatlar... Kısık bakışlarımı soldakinin yüzüne yoğunlaştı-rıp önleri uzun bırakılmış, dönemin modasına uygun olarak kesilmiş sarı saçları güneşte parlayan çocuğa baktım. Kemik-li çehresinden Aaron olduğunu hemen anlamıştım. Omzuna attığı okul çantasını parmak ucuyla tutarak taşıyor, fotoğrafı çeken kişinin bir an önce işini bitirmesini diler gibi kameraya bakıyordu.

Yanındaki kişiye döndüğüm an nefesim kesildi, hızla göz-lerim dolduğunda boğazımda oluşan yumrunun aynısı mi-deme de inmişti, o... Sertçe yutkundum, Kısa kesilmiş saç-larını biçimli bir şekilde taramış, özenle ütülenen formasını düzgünce iliklemiş, kravatını da özenle takmış, dimdik duran çocuğa baktım. Tek elini asil bir havayla cebine sokmuş, di-ğeriyle de okul çantasının sapını kavramış olan çocuğa...

Gözlerinin içine kadar gülen, dudak kenarları kulaklarına kadar kıvrılan, neredeyse dişlerini bile teker teker sayabile-ceğim o coşkuyu yaşayan çocuğa baktım. Kendimi tutamadan dudaklarımdan bir inilti çıkmasına izin verdiğimde, sebebini anlayamadığım duygular dört bir yanımı sararak bedenimi sarsmıştı.

Sana kim ne yaptı?

Ya da.

Size kim ne yaptı?"

"İyi misin Elis?" Mia'nın endişeyle çıkan sesini güçlük-le işitebildiğimde kafamı zoraki bir havayla sallayarak onu geçiştirdim. Kalın yaprağı kavrayıp sayfayı atlayacakken ba-kışlarım, Mesih'in ayaklarının yanında duran üçüncü okul çantasında takılı kaldı. Bu Aaron ve Mesih'te olan çantanın aynısıydı, büyük ihtimalle fotoğrafı çeken kişi de onların okulundan birisi olmalıydı.

Sayfayı çevirip Aaron'la Mesih'in diğer fotoğraflarına baktığımda bazılarında Mia ve Lisa da vardı. Hepsinde de Lisa'yla Mesih'in suratlarındaki mutluluk kadraja kadar yansımıştı. Son sayfada Mesih'le Aaron'un bir fotoğrafına daha denk geldim, fotoğraf kesikti. Mesih'in omzuna kolunu atan kişinin olduğu taraf kesilmişti. Dikkatli bir ifadeyle Mesih'i incelemeye başladım.

Bu fotoğraf, diğerlerine göre yeniydi, burada daha da büyümüşlerdi, Mesih'in suratındaki o gerçek coşku yavaşça solmuş, yerini yalancı, gergin bir tebessüme bırakmıştı. Bakışlarına yoğunlaştım. Gözlerinde hissettiğim korku da neydi böyle? Gergin bir ifadeyle elimle ağzımı ovuşturdum ve tekrar baktım. Aaron ilk zamanlardaki gibiydi, bir an önce fotoğrafın çekilmesini bekliyordu, en başından beri fotoğraf çektirmekten hoşlanmıyordu ama Mesih, o farklıydı. O başka bir şeyler hissediyordu.

"Bu fotoğraf neden yırtık, bilmiyorum. Bu şekilde buldum ve heba olmaması için aldım." Mia gururla konuşmuştu.

Kesik bir soluk alıp kafamı salladım.

"Bunların fotoğraflarını çekebilir miyim?"

"Tabii." Zaten Mesih'in içerisinde olduğu çok fotoğraf yoktu. Onunkileri çekip albümü Mia'ya uzatacakken aklıma gelen diğer fikirle, geri çekip tekrar kapağını açtım. Bu fotoğraflarda Lisa da vardı, Mesih ve Lisa'nın elinde olmayabilirlerdi. Bu yüzden sabırla, her birini teker teker çekip albümü ona uzattım.

"Kahven soğudu," dedi Mia buruk bir sesle.

Kafamı sorun olmadığını belirtircesine iki yana sallayıp fincanı kafama diktim.

"Önemli değil." Tüm kahveyi tek seferde bitirip fincanı masaya koydum, aklım hâlâ albümdeydi. "Lisa'yla görüşüyor musunuz?"

"Kehanet'ten ayrıldığımızdan beri görüşmedik hiç?" Bu durumdan hoşlanmadığı bükülen dudaklarından, hüzünlenen bakışlarından anlaşılıyordu.

"Neden? En yakın arkadaşınmış, onu görmene engel olan nedir?"

Gergin bir soluk aldı, bakışları camla masa arasında dolandı durdu. Ne diyeceğini o da tam kestiriyordu, belki de ne kadarını bilmem gerektiğini kafasında biçiyordu.

"Lisa'yla ilgili ne biliyorsun?" Kararlı bir ifadeyle gözlerime bakarak sormuştu.

"Ben..." Çekimser bir tavırla elimi savurdum. "Biliyorsun işte, konuşma sıkıntısı olduğunu biliyorum sadece." Lisa konuşamıyordu, bunun doğuştan geldiğini söylemişlerdi, sadece bu kadarını biliyordum.

Bakışları küçümsercesine kısıldı.

"Bunu kastetmemiştim."

"Affedersin."

Omuz silkti.

"Lisa savunmasız, kırılgan, neşelendiğinde etrafa ışık saçan beyaz bir melek gibidir." Arkadaşını anlatırken gözleri hayranlıkla parlamıştı. "Kırılganlığı yüzünden, uzun süre önce güçsüz düştüğünü biliyorum sadece. O neşe saçan kız gitmiş, yerine ışığı sönen ruhsuz bir peri kızı gelmişti sanki. yani en son gördüğümde öyleydi. Sonra da bir daha benimle görüşmek istemedi, yani hiç kimseyle. Melikşah onu Kehanet'ten götürdü." İç çekti, dudakları büzüştü. "Bu yüzden çok sıkıntı çektim, o benim en iyi arkadaşımdı ve o zamandan beri, bir daha hiç en iyi arkadaşım olamadı." Gözleri doldu, sol gözünden sızan bir yaşı elinin tersiyle sildikten sonra iri gözlerini üzerime dikip heyecanla, "Onu hiç gördün mü? Şu anda nasıl gözüküyor?" dedi.

Elimle suratımı ovuşturup, derin bir soluk alarak sırtımı dikleştirdim.

"Çok güzel." Ve dediği gibi, ruhsuz, ürkek bir peri kızını andırıyordu.

Hülyalı bakışlara daldı, sevinmişti. Lisa'yla ilgili ufak da olsa bir ayrıntı bilmek, ona yetmişti.

"Biliyor musun? Bazı tavırların Lisa'yı andırıyor," dedi Mia.

Kaşlarım hayretle kıvrıldı ve merakla ona doğru sokuldum, hangi yönlerimin Lisa'yı andırdığını bilmek istiyordum.

Hangi tavırlarım?"

Gözlerini tavana diktiğinde yüzünde yine o tanıdık tebessüm oluşmuştu.

"Sıcakkanlılığın, ışık saçan bakışların... Göz renginiz çok farklı olsa da o da ışık saçardı." Çenesini indirip bana baktı. "Gözlerin birer fener gibi, baktığın her yeri aydınlatıyor, ikinizde de aynı ürkek ifade var. Belki de bu yüzden seninle arkadaş olmak istedim." Burukça gülümsedim. "Vakit kaybetmeden Lisa'yla tanışmalısın, Elis."

Kafamı salladım.

"Seninle de görüşmesini sağlayacağım."

Gözleri kocaman aralandığında bana minnettar bakışlarla baktı.

"Çok güzel bir iyilik yapmış olursun," deyip, ellerini kaldırıp anlamlandıramadığım biçimde kıpırdattı. "Eğer onu görürsen bu hareketleri tekrar et."

Kaşlarım çatıldı.

"Beni duyamıyor mu?"

Mia kahkaha atarak kafasını onaylamaz anlamda salladı.

"Hayır, bu sadece ikimizin arasında sessiz bir sır. Küçükken bulmuştu, o anlar."

Selenay'a bakarak tebessüm ettiğimde o da gülümsüyordu. Lisa beni duyabiliyordu ama ben onu duyamıyordum, bu yüzden onu anlamak için çaba sarf etmem gerekiyordu.

"Ben, onunla konuşmak için hazırlanmak istiyorum."

Suratında sevecek bir gülümseme belirdi.

"Mesih gerçekten de sana sahip olduğu için çok şanslı. Telefonuna bunun için en uygun videoları ve bilgileri atacağım. İnternette beden diliyle ilgili birçok dosya olabilir, bu sayede doğru bir şekilde ilerlersin, Lisa'nın dediklerini o zaman daha iyi anlarsın."

"Teşekkür ederim Mia, bizim artık gitmemiz gerekiyor, bu akşam dönüyoruz."

Kaşlarını çatarak yüzünü ekşitti.

"Bu gerçekten de berbat bir haber ama neyse ki telafisini yapacağım." Kalkarak bizi geçirdi.

"Kesinlikle, iadeiziyaret yapman gerekiyor." Ona sıkıca sarıldım, aynı şekilde karşılık verdikten sonra benden ayrıldı.

"İlk başta bir yelloz olabileceğini düşünüyordum," dedi Selenay. Kaşları havalandığında Mia'nın *yelloz* kelimesinin karşılığını aradığını biliyordum. "Her neyse, ilk gördüğüm an sana ısındım ama şu Ural denen tipe de dikkat et." Mia'yı kendine doğru çekerek sarıldı. "Çok safsın Mia, biraz dikkatli ol ve biz yanında yoksak içme, tamam mı?"

Mia kıkırdadı.

"Artık siz varken de içmeyi düşünmüyorum."

Mia bizi köşkün dışına kadar geçirdi ve ona birer kez daha sarılıp el sallayarak oradan ayrıldık. Oradan ayrılmıştık ama bir yanım Mia'yla kalmaya devam etmişti. Ağabeyi bana göre, her ne kadar bir pislikten farksız olsa da Mia'yı onunla aynı kefeye koymamış, onu olduğu gibi görmeyi başarmıştım. Aaron da belki, benim Mesih için ne ifade ettiğimi bilseydi bana karşı bu şekilde yaklaşmazdı. Bir oyun gibi görmüş, benim de hoşlanacağımı düşünmüştü. Diğerlerinin de söylediğine göre Mesih'in yanında daha öncesinde birini hiç görmemişlerdi, Mesih'in birine değer vereceğini düşünemediği için belki de bu kadar çok ileriye gitmişti.

Eve geldiğimizde Mesih'le Alaz'a ait olan valiz kapının önünde duruyordu. İçeriye bakınıp birkaç kez seslendik, karşılıksız kalan çağrıların ardından evde olmadıklarını anlamıştık. Selenay'la rahatça valizlerimizi hazırlayıp eşyalarımızı toparladık ve her ihtimale karşı bir şey unutup unutmadığımızı kontrol ediyorduk. Bir yandan da Selenay'ın ses sistemine yansıttığı Michele Morrone'nun "Watch Me Burn" şarkısını dinliyorduk. Sesi sona kadar açtığı için tüm evde

şarkı sesi yankılanıyordu. Selenay dans ederek koltukların altına baktı. Ardından doğruldu ve salsa yaparak masanın arkasını, televizyon ünitesini ve yastıkların altını kontrol etti. Kahkaha atarak onu izledikten sonra düğmeye basarak şarkıyı kapattım.

"O kadar şapşal görünmene daha fazla dayanamadım." Suratını buruşturdu. Kapı sertçe yumruklanınca yerimden sıçrayarak Selenay'a döndüm. "Bu kim be?"

"Ne bileyim, açsak mı?" Kapı şiddetle yumruklanmaya devam edince yerimden tekrar sıçrayıp, koşarak kapıya gidip kapının arasından tedirginlikle kafamı çıkarttım ve irice açılan gözlerle karşımdaki adamlara baktım. Mesih ve Alaz yağmurdan sırılsıklam olmuş bir şekilde, kapıda bekliyorlardı. Çatık kaşları ve sert çehrelerinden anlaşılacağı üzere oraya yeni gelmemişlerdi. Mesih, yüzüne eklenmeye devam eden yeni yağmur damlalarını avcuyla geri iterek tepesine doğru yatırdığı ıslak saçlarının arasına sıkıştırdı.

Aralanan dudaklarımla arkalarına, sağanak bir şekilde yağmaya devam eden yağmura bakakaldım. Müzik çaldığı ve perdeler çekili olduğu için yağmurun yağdığını hiç fark etmemiştik.

"Yağmur yağıyor," diye mırıldandım ve gözlerim Mesih'i buldu.

"Haber için teşekkürler tatlım."

"Bizi içeri alacak mısın Elis, yoksa bir süre daha mı ıslanmamız gerekiyor?" Alaz tıslayarak konuşunca aklım yerine gelmiş olacaktı ki geri çekilip içeri girmelerine izin verdim.

"Bu ne hâl, neden anahtarı kullanmadınız?" dedi Selenay.

"Bebeğim, bugün ne kadar zekisiniz böyle," dedi ve masanın üzerindeki anahtarı kaldırarak bize doğru salladı. Selenay'la bakışlarımız buluştu ve ardından kendimizi tutamadan onların agresif ve gergin suratlarına bakarak kahkaha atmaya başladık.

On Dördüncü Bölüm

"Aslında, ait olmak için bir köşe aradığın bu dünyadan çok daha fazlasısın."
Şule Terzi

Bölüm Parçası: KALEO, "Way Down We Go"

"Teşekkür ederim," Mesih'in üzerinden uzanıp, hostesin uzattığı suyu alarak yerime kuruldum. "Daha ne kadar kaldı?" Mesih kuruyan saçlarını eliyle düzelterek bana yandan bir bakış attı.

"Saatlerdir uçuyor gibi konuşuyorsun?" Omuz silktim, cevap vermeyince devam etti: "Yirmi dakikaya inmiş oluruz." Kafamı sallayarak elimdeki kitaba yoğunlaştım. "Ne okuyorsun?"

"*Psikopat Mafya* diye bir kitap."

Umursamaz bir tavırla omuz silkip koltuğuna iyice yaslanarak dikkatini tavana verdiğinde Kehanet'e gidiyor olmamız ve aklıma gelen Şeyda'nın son zamanki durumları zihnimde canlanınca kitabı kapatarak Mesih'e doğru döndüm:

"Sana bir şey soracağım." Duruşunu değiştirmedi. "Ama bana karşı dürüst ol." Rahatsız edilmekten hoşlanmadığını belirten bir soluğu burnundan bırakıp kafasını kaldırarak *konuş*, der gibi yüzüme baktı. "Arel Şeyda'yı aldatıyor mu?"

Kaşları çatıldı, biraz düşündü ve "Bilmiyorum," dedi.

"Bak, bu gerçekten de önemli tamam mı, eğer bir şey biliyorsan bana söylemek zorundasın." Kaşı mânidar bir havayla havalanınca kafamı salladım. "Evet, söylemek zorundasın."

"Bilmediğimi söyledim, Elis. Ve ben kimsenin kefili değilim. Bilmeden, yaptı veya yapmadı diye fikir yürütmem." Konuşurken dudakları tiksinircesine kıvrılmıştı. Tam olarak neyin midesini bulandırdığını anlayamasam da *aldatmanın* olmasını umdum.

"Tamam, o zaman duyarsan bana söyler misin?"

Gözlerini devirdi.

"İnsanların işine burnunu sokmaktan vazgeç, İris." Omuz silkip kollarımı göğsümün altında bağlayarak sırtımı koltuğa yasladım. En yakın arkadaşlarımdan birinin mutsuzluğu söz konusu olduğunda bir şey yapmadan nasıl durabilirdim ki? Çok beklerdi. Onun gibi yapıp kafamı yukarı dikerek koltuğa yaslandım. Ağrılarıma artık alışmıştım ve bazı yerlerin acısı neredeyse tamamen geçmişti.

"Orion ne yapıyordur acaba?"

Kendi kendime mırıldandığımda Mesih cevap vermemişti, belki de hâlâ yağmur yediği için bana biraz kızgındı.

***

Bizim sokağa girdiğimiz an kalbim heyecanla atmaya başladı. Kocaman açılmış gözlerle ve hayranlıkla, gecenin örttüğü sokak lambalarının bazılarının aydınlatmasıyla gözüken apartmanımıza baktım. Ne kadar olmuştu, belki de iki hafta. Çok fazla olmasa da benim için belki de asırlara bedeldi. Hevesle arabadan inip valizimi aldım. Kehanet'in o tanıdık sokakları, arkadaşlarım, hepsini çok fazla özlemiştim.

Mesihler bizi bırakıp kendi evlerine döndüklerinde Şeyda'ya sürpriz yapmak istediğimiz için haber vermeden gelmiştik. Yukarı kata çıkıp anahtarla kapıyı açtığımızda içerisi karanlıktı.

"Sessiz ol, uyanmasın," dedim Selenay'a.

"Tamam." Aynı şekilde fısıldayarak karşılık verdi, gürültü yapmamaya özen göstererek içeri girdik.

"Sonunda, gerçekten!"

"Şeyda uyuyor galiba," dedi Selenay.

"Umrumda değil, çok özledim, gidip göreceğim hemen." Üstümdeki ceketi ve çantayı çıkartıp askılığa astıktan sonra, Şeyda'nın odasına doğru usul adımlarla ilerleyip kapısını açtığımda karanlık odada uyuyan bir Şeyda bekliyordum ama kesinlikle bu görüntüyü beklemiyordum.

Kapı aralanınca irkilerek bana doğru döndü, beni görünce rahatlayarak bir soluk bıraktı. O rahatlasa da ben rahatlayamamıştım. Makyaj masasına oturmuş, akan gözlerini bir yandan siliyor, bir yandan da bir şeyler sürüyordu.

"Şeyda, sen ne yapıyorsun?"

Hayretle aralanan dudaklarımı sonunda kıpırdatıp konuştuğumda o da ne diyeceğini şaşırmıştı. Ağlamaktan şişmiş gözleri, zayıf düşmüş bedeni, özensiz ve karışık duran saçları, bu bizim Şeyda mıydı? Aradığımız zaman telefonu olabildiğince iyi açan, sürekli sorun olmadığını söyleyen ancak döndüğümüzde birkaç meseleden bahsedeceğini belirten Şeyda mıydı? Birkaç mesele dediği şeyler mi onu bu hâle getirmişti. Bir anda kendimi yanında, yerde bulduğumda ona her ne olduğunu bilmesem de canım acıyordu. Buğulu gözlerini gözlerime diktiğinde ikimiz de yerdeydik. Bütün makyaj malzemelerini yere atmış, boy aynasında makyaj yapmaya çalışıyordu. İstemsizce gözlerim dolduğunda mideme kramplar girmişti hissettiklerim yüzünden. Elini tuttuğum an kasıldı.

"Ben gidiyorum Elis." Bu, kesinlikle ondan duymayı beklediğim en son şey olabilirdi.

"Ne, nereye gidiyorsun?"

Derin bir soluk aldı ve bileğindeki bilekliği yere fırlattı. Onu Arel vermişti.

"Biraz buradan uzaklaşmaya gidiyorum, boğuluyorum burada." Ürkütücü bir sakinlikle konuşmuştu.

Ne yapmam gerektiğini bilmediğim için ellerini tutarak onu kendime odaklamaya çalıştım. Hangi ara birbirlerine bu kadar uzak düştüklerine aklım ermiyordu bir türlü.

"Şeyda, bana bak, ne oldu, neden gitmeye karar verdin söyle."

"Galiba biri var, emin değilim." Gözlerimde büyüyen endişe tohumlarını fark eden bakışları puslu bir hâl aldı. Altdudağımı dişleyerek kendimi toparlamaya çalıştığımda acıyla gülümsedi. "Sen de öyle düşünüyorsun."

"Şeyda, hayır! Lütfen, tepkilerimden anlam çıkartma, ben hiçbir şey düşünmüyorum."

"Uyandırdın mı sa..." Kafamı kaldırarak içeri giren Selenay'a baktım, bizi gördüğü an ayakta öylece kalakaldı. "... nyı" diyerek kelimesini tamamladı ve korkuyla üzerimize kapandı. "Ne oluyor ulan, Şeyda, ne oldu sana böyle?" Selenay sertçe yutkunduğunda boğazındaki kuruluk sesine kadar yansımıştı. Az önceki enerjik hâli birden çekilmiş, yerine neredeyse ağlayacak olan, korku dolu bir ifade bürünmüştü.

"O kadar kötü mü görünüyorum?" dedi kendi kendiyle melankolik bir biçimde dalga geçerek.

"Şeyda, biri bir şey mi yaptı söyle hemen!" Selenay'ın korkusu giderek şiddetli bir öfke patlamasına dönüyordu, şu an Şeyda ne istese yapabilirdi. Sakin kalması için boğazımı temizleyerek kolunu sıkıp ona uyarı dolu bakışlarımı attım. Dişlerini sıkıp, saçlarını savurarak derin soluklar alıp sakin kalmaya çalıştı. "Sakin ol, her ne olursa olsun, kendini bu kadar harap etmen doğru değil," dedi Selenay.

Kollarından kavrayıp onu kaldırmaya çalıştım, Şeyda'yı ilk defa bu kadar yıkılmış bir hâlde görüyordum. Odaya girdiğimde gözyaşlarını temizlemeye çalıştıkça akan damlalar, aklımdan gitmiyordu bir türlü. Onu bu hâle getirdiği için Arel'i kesinlikle tekmeleyecektim.

"Ne yapmalıyım, hiçbir fikrim yok."

"Önce, bize her şeyi anlatmayı denesen?"

Kafasını geriye yatırarak dudaklarından sıkıntı dolu soluklar bırakıp hayıflandı.

"Sorunda bu, hiçbir şey yok. Bu yüzden canım sıkılıyor."

"Yani?" Selenay'ı çimdikledim.

"Yani iki yabancı gibi olduk. Benimle ilgilenmiyor, doğru düzgün konuşmuyoruz bile."

"Bu yüzden, sen de başka bir şehre gitmek istiyorsun, öyle mi?" dedi Selenay dünyanın en saçma şeyini söyler gibi.

"Evet."

Selenay gözlerini devirdi.

"Şeyda, sen salak mısın? Konuşsana onunla, o konuşmuyorsa sen konuş, belki bir derdi, sıkıntısı vardır?" Biraz sert bir dil kullansa da haklıydı.

Şeyda tekrar sıkıntıyla soluklarını verdi ve bize kırılgan bir ifadeyle baktı.

"Korkuyorum..." Ona bakmayı sürdürdüğümüzde devam etti. "Kafamdakilerin gerçekleşmesinden çok korkuyorum."

"Bu yüzden de Arel'i terk ediyorsun?"

Şeyda, Selenay'ı öldürecek kadar öfkeli bir nefretle baktı, onu zorlaması hoşuna gitmemişti.

"Bilmiyorum işte, anlasana boğuluyorum. Burada sağlıklı düşünemiyorum ve o da hiç yardımcı olmuyor!"

"O zaman ne olacak peki? Seni şu an otogara mı götürmemiz gerekiyor?"

"Selenay!" Elinin tersiyle elimi itti.

"Bir dakika, dur Elis!" Kırmızı gözlerle ona bakan Şeyda'ya döndü tekrar. "Söylesene Şeyda, seni otogara mı götürmemizi istiyorsun, gerçekten de gitmek istiyor musun?"

Öfkeyle gözlerini yumdu, dişlerini sertçe birbirine bastırdı, derin soluklar aldı ve iki eliyle suratını kapatarak bağırdı.

"Hayır!"

"Harika, o zaman onunla konuşmaya gidiyorsun, civciv, hemen!" Şeyda ateşe değmişçesine geri sıçradığında Selenay suratını kavrayarak yumuşak bir sesle, "Korkma," dedi. "Kötü şeyler duymaktan korkma. Olabilir, anladın mı, seni aldatmış da olabilir ya da çok farklı meseleler de çıkabilir işin içerisinden. Ben kaldıramam diye korkup kaçma, sen onunla

beraber doğmadın, yalnız başına geldin hayata, bu yüzden korkaklık etme, sen güçlü bir kadınsın, kendine inan."

Şeyda'yla birlikte dikkatle Selenay'ı dinlediğimde ben de etkilenmiştim. Doğruyu söylüyordu. Ne olabilirdi ki? Her kim olursa olsun, her birimiz sıradan insanoğullarından biriydik ve yüz yıl sonra hiçbirimiz burada olmayacaktık. Sonsuz diye bir şey yoktu, kimseye muhtaç değildik çünkü bu dünyaya tek başımıza gelmiştik.

"İnan bana bunu sadece Arel üzerinden söylemiyorum, Arel kim ki? Belki hayatının aşkı, belki de sana birçok tecrübeyi edindirecek olan kişi. Bu yüzden hiçbir zaman korkma, her zaman öğrenerek kârlı çıkacaksın. Bu dediklerim tüm insanlık için geçerli anladın mı, herkesin başına geliyor..."

"Yanlışı görmeyene doğrunun önemi kalmaz."

Kendi kendime mırıldandığımda Şeyda burukça gülümsedi.

"Sizi çok özlemiştim." Bir kolunu bana, diğerini de Selenay'a doladı.

Saçlarını öpüp sırtını okşadım.

"Korkma, olur mu? Her ne olursa olsun beraber atlatacağız. Eğer gerçekten biri varsa da kıçına tekmeyi atacak daha sonrasında da günlerce ağlayacağız, ama en sonunda da aşarak unutacağız, tamam mı?"

Kafasını salladı, bir süre daha o şekilde kaldığımızda vicdanım içimi sızlatmaya başladı. Ben kilometrelerce ötede günümü gün ederken arkadaşım burada, tek başına acılarıyla cebelleşiyordu. Üstelik Selenay da gelmişti ve Şeyda tek başına kalmıştı. Keyfimizi bozmamamız için bize hiçbir zaman telefonlarda ağlamamıştı. Titrek bir soluk alıp geri çekildiğinde yaptığı tüm makyaj akmış, şiş gözleri tamamen ortaya çıkmıştı.

"Peki ya başka biri yoksa?" dedi büyük bir umutla.

"O zaman da yanına gelip özür dileyecek." Şeyda'nın suratında garip bir ifade oluştuğunda gözlerinde birçok tedirginlik görebiliyordum.

"Elis, onun eskisi gibi olduğunu hissetmiyo[illegible] gelmeyecek sanki..."

Sertçe yutkundum.

"Saçmalama, tabii ki öyle olmayacak ki olacaksa bile, bunu aşacağız daha fazla belirsizlikle yaşayamazsın." Yatak tan kalkıp ışığı açarak saate baktım. "Saat daha on iki, Arel bardadır, gidip yapalım şu işi."

Şeyda dudaklarını büzerek saçını önünden çekti.

"Birkaç gün sonra gitsek? Gözaltlarımı makyajla bile kapatamıyorum, yüzüm mutasyona uğramış gibi."

Dudaklarımda hafif bir tebessüm oluştu. Ona doğru yaklaşıp yatağın ucuna tekrar oturdum. Elimi yanağına koyarak kafamı ona yaklaştırdım.

"İnsanların sana yaptıklarını gizleme, bırak görsünler. Görsünler ki bir daha yapamasınlar. Eğer gördüğü hâlde yapmaya devam eden biri varsa işte o zaman gizlemekten de ötesini yap, karşındakinin ne kadar adi biri olduğunu gör ve iyileş, işte o zaman güçlü bir kız olursun."

Konuşmam bitene kadar, her dediğimi büyük bir dikkat ve önemle dinledi, Selenay sırtımı sıvazladı. Şeyda'yla biraz daha konuşup onu duşa gönderdiğimizde Selenay'la tedirgindik. Çok iyi bir şey yapmıyor olsak da bu, Şeyda için daha sağlıklıydı. Beklemek insanı sürekli yıpratırdı, yorardı. Sonucu iyi ya da kötü olsa da bir an önce bununla yüzleşmeliydi.

Şeyda'nın saçlarını güzelce tarayıp kuruttuktan sonra üzerine siyah bir eşofman takımı vererek onu giydirdik.

"İlk defa Şeyda bizi giydirmiyor da biz onu giydiriyoruz."

Selenay'ın sözlerini işitince kıkırdadım.

"Evet, Şeyda'yı ilk defa giydiriyoruz."

"Üzerimdeki eşofmana bakılırsa son olacak herhalde."

"Gözlerimi devirdim.

"Yapma ama artık evde giydiklerimizi sokağa uyarlıyoruz, oversize rüzgârına bizimle birlikte kapıl lütfen."

"Tamam, tamam benim de hoşuma gitmiyor değil g[illegible] ten," diye itirafta bulundu.

"Sonunda Elis ve benim gibi rahatlığın kölesi olan insanlar için getirdiler şu modayı, nasıl mutluyum anlatamam. Bakkala giderken pantolon giymek zorunda kalmıyorum artık, pijamayla bile çıkabiliyorum." Selenay'ın bu konuyla ilgili hissettiği mutluluğa kesinlikle inanmıştık.

"Her neyse, oyalanmayın da çıkalım hadi."

Çantalarımızı alıp evden çıktığımızda, Kehanet'e dönerken uçakla kısa sürede gelmiş olsak da günün yorgunluğuna eklenen o yol yorgunluğu da biraz canımı sıkmıştı. Yine de yorgunluk durumum, kesinlikle, Şeyda'dan önemli olmadığı için önemsemedim.

Barın önünde durduğumuzda onda olan tedirginliklerin aynısını yaşıyordum. Şeyda benim için arkadaştan öteydi, çok değerliydi. Bu yüzden hiçbir zaman üzülmesini istemezdim. Zaten geçmişte yeterince kırgınlık yaşamıştı, o mutlu olmayı hak ediyordu. Derin bir nefes alıp içeriye girdiğimizde kolumdaydı, fark ettirmemeye çalışsa da titriyordu, yolda gelirken ortamı dağıtmak için Selenay'la sürekli sohbet açıp gerginliğimizi atmaya çalışsak da aklımız gün gibi de buradaydı, sürekli neler olacağını tartıyorduk kafalarımızda.

Alaz'ın mekânından içeri girdiğimizde boğazımı temizledim, Arel genelde burada olurdu. Şeyda sadece önüne bakıyordu. Yanlış bir şey görmekten öylesine çok korkuyordu ki onun yerine etrafı ben kolluyordum. Azalan kalabalığı yararak kenara, genelde durduğumuz masaya geçtik. Kafamı kaldırdığım an Arel'i gördüm.

Bakışlarımı üzerlerinden çekerek bizimkilere doğru fısıldadım.

"Bir kız ve bir erkekle duruyor, köşedeki masada." Şeyda tepki vermedi. Birkaç adım atıp barmene sipariş verdiğimde Arel bizi fark etmişti, masaya döndüm. "Bizi fark etti, birazdan gelir."

Kendimden emin bir şekilde konuşmuştum. Şeyda nedense bu şekilde düşünmüyordu. İyice sıkıntı basmıştı ifadesini.

Göz ucuyla Arel'e baktığımda, kafasını önüne çevirip hiçbir şey olmamış gibi muhabbetine devam ettiğini gördüm. O an sinirle masalarındaki siyah, uzun saçlı kızın kafasını masaya gömesim gelmişti. Arel'e iyice gıcık olmaya başlamıştım. Bir diğer arkadaşı da sakalı kendinden büyük, beyin yetmezliği çeken bir tipti. Tanıyordum bu çocuğu. Kendini zeki sanan, kızları aptal gören aşağılık bir herifti. İlk başlarda Arel gibi birinin neden bu düşük seviyeli bir adamla arkadaşlık kurduğunu anlamasam da şimdiki tereddütlerimle beynimde tek bir şey yankılanıyordu: *Bana arkadaşını söyle, sana kim olduğunu söyleyeyim*, teorisi.

"Şeyda, lavaboya gitsene, en azından peşinden gelir ve konuşma fırsatınız olur."

İç çekerek kafasını salladı.

"Ben de onu düşünüyordum."

"Lavabo için önlerinden geçmek zorunda kalacaksın ve o da seni görünce gelecek. Kesinlikle, ona gününü göstermeden gelme," dedi Selenay.

Kafasını sallayarak çantasını aldı.

"Tamam."

Şeyda yanımızdan ayrılınca avını kollayan bir avcı edasıyla onları izliyordum.

"Yanındaki tiplere acayip ayar oldum," dedi Selenay, sinirden bacağını titretiyordu.

Arel, top sakal ve uzun saçlı kız Şeyda'nın yanlarından geçtiğini fark etmişti. O uzun saçlı kızın bakışlarında, sinirlerimize daha da fazla dokunan iğrenç bir ifade vardı. Arkadaşıma öyle baktığı için kafasını mermer masaya geçirmek istiyordum.

Ve Arel... İkimizi de bozguna uğratarak Şeyda'ya önce göz ucuyla bakmış, ardından da umursamadan önüne dönüp muhabbetine devam etmişti. Birden ayaklanınca heves-le dudaklarımı araladım, yanındakiler de kalktı ve beraber mekândan çıktılar.

Nöbet geçirmiş gibi titremeye başladım. Kocaman açılan gözlerim hâlâ gördüklerine inanamıyordu. Arel, Şeyda'yı bu saatte barda sorgulamadan bırakıp, defolup gitmişti.

"Selenay, ben yanlış mı gördüm, gözlerimde bir sorun var herhalde?" Kendi kendime konuştuğumda öfke tüm bedenimi etkisi altına almıştı.

"Ben de aynısını gördüm galiba," dedi sayıklar gibi.

Arel, pislik herifin tekiydi. Şeyda o kadar kötü bir durumdaydı ki önünden başka hiçbir yere bakamıyordu. Gittiklerini fark edememişti. Dolu dolu olan gözlerle önümde durduğunda kilitlenmiştik birlikte.

"O gitti değil mi?" Güçlükle konuşmuştu. Kafamı salladığım an, aynı anda birçok damla gözlerinden süzülerek akmaya başlamıştı. Gözlerini yere indirdiğinde karşımda gözkapaklarına kadar kırılan bir Şeyda duruyordu. Yaşlarını titreye titreye akıttığında ona sıkıca sarıldım. Her şeyin düzeleceğine inanmasını istiyordum.

"Evet, gitti." Arel'in ne yaptığını merak ettiğim için bir an önce diğerlerine haber vermek, bu konu hakkında bir çıkar yol bulmak istiyordum, iş artık bizden de çıkmıştı. "Şeyda gel eve gidelim, bizimkilere haber verelim, gelsinler, bu iş böyle olmayacak."

"Elis, ben daha önce hiç bu kadar çok aşağılanmamıştım."

Hıçkırmaya başladığında Selenay küfretti. Galiba çok da iyi bir halt etmemiştik. Ne demişti Mesih?

Başkalarının işine burnunu sokma, İris.

Bu adam neden daha sonrasında hep haklı çıkıyordu!

"Yürü eve gidiyoruz."

Şeyda'ya yardımcı olarak onu mekândan çıkardık. Kapının önünde Selenay'ın çağırdığı taksiyi beklerken gözüme kaşları çatık bir şekilde bizi izleyen Azad çarpmıştı. Dışarıdaki serin rüzgâr üzerimizden akıp giderken saçlarımız birbirine karışarak bir savaş içerisine girmişti. Şeyda onu görecek hâlde değildi, kimseyi görecek hâli yoktu daha doğrusu...

Azad, hiddetli adımlarını sıralayarak üzerimize doğru gelmeye başladığında boğazımda bir yumru oluşmuştu. Şeyda'yı kendime daha kuvvetli çekerek taksilerin beklediği yere yürümeye devam ettim, daha fazlasını kaldıracak, daha fazla yıpranacak hâlde değildi. Selenay da arkamızdan yürüyordu, ona ulaşmasını ikimiz de istemiyorduk.

"Şeyda!"

Azad, hiddetle bağırdığında içimden bir mucize gerçekleşmesi için dua ediyordum. Şeyda duyduğu sesle kaskatı kesilirken kırgın gözlerine saf bir öfke yerleşmişti, daha fazla titriyordu. Gözlerini kısarak kafasını kaldırıp gelene baktı, içinden gelmemesini dilediğini biliyordum. Azad gelip onu ellerimden aldığında refleksle bağırdım.

"Bırak! Ona dokunma sakın!"

Burnundan verdiği duman bendim, sanki derin bir öfke dalgasıyla beni soluyordu. Çatık kaşlarının ardından gönderdiği bakış beni yere mıhlasa da arkadaşımı onun ellerine bırakamazdım. Şeyda'yı çekmeye çalıştığımda tısladı.

"Kes sesini."

Zorlukla yutkundum. Selenay ince parmaklarıyla onu itekledi.

"Duymadın mı, siktir git!"

"Git buradan Azad, seninle uğraşacak hâlde değiliz!"

Azad Şeyda'nın suratını inceledikten sonra çenesinden sertçe kavrayarak kendisine kaldırdı.

"O, seni bu hâle getiriyor." zehir gibi akmıştı sözler ağzından. Bakışları yüzünü delip geçerken devam etti: "Görüyor musun?"

"Ne önemi var?" Hissettiği tüm öfke ve kırılganlıkla bağırmıştı. "Bunun ne önemi var, lanet olasıca! Zamanında sen çok daha fazlasını yapmadın mı?"

Azad tokat yemiş gibi olmuştu. Gözleri hipnoz olurcasına gözlerindeyken sert bir soluk aldı, çene kasları seğirdi.

"Ben her zaman çok daha fazlasını yaparım." Tüm hiddetiyle haykırmıştı gerçeği. Azad her zaman böyleydi ve böyle kalacaktı. Ondan merhamet beklenemezdi.

Şeyda acı çekercesine sızlandı.

"Biliyorum..." Çenesini, onun ellerinden sertçe çektikten sonra bakışlarıyla birbirlerini doğramaya devam ettiler. "Ama inan, seninki kadar çok acıtmadı." İç çekerek ufak bir hıçkırık kaçırdı ağzından. "Çünkü sen bir boksun!" Selenay bağırarak Azad'ın omzuna vurdu.

Şeyda, suçsuz bir çocuğun annesine yalvararak bakan gözlerini üzerime dikti.

"Yalvarırım gidelim." Dudaklarımın kenarları aşağıya doğru kıvrılmıştı. Şeyda'yı bu hâlde gördükçe parçalara ayrılıyordum, kalbimdeki sızıyı bastıramıyordum. Onu kolundan kavrayıp sökercesine azap meleğinden aldıktan sonra yolumuza devam ettiğimizde arkamızdan aldığı sert solukları hissedebiliyorduk. Sislenen kara havanın ardından iki çocuk gibi çıkıyorduk sanki meydana. Ağlamamak için kıvrılan dudaklarımız, yıkılan hayallerimiz, hepsi gözlerimizdeydi.

Yine kalbimiz değil, ruhumuz kırıktı.

Ve en kötüsü de buydu.

Taksiye yerleştiğimizde ikimiz de cama bakıyorduk, Selenay ön koltuğa geçmişti. Günler öncesine dönmek istiyordum, Şeyda için, onu tamir edebilmek için. Mutlu olabilmesi için elimden gelen her şeyi yapmak istiyordum. Artık gözlerindeki tanıdık yaş dolma sızısını hissetsin istemiyordum. O sızıyı ben de çok iyi biliyordum. Önce etrafı yanıyor, sonra sıcak damlalar akıyordu. Yaşların kuruttuğu yanıklar oluşuyordu, yutkunamıyordun, eğer yutkunursan hıçkırıklara boğulacağını biliyordun çünkü.

Eve geldiğimizde Şeyda'yı yatağa sokup uykuya dalana kadar yanı başında bekledik. Uyuması biraz zaman alsa da neyse ki daha fazla dayanamayıp kendini bırakmıştı. Selenay'la odasından çıkarken yarın bu işi açıklığa kavuşturmamız gerektiğini söyledim. Artık bir kere bulaşmıştık, yarım

bırakmayarak bu işi bitirmeliydik. Arel gelmiyorsa Şeyda gidecekti, ne olursa olsun, ona olumlu veya olumsuz bir cevap borçluydu.

Ertesi gün öğle saatlerinde uyandığımızda kimsenin keyfi yerinde değildi. Selenay asık suratla dolaptan bir şeyler çıkartıyor, Şeyda'ysa koltukta oturarak boş gözlerle, elinde kumandayla televizyona bakıyordu. Ayaklarını önündeki masanın kenarına dayayıp, pijamasının kollarını çekerek avcunda sıkıştırdı.

Selenay'a doğru yürüyüp mırıldandım:

"Lidya'yı arayalım."

"Bu fikirden hiç hoşlanmadım ama katılıyorum."

Dolaptan çıkarttığı peyniri sertçe masaya vurunca içeriden telefonumu alıp ona hemen gelmesini belirten bir mesaj attım. Bize bir yararı dokunabilirdi. O Kehanet kurallarını daha iyi bilirdi.

Yaklaşık bir saatin ardından Lidya gelmiş, konsey oluşmuştu. Biz burada yokken Şeyda'nın yanında Lidya olduğu için o, konulara da hakimdi, neyse ki ona dün gece dışında bir şey anlatmak zorunda kalmamıştık. Bakışlarından anladığım kadarıyla o da Arel'den şüpheleniyordu, açıkça Şeyda'ya söyleyemese de bal gibi de şüpheleniyordu. Selenay'ın hazırladığı masaya oturduk. Şeyda o sırada tekrar kısa bir duş alarak yanımıza, ıslak bırakıp taramadığı saçlarıyla geldi ve masaya oturdu.

"Hasta olacaksın!" Selenay bir hışımla kalkıp elinde havluyla geri geldi ve Şeyda'nın kafasını söylenerek sardı. Tıpkı çocuğunu azarlayan bir anneye benziyordu, hâllerine istemsizce gülümsedim. "Giy şunları da, zatürreden gebermeyi mi planlıyorsun? Lidya ayağındaki pandufları çıkartarak Şeyda'nın çıplak ayaklarına doğru itti. Şeyda hareketsiz kalınca Selenay söylenerek eğilip ayaklarını giydirdi. "Kendine gel diyorum sana." Ardından yerine geri oturup, "Arel bunu ne zamandır yapıyor?" dedi, kafası atmıştı.

Şeyda omuz silkti.

"Bir ay oluyor, belki de geçiyor." Robot gibi konuşmuştu.

"Sen de bir aydır buna katlanıyorsun, ha?" Selenay elinde olsa Arel'i gırtlaklayacaktı. "Alaz aynısını bana yapsa çekmezini akıtırdım," dedi eli maşalı bir şekilde. Ardından bilmiş tavrıyla devam etti: "Onunkini de akıtacağız, seni böyle solduramaz."

Şeyda burukça tebessüm etti.

"İşte bundan emin değilim."

"Tam olarak emin olmadığın nedir?" Lidya bir ayrıntı yakalamıştı sanki.

"Arel'le eskisi gibi olmayı çok istiyorum ama o aynı değil, çok farklı, anladınız mı? Sanki bana hiç göstermediği bir yönü var ve ona büründü, bu acıtıyor." Hepimizin kafası karışmıştı.

"Onda neyin değiştiğini düşünüyorsun?"

"Tavırları... Bunun sebebi benden sıkılması olabilir."

"Senin gibi güzel bir kızdan sıkıldıysa eğer, beynine baktırmalı bence," dedim gözlerimi devirerek. Omuzlarını kaldırıp indirdi.

"Ben böyle düşünüyorum."

"Böyle olmayacak, ben gidip Alaz'ın ağzından laf alacağım. Olmadı, o herifi buraya getireceğiz ve adam gibi seninle konuşacak."

Selenay kendini tutamadan montunu alıp çıktığında, kalkıp sıcak su koydum. Bir şeyler içsek iyi olacaktı. Peşimden Lidya da gelmişti. Arkamı dönüp bir anda onu görmem, irkilmeme sebep olmuştu.

"Elis," dedi fısıltıyla.

"Ne oldu?"

Boğazını temizleyerek kollarını göğsünün altında birleştirdi.

"Benim bir fikrim var."

"Ne fikri?"

"Kimseye güvenmiyorum." Omuz silkti. "Bence bu konuyu biz, kesin bir yolla halletmeliyiz."

"O nasıl olacak?"

"Arel'in telefonuna bağlanmamız gerekiyor. Mesajlarını ve arama kayıtlarını kontrol etmeliyiz."

Gözlerim hayretle aralandığında ona, inanamaz bir ifadeyle baktım. Bu özel hayatı tacizdi resmen.

"Saçmalama Lidya, bunu yapamayız!"

"Yapabilecek bir arkadaşım var, istersen o halleder." Sertçe yutkundum hepimizin korktuğu bir şey vardı. Sonucundan, öğreneceklerimizden ilk defa korkuyorduk. Lidya ısrarla kolumu dürterek devam etti: "Bak, Arel Şeyda'yla konuştu diyelim ve barıştılar. Hepimizin içinde aynı dürtü yok mu? Hepimiz aldattığını düşünmüyor muyuz? Bundan emin olmak istiyorum."

Sıkıntıyla soluk verdim, elimdeki bardağı kenara bırakıp, avuçlarımı suratımdan sıyırarak saçlarıma daldırdım. Bu delilikti. Kötü, daha da beteri travmatik bir şekilde sona erebilirdi. Ama Lanet olası Lidya yine de çok haklıydı. Arel konuştuğunda bile ona tam olarak inanmayacaktım, Şeyda bir ay demişti, bu fazla uzun bir süreydi.

"Bilemiyorum, yani yapacak mıyız?" dedim can çekişircesine.

Kararlı bakışlarını gözlerime dikip kaşlarını kaldırarak, "Yapacağız," dedi. Kafamı salladım. "Birkaç bilgiye ihtiyacım var."

"Sor bana."

Lidya, bilgileri bahsettiği arkadaşına attı ve çocuk yarım saat beklememizi söyledi. Lidya'nın planına göre, Arel'in mesajlarını ilk biz öğrenecektik. Eğer bir şey yoksa Şeyda'ya okutmayacaktık ve yaptığımız bu rezilliği mezara gidene kadar kimseye anlatmayacaktık. Salona girdiğimde Şeyda ifadesini hiç değiştirmeden bitkin bir şekilde oturmaya devam ediyordu. Zil çalınca kapıyı açtım, Selenay gelmişti.

"Bir şeyler öğrenebildin mi?"

Ceketini çıkarttıktan sonra kendini koltuğa attı. Şeyda korku dolu bakışlarla onu izliyordu.

"Arel'in ailevi sorunlar yaşadığını öğrendim. Dün yanında gördüğünüz kızla da bir ilgisi yokmuş galiba, en azından Alaz öyle biliyor."

"Ailevi sorunlar mı?" Şeyda'nın sesi varla yok arasında duyulmuştu. "Bana hiç bahsetmedi."

"Aralarında bir şey yoksa ne diye götlük yaptı acaba?" Kendi kendine konuştu Selenay. Gözlerimi ona doğru belerttiğimde omuz silkti.

"Ne götlüğü?" Lidya anlamamıştı.

"Şeyda'ya göt gibi bakıyordu, aşırı tilt oldum." Kollarını göğsünün altında birleştirerek koltuğa yaslandı.

Tekrar Şeyda'ya baktığımda içi burulmuştu. Arel'in ailevi sorunlarının neler olabileceğini düşündüğü belliydi.

"Sorunları varsa benden kaçmak yerine neden bana anlatmadı ki? Beraber hallederdik. Kendini benden mahrum ettiği için onu nasıl affedeceğim."

Selenay histerik bir kahkaha attı.

"Siktiğimin çocuğu senden af dilemeden nasıl affedeceksin, merak ettim?" Sinirden dalga geçiyordu.

Uyarı dolu bakışlarımı Selenay'a sabitledim:

"Selenay, yeter!" Sabır dolu bir soluk alıp bakışlarını tavana dikti.

"Elis, gel biz atıştırmalık bir şeyler alalım, kahvaltıda da doğru düzgün bir şeyler yemedik." Lidya'nın sözlerindeki alt uyarıyı almıştım.

"Evet, hazır kaybedenler kulübü olarak toplanmışken, bir kızlar günü yapmazsak olmaz."

Bu sefer Lidya'yla ikimiz çemkirmiştik.

"Selenay!"

Öfkelendiği zamanlarda gerçekten de ufacık boyuna tezatlık oluşturacak şekilde sinirlenip kafayı bozuyordu. Lidya'yla

vakit kaybetmeden ceketlerimizi giyip, kapüşonlarımızı örtüğümüzde vakit ikindiyi geçiyordu. Hâlâ bunu yaptığıma inanamıyordum, her şeyden önce yasadışı bir iş yapıyorduk.

"Sana uyduğuma inanamıyorum." Dişlerimin arasından tısladım. Uğultulu havada sert ve emin adımlarla ilerlerken bu işin sonucundan fena hâlde korkuyordum.

"Bana atma şimdi"

"Her neyse, nerede arkadaşın?" Artık bir kere bulaşmıştık.

"İki sokak ötede, evin önünü bulamamış andaval."

İç çektim.

"Demek ki o kadar da zeki değilmiş."

"Belki de," dedi dudak bükerek.

Sokağın başında beliren arabanın kapısı yukarıya doğru açıldı ve içinden orta boylarda, etine dolgun, sakallı ve sevimli bir genç çıktı. Ona doğru ilerlediğimizde, "Selam," dedi, kafamı salladım.

"Hacker çocuk sensin demek." Tebessüm ettiğinde yanakları şişmişti. "Filmlerde genelde kaslı oluyorsunuz," diyerek göbeğini işaret edince kahkaha attı.

"Her şey filmlerdeki gibi değil maalesef, yani..." Kafasıyla arabasını işaret etti. "bir kısmı."

Lidya kollarını göğsünde birleştirerek heyecanla sordu.

"Okudun mu?" Tek kaşını kaldırdı.

"Biz özel hayata girmeyiz, iletileri sana atamadığım için telefonumu getirdim." Dudak büktü. "Yarın bana verirsin." Gülümseyerek bana döndü. "Bu arada, ben Ogeday." Kafasını eğdiğinde kulağındaki uzun, siyah küpe sallandı.

"Elis," dediğimde dudak büktü.

"Memnun oldum Elis." Lidya elindeki telefonu hızla alıp çemkirdi.

"Sağ ol ve def ol. Sonra görüşürüz." Beni de çekip yürümeye devam edince Ogeday arkamızdan kahkahalar atıyordu.

"Vay canına, çok havalısın Lidya."

"Seninle ajan olmalıyız tatlım, bu işi cidden iyi kıvırırız."

"Hayır, mümkünse bir daha seninle birlikte bir işin içinde olmak istemiyorum." Onunla kalktığımız işler ya yasadışı ya da yine yasadışı olurdu.

"Onu boş ver de gel şöyle, okuyalım hadi."

Sarı binanın arasına girdik. Telefonu açacakken elimle üzerini örttüm.

"Dur, şu an hazır hissetmiyorum." Korkudan midem ağrıyordu.

Buğulu bakışlarımı umursamayıp, elimi iterek telefonu açmaya çalıştı. Şifre kısmını görünce kısa bir küfür savurup kendi telefonundan Ogeday'ı aradı.

"Lidya!"

"Elis bir sus!" dediğinde kollarımı göğsümün altında bağlayarak onu izledim. Elindeki telefon çalmaya başladığında tekrar küfretti.

"İzin verseydin söyleyecektim."

Lidya homurdanarak küfür etmeye devam ediyorken, "Beni anıyorsun herhalde," diyen Ogeday belirdi. "Şifreyi söylemeyi unuttum ve sen de sormayı," dedi keyifle.

"Lanet olasıca şifren?"

Telefonu kaldırarak cırladığı için Ogeday, şansını zorlamadan şifreyi söyledi ve ortadan kayboldu. Sıkıntıyla soluklarımı bıraktım, hâlâ geri dönebilirdik. Bunu yapmamıza gerek yoktu. Telefonun tuş kilidini açtığında midem bulandı, kendimden iğrenmeye başladım, Şeyda'nın bile haberi yoktu.

"İğrenç bir şey yapıyoruz."

"Bu kadar ağlayacağını bilseydim sana sormazdım."

"Lanet olsun sana, tamam! Aç hadi."

Telefonu bana doğru kaldırdı.

"İlk nereden başlayalım?"

"Tabii ki de mesajlardan, hadi..." İç çektim.

İnce parmaklarını ekran üzerinde oynatarak mesajlara girdiğinde en üstte kayıtlı olmayan bir numara vardı ve biz attığı mesajları gördükçe yerimizden kıpırdayamadık. Telefonu

karıştırdıkça üzerimize ağırlık çökmüştü. Telefonun galerisini bile, çöp kutusuna kadar karıştırmış, her yerine bakmıştık.

"Galiba kendimden biraz utanmaya başladım." Arel'in telefonunda Şeyda'yı aldattığına dair en ufak bir kanıt bile yoktu.

"Bir şey olmalı, bir şeyler olmalı Elis, ben mi görmüyorum, dikkatli bak," deyip mesajları ve postaları tekrar kontrol ettiğinde sesledim:

"Bir dakika." Ona bakmasam da kafasını kaldırıp bana baktığını hissedebiliyordum. Elinden telefonu alıp posta kutusunu kontrol ettiğimde Aaron'un adını görmüştüm, e-postanın konu kısmında Mirel yazıyordu ama içeriği boştu, silinmişti. Kaşlarım istemsizce çatıldığında o an fark ettiğim benzerlik bana neredeyse küçük dilimi yutturacaktı. "*Arel, Mirel.*"

"Ne saçmalıyorsun Elis? Arel'in eşcinsel olduğunu sanmıyorum."

Elimi kaldırarak onu durdurdum.

"Sus bir dakika." Boşta kalan elimi dudaklarıma götürdüğümde bakışlarım etrafta geziniyordu. "İkisinin bir bağı olabilir mi? Selenay ailevi sorunları varmış derken Mirel'i mi kastetti, Arel bundan dolayı mı sorun yaşıyor?"

Kendi kendime transa girmiş gibi konuşmaya devam ediyorken Lidya dayanamadan, "Mirel kim? Çatlayacağım şimdi söylesene." dedi. Sabırsızlıkla kolumu dürtüklüyordu. Bıkkınlıkla soluğumu bırakarak kolumu ondan kurtarıp bir adım geri çekildiğimde, koyu kahverengi gözleri donmuş gibi üzerime sabitlenmişti.

Onu daha fazla meraklandırmamak için hızla, "Mesih'in elinde *Mirel hakkında* diye bir dosya var." Sessiz kalarak devam etmemi bekledi. "Burada da Arel'e mailden Mirel ile ilgili bir dosya gelmiş, isimleri çok benziyor, Arel'le bağlantılı olduğunu düşünüyorum." dedim.

Düşünceli bakışları etrafta dolandı.

"Kim ki bu Mirel?" İçimde büyüyen heves balonu Lidya'nın onu tanımamasıyla patlayarak her yere sıçratmıştı. Bir ihtimal onun tanıyor olabileceğini düşünüyordum.

"Yani, şimdi Arel Şeyda'yı aldatmıyor mu?"

Elimdeki telefona bakıp omuzlarımı silktim.

"Elimizdeki telefona göre öyle gözüküyor."

Suçlu bakışları gözlerimle buluştuğunda aynı şeyi düşünüyorduk.

"Şeyda'ya söylemeli miyiz?"

Her ne kadar bunu itiraf ederken yerin dibine girecek olsam da yüzümü buruşturarak kafamı salladım.

Evin yolunu tuttuğumuzda ellerim terlemeye başlamıştı. En yakın arkadaşımızın sevgilisinin telefonuna girip mesaj ve posta kutusuna baktığımızı itiraf edecektik. İçimden *bari Şeyda'nın rızasını alsaydık,* diye geçirmeye başlamıştım. Saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırarak iç çektim, Mesih haklıydı. Başkalarının işine burnumu sokmaktan vazgeçmem gerekiyordu artık. Marketten bir şeyler aldıktan sonra eve girdiğimizde Selenay'ın Şeyda'ya nasihat veren sözlerini duyduk. Bir an onun yerinde olmak istemiştim çünkü kendi yaptıklarımın ağırlığı çok fazlaydı.

"Anladın değil mi?" Salona girdiğimizde Selenay bize doğru dönerek elimizdeki poşetlere baktı. Suratlarımızdaki garipliği fark etmiş olacak ki, "Size ne oldu?" dedi kuşkuyla.

Şeyda, kendine çektiği dizlerine sardığı kollarından kafasını kaldırıp, yorgun gözlerindeki gizleyemediği merakla bize baktığında buhar olup uçmak istiyordum.

"Hâlâ mezara kadar saklayabiliriz."

Lidya kafasını bana doğru çevirerek fısıldamıştı. Telefondan aldatmasına dair bir ipucu yakalayamazsak, mezara kadar sessiz kalacağımız konusunda anlaşmıştık. Selenay koltuktan kalkacakken elimi kaldırarak onu durdurdum.

"Otur, anlatacağız."

"Daha doğrusu göstereceğiz." Boğazımı temizleyip gözlerimi irice açarak Lidya'ya baktım. "Önce biraz anlatayım."

"Kızlar beni korkutuyorsunuz" Şeyda'nın gözleri doldu, aklına kötü görüntüler getirip kendisini daha da yıpratmamak için, oturduğu tekli koltuğun yanına gidip çömeldim elini tuttum. Bu daha da panik olmasına sebep olmuştu.

Şeyda, biz bir halt ettik."

"Kızım, çatlatma da söyle!" Selenay bağırarak konuşmuştu.

"Tamam, bize kızabilirsiniz ama yaptık işte." Arkamdan gelerek bana arka çıktı Lidya.

Şeyda kafasını eğip gözlerime odaklanarak, "Söyler misin?" dedi kararlılıkla.

Sertçe yutkunarak geri çekilip, ayağa kalkıp Lidya'nın yanına geçtim. Okulda yaramazlık yapıp tahtanın önüne dikilen çocuklar gibiydik.

"Biz Arel'in telefonuna girdik."

Ayaklarıma bakarak konuşmuştum ve derin bir sessizlik oluştu. Bizi azarlamak bir yana, içerisinde bulduklarımızı sormaktan korkuyorlardı sanki. Rahatsız edici sessizlik yüzünden kafamı kaldırıp onlara baktığımda Selenay ikimize de pataklayacak gibi bakıyordu. Neyse ki azarlama niyetiyle de olsa konuşarak, oluşan mide bulandırıcı gerginliği bastırdı.

"Siz aptal mısınız? Bu yaptığınız suç."

"Teşekkürler tatlım, bilmiyorduk." Lidya yarım ağız cevap vermişti.

Selenay koltuktan kalkarak, "Senin fikrindi değil mi? Elis bu kadar pervasız davranamaz, onu da kendine uydurdun."

"Selenay, kimse kimseyi uydurmadı, birlikte yaptık tamam mı?" Her ne kadar fikir Lidya'dan çıksa da sadece o suçlanamazdı, istemesem bulaşmazdım. Bu benim tercihimdi, kendi hür irademle kabul etmiştim.

"Peki, ne var içinde?" Şeyda öylesine donuk ve yavaş konuşmuştu ki surat ifadesine bakmaya çekinmiştim. Bunu Selenay da merak ediyordu ama sormaya korkuyordu.

Telefonu Şeyda'ya doğru uzatarak, "Bakmak ister misin?" dedim. Kendi baksa daha iyi olacaktı. Biz herhangi bir kızla

olan uygunsuz yazışma veya görüntü yakalamamıştık. İşle ilgili veya arkadaşlarıyla ilgili az da olsa yazışmaları vardı.

Koltuğun kenarlarını sıkarak kendini kaldırdı. Çenesini yukarı doğru tutmaya çalışsa da bakışları aşağıdaydı. Birkaç ruhsuz adımın sonucunda önümüzde belirdi ve bakışlarını ürkekçe kaldırarak gözlerime baktığında telefonu ona doğru tutuyordum. Derin bir soluk aldığında göğüs kafesi yükselip geri indi. Telefona uzanıp aldığında kendini tutmaya çalışsa da bedeni titriyordu. Selenay omuzlarına sarılıp ona destek verdiğinde Şeyda çoktan telefonu karıştırmaya başlamıştı bile. Selenay bir yandan kollarını sıvazlıyor, bir yandan da onunla birlikte telefona bakıyordu. Onların da bizde olduğu gibi baktıkça ifadeleri değişmiş, kaşları çatılmıştı. Aradıklarını bulamayınca tekrar telefonun içinde gezindiler, tekrar ve tekrar.

Şeyda hızla kafasını kaldırıp bize baktığında şaşkındı.

"Bunda bir şey yok?"

"Siz mi sildiniz?" dedi Selenay şüpheyle.

Lidya, "Aynen Selenay, bulmak için telefonuna girdik, sonra da siz görmeyin diye sildik. Gene zekâ sıçıyorsun..." diyerek alkışladığında, Selenay sabır çekerek mırıldandı.

"O zaman, telefonundaki yazışmalarına göre başka biri yok?" Bakışlarını suratlarımızda gezdirirken onunla hemfikir olup olmadığımıza dair ufak kırıntılar arıyordu.

Geçiştirircesine başımı salladım.

"Yani, öyle gözüküyor."

"Siz bunu nasıl yaptınız?" diye sordu merakla. Gördüklerinden sonra az da olsa rahatlamıştı. Üzerindeki o ölü toprağı gitmiş, yerine daha canlı bir Şeyda gelmişti.

"Bir arkadaşımla konuştum yaklaşık bir saat önce. Arel'in telefonuna ulaşmasını istedim. Bu tarz şeylerde iyidir. Onun telefonunda olan arama kayıtlarını ve mesajları kendi telefonuna almayı başardı. Her neyse, çocuğu arayayım da gelsin alsın telefonunu. Yani başka bir şeye bakmayacaksan?"

Şeyda'nın dudakları kenara doğru kıvrıldı ve telefonu bize uzattı.

"Bu yaptığınız gerçekten de berbattı ama ben de bu rezilliğe ortak olduğum için size kızamam."

"Kızabilirsin çünkü sana emrivaki yaptık, özür dilerim Şeyda, mantıklı bir hareket olmadığını biliyorum. Bunun sonucunda kötü şeyler görseydik çok daha boktan durumlara yol açabilirdik."

Pişmanlığım sesime kadar yansımıştı. Öyle de hissediyordum. Aldatma olayı olmasa bile, telefonunda bizim yanlış anlamamıza yol açabilecek yazışmalar da olabilirdi, ortalığı daha da kızıştırıp Şeyda'nın yıpranmasına sebep olabilirdik.

"Her neyse, Oge'nin arkadaşını arayayım da gelsin alsın telefonu."

Lidya telefonuna sarılıp mutfağa doğru ilerleyince, Şeyda'nın uzattığı telefonu alarak sıkıca tuttum. Köşedeki koltuğa oturup altdudağımı tırnaklarımın arasına alıp sıkıştırmaya başladığımda, Şeyda'nın keyfi yerine geldiği için Selenay'la sohbet etmeye başlamıştı, beni fark etmiyorlardı.

Aklım Aaron'dan gelen postaya takılı kalmıştı. İçeriği boş olan, konusunda Mirel yazan posta. Mirel her kimse, onun hakkında olan bazı olayları gizliyorlardı. Bunun kaynağı Aaron olabilirdi çünkü Mesih'e de USB'yi o vermişti, Arel'e de o göndermişti. Mesih, Mirel ile ilgili olan bilgileri herkesten saklarken, Aaron bu konuyla ilgili Arel'le konuşmuştu. Belki de Mesih'in arkasından iş çeviriyorlardı.

Sıkıntılı bir soluk bırakıp koltukta geriye doğru yaslandığımda kafayı yiyecektim. Kim, kiminle iş birliği içerisindeydi, bir türlü aklım almıyordu. Eğer Aaron gerçekten de Mesih'in arkasından iş çeviriyorsa Mesih bunu bilmeliydi. Bana o gün her ne kadar Aaron'un yardım konusunda zorunlu olduğunu söylese de benimle olanlar yüzünden Aaron pislik yapmak istemiş olabilirdi.

"Ogeday gelmiş." Lidya tekrar içeri girip elini uzattığında araklanarak telefonu kendime çektim.

"Ben veririm." Dudak büküp Şeydaların yanına giderek aldığımız poşeti açmaya başladı.

Telefonun içine son bir kez daha bakmak istediğim için kendim götürmeyi tercih ettim. Asansöre bindiğimde çaresizce telefonu kurcalıyor, Mirel'le ilgili ufak da olsa ipuçları bulmaya çalışıyordum.

"Bir şey olmalı!" Kendi kendime isyan ettiğimde asansör alt katta durdu. Pes edip, apartmanın dışına çıkarak kafamı çevirdim, sokağın alt ve üst taraflarına bakarak Ogeday'ı gözlerimle aradım. Göremeyince bizi beklediği yere doğru ilerlemeye başladığımda içim içimi yiyor, aklıma Arel'in telefonunda birkaç gün daha takılmak gibi uygunsuz fikirler geliyordu. Arabasını görünce isteksizce ona yürüdüm, gülümseyerek el salladığında yanına kadar gelmiştim.

"İşinizi gördü mü bari?" Kaşlarıyla telefonu işaret ederek konuşmuştu.

Kafamı varla yok arasında sallayıp telefonu ona doğru uzattım, tam alacakken elimde titremesiyle gözlerim irice açıldı.

"Bir saniye." Telefonu kendime doğru çekip tuş kilidini açtım, mesajlara girdiğimde Alaz'ın Arel'e attığı mesajı görünce Arel'in rengini çok daha iyi anlamıştım.

"Bir süre daha karşıt gibi gözükelim." (23:45)

On Beşinci Bölüm

"Gözlerimi herkese yumdum,
sadece kendimi izlemek istiyorum."
Şule Tera

Bölüm Parçası: Maribou State, "Tongue (Slowed)"

"Şimdi aradım Onat'ı, Arel evindeymiş, henüz çıkmamış," dedi Lidya.

Şeyda telefonunda gördüklerinin ardından biraz daha rahatlamış, cesaretlenmişti. Daha fazla vakit kaybetmeden Arel'i bulup onunla konuşmak istiyordu.

"Benimle gelmenizi istiyorum." Yorgun gözleri üzerimizde gezindi.

"Geleceğiz zaten." Selenay kararlılıkla konuşmuştu.

Şeyda başını sallayarak, "Hayır, o anlamda değil. Konuşurken de orada olun, Arel durumu size de açıklamak durumunda." dedi.

Biraz garip olsa da onunla hemfikirdim. Bir aydır aralarında oluşan kopukluğun ne derece mantıklı bir sebebi olabilirdi, bunu bizim de bilip onaylamaya hakkımız vardı. Şeyda bunu daha çok emin olmak için istemişti, karşısındakinin dediklerini, sevgisini hesaba katmadan dinleyebilmek için.

"Peki, Arel bu duruma ne diyecek?"

"Neden onu buraya çağırmıyoruz?" Selenay sorumu duymazdan gelerek ortaya atlamıştı.

"Evet, mantıklı. Ara ve buraya çağır onu." Lidya kollarını göğsünün altında bağlamış, kafasıyla da telefonu işaret etmişti.

"Ya gelmezse?" dedi Şeyda tereddütle.

Gözlerimi devirdim:

"Gelmezse cehenneme kadar yolunun olduğunu söyle."

Şeyda kararlı bir tavırla kafasını sallayıp derin bir soluk aldı.

"İyi ki varsınız, cidden." Tekrar başını salladı. "Doğru söylüyorsunuz." Kucağındaki telefonunu açıp ayağa kalkarak Arel'i aradığında dudaklarını dişliyordu. Telefon çalmaya başlayınca sertçe kafasını kaşıdı. İçimden, açıp buraya gelmeyi kabul etmesi için dua ediyordum. Şeyda dudaklarını kopartırcasına yolarken telefonun açıldığını irileşen gözlerinden anlamıştım.

"Ne yapıyorsun?" O bitkin, kırgın Şeyda gitmiş, yerine kaya gibi sert bir kız gelmişti sanki. O kadar güçlü konuşmuştu ki hayran kalmadan edemedim. Karşı tarafı dinledikten sonra, "Yarım saat içinde benim evde ol," dedi. Telefonu suratına bir anda kapatıp koltuğa attığında, avuçlarımı birbirine geçirmiş bir vaziyette sıkıyordum. Tek kaşı yukarı doğru kıvrıldı. "Nasıldım?"

Avuçlarımı ayırıp onu kuvvetlice alkışlayarak, "Harikaydın kızım," dedim. Ağzımdaki tebessüm iyice genişleyerek suratıma oturdu. "İşte bu, bizim Şeyda'mız bu."

Selenay ayağa kalktı ve Şeyda'ya sıkıca sarılıp geri çekildi.

"Yok duyacaklarımdan korkuyorum, yok ben gidiyorum, yok zırlıyorum." Dilini yayarak Şeyda'nın dün geceki hâllerini taklit edip devam etti: "Böyle olacaksın işte. Onlar kim ki? Bu senin hayatın ve en önemlisi sensin. Gelen gelir, gelmeyene de siktiri çekersin."

Şeyda gözlerini hayretle açtı, geriye doğru kaçıp ellerini onaylamaz anlamda savurdu.

"Selenay, biraz daha konuşursan Arel gelir gelmez onun boynunu kıracağım."

"Vallahi bugün gelmezse onu hepimiz yapacağız, ben kendimi daha fazla tutamam söyleyeyim, baksana ne hâle getirmiş seni." Bu sözünü lafta bırakmayacağını adım kadar iyi biliyordum.

Şeyda bir kahkaha attı.

"Herhalde siz de yoktunuz, bu yüzden biraz depresyona bağladım."

"Ben yine nimetten sayılmadım." Lidya ikisine de iğrenerek bakarken konuşmuştu.

"Ay, bir de şu iki beyinsiz..." Selenay parmağıyla bizi işaret ederek, "Ajancılık mı oynadınız siz bakayım?" dedi.

Birden gülmeye başladığında Lidya iğrendiğini belli eden mırıltılar çıkartmaya başladı.

"Biri şuna bok gibi güldüğünü söylesin." İkisinin arasındaki ilkokul tartışması Şeyda'yla beni eğlendirmişti.

"Sen benim kahkahama kurban ol, haspam," dedi Selenay ona aynı iğrençlikte bakarak.

Kolumu Lidya'nın omzuna atıp onu kendime çektim.

"Bizi hafife almayın, yoksa telefonlarınızdan çıkmayız."

Şeyda cümlemi idrak ettiği an gözlerini irice açarak bize yaklaştı ve usulca, heceleyerek, "Bunu Arel asla bilmeyecek," dedi.

"Bunu Arel asla bilmeyecek." Lidya ile koro hâlinde onu tekrar ettik, gözlerini devirdi. Lidya'dan ayrılıp kenardaki yastığı kucağıma alarak sarıldım.

Lidya oturduğu yerden, istifini bozmadan ellerini pantolonun ceplerine iliştirerek, "Her neyse, Arel'in karşısına böyle mi çıkacaksın?" dedi.

Şeyda kafasını eğip tepeden, üzerindeki soluk pembe, eşofmanlı gecelik takımına bakıp kafasını kaldırdı.

"Evet, böyle çıkacağım."

"İşte bu!" Selenay ıslık çalarak Şeyda'yı desteklediğinde Lidya kafasını onaylamaz anlamda salladı.

"Seni de kaybettik desene."

Selenay ve Lidya'nın arasında olan ufak çaplı birkaç atışmayla daha kafamızı dağıttığımızda yarım saat dolmak üzereydi. Arel'in gelip gelmeyeceğini bilemiyor, sizce gelecek mi, diye birbirimize de sormuyorduk. Her ne kadar farkında

değilmişiz gibi davransak da her birimiz sırayla saate gergin bakışlar atıyorduk.

Tam otuz beş dakika olduğunda Şeyda elini saçlarına daldırıp ağzını açtı ve o an kapı çaldı. Gözlerim pinpon topu gibi diğerlerinin üzerinde gezindi. Şeyda az önce raptiyenin üzerine oturmuş gibi sıçrayarak, ufak bir nida kopartarak koltuktan kalktı.

Gerginliğimi atmak istercesine derin bir soluk bıraktım. Şeyda saçını omzunun arkasına itip, boğazını temizleyip kararlı adımlarla kapıya doğru yürüdüğünde Selenay dudaklarını oynatarak küfür etti. Her zamanki gibi ona doğru gözlerimi kocaman açıp geri eski boyutuna getirdiğimde umursamaz bir şekilde omuz silkmekle yetindi. Koltuktaki duruşumu dikleştirdim, âdeta bir mahkeme salonu oluşturmuştuk ve asılmadan önce kararımızı değiştirecek herhangi bir savunma yapabilmesi için Arel'e son şansını tanıyorduk.

Kollarımı göğsümün altında bağladığımda kapı açıldı ve içeriye Arel girdi. Sırtım ona dönük olsa da kıpırtılarından hareketlerini sezebiliyordum. Üşengeç adımlarla, Şeyda'yla birlikte birbirlerine bakarak salona giriyorlardı. Büyük ihtimalle Arel, Şeyda'nın gözlerini ilk defa yakından görmüştü ve belki de yaptığı hayvanlık yüzünden kendinden nefret etmişti.

Kafamı çevirip ikiliye yandan bir bakış attığımda Arel, sırayla her birimize baktı ve boğazını temizledi.

"Kadınlar hamamı için beşinci şartsa Nida'yı çağırabilirdin," dedi ilgisiz bir sesle.

Çenemi kaldırıp ona onaylamaz bir şekilde baktım, yan gözle kızları izlediğimde onlar da aynılarını yapmıştı.

"Yarım saat demiştim," dedi Şeyda dişlerinin arasından. Elini uzatarak az önce kalktığı tekli koltuğu gösterdi. "Otur."

Arel'in iki kaşı da hayretle yukarı doğru kıvrıldı ve suratında istemsiz bir tebessüm oluştu. Bu sayede biraz daha sevimli gelmişti gözüme. Kafamı iki yana salladım. *Onu sevimli görmemeliyim, Şeyda'nın yüzü onun sevimli suratı yüzünden*

bu hâle geldi. Dişlerimi birbirine bastırıp gözlerimi kararta-rak ona kararlılıkla, öldürecek gibi baktım, benimle göz göze gelince gülümsemesi genişledi. Ardından bakışlarını kucağına indirerek ifadesini sert tutmaya çalışıp, kafasını kaldırıp bana kaşlarını çatarak baktı, beni taklit ediyordu. Bıkkınlıkla bir soluk vererek gözlerimi devirdim.

Kollarını göğsünün altında bağlayınca geniş pazıları, üzerindeki ince kazağın içinden şişmişti. Boynunda ince, altın rengi bir zincir vardı. Çehresi belirginleşti. Kafasını çevirerek Şeyda'nın üzerini inceleyip, kaşlarını çatarak önüne döndü, ifadesi bu sefer yalan değildi, gördüklerinden hoşlanmamıştı.

Siyaha çalan gözlerini üzerimizde gezdirdikten sonra, dayanamadan iri avcuyla sakalını okşayıp elini göğsünün üzerine indirdi. Kendine doğru çektiği ayaklarından birini uzatıp daha rahat bir pozisyon aldı ve "Ee hanımlar,?" dedi. Az önceki eğlenceli hâli geri gitmişti.

"Ee mi?" dedi Selenay ve gözlerini kısarak devam etti: "Dün bizi neden görmezden geldin?"

Çehresi keskinleşti, gerilmişti. Bıyıklarının, büyüklüğünü örtemediği dudaklarını yalayıp rahat bir ifadeyle omuz silkti.

"Öyle gerekti," derken samimiydi. Dünkü gibi, bir pislik gibi gözükmüyordu. Daha çok bizim tanıdığımız Arel'di.

"Sevgilin oradaydı ve sen öyle gerekti mi diyorsun?"

Arel'in bakışları kısıldı, kafasını iki yana sallayarak, "Alaz'la aranızda geçen saçmalıklara karıştığımı hatırlamıyorum?" dedi. Muhabbetimize salça olma demek istiyordu kısaca.

Selenay hayretle kaşlarını kıvırıp eliyle Şeyda'yı gösterdi.

"Alaz beni o hâle getirmiyor."

Arel iç çekerek koltuğuna yaslandı, avuçlarını baldırlarına yerleştirdiğinde suratı tavanı bulmuştu, bakış açımızda geniş omuzları ve kaslı göğsü kalmıştı. Göğsü hiddetle inip kalkarken çaresiz duruyordu. Bir yandan konuşmak istiyor, bir yandan da ölene kadar susmak istiyordu.

Selenay'ın söylediklerini kulak arkası ederek, kafasını kaldırıp bize kararlılıkla baktıktan sonra, "Özel meselelerimizi siz yokken konuşmak istiyorum," dedi.

Gözlerim Şeyda'yı bulduğunda biraz daha rahatladığını fark ettim. Hem bizden güç almış hem de haftalar sonrasında onunla doğru düzgün konuşabildiği için ferahlamıştı.

"Haftalar önce bakacaktın o zaman icabına," dedi Lidya.

"Bu yüzden size mi kaldı?"

"Aynen canım, baktık ikinizden de bir cacık olmuyor, kız orada harap oluyor, biz de elimizi atalım dedik," diyerek karşılığını verdi vermesine de Arel'in bakışları, Şeyda'dan bahsettiği kısımda ondan ayrılmış, tekrar Şeyda'ya dönmüştü.

Dişlerini kırarcasına birbirine bastırdığı belirginleşen elmacık kemiklerinden ve çenesinden anlaşılıyordu. Burnundan uzun bir soluk bıraktı, kendine küfür ediyor gibiydi.

"Konuşalım," dediğinde sadece dudakları oynamıştı.

Bakışlarına aynı şiddetle karşılık veren Şeyda'nın kararlı ifadesi, her an daha da azalıyor gibi duruyordu. Arel bizim yanımızda konuşmak istemiyordu.

Burada söyle ne söyleyeceksen." Şeyda çenesini dikleştirerek konuşmuştu. "Hatta direkt soracağım, sen benden ayrılmak mı istiyorsun?"

Arel suratına tokat yemiş gibi ona bakakaldı. Şeyda ifadesini bozmadan ona bakmayı sürdürünce güçlükle, "Bilmediğin şeyler var," dedi.

"Evet, bana bu kadar soğuk ve ilgisiz davranmanı gerektiren bir şeyler olmalı, değil mi?" dedi Şeyda. Arel sessiz kalınca, "Ben aramasam, çağırmasam ne zaman konuşmayı düşünüyordun," diye devam etti. Cümlesinin sonuna doğru sesi tizleşmişti.

"Ben..." dedi ve katran karası bakışlarını onun solmuş dudaklarında, şişmiş ve kızarmış gözlerinde, altları kararmış gözlerinde gezdirdi. "Sen normal gözüküyordun, bu kadar etkilendiğini anlayamamışım."

Selenay gerçekten de doğru söylemişti. Biz insanların üze-
rimizde açtığı yaraları, görmelerine engel olarak kapatıyor-
duk, karşımızdaki de etkilenmediğimizi görüyor, daha fazla-
lasını yapmaktan çekinmiyordu. Biz güçlü durmayı seçiyor,
ardından da bana bunları yaptı diye dert yanıyorduk. Arka-
sından dert yandıklarımızın yüzüne hakikati çarpamıyorduk.
Konuşmamız gereken, bizi o hâle sokan kişi değil miydi?
Evet, her koşulda güçlü olmalıydık fakat bunun için doğru
zamanı ayarlamak gerekiyordu. Savaşın ortasında, yenilir-
ken güçlü gözükmenin bir anlamı yoktu. Sonuna kadar düş-
mekten, kötü gözükmekten utanmamalıydık. Önemli olan,
hakkıyla yenildikten sonra dizlerimiz kanayarak kalkıp, ken-
dimizi iyileştirerek güce gerçek anlamıyla sahip olmaktı. Se-
lenay belki de bugün bunu hepimize öğretmişti.

"Şimdi gör o zaman, ben ne hâle geldim gör."

Arel dirseklerini dizlerine yerleştirip, sağ elinin parmakla-
rını saçlarına sokup kafasını eğdiğinde parmakları ensesinde
kalmıştı.

"Aptalca şeyler düşündüm." Kafası aşağıya eğik olduğu
için sesi boğuk çıkmıştı. "Ama onları yapamam, yapamadım."

"Benden ayrılmayı düşündün," dedi Şeyda fısıldayarak.
Arel cevap vermedi. "Anladım."

Kafasını kaldırdığında suratı kızarmıştı.

"Seni korumam gerekiyordu." Bakışları bizi buldu. "Bu
yüzden yalnız konuşmak istedim," deyince Selenay omuz sil-
kerek, "Zaten bize anlatacak," dedi utanmazca. Gözlerimle
onu uyardım, saçının ucuyla oynayarak tekrar omuz silkti.

"Bilmem gereken, önemli bir şey var mı?" Şeyda imalı bir
şekilde sormuştu, altında yatan mesajı hemen anlamıştık.

"Ne?" dedi Arel, Şeyda kararlılıkla ona bakmayı sürdü-
rünce suratını buruşturarak, "Saçmalama, Şeyda," dedi uya-
rırcasına. Şeyda donuk ifadesini bozmasa da rahat bir soluk
vermişti. Bunu ondan duymak da önem taşıyordu. Bu kadardı
işte, haftalardır kendini boşuna harap etmişti, sormuştu ve

cevabını almıştı. Arel kafasını onaylamaz anlamda sallayarak sırtını dikleştirdi ve avuçlarını sertçe baldırlarının üzerine koydu. "Siz kızlar..." Onaylamaz bakışları üzerimizde geziniyordu. "Gerçekten de öylesine tehlikelisiniz ki neredeyse dün telefonuma giriş yapan farenin siz olduğunu düşüneceğim."

Nefes almayı ne zaman, hangi kelimesini duyduktan sonra kesmiştim, bilmiyorum. Donuk bir ifadeyle ona bakmayı sürdürüyordum, kalbim neredeyse ağzımda atıyor, ellerim terliyor, yüzüm şakaklarıma kadar ısınıyordu. Arel, telefonuna giriş yapıldığını öğrenmişti.

Kuşkuyla bize baktı, panikleyerek diğerlerine baktığımda onların da beti benzi atmıştı. Arel'in kaşları çatıldığında Selenay lafa atladı.

"Yok artık!" Gözlerini kısıp mırıldandığında o da farklı bir boyuttaydı.

"Yoksa..." Arel tehditkâr bakışlarını Şeyda'ya çevirince Şeyda, hızla kafasını diğer taraftaki duvara döndürdü. "Siktir."

Suratındaki ifade daha da acımasız bir hâl aldı ve Lidya kahkaha attı.

"Senin telefonuna kim niye girsin?" diyip elini geçiştircesine havada salladı. Artık çok geç kalmıştı, hazırlıksız yakalandığımız için hemen pisliğe bulaşmıştık artık.

"Şeyda sana inanmıyorum," diyerek hayretle tıslayınca, gözlerimi sertçe birbirine bastırıp içimden kendime küfretmeye başladım ve daha fazla dayanamadan ayağa kalkıp, "Yemin ederim ki Şeyda değildi, biz yaptık," dedim.

Lidya da kalktı.

"Ben yaptırdım, Elis de yardım etti. Şeyda'nın haberi bile yoktu, onu suçlayamazsın," diyerek onu savunmaya geçtiğinde bize inanmamış olacak ki Şeyda'ya baktı.

Şeyda kollarını göğsünün altında bağlayarak kafasını onaylar anlamda salladı.

"Evet, haberim yoktu ama mesajların ellerinde olduğunu söylediklerinde onları reddetmedim, hepsini okudum."

Herkes kendi yaptığını kabul etmişti. Belki de böylesi daha iyi olmuştu, saklamak yerine Arel'in öğrenmesi en azından içimizin, yüzüne baktığımız bir arkadaşımıza karşı daha rahat olabilmesi için iyi olabilirdi.

Arel derin bir soluk verip alnını ovuşturdu.

"Ya yanlış anlayabileceğiniz bir durum olsaydı? O zaman ne olacaktı, direkt infaz mı edilecektim?" Tehlikeli bir mırıltı döküldü dudaklarından.

"Kızlara yüklenme, onlar da ne yapacaklarını şaşırdılar. Sen dün bizi görmezden geldin, evet, yaptıkları yanlış ama sen de haklı değilsin."

Şeyda'yı dinlerken anlamsızca kaşlarım çatıldı, o az önce olayı kapatmak yerine bizi savunmuştu. Kafamı kaldırıp ona hayran olarak baktım, sevdiği kişi karşısında kafası karışmamış, taraf olmamıştı. Mantığını kullanarak her iki tarafın da hakkını vermişti. Bu yüzden onu çok seviyordum.

Arel sıkıntıyla soluk verip, bize öldürücü bakışlarını atarak Şeyda'ya döndü.

"Peki, şimdi sizinle konuşabilir miyim, Şeyda Hanım?" tek kaşını kaldırarak çekici bir sinirle sormuştu.

Şeyda kollarını göğsünün altında bağlayıp sırtını dikleştirerek, "Sizce kızlar, hak ediyor mu?" dedi.

"Önce bu zamana kadar neden konuşmadın onun hesabını ver," dedi Selenay, birden bu soruyu bekliyormuşçasına atılmıştı.

Arel gözlerini devirerek dişlerinin arasından, "Sebeplerim vardı," dedi.

Lidya omuz silkerek, "Onu gerçekten de sevdiğine emin olmamız lazım," dedi.

Arel'in bakışları karardı, bedenindeki kaslar sıkılaştı ve solukları sertleşti. Şeyda, Lidya'nın bundan şüphe ettiğini duyunca titrek bir soluk aldı. İhtimali bile onu yaralamıştı.

"Her şeyi sorgulayabilirsin," diyerek tıslayıp, heybetli vücuduyla atik bir hareketle ayağa kalktığında yanında ufacık

kalmıştık. "Ama bunu asla..." Ürkütücü bakışları üzerimizde kararlılıkla gezinip Şeyda'ya yöneldi. Şeyda kucağında birleştirdiği ellerine bakıyordu. Elini uzatıp, onu kolundan kavrayarak kendine doğru çektiğinde Şeyda hâlâ ona bakmamakta ısrarlıydı. İşaretparmağıyla çenesini kavrayıp yüzüne bakmasını sağladı. "Bundan şüphe etmene izin veremem."

Onu kendine çekip dudaklarına doğru eğildiğinde hayretle mırıldandım, ağzım açık kalmıştı. Elimle dudaklarımı örttüğümde kesinlikle bunu beklemiyordum, ne oldu yani, barışmışlar mıydı şimdi?

Arel kollarını ona doğru sarıp dudaklarından ayrıldı, alnından başlayıp nemli saçlarına kadar öpücükler dağıttığında rahat bir nefes alarak, "Sonunda..." diye mırıldandım.

Arel, Şeyda'yı geniş kolunun altına alıp, "Şimdi konuşabilir miyiz?" dedi ve bize doğru dönerek, "Tabii, konsey izin veriyorsa..." diye devam etti.

Selenay'la Lidya'nın pislik çıkartma olasılığı olduğunu bildiğim için ikisine sert bir bakış atıp çenelerini kapatmaları gerektiğini ima ettikten sonra Arel'e dönerek gülümsedim.

"Tabii."

Arel de aynı şekilde tebessüm ettikten sonra kapıyı işaret etti.

"O zaman defolun, gidin lütfen evden." Şakayla karışık söylemişti.

Ağzım bir karış açık kaldığında Şeyda kıkırdamaya başladı. Sert bir tavırla ayağa kalkıp, onlara doğru yaklaştım, parmağımı üzerine dikerek, "Konsey ikinciyi affetmez!" deyip yanlarından geçerek odama gittim.

Arel'le Şeyda'nın arasını düzeltmesi bende bayram havası oluşturmuştu. En azından Arel'den emin olmuştum, Şeyda'yı gerçekten de sevdiğini gözlerinde tekrar görmüştüm. Getirdiğimiz valizleri açıp üzerime rahat bir eşofman ararken kotumun cebindeki telefonum titremişti. Elimdeki çamaşırları yatağa bırakıp telefonuma baktığımda buz mavisinden bir mesaj gelmişti.

"Beş dakikaya aşağıdayım." (17:02)

Odamın kapısı tekmelendi ve içeriye Lidya'yla Selenay girdi.

"Şunları yalnız bırakalım, garip sesler duyup psikolojimi bozmak istemiyorum." Selenay üşengeç adımlarla yürüyerek kendini yatağa bıraktı.

Lidya kollarını göğsünün altında bağlayarak kapı pervazına yaslandı.

"Bana gidelim, Azad evde değil."

Selenay kafasını salladı.

"İğrenç bir fikir ama olur." Geniş bir kol çantası çıkartıp içine birkaç eşyasını tıktı. "Geldiğimden beri duş alamadım, sizde almamın bir sakıncası var mı?" dedi dalga geçerek.

"Su faturasını ödeyeceksen neden olmasın?"

Tişörtümün boğazını tutup, yukarı doğru kaldırıp kokladım, kokmuyordum ama ben de Selenay gibi geldiğimden beri duş almamıştım ve yıkanacak zamanım yoktu.

"Kahretsin." Valizden bir eşofman takımı çıkarttım. "Mesih birazdan aşağıda olur size katılamayacağım."

Selenay abartılı bir şekilde bağırarak, "Söyleseydin ya! Lidya'yla yalnız mı kalacağım." Saçımı tepemde dağınık bir atkuyruğu yapıp, çantama telefonumu sıkıştırıp, eşyalarımı kucağımda toplayarak onlara döndüm.

"Birbirinizi öldürmeyin."

Hızla yanlarından ayrılıp banyoya girdim. Üzerimdeki her şeyi çıkartıp duşa kaçamak bir bakış attım. Vakit kaybetmeden içine girdim, bedenimi olabildiğince hızlı hamlelerle yıkayıp kendimi kuruladım. Yoldan gelmiştik sonuçta, en azından bu şekilde daha rahat hissediyordum. Yeni kıyafetlerimi giyip, vakit kaybetmeden çantamı da takarak banyodan çıktığımda Lidya'yla Şeyda hâlâ tartışıyorlardı.

Şeyda'nın Ağzından

Parmaklarımın üzerine kadar çektiğim geceliğin altından yumruklarımı sıkıyor, tırnaklarımı etime geçiriyordum. Ona karşı bu kadar sinirli ve kırgınken, nasıl oluyordu da bu duyguların her biri buhar olup uçuyor, yerini heyecana ve tatlı bir sızıya bırakabiliyordu. Çenemi dikleştirerek başımı yan çevirip ona baktığımda içim gidiyordu, garip oluyordum. Bu yüzden beni tatmin edene kadar ona bakmamaya kararlıydım.

Ona bakmamalıyım, *bakmamalıydım.*

Televizyonun kenarını incelerken bile görüş açıma sinen omuzlarının aklımı bulandırmasına izin vermemeliydim. Az önce kızların yanında yaptığı da neydi öyle, ayaklarımı yerden kesmişti.

Kızlar beş dakika önce evden çıkmıştı ve biz de karşılıklı olarak koltuklara oturmuştuk. İri bedeni koltukta kıpırdadı ve ayağa kalktı. Yüreğim ağzıma geldi, avuçlarımı dizlerimin üzerine bastırıp, televizyonun kenarını incelemeye devam ettim, yanıma oturdu. Sertçe yutkundum, kalbim sıkışıyordu sanki, *televizyonun kenarına odaklanmalıyım.*

"Şeyda..." Adım dudaklarından dökülünce titrek bir mırıltı çıkarttım, devam etti: "Bana baksana."

Kafamı çevirip boynuna baktıktan sonra tekrar televizyona döndüm.

"Bakıyorum ya." Güldü. Pes ederek bakışlarımı televizyondan çektim, yine de ona bakmıyor, önüme bakıyordum. "Kırıldım ben sana." Bütün içtenliğimle söylemiştim.

Yüzümü çevreleyen saçımı, iki parmağıyla geri itip omzumun üzerinde bıraktı.

"Çok mu?"

Kafamı yavaşça aşağı yukarı salladım.

"Çok."

Dudaklarından isyan dolu bir mırıltı döküldü ve üzerime doğru eğilip çenemi kaldırarak gözlerime baktı. O bayıldığım gözleriyle, o kadar güzeldi ki...

"Özür dilerim civciv, beni affeder misin?"

Dolan gözlerimi üzerinden çekip kenara sabitledim.

"Bana anlatacaklarına bağlı."

İç çekerek kafasını sallayıp yanağımı okşadı.

"Sana içtenlikle anlattığımda beni affedeceksin ama belki de benimle olmak istemeyeceksin."

Yüreğimde oluşan panik dalgaları yavaşça büyüdü, korkuyla gözlerine baktım.

"Birini mi öldürdün?" Şaşırmıştı, bu kadar büyük bir mesele değildi neyse ki. Rahat bir soluk aldığımda başını onaylamaz anlamda salladı. "Herhangi birine isteği dışında kötü bir şey yaptın mı?" Bu, diğer dediğimden de alakasız gelmişti ona, yine kafasını onaylamaz anlamda salladı. Bunların cevaplarını zaten biliyordum ama öyle bir konuşmuştu ki... Ben sadece, o ancak bir cani olursa onu sevmekten vazgeçerdim, başka ne olabilirdi ki diye düşünmeden edememiştim. "O zaman seni istememek için herhangi bir sebebim yok, doğrunla ve yanlışınla seni kabul ediyorum." Dikkatle yüzümü izledi, konuşmam bittiğindeyse alnı gerilmişti, rahatlamıştı. Belki de şu anda ondan kaçıp gitmemi bekliyordu. "Anlatacak mısın?" dedim saf bir ifadeyle.

Dudağının kenarı vahşice yukarı doğru kıvrıldığında bakışları parladı.

"Önce bir anlaşma yapmamız lazım."

"Ne anlaşması?"

Dizimi kavrayıp beni kendine doğru çektiğinde, az önce düzene giren soluklarım hızlanarak göğsümü ağrıtmıştı. Suratını iyice yaklaştırıp şakağımı yakıcı, sesli bir şekilde öptü.

"Önce, seni biraz iyi hissettirmek istiyorum." Öpücükleri yanağıma, çeneme dağıldıkça hayat buluyordum sanki. "Seni özledim," dediğinde dudaklarım aşağı doğru kıvrıldı.

"Arel... Senden çok hoşlanıyorum," dedim duygulu bir sesle.

Artık kalbimin kırılmasını istemiyordum. Onu seviyordum, bana bu şekilde hissettirebildiği için ona minnettardım. Hayatımın travmasını en acı rengiyle tanımıştım ve o günden sonra sadece midem bulanmıştı, sürekli aklımda görüntüler belirmişti ve sürekli acı çekmiştim. O girdaptan hiçbir zaman çıkamamıştım, âdeta bir kısır döngü sürecine girmişti hayatım.

Ama şimdi o gelmişti: Arel... Beni kudretiyle o girdaptan çıkartarak kendine inandırmıştı. Onunla geçirdiğimiz güzel vakitlerin ardından, tam anlamıyla birlikte olamasak da her seferinde daha çok yaklaşmıştım ona. Son olanlardan sonra ise onu ne kadar çok sevdiğimi daha iyi anlamıştım. Bana sadece tek bir anlamla yaklaşmayan bu adam bana iyi hissettiriyordu.

"O birkaç haftayı telafi et." Kısılan bakışlarımla mırıldandığımda şakağı seğirdi.

Başımın tepesine yerleştirdiği kafasını kaldırıp bana yırtıcı bir ifadeyle baktı.

"Özür dilerim... O haftaları telafi etmemi istiyorsan bana bir söz vermen gerekecek."

"Ne istiyorsun?" İstemdışı bağırdığımda gülmüştü.

"Sana anlatacaklarımla ilgili kızlara tek kelime dahi etmeyeceksin!" Bu imkânsızdı! Biz birbirimize her şeyimizi anlatıyorduk.

"Yapamam..." Kollarını göğsünün altında birleştirip sırtını koltuğa yasladı.

"Emin misin?"

Sertçe yutkundum.

"Şantaj yapıyorsun."

"Sen bilirsin Sarı," dedi ilgisiz bir tonla.

Arel'in yaptığı hiç adil olmasa da bana anlatacaklarını deli gibi merak ediyordum. Bana karşı, neden o şekilde davrandığını bilmem gerekiyordu. Aksi takdirde ona güvenemezdim.

"Lanet olsun, tamam!"

Ufak bir kahkaha attıktan sonra, kolunu omzumun üzerine atarak saç diplerimden öptü.

"Doğru karar güzelim."

Selenay'la Lidya da söylenerek benim ardımdan apartmandan çıktıklarında Mesih'in arabası sokağın başındaydı. Onlara doğru dönüp, ikisine de işaret ederek, "Söylediklerimi unutmayın," dedim. Beni umursamadan aralarındaki atışmaya geri döndüklerinde, omuz silkerek arabaya doğru ilerlemeye başladım.

Şeyda'nın sorununu hallettikten sonra aklımda Semum'u görmek vardı, Şeyda'yla ilgilendiğim için ona pek vakit kalmamıştı. Attığım adımlar gerginleşmişti, Mesih'le bitirek Semum hakkında konuşmamış, aramızın düzelmesini beklemiştim. Belki biraz içten pazarlıklı davranmak olabilirdi fakat başka çarem yoktu. Şimdiyse Semum'la uzun süre görüşmediğim için görüşmem gerekiyordu, bunu Mesih'ten gizlemeyip, söyleyerek yapacaktım.

Kapıyı açıp koltuğa oturduktan sonra geri kapatıp ona doğru döndüm. Üzerine ince, salaş, siyah bir badi giymişti. Geçenki İtalyan yassı kolyesi boynundaydı. Dirseğini kapının koluna yaslamış, işaret ve başparmağıyla da tuttuğu kolyenin ucunu kaldırmış, onunla oynuyordu. Diğer eli de direksiyona doğru uzanıp kalmıştı.

Benden tarafa doğru kısa bir bakış atıp kaşlarıyla üzerimi işaret etti.

"Kemerini bağla." Dediğini yaparken arabayı çalıştırdı.

Anlamsız bakışlarla onu izleyerek, "Nereye gidiyoruz?" diye sordum.

"Doktora."

Beklemediğim cevabıyla ilk başta ne diyeceğimi bilememiştim.

"Ne gerek var şimdi?"

"Söz vermiştin." Kafasını tekrar bana doğru çevirip, sert bir ifadeyle bakıp geri önüne döndü. "Unutmuşsun." Öyle bir söylemişti ki sanki başka bir şeyi daha kastediyordu.

Beni düşünerek hareket ediyor, benim için çabalıyordu, ona zorluk çıkartmak mantıksızdı. Uysal bir ifadeyle kafamı salladım.

"Affedersin."

"Sana verdiğim kremi sürmeye devam ettin mi?"

Sertçe yutkunarak altdudağımı dişlerimin arasında ezdim. Havaalanına giderken verip sürmeyi unutmamam için beni sıkıca tembihlemişti. Geldiğimden beri aklım başımda değildi ki, duş bile alamamıştım, kremi mi hatırlayacaktım? Araba hareket ederken sızlayan bedenim pekâlâ bana kremi hatırlatmıştı, ben umursamamıştım.

Suratımı ekşiterek, "Sürmedim," dedim. Üzerime doğru kısa bir bakış daha attığında önüme bakıyordum. "Bazı sıkıntılar vardı tamam mı, kendime ayıracak vaktim yoktu."

"Neyden bahsediyorsun?" Sakin sesinden cesaret alarak Şeyda'yla olanlardan bahsettim, döndüğümüz gece Arel'in olduğu bara gittiğimizi ve ardından elimiz boş, eve döndüğümüzü anlattım. "Şaşırttın beni İris, sen milletin meselesine bulaşmayan biriydin, ne oldu da karıştın?"

Kollarımı göğsümün altında birleştirdim, benimle dalga geçiyordu. Sonrasını duyarsa ne düşünürdü acaba, özellikle de Arel'in telefonuna girdiğimizi duysa mesela... Utançla altdudağımı dişledim, bu kısmı kesinlikle anlatmamaya karar verecekken, Arel'in söyledikleri geldi aklıma. Bizim girdiğimizi anlamıştı. Mesih'in bu kadar saçma bir şeyi yine de benim ağzımdan duyması, belki de daha az mide bulandırıcı olacaktı.

"Sonrasını dinlemedin daha," dedim düz ve hoşnutsuz bir sesle.

"Merakla bekliyorum," dedi büyük bir memnuniyetsizlikle. Burnumu bir yerlere sokmamı sevmiyordu.

"Ertesi sabah Lidya da geldi ve biz o an dünyanın en mantıksız kararını aldık."

"Ne yaptınız?" Devam etmem için o kadar yumuşak konuşmuştu ki ürpertiden tüylerim diken diken olmuştu.

"Lidya'nın bir arkadaşından, Arel'in telefonuna girmek için yardım istedik."

Araba ani bir frenle durunca, emniyet kemerimi taktığım için öne doğru zıplayıp hızla yerime geri oturmuştum. Dudaklarımı birbirine bastırıp gözlerimi sıkıca yumdum, bu gerçekten de utanç vericiydi. Özellikle de Mesih'in bunu bilmesi daha da utanç vericiydi. Kafamı çevirip camdan dışarıya bakmaya başladım. Beni izliyordu, bir şey söylemeden rahatsız edici bir biçimde bakmaya devam edince ona döndüm:

"Evet yapmamız gerekirdi."

Kaşları çatılmıştı ve bakışlarındaki suçlama huzursuz hissetmeme sebep oluyordu.

"Arkadaşların aynısını bana yapsa nasıl hissederdin?" dedi buz gibi bir sesle.

Bakışlarımı kaçırdım, hoş olmadığını zaten kabul ediyordum, evet, çok aptalcaydı ama yapmıştım artık, sorumluluğunu almaktan başka çarem yoktu. Sonuçta doğrularımızla övündüğümüz gibi, yanlışlarımızı da kabullenmeliydik.

"Evet, yanlış yaptım."

Kafasını iki yana doğru salladığında kucağımda birleştirdiğim ellerime bakıyordum.

"Elis, bu gerçekten de hoş değil."

Avuçlarımı birbirinden ayırıp, iki yanımda yumruk yapıp ona doğru döndüm.

"Daha ne kadar üzerime geleceksin?" Sonuçta adam da öldürmemiştim. "Bu kadar ayıplanmayı da hak ettiğimi düşünmüyorum ayrıca," dedim iğnelercesine.

Sıkıntıyla bir soluk verdi.

"Sadece bu olaydan bahsetmiyorum, sürekli bir adım öne gidiyorsun. Sana karışma dedikçe daha fazlasını yapıyorsun, bundan sonrası ne olacak? Kendine bir bak."

Konuşmasını sabırla dinleyip dişlerimi kenetlercesine birbirine bastırdım. Aksi takdirde ağzımdan kırıcı, onu yargılayan sözcükler çıkabilirdi. Çıkmamalıydı çünkü o da benim

iyiliğim için konuşuyordu. Söyledikleri doğruydu, bu şekilde devam edersem ileride kendime yakışmayan başka şeylere de yeltenebilirdim.

Hoş olmayan bir tavır sergilediğimizde, sen de bunu yapın veya diğerleri neler neler yapıyor, bunda ne var demek yerine, kendimize çizdiğimiz çizginin içinde kalmalı, kendimize yakıştırdığımız karakteri sergilemeliydik. Ben başkasının telefonuna gizlice girip mesajlarını okumayı kendime yakıştırmamıştım. Özellikle de arkadaşımın sevgilisinin telefonuna...

"Uyarıların için teşekkürler." Artık bu konunun kapanmasını istiyordum.

Tekrar soluklarını duydum, bir süre sessiz kaldı ve ardından, "Bir daha kimsenin telefonuna girmek yok," dedi. Ne istediğimi hissetmişti, belki de konuyu güzelce kapatmaya çalışıyordu.

Kafamı kaldırıp ona takılırcasına, "Özellikle seninkine mi?" dediğim an söylediklerime pişman olmuştum. Suratındaki ifade iyice sertleşti, bakışları kararardı. Yırtıcı bir hayvan gibi birden önümde belirdiğinde hayretle sesli soluklar aldım.

Burun buruna kaldığımızda, "Eğer böyle bir şey yaparsan..." diye başladı. Kafamı endişelenerek geriye doğru çekince, daha da yaklaşıp koltuğa yapışmamı sağladı. Çenemi tutup kafamı kaldırdı, atik hareketleri beni gerdiği için istemdışı gözlerimi kapattığımda burnumda bir yanma hissettim. "burnunu kopartırım."

Geri çekildiğinde dudaklarım aralanmış, öylece kalakalmıştım. Bana takılmıştı.

"Beni korkuttun," dedim suratımı sıvazlayarak.

Arabayı çalıştırdı.

"Fark ettim."

Suratındaki bozuntuya uğrayan ifadeden amacının bu olmadığını biliyordum. O genelde birilerine takılmadığı için, belki de bunun ayarını tutturamamıştı sadece. Dudaklarımı

birbirine bastırarak sırıtmama engel olduğumda kısa bir an bana baktı, kafamı hızla cama çevirip, dudaklarımı ısırarak başka şeyler düşünmeye çalıştım.

Hastaneye geldiğimizde vakit kaybetmeden doktora göründüm. Doktor hanım, en başından beri âdet sancısı görmemenin, ileride de görmeyeceğimiz anlamına gelmeyeceğiyle ilgili bana bazı bilgiler verdi. Sorduğu birkaç sorunun ardından, âdet zamanları en dikkat etmem gereken yerlerimi açıkta bıraktığımı ve daha öncesinden de üşütmekle ilgili oldukça tedbirsiz davrandığımı fark etmiştim. Küçükken, o an giymek istediğim bir pantolon veya çorap, nemli olsa bile umursamadan giyerdim. Bu, yakın zamanlarda da başıma gelmişti ve yine umursamadan giyip üzerimde kurutmuştum. Bununla ilgili ciddi tedbirler alıp, dikkat etmem gerektiğini söyledi. Onun dışında anormal giden bir durum yoktu. Ayaktan kapacağım en ufak bir soğukta bile, yine aynı ağrıları çekecektim âdet günümde. Mesih'in de dediği gibi ay sonları dikkat edecektim.

Doktordaki işimizi halledip arabaya bindiğimizde, Mesih tam arabayı çalıştıracakken, "Beni Semum'un evine bırakır mısın?" dedim.

Çekimser bir tavırla ön konuşma yapmadım veya bırakabilir misin demedim. Çünkü bu konu benim için tartışmaya biraz kapalıydı. Her ne kadar arada kırmızı çizgiler olsa da Semum'u görmem gerekiyordu.

Elini saçlarının arasından geçirip, kafasını koltuğa yaslayarak boğuk bir sesle, "Ve bunu benden istiyorsun." dedi.

"Senden sakladığım bir şey yok çünkü."

"Seni, kendi ellerimle o pisliğin evine bırakmamı istiyorsun." Tehlikeli bir sakinlikle konuşmuştu.

"O benim arkadaşım ve biliyorsun ki onunla..." Bakışlarım etrafta gezindi, o görüntüler aklıma gelince midemdeki soğukluk, hızla tüm vücuduma yayılarak ellerimi titretti. "Onunla..." Fısıltıyla çıkmıştı sesim. "konuşmam gerekiyor."

Sözlerimi güçlükle tamamladığımda nefes nefese kaldım. O iğrenç günle ilgiliydi işte.

"Dışarıda buluş," dedi yenilmiş bir tavırla. Kafası hâlâ koltuğa yaslıydı.

"Ne konuşmam gerektiğini biliyorsun." Artık Mesih'e açıklama yapmaktan da yorulmuştum, soluklarımı güçlükle alıyor, aklımda yeşermeye çalışan o görüntüleri gözlerimi sıkça yumarak geri göndermeye çalışıyordum. Semum'u görmek benim için de kolay değildi ama bir an önce görüp en azından bu konuyla ilgili kendini toparlayabildiğini hissetmek istiyordum. Takarak kararını değiştirmemesi için tek kelime dahi etmedim.

Onun da kendine göre haklı yanları vardı. Semum'un bana karşı daha farklı duygular beslediğinden şüpheleniyor olabilirdi. En son Nida, bana buna benzer şeyler söylemişti, Kehanet ateşinin yakıldığı günde. Dışarıdan öyle gözükse de Semum'un içinde bana karşı arkadaşlık dışında farklı duyguların olduğunu kesinlikle hissetmiyordum. Belki ilk tanıştığımız zamanlarda olabilirdi veya daha sonrasında, hiçbir fikrim yok o zamanlarla ilgili ama şimdi, kesinlikle bir fikrim vardı ve Semum benden o anlamda hoşlanmıyordu.

Semum'un evinin önünde durunca, sesimi çıkartmadan emniyet düğmesine bastığımda direksiyondaki elini çekmeden, sokağın girişine bakarak, "Sadece yarım saat," dedi.

Suratımda bozguna uğrayan bir ifade oluştu, kaşlarımı çatarak, "Bir saat," dedim onaylamaz bir sesle. Kafasını çevirerek, sert ifadesinin her hattını ve öldürücü karanlıktaki bakışlarını görmemi sağlayarak, "Burada bekliyorum," dedi dişlerinin arasından.

Onu daha fazla zorlamadan arabadan inip, hızla apartmanın içerisine daldığımda bir yandan da Semum'un evde olması için dua ediyordum. Ona haber vermeden, spontane bir şekilde yanına gelmiştim. Evde olmaması Mesih'in ekmeğine yağ sürerdi ve belki de başka bir buluşma için tekrar aynı zorlukları yaşamama neden olurdu.

Kapısını tıklatıp, ardından beklemeden zilini de üst üste çaldım. Mesih olmadan gelseydim evde olmaması sorun olmazdı, onu gelmesi için bekleyebilirdim. En son Mesih'le olup, ondan ayrıldıktan sonra buraya gelmem de onun açısından pek hoş karşılanmazdı. Saklayacak veya çekinecek herhangi bir durumum olmadığı için beni, özellikle onun getirmesini istemiştim. Her türlü iki ucu pis bir değnekti. Bu iki adamı da aynı anda hayatımda tutmak, özellikle de Kehanet ateşindeki o günün ardından daha da güç bir hâle gelmişti.

Sıkıntıyla bir soluk verip büzdüğüm dudaklarımla kapıya, hüsrana uğramış ifadeyle bakarken, kapının kilit sesini duyunca ağzım kulaklarıma vardı. Kapı geriye doğru açıldığında aralık kalan yerde Semum'un iri bedeni gözükmüştü. Onda gördüğüm farklılıklara gözüm yabancı olduğu için biraz şaşırıp onu dikkatle incelemeye başladım.

Genelde çok dikkat çekmeyen saç kesimi, kulak arkalarını üç numaraya vurdurup, yukarıya doğru saçını uzun tutmasıyla daha havalı olmuştu. Kemikli çehresini örten kısa sakalları ona yakışmıştı. İlk defa sakal uzattığını görüyordum, normalde her sabah tıraş olup çehresini pürüzsüz tutardı.

Bakışlarım yüzünden kayıp bedenine indiğinde kafamı çevirdim çünkü üzerinde sadece beline bağladığı lacivert havlusu vardı. Az önce gördüğüm görüntü, beynimde tekrar canlandığında ona döndüm. Kilo almıştı ve bu da ona yaramıştı. Görüşmediğimiz zamanlarda sıkı antrenmanlar yaptığı, iyice biçimlendirdiği bedeninden belli oluyordu fakat benim dikkatim, üzerinde su damlalarının gezdiği bedeninden çok, yaptırdığı dövmelerde takılı kalmıştı.

"Elis." Kapıyı açtığında suratındaki o kaya gibi ifade gitmiş, yerine donuk, içinde bazı duygular barındıran bakışları gelmişti. Aynı şekilde ona karşılık verdiğimde, kapıyı tamamen açıp büyük bir özlemle bana baksa da surat ifadesi hâlâ ciddi ve temkinliydi. "Gel buraya." Koluma uzanıp beni kendine çekince kalbimi çevreleyen o suçluluk duygusundan

daha da güçlü bir kuvvetle, kollarımı omuzlarına sardım. Yanağım köprücük kemiğini bulduğunda saçımı okşadı. Aklıma, o günkü birliğimiz ve yaşadıklarımız geldi, kendimi tutamadan gözyaşlarımı serbest bıraktığımda dudaklarından fısıltıya dönük mırıltılar çıkmaya başladı. Sırtımı okşayarak beni rahatlatmaya çalıştı. "Geçti artık."

Bunu ondan duymanın verdiği huzuru anlatmaya kelimem yoktu. Kafamı geri çevirip, ona bakıp elimle yanağına dokundum.

"Bunu demene o kadar sevindim ki." Suratında buruk bir tebessüm oluştu. Ardından bir adım geri çekildi. Belimdeki elini indirerek havlusunu tutunca hatırladığım ayrıntıyla hızla geri çekildim "Affedersin."

Önünü dikkatlice sıkıştırıp kapıyı örttü.

"Salona geç, geliyorum."

Kafamı salladım. Arkasını dönüp yürümeye başladığında sırtının da dövmelerle kaplı olduğunu gördüm. Birden bakışlarım kısıldı.

"Bana bunu o yaptı."

Semum'un evinde olduğum ilk gün, gösterdiği yaraları gözümün önünde canlandığında içim huzursuz olmuştu. O... Yaralarını dövmelerle kapattırmıştı.

Kapının önünde daha fazla oyalanmadan üzerimi düzelterek içeri geçtim, az önce Semum'a sarıldığım için kazağımın önü biraz nemlenmişti. Benim hemen ardımdan elinde tuttuğu lacivert tişörtüyle solona girdi. Altına siyah bir pijama giymişti. Tişörtü, oturmadan hızla kafasından geçirip yanıma gelince bir an ne diyeceğimi kestiremedim.

Gözlerimi üzerinde kısaca gezdirip, "İyi gözüküyorsun," dedim. Normalde de yapılı bir vücudu olsa da çok uğraşılmış gibi durmuyordu. İltifatım hoşuna gitmişti. "Ne ara dövme yaptırdın?"

Cildi gerildi. Dirseklerini dizlerine dayayıp, kafasını benden tarafa doğru çevirdiğinde kaşları acımasızca çatılmıştı.

"Aslında..." İşittiğim o buz gibi ses tüylerimi ürpertti. "Ben de seninle bunu konuşacaktım."

Onun gibi yapıp, dizlerimin üzerine dirseklerimi koyup, kafamı ona doğru çevirdim ve ciddiyetle ona baktım.

"Evet, benimle konuş, lütfen."

Yüzünde zorlandığını belli eden bir ifade oluştu, ardından gözlerini yumdu, söyleyecekleri sanki ona acı veriyordu. Bana, ona acı veren bir sırrını açacaktı sanki.

"Elis..." dedi ve koyu mavi gözlerini aralayarak suratını yaklaştırdı. "Ben geçmişimi hatırlamaya başladım."

On Altıncı Bölüm

"Bir aptalı muhatap alacağım kadar
mühim değil anlaşılmak."
Şule Terzi

Bölüm Parçası: Bruno Mars, "Talking To The Moon"

Belki de her şeyi söylemesini bekliyordum ama ondan o sözleri duymayı kesinlikle beklemiyordum. Ne kadardır gözlerine öylece bakakaldığım, ona ne süredir o şekilde durup baktığım hakkında hiçbir fikrim yoktu. *Semum, geçmişini hatırladığını söylüyordu.*

Kelimeler beynimde defalarca yankılanmaya başlayınca başım bedenime ağır geldi. Düşmemek için geri çekilip, sırtımı koltuğa bastırıp hayretle ona baktım, elimle aralık kalan dudaklarımı örtüp, silkelenerek kendime gelmeye çalıştım.

"S... sen..."

Doğrularak üst bedenini benden tarafa çevirdiğinde dilim lal olup tutulmuştu sanki. Onunla tanıştığım ilk günden beri, lanet olsun ki bunu istiyordum. Hafızasını geri kazanmasını istiyordum ama şimdi beni böylesine düşündüren de neydi?

"Kendimi hatırlamaya başladım." Dudaklarında buruk bir tebessüm oluştu. O an coşkuya kapılıp onunla sevinemediğim için kendimden iğrenmiştim.

"Semum..." Ona doğru eğilip elini tuttum. "Ne zamandır? Ne zaman başladı bu durum?"

Elini geri çektiği an yüzünde temkinli bir ifade oluştu.

"İshak'ın öldüğü gün..."

Sadece baktım... Gözlerinde oluşan o sert ifadeye, çene kaslarının sıklaşmasına, aldığı soluklarla göğsünün hızla inip kalkmasına sadece bakakaldım. O gün, belki de o yüzden transa girmiş gibiydi, büyülenmiş gibiydi. Hayretle dudaklarım aralandı ve fısıldadım.

"Neden bana söylemedin?"

Burnundan sert bir soluk alıp kafasını iki yana salladı.

"O gün..." Dudağını büktü. "bir an şok yaşadım ve her şeyi hatırlar gibi oldum. Ardından birkaç ağrım oldu, bir süre sonra aklım başıma gelebildi ve ne yapacağımı şaşırdım."

"Neden Semum! Neden bana söylemedin?" Koltukta ona doğru kayarak gözlerimi kararlılıkla gözlerine sabitlediğimde bakışlarını çevirdi.

"Panik olmuştum Elis."

Dudaklarımdan sert bir soluk bıraktım, zor bir dönem geçirmiş olmalıydı. Elimi saç diplerime daldırarak topuzumdan sıyrılan birkaç tutamı geriye doğru taradım.

"Bu durumu kimler biliyor?"

Bakışları hızla gözlerimi buldu ve anında oturduğu yerde dikleşerek bana ciddiyetle baktı.

"Sadece sana söyledim." Ağzımı açacakken devam etti: "Sadece sen bileceksin, Elis." Adımı ilk defa duymuş gibi telaffuz etmişti.

Kaşlarımın çatılmasına engel olamadan kafamı anlamsızca iki yana salladım.

"Neden? Bunu hepsi bilmek ister."

Üzerime doğru eğilip elini, elimin üzerine yerleştirdiğinde bakışları öylesine kararlı ve derindi ki beni giderek dibe çekiyordu sanki.

"Eğer bu duyulursa beni buradan gönderirler, Elis," dedi teker teker.

Duyduklarımla beraber yüreğim ağzıma gelmiş, bedenim hissettiğim panikle ısınmıştı. Kimi ima ettiğini anlamıştım, aklımdaki o ürkütücü soruyu sorabilmek için dudaklarımı dişlerimin arasında çekiştirerek kendime zaman tanıdım.

"O günü hatırlıyor musun?"

Ürkek bakışlarım tekrar gözleriyle buluştuğunda Kehanet ateşi, kararan bakışlarında yanıyordu sanki. İki karış ötemde duran suratı bana doğru dönük dursa da bakışları uzağa daldı ve zihnindekileri izlemeye başladı. Aklındaki acı görüntüler gözlerine yansıdığında bedeni genişledi, sertleşti. Kucağımdaki yumruğunu sıktı ve kudretle gözlerini yumdu. Burnundan akan ağır soluklar, göğsüme doğru çarptığında ben de onunla birlikte yanıyordum. Kehanet ateşinin içerisinde, o yaşanmışlıklarından bense duymak istemediğim gerçeklerden dolayı... Cayır cayır yanıyordum. Gözlerimi yumup oradan kaçmak istedim. Doğruların gerçekliği öylesine esir alıyordu ki bedenimi, nefes dahi alırken izin istiyordum sanki hayattan.

"O yaraların nasıl açıldığını çok iyi hatırlıyordum." Kelimeler öylesine sessiz, öylesine yavaş dökülmüştü ki dudaklarından sanki okumayı yeni söken talebeler gibiydi. Kafamı varla yok arası salladım. Başını kaldırıp can alıcı ifadesini irislerime sapladı. "Bana kim olduğunu sormayacak mısın?" dedi, suratındaki tehditkârlık kokan o korkutucu ifadeyle.

Kafamı geriye doğru yatırıp, çenemi sıkarak, "Zaten biliyorum," dedim gözlerimi açık tutmaya çalışarak.

Dudaklarını ıslattı. Hipnoz olmuş gibi bakan donuk bakışlarıyla üzerime doğru yaklaştığında dudak kenarlarım aşağı doğru kıvrılmıştı.

"Bilmiyorsun, bunu içinde hep inkâr ettin. Geçmişimi hatırlamadığım için başka sebepler aradın, buna hiçbir zaman inanmak istemedin."

Dudaklarımdan acıyla karışık bir inleme döküldü ve daha fazla dayanamadan otu ittirip ayağa kalktığımda sırtımı ona, gerçeklere, doğru dönmüştüm. Arkamdan gelen hışırtının ardından omuzlarımdan sertçe kavradı ve beni kendine çevirdi; ondan uzaklaşmaya çalıştığımda izin vermeyip ellerimden yakaladı ve gerilememden faydalanarak sırtımı duvara yasladı.

"Semum... Lütfen."

Gözleri ifademi okumak istercesine suratımın her ayrıntısında gezindi ve avcuyla çenemi kavrayıp kafamı kendine doğru kaldırdı. "Bunu bana kimin yaptığını sor."

Titrek dudaklarım aralandı, gözlerim doldu. Kalbime tarifi imkânsız o sızı oturdu ve ben duvarın içine girmek istedim. Kararlılıkla gözlerime bakmayı sürdürünce sol gözümdeki yaşın dökülmesine engel olamadan titrek dudaklarımı birbirinden ayırdım.

"Sana bunu kim yaptı." Sesimi ben dahi zor duymuştum. Kafamı duvara yaslayıp çenemi ona doğru uzatarak, ince açmaya çalıştığım gözlerimi ona bakmaya zorladığımda, çenemdeki elini indirip elimi kavradı ve ensesinden aşağı doğru kaydırdı.

"Bana bunları Mesih yaptı."

Parmaklarımın üzerine bastırdığında tenindeki kabartılar midemi gıdıkladı. Dudaklarımı birbirine bastırıp gözlerimi sıkıca yumarak o hissin geçmesini beklediğimde neyse ki elimi indirdi.

"Özür dilerim..."

Gözyaşlarım birbiri ardına sıralanıp, durmaksızın bir yol izleyerek çeneme doğru aktığında kendimi berbat hissediyordum. Yüreğime öyle bir utanç inmişti ki kendime karşı bile dürüst olamıyordum. İtiraf etmek istemiyordum. Başından beri bildiğim bu acımasız gerçeği onun ağzından duysam da kabul etmek istemiyordum.

Ben artık iğrenç biriydim.

Bedenini bir adım geri çekip öfkeyle suratıma baktı. Yüzümde gördüğü o acı ifadenin sebebini zihninde oturttuğunda daha da yırtıcı bir hâl aldı ifadesi, yanımdaki duvara sert bir yumruk attığında gözlerimi yumarak dişlerimi sıktım.

"Bana bak!" Duvarı tekrar yumrukladı, eline zarar vermesini istemediğim için ona bakmaya zorladım kendimi. Elini göğüslerinin üzerine sürttü. "Artık o günü hatırladığım için yaptırdım bunları." Ürkek bakışlarım üzerinde

gezinirken devam etti: "Her sabah..." Dudaklarını sertçe kıpırdattığında bakışlarındaki kararlılıktan etkilenmemek elde değildi. "Her sabah o günü hatırlamak için kendime baktım. Yıllar sonra, bende böylesine hasarlar bırakan birini hatırlamak, ne kadar çok acı vericiydi haberin var mı?"

"Özür dilerim!"

Kafasını iki yana salladı ve acı çekercesine bana baktı.

"Beni umursamayıp onu seçiyorsun." Bir adım geri çekildi ve gözlerinin hayal kırıklığıyla dolmasına izin verdi. "Tüm bunlara rağmen öyle birini istiyorsun." Hıçkırmamak için kendimi tutup dudaklarımı bastırmaya devam ettim, her an patlamaya hazır bir bomba gibiydim. Gözlerimden akan yaşları dirseğimle temizleyip ona doğru yürüdüm, elini kaldırarak durmamı sağladı. "Ama ben!" Kafasını sallayıp bağırdı. "Sikeyim ki! Seni yanımda istediğim için değil, güvende olmanı istediğim için ondan uzak durmanı istiyorum." Aklı karışmış gibi etrafa baktı ve dayanamadan yanıma gelip suratımı avuçlarının arasına alarak gözyaşlarımı temizledi. "Sana, bunu bana yaparken aldığı o hazzı anlatmamı ister misin?" Birden çılgınlar gibi titreyerek kafamı onaylamaz anlamda salladığımda ağzımı açıp konuşamıyordum. "Gözlerindeki o parıltıyı, sırtımda kırdığı sopayı, acımasız çentikler attığı bıçağını, ben durması için yalvarırken nasıl daha fazlasını yaptığını..."

"Yalvarırım sus..."

"Ben de o gün yalvarmıştım... O günkü acılarımı yeni hatırladığım için öylesine tazeler ki..."

Onu var gücümle itip, dizlerime doğru bükülüp, kendimi bırakarak ağlamaya başladığımda boğuluyordum, Mesih'in önüme gelen görüntüleriyle dayanılmaz bir acı çekiyordum.

"Yeter!" dedim acıyla inleyerek. Beni omuzlarımdan kaldırıp kollarının arasına aldığında artık omzunda ağlıyordum. "Dayanamıyorum." Yumduğum gözlerimde Semum'un anlattığı görüntüler sürekli başa sararak canlanmaya devam ediyor, beni kör edene kadar ağlatıyordu.

"Yaşadıklarımı yaşamanı istemiyorum."

Ondan ayrılıp kafamı onaylamaz anlamda salladım. Mesih asla bana böyle bir şey yapmazdı. Kararlılıkla bana doğru geldi.

"Elis, öyle şeyler biliyorum ki sana söylesem kaldıramazsın." Korkuyla bir adım geri çekildim, tekrar yaklaştı. "Beni dinle." Düz bir ifadeyle konuşmaya başladığında bakışları düz ve berraktı, az önceki öfkesini artık bir kenara bırakmıştı. "Neden sadece sana söyledim sanıyorsun? Neden böyle bir şeyi arkadaşlarımla bile paylaşamıyorum?"

"Neden?" Titrek nefesim havada asılı kaldı.

"Çünkü onlarla ilgili çok şey biliyorum. Hafızam yerinde olmadığı için beni öldürmediklerini düşünüyorum."

Öldürmediklerini...

Sessiz kalarak söylediğini hazmetmem için bana bir süre verdi. Sertçe yutkunup yere baktıktan sonra, kalbimdeki ağrıyı görmezden gelmeye çalışıp kafamı kaldırarak gözlerine baktım. Kafasını kapıya çevirip şişirdiği yanaklarının içindeki nefesi bıkkınlıkla bıraktı.

"Sandığından çok fazla tehlikeliler Elis. Onlar basit bir çete değil, ellerini birçok pis işe bulaştırdılar." Kafasını tekrar bana doğru çevirdi. "Beni burada tutarak kontrol altına almaya çalıştılar. Hafızamın yerinde olmadığı süre boyunca onlara herhangi bir sorun teşkil etmiyordum." Suratında düz bir ifadeyle bakmaya devam ettiğinde sırtım ok gibi dikleşmişti. Ellerini iki yana doğru açtı. "Bir bana bak, benim en yakın arkadaşıma bak. Bir de onlara... Onat nasıl biri Elis?" Onat hayatta karşıma çıkan en güzel adamlardan biriydi, cevap vermeyince devam etti. "Bir de Azad'a bak. Mesih'in neden Azad gibi iğrenç bir arkadaşı var? Senin arkadaşına tecavüz eden birini neden yanında tutuyor?"

Nefesimi kesmişti. Parmaklarımı suratıma yapıştırıp, çıldırmış gibi topuzuma kadar sürterek saçlarımı rahat bıraktığımda nefes nefese kalmıştım. Saçlarım serbest kalarak

omuzlarımın altına kadar yılan gibi kıvrıldı. Sözlerinde her ne kadar haklı olsa da Mesih'le Alaz'ın Kehanet'teki meseleler dışında Azad'la herhangi bir ilişkileri yoktu. Arkadaş değillerdi, hatta birbirlerinden de hoşlanmıyorlardı. Sessiz kalarak düşüncelerimi kendime sakladım.

"Ne kadarını hatırlıyorsun?" Dinen yaşlarımın ardından suratıma oturttuğum soğukkanlı ifadeyi bozmadan donuk bir sesle sordum.

Omuz silkti.

"Sadece o günü ve sana anlattıklarımı..."

"Adını hatırlıyor musun?"

Yerdeki bakışlarını ahenkle kaldırıp gözlerime diktikten sonra, "Hayır," dedi. Kaşlarını kaldırıp "Ama yakında hatırlayacağımdan eminim," diyerek kendinden emin tavırla tamamladı sözlerini.

Bu akşamı nasıl aşacağımı, duyduklarımla nasıl hareket edeceğimi, bu imtihanı nasıl geçeceğimi düşünüyordum. Semum, üzerine Mesihler ile ilgili daha da can alıcı açıklamalar yaparak beni iyice çıkmaza sürüklemişti.

"Elis." Önüme gelerek gözlerime tüm inancıyla baktı. "Biliyorum, bu duyduklarını kaldırmak çok zor." Elimi, tutup ikimizin arasında kaldırarak avuçlarının arasında sıkıca tuttu. "Bu zamana kadar güvenini zedeleyecek bir şey yaptım mı?" Kafamı olumsuz anlamda salladım. "O yüzden bana inanmaya devam et. Buradan, şu anda siktir olup gitmiyorsam inan bana tek sebebi sensin," dedi kendinden emin bir ifadeyle, benim için endişeleniyordu. "Sana zarar vermesine izin veremem." Avcumu açıp içerisine uzun, yumuşak bir öpücük kondurduğunda farklı bir boyuta geçmiştim sanki. Geldiğim andan itibaren söyledikleri, tepkilerim, her şey birer sis perdesi gibi zihnimde canlanmaya başladığında kendimi yorgun hissediyordum. Avcumu yanağına yerleştirip üzerini eliyle örttü ve diğer eliyle de aynı şekilde benim yanağımı kavradı. "Bana inanıyor musun?" Gözlerim sert çehresinde,

kıvrımlı burnunda, biçimli dudaklarında ve kararlı kaşlarında dolandı. O benim ilk tanıdığım zamandan beri kısa sürede ısındığım, güvendiğim, sığındığım Semum'umdu... Kafamı yavaşça onaylar anlamda salladığımda içim parçalanıyordu. "Şimdi eve git ve güzelce dediklerimi düşün, tamam mı?" Ürkek bakışlarımı yüzünden çekmeden ona bakmayı sürdürdüğümde, ellerini indirerek temasımızı sona erdirdi.

"Benden ne istiyorsun?" dedim yumuşak ve cılız bir sesle.

Üzerime doğru eğilip, "Ondan ayrılmalısın," deyip dudaklarını alnıma yerleştirdi ve "O bir canavar," diye ekledi.

Bedenim ateşe değmişçesine irkildiğinde gözlerim duvardaki saate takılmıştı, tam bir saat oluyordu. Mesih'in Semum'la konuşmam için benimle anlaştığı bir saat...

"Gitmem gerekiyor."

İşaretparmağıyla çenemi kavrayıp kendine doğru kaldırdı.

"Söylediklerimi unutma, hatırladığımı kimse bilmemeli." Kafamı salladığımda çenemi bırakmadan, "Çok ciddiyim, Elis. Mezarımı ziyaret etmek istemezsen tabii..." dedi.

Kaşlarımı çatarak ona uyarı dolu bir bakış atıp, "Saçmalamayı kes," dedim. Söyledikleri beni huzursuz ediyordu. Kollarını üzerime sararak beni kendine çektiğinde çenesi saç diplerime yaslıydı.

"Aferin, tatlı Elis," diyerek mırıldandı. Bana artık eskisi gibi Nöron demiyor, adımla hitap ediyordu.

Semum'dan zorlukla ayrılıp kendimi apartmana attığımda güçlükle soluk alıyor, yere düşmemek için duvara tutunarak kendimi sabit durmaya zorluyordum. Birden bacaklarımdaki kan boşalmıştı sanki. Semum bana neler anlatmıştı öyle? Önüme düşen saç tutamlarını geri itip suratımı sıvazladım. Dudaklarımı yalayıp ifademi toparlamaya çalıştım. Mesih'in herhangi bir şeyden şüphelenip Semum'un üzerine gitmemesi için kendimi toparlamam gerekiyordu. Semum'un geçmişi hatırladığını öğrenemezdi. Gözlerimi yumup, sırtımı duvara yaslayarak soluklarımı düzene sokmaya çalıştım. Daha fazla

oyalanamayacağım için dikkatli adımlarla aşağı inip apartmandan dışarıyı çıktım.

Esen rüzgâr kulak arkalarıma iliştirdiğim saçlarımı yüzüme doğru savuruyorken, yumruklarımı sıkarak sokağa adım attım. Kafamı kaldırıp, kuvvetle arabasına baktığımda camdan onu görebiliyordum. Kafasını koltuğa yaslamış, yukarıya bakıyordu. Bir süre daha suratındaki sert ifadeyi izledikten sonra kararlı adımlarla ona doğru yaklaşıp, arabanın önünde durdum, karanlıkta parlayan o buz mavisi gözleri anlık bir hareketle, panikle ışık saçan irislerimi buldu.

Bu adam Semum'un evine beni getiren adamla aynı mıydı? Onu artık Semum'un söylediklerinden sonra ne şekilde görecektim?

Ayaklarıma bakarak sertçe yutkundum, derin bir soluk alarak ifademi toplayıp arabaya bindiğimde konuşmaya korkuyordum. Her şey öylesine tazeydi ki her an plansız bir şekilde konuşup olayı berbat edebilirdim. Bir şey söylemeden kemerimi taktığımda beni izliyordu.

Olabildiğince doğal olmalıyım.

"Onu görmem iyi oldu," dedim düz bir sesle. Ona karşı soğuk olduğumu hissetmemesi gerekiyordu.

"Senin neyin var?"

Kafamı kaldırıp ona baktım.

"Sadece biraz duygusal hissediyorum."

Arabayı çalıştırmadı, cevabım onu tatmin etmemişti. Kollarımı göğsümün altında bağlayıp camdan dışarısını seyrettiğimde bir süre daha bekledi ve ardından pes ederek arabayı çalıştırdı. Bir an önce evime gitmek istiyor, bugünü unutana kadar uyumak, hatta belki de hiç uyanmamak istiyordum. Damağımda oluşan acı tadı gidermek için paket paket tatlı yemek istiyordum. Yanımda oturan adam, bana o kadar yabancı geliyordu ki.

Kendimi iki erkeğe karşı da suçlu hissediyordum, ikisine karşı da ikiyüzlü davranıyordum. Suratımı buruşturdum.

Kendimi tekrar yakmak, bir daha da doğmamak istiyordum. İkisinin arasında gidip gelen bir pinpon topuydum. Artık öyle bir eşiğe gelmiştim ki birini seçmem gerekiyordu. Önümde bir yol ayrımı vardı ve ben sadece biriyle devam edebilirdim. İkisini de sevmem haksızlıktı.

Araba apartmanın önünde durduğunda, kemerin kilidine basıp kapıyı açacakken beni sesi durdurdu.

"Bana neden bakmıyorsun?" Kafam cama doğru dönüktü. Sol perçemim yüzümün yarısına inip orayı gizlediği için şükrediyordum. Dudaklarımı birbirinden ayırmadan burnumdan derin bir nefes aldım, gözlerim tekrar dolmuştu. "O kadar mı çirkinim?"

Altdudağımı dişlerimin arasına aldığımda kanın metalik tadı önce dilime sızmış, ardından damağımdan içeriye doğru akmıştı. Dudaklarımı birbirinden ayırmasam da kendimi durduramadım, boğazımın içinden boğuk bir inilti duyuldu ve kapıyı açıp, suratına bile bakmadan arabadan çıkıp apartmana doğru koştum. Kapıyı arkamdan kapattığımda gözyaşlarım hızla yanaklarımdan dökülmeye başladı, saçlarımı yolarcasına çekiştirip sırtımı duvara yasladığımda ölmek istiyordum.

Aptal, aptal, aptal!

Tüm bunları en başından beri görmezden gelen sen değil miydin? Onu böyle kabul eden sen değil miydin? Şimdi ağır gelen ne...

Duvardan aşağıya doğru kayıp dizlerimi sararak, titreye titreye ağlamaya başladım. *İkisinden birini seçmem gerekiyor...* Bu yolun sonunda Semum'un hayal kırıklarıyla kaplı olan bakışları, Mesih'in donuk mavilikleri hızla zihnimde canlanıyor, beni iyice çıkmaza sokuyordu.

Oradan nasıl kalktım, anahtarlarımla kapıyı nasıl açtım ve kendimi banyoya ne şekilde attım, her birini zihnimde, beyaz bir toz bulutunun ardından yapmıştım. Eve girdiğimde kızları görmemiştim, bu durum işime de gelmişti. Semum'un

bana anlattığı geçmişinin ağırlığını, bu gece kimseden gizlememe gerek kalmayacaktı.

Banyoyu ardımdan kilitleyip, üzerimi çıkartarak kendimi ılık suya attığımda bedenim yanıyordu. Ne şekilde ve ne kadar süre o suyu üzerime çarptım bilmiyordum. Kabinin içerisinde otururken hiçbir şey düşünemeden yalnızca kapaklara bakıyordum.

Birkaç dakika sonra bedenimin nöbet geçirircesine titrediğini idrak ettim. Dişlerim kırılırcasına birbirine çarpıyor, bedenim kuş kanadı gibi titriyordu. Dizlerime daha sıkı sarıldım, üşüyor muydum? Mantığımı kullanabildiğimde suyu kapatıp, üzerimden sular akarken odadan çıkmıştım. Nereye koyduğumu bilmediğim çantamdaki telefonum çalıyordu, umrumda bile değildi, kimseyle konuşmak istemiyordum.

Üzerimdeki nemi bile almadan öylece yatağın içerisine girdiğimde değdiğim her yer sırılsıklam olmuştu. Üzerime çarşafı çekip sırtüstü yattığımda kollarımı, düz bir çizgi gibi iki yana uzatmıştım. Ayaklarım da aşağıya doğru birbirine yapışık bir biçimde uzanıyordu.

Telefonumun sesini tekrar duydum, bu seferki çağrı kısa sürmüştü. Yorgun bakışlarım tavana doğru baktıkça beyaz kısımları yanıyordu. Solgun ve içine doğru çekilen dudaklarım birbirine mühürlenmiş, ifadem dolaba konan bir buz gibi sabit bir şekil alıp öylece kalmıştı.

Ben bugün bir karar verecektim.

Kehanet'e gelmek için evden çıktığım o gün, valizimi sürerek gittiğim otogar, otobüste okuduğum kitap, yaşlı teyze, Kehanet'e adım attığımda duyduğum köpek sesleri, reklam panosunun önünde gördüğüm Semum, oradan kaçışım, tek lambası yanan sokağa girişim, pencereden Mesih'in beni gördüğü ilk an, Semum'un beni kaçırması, Semum'la arada kalmamız, ağzımı kapatması, İsimsiz'de Mesih'e rastlamam, ondan yardım istememem, bana yardım etmesi...

Fark ettiğim ayrıntıyla donuk ifadem, kaşlarım çatıldığın da değişmişti.

Semum'la ilk karşılaştığımızda ondan korkmuştum.

Mesih'le ilk karşılaştığımızda ona güvenmiştim.

İkisi de işin sonucunda bana yardım etmişlerdi, evet ama Mesih'te tanıdığım ilk günden beri garip bir şey vardı. Sürekli beni ona çeken şeyler. Belki sesi, bakışı, nefesi, dokunuşu, duruşu, her şeyi... Gözlerimi yumarak onunla geçirdiğim vakitleri hayal ettim. Bedenimi kıstırdığı duvar, soğuk havada tenimi yakan nefesi, bana karşı olan tehditkâr cümleleri... Hepsi sadece, beni ürküterek geri çevirmek için miydi? Peki ya ben neden ürküp kaçmak yerine onun için sızlanarak yanında kalmak istemiştim? Hem de her seferinde. Canımı yakmak için sarf ettiği sözlerde bile yanında olmuştum. Onda hissettiğim o farklı duygu neydi? Belki de biliyordum, en başından beri göstermediği samimiyetini yüreğimin en derinliklerinde hissetmemiş miydim? Canımı isteyerek yakmadığını adımdan daha iyi biliyordum... Aramızdaki sessiz yeminler, etrafımızdaki tüm insanlardan daha gerçek değil miydi?

Bana araba sürmeyi öğrettiği gün farklı şekilde dokunmaya çalıştığı anlar gözümün önünde belirdiğinde, bacaklarımın arasında sadece onunlayken hissettiğim o sızı belirdi yine. İznim olmadan bunu yaptığında, onu her seferinde durdursam da içten içe, deli gibi onun için kıvranmıyor muydum? *Sürekli onu istiyordum.* Bir şekilde arzularıma karşı koysam da en sonunda ona direnemediğim noktaya kadar geldim ve bir şekilde hislerimizi kabul ettik. Ailem beni Kehanet'ten götürdüğünde, Mesih beni geri aldığında artık bunu bir şekilde kabul ettik.

Tüm bunlar olurken, hatta buraya geldiğim ilk gün bile, onun kötü şöhretini bilmiyor muydum? İshak olayında da bununla tekrar yüzleşmiş, ardından güç de olsa kabul ederek yine Mesih'e gitmiştim. Bugün yine aynısını yapmıştım. Bugün yine geçmişle karşı karşıya gelerek Mesih'i yüzüstü bırakmıştım. Artık Semum'un söylediklerinden sonra iş daha

da ciddiye binmişti. Önceden ikisinin arasında bir seçim yapmama gerek bile yokken şimdi, birini seçecektim.

Mesih'le beraber olan yazlık evdeki anlarımız canlandı zihnimde. Bana bu yüzden mi zaman tanımıştı? Beni sadece cinsel anlamda istemediğini söylemiş; her anlamda onu kabul etmiğim zaman, buna hazır olduğum zaman, geri dönmemeyi göze alarak ona gelmemi istemişti.

Meğer ne kadar da haklıymış.

Üşengeç bir tavırla üzerimdeki çarşafı geri iterek üzerimin çıplak kalmasını sağladığımda dayak yemiş gibiydim. Bedenimi yataktan öylesine zor kaldırmıştım ki sanki bir ton çimentonun altından sıyrılmış gibiydim. Çıplak adımlarımı sıraladığımda artık bedenimden aşağı sular akmıyordu. Ölü bakışlarım odada gezindi, çantamı göremeyince odadan çıkıp dış kapının oraya baktım, askılığın yanında yerde duruyordu. Yanına gidip duvar kenarına oturdum, dizlerimi birbirine bastırarak kendime doğru çektim. Kafamı duvara yaslayıp, gözlerimi yumup derin bir nefes aldım. Yanımdaki çantadan telefonumu çıkartıp Semum'u aradığımda uzun süredir donuk olan kalbim, aynı yavaşlıkla atmayı sürdürüyordu. Bedenimde hiçbir heyecan veya farklı bir kıpırtı yoktu. Ölüm sessizliği vardı üzerimde.

"Elis."

Sustum, kafam biraz dalgın olduğu için zihnimdeki cümlelerin dudaklarımdan dökülmesi süre almıştı.

"İkiniz arasında bir seçim yapmam gerektiğini biliyorum." Sessiz kaldı. Boş bakışlarım etrafta gezindi. "Mesih'in sana yaptıkları iğrenç." Derin bir soluk aldım, bakışlarım ve sesim hâlâ soğuktu. "Canice." Üzerimdeki durgunluğu anladığı için sabırla susuyor, beni dinliyordu. "Ama ben yine de onu seçiyorum." Ahizenin karşısında derin bir soluk aldığında ayaklarımı daha fazla kendime doğru çektim. "Seni yüzüstü bıraktığım için özür dilerim. Benim için endişelenme, kendi hayatına bak. Ben böyle olmasını istiyorum."

"Sana zarar verecek."

Görmese de kafamı onaylamaz anlamda salladım.

"Bana hiçbir zaman zarar vermeyecek."

"Aptallık etme, benimle gel, Elis." Sesi öfkeli çıkmaya başlamıştı.

"Bu zamana kadar yaptığı doğruları ve yanlışları da kabul ediyorum."

"Elis."

"Ben ona aidim." Sesi kesildi. Konuşmadı, konuşmadım. Sessiz geçen birkaç dakikanın ardından, "Bana söylediklerini kimse bilmeyecek. Artık benimle görüşmek istemeyebilirsin, daha fazla yara almanı istemiyorum. Görüşmeyelim." dedim.

Sesi komple kesildi ve telefonu kapattı. Sesli bir soluk bırakıp, kafamı duvara yaslayıp telefonu yanıma düşürdüğümde ayaklarımı birleşik bir şekilde öne doğru uzatmış, tavanı izliyordum. Bugün kader önüme iki farklı yol çizmişti, ben de kendi irademle birinden girmiştim. Bundan sonrasında ne olacağı zerre umrumda değildi. Hislerime inanarak, en başından beri içindeki sıcaklığı sezdiğim, yanında kendimi güvende hissettiğim adamı seçmiştim. Bu adamı daha öncesinde de defalarca seçmiş, bazen ondan kaçmak istemiş ve ardındansa tekrar kendimi onda bulmuştum. Bu sefer daha farklıydı, ileri boyuttaydı. Mesih'in sözlerini kabul ediyordum.

Onu her hâliyle istemeyi, kabul ediyorum.

Üzerime, ayak bileklerime kadar uzanan siyah kabanı giyip önündeki fermuarı çektim. Başka bir şey giyecek mecalim yoktu. Uykusuzluktan, yorgunluktan ve üzüntüden bitap düşen bedenim, kendini onun yanına bırakmak istiyordu. Saate baktığımda gece bir olduğunu gördüm. Bu saatte başıma iş çıkartmamak için kendime bir taksi çağırdım.

Taksi sokaktan çıktığı sırada, bu sokağa girdiğimde valizimi düşürdüğüm yerdeydim. Sokağı aydınlatmak için çalışan lambanın altında, o günkü gibi, onun dışarıya ışığı sızan ikinci kattaki penceresine bakıyordum. O günkü gibi pencerenin önünde değildi.

Usul adımlarla ruhsuz bahçesinden geçip, kapının önünde durdum ve vakit kaybetmeden kapısına iki kere tıklatıp elimi geri indirdim. Bir süre sonra içeriden adım sesleri gelmiş, ardından da kapı açılmıştı. Suratımdaki donuk ifadeyi bozmadan, beni görünce irice açılan gözlerine, endişelenen ifadesine ve ardından şaşkınlıkla aralanan dudaklarına baktım.

"Elis," dedi ve korkuyla omuzlarımı kavradı. "Sana bir şey mi oldu?"

Dişlerimi birbirine bastırıp, yorgunca kafamı iki yana sallayıp, "Bu gece seninle uyumak istiyorum," dedim.

Panikle suratımda gezinen bakışları, söylediklerimi duyduğu an rahatlayarak yavaşlamıştı.

"Beni neden..."

Kapıyı açarak geri çekilmesini sağlayıp içeri girdiğimde arkamda kalmıştı. Ruhsuz bakışlarımı etrafta gezdirip, vakit kaybetmeden sakin adımlarla merdivenlere yöneldim, üst kata çıkmaya başladığımda o da peşimden geliyordu.

Kapısı aralık olan odasından içeriye girdim, çalışma masasının üzerinde açık duran kalın bir ansiklopedi vardı, büyük ihtimalle ben gelmeden önce onu okuyordu. Yatağın diğer tarafına geçip bedenimi kapıya doğru döndürdüğümde içeriye girmişti.

Çatık kaşlarıyla bana bakıp, "Elis," dedi. Bakışlarımı üzerinden çekmeden önümdeki fermuarı açmaya başladığımda umursamadan, "Beni aramalıydın," dedi.

Fermuarı açıp kabanı omuzlarımdan düşürdüğümde irice açılan gözleri üzerime bakakaldı, eğer havamda olsaydım suratındaki ifadeye saatlerce gülerdim. Kafasını hızla başka bir tarafa çevirdiğinde çarşafı kaldırıp yatağın içine girdim, çarşafın ucunu kolumun altına sıkıştırdığımda karmaşık bir şekilde nemli duran saçlarım yatağa dağılmıştı.

Bedeni kaskatı kesilmiş bir heykel gibi, öylece ayakta dikili durmaya devam edince elimi ona doğru uzattım. Önce suratıma, ardından parmak uçlarıma baktı.

"Tişörtünü çıkart."

Donuk bakışlarım suratında gezinmeye devam edince tişörtünü çıkartmak yerine, dolaba gidip bir çarşaf daha alıp yanıma geldi. Kıyafetleriyle yatağa yattıktan sonra çarşafı omuzlarına sardığında kalbim ısınmıştı. Bu adam, ona verdiğim izni umursamadan bana sadece duygularıyla dokunuyordu. Gerçek aşk bu muydu? Kalbimin derinliklerinde sevginin binbir sıcaklığını hissederken, gözlerimi yumup tüm kötülükleri geride bıraktığımda suratlarımızın arasında iki karış mesafe vardı. Güvendeydim... Herkesin aksini iddia ettiği bu adam aslında iyiydi. Ve bana öyle güzel hissettiriyordu ki...

"Güzeller güzeli, tatlı İris'im..." Kulağımı okşayan o güzel sesiyle söylediği sözleri karşısında mest olmuştum. "Ben var olduğum sürece huzurla uyu."

Ne kadar süredir uyukladığımı bilmiyor, huzurun tadına vararak ruhumu ve bedenimi doyuruyordum. Onun yanında şarj oluyordum sanki. Bir süre daha bedenimi saran tatlı uykunun esiri olmayı sürdürdükten sonra, mahmurlaşan gözlerimi araladığımda onu arıyordum. Yüzüstü yattığım yataktan bedenimi gererek döndüm, dudaklarımdan hafif bir esneme döküldüğünde kendimi saatler öncesine göre çok daha iyi hissediyordum.

Bakışlarım aralık duran odanın banyosuna ilişti, minik kıpırtılar ve odaya dolan loş ışık dışında herhangi bir hareketlilik yoktu. Göğüslerimin üzerindeki çarşafı tutarak sırtımı doğrulttuktan sonra, bedenimdeki titremeyle dolaba yönelerek Mesih'in eşofman takımlarından birini giydim. Banyoya gidip içeri girdiğimde karşıma çıkan manzara kalbimi sıcacık etti. Sırtı bana doğru dönüktü, önünde duran aynadan gördüğüm kadarıyla tıraş oluyordu.

"Beni mi röntgenliyordun?"

"Evet."

Dürüst cevabım karşısında afallayıp, vakit kaybetmeden önüne dönerek yarım bıraktığı işini elindeki jiletle tamamlamaya devam etti.

"Fikirlerin çabuk değişiyor," dedi.

Yaslandığım kapı oluğundan ayrılıp ona doğru ilerlerken, "Hangileri?" dedim.

Jileti kenara koyup, tıraş losyonunun kapağını çevirdiğinde odada tok sesi yankılandı.

"Dün akşam suratıma bakmıyordun, şimdi ise gözlerini üzerimden ayıramıyorsun," dedi şikâyet edercesine.

Semum'un evinden dönerken dediği gibi, suratına bile bakmamıştım. Losyonu çehresinde ve boynunda hızlıca gezdirip, kapağını kapatarak yerine bıraktığında elim omzunu buldu. Bana doğru dönünce karşı karşıya kalmıştık. Elim hâlâ omzunda duruyordu.

Losyonun kokusu, aramızdaki iki karış mesafeyi aşıp burnuma sızdığında, istemdışı gözlerimi kapatarak, "Fikirlerim değişmedi," diye mırıldandım. Çok güzel kokuyordu.

"Öyle mi?" dedi alayla. "Peki ne düşünüyordun?"

Burun kanatları genişledi. Alaycı bir tavır takınmaya çalışsa da cevabımın onun için ne derece mühim olduğunu, gözlerime birer hançer gibi sapladığı buz mavisi gözlerinde görebiliyordum. Omzundaki elim tatmak istercesine boynundan geçip yanağına tutunduğunda, kısa bir an gözlerini yumup yanağını avcuma yaslasa da irkilerek gözlerini açıp kendini toparlaması fazla sürmedi.

"Çok güzelsin..."

Avcumun içerisindeki çene kemiği keskinleştiğinde, suratındaki ifadeden anladığım kadarıyla ikimizin arasına bir gard örmüştü. Belki de Semum'dan dönerken yaptığım hareket onu incitmişti.

Böyle bir şey gerçekten de mümkün olabilir miydi?

Kalbi yokmuşçasına hoyrat ve duygusuz davranan bu adamın içerisinde kalan o saklı, sıcak duygular incinmiş olabilir miydi? *O kadar mı çirkinim,* derken kendini değersiz bir eşya gibi mi hissetmişti?

Düşlerim canımı sıksa da göz ardı etmeye çalıştım. Dudakları alayla büküldü.

"Bu adama mı güzel diyorsun?" İç güzelliğinden söz ediyor olmalıydı. Şayet dışıyla ilgili aynı fikirleri paylaşıyorsa en yakın zamanda bir göz doktoruna görünmesi gerekecekti.

Kafamı usulca salladığımda içi içini yiyordu sanki. Zihnini kurcalayan düşüncelerin büyük bir kısmını Semum'la olan konuşmamın kapsadığını tahmin ediyordum. Ona neden o şekilde davrandığımı, ardından da neden garip bir şekilde, gecenin bir yarısı kapısına dadanıp onunla uyumak istediğimi kuruyordu. Bir türlü hiçbir kapıdan çıkamıyor, cevaplarını bana da sormuyordu. Belki de duymaktan çekindiği şeyler vardı.

Tıpkı Semum'un bana söyledikleri gibi.

Kafamı iki yana sallayarak, duyduklarımdan silkinip karşımdaki adama baktım. Buraya kendi hayatıma karşı resti çekip gelmemiş miydim? İçinde ne olduğunu tahmin edemeyeceğim, karşımda âdeta bir gizli hazineyi andıran bu adamı seçmemiş miydim? Anahtarı bulup içini açtığımda, gerektiğinde bu meselelerle ilgili onunla da yüzleştiğimde olacak tüm felaketleri kabullenerek gelmemiş miydim?

Ben, Elis Mira Aktaş... *Bizzat kendim seçmemiş miydim?*

Bakışlarımda olan berrak ifadeyle, tüm duygularımı gün yüzüne çıkarıp korkusuzca ona bakınmaya devam ettim.

"Evet, sen. Gerçekten de çok güzelsin." Bıkkın bir tavırla kaşlarını çatıp bir adım geri çekildiğinde ne hissettiğini bilmek istiyordum.

"Ne yapıyorsun, Elis? Tam olarak ne istiyorsun?"

"Bazen tutarsız davrandığımı kabul ediyorum." Başımı sallayarak ona yaklaşıp, aramızda bir karışın kalmasını sağlayarak, "Sonunda dönüşümüm tamamlandı, buz mavisi..." diye fısıldadığımda bedeni kaskatı kesilmişti. Şu anda, belki de ilk defa, o da beni gizli bir hazine gibi görüyordu. İçimde nelerin olduğunu tam olarak kestiremiyordu. Boynundaki âdemelması kıvrılınca devam ettim: "Görmüyor musun?" Yanaklarını kavrayıp, parmak uçlarımda yükselerek, "Seni her hâlinde kabul ediyorum," dediğimde avuçlarımdaki ten gerginleşmiş, suratında tehlikeli bir hava oluşmuştu.

Kafasını iki yana sallayarak bir adım geri çekildiğinde, "Sen ne dediğini bilmiyorsun," demişti. Dudaklarımı ıslatıp kararlı bir ifadeyle ona yaklaştığımda, soğuk parmakları üzerimdeki tişörtün kumaşını sertçe kavrayarak kendine doğru çekti. "Sınırlarımı zorluyorsun..." Gizemli bir havaya bürünen sesi oldukça uyarıcıydı.

Ona doğru yükselip, çenemi havaya doğru bükerek kısılan bakışlarının eşliğinde, "Ben senin için tüm sınırlarımı ortadan kaldırıyorum, Mesih," dedim. Adını fısıldarcasına telaffuz ettiğimde gözbebekleri kısa bir an heyecandan irileşti, ne diyeceğini bilememişti.

Gözlerini yumup, tekrar kararlı bir ifadeyle bana baktı ve "Emin misin?" dedi sert bir sesle. "Herkesin korkup kaçtığı bu adama, ölene kadar kendini adayacağının garantisini verebilir misin?"

Tok sesiyle söyledikleri beni biraz ürkütse de usulca başımı salladım. O beni bırakmaksızın istediğini net bir şekilde belirtmişti, bundan emin olunca ona gelmemi istemişti. Tekrar son ikazlarını yapıyordu kendince.

"Demek sınırları kaldırıyorsun. Demek beni her hâlimle istiyorsun..." Kendi kendine mırıldar gibi tısladığında kafamı usulca salladım.

"Seni tüm çirkinliğinle istiyorum." Kafasını kaldırdığında gözlerindeki vahşi ifade ürkmeme sebep olsa da hoşuma da gidiyordu.

"Sen..." Bakışları, hiddetle yüzümde gezindiğinde uzun zamandır aradığı değerli bir eşyasını bulmuş kadar ilgili bir hâl almıştı. "Beni her ne olursa olsun, bırakmayacağını mı söylüyorsun?"

O hissiz, duygusuz ifadesi buz rengi gözlerine oturduğunda, üzerimde kalan tüm mantığı elimin tersiyle iterek onu, ensesinden kavrayıp kendime doğru çektim.

"Seni bırakmayacağım." Beni sınarcasına izlerken gözlerindeki o soğukluk yabancı gelse de umursamamaya çalışarak

ona karşı beslediğim duyguları tüm ciddiyetiyle önüne serdim. Suratında sadece benim fark edebileceğim o afallama ifadesi olduğunda aklından ne geçtiğini bilmek istiyordum. Omuzlarını sıktım. "Ne düşünüyorsun? Söyle bana..."

"O zaman bana ispat et..."

Donuk bakışlarım, gözlerine kilitlendiğinde ne diyeceğimi bilemedim. Ona sunduğum vaatleri kanıtlamamı istiyordu. Bir süre ne yapacağımı bilemeden etrafa kısa bir bakış attıktan sonra gözlerine baktım.

"Ne yapmamı istiyorsun?" Bakışları kısıldı. Suratındaki ciddi ifadeyi bozmadan ona bakmayı sürdürdüm. Kendimden bu denli emin olmamı beklemiyordu.

Dudaklarının arasından keskin bir soluk aldı ve gözünü bile kırpmadan, "Evlen benimle," dedi.

Hayretle ona baktım. Bu teklifi yapmasını beklemiyordum. Bakışlarımı yere indirip teklifini kafamda tarttıktan sonra ona baktım. Suratındaki ifade bozulmamıştı, merakla cevabımı bekliyordu.

"Tamam." Gözbebekleri irileşti. "Ne düşünüyorsun?" dedim.

"Aklını kaçırdığını..."

Artık vazgeçemeyeceğim, kendimi bulduğum adama dolu dolu olan gözlerle bakarak, "Seninleyken aklımı kullanmak istemiyorum," dediğimde, sözlerim onu daha da fişeklemiş olacak ki çenesindeki kaslar gerildi. Kaşlarını kaldırarak bana uyarı dolu bakışlarla baktığında, hâlâ duygularımı sınarcasına bir hâli vardı. Derin bir iç çekerek dişlerimi birbirine bastırdım, onu kendime inandırmak istiyordum. "Sen de hiçbir yere gidemezsin," dedim kararlı bir ses tonuyla. Benim için arzuladığı her duyguya ben de sahiptim. "Duydun mu?" dedim. Her ne kadar onun da sadece bana ait olduğunu bilsem de bu konudaki kararlılığımı görmesini istemiştim. Kafasını ahenkle olumlu anlamda salladığında transa girmiş gibiydi. Belki de ilk defa, ne kadar emin olduğumu görmesini

sağlıyordum. "Daha ne duruyoruz?" Tek kaşı ahenkle yukarı doğru kıvrıldı. Suratında oluşan şaşkın ifade içimi titretmişti. Afallayarak bakmaya devam edince, "Seninle hemen şimdi evlenmek istiyorum," dedim.

"Elis, sen ne istediğini bilmiyorsun." Tepkimi ölçmeye çalışıyordu. Ona karşı gösterdiğim teslimiyete karşı duyduğu hayranlık, gözlerindeki parıltıdan belli oluyordu.

"Bunu bana sen yapıyorsun," dedim. "Oyun oynamıyorum." Çenemi dikleştirerek kararlı bir ifadeyle ona bakmayı sürdürdüm.

Kararan suratını ağır bir biçimde kaldırıp gözlerime baktı ve suratını sertçe ovuşturdu. Sürtünen teninin gıdıklayan sesini işittim. Parmaklarını, sertçe yumduğu kirpiklerinin üzerinden de geçirip çıplak bacağımın üzerine koyduğunda benimle ne yapacağını bilemez bir hâli vardı.

"Pişman olmanı istemiyorum." Kendini telkin ediyordu, bunları kendine söyleyip benden uzak durmaya çalışıyordu, hâlâ emin olmadığımı sanıyordu.

"Mesih..." Sona doğru kuru çıkan sesimi tok bir hâle getirebilmek için sertçe yutkunup, dudaklarımı ıslattığımda aklımdan geçenlerden ürküyor, kendime inanamıyordum. "Ben..."

"Böyle olmaz, İris..." İkimizi de uyarırcasına söylemişti.

Dişlerimi sertçe birbirine bastırıp bir adım geri çekildim. Göğüs kafesim hiddetle inip kalkıyordu.

"Bana bir seçenek sunuyorsun, seçimimi yapıyorum ve reddediyorum." Dudaklarını aralayacakken elimi kaldırdım. "Asıl sen benimle oynama. Ne dediğimin de, ne yaptığımın da farkındayım." Çenemi dikleştirdim. "Emin olmayan ben miyim yoksa sen mi?" Gözlerim doldu.

Dişlerinin arasından titrek bir soluk alıp geri çekildiğinde şakakları kızarmış, aralık duran dudakları pembeleşmişti. Özenle sıralanan kirpiklerini kaldırıp, kararan bakışlarını sertçe gözlerime diktikten sonra, bir şey demeden elimden tuttu.

"Sana ne kadar kararlı olduğumu göstereceğim." Yaklaştı. "Dünya hayatından sadece seni istiyorum."

Altdudağımı dişlerimin arasına aldım. Heyecandan ya. kaklarım yanıyor, mutluluktan kalbim kulaklarımda atıyor. du sanki. Bu yaptığımız çılgınlıktı!

"O zaman bana ispatla!" dediğimde ikimiz de gülümse. dik. Belki delirmiştik, verdiğimiz karar belki de yanlıştı ama o an, gerçekten de mutluyduk...

***

Ertesi akşam olduğunda sabahtan beri elimde tuttuğum evlilik cüzdanına hayretle bakmaya devam ettim. Hayat gerçekten de süprizlerle doluydu. Planlarımda dahi olmayan bir evlilik yapmıştım. Gösterişten uzak, gizli saklı... Bu kısım biraz tadımı kaçırsa da önemli olan Mesih'le hayatımı birleştirmemdi. Altdudağımı ısırarak kıkırdadım, bu yaptığım gerçekten de çılgınlıktı. Kimseye haber vermememiz daha da ayrı bir çılgınlıktı.

Belime kollarını sarkmışken gözlerimi huzurla yumarak ona yaslandım. Biz gerçekten de kafayı yemiştik.

"Bunu yaptığımıza hâlâ inanamıyorum." Yanağımı öptüğünde sakalları tenimi çizmişti.

"İnansan iyi olur, senin için bir nikâh memuru ayarlamak hiç de kolay olmadı."

Kollarından hızla sıyrılıp ona doğru döndüm. Gözlerimi irice açarak, "Benim için? Teklifi eden sen değilmişsin gibi konuşuyorsun?"

Altdudağını ısırarak bir adım geri çekildiğinde suratında muzır bir ifade oluşmuştu.

"Benden daha istekli duruyordun. Özellikle bir an önce evet deme konusunda."

İrice açılan ağzımla ona baktıktan sonra koltuğun üzerindeki yastığı alıp üzerine fırlattım.

"Yalan söylüyorsun, sen benden daha istekliydin!"

Gülmesini bastırmaya çalışarak benden kaçmaya çalıştı. Bu hâlim onu eğlendiriyordu.

"İstersen nikâh memuruna soralım?"

Bana takıldığını bilsem de konuşması sinirlerimi bozmuştu. Gözlerimi kıstım.

"Seni ilk fırsatta boşayacağım!" Her ne kadar sesime, yalancı bir ton eklesem de çatılan kaşlarından şakamın hoşuna gitmediğini anlayabiliyordum.

"İşte o imkânsız!" Hızla üzerime doğru atılınca suratındaki yırtıcı ifadeden ürküp, çığlık atarak odanın diğer tarafına kaçtım.

Ertesi sabah uyanınca vakit kaybetmeden yaptığım ilk iş kızları aramak olmuştu. Selenay ve Şeyda, Azad'ın şehir dışına çıkmasından yararlanıp Lidya'nın yanında kalıyorlardı. Birkaç kez beni arasalar da sürekli kestirip atmıştım. Yaptığım çılgınlıktan henüz haberleri yoktu. Üzerimi değiştirebilmem için kocamdan beni eve bırakmasını istedim ve vakit kaybetmeden evinden çıkarak arabasına bindim.

Eve geldikten gelince kalçama tam oturan, bileklerime doğru boru paça şeklinde inen gri kot pantolonu giyip üzerine, crop kesim, bol, siyah sweati geçirdim. Saçlarımı da iyice tarayıp balıksırtı şeklinde ördüm. Üst kirpiklerime biraz rimel sürüp spor ayakkabılarımı da giydikten sonra, yanıma fermuarlı, bol, siyah renk bir hoodie alıp, kol çantamın kenarından sarkıtıp vakit kaybetmeden evden çıktım.

Petibör Kafe'nin önünde durdum, yakın olduğu için yürümeyi tercih etmiştim, yaklaşık on beş dakikalık yürüyüş bile kendimi iyi hissettirmişti. Kehanet'e geldiğim ilk zamanlardan beri her yer birbirine yakın olduğu için genellikle yürürdük, yürüyüş alışkanlığımı burada kazanmıştım. Hayatıma kattığım beni en rahatlatan aktivitelerimden biri olabilirdi.

Cam kenarında oturan kızları görünce adımlarımı hızlandırıp, içeri geçerek yanlarına geldim. Beni görünce Selenay kaşlarını çatarak ayağa kalktı.

"Aşırı sinir oldum sana." Yüzüme sahte bir tebessüm kondurup ona sarıldım.

"Biz Mesih'le olduğun için seni rahat bırakması gerektiğini defalarca söyledik." Lidya sitem ederek konuşmuştu.

"İkiniz..." Soran gözlerle bakışlarım aralarında gezindi. "birbirinizi öldürmediğiniz için rahatladım." Şeyda'yla Lidya'ya da sarılıp Şeyda'nın yanına oturdum.

Şeyda bana doğru dönerek ellerimi heyecanlı bir refleksle tutup, "Bunların sihri yalnız kalmaktaymış meğer," dedi.

"Nasıl yani?" Kuşku dolu bakışlarım tekrar ikilide gezinmişti.

"Ben yanlarına gittiğimde gayet medeni bir şekilde film izliyorlardı. Ben geldikten beş dakika sonra kavga ederek filmi kapattılar nedense." Mânidar bir şekilde kızlara bakarak önüne döndü.

"Demek baş başayken süt dökmüş kediye dönüyorsunuz?"

Lidya iğrenircesine dudaklarını buruşturdu ve kollarını göğüslerinin altında bağladı.

"Ne alakası var? Ayıracak kimse yok diye birbirimize girmemişizdir."

"Aynen öyle," diyerek Lidya'ya arka çıktı Selenay.

"İnanamıyorum hemfikirler!" Şeyda dudaklarını örterek abartı bir heyecanla solumuştu.

"Kendi konunu kapatmaya çalıştığını anlamıyoruz mu sanıyorsun Şeyda?" dedi Selenay aksi bir ifadeyle. Sözleriyle kafamı Şeyda'ya çevirdim. Gözlerini çaresizce etrafta gezindirip, kollarını göğsünün altında bağlayarak ilgimi üzerine çekti.

"Ne konusu?" dedim sorgularcasına.

Selenay çenesinin ucuyla Şeyda'yı işaret edip, "Arel'le biz gittikten sonra neler konuştuklarını anlatmıyor?" Bu kısma karışmak pek fazla haddime olmadığı için ne diyeceğimi bilemeyip sessiz kaldım.

"Ben Alaz'ın sana neler söylediğini soruyor muyum Selenay?"

Selenay gözlerini devirdi.

"Aynı mesele değil. Arel sana bir aydır bozuk atma sebebini anlattı. Hatırlarsan her anında yanında olmamızı bizzat kendin istemiştin, cevabın hani hepimizi tatmin etmesi gerekiyordu?" Âdeta kurulu bir motor gibi hızla kelimelerini sıralayıp sonunda da tek kaşını kaldırdı sorarcasına.

"Hani konsey?" Lidya da Selenay'ı desteklediğinde iyice meraklanmıştım. Bunun nedenini Şeyda bize söylemiyorsa Arel onu sıkıca tembihlemiş olmalıydı.

Aklıma Aaron'un *Mirel dosyası* gelince yalvaran gözlerle Şeyda'ya bakarak, "Ne olur söyle," dedim.

Şeyda'nın suratı bir an yumuşar gibi olsa da toparlanarak ketum bir hâl aldı. Omuzlarını sertçe indirip kaldırdıktan sonra, "Asla söylemeyeceğim," dedi.

Lidya hayretle ona bakmayı sürdürürken, "Seni nasıl ikna etti?" diyerek mırıldandı. "Kız konseyine cevap vermiyorsun, ne demiş olabilir ki?" Hayretle konuşmasını sürdürdüğünde Şeyda'nın yanakları kızarmış, suratı aşağı doğru eğilmişti.

Selenay kısık bakışlarıyla suratını süzüp gülerek, "Ya da ne yaparak ikna etmiş!" dedi.

Şeyda kafasını kaldırıp, öldürücü bakışlarını Selenay'a yöneltip, "Arsızlaşma!" diye tısladığında Lidya'nın ağzı kulaklarına gelmişti. Bu kısımdan sonrası için Şeyda'yı zorlamak istemediğimden sessiz kalmayı tercih ettim.

"Her neyse kızlar, konsey toplandığına göre bugünkü mahkemede size bir haber vermek istiyorum."

Lidya dirseklerini masanın üzerine sabitleyip, iki elinin parmaklarını da birbirinin eşine yaslayıp derin bir soluk aldı.

"Tabii ki şimdiye kadar bize gelip sonuç alamayan hiç olmadı." Cümlesini bitirince kafasını ağır bir şekilde iki yana doğru salladı.

Selenay sırtını koltuktan sıyırıp Lidya'ya doğru dönerek ciddi bir ifadeyle, "Geri zekâlı yerine ne diyebilirim?" dedi ona doğru uzattığı eliyle.

Lidya kafasını ona çevirmeden dudak büküp, kısa bir an düşündükten sonra ,"Beyin özürlü?" dedi sorarcasına.

Selenay kafasını sallayarak, "Gibi konuşmayı kes," deyince Lidya gözlerini devirdi.

Kaşlarımı uyarırcasına yukarı doğru kıvırıp, "Sataşmayacaksanız başlayacağım," dedim. İkisi de kuyruklarını bacaklarının arasına sıkıştırıp, onaylayan bakışlarını üzerime dikerek anlatmamı bekledi. Derin bir soluk aldım, alt dudağımı dişlerimin arasına alarak heyecanla suratlarına baktım. Selenay'ın tek kaşı havalandığında hissettiğim heyecanın yarısını tedirginlik kaplamıştı.

"Ne oldu, söylesene!" dedi sabırsız bir tonla.

Derin bir soluk alarak gözlerimi yumup bir çırpıda söyleyiverdim.

"Mesih'le evlendik!" Gözlerimi geri açtığımda ifadeleri normal gözüküyordu, şaşırmamışlardı.

"Üf, yapacağın şakayı..." Şeyda elini Lidya'nın ağzına götürerek onu susturdu.

"Ay Elis ya! Korkuttun beni," dedi Selenay. Bir şey demeden çantamdan çıkarttığım cüzdanı masanın üzerine attığımda tedirgin olup sırayla bakmaya başladılar. Cüzdanın içine bakanın ağzı açılıyor, gözleri yuvalarından çıkacak derecede aralanıyordu.

"Elis, bu ne demek oluyor?" Selenay'ın ses tonundaki kırgınlık içimi acıttı.

"Bak, o kadar ciddi bir olay değil."

"Evlenmişsin ve benim haberim yok, neresi ciddi değil?" Yüksek çıkan sesi yüzünden birkaç masanın bize bakmasıyla rahatsız olarak önüme döndüm.

"Sessiz ol, Selenay." Şeyda, Selenay'ın elini tutarak konuşmuştu. "Eminim, gerekli bir açıklaması vardır?" Tek kaşını kaldırıp sorarcasına bana baktı. Sıkıntıyla bir soluk verince, "Elis! Bu çocuk oyuncağı değil, ne yaptığını sanıyorsun sen!" dedi, Şeyda daha fazla dayanamamıştı.

"Kesin sesinizi! İçinden gelmiş yapmış, ne yani, olamaz mı?" Lidya'nın bana arka çıkmasıyla biraz da olsa rahatlamıştım.

"Kapat çeneni Lidya!" İkisi bir anda çemkirdi.

"Kızlar! Sakin olun lütfen." İçtenlikle gözlerine bakarak, "Ben, bunu yapmak istedim ve yaptım." deyip kafamı salladım. "Herhangi bir açıklaması yok, onu seviyorum ve ölene kadar yanında kalmak istiyorum..."

"Elis, evlilik yaşında bile değilsin," dedi Selenay.

"Abart istersen Selenay!" Lidya gözlerini devirdi. "Ne kadar çok abartıyorsunuz, kız kötü bir şey yapmamış ki."

"Neden bu kadar hızlı oldu?" Selenay pes ederek daha yapıcı bir tonla yaklaşmıştı.

Omuz silktim.

"Öyle gerekti, ben bunu yaptığım için gerçekten de pişman değilim." Dudaklarımı birbirine bastırarak gülümsedim. "Sadece mutluyum. Sonuna kadar Mesih'i istiyorum."

"Mesih'in cazibesine dayanamamış bu kız!" Lidya kahkaha attı. Her ne kadar yersiz bir kahkaha olsa da en azından ortam biraz daha yumuşamıştı. Sözleri karşısında dudaklarım küçücük kalmıştı. Etrafa doğru boş bir bakış attığımda Şeyda'nın sesini duydum.

"Bize karşı açık olabilirsin."

Bakışlarındaki o güven veren samimi ifadeye tutunarak, "Biz Mesih'le hiç birlikte olmadık," dedim.

"Hiç mi?"

Lidya'nın sesini duyan Selenay gözlerini devirdi.

"Boşuna geri zekâlı olduğunu iddia etmedim." Kafasını onaylamaz anlamda sallayıp, "Seninle her ne kadar bu meseleleri konuşmak istemesem de evlendiğiniz hâlde yine de..." dedi ve kaşlarını yukarı kaldırdı.

Onunla beraber kızlar da şaşırmıştı. Selenay'ın ifadesi rahatsız olduğunu belirtircesine buruşmuştu. Ben de onun Alaz'la olabilecek ileri boyutlu bir yakınlaşmasını dinlemek istemezdim. Garip bir şekilde birbirimize karşı o konularda korumacı kaçıyorduk.

Bu durumu göz ardı ederek kafamı sallayıp, "Anlam veremediğim bir şey var," dedim.

"Tam olarak ne?" dedi Şeyda.

"Biz yaklaştıkça, yani ben onun ruhuna yaklaştıkça bedenlerimizin arasına mesafe koyuyor."

Kızların suratlarında düşünceli bir ifade oluştuğunda, tam ne demek istediğimi anlamadıklarını düşünecekken, "Seninle yakınlaşmaktan mı alıkoyuyor kendini?" dedi Lidya.

Kafamı hızla onaylar anlamda salladım.

"Mesela, ilk zamanlardaki cüretkâr tavırları da neredeyse yok denecek kadar azaldı. Farklı bir şekilde yakınlaşmaya başladık.

"Kaçıncı boyuttasınız kız siz?" Lidya'nın alaycı tavrına gözlerimi devirmekle yetindim.

"İyi, en azından sana ne gözle baktığı belli," dedi Şeyda. Sorarcasına ona bakmayı sürdürdüğümde devam etti. "Erkeklerin en pisliğiyle karşılaştığımı biliyorsunuz. Nefsine düşkün pisliklerden nefret ederim. Mesih'in sana böylesine temiz yaklaşması, sana gerçekten de değer verdiğini gösteriyor bence."

"Bu tarz bir yazı okumuştum sanki," dedi Lidya düşünceli bir ifadeyle.

"Bence Mesih ilk başlarda böyle değildi, Elis'i tanıdıkça ondan uzak durmaya başladı." Selenay'ın söyledikleri beni şaşırtmıştı.

"Nasıl yani?"

Omuz silkti.

"Ne bileyim. Kehanet'te onunla ilgili pek hoş söylentiler duymamıştım. Seninle tanıştığından beri, sana karşı o tarz

bir yaklaşımı olmaması garip çünkü tam aksini ispatlayan dedikoduların içindeydi hep adı."

Söyledikleri canımı sıktı. Evet, Kehanet ve Mesih'le ilgili dedikoduları... Benim hayatıma giren tek erkek oydu, peki ya onun hayatına giren kaçıncı kadındım ben? İçimi kemiren kıskançlık dürtüsünü bastırmaya çalışsam da canım sıkılmıştı.

"Acaba şey olabilir mi?" dedi Lidya dudaklarını büzerek. "Sevdiği kadına dokunamayan erkek durumu?"

"O ne ki?" dedi Şeyda.

Lidya omuzlarını silkerek, "Bilmiyorum, bir kitapta okumuştum. Adam sevdiği kızla cinsel birliktelik yaşamaktan sürekli kaçınıyordu," dedi.

"Onlar artık evliler!" dedi Şeyda gözlerini devirerek. Bu gerçeği duymak Selenay'ın suratını ekşitmişti.

"Tipik bir kıyamama durumu falan herhalde," dedi.

Dalgın bakışlarım etrafta dolanmaya başladığında kafamı kaşıdım. *Kıyamama mı?*

"Elis." Şeyda omzumu dostça kavrayıp üzerime doğru eğildi. "Bence Mesih sana fazlasıyla değer veriyor ve bundan iyice emin olmanı istiyor."

"Aynen o da olabilir," dedi Selenay. Sıkıntıyla bir soluk bıraktığımda kafamda hâlâ soru işaretleri kalmıştı.

"Ya da sana çıplak gözükmek istemiyor."

Selenay gözlerini devirerek, "Bakire olan Elis," dedi.

Lidya Suratını buruşturup, "Ne salaksın Selenay, o anlamda demiyorum," dedi. Bana doğru dönüp, "Ruhlarımız yaklaştıkça bedenlerimiz uzaklaşıyor dedin ya?" diye sürdürdü sözlerini. Başımı salladım. "O, cinsel çekimi basit bir tutku seliyle yaşamadan önce, sana karşı nazik ve tutumlu olurken onu olduğu gibi görmenden çekiniyor olabilir."

Lidya'nın son sözleri aklımı karıştırmış, aynı zamanda da içime de sinmişti. İzinsiz bir şekilde Mesih'e doğru sızıp, kendimi âdeta bir ayna gibi ona sundukça beni caydırmaya çalışıyor, sınıyordu. İşin sonunda sadece bedenler değil, ruhlar da çırılçıplak kalacak ve birbirimizi olduğu gibi görecektik.

"Bunun burada ne işi var şimdi?"

Şeyda'nın söylenmesiyle düşüncelerimden sıyrılıp, bakılan yöne döndüğümde üst kattan inen Nida'yı gördüm. Uzun, kızıl saçlarını kulak arkası etmiş, arkadan düz bir şekilde uzatarak beline kadar indirmişti. Üzerindeki beyaz, kısa etek ve ceketten oluşan dantel takıma hayran bir ifadeyle bakmayı sürdürdüğümde göz göze geldik. Bizi görüp, suratında oluşan temkinli ifadeyi bozmadan yanımıza doğru gelmeye başlayınca evlilik cüzdanını çantama atarak fısıldadım.

"Söylediklerim şimdilik aramızda kalsın!"

Nida yanımıza geldiğinde kaşlarını kaldırarak, "Artık selam vermiyor musunuz?" dedi iğnelercesine.

"Selam Nida, otursana..." Selenay da aynı temkinli ifadeyle onu masaya davet etti. Büyük ihtimalle aklında, Şah'ın benimle ilgili savurduğu tehditler vardı.

"Başka zamana," deyip bana doğru döndü. "Mesih nasıl?" Mesih'le ilgili olan kısmı içtenlikle sormuştu. Onu gerçekten de merak ediyordu.

"Bir sorun yok."

Lafı ağzımda geveleğimde merdivenlerden, beyaz bir takımla inen Şah'ı görmemle, kalbim ağzımda atmaya başlamıştı. Onu uzun süredir ilk defa görüyordum. Benimle ilgili duyduğum tehditlerinden sonra ilk defa yüzleşiyorduk. Kafede gezinen bakışları; üzerindeki beyaz takımı ve kızıl saçlarıyla parlayan Nida'yı bulunca rahatlamıştı. Garson, Şah'ın yanına gelip elindeki kendi marka poşetlerinden birini uzattı. Anlaşılan Petibör'ün tatlı kurabiyelerinden yanlarına da alıyorlardı. Paket'i alıp tekrar Nida'ya bakındı, ardından beni fark edince suratında rahatsız olduğunu anlayabileceğim bir ifade oluştu.

Huzursuz olarak yerimde kıpırdandığımda Nida onu fark etmiş olacak ki, "Her neyse, görüşürüz kızlar," dedi ve yanımızdan ayrılıp Melikşah'a doğru yürümeye başladı.

Boğazımda oluşan yumruyu görmezden gelerek yerimden kalktım.

"Otur, oturduğun yere." Selenay'ın uyarı dolu sözlerini umursamadan onların ardından yürümeye başladığımda arkamdan sesleniyordu.

Bana karşı önce aile şefkati veren, ardından bir böcekmişim gibi davranan bu ikili yaptıklarının hesabını vermeliydi. En azından bir hatam olduysa bunu bilmek istiyordum. Melikşah'ın benimle ilgili olan sözlerine rağmen onu görünce kalbim sızlamıştı, onu da özlemiştim. Lanet olsun, ikisini de özlüyordum...

"Şah!" Arkalarından koşturarak kafeden çıktığımda adımları yavaşladı.

Nida hızla bana doğru dönerek, "Acelemiz var," dediğinde bakışlarından gitmemi istediğini hissediyordum.

Şah bana doğru dönmeyince ona doğru ilerleyerek önüne geçtim. Nida'nın uyarı dolu bakışlarını umursamadan önünde durduğumda Şah'ın çehresi kasılmıştı.

Bakışları yerdeydi, ona doğru bir adım atarak, "Merhaba," dedim. Dişlerini birbirine bastırdı, bakışları usulca bana doğru kaydığında kendini benden sakınıyor gibi bir hâli vardı. Boğazımı temizleyerek kararlı bir tavırla, "artık selam da mı vermiyorsun?" dedim Nida'ya kinayeli bir bakış atarak. Şah'ın dudağı tehlikeli bir şekilde yukarı doğru kıvrıldı. Bana cevap vermeye bile yeltenmemişti. O an kalbim işleri zorlaştırarak biraz daha sızladı. "Bana ağabeylik yapmaktan bu kadar çabuk sıkıldın demek." Sesim sona doğru tiz çıkmıştı.

Bakışları kararlı bir ifadeyle üzerimde gezindi, bana doğru yaklaşmaya başladığında yeni hâllerinden her ne kadar ürksem de kıpırdamadan karşısında dikilmeye devam ettim. Önümde durduktan sonra başımı okşayıp, üzerime doğru eğilmeye başladığında kendimi geri çekmemek için zor tutuyordum. Dudakları babacan bir biçimde saç diplerimde buluştu.

"Onu durdurmazsan..." İşaretparmağıyla çenemi yukarı doğru itti. İstediğini yapıp gözlerine baktığımda, "olan sana olacak," dedi kendinden emin bir sesle.

Suratımda acı çekercesine bir ifade oluştu.

"Neden? Neden bana zarar vermek istiyorsun?" dedim inlercesine. Beni umursamadan ardımdan yürüyünce bedenimi hızla ona doğru döndürdüm. Sokağa giren siyah araç Şah'ın önünde durduğunda açılan arka kapıda Lisa'yı görmüştüm. "Lisa!"

Ona doğru koşturmaya başladığımda, ürkek bakışların sesin geldiği yöne, bana çevirdi. Şah öldürücü bir ifadeyle bana dönerek kapıyı kapattı. Arkamdan uzanan Nida, beni sertçe kendine çevirdiğinde bakışlarındaki panik dalgalarına bir anlam verememiştim.

"Sus Elis!" Parmaklarını etimi delercesine bastırarak beni sarsmıştı.

Umursamadan omuz silkerek, "Onunla tanışmak istiyorum," dedim.

"Nida!" Şah'ın bağırmasıyla Nida, hızla dudaklarını ıslatıp tedirgin bir ifadeyle ona baktı.

Kollarına sarılarak, istek dolu bakışlarımı ona mühürleyip, "Bana yardım et, onunla tanışmak istiyorum," dedim.

İçimde yanıp tutuşan arzuyu dindiremeden, Nida sert bir biçimde yutkunup kafasını salladı.

"Yarın aynı saatte burada ol." Kollarımı bırakıp tam gidecekken, gözlerini irice açıp, "Lisa'yı gördüğünü sakın kimseye söyleme!" dedi. Kafamı salladım "Kimseye Elis!" diyerek tekrar uyarısını yaptı ve koşar adımlarla yanımdan uzaklaşarak Şah'la beraber arabaya bindi.

Arabayla birlikte sır gibi sakladıkları Lisa da ortadan kaybolduğunda öylece kalakalmıştım. Melikşah'a her ne kadar eskisi gibi güvenmesem de Nida'ya güvenim tamdı. Bana karşı her ne kadar mesafeli davransa da ondan aldığım abla şefkati hâlâ dün gibi üzerimdeydi... Lisa'yla ilgili beni kesin bir dille uyarmıştı. *Kimse*, derken Mesih'i de kastediyor olabilir miydi? Uyarısını dikkate alarak bu konuyu kimseye söylemeyecektim. İstediğim tek şey Lisa'yla tanışmaktı. Bu

akşam, Mia'nın bana attığı siteye girerek beden diliyle ilgili hızla bir şeyler öğrenmeliydim.

Vakit kaybetmeden tekrar Petibör'e girdiğimde kızlar soru dolu bakışlarla üzerimi inceliyordu. Şeyda son zamandaki gündemden biraz uzak kaldığı için belli ki hâlâ Nida'nın tepkisini anlamlandıramamıştı.

"Melikşah sana ne dedi?" Selenay bir çırpıda konuşmuştu.

Garsondan su isteyerek masaya oturdum.

"Boş ver şimdi."

"Elis!"

Garsonun getirdiğini suyu içip Şah'ın dediklerini aynen onlara aktardığımda ağızları açık kalmıştı.

"Bu manyak neden sana bu kadar kafayı taktı?" Şaşkınlığından sıyrılıp ilk konuşan Lidya olmuştu.

Melikşah'ın sözünün arasında sıkışan tehdidi, her ne kadar görmezden gelmeye çalışsam da pekâlâ ben de anlamıştım.

"Mesih'i ne için durdurmanı istiyor?" dedi Şeyda hayretle.

Omuzlarımı kendiliğinden kaldırıp indirdiğimde suratım düşmüştü.

"Ben de bilmiyorum ki." Ardından sanki tüm bunları Şeyda başlatmış gibi sesimi yükselterek, "Bana hiçbir şey söylemeye tenezzül etmiyorlar!" dedim.

Selenay iğrenircesine dudaklarını kıvırdı.

"Ama utanmadan seni sorumlu tutuyor."

"Elis, bunu Mesih'e söylemelisin," dedi Lidya.

İçten içe her ne kadar ona katılsam da ikisinin arasına daha fazla girmek istemiyordum. Son zamanlarda iletişimleri zaten benim yüzümden berbat hâle gelmişti. Tepki çekmemek için bu konudaki fikrimi kendime sakladığımda çantamın içinden gelen telefonumun boğuk melodisini işittim. Çıkartıp ekrana baktığımda Semum'un aradığını gördüm. Dün gece olan konuşmamızı ne bir daha konuşmak istiyor ne de onunla bu konu hakkında yüzleşmek istiyordum. Verdiğim kararın sonuna kadar arkasında olduğum için, içim her ne

kadar yansa da çağrısını kapatarak telefonu çantamın içine geri attım.

Selenay'ın soru dolu bakışları üzerimde gezinirken, dirseklerimi masaya yaslayıp hissettiğim yorgunlukla yüzümü sıvazladım.

"Kızlar ben dün doğru düzgün uyuyamadım, eve gidip biraz dinleneceğim."

"Seninle geleceğim."

Selenay'a güven veren bir ifadeyle bakıp, "Ben iyiyim," dedim. "Keyfine bak, eve gidip biraz uyuyacağım sadece." Cümlemi tamamladığımda biraz da olsa tatmin olmuştu.

Kızlarla vedalaşıp vakit kaybetmeden kafeden çıktığımda, asıl amacım eve gidip bir an önce beden diline çalışmaktı. Fazla vaktim yoktu, Lisa'nın bana söylediklerini anlamak için zamanım oldukça kısıtlıydı. Eve doğru yürürken, Lisa'yla ilgili yaptığım planların arasına birden Mesih'in bana söylediği sözler dalıvermişti:

Sen benim ikinci şahımsın.

Mesih'in birinci şahı tartışılamaz bir şekilde Lisa'ydı... Kızın ürkek bakışlarını, savunmaya muhtaç bir şekilde öne doğru bükülen bedenini düşündükçe içimde ona karşı anlam veremediğim duygular oluşuyor, istemsizce onu korumak istiyordum.

Çocukluk fotoğraflarındaki o neşeli Lisa'ya ne olmuştu? Onu böylesine ürküten olay neydi? Tüm bunlar Mesih'in ilk şahıyla oynadığı satranç oyununa dayanıyordu. Mesih, ilk oyununu Lisa için oynamış, insanları piyon olarak kullanıp onu korumuştu. Benimle beraber ikinci oyununu oynuyordu, bu sefer beni korumaya çalışıyordu, tam olarak kimden?

Zihnimi saran düşüncelerin eşliğinde eve geldiğimde her ne kadar çıldırmak üzere olsam da artık Kehanet'in tozlu raflarında bekleyen sır perdesini aralamaya çok yakın olduğumu hissedebiliyordum. Her şey önümdeydi sanki, anlamak için biraz irdeleyip olayları birbirleriyle bağlamam gerekiyordu.

Mia'nın attığı siteye girip, kendimi hırpalayana kadar çalıştıktan sonra beden dilini iyice ezber ettiğimde içim kıpır kıpırdı. Eğer Nida, verdiği sözü tutarsa yarın Lisa'yla tanışacaktım.

Elimden geldiği kadar beden dilini öğrenip, tekrarlar etmeden sonra daha fazla dayanamayıp kendimi bıraktım ve tatlı uykunun ruhumu esir almasına izin verdim.

Uyandığımda saat öğlene doğru geliyordu. Nida'nın dediği saatte orada olabilmem için, bir an önce evden çıkmam gerekiyordu. Üzerimde dün giydiğim kıyafetler vardı. Aynı kıyafetlerle gitmeyi dert etmeden hızla mutfağa doğru koştum, koparttığım ekmeğin arasına birkaç dilim salam atarak ağzıma götürdüm. Biraz daha besin almazsam her an bir yere yığılıp kalabilirdim. Bunun Lisa'yla karşılıklı konuşurken olmasını istemediğim için tedbirimi almam gerekiyordu.

"Elis, nereye gidiyorsun?" Dün ne zaman geldiğini duymadığım Selenay'ın koltuktan seslenmesiyle irkilerek lokmamı yuttum. Dudaklarımı araladığımda kulaklarımda Nida'nın uyarıları çınlamıştı.

"Mesih'in yanına gideceğim."

Bir şey demeden kafasını sallayınca, rahat bir soluk vererek guruldayan karnımı dindirmek için birkaç salam daha attım ağzıma ve aceleyle evden çıktım. Koşarcasına ilerlerken bir yandan da telefonuma bakıp saati kontrol ediyordum. Fazla uyuduğum için bir aksilik çıkmasını, Lisa'yı kaçırmayı istemiyordum. Kısa süre içerisinde Petibör'ün önünde olduğumda, dayanamadan dizlerime doğru bükülerek soluklanmaya başladım.

Kendimi toparlayıp doğrulduğumda bakışlarım etrafta geziniyor, Nida'yı arıyordu. Saate tekrar baktığımda Nida'nın artık gelmesi gerekiyordu. Bir süre sonra kırmızı araba kaldırımın kenarında durdu. Bakışlarım arabanın üzerine takılı kaldığında sürücü koltuğunun camı aralandı. Nida'nın kızıl saçlarıyla uyum sağlayan arabaya doğru ilerleyip, hızla yanındaki koltuğa otururken bir yandan da arka tarafa göz atmıştım. Beni almaya yalnız gelmişti.

Emniyet kemerimi takıp ona doğru döndüğümde gergin gözüküyordu. Bana temkinli bir bakış attıktan sonra, boynuna bağladığı fuları yumuşak bir hareketle çıkartarak üzerime attı.

"Gözlerini bağla." Sorgularcasına ona baktığımda, "Zaten iyi bir halt etmiyorum, işleri benim için kolaylaştır lütfen," dedi.

Söylediklerine güvenerek fuları dürüst bir şekilde gözlerime bağladığımda onaylar anlamda mırıldadı.

"İki taraf için de böyle daha iyi," dedi.

"Beni Lisa'ya götüreceğinden Şah'ın haberi var mı?"

"Yok, olmayacak da?" dedi sorarcasına. Kafamı onaylar anlamda salladım. Arabayı çalıştırdı. "Kimsenin haberi olmamalı Elis."

"Kimseye söylemem. Lisa geleceğimi biliyor mu?"

"Tabii, eğer kabul etmeseydi seni almazdım." Birden içim kıpır kıpır olmuştu. Lisa geleceğimi duymuştu ve benimle görüşmeyi kabul etmişti. "Aslında..." Gergin çıkan sesinden, cümlesini tamamlamak istemediği neticesine varmıştım. "O seninle bir süredir görüşmek istiyor."

Kaşlarım yukarı doğru kıvrıldığında içimde göstermek istemesem de bir kırgınlık oluşmuştu. Bu zamana kadar kimse, ne beni Lisa'yla tanıştırmak istemiş ne de benimle tanışmak istediğinden bahsetmişti.

"Neden bizi daha öncesinde tanıştırmadınız?"

"Bu gidişle tüm bunların sebebini asla öğrenemeyeceksin." Kafam karışmış bir şekilde ona baktım. "Lisa'yla görüştükten sonra konuşalım."

Kafamı sallayarak koltuğa yerleştim. Hiçbir şeyin şu anda Lisa'yla görüşmeme engel olmasını istemediğim için sorularımı sonrasına sakladım. Mesih'in Şah'tan sonraki tek kan bağı olan Lisa'yla tanışacaktım. Kızın o ürkek bakışları, yorgun ifadesi yüzümün önünde belirdikçe istemdışı heyecanlanıyordum. Bu zamana kadar onu âdeta bir sır gibi saklamaları, içimde ona karşı oluşan bir hassasiyeti meydana çıkartmıştı.

Mesih benim için fazlasıyla değerli olduğu için Lisa da benim için aynı önemi taşıyordu.

Arabanın lastikleri pütürlü zeminde sürtünerek kulak tırmalayan bir ses çıkarttı.

Elim, gözlerimdeki fulara giderken, "Şimdi değil," diyerek uyardı beni Nida.

Kapısını açıp dışarı çıktığında, yerimden kıpırdamadan aynısını bana da yaptırması için sabırsızlıkla kıpırdandım. Kapımı açıp, kolumu kavrayarak beni kendine doğru çektiğinde midemde anlamlandıramadığım kıpırtılar oluşmuştu. Dikkatlice adımlarımı sıralayıp, dengeli bir tavırla arabadan inip, onunla birlikte yürümeye başladığımda bir eli, her ihtimale karşı sıkıca kolumu kavramaya devam ediyordu.

"İki adım sonra tümsek var, dikkat et."

Kuruyan boğazımı ıslatıp, görüp görmediğinden emin olmadan kafamı sallayarak dediğini yaptım. Ayağımı yeterinde kaldıramadığım için ayakkabımın ön kısmı tümseğe biraz vurmuştu. Boşta kalan elimi refleksle kaldırdığımda avcum yumuşacık bir duvarda kaymıştı.

"Seni uyarmıştım," dedi sitem ederek. Kolumu bırakıp, "Gözlerini açabilirsin," deyince lafını ikiletmeden gözlerimi açıp etrafıma kısa bir bakış attım: Uzun, karanlık bir koridordaydık. "Bu arada..." dedi bakışlarındaki uyarıcı ifadeyle. "Lisa'yla olabildiğince sakin konuş, herhangi bir heyecan belirtisi gösterme, tamam mı?"

Temkinli bir ifadeyle ona bakmayı sürdürdüğümde, tek kaşını *anladın mı,* dercesine kaldırınca kafamı kaldırıp sebebini sormadım. Sebebini birazdan bizzat kendim görecektim.

Dün giydiği takımı anımsatan bebe mavisi rengi takımıyla ilerleyen Nida'nın peşine tekrar koyulduğumda her seferinde o ince topuklular üzerinde nasıl bu kadar rahat süzülebildiğine hayret ediyordum. Hemen hemen onunla aynı boylardaydık. O, genellikle topuklu giydiği için benim daha yukarımda kalıyordu.

Koridor'un sonuna geldiğimizde sol taraftaki demir kapıyı, çantasından çıkarttığı kilitle açıp, bir adım geri çekilerek geçmem için bana yol verdi. Vakit kaybetmeden içeriye girdiğimde o daracık koridorun aksine, geniş ve kocaman bir hole çıkmıştık. Etrafa bakındığımda Miaların evinin girişi kadar gösterişli ve büyük olmasa da içerinin orayı andıran bir yapısı vardı.

Ardımdan gelen kilit sesleriyle irkilerek ona doğru dönüp, soran bir ifadeyle bakındığımda bizi içeriden kilitlemişti. İşini bitirip sol tarafa doğru ilerleyince, umursamadan onu takip etmeye devam ettim. Kiremit rengi bir kapının önünde durup, temkinli bakışlarını kararlılıkla gözlerime isabet ettirdi.

"Dediklerimi unutma ve ona çok derin şeyler sorma."

Kafamı usulca sallayıp dudaklarıma sakin bir tebessüm kondurdum.

"Biliyorum, o çok hassas."

Suratında şaşkın bir ifade oluşsa da hemen ardından kendini toparlayarak, ipleri elinde tutmak istercesine o kapının da kilidini açtı ve bu sefer içeri benden önce girdi.

Derin bir soluk alıp, düz bir ifade takınarak içeriye girdiğimde geniş tavanları olan bir odada, demirli çift kişilik yatağın üzerinde oturan Lisa'ya baktım. Onu görünce içimde bir kıpırtı oluşmuştu, kendimi toparlamak için etrafa kısa bir bakış attım; odanın neredeyse tavan kısmında, dikdörtgen ufak bir pencere vardı. Dışı demir parmaklıklardan oluşan pencereden içeriye gün ışığı sızıyor; sızan ışık, beyaza yakın saçlarını ve porselen cildini aydınlatıyordu.

"Biz geldik," dedi Nida sakin ve sevgi akan tüy gibi bir sesle.

Lisa, bir bacağını yataktan sarkıtmış, diğerini de kendine doğru çekip üzerine oturmuştu. Nida'yı görünce suratında fotoğraflardakini andıran yumuşak, sevgi dolu bir tebessüm oluşmuştu. Ardından bakışları yavaşça bana doğru kaydı, gözlerinde ürkek bir ifade sezsem de ilgiyle beni izlemeye devam ediyordu.

"Sana Elis'i getirdim."

Birkaç adım atıp mesafemi koruyarak önünde durdum. Bakışlarımı olabildiğince sakin tutarak, suratıma sevecen bir tebessüm kondurdum.

"Merhaba Lisa..." Lisa'nın gözlerindeki acı ifade yerini korusa da dudaklarında, bana karşı buruk bir tebessüm oluşmuştu. Uysal bir şekilde kafasını sallayarak havada ellerini kıpırdattı.

"Sana mer..."

"Merhaba diyor," diyerek Nida'nın sözünü kesip tamamladığımda görmesem de Nida'nın bana şaşkın bir ifadeyle baktığını hissedebiliyordum. Ellerimi kaldırıp, Mia'nın öğrettiği hareketi yaptığımda Lisa'nın cam mavisi gözleri irice açılmış, heyecanla parlamıştı. Tekrar ellerini kaldırarak bana, bunu nereden bildiğimi sorunca tebessüm ederek. "Mia öğretti," dedim. Titrek bir soluk aldığında ince göğsü havalanmıştı. İki ayağını da yataktan sarkıtıp eliyle yan tarafa iki kez dokundu. Tereddüt etmeden yanına gidip oturduğumda suratında utangaç, çekingen bir tebessüm oluşmuştu. "Seni gördüğümde, bunu sana söylememi istedi, rahatsız olmadın değil mi?"

Kelimelerimi olabildiğince yumuşak bir tonda, fısıldarcasına söylediğimde kafasını kaldırdı ve onaylamaz anlamda salladı. Rahat bir soluk aldım. Mia'nın niyetinden her ne kadar emin olsam da Lisa fazla hassas olduğu için bunun onu tedirgin edeceğinden ürkerek şansımı denemiştim. Bakmasam da Nida'nın bizi hayretle izlediğini görebiliyordum.

Dikkatimi Lisa'dan ayırmadan, "Uzun süredir seninle tanışmak istiyordum," dedim.

Kafasını kaldırdığında güzelliği karşısında şaşkınlıkla dudaklarımı araladım. Bembeyaz, tek bir leke bile barındırmayan suratı, ufak bir koyu halkası dahi olmayan gözaltları, cam mavisi büyüleyici gözleri, kıvrımlı ve dolgun kırmızı dudakları öylesine güzeldi ki saatlerce bakılacak bir sanat eseri

gibiydi âdeta. İnce, kavisli kaşları suratındaki ifadeyi daha da yumuşatıyor, onu olduğundan daha küçük gösteriyordu.

Merakıma dayanamadan, "Kaç yaşındasın?" diye sordu. Bu soruma aldığım cevapla afallamama engel olamadım. Benden sadece bir yaş küçüktü.

İnce, kırılgan kollarındaki dar, gri çizgili, beyaz badiyi dirseklerine kadar kıvırıp, yumuşak saçlarını kulak arkasına iterek Nida'ya baktı ve ondan yiyecek bir şeyler getirmesini rica etti. Eminim ki bunu ilk defa yapmıyordu fakat her seferinde ilk defa istiyor gibi çekingen ve kibar davranıyordu. Nida hayretle dağılan ifadesini toparlayıp bana temkinli bir bakış attıktan sonra odadan çıktı. Belki de Lisa'nın benimle yalnız kalmaktan çekinmemesi onu şaşırtmıştı. Aklıma doluşan bu düşünceyle kalbim ısınmıştı. Lisa'nın bana güvenmesini, benim yanımda rahat hissetmesini istiyordum.

Ellerini kaldırıp, yemekte ona eşlik edip edemeyeceğimi sorunca gülümseyerek teklifini kabul ettim. Kısa süre sonra Nida, elinde bir tepsiyle odaya girince, Lisa yataktan kalkarak kenardaki koltukları işaret etti. Ayağa kalkıp yanında yürüdüğümde, benden yaklaşık beş santim kadar kısa, Selenay'ın boylarındaydı. Bedeninin benimkinden çok daha ince yapılı olduğunu, altındaki siyah tayttan belli olan bacaklarından anlayabiliyordum. Bedeni, bir çocuğunkini andıracak kadar düz ve kıvrımsız duruyordu.

Birlikte koltuğa oturduğumuzda Lisa, rahat bir ifadeyle Nida'ya bakarak sorun olmadığını anlattı. Nida her ne kadar sıkıntılı soluklarını birbiri ardına bıraksa da Lisa'nın kibar ve rica eden bakışlarına karşı koyamayarak kapıya doğru yöneldi.

"Ben dışarıdayım, bir şeye ihtiyacı olursa seslen."

"Tamam." Nida'nın çıkışını izlerken içim sıcacık olmuştu. Nida, Lisa'ya âdeta çocuğu gibi bakıyor, onunla büyük bir içtenlikle ilgileniyordu.

Tepsideki kurabiyelere baktığımda istemdışı gülümsemiştim. Petibör'ün kurabiyeleriydi bunlar. Belki de dün Şah, oraya kardeşine kurabiye almak için uğramıştı. Pembe süslü olan kurabiyeyi heyecanla alıp ısırdığında suratında sevecen bir tebessüm oluştu. Anlaşılan Lisa, Petibör'ün kurabiyelerini çok seviyordu. Eliyle ağzını örterek bana çekingen bir bakış atıp, çiğnemeye devam edince ben de bir tanesini alıp ısırdım. Nida kurabiyelerin yanına vişne suyu eklemişti. Lisa ondan bir yudum aldığında biraz daha rahatlamıştı. Anlaşılan ikisinin ağzında oluşturduğu karışımdan hoşlanıyordu. Kurabiyeler bitene kadar aynı uyum içinde sadece yemeye odaklandık.

Bir tane kaldığında, "Sen ye," diyerek koltukta sırtımı doğrulttum, çekingen bir ifadeyle kurabiyeyi ortadan ikiye bölerek bana uzattı. "Teşekkür ederim."

Dişlerim gözükecek şekilde gülümsedikten sonra ricasını kırmayıp kurabiyeyi yemeye başladığımda, aklımdaki düşüncelere bir türlü engel olamıyordum. İçi böylesine saf, güzel yürekli bir kızı, bu denli ürkek yapan neydi? Nida'nın uyarılarını hatırlayınca anında ifademi toparladım, Lisa'yı daha ilk günden daraltmak istemezdim.

Bana, afiyet olsun, dedikten sonra bakışlarında oluşan o hayran ifadeyle üzerimi izleyince, dayanamadan, "Neden bana öyle bakıyorsun?" dediğimde hiç beklemediğim bir karşılık aldım. Varlığım için bana teşekkür etmişti... Dudaklarım şaşkınlıkla aralandığında, ne diyeceğimi şaşırmıştım. "Nedenini sormamın bir sakıncası var mı?" dedim çekinerek. Kafasını yavaşça onaylamaz anlamda sallayıp, Mesih'in yanında olduğum için ne kadar mutlu olduğundan bahsedince yanaklarım kızardı. Yerimde çekinerek kıpırdanıp, ona bir bakış atarak, "Sana benden ilk o mu bahsetti?" diye sorduğumda suratında hınzır bir tebessüm oluşmuştu. Sonuçta biz hiç tanışmadık, Lisa da ağabeyiyle birlikte olduğumu duyduğu için beni tanımak istemişti.

Şansımı zorlayarak altdudağımı dişlerimin arasında ... kıştırıp, "Benden ilk ne zaman bahsetti?" diye sorduğumda suratında kararsız bir ifade oluşsa da ellerini kaldırarak ... den ilk ne zaman bahsettiğini açıkladı. İrislerim şaşkınlık ... aralandığında ne diyeceğimi bilemediğim için, sessiz kalarak kendimi toparlamaya çalıştım. Ben yakın bir zaman bekliyor ken, belki de en erken aramızda bir şeyler geçtiği zamanları bekliyorken, Lisa beni iyice şaşırtarak çok öncesine gitmiş. İsimsiz Sokağı'nda Mesih'le karşılaştığım zamanı söylemişti. O gün, Petibör'de çalışan çocuk, bana hoş geldin partisi yapılmadığını öğrenince, beni kandırarak o tehlikeli sokağa yönlendirmişti. Onun yüzünden, o zifiri karanlık sokakta, köpeklerin uğultusuyla giderek kaybolacakken Mesih'le ilk kez yüz yüze gelmiştim.

Afallayan bir ifadeyle suratım önüme düştüğünde, zihnimin tozlu sayfalarını irdeleyerek o günün gözümün önünde belirmesine izin verdim.

Kulak zarımı patlatacak kadar şiddetli bir köpek sesi işitmiştim. O saniye gözlerimi sımsıkı yumdum. Gözbeneklerimden taşan yaşlar kavisli bir şekil alarak yanaklarımdan döküldüğü an, ellerimi yumruk yapıp dişlerimi sıkmaya başlamıştım. Hissettiğim adrenalin dalgası ile, bacaklarım bağımsızlığını ilan ederek koşmaya başladı. Kimden, neyden kaçtığımı bilmeden koşuyordum. Kesilen köpek sesinin dışında kalbimin ritmini işitiyordum. Bedenime fazla gelen kalbim, beni oldukça zorlamaya başlamıştı.

Birini gördüm, yanıp sönen elektrik lambasının ötesinde, sokağın girişine, benden tarafa doğru ilerleyen. Birini gördüm, yürüdükçe uzun ve şekilli vücudunu fazlasıyla sergileyen. Birini gördüm, elektrik lambasına yaklaştıkça üzeri aydınlanan. Birini gördüm, attığı her adımdan dahi asalet ve kararlılık akan.

Kafamı çevirip sokağa tekrar baktım. Ardından, koşar adımlarla kendisine doğru yaklaştım. İkimizin adımları yanıp

sönen lambanın altında buluşmuştu. Gidip gelen ışıkla yüzünü pek seçemesem bile buz mavisi rengindeki gözleri, zifiri karanlıkta bile kendini gösterecek parlaklıktaydı. Yutkundum. Aklımdan çıkan kendisine yaklaşma amacımı hatırlayarak ellerim ile gözyaşlarımı temizledim.

"Lütfen... Bana yardım edin."

Sesimdeki acizlik ve korku kolayca keşfedilebiliyordu. Bu yaşıma kadar kendimi hiç bu kadar korkmuş ve bu kadar aciz hissetmemiştim. Uzun boylu adamın omuzlarının biraz üzerine geliyordum. Bu mesafe, benim de uzun olmamdan kaynaklanıyordu. Altında bulunduğumuz lamba uzun bir ritimde yanıp sönmeye başladığında yüzünü daha net görmeye başladım. Işık her yandığında gördüğüm muhteşem yüz, dikkatimi fazlasıyla dağıtmaya başlamıştı. Cevap vermediği için tekrar konuştum:

"Beni Vuslat'a götürür müsün?" Başını emir almışçasına hafifçe aşağıya eğip, geri yukarıya çıkartarak onayladı. Neden konuşmuyordu ki? Belki de hastalığı vardı. Tek kelime dahi etmeden yanımdan ilerleyince peşine takıldım. Oldukça korkmuştum, yüz ifademden bunun fazlasıyla belli olduğunu tahmin edebiliyordum. Karanlık, kimsenin olmadığı sokakta ilerlemeye başladık. Karşıma çıktığı için kendimi daha iyi hissediyordum, yalnız değildim...

Dudaklarımda buruk bir tebessüm oluştuğunda içim sıcacık olmuştu. O gün onun, bahsettikleri Mesih olduğunu bilmeden, onunla ilk kez karşılaşmış, korkularımla ona sığınmış, ondan yardım dilenmiştim. Bana tek kelime dahi etmeden yardım etmiş, beni güvenle Vuslat'a götürmüştü. Daha sonrasında onun, söylenildiğinin aksine, iyi biri olabileceğini düşünecekken Mesih'in bana oyun oynayabileceğini söylemişlerdi. İstemdışı kaşlarım çatıldı. Aslında birebir ondan bir şey görmesem de her zaman duyduklarımla hareket etmiş, onu yargılamaya devam etmiştim. Buna en çok da Semum'un anlattıkları sebep olmuştu.

Omzumdan nazikçe dürtülmemle düşüncelerimden sıyrılıp, dikkatle beni izleyen cam mavisi gözlere odaklanıp kendimi toparladım.

"O günü çok iyi hatırlıyorum, Mesih'le ilk karşılaşmamızdı." Dudaklarında oluşan tebessümden güç alarak, "Sana neden o günü anlattı?" dedim.

Suratında tekrar tereddütlü bir ifade oluşsa da omuz silkerek Mesih'in beni, ona benzettiğini söyledi. *O günkü zayıf ve kırık hâlinle beni andırmışsın,* diye düşüncesini tamamladığında tüylerim ürpermişti. Rahatsızca yerimde kıpırdandım, başından beri bana karşı yakın olmasının sebebi Lisa'ya benzetmesi olabilir miydi?

"Sana güçlü olmayı öğreteceğim."

Mesih'in sözleri kulaklarımda uğuldayınca istemsizce incindim. Beni Lisa gibi düşünerek, onda toparlayamadığı gücü bana öğreterek kendini avutmaya falan mı çalışmıştı? Surat ifademi her ne kadar stabil tutmaya çalışsam da içten içe incinmiştim. Kendime engel olamıyordum, cevaplarını Mesih'ten alana kadar kendi kendime kuruntu yaparak anlamlar yükleyecektim. Her ne kadar düşüncelerimden sıyrılıp, Lisa'ya odaklansam da aklım hâlâ söylediklerindeydi...

Lisa'yla biraz daha o şekilde konuştuktan sonra içeriye Nida girdi, rahat bir soluk aldım. Lisa'yla sohbet etmek her ne kadar keyifli olsa da en son öğrendiklerim yüzünden aklımı bir türlü toparlayamıyor, kara düşüncelerin arasına dalıp duruyordum. Bir an önce eve gidip kendimi toparlamak istiyordum.

"Lisa, Şah gelebilir, bugünlük bu kadar yeterli mi?" Nida oldukça kibar bir tonla, Lisa'ya sordu.

Kafasını usulca sallayıp, sevecen bir ifadeyle bana baktıktan sonra, geldiğim için bana teşekkür etti. Karşımdaki kızın ne derece ürkek olduğunu bildiğim için, ona doğru sarılmak için yeltenmeyip aynı şekilde tebessüm ettim.

"Tekrar görüşmek istiyorum seninle." Bana, kendisi de aynı dileklerde bulundu.

Oyalanmadan hafif bir baş selamıyla yerimden kalkıp, Nida'nın yanına gittiğimde ifadesini her ne kadar düz tutmaya çalışsa da anlaşabilmemize sevinmişti. Kapıdan tam çıkacakken, arkamdan belime sarılan ince kollarla olduğum yerde buz kesip hareketsiz kaldım.

Lisa bana sarılıyordu...

Kolları çözülünce ona doğru dönüp, aynı şekilde sarıldığımda karşılık verdi. Gözlerimi yumarak, Mesih'in kokusunu anımsatan kardeşine, son söylediklerinin ıstırabını yüreğimin en derinliklerinde hissederek sarıldım.

* * *

Petibör'ün önünde indiğimde, zayıflayan adımlarımla hangi yöne doğru hareket edeceğimi bilmiyordum. Elimle gelişigüzel bir şekilde suratımı sıvazlayıp, kafenin kenarındaki araya sırtımı yasladığımda içimde tarifi imkânsız bir acı oluşmuştu. Buğulanan bakışlarımı, gökyüzünde gezdirerek kendimi toparlamaya çalıştım. Titrek bir soluk alıp, gözümden akan yaşı elimin tersiyle sildiğimde dudaklarım durmadan öne doğru kıvrılıyordu.

Bu yüzden miydi? Dudaklarımdan histerik, ufak bir hıçkırık çıktığında algılarım kapanmış, cam bir fanusun içine yerleşmiştim sanki. *Bana özel davranmasının sebebi, Lisa'ya benzemem miydi?* Midem kasıldı. Huzursuz hissetmiştim, sırtımı duvarda sürterek aşağı doğru kaydım. Dizlerimi kendime doğru çekerek oturduğumda, mantığım uçup gidiyordu sanki... Baştan beri, aramızda hissettiğim çekimle değil de o yüzden mi yaklaşmıştı bana... Aklımdan düşünceler sel gibi akıp giderken parçalara ayrılıyordum sanki. Ben olduğum için gelmemiş miydi bu adam bana? Kendim için güçlü olmayı öğretmek istememiş miydi?

Gözyaşlarım sicim gibi yanaklarımdan akıp giderken canım yanıyordu. İlk defa ruhu bana bu kadar fazla yabancı

geliyordu... *Kendimi toparlamalıyım. Bu cevapları Mesih'le aramalıyım, kendi kendime kurmamalıyım...*

Oturduğum yerden silkinerek ayağa kalktım. Boğuk bakışlarımı etrafta gezdirip kuruyan yaşları elimin tersiyle temizledikten sonra titrek bir soluk aldım. *Sakin ol, Elis.* Aklımdaki düşünceleri uzak tutmaya çalışarak eve doğru yürüyor, içimde oluşan kırgınlığı görmezden geliyordum. Her ne kadar yok saysam da kalbimin köşesine ilişen ince acı olduğu gibi yerinde duruyordu.

Sokaktan içeri girdiğimde Mesih'in arabasını görmeyi kesinlikle beklemiyordum. Aklıma gelen sıraladığım yalanla suratımı buruşturdum. Az önceki sızının üzerini gergin bir korku kaplamıştı. Selenay'a, Mesih'in yanına gideceğimi söylemiştim ve Mesih bizim eve gelmişti. İki tarafa da yalan söylemiştim ve iğrenç bir şekilde yakalanmıştım. Birden aklımdan sokağa girdiğim gibi çıkıp, kaçıp gitmek geçti. Böyle bir şey mümkün olmadığı için içimden, kendime lanet okuyarak apartmana girdim...

Kapının önünde durduğumda içeriden konuşma sesleri geliyordu, belli ki onları meraklandırmıştım. Daha fazla endişelenmelerini istemediğim için çantamdaki anahtarımı kullanıp kapıyı açtım, içeri girdiğimde salondaki yüzlerin her biri hızla üzerimi bulmuştu.

Selenay üzerime doğru atılarak, "Elis, neredeydin?" diye sordu. Suratındaki endişeli ifadeyi görünce içim parçalanmıştı. İçeriye doğru bir bakış attığımda Lidya, Şeyda, Arel, Alaz ve... bana öldürücü bir ifadeyle bakan buz mavisi vardı.

Sertçe yutkundum.

"Selenay, beni arasaydın keşke..."

Mırıldanarak zaman kazanmaya çalıştığımda herkes seferber olduğu için ne yalan söyleyeceğimi bilememiştim. Eray'la Onat burada olmasa da bu durumdan haberdar olduklarından adım kadar emindim, belki de beni dışarıda arıyorlardı...

"Elis seni defalarca aradık," dedi Selenay fısıldayarak.

Altdudağımı dişleyip çantamdan telefonumu çıkarttım, yandaki tuşa bastığımda şarjımın bittiğini gördüm. Gözlerimi sertçe yumduğumda atılan birkaç hiddetli adımın ardından Mesih'in kükremesini işitmiştim.

"Bütün gün neredeydin!"

Bağrışıyla, ürkerek yerime sindiğimde ne diyeceğimi bilememiştim. Nida, beni Lisa konusunda sıkıca tembihlediği için tekrar yalan söylemek zorunda kalmıştım.

"Mağazaya gittim," deyip çaktırmadan rahat bir soluk verdim. Bu yalanın o an aklıma gelebilmesi bir mucizeydi. "Uzun süredir, mağazaya uğramadığım için işlerim birikmişti," diyerek ağzımda bir şeyler daha geveledığimde biraz da olsa hafiflemiştim.

"Benim yanıma geleceğini söyledikten sonra mı?" Mesih, bıçak kadar sivri ve tehlikeli olan sesiyle konuşunca tüylerim ürpermişti. Bakışlarımı kaldırıp koyulaşan gözlerine odaklandım. Kaşları çatılmış, ifadesi kararmıştı. Söylediklerime kesinlikle inanmamıştı.

Kafamı varla yok arasında salladım.

"İlk başta niyetim oydu, daha sonrasında aklıma mağaza geldi, bu yüzden sana uğramayı erteledim. Yorulduğum için de mağazadan çıkıp direkt eve geldim, niye bu kadar abartıyorsun ki?"

Telefonumu alıp çantamı askılığa astıktan sonra, olağan bir ifadeyle üçlü koltuğun yanına ilerleyip, telefonumu şarja takıp evdekilere döndüm. Her birinin ifadesi gerilmişti.

"Sakin olun, tamam mı?" Ellerimi kaldırarak, "Ben buradayım," deyip alayla güldüğümde Mesih, sert adımlar eşliğinde yanıma gelip, kolumu sertçe kavrayarak beni kendine doğru çekti, bakışlarından ateşler fışkırıyordu sanki.

"Kaç saattir ne hâlde olduğumuzdan haberin var mı senin?" Dişlerinin arasından tısladığında çenesi titremişti.

Benden haber alamayınca kimbilir akıllarına neler gelmişti. Lisa'dan duyduklarım zihnimde canlanmasa kolumu ondan çekip kurtarır, ardından da kuvvetle bedenine sarılırdım ama aklımı kurcalayan sorular yüzünden sadece kolumu çekip kurtarmakla yetindim.

"Sakin ol," dedim kısık bir sesle.

Mesih çıldırırcasına parmaklarını saçlarının arasından geçirmeye başladığında içerdekilere çekingen bir ifadeyle baktım. Bizi bu şekilde izlemelerinden utanç duyuyordum.

"Biz sizi yalnız bırakalım." Arel, hislerime tercüman olmuş gibi babacan bir tavır takındığında Selenay, sorarcasına bana bakmayı sürdürdü. Kafamı salladım. Huzursuz bir soluk verip diğerlerine katıldı ve evden çıktı.

Nihayet evden çıktıklarında rahat bir soluk vererek, "Sakin ol lütfen," dedim uyarırcasına. Gözlerime öfkeyle baktı, sanki ondan çöle gidip kum getirmesini istemiştim, öylesine bir tavır takınmıştı.

Sert çehresiyle üzerimi işaret edip, "Bana doğruları söyle," dedi, uyarırcasına üzerime birer ok gibi fırlattığı bakışlarıyla.

Kuruyan dudaklarımı ıslatıp, sesimin olabildiğince normal çıkmasını umarak, "Neyden bahsediyorsun?" dedim. Yanından geçerek ondan birkaç adım uzaklaşıp tekrar ona doğru döndüm. "Anlıyorum, benden haber almadığın için sinirlendin ama mantıklı ol lütfen."

Kaşlarını çatıp garip bir ifadeyle üzerimi izledi. Kafasını kaldırıp, kısık bakışlarını gözlerimden ayırmadan önümde durduğunda, ne düşündüğünü asla öngöremiyordum.

"Sen..." dedi kısık bakışlarını suratımda gezdirerek "neden böyle mesafelisin?"

Yanaklarım ısındığında bakışlarım etrafta dolandı. Bu kısımdan yalan söyleyerek çıkamayacağımı bildiğim için doğruları araya katmaya karar verdim. En azından bu durum, sorularımın cevaplarını almamı sağlayabilirdi. Çenemi dikleştirip, ürkek bakışlarımı keskin maviliklerine yerleştirdim.

"Çünkü aklıma takılan şeyler var." Kaşları daha da çatılınca devam ettim: "Söylesene, neden bu kadar endişelendin benim için?" Cümlem bittiğinde heyecandan soluk soluğa kalmıştım. Bana özel bir şeyler söylemesini istiyordum. Belki de asla söylemediği o sihirli iki kelimeyi...

Bakışlarını kısarak dudaklarını buruşturdu.

"Bu soruyu benimle evlendikten sonra mı soruyorsun?"

Yanan bakışlarımı etrafta gezdirip, kollarımı göğsümün altında bağlayıp dişlerimi birbirine bastırdım.

"Bana verdiğin değerin, benim için duyduğun endişenin sebebini söyle."

İfadesi donuklaştığında ne demek istediğimi anlamıştı, aptal bir adam değildi. Yavaşça yutkundu ve "Konuyu değiştirme," diyerek beni uyardı.

Dudaklarımda buruk bir tebessüm oluştu. Ona doğru bir adım daha atıp gözlerinin içerisine daldım.

"Asıl sen değiştirme." Kaşlarımı kaldırarak karşılığını duymak istediğim yüzüne, durgun bir ifadeyle bakıp, "Ben seni se..."

"Elis!"

Lafımı tamamlayamadan araya girmesiyle anında gözlerim dolmuştu. Titreyen dudaklarımı aralayıp hayretle ona baktığımda zihnimde kurduğum düşlere inanamıyordum. O beni gerçekten sevdiği için değil de kardeşine benzettiği için mi değerli tutuyordu? Bakışlarım iki gözü arasında defalarca gidip geldiğinde kalbim acıyordu, dizlerim titriyor içimde oluşan o boğucu his, tüm benliğimi esaret altına alıyordu.

Titreyen dudaklarımı birbirinden ayırdığımda içinden boğuk bir inilti dökülmüştü. Yanan boğazımı toparlamaya çalışıp, gözlerine son derece berrak hislerimle bakarak, "Ben seni en çirkin hâlinle bile istediğimi söylüyorum ama..." Dudaklarımda acı dolu bir tebessüm oluştu. "sen beni sevdiğini bile söyleyemiyorsun..."

On Yedinci Bölüm

"Kendi sırtını sıvazlamayı öğrendiğinde hiçbirine ihtiyaç duymayacaksın."
Şule Terzi

Bölüm Parçası: Melanie Martinez, "Soap"

Titreyen bakışlarım ifadesiz bakışlarına ardı ardına bakıyor, içimde giderek azalan umut kırıntılarını süpürerek yanaklarıma sicim gibi dökülen gözyaşlarımın kapılarını aralıyordu. Boncuk boncuk olan gözlerimi, baston yutmuş gibi dik bir şekilde durarak ona aktarmaya devam ettim.

Selenay'ın söylediklerini uyguluyor, bana ne yaptığını görmesini sağlıyordum. İnsanlar kırgınlıklarımızı görmeli, sergiledikleri davranışların nelere sebebiyet verdiğini fark etmeliydi...

Cevapsız kalmaya devam edince burukça tebessüm ederek, "Boş versene," deyip, önünden ayrıldım; az önce şarja taktığım telefonumu alıp, askılıktaki çantamı sökercesine çekip kendimi evden dışarı attım. Buruk bakışlarım ürkekçe etrafta dolandı, kendimi toparlayıp hızlı adımlarla asansöre yöneldim. Bir an önce buradan çıkmalıydım, onunla tekrar karşılaşmak istemiyordum.

Apartmandan çıktıktan sonra nereye gittiğime bakmadan, hızlı adımlarla tüm her şeyi gerimde bırakarak, koşarcasına sokaktan çıktım. İçimde yükselişe geçen duyguları bastırmaya çalışıyor, kendi kendime diyaloğun devamını kurmayı kesmeye çalışıyordum. Bir süre sonra kendimi tutamadan

koşmaya başladığımda esen rüzgârla üşüyen yanaklarımı, akan sıcak gözyaşlarım ısıtıyordu.

Lisa'nın dediklerinden, içsesimin haykırdıklarından, Mesih'in sustuklarından... Her şeyden kaçarcasına koşuyordum... Ne yaparsam yapayım, içimde oluşan yangını bir türlü söndüremiyor, üzerine tam uyan bir kulp asla geçiremiyordum.

Mesih Dinçer... Zaten en başından beri bana neden özel davranacaktı ki? Beni sevmesi için bir sebebi mi vardı? Bana en başından beri, benim için bile katlanmamıştı... Ne ben Leyla'ydım, ne de biz ilk görüşte aşk yaşamaya başlayan o romantik roman sayfalarının içerisindeydik... Tecrübesizliğime karşın karşımda birçok şeyi görmüş geçirmiş güçlü bir adam vardı, ne olmuştu ona? Beni görür görmez dizleri mi titremişti, bana âşık mı olmuştu?

Koşarken kafamı iki yana salladığımda yorgun düşen bacaklarım yavaşlasa da hâlâ acı çeken bir ifadeyle koşmaya devam ediyordum. *Aptaldım.* Bir de utanmadan ruhlarımızın yaklaştığı yalanına inandırmıştım kendimi. Tıpkı bir aptal gibi kendimi defalarca ona teslim etmiş, en çirkin hâlini dahi kabul etmiştim. *Ben dünyada ki en büyük aptaldım.*

"Aptal..." Tıpkı bir zamanlar da Mesih'in ağzından düşürmediği gibi...

Soluk soluğa kaldığımda, dengemi güçlükle toparlayıp durdum; durmadan bağırmak istiyor, yeri dövmeyi arzuluyordum. Düşüncelerim onu her yerden engellemeye çalışsa da zihnime kazınan şefkatli bakışları, ilgili hâlleri aklıma geliyor, beni ikilem dolu bir uçuruma sabitliyordu...

Dizlerime doğru bükülüp öksürüklerimin arasından güçlükle nefes almaya çalıştım. Kendimi kusacak gibi hissediyordum. Bu şekilde daha fazla idare edemeyeceğimi bildiğim için kendimi sakinleştirdikten sonra, bu sefer gerçekten de Mira, Mira Mağazası'na doğru adımlamaya koyulmuştum.

Şehir dışına gitmediğim zamanlarda evden çalışmaya başlamış, ona yeni tasarımları atmıştım. Biraz oraya gidip Mira'nın

ofisinde aklımı kaybedene kadar çizim yapabilirdim. Onu da uzun süredir görmüyordum, bana da iyi gelebilirdi. Kendimi yıpratıp yormak yerine üretken olarak kafamı dağıtacaktım.

Mağazadan içeriye girdiğimde Mira, beni büyük bir coşkuyla karşılamıştı. Onunla kısa bir süre sohbet ettikten sonra, onu mağazada bırakıp çizim odasına geçtiğimde içim içimi yiyordu. Kalemimi elime alarak günümüzün oversize tarzına uygun birkaç model eşofman altı çizmeye başladım. Mira'nın oluşturduğu müzik listesi bilgisayardan çalıyor, kalem darbelerime vurgu yapıyordu.

Dört farklı tasarım çizdiğimde hızımı bir türlü alamıyordum. Kâğıtları dosyalayarak Mira'nın masasının üzerine koyup, yeni bir kâğıt alıp deli gibi karalamaya başladım. Nefes nefese kalana kadar hararetle kâğıdı karalayıp yere fırlattım.

Öfkeli bakışlarım ofisin içerisinde dolandı. Kafamı koltuğa yaslayıp, ellerimle suratımı kapatıp bir süre o şekilde bekledikten sonra, uzun bir soluk alarak doğruldum. Kalemi tekrar elime alıp, tok kâğıdın üzerinde yumuşak eksenler çizerek kafamdaki ölçülere göre bir yüz taslağı oluşturdum, vakit kaybetmeden göz yerlerine gelerek minik, yumuşak halkalarımla, göz çizgi lekelerini hızla sayfaya bırakmaya başladım.

Kendimi kaptırıp, hararetle göz taslaklarını tamamlayıp, oraya gerçek bakış ifadesi kondurduğumda ruhumda yüksek dereceli bir doyum hissetmiştim. Portre çizimi için ofiste gerekli malzemeler olmadığı için, masanın üzerindeki peçeteyi minik parçalara ayırıp bir fırça gibi kullanarak, burun kemer kısmının gölgesini vermeye başladım. Yanımda bir örnek fotoğraf olmamasına rağmen, zihnimdeki görüntüsüne sadık kalarak iyi gidiyordum.

Ağırlayan gözkapaklarımla Lisa'nın portresine baktım. Aklıma onun masum yüzünü çizmek gelmişti. Surat hatları öylesine yumuşak, aynı zamanda da öylesine derindi ki ondan daha iyi model düşünemezdim. Portre tam anlamıyla bitmese de genel ifadesini az da olsa aktarabilmiştim.

Sırtımı koltuğa yasladığımda bakışlarım duvardaki saatle buluştu. Tasarım çizimlerimle birlikte, aralıksız üç saattir çalışıyordum. Lisa'nın portresini bir dosyaya koyup çantamı omzuma aldım. Geri kalanına evden devam edecektim.

Ben ofisten çıkamadan içeri birden Mia girdi.

"Gidiyor musun?" Üzerime bir bakış attıktan sonra hayal kırıklığıyla sormuştu.

Kafamı onaylar anlamda salladım.

"Şimdilik gidiyorum."

Heyecanlı bir ifadeyle yanıma gelip dirseklerimden tuttu.

"Müşterilerden vakit bulup uğrayamadım bir türlü yanına. Elis, geçen ay yaptığın tasarım resmen izdiham yarattı, stokların hepsi tükendi, tekrar diktiriyoruz."

"Orman yeşili hoodieyi mi diyorsun?"

Hevesle kafasını salladı.

"Evet. Sanırım bu tarz kıyafetler insanların ilgisini çekiyor."

"Evet, Mia. Artık daha özgün hareket edeceğiz. Spor şıklığı, kaliteli kumaşlarla olabildiğince ön planda tutmamız gerekiyor. Vitrindekiler tükenene kadar mağazanın yeni tasarımlarını hazırlamak için bir an önce kumaş stoğu yapmalısın."

Ciddiyetle konuşmuştum. Beni büyük bir önemle dinleyerek kafasını salladı. Ben sadece aylık çıkacak kıyafetlerle ilgili çizimler yapıyordum. Mira da onlardan, burada oturan insanların tarzına uyabilecek olanları seçerek diktiriyordu. Bazen de istediği tarzda kıyafetler anlatıyor, ayrıntıları bana bırakıyordu. İşim her ne kadar bu olmasa da Mira'yı kumaş kalitesiyle ilgili olabildiğince bilgilendiriyor, mağazasının daha fazla özgün olabilmesi için ona fikirler de sunuyordum.

"Tamamdır Elis, zaten tasarımların yanına kumaşları ve renkleri yazıyorsun, özellikle seçtiğin renkler daha çabuk tükeniyor, bu yüzden dediklerinin dışında almamaya da özen gösteriyorum."

Suratımda içten bir tebessüm oluştu. Hiçbir zaman abiye bir tarzım olmamıştı. Bu yüzden spor tarza neyin daha iyi uyabileceğini öngörebiliyordum.

Mira'ya içtenlikle sarılıp mağazan çıktığımda kendimi az da olsa sakinleştirmiştim. Elimdeki dosyayı göğsüme doğru tutup, çantamdan telefonumu çıkartarak açtım. Şarjım on yediydi, bir taksi çağırmak için bana yeter de artardı. Dönüş için geldiğim kadar atletik davranamayacaktım. Telefon açıldığı an, rehbere kaydettiğim taksi durağına girecekken ekranda Semum'un adı göründü. Sıkıntıyla bir soluk alıp dosyayı tutuğum elimi kendime doğru daha fazla bastırdım. Parmağımı ekranda kaydırıp aramayı cevapladığım an, buna pişman olmuştum.

"Elis sen neredesin!" dedi sert bir sesle. Anlaşılan, o da bana ulaşamamaktan nasibini alanlardandı.

"Mira, Mira'nın önündeyim."

"Sakın bir yere ayrılma! Hemen geliyorum!"

Telefon birden suratıma kapatılınca çatık kaşlarımla öylece bakakalmıştım. Gözlerimi devirerek telefonu çantama atacakken aklıma Selenay geldi. Onu bir süredir tekrar habersiz bırakmıştım. Eve geleceğime dair kısa bir mesaj atıp, gelen çağrılara ufak bir göz attığımda Mesih'in evden ayrıldıktan sonra, belirli aralıklarla toplamda dört kez olmak üzere beni aradığını gördüm. Umursamadan telefonu tekrar çantama attım.

***

Semum'un arabası sert bir dönüşle mağazanın önünde durdu ve vakit kaybetmeden hızla içinden inerek üzerime doğru yürümeye başladığında kavgaya gider gibi bir hâli vardı. Son olanlardan ve ona söylediklerimden dolayı hararetinin sebebini anlayabiliyordum. Kararlı bir ifadeyle karşımda durduğunda, bir an ne diyeceğini bilemese de omuz silkerek omzuma doladığı kollarını sıkılaştırıp beni kendisine doğru çekti.

"Senin için endişelendim, telefonun neden kapalıydı?" Karşılık vermememi umursamadı, geri çekilerek ifademi inceledi. "Sana bir şey yaptı sandım..."

Çatık kaşlarımla sitem ederek omuzlarımı silktim.

"O bana bir şey yapmaz, şöyle söyleyip durma."

Suratındaki ifadeden anladığım kadarıyla benimle tartışmak istemiyordu. Kafasını belli belirsiz salladıktan sonra bir adım geri çekildi ve üzerimi iyice denetleyip iyi olduğumdan emin oldu.

Üzerine geçirdiği lacivert kazağı ve koyu füme pantolonuyla hoş gözüküyordu. Hafızasında canlanan anlarla birlikte, giysi dolabına da yenilik katmaya başlamıştı anlaşılan.

"Son konuşmamızda oldukça net konuştuğumu sanıyorum?" dedim sorarcasına. Aramızdaki bağı bir kısır döngüye sokarak onu yormak istemiyordum. Bu uğurda gerekirse sert davranacak, yine de kendimi ondan kopartacaktım. O iyi biriydi ve arada kalmayı hak etmiyordu. Benim gibi kaltak bir dostu özellikle, kesinlikle hak etmiyordu...

Beni umursamadan omuz silkip ışıldayan gözlerle yüzüme baktı.

"Sen, her ne kadar umursamasan da adımı hatırladığımı söyleyecektim." Suratımdaki umursamaz ifade birden kaskatı kesildiğinde heyecanımı ona belli etmemeye gayret ettim. *Onun için çok coşkulu hissediyordum...* Kırılmış bir ifadeyle üzerime baktı. "Tabii sen merak etmiyorsundur ama ben yine de söyleyeyim..." Merakla, irice açılan bakışlarla çıtımı çıkartmadan onun konuşmasını bekliyordum. Tüm dikkatimi ona verdiğimin farkında olarak beni biraz daha kıvrandırdıktan sonra elini bana doğru uzattı. Önce uzattığı eline, ardından da suratına garip bir ifadeyle baktım. "Benim adım Semih, tanıştığıma memnun oldum..."

Bakışlarım hayretle irileştiğinde bana dişlerini göstererek alayla sırıtıyordu. O... Sonunda adını da hatırlamıştı... Şaşkınlıktan irileşen ağzımı güçlükle kapattığımda, kendime engel olamadan gülümsedim.

"Senin için çok sevindim Semum... Ay, yani Semih..." Dudaklarımdan dökülen adının ardından, dilimde bıraktığı

tadı kısa bir an irdelediğimde fark ettiğim ayrıntıyla kaşlarım kıvrılmıştı. Adı, Mesih'in ismiyle aynı harfleri barındırıyordu. Bu ayrıntıyı ona söylemem tatsız olacağından kendime saklamakla yetindim.

"Fark etmez, bana istediğin şekilde hitap edebilirsin," dediğinde gözlerinde aynı alaylı tebessüm vardı.

"Alışana kadar bir süre daha Semum demeyi tercih ederim." Kendi ismi doğal olarak çok yabancı geliyordu, bir süre kendimi hazırlamam gerekecekti. "Aslında biliyorsun ki hazırlamama da gerek yok, biz..."

Çenemi kavrayarak susmamı sağladı.

"Seni artık zorlamıyorum, sus lütfen." Kafamı salladım. Onunla münakaşaya girmek istemiyordum. "Ama çok dikkat et olur mu?" Üzerime doğru eğildi. "Çünkü gerçekten de bilmediğin şeyler var." Fısıldayarak lafını tamamladı.

"Bak, ben her türlü kabul ed..."

"Yerinde olsam bu kadar emin olmazdım." Uyarı dolu bakışlarıyla sözünü tamamladığında diyecek bir sözüm kalmamıştı.

"Ben artık gitmeliyim." Göğsümdeki kollarımı indirdiğimde varlığını unuttuğum dosya, rüzgârın etkisiyle süzülerek yere boyladı, bana fırsat bırakmadan peşinden koşturup yere eğildi. Dikkatle kâğıda bakarak onu yerden kaldırdı ve bana doğru uzattı. Umursamaz bir tavırla, Lisa'nın yarım kalan portresini elinden alarak kafamı salladım. "Kendine dikkat et."

Usulca kafasını salladı.

"İstersen seni ben bırakayım?" dediğinde sesinde mesafeli bir ton oluşmuştu.

"Gerek yok, biraz yürüyeceğim." Taksi bekleyerek onun yanında biraz daha kalmak istemiyordum. En iyisi bir an önce çekip gitmekti.

Semum'la vedalaştıktan sonra aklım tekrar karmakarışık bir hâle gelmişti. Ben kabul ettikçe o inatla üsteliyor, beni Mesih'e karşı doldurmaya getiriyordu ve haklıydı da!

Bu iş artık başa kalmıştı.

Aklıma gelen fikirle telefonumu çıkartıp Mia'yı aradım. Neyse ki beni fazla bekletmeden telefonu açmıştı.

"Elis, nasılsın?"

"Mia, şarjım çok az senden bir şey istemem gerek."

"Tabii, ne olursa söyle lütfen..."

"Mesih'le kaldığımız evi biliyorsun? Oraya gizlice girmen gerekiyor." Mia duydukları karşısında afallamıştı.

"İyi de neden?"

Ona Mesih'in odasında sakladığı USB'nin yerini iyice tarif ettikten sonra, gözümün önüne beliren USB'nin markasını söyleyip, "Oraya giderken yanına aynısından almayı unutma," diyerek onu tembihledim. Aldığımızın yerine benzerini koyacaktık.

"Peki, USB'yi ne yapacağım?"

"Vakit kaybetmeden özel kuryeyle bana göndermen gerekiyor. Ama Mia çok dikkatli olmalısın, tüm bunlardan Aaron'un haberi olmamalı."

Mia beni önemle onayladı. Yürümeye devam ederken telefonu kapatıp, önünde durduğum kapıya kısa bir bakış atıp vakit kaybetmeden içeriye girdim. Planımın birinci kısmı hazırdı. Eğer bir aksilik çıkmazsa USB yarın elimde olurdu.

Yukarı kata çıkıp zili çaldığımda neyse ki umduğum gibi olmuş, kapıyı bana Lidya açmıştı. Rahat bir soluk verdikten sonra, ardına temkinli bir ifadeyle bakıp kısık sesle, "İçeride kim var?" diye sordum.

"Kimse?" dedi sorarcasına.

Onu ittirip içeriye daldığımda hızlı adımlarla arkamdan geldi.

"Ne oluyor Elis?"

Lidya'ya doğru döndüm.

"Lidya bana yardım etmen gerekiyor." Suratında kuşku dolu bir ifade oluşunca, "Korkma bir sıkıntı yok," dedim sakinleştirmek istercesine.

"Sana her zaman yardım ederim, ne istediğini söylemen yeterli," dedi usulca. Bu karşılığı alacağımı biliyordum.

"Ogeday telefon dosyalarında olduğu kadar, bilgisayar dosyalarında da iyi midir?" Cevabının evet olması için çıldırıyordum.

"Bilmiyorum ki, soralım mı?"

Hevesle kafamı salladım.

"Bir USB var, içindeki dosyanın şifresinin kırılması gerekiyor. Lütfen bana yardım et," dediğimde beklemeden başını sallayıp telefonuna sarıldı. Elindeki telefonu tutarken uyarı dolu bakışlarla, "Lidya, dosyayı sadece benim görmem gerekiyor," dedim uyararak.

Tekrar kafasını salladı.

"O içeriğiyle ilgilenmez ama tüm işlem boyunca yanında dururuz," dedi.

"Tamam, ara sor bakalım." Ogeday'ı arayıp telefonu hoparlöre verdi.

"Ne oldu cadı? Yine kimin telefonuna gireceksin?" dedi vakit kaybetmeden Lidya'ya takılarak.

"Bu sefer USB'de olan şifreli bir dosyaya girmem gerekiyor, yapabilir misin?"

"Lidya, bu ara fazla mı gizli kapaklı iş çeviriyorsun ne? Şu insanları bir sal artık." Ogeday'ın sözlerini duyunca Lidya gözlerini devirmişti.

"Orasına karışma! Yapabilir misin diyorum?"

"Tamam tamam! Vallahi dosyanın korunurluğuna göre değişebilir. Ama açarım herhalde, getir sen."

Lidya soran bakışlarını üzerimde gezdirince dudaklarımı kıpırdatarak *yarın* dedim.

"Şimdi olmaz, ben seni gün içerisinde arayıp haberdar edeceğim."

"Tamam bebek, her zaman..."

Lidya bir şey demeden telefonu kapatınca rahat bir soluk aldım. Belki de bu işi çözerek o dosyaya ulaşacaktım. Bir şey

söylemeden, soran gözlerle bakan Lidya'ya sarılıp uzun bir soluk aldım. Elleriyle bir süre sırtımı sıvazladı. Ağzını açıp tek kelime etmese de kafasında soru işaretlerinin olduğunu hissedebiliyordum.

"Bir şey sorma, lütfen..." diyerek mırıldandığımda, kafasını sallayınca tekrar derin bir nefes aldım.

Arkadaş böyle bir şeydi işte. Ne olursa olsun onların yanında rahat hissediyor, rahatlıkla yardım isteyebiliyor, birlikte keyifli sohbetler yapıyor, aynı zamanda da huzur içerisinde sessiz kalabiliyordun. Ben, en çok da beraber sessiz kalabildiğimiz zamanlarda arkadaşlığımızın kuvvetini anlayabiliyordum. Herkes konuşurdu, maharet susmaktaydı. Birlikteyken gerginlik hissetmeden sessiz kalabildiğin, karşındakinin ne düşüneceğiyle endişelenmediğin zaman, gerçek huzura kavuştuğun zamandı.

Lidya'nın yanından ayrıldıktan sonra kafamda kurduğum planların yolunda gitmesiyle rahatlayıp sakince Kehanet'in kuytu sokaklarında yürümeye devam ettim. Sınırlarımı ortadan kaldırdığım için durmamı gerektiren bir neden yoktu. Çekineceğim hiçbir husus kalmamıştı. Ben artık kaybetme korkusu olmayan, kanımda dolaşan cesareti iliklerime kadar hisseden, sınırsız bir kadındım. Gözümü karartmam, artık başkaları için tehlike arz edecekti. Ben çekinmeyecektim; yarası olan, bir kusuru olan çekinecekti. Yalnızca bir tane doğru vardır ve o da ok gibi düzdür, ben dümdüz ilerlemeye devam edecektim...

O günü, Selenaylar ile biraz sohbet ederek kapatıp yatağıma geçtiğimde, Mesih'ten gelen çağrıları hâlâ dirayetli bir tavırla karşılıksız bırakıyordum. Mia'yla en son haberleştiğimizde işler tıkırındaydı. Mia bir şekilde eve girmiş, dediğim değiş tokuşu yapmıştı. Kurye az önce yola çıkmış olmalıydı. Sabahın ilk ışıklarında bana USB'yi getirecekti. Anlaştığımız gibi Lidya beni evden alacak, beraber Ogeday'ın yanına geçerek dosyayı açtıracaktık. İçimdeki kıpırtılarla gözüme bir

türlü uyku girmiyordu. Mesih'ten gizli hareket ettiğim için, kendime itiraf edemesem de biraz rahatsız hissediyordum. Dün bozuşmamız işime bile yaramıştı. Onunla konuşmaya devam ederken arkasından iş çevirmek benim için daha da güç olacaktı.

Sol tarafıma dönerek cenin pozisyonu aldım. Buraya geldiğim zamanki o kararsız, ürkek kızdan eser kalmamıştı. Hangi ara bu kadar cesur, kendini bilen biri olabilmiştim anlayamıyordum. Mesih'le atladığımız serin sular, Kehanet üyeleri ve daha fazlası... Burada tanıdığım insanlar, arkadaşlarım... Her biri kendimi tanımama, çizgilerimi belirlememe yardımcı olmuş, elbirliğiyle kendimi görebilmem için bana ışık tutmuşlardı.

Ben, *Elis Mira Aktaş*... Dizlerim titreyerek yürüdüğüm bu sokaklardan galip çıkarak, önyargılarımdan kurtulup, iyi kötü demeden insanlara ilk adımda yaklaşmayı öğrenmişim. Zamanla, ürkerek yaklaştığım bakışların ardındaki samimiyeti fark edip, insanların etraflarına ördükleri duvarların sebeplerini öğrenmiştim.

Bir insan, yalnızca kimin, sonuna kadar sabrederek söküp atabileceğini görmek için etrafını duvarlarla kaplardı.

Kimi zaman kendilerini koruma içgüdüsüyle uzak kalırdı. Kimi zaman da diğerlerini tanıma arzusuyla. İşin içinde her zaman, koruma ve korunma arzusu yatardı. Şimdiye kadar ancak bu kadarını gözlemleyebilmiş, insanları analiz ederek anlamaya çalışmıştım.

Titreyerek gözlerimi araladım. Uyku sersemliğiyle titreyen bakışlarım duvardaki saatle buluştu, saat gece dörttü. Yatağın üzerindeki telefonumun titremesiyle bir beton kadar ağır olan başımı yastıktan ayırıp, telefonuma özel kuryeden gelen mesajı açtım.

"*Yarım saat sonra kapıdayım.*" *(04:01)*

Üşengeç adımlarla yataktan kalkıp ılık bir duşa girdim. Su, üzerime çarptıkça açılıyor, dinç hissediyordum. Suratıma yapışan saçlarımı sıvazlayarak arkaya ittirdiğimde içimde anlamlandıramadığım bir duygu oluştu. Soluklarım sıkılaşınca suyu biraz daha soğutarak kendime gelmeye çalıştım. Bazen kötü olaylar yaşanacağını önceden hissederdik, içimiz sıkışırdı. Şu an, tam olarak o durumdaydım sanki. İçim sıkışıyor, midemde garip bir bulantı oluşuyordu.

Duştan çıkıp, saçlarımı kurutup, üzerime rahat birkaç parça kıyafet geçirip, taradığım saçlarımı salık bıraktım. Kurye, bana aşağıda olduğunu bildiren bir mesaj atınca odan USB'yi asansöre koymasını istedim. Parmak uçlarımda ilerleyip omzumun üzerinden salona bir bakış attığımda Selenay koltuğun üzerinde uyuyakalmıştı. Rahat bir soluk verip, ses çıkartmayı umursamadan kapıyı açtım. Selenay'ın uykusu ağırdı, beni asla duymazdı. Şeyda'nın odası da koridorun diğer tarafında kalıyordu.

Çağırdığım asansörün içinden USB'yi sanki başkası alacakmış gibi, hızla çekip çıkarttığımda kalbim daha da sızladı. "Bu his de ne böyle..." Ürkek bakışlarım etrafta gezinirken kendi kendime sayıklamıştım...

İçeri geçip Lidya'yı uyandırdıktan sonra avuçlarımda tuttuğum usb'ye bakarak soluklandım. İçindekileri her ne kadar merak etsem de içimden bir ses açmamamı söylüyordu. İkilemde kalıp, onu incelemeye devam ederek kafamı onaylamaz anlamda salladım. Bu işin dönüşü yoktu. Hem içindekiler her neyse, Mesih'le değil de Mirel'le ilgiliydi. Bu yüzden içinde, açıktan sonra pişman olmamı gerektirecek bir bilgi olamazdı.

Lidya'nın mesajıyla yerimden sıçradım.

"Bugün bu işi çözeceksin, Elis." (04:51)

Kararlı bir hamleyle yataktan kalkıp, kol çantamın içine telefonumu ve cüzdanımı atarak evden çıktım. Apartmandan dışarı çıktığımda saat beşe geliyordu Zifiri karanlık olan

gecede, kırmızı apartmanın önündeki lamba, önümü ve sokağın başında duran Lidya'nın arabasını görebileceğim ölçüde aydınlatıyordu. Aracın içerisindeki ışık açık olduğu için, pijamalı bacaklarını kendine çekip kafasındaki bandanayla koltuğa kıvrılışını izleyebiliyordum. Gündelik hayatta tarzından asla taviz vermese de uyku saatlerinde nereye gidecek olursa olsun, yataktan çıktığı gibi geliyordu. Arabaya geçip kemerimi taktığımda esneyerek ağzında bir şeyler geveledi.

"Ağzın yırtılacak neredeyse, gözünü dört aç lütfen, bir de kaza yapmayalım şimdi."

Şoförlüğüyle ilgili şimdiye kadar bir şikâyetim olmasa da yarım yamalak açık olan gözleriyle pek de güven teşkil etmiyordu.

Kafasını varla yok arasında sallayıp, "Merak etme, şurası zaten," dedi.

Ondan emindim. Kehanet'te her yer, birbirine yakın olduğu için araba yolculuklarımız da kısa sürerdi. Lidya kafasını iki yana sallayıp kendini silkeledikten sonra vakit kaybetmeden arabayı çalıştırdı. Bir yandan da irice açtığı gözleriyle yola bakıyordu.

"Ayağındaki panduflarla zor olmuyor mu?"

Omuz silkti.

"Aksine." Uykusuz olduğu için pek konuşkan değildi. Ben de zorlamadım. Kısa süre içerisinde iki katlı, tabanı alçak duran ufak bir ofisin önünde durduğumuzda esneyerek, "Geldik," dedi.

Onunla birlikte hareket ederek arabadan inip ofisin önünde durduğumda, Lidya elindeki anahtarı cam kapıya tıklatarak bekledi. Herhangi bir kıpırtı olmadığı için önüne düşen saçını geriye doğru savurup Ogeday'ı aradı.

Metalik ses içeriden geliyordu. Yüzümü cama yaslayıp, avuçlarımla gözlerimin kenarlarını kapatarak karartılı camların ardını görmeye çalışmamla geri çekilmem bir olmuştu. *Lanet olsun!* Tam baktığım esnada Ogeday siyah, deri koltukta,

üzerinde çıplak yatan kızı kenara itiyordu. Neyse ki saliseyle uygunsuz taraflarını görmemeyi başarmıştım.

"Ne oluyor?" dedi Lidya.

Omuz silkerek suratımı buruşturdum.

"Boş ver."

İçeriden gelen birkaç kıpırtı sesinin ardından kapı açıldığında Ogeday, altına bir eşofman giymiş, elindeki siyah tişörtü göbeğine doğru yaydırıp orada tutuyordu. Lidya gördüklerinden hoşlanmamış gibi iğneleyici bir tavırla onu inceledikten sonra içeri girdiğinde Ogeday, "Yarın arayacağını söylemiştin!" dedi ağzının kenarıyla. Uykulu olduğu için sözcükleri yuvarlayarak konuşmuştu. Lidya telefonunun ekranını ona kaldırıp, kenar düğmesine basarak saatin ve tarihin gözükmesine izin verdi.

"Yarın oldu zaten?"

Ardından Ogeday'a sırtını dönüp ufak ofiste yürürken, sağ taraftaki deri koltukta çıplak yatan kıza baktı. Kızın üzerinde göğüslerini ve baldırlarını örten bir örtü vardı. Bacaklarını paralel bir şekilde kendine doğru kırmış; kafasını, kenara doğru büktüğü koluna doğru yaslamış, uyuyordu.

Lidya'nın dudaklarından onaylamaz anlamda birkaç mırıldanma döküldüğünde anlaşılan uykusu açılmıştı. Ogeday kapıyı örtüp, koşturarak önümüze geçip eliyle merdivenleri işaret etti.

"Yukarı kata geçelim." Ardından ensesindeki saçları kaşıyıp geçmemizi bekledi.

Ofisin griye çalan duvarlarına ilgisiz bir ifadeyle bakındım. İki bilgisayar masası ve bir deri koltuk dışında, alt katta pek bir şey yoktu. Bizi yönlendirdiği açık krem rengi ahşaptan oluşan merdivenlerden tırmanarak yukarı kata çıktığımızda, burası aşağıya göre hem daha aydınlık hem de daha temiz kokuyordu. Alt katın biraz havalandırılmaya ihtiyacı vardı...

Lidya için atmosfer yetersiz kalmış olacak ki tekli kanepelerin aralarından sıyrılıp camı açtı. Ogeday, karışık saçlarını kaşıyarak bilgisayar masasına oturdu, ayakta dikilen bedenlerimize kısa bir bakış atıp arkadaki koltukları işaret etti.

"Otursanıza."

Omzumun üzerinden koltuklara temkinli bir bakış attıktan sonra sorarcasına Ogeday'a baktım. "Bu koltuklar amacı dışında kullanıldı mı?" Aşağıdaki gibi, amacı dışında kullanılıp olduğu gibi bırakılıyorsa oturmamayı tercih ederdim.

Üşengeç bir tavırla yüzünü sıvazlayıp, "Tahmin edersin ki o iş için yeterli büyüklükte değiller."dedi. Tekli koltuklar ancak bir kişinin oturabileceği genişlikteydi. "Oturun hadi." Karşısına oturduktan sonra, kalkıp lavabo işaretinin olduğu kapıdan girip kısa süre içerisinde aramıza geri döndü. Suratını yıkadığı, nemlenen saç diplerinden belli oluyordu. "Bu saatte ne işiniz var burada." Agresif bakışlarını yönelterek konuşmuştu.

"Sana saat veren oldu mu?" Lidya bana bakarak kafasıyla Ogeday'ı işaret etti. "Hadi, USB'yi ver." Vakit kaybetmeden dediğini yaptığımda ellerim terlemişti.

Ogeday kıstığı küçük gözleriyle USB'ye ufak bir bakış atıp bilgisayara taktığında şarkı mırıldanıyordu. Masanın üzerinde duran sigara paketinden bir dal alarak, "Bana kahve yapsana," deyince Lidya ikiletmeden yerinden kalkıp bana doğru döndü. "Sen de ister misin?"

"İyi olur." İşimizin ne kadar süreceğini bilmiyordum, bir kahve iyi gelebilirdi. Ogeday'ın sigarasından çıkan keskin koku odayı esir aldığında nefes almaya ağzımdan devam ettim. Oldukça ağır ve rahatsız edici bir kokusu vardı. Kızlarla daha önceden sigara içmeyi denediğimde kokusundan rahatsız olmuyor, burnumdan da nefes alabiliyordum fakat içmediğim zamanlarda kokusu tam bir eziyet gibi geliyordu. Bu yüzden vücudum bir savunma mekanizması geliştiriyor, rahatsız olduğu zaman burnumdan nefes almayı keserek, ağzımdan devam ediyordu.

Ogeday bir şarkı açarak işine devam ettiğinde Lidya kahveleri hazırlamıştı. Bir süre sonra kahve, sigara ve müzik Ogeday'ı açmış, parmaklarını tuşların üzerinde daha canlı gezdirmesini sağlamıştı. Kahvemin dibinde kalan son yudumu da içtiğimde Lidya kıvrıldığı koltuğunda uyuklamaya başlamıştı.

Kollarımı göğsümün altında bağlayıp kafamı kapıya doğru çevirdiğimde, bir seksen boylarında, uzun siyah saçlı, içeriye girdiğimizde aşağıdaki koltukta yatan kız iç çamaşırlarını giymiş, bulunduğumuz kata çıkmıştı. Çıplak kalan vücuduna ağzım beş karış açık bakakaldığımda belli ki o da bizi görmeyi beklemiyordu. Benimle göz göze gelince irkilerek elleriyle üzerini örttü.

"Ogeday!" Hayıflanarak geldiği gibi geri kaçtığında Ogeday ona bakmadan kıkırdamıştı.

Kısa süre sonra üzerinde siyah elbisesiyle içeriye geri girdi ve hoparlörün sesini kıstı. Ogeday'a kızgın bir bakış atıp, yanına giderek suratını kavradı ve dudaklarına tüy kadar hafif bir öpücük kondurdu. Ogeday bakışlarını ekrandan ayırmadan karşılık verdiğinde suratında memnun bir ifade oluşmuştu. Parmakları hızla klavyenin üzerinde geziniyorken kız, bana doğru dönüp suratındaki mahcup tebessümle Ogeday'ın masasının önünde duran sandalyeye oturdu.

"Affedersin. Ogeday'ın yalnız çalıştığını düşünmüştüm."

Kafamı sorun değil anlamında salladım.

"Bu saatte gelmek zorunda kaldık, kusura bakmayın." Başka ne diyebilirdim ki? Bakışlarım kızın uzun, ince suratında gezindiğinde düz bir ifadesi vardı, düşüncelerini göremiyordum.

"İşin bitince bana kahvaltıya gel." Ogeday istifini bozmadan yazmaya devam ederek kafasını salladı. Kız bana bir baş selamı verip odadan çıktığında Lidya dudaklarını şapırdatarak mırıldandı.

"Görüşürüz..." Ogeday karşılığını alamayınca göz ucuyla odaya baktı, kız arkadaşını göremeyince dudaklarını bükerek yeniden ekrana sabitledi bakışlarını. "Gitmiş bile."

"Ne oluyor ya?" Lidya dar koltukta huzursuzca kıvranarak gözlerini açtı. Çatık kaşlarıyla Ogeday'a bakıp, "Bitmedi mi hâlâ, hadisene!" Ogeday cevap verme gereği bile duymamıştı. "Of, çok rahatsız burası!"

"Genelde oturmak için kullanılıyor, ondan olabilir mi?" Klavyesinden çıkan tok sesler eşliğinde Lidya'ya lafını geçirmişti.

"Aşağıdaki de oturmak için var sözde!" Doğrularak oturuşunu değiştirdi.

"Aşağıdaki için öyle bir şey söylemedim." Dudaklarının kenarında ahlaksız bir tebessüm oluştuğunda aralarındaki muhabbetin daha fazla derine inmesini istemediğim için yerimden kalktım.

"Tamam, hepimize birer kahve daha yapıyorum."

Odanın kenarında duran su ısıtıcıyı doldurup çalıştırdıktan sonra vakit kaybetmeden bardakları ayarlayarak kahveleri döktüm. Su hâlâ ısınmaya devam ediyordu, içeriye doluşan rüzgâr nedeniyle Lidya'nın arkasına geçerek açtığı camları kapattım. Su ısınmıştı, bardakları doldurup karıştırdıktan sonra önlerine koyduğumda, Lidya hızla eline alıp temkinli yudumlar eşliğinde kahvesini içmeye başladı. Bir süre daha o şekilde geçtikten sonra Ogeday, klavyesinde bir tuşa sertçe basıp, tekerlekli sandalyesini arkaya doğru sürdü ve tuşa bastığı eli zafer edasıyla havadaydı.

İrileşen bakışlarımla suratındaki tebessüme kilitlenerek, "Oldu mu?" dedim.

Dudaklarını birbirine bastırıp kafasını salladı. Sert bir soluk bırakarak koltuktan kalkıp eliyle masayı işaret etti.

"Bakmak ister misiniz?" Suratımdaki kararsız ifadeyi görünce kapıya doğru ilerledi. "Ben aşağıdayım." Odadan çıktığında kanım çekilmişti sanki. Lidya tepkimi umursamadan bacak bacak üzerine atıp, kafasını koltuğa yaslayıp gözlerini yumdu.

Şu anda... karşımdaki dosyada, Mesih'in herkesten sır gibi sakladığı belgeler vardı... Dudaklarım hayretle aralandığında, ifadem toparlayamayacağım şekilde dağılmıştı. Ellerimle suratımı ovuşturup ayağa kalktığımda parmaklarım sarılık saçlarımın arasına girmişti. Ogeday'ın her ne kadar işinde

iyi olduğunu bilsem de içten içe o dosyayı hiçbir zaman açamayacağını düşünüyordum. Şimdiyse o sır bir metre ötemde, ben tarafından okunmayı bekler vaziyetteydi...

Kuruyan dudaklarımı ıslattıktan sonra altdudağımı sertçe dişledim. Titreyen adımlarımla sandalyeye geçip oturduğumda *Mirel hakkında* yazan dosya önümde duruyordu. Gerginlikten gözlerim doldu. Masanın üzerine dirseklerimi yerleştirip avuçlarımı dudaklarıma örttüm. Heyecandan karnım kasılıyor, içim sıkışıyordu.

Bu dosyayı açmaya hazır mıydım?

Mesih'in sır gibi sakladığı o dosyada, beni ürkütecek bilgiler olabilir miydi? Kesinlikle olmalıydı... Buna hazır mıydım? Beni sevdiğini bile söyleyemeyen adamı, çirkinlikleriyle görmeyi kaldırabilecek miydim?

Aralanan dudaklarımdan inlercesine bir soluk alıp kararlı bir şekilde fareyi kavradığımda bedenim titremeye başlamıştı. Gözlerimi yumup güçlükle tekrar açtım.

"Yapabilirim..."

Kendi kendime fısıldadıktan sonra, ürkek bakışlarımı yummadan dosyaya tıkladığımda kalbim ağzımda atıyordu sanki... Kulaklarım uğulduyor, yanaklarım ısınıyor, ellerim terliyordu. Boşta kalan elimi çeneme yaslayıp, işaretparmağımı dişlerimin arasına alıp ısırmaya başladığımda dosya açılmıştı.

Hayatımda daha önce bu kadar gergin veya heyecanlı olup olmadığımı hatırlamıyordum. Açılan dosyanın birçok sayfası vardı. Kenardaki küçük özetlerine baktım, birçoğunda delil niteliğini taşıyan görüntüler vardı. İlk paragrafı okuduktan sonra bir an zihnimin bana bir oyun oynadığını düşünerek tekrar okudum ve tekrar...

Çatılan kaşlarımla inanamaz bir şekilde diğer yazıları da okumaya başladığımda suratım sürekli şekilden şekile giriyor, boğazım yanıyordu. Gözlerimin kenarları acıdan patlamak üzereydi. Parmaklarımla, dudaklarımı sertçe avuçlayarak kendimi ekrana bakmaya zorladım. Kehribar rengi

gözlerimin kenarları tahriş olacak kadar açılıyor, yazıları yutarcasına okuyordu.

Dişlerimi sökercesine birbirine bastırmaya devam ederken mideme bir sancı girdi. Dosyanın içeriğini öğrendikçe epilepsi krizi geçirmişçesine zangır zangır titriyordum. Birbirine kenetlediğim dişlerim ayrılarak sertçe birbirine vurmaya başladığında bedenimi kasmaktan kaslarım ağrıyordu.

"Elis, sen iyi misin?" Lidya endişeyle yerinden kalkınca ağzımdaki elimi kaldırarak ona doğru tuttum. Dayanamadan sırtımı koltuğa yapıştırdığımda ateş püsküren bakışlarım üzerindeydi. "Elis..."

Ürkek bakışları yaşadığım şokun üzerinde geziniyorken kaldırdığım elimle ona gitmesini işaret ettim. Kısa bir an tereddütle baksa da bakışlarımdaki kararlılığa yenik düşerek odadan çıkıp kapıyı kapattı. Gitmesiyle titrek bir soluk verip, gözlerimi yumarak kendimi sandalyeye bıraktım. Soluklanıp dinlenmeye, öğrendiklerimi hazmetmeye ihtiyacım vardı... Bu şekilde okumaya devam edersem bedenimin kilitleneceğinden korkuyordum. Birkaç dakika, sadece nefes alarak sakinleşmeye çalıştım, kaslarım biraz olsun açılınca yerimden kalkıp saçlarımı çekiştirerek ağlamaya başladım.

"Nasıl, neden?"

İnlercesine fısıldıyor, odada volta atarak gözyaşlarımı siliyordum. Titrek soluklarımı dindiremediğim için sandalyeye geri oturup kolumun tersiyle yüzümü sildikten sonra Ogeday'ın paketinden bir sigara çıkartıp yaktım. Dudaklarıma götürüp uzun bir nefes aldığımda iyi gelmişti. O sigara bitti, bir tane daha yaktım. O da bitti, peşinden bir tane daha yaktım. Yine de okuduklarımı hazmedemedim...

Dosyada yazanları kabullenemesem de kalp atışlarım yavaşlamış, beşinci sigaranın ardından daha sakin bir hâl almıştım. Ağır sigara, az da olsa beynimi uyuşturarak sakinleşmeme yardımcı olmuştu. Sırtımı koltuğa yaslayıp, giderek hissizleşen bakışlarımla ekrana bakmayı sürdürdüğümde az önce okuduklarıma hâlâ inanamıyordum...

Dosyanın başında, Kehanet'in altı sene öncesinde ne kadar felaket bir yer olduğunun kanıtları vardı. İleri boyutta yapılan hoş geldin partileri, şiddete uğrayan insanların açtıkları dava ve ölen genç adam...

Uğradığı zorbalıktan dolayı Ufuk adında bir genç, daha fazla dayanamadan intihar etmişti. Dosyasındaki darp izlerine bakılırsa o intihar etmeseydi, üyeler onun yerine bu işi severek tamamlayacak gibi gözüküyorlardı. *Bu nasıl bir zorbalık Allahım...*

Suratımı sertçe sıvazlayıp baş kısma bakmayı sürdürdüm. Bu küçük kasabayı altı sene öncesinde yöneterek uyuşturucu ticareti yaptıkları, işleri fuhuşa kadar büyüttükleri ve daha niceleri... Bir sürü pislik!

Dosyalarda gördüklerimin ardından, beni asıl şoke ederek son noktayı vuransa tamamen Mesih olmuştu... *Mesih...* Titreyerek ağlamaya başladığımda ne hissedeceğimi bilemiyordum. Bunu daha öncesinde nasıl fark edemediğime, nasıl göremediğime yanıyordum. Ağlamam biraz daha durulduğunda kendimi hırpalamak istiyordum.

Az önce okuduğum dosyanın tamamı, *Mirel* adlı kişiye aitti.

Mesih'in kısmına geldiğimdeyse... boğazım düğümlendi, gözlerimi açmaya zorlayarak Mesih'in kısmını tekrar okudum. Orada... Orada, Mesih'in Kehanet'i tüm pisliklerden nasıl temizlediği, Mirel denilen kişiyi ortadan kaldırdığı ve onun yerine geçtiği yazıyordu... Mesih... Mesih, günahsızdı. Mesih kimseye zarar vermemişti, Mesih insanları korumaktan başka hiçbir şey yapmamıştı. Azap meleği olarak anılan, insanların korkup çekindiği, Kehanet'in kurucusu ilan ettikleri adam... Kimsenin kılına dahi dokunmamıştı.

Mesih, Kehanet'in huzuru için kendinden feragat edip tüm suçu üstlenmiş, eski düzen devam ediyor gibi göstererek insanları inandırmıştı. Melikşah'ın eski depoda, eski Kehanet üyeleriyle birlikte yaptığı toplantı gözlerimin önüne bir sis perdesi gibi indiğinde ürpertiden etim kabarmıştı. Oradaki

herkes Mesih'in günahsız olduğunu biliyordu, Kehanet'in eskisi gibi güzel bir yer olabilmesi için Mesih'in kurduğu düzene ayak uydurarak sessiz kalıyorlardı. Mirel denilen adamın arkasına aldığı büyük adamlara bakılırsa Mesih'in Kehanet'te neden bir azap meleği profili çizdiğini anlayabiliyordum. Burayı kimseye yem etmemek için sahip çıkmıştı.

Kalbim sıkıştığında ürkek bir soluk aldım. Dayanamıyordum, Mesih... Sen nasıl dayandın? Nasıl, yapmadığın birçok pisliği üstlenebildin? İnsanların seni yıllarca âdeta bir canavar olarak görmesi hiç mi canını acıtmadı? Sevdiğim adamın uğradığı muamele içimi sıkıştırıyor, kalbimi acıtıyordu... Sıcak gözyaşlarım sicim gibi yanaklarımdan akmaya devam ederken ona kaçmak, ona sarılmak, onu saklamak istedim.

Sen ne kadar güzel bir adamsın. Sen ne kadar korkusuz bir adamsın. Sen ne kadar fedakâr bir adamsın...

Ben ne kadar aptaldım ki asıl seni göremedim...

Asıl Mesih'i hiçbir zaman göremesem de onu kalbimde her zaman hissetmemiş miydim? Her zaman ona kaçmış, onu seçmemiş miydim? Mesih'e karşı olan saygım, sevgim, sonsuz bir artış hâlinde ilerliyor, aklımda sadece ona sarılma düşüncesi oluşuyordu.

Mesih'i çok seviyorum.

Hıçkırıklarımın arasından, inleyerek gözyaşlarımı tekrar temizledim. Düşüncelerime, yıllar boyu sürekli taktığı maske yüzünden yaşayabildiği zorluklar ulaşıyor, beni kahrediyordu. Kafamı iki yana sallayarak ekranı aşağı doğru indirip, eski üyelerin dosyalarına bakmaya devam ettim. Alaz'ın da hoş geldin partilerine dair tek bir sabıkası bile bulunmuyordu. O da Mesih'e destek çıkanlar arasındaydı. Azad'a geldiğimde dudağımın kenarı iğrenircesine buruştu. Mirel denilen pisliğin dosyası kadar kabarık bir sürü pis işi vardı.

"Pislik herif," dedim iğrenircesine.

Zihnimde yanan ışıkla gözlerim belerdiğinde afallayan bir ifadeyle, bakışlarımı karşımdaki duvara sabitledim, Mesih... Azad, Şeyda'yı rahatsız ettiğinde Mesih'ten onu uzak tutması

için yardım istemiştim. Mesih, Azad'a uzak durması karşılığında, *"Sana en yakın arkadaşını vereceğim,"* demişti.

"İnanamıyorum..." Sayıklarcasına mırıldandım.

Mesih Azad'a bunu söylemişti. Azad... Dağ gibi adam, duyduklarıyla çocuk gibi duygulanmış, yalvarırcasına Mesih'e bakmıştı... Azad'ın bahsettiği kişi Mirel'di. Azad'ın en yakın arkadaşı o pislikti.

Arel'le ilgili kısma geldiğimde, Mirel'le kuzen olduklarını okudum. Arel de Şahların safında durarak Mirel'e karşı gelmiş, Kehanet'i o facia zamanlarından kurtarmak için Mesih'le işbirliği içerisine girmişti.

Peki, neden Mesih? Neden tüm suçu o üstlenmişti, Melikşah buna neden izin vermişti? Zihnimde Şah'ın sözleri canlandığında bedenim sürekli, bir şok dalgasının içerisine kapanıyordu.

"Kendine bunu yapmana tekrar izin vermeyeceğim!"

"Durmazsan Elis'i senden alırım!"

Melikşah'ın amacı, Mesih'in bu fedailiğe bir son vermesi, kendi hayatına bakmasıydı. Bu yüzden beni bile gözden çıkartmıştı. Yapacağından değil, tüm bunları Mesih'i durdurmak için söyleyip son kozlarını oynamıştı. Melikşah'a belki de eskisi gibi güvenebilirdim.

Sıkıntıyla bir sigara daha yakıp dosyalara bakmaya devam ettim. Onat'ın da bu işlerde parmağı vardı. O da Mesih'in grubuna katılıp onlara yardım etmişti ama neden... Kararan bakışlarım şüpheyle etrafta dolanmaya başladığında sebebini anlayamadığım bir ayrıntı vardı. Onat tanıştığımız zamandan beri Mesihlere karşıt duruyor, onlardan hoşlanmadığını belirtiyordu. Belki de bazılarının iyi polisi oynaması gerekiyordu. Sırf burayı daha iyi bir hâle getirebilmek için arkadaşlıklarından da vermiş, yıllarca insanların önünde birbirlerine birer düşman gibi bakmışlardı. Yıllar önce burada olan o kötü günlerden sonra bu güzel kalpli adamlar, kasabayı tüm pisliklerden arındırmak için canlarını dişlerine takarak mücadele etmişlerdi...

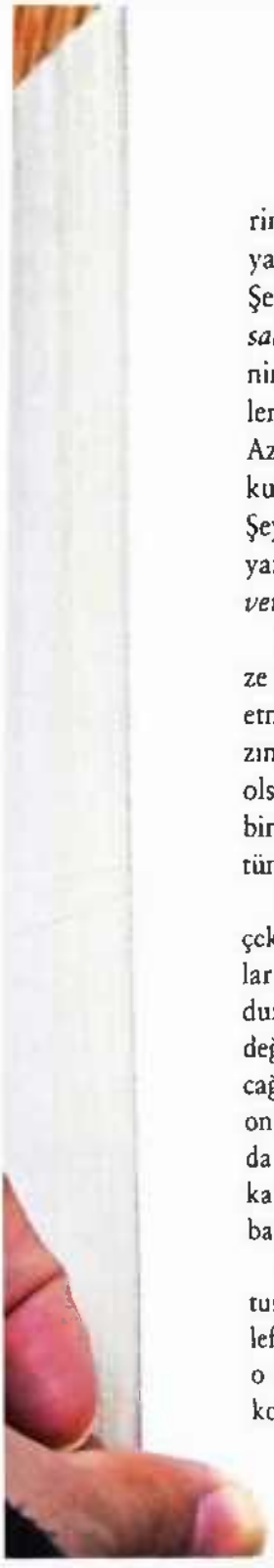

Kehanet'in tüm sırrı bu muydu?

Kararan bakışlarımla öylece bakakaldığımda öğrendiklerimin ardından omuzlarım çökmüş, bedenim ufalmıştı. Dosyaya iki yıl sonrasında eklenen Azad'ın belgesine baktım. Şeyda'ya yaptığı saldırı yazılıydı. "*Düzen değiştiği hâlde eski saldırgan tavırlarını sergiledi,*" yazıyordu yanında. Bu da benim tezimi doğruluyordu. Mesihler yıllarca hoş geldin partilerini bile, yap*mış* gibi göstererek etrafa dedikodu yayıyordu. Azad ise bu durumdan faydalanarak insanları sadece korkutmak için gittiği otogarda, hayvani güdülerini sürdürmüş, Şeyda'ya saldırmıştı. Azad'ın cezasının bir kısmının ödendiği yazıyordu. Öteki kısmı, "*Düzen oturduğunda yargı önünde verilecek,*" diyerek belirtilmişti.

Bu dosyayı her kim tuttuysa altı yıl öncesinden, günümüze kadar olan tüm belgeleri toplamış, her birini özenle not etmişti. Belki de Aaron? Eğer Türkçesi, telaffuzu kadar, yazımda da iyiyse bu dosyayı Aaron tutmuştu. Mia, uzakta da olsa burayla bağlantılarının olduğunu söylemişti. Aaron da bir zamanlar, içerisinde yaşadığı bu kasabayı korumak için tüm bilgileri tescilleyerek buraya yerleştirmişti.

Peki ya bu düzen çoktan oturmamış mıydı? Mesih, gerçekleri açıklamak için tam olarak neyi bekliyordu. Tüm bunlar ve daha fazlası için cevaplara ihtiyacım vardı. Mesih'in bu durumu bildiğimden haberi olması gerektiğinden pek emin değildim. Bana nasıl karşılık vereceğini, ne kadarını anlatacağını bilmediğim için her ne kadar ona koşmak istesem de onu seçmedim. Mesih, ancak her şeyden haberdar olduğumda sorularıma cevap verebilirdi. Onu, kaçacak hiçbir yeri kalmayınca kıskıvrak yakalayacaktım... Önünde sonunda bana teslim olacaktı fakat öncesini bilmem gerekiyordu.

Ayağa kalkıp telefonumu aldıktan sonra onun numarasını tuşladım, bana istediğim her şeyi vereceğini biliyordum. Telefonu açtı, ses vermedi. Sırtımı dikleştirerek suratıma inen o buz gibi ifadeyi bozmadan, "Şu deney tahtası meselesini, konuşmamız lazım, Şah..." dedim.

On Sekizinci Bölüm

"Hislerim yoğun bakımda kaldı,
yaşamayı öğrenmeye çalışıyorum."
Şule Terzi

Bölüm Parçası: feat. Melali Beats, "Amice Extended Mix."

Melikşah, Kehanet'e gelmeden önce, Mesih'i uzaktan izlettirdiği zamanlarda, varlığımdan haberdar olmuş, beni bir deney tahtası olarak kullanmak istemişti. Mesih'in uzun zaman sonra tepki verdiği ilk kişi olduğum için beni merak etmişti, Nida'nın ardından kendisi de yıllar önce terk ettiği Kehanet'e gelerek benimle tanışmak istemişti.

Şimdi daha iyi anlıyordum. Melikşah, başından beri Mesih'in tüm pislikleri üstlenmesine karşıydı. Mesih'in ilk zamanlardaki o buz gibi bakışları, ifadesiz suratı belki de insanların ona karşı oluşturdukları tutum yüzünden o kadar donuk bir hâle gelmişti. Uzun süre sonra bana tepki vermesi, benim için alışılmadık biçimde hareket etmesi onu heyecanlandırmıştı.

O zamanlar, Melikşah'ın gözünde, boğulan kardeşine yapabileceği suni teneffüstüm ben.

Sesimi duyduktan sonra bende bir gariplik olduğunu anında sezmişti. Şah zeki bir adamdı.

"Seni İsimsiz'de bekliyorum." *İsimsiz...* Kehanet'in en kuytu ve karanlık sokağı, Mesih'le ilk karşılaştığım, köpeklerin çoğunlukla sürü hâlinde dolandığı sokak.

"Kaçta?"

"İstediğin saat." Neyse ki hava aydınlanmış, saat sabah sekizi bulmuştu.

"On dakikaya girişte olacağım."

Taksiyle oraya gitmem uzun sürmezdi. Bir şey söylemeyince telefonu kapattım. Mesih'i, her ne kadar benimle tehdit etse de Melikşah'a güvenmek istiyordum. Bu konuda onunla aynı kulvardaydım. Mesih'in iyiliği için çabalıyordu, benim istediğim de tam olarak buydu...

Bilgisayardaki açtığım dosyaları kapattım, yerimden kalkıp Ogeday'a seslenmek için kapıyı açtığımda Lidya ve Ogeday'la burun buruna gelmiştim.

"Beni korkuttunuz..."

Lidya endişeli bir ifadeyle suratımı inceledi.

"İyi misin?"

Kafamı onaylar anlamda salladım.

"Ogeday, bu dosyayı yeniden şifrelendirir misin?" Kafasını salladı. Dosyada olan bilgiler önemliydi. Mesih ve Aaron'da başka yedekler de olabilirdi; yine de işimi şansa bırakmayacak, elimdeki dosyaya sahip çıkacaktım. "Başkalarının şifreyi kırmaması için bir koruma da yapabilir misin?"

"Hallederim şimdi." Ogeday bilgisayarın başına geçip, istediğim şifreyi koyduktan sonra biraz daha uğraştı ve USB'yi çıkartarak bana uzattı.

"Her şey için teşekkür ederim." Samimi bir şekilde gülümsedim. "Telefon numaranı yaz, lütfen, seninle IBAN numaran için iletişime geçeceğim."

Telefonumu ona doğru uzattığımda Lidya elime vurarak telefonu indirdi.

"Saçmalama Elis, ona para vermene gerek yok."

Ogeday, suratına sahte bir kızgınlık kondurduğunda Lidya'nın elini telefonumdan çekerek, ona kararlılıkla baktım.

"Bana sağlam bir iyiliği dokundu." Telefonu tekrar Ogeday'a uzattım. "Yaz lütfen."

Ogeday sinir bozucu bir şekilde güldükten sonra telefonumu eline alıp dikkatle numarasını yazdı. Mağazadan aldığım maaşı olduğu gibi ona yatıracaktım, ona kaç para harcasam yetersiz kalırdı. Bana Mesih'i vermişti, bir aylık maaşımı gözüm dahi görmezdi. USB'yi çantama attım, Lidya'yla beraber aşağı inip dışarı çıktığımızda, arabasına doğru yürümediğimi fark ederek bana doğru döndü.

"Gelsene, seni bırakayım."

"Biraz işim var."

Tek kaşı havalandı.

"İşinin olduğu yere bırakayım?"

"Bugünlük bu kadar yeterli Lidya, sağ ol."

Kararlı ifademden tatmin olmuş olacak ki ağır bir soluk vererek pes etti.

"Pekâlâ, ne hâlin varsa gör." Boynunu kütleterek arabasına bindi. Neyse ki fazla uzatmadan gitmişti.

Oyalanmadan caddeye açılan yola çıkıp bir taksiyi çevirdiğimde, Melikşah'ın yanına gidip onunla yüzleşeceğim için gergindim. Her ne kadar amaçlarımız aynı olsa da *tarzlarımız farklıydı*... Kısa süren yolculukta camdan dışarıyı izlemiş, dosyada gördüğüm bilgileri olabildiğince kulak arkası etmiştim. Melikşah'ın karşısında, Ogeday'ın odasındaki gibi güçsüz düşerek küçük bir kız çocuğu gibi ağlamak istemiyordum.

Taksici, İsimsiz Sokağı'nın önünde durunca ödemeyi yaparak araçtan indim. Gündüz vakti olduğu için gecenin kartamadığı sokağa bakarak tabelanın ötesine geçtim. Kentleşmenin olmadığı bu sokak, genellikle boş arazilerden ve ağaçlardan oluşuyordu. Hava aydınlıkken bakıldığında, insanın içini ürperten o havası yok oluyordu.

Çantamdan telefonumu çıkartıp onu arayacakken, "Beş dakika geciktin," diyen sesini duydum. Beklemediğim taraftan çıkmasıyla irkilsem de sükûnetimi koruyarak ona doğru döndüm.

Melikşah... Geçen günkü aydınlığına meydan okuyarak siyaha bulanmıştı. Siyah kot pantolonunun üzerine, aynı renk bir kazak geçirmişti. Surat ifadesi son zamanlardaki gibi

donuk olsa da bakışlarında eski hınzır ifadesine benzer parıltılar vardı. Belli ki *deney tahtası* işinden etkilenmişti.

Ellerini iki yana açarak, "Konuş," dedi.

"Mesih, neden Mirel'in yerine geçti?"

Alışmasına izin vermeden, bildiklerimi doğrudan söyleyerek onu tam anlamıyla tepetaklak ettim. Benden duymayı kesinlikle beklemediği sözleri idrak ettiğinde tam anlamıyla bozguna uğramıştı. Bakışları vahşi bir ahenkle aralandığında suratında hayretle karışık yırtıcı bir ifade oluştu.

"Sen... Nasıl?"

"Bu kısım önemli değil, soruma cevap ver." Kararlılıkla direttiğimde hâlâ o *kısım*da kalmıştı. Kollarımı göğsümün altında bağlayıp, birkaç adım atarak ona yaklaştığımda şaşıracağını öngörsem de bu kadarını kesinlikle tahmin edemezdim.

Kendini toparladıktan sonra kaşlarını çattı, sertleşen çenesini kıpırdatarak, "Kimden öğrendin?" dedi.

Aynı şekilde çatılan kaşlarımla ona iyice yaklaştım ve "Sorgulamaya gelen benim," dedim.

Yerinde huzursuz bir tavırla kıpırdandığında ikilemde kalmış gibi gözüküyordu. Aslında o, başından beri benim bunları öğrenmemi, Mesih'e engel olmamı istiyordu. Mesih'ten aldığı sert karşılıklar yüzünden buna yeltenememişti bile... Şimdiyse öğrenmemi arzu ettiği gerçekler gün yüzüne çıkmıştı. Şaşkınlığının arasında kaldığı ikilem, Kehanet'in geçmişini öğrenmemden kaynaklanan memnuniyetine doğru akıp gidiyordu.

"Gel benimle."

Kolumdan çekiştirip, yeşil ağaçların arasına daldığında gerilim ortadan kalkmıştı. Herhangi bir korku da hissetmiyordum. Bundan sonrası için ona güveniyordum. Ağaçların ardına gizlenen tek katlı depoya girdiğimizde, ben gelmeden önce de orada olduğunun izi olan, demir masanın üzerinde duran kahve fincanına baktım. Girdiğimiz küçük bölmede kahverengi uzun bir koltuk, orta sehpa ve masa duruyordu.

Odanın gerisine uzanan taraflarda eşit aralıklarla dizilmiş üç tane kapı vardı. Melikşah'ın burada tek başına takıldığını sanmıyordum.

"Genelde burada mı durursun?" dedim etrafa bakınarak. İçimdeki ses, burada sıklıkla eski üyelerin bulunduğunu fısıldıyordu kulağıma.

Sorumu dikkate almadan kahverengi koltuğu göstererek, "Otur," dedi.

Sözünü dinleyerek oturduğumda o da önümdeki masanın ardına geçmişti. Avuçlarını masaya dayayarak, sert bakışlarını üzerime dikip, "Şimdi anlat," dedi.

Bıkkınlıkla bir soluk verip ayaklandım.

"Eğer sorularımı yanıtlamayacaksan bir başkasını bulurum." Kapıya doğru yöneldiğimde, kükremesiyle yerime sinsem de olabildiğince belli etmemeye çalıştım.

"Sana, otur dedim!"

Omzumun arkasından ona doğru döndüm. İçimdeki öfkeyi gizlemeden, sert bakışlarımı ona yönelterek dişlerimin arasından tısladım.

"Sorularımı cevaplayacaksan oturacağım."

Ellerini masadan çekip doğruldu. Burnundan sert bir soluk verdiğinde boğazı ve şakakları kızarmıştı. Kafasını hareketle sallayarak koltuğu işaret edince temkinli bir şekilde oraya oturdum. Gergin bir tavırla boynunu kütlettikten sonra üzerindeki siyah gömleğin kol düğmelerini açtı. Bana sert bir bakış atmayı ihmal etmeyip tekerlekli sandalyenin sırt kısımlarına tutundu.

"Ne bilmek istiyorsun?"

"Mesih neden Mirel'in yerine geçti? Tüm bu suçlar nasıl Mesih'in üzerine kaldı?"

Bakışlarında, acı dolu bir ifade oluştuğunda zihninin tozlu yapraklarında o günlere gitmişti. Kaşları ortalarından bükülünce, doğrularak bakışlarını uzaklara sabitledi. Bedeni çapraz bir şekilde dönük duruyordu.

"Böyle olmasını Mesih istedi." Nefesimi tuttum. Dikkatinin bozulmaması için kılımı dahi kıpırdatmıyordum. En ufak bir ayrıntıyı bile atlamasını istemiyordum. "Kısa bir şekilde anlatacağım." Uyarı dolu bakışlarını üzerime yönelttiğinde sadece kafamı sallamakla yetindim. "Benim lise zamanlarıma dayanıyor bu hikâye. Ellerini ceplerine sokarak iç çekti, bakışları alçak duran penceredeydi. "O zamanlar birkaç arkadaşımla, bu kasabada haytalık yapıyorduk ama öyle büyük meseleler değil." Bu kısmı Mia'nın anlattığı kadarıyla biliyordum. "Daha sonrasında anlaşmazlıklar oldu, ben elimi pis işlere sokmak istemedim. Ama o soktu."

Kaşlarım şaşkınlıkla havalandı.

"Kim?"

Omuz silktiğinde bakışları kısa bir an gözlerimi bulmuştu.

"Şeytanın ağabeyi." Mirel'in de ağabeyi vardı demek ki. "O benim yakın arkadaşlarımdan biriydi. Erişkin bir yaşa geldikçe arzularımız ters düştü, bu yüzden ayırdık yollarımızı." Tekrar derin bir soluk aldığında, göğüs kafesi ahenkle yukarı doğru kalkıp geri inmişti. Bu kısımdan sonrası onun için belli ki daha zordu. "Mesih de Mirel piçiyle arkadaştı; belki duymuşsundur, bir de Aaron vardı yanlarında. Sıkı dostlukları, tıpkı bizim sorun yaşadığımız yaşlara geldiklerinde bozulmaya başlamıştı, bizimle aynı sorunları yaşıyorlardı. Onun da kanı bozuktu." Son cümleyi hecelercesine söylemişti. "Mesih arkadaşlarına değer verirdi, onun için çok çabaladı, tıpkı bir zamanlar benim yaptığım gibi. O sırada ben şehir dışına çıkmış, üniversite okuyordum. Hayatımın başköşesine oturan Nida'yla kendime aşk dolu bir sayfa açmıştım. Gençtim, coşkuluydum, kanım hızlı akıyordu."

Yani burayı unutmuştun. Kardeşini ihmal etmiştin.

Tekrar rahatsız bir soluk aldı.

"Buraların ne kadar karıştığını bilmiyordum, elim kolum her ne kadar burada gibi gözükse de aklım tam anlamıyla Nida'daydı. Mirel, ağabeyi ve diğer büyük pisliklerden yardım

alarak Kanvor'u, Kehanet adında bir cehenneme çevirmiş, içerisindeki herkesi kendi hastalıklı dünyasına göre yakıyordu." Sesindeki pişmanlık ve utanç, iliklerime kadar geçmişti. "Bu salaklar, o zamanki gençlik ateşiyle tam anlamıyla alev almışlardı. Para ve güç yardımı aldıkları adamlar sayesinde istediklerini yapabiliyorlardı."

"O adamlar, bunların karşılığında ne istediler Melikşah?"

Melikşah'ın suratı iğrenircesine kıvrıldı. Bana kısa bir bakış attı.

"Pis olan birçok şey. Buradan para kazanabilecekleri kadar pis işler. Ben şehir dışına çıktığımda bu düzeyde değildi. Normal, her yerde olan olaylar vardı. O yüzden üstüne düşmemiştim. Çok sonradan işlerin bu kadar büyüdüğünü öğrendim, tabii o zaman iş işten geçmişti."

"Mesih, ne yaptı?"

"Onu durdurmak için çok direndi, durduramadığını anlayınca da o felaket gün yaşandı." Ellerini ceplerinden çıkartmış, pencereye doğru adımlamıştı.

Devam etmeyince yerimde kıpırdanarak ayağa kalktım.

"Hangi gün?"

Sırtı bana dönük kalmaya devam ederek, kafasını yan çevirip yan profilini görmeme izin verdi. "Mesih'in Mirel'in yerine geçtiği gün."

"Bu nasıl oldu, Mirel buna nasıl izin verdi?"

Konuşurken bir yandan da ona doğru yürüyüp arkasında kalmıştım. Bana doğru döndüğünde, şüpheli bakışları suratımda gezindi. Bir süre aklındakileri tarttıktan sonra dudak kenarı alayla yukarı doğru kıvrıldı.

"Vermek zorunda kaldı."

"Daha fazlasına ihtiyacım var." Çatılan ifademle dirseklerini kavrayıp suratına odaklandığımda, çenesi bir zırh kadar sertti. Kafamı iki yana sallayarak, "Mesela Lisa, onun bu olanlarla ilgisi ne?" Kız kardeşinin ismini duyduğu an, suratı dönüşüm geçiriyormuşçasına âdeta deri değiştirmişti. Pürüzsüz teni gerilmiş, gözbebekleri daralmış, bakışları keskinleşmişti.

Dudakları un ufak kalacak şekilde küçüldüğünde, "Kimseye Lisa'dan bahsetme, sakın," dedi. Sözcükler ağzından tehdit edercesine dökülmüştü.

Gözlerimi yummadan, sertçe ona bakmayı sürdürerek, "Bunun için beni uyarmana gerek yok," dedim. Gözbebekleri yavaşça eski boyutuna gelse de suratındaki sert ifade yerini korudu. "Lisa neden bu kadar ürkek?"

Başından beri içimi kazıyan o soruyu, sonunda ortaya döküverdiğimde rahatlamıştım. Gergin bir soluk aldığında burun kanatları genişledi. Dirseklerindeki ellerimi ittirerek bir adım geri attı. Suratı, az önceki konuşmasını yaparkenkinden daha da bedbaht bir hâle büründüğünde duyacaklarımdan çekinmeye başlamıştım. Söz konusu Lisa olduğunda ben de korumacı bir hâle bürünüyordum.

"O piç kurusu yüzünden." Kesinlikle bunu beklemiyordum. Mirel, Mesih'in bir zamanlar arkadaşı olan adam, onun kardeşine ne yapmıştı böyle.

Titrek bir sesle, "Ne yaptı?" dedim. Mirel'in dosyasını okurken pek çok kez sınırlarının olmadığına kanım çekilerek şahit olmuştum.

"O piç, Lisa'yı çocukken severdi, Lisa da onu, en az bizi sevdiği kadar severdi..." Geri çekilip, yanımdan geçerek odanın ortasına doğru yürüyünce ona doğru döndüm. "Lisa'nın gülümsemesi, hepimize enerji verirdi. Lisa'yı gören birinin hayat dolu olmaması imkânsızdı. Lisa, lise çağına kadar çok sevdiği bu kasabada doyasıya koşturarak büyümüştü." *Lisa burayı seviyordu.* "O büyürken Mirel, ona gözü gibi bakardı, kollardı. Daha sonrasında haşinleşen tavırları Lisa'yı ürkütmeye başlamıştı. Lisa her zaman sakinliği, mutluluğu temsil ederdi. Argo kelimeler bile onu ürkütürken Mirel'in yaptığı kavgaların etkisini tahmin dahi edemezsin." *Edebiliyordum...* "Lisa, Mirel'in yaptığı genel pisliklerden habersiz bir şekilde liseye geçtiğinde üst sınıflardan Ufuk adında bir çocuk ondan hoşlanmış, Lisa da ona karşı boş değilmiş." Alayla güldü "Çocukluk aşkı işte."

Kanım çekildiğinde, ellerimde oluşan soğukluk tüm bedenime hızla yayılmıştı. Ufuk'un dosyasında yazanlar zihnime doluştukça gelecek olan felaketleri tahmin edebiliyordum.

"Mirel bunu öğrenince boş durmadı tabii, kendinden yaşça küçük çocuğa türlü türlü zorbalıklar yaptırmış." Bana doğru döndüğünde bakışları hayretle parlıyordu. "İnanabiliyor musun Elis? Henüz ergenliğe yeni girmiş bir çocuğa?" Gözlerim doldu. İnanamıyordum, kabullenmek istemiyordum. Melikşah'ın suratında acı dolu bir tebessüm oluştu. "Lisa ilk başlarda anlamasa da, Ufuk'a yapılan bir zorbalığa şahit olduğunda hayatı kararmıştı. O günü atlatması hiç kolay olmamışken, Ufuk'un intiharına da şahit olmuştu..."

Ağzım açık kaldığında ifadem tam anlamıyla dağılmıştı. Nefes dahi alamadan ona bakmayı sürdürdüğümde mideme kramplar girmeye başladı, tüm bunlar herkes için fazlasıyla ağırken Lisa... O nasıl kaldırabilmişti?

"Bu olaydan sonra Mirel'den kaçtı, travmalar atlatmaya başladı. Gece yaşadığı panik atak krizleri... Yani, anlayacağın bu yaşa kadar hiç de kolay gelmedi."

"Peki ya sonra?" Boğazımdaki yumruyu sertçe yutkunarak bastırdım. Gözleri önce üzerimi, ardından da etrafı bulmuştu.

"Lisa, kendini suçlu hissetmeye başlamış."

"Başlamış?" İstemsizce sesim sert çıkmıştı. Bunca olaylara rağmen, demek Melikşah Kehanet'e hâlâ dönmemişti. Mesih genç yaşında hem Kehanet'le hem de kardeşiyle başa çıkmak zorunda kalmıştı...

Dudakları öne doğru kıvrıldığında, suratında kendinden nefret edercesine bir ifade oluştu. Aklından geçenler midesini bulandırıyordu.

"Evet, olaylar, bana tam olarak olduğu şekilde gelmese de bu konuda büyük hatalarım var. Daha çok önemsemeliydim." Suratında oluşan keder ifadesi beni gram dahi etkilememişti. Aklımda hâlâ bunca sorunla boğuşan Mesih vardı, kalbim onun için sızlanıyordu... Burnundan sert bir soluk

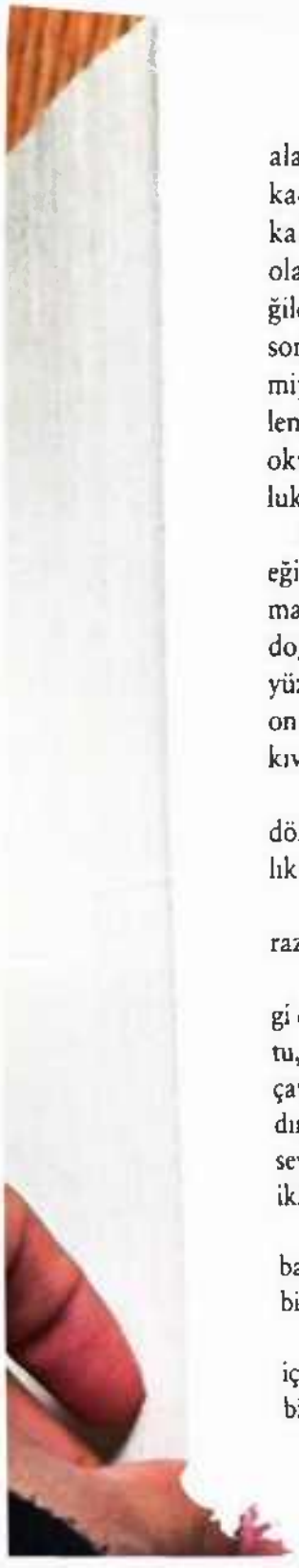

alarak, "Ben şeytanın ağabeyini tanımasaydım, onunla arkadaşlık etmeseydim, kardeşlerim tüm bu pisliklere maruz kalmayacaktı..." Dedikleri tam olarak doğru sayılmazdı. Bu olay tek bir kişinin sorumluluğunu alabileceği kadar hafif değildi. Hele ki Dinçer kardeşlerden biri, suçlanması gereken son kişi dahi olamazdı. Yine de bu kadarını bilmesini istemiyordum. İçten içe, Mesih'i öylece yalnız bırakmasına bileniyordum. Derin bir iç çekerek, "Ben orada yalandan yere okulla vakit kaybediyorken meğerse kardeşim tüm bu boklukların dolayı eğitimini sonlandırmak zorunda kalmış..."

Midemde garip bir sızı oluştu, daha öncesinde Mesih'in eğitim durumuna dair pek bir bilgim olamamıştı. Konuşmaktan hoşlanmadığı konulardan biriydi bu da. Yapay veya doğal olan her ışığa karşı ilgi duyduğunu biliyordum, gökyüzünü de çok severdi. Birden kalbim sıcacık olduğunda onunla ilgili daha fazla şey öğrenebilecek olmanın arzusuyla kıvranıyordum.

"Anlat, lütfen..." Sesim dudaklarımdan tüy kadar hafif dökülüvermişti. Öylesine uysal, yumuşaktı ki sorumu karşılıksız bırakmasından ürküyordum.

Odanın içerisinde biraz adımladıktan sonra, tekrar çaprazımda kalan camın önüne geçerek ellerini ceplerine soktu.

"Mesih, küçüklüğünden beri öğrenmeye meraklıydı. Hangi ders olduğu onun için fark etmezdi. O bilgiye aç bir çocuktu, bu konuda babama çekmiş." Son cümlesini kurarken sesi çatallaşmıştı. Ölen ailesi hakkında konuşmak onu duygulandırmış olmalıydı. "Biz küçükken babam gökyüzünü izlemeyi severdi. Mesih'in ışıklara olan ilgisi bu sayede başladı. Bu ikisinin arasında olan bir bağ..."

Mideme sert bir yumruk indirmişti sözleri. Mesih'in babasından kalan teleskobun kırılmasına yol açmıştım. Tıpkı bir kaltak gibi!

Kendimi tutamadım, dolan gözlerim aktı, hıçkırmamak için dişlerimi sertçe birbirine bastırdıktan sonra toparlayabildiğim sesimle, "Belki de orayı izlerken, babasına yakın

hissediyor," diyiverdiğimde bana doğru çevirdiği çehresi kararmıştı. Bakışları buğulandı, tekrar bir iç çekerek önüne döndüğünde boğazı düğümlenmişti. Yanımda duran bedenin omuzları çöktüğünde, kendimi daha fazla tutamadan yanına yaklaşıp arkadan sırtına sarıldım ve gözyaşlarımın akıp gitmesine izin verdim. Yanağım sırtındaki kanatların arasına iliştiğinde bedenim titriyordu. Kendimi sakinleştirmeye çalışarak, derinlemesine aldığım solukların arasında titrememi sona erdirdiğimde geri çekilmek için herhangi bir tepki göstermedi.

"Peki ya, o ne olmak istiyordu?" Boğazını temizlediğinde kendimi biraz daha toparladım ve ondan ayrılarak, yanına geçip surat ifadesini izledim.

"Aslında bu konudaki çocukluk hayalleri oldukça yüksekti." Surat ifadesinde gölgeli bir tebessüm oluştu. "Bilim insanı olmak istiyordu." Dudaklarımın kenarları yukarı doğru kıvrıldı. "Ama işi yüzünden ülkesinden, özellikle Lisa'dan ayrılmak istemiyordu. Özellikle de babam öldükten sonra Lisa'nın her şeyi olmuştu. Bu yüzden elektrik mühendisliğini düşünmeye başlamıştı. O, gerçekten de her zaman başarılı ve zeki bir çocuk olmuştu. Eğer böylesine heba olmasaydı, Lisa'yla ilgili tedirginlikleri olmasaydı, gurur duyacağım kadar iyi bir bilim insanı olabilirdi," dedi övünürcesine, suratındaki ifade iyice onurlu bir hâle bürünmüştü. Aklından belki de Mesih'in şimdiye kadar yaptığı uğraşlar geçiyordu. Derisi gerilmeye başladığında, bakışları karardı. Aklına yine o kötü zamanlar gelmişti, kardeşinin fedakârlıkları canını sıkıyordu.

"Daha sonrasında onu neden durdurmadın? Onu, eğitimine devam edebilmesi için ikna edebilirdin," dedim hayal kırıklığı ile.

Sıkıntılı soluklarını birbiri ardına alıyor, kasları gevşiyordu. Konuşmamız giderek güç alıyor, konu iyice kötü olaylara dayanıyordu. Anlatması, onu her ne kadar zorlasa da alabildiğim her şeyi alana kadar bunu önemsememeye çalıştım. Ekşiyen suratını elleriyle ovuşturduktan sonra yıkılmış

bir hâlde önümden geçerek koltuğa doğru ilerledi. Kendini sandığımdan da fazla suçlu hissediyordu. Peşinden giderek kalın deri koltukta yanına oturdum. Kalçalarını biraz daha aşağı kaydırarak iyice yayıldığında yanakları şişmiş, gözleri kısılmıştı.

Sabırla ifadesini incelemeye devam ettiğimde, "Lisa yüzünden," dedi güçsüz bir sesle. Boğazını temizleyip, kendince belirlediği uzak noktaya bakmaya devam ederek, "Lisa, olanlardan dolayı kendini suçluyordu. Kehanet'in geldiği hâl onu sandığımızdan da fazla etkilemişti. Bu konuda bir uzmandan yardım almaya çalışsalar da işe yaramamış. Mesih, o zaman olan bir meseleden faydalanarak ustaca kurduğu bir planla, tüm ipleri eline aldı. Söylenenlere göre ilk başta, kafasında Mirel'in yerine geçmek yoktu. Daha sonrasında Lisa'ya, küçüklük anılarının geçtiği bu yerde, o şekilde kötü olayların bir daha yaşanmayacağına defalarca söz vermiş. Lisa Kehanet'in, Mesih'in kontrolündeyken daha güvenli ve zararsız bir yer olduğunu görünce az da olsa rahatlamıştı."

"Daha sonra?" Sohbet uzadıkça gerginleşiyor, Mesih'in ve Lisa'nın ellerinden kayıp giden hayatlarına ortak oldukça huzursuzlanıyordum.

"Ben Kehanet'e döndüğümde Mesih çoktan karar vermişti. İlk başta şiddetle karşı çıksam da Lisa'nın hâlini görünce pek bir şey diyemedim. Mesih'in amacı, Lisa iyice iyileşene kadar Kehanet'i ve burada yaşayan insanları güvende tutmaktı." Lisa'nın ürkek bakışları, kırılgan hâli gözümün önünde belirdiğinde canım sıkılmıştı. Tam anlamıyla iyileşmişe benzemiyordu, onun bu travmayı atlatması için daha fazla yıla ihtiyacı vardı.

Peki ya Mesih? Daha ne kadar kendinden taviz verecek, olmadığı biri gibi davranmaya devam edecekti. Göğsüm hiddetle yukarı doğru kalktı. Peki ya ben? Tüm bunlara rağmen nasıl kaygısız kalacaktım? Karşımdaki adam sadece nefes alıyordu, genelde soğuk duran teninin altı, sıcak kanla kaplıydı ama bu adam, günden güne ölüyordu. Kehanet'e geldiğim

zamanlarda yakından gördüğüm o hissiz ve ifadesiz bakışları, gergin teni, çatık durmaktan kavisli bir ahenkle yukarı doğru asılan kaşları... O adam yaşamıyordu ki... Yıllarca duygularını, heveslerini dondurarak kenardan izlemişti.

Koltukta huzursuzca kıpırdandım. O göründüğü gibi değildi. Dışarıdan bakıldığı gibi kavgacı, umursamaz, acımasız bir canavar değildi... O bilgiye aç, kendini geliştirmek için can atan, merhametli ve birçok kişi için kendini feda eden bir adamdı.

Gözümün önünde, evine gittiğim gece belirdi birden. Odasında, masanın üzerinde serili duran büyük kitaplar hafızamda canlandı. Onu hiçbir zaman okurken görmeme izin vermemişti. Kimseye izin vermemişti. Onu her zaman barlarda içki içerken, hissiz bakışlar atarken görmemize izin vermişti. Kendini etrafa izin verdiği kadarıyla tanıtmıştı. Ne kadar da aptaldım, olduğundan daha fazlası olduğunu her zaman ilik-lerime kadar hissetsem de hiçbir zaman görememiştim.

Diğer tüm insanlar da aslında göründüklerinden çok daha fazlası değil miydi? Bizler yine de sadece, bize gösterdikleri sayfaya göre yorum yapıyor, söylenenlere kulak asarak hemen kanıyı koyuyorduk.

"O bir canavar..."

"Ondan uzak dur Elis."

"Azap meleği."

"O tehlikeli biri!"

Kehanet'e geldiğim zamandan beri, Mesih'le ilgili bu şekilde birçok kötü yafta duymuştum. Onlara olduğu gibi inanmış, İsimsiz'de karşılaştığım sessiz, bana karşılıksız yardım eden adamı bir köşeye iterek söylenenlere inanmıştım.

Kulaklarımda çınlamaya başlayan seslerle gözlerimi yumduğumda içim sıkılmıştı. Zihnimde beliren sahnede Semum'un evindeydik. Ben henüz, İsimsiz'den çıkmama yardım eden adamın Mesih olduğunu bilmiyorken, insanların anlattıklarıyla ve Semum'un o anki sohbetimize ekledikleri nedeniyle Mesih'le ilgili korkunç fikirlere kapılmış, bunu da

Semum'a söylemiştim. Vuslat'ta olan bir tartışmadan dolayı Semum'a yöneltilen bıçağın üzerine atlamış, kendimi ona siper etmiştim. Daha sonrasında kararan zihnimde olanları hatırlamıyor, Semum'dan öğreniyordum.

"Olanları görmediğin için, şükretmelisin. Gelen grubun psikolojinin kaldıramayacağı işkenceler yapıldı."

"Mesih... Geldi mi?"

Meraklı gözleri suratımda gezindi.

"Bilmiyorum, biz senin durumundan dolayı çıkmak zorunda kalmıştık."

Başımla onayladım. Ardından tek kaşımı kaldırmıştım.

"Sence, gelmiş midir?"

Aynı şekilde tek kaşını kaldırdı.

"Mesih'le mi ilgileniyorsun?"

Yüzümü buruşturarak, "Onu görmek istemiyorum, o yüzden gelip gelmediğini merak ediyorum," dedim.

"Oraya gelip gelmediği hakkında bir bilgim yok." Kafamı salladığımda, "İlgilenmediğine emin misin?" dedi sorgulayıcı bakışları ve şüpheci ses tonuyla.

Bu hâli, beni her ne kadar sinirlendirse de sakin olmayı seçtim. Yalan söylemiyordum, bu yüzden öfkelenmeme gerek yoktu.

"Hayır. Aksine, onunla karşılaşmak istemiyorum. Sence, onunla karşılaşmadan buradaki tatilimi sonlandırabilir miyim?"

Dudağının kenarı alayla kıvrıldı.

"Sanmıyorum... Fakat o insan içine pek çıkan birisi değildir, belki de şansın yaver gider."

"Neden insan içine fazla çıkmıyor?"

Omuz silkti.

"Kalabalığı sevmez. Bu yüzden sürekli azaltmaya çalışır."

"O, iğrenç bir insan. Eminim yüzü de kalbi ve kişiliği kadar kötüdür."

Mesih hakkında son söylediğim o iğrenç sözler defalarca kulaklarımda uğuldamaya devam ettiğinde kalbimi ağır bir

keder tabakası örttü. Aptaldım ben, iğrenç bir insandım. Gözlerimde biriken yaşlar yanaklarımı sıvazlayarak çeneme kadar aktığında altdudağım titriyordu. Uzunlamasına aldığım soluklar, içimdeki kasveti bir türlü atmaya yetmiyordu. Onunla, Mesih olduğunu bilerek ilk karşılaştığımız gün çoktan ona karşı dolmamış mıydım? Her ne kadar bana anlattıkları cani adamdan apayrı davransa da ne zaman ona doğru kapılsam kendimi sürekli başkaları tarafından uyarılırken buluyordum.

Hayatımdaki en değerli insan, Selenay, o da beni uzun bir süre buna maruz bırakmıştı. Mesih'ten rahatsız oluyor, bana yaklaşmasını istemiyordu. Bu yüzden Mesih'le aramda geçenleri uzunca bir süre kimseye anlatamamış, tek başıma bir savaş vermiştim. En sonunda bana karşı zararsız olduğuna ikna olan Selenay, beni uyarmaktan vazgeçmişti.

Zihnimde sürekli gerilere gidiyor, Mesih'in bu zamana kadar benimle nasıl bir yol izlediğini anlamlandırmaya çalışıyordum. Onunla olan ikinci karşılaşmamızı hatırladığımda her ne kadar gözlerimden yaşlar aksa da dudaklarım yukarı doğru kıvrılmıştı. Vuslat'ta, Selenay'ın görevini üstlendiğim gün Mesih gelmişti. Beni öncesinde bakışlarıyla uzunca rahatsız etmiş, ardından içkisini sürekli benim getirmemi istemişti. O telaşla birden kucağına düşüvermiştim. Gözümün önünde beliren görüntüyle kanım kaynadı, kalp ritmim hızlandı ve derince bir iç çektim...

"İsmin..." Duyduğum ses... yeni hayatımın başlangıç sesiydi. Bu andan itibaren emindim ki hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı.

"Bilmediğini sanmıyorum." Çatık kaşları daha fazla çatıldı, birçin gözleri suratına mükemmel bir şekilde oturuyordu. Benden duymayı beklediği için pes ederek fısıldadım. "Elis."

"İris," dedi anında.

Kaşlarımı çatarak bir ışık kadar parlak olan gözlerimi gözlerine dikerek direttim.

"Elis."

"İris," diyerek tekrarladı. Bana İris diyordu, başımı onaylar anlamda salladım.

"İris." O saniye bakışlarımızın arasında bir köprü oluşmuştu. Ve oluşan o köprü, uzunca bir süre kurulmaya devam etmişti...

Herkes, hoş geldin partisinden kaçtığım için Mesih'in beni cezalandırmasını bekliyordu. Mesih, onu takip etmemi istediğinde kendime engel olamamış, peşinden gidiyordum. Beni onunla gören Selenay bağrışlarıyla yeri göğü inletmiş, ağlama krizlerine girmişti. Semum da ona katılıyor, beni onunla yalnız bırakmak istemiyordu.O günkü bağrışları gözümün önüne geldiğinde kanım çekilmişti. Etrafımdaki tüm bu olanlar, onun sadece benimle konuşmak istemesinden çıkıyordu.

Birden içim acıdı. *Mesih'in yerinde olmak nasıl hissettirirdi*, diye düşünmeden edemedim. Bu düşünceler içimi daha fazla acıtmaya başladığında dayanamadan yerimden kalkarak camın karşısına yürüdüm. Dayanamıyordum, sığamıyordum hiçbir yere...

Yalandan olan hoş geldin partisinden kaçtığım için ürkmüş, Mesih'in beni cezalandırmasından çekinsem de onu takip etmiştim.

"Beni neden çağırdın?" dedim, buram buram korku kokan sesimle.

"Sen gelmek istedin." Şaşkınlıkla gözlerim irileşti, neyden bahsediyordu? "Tepkisizliğimi merak ettin, korkunun üzerine geçmek isteyerek buraya geldin, beni görmek amacıyla." Dediklerinin hepsi doğruydu, ondan atak beklemek istemiyor, bu konuyu bir an önce sonlandırmak istiyordum. "Şimdi bana sakın şaşırdığını söyleme, buraya gelirken benim burada olabileceğimi biliyordun."

"Seni bekliyordum."

"Ben de seni bekledim." Gözlerim irice açıldı. "Uzun süredir."

Şaşkınlıkla kaşlarım havalanmıştı.

O zamanlar Mesih'in bu sözleri kafamı karıştırmıştı ve şu ana kadar aklımı kurcalamıştı. Melikşah'la konuştuktan sonra, geçmişe dönüp baktığımda o acı gerçekle yüzleştim. Mesih, onu görebilen birini bekliyordu. Sertçe yutkunduğumda şakaklarım terliyor, kalp ritmim giderek hızlanıyordu. Birkaç adım geriye doğru sendeleyip ellerimi ardımda kalan masaya geçirdiğimde, bir yanım her tarafı yakıp kül etmek istiyor, diğer tarafımsa kendini perişan edene kadar ağlamak istiyordu.

"Ne demek istiyorsun"

İfadesiz bakışları suratımda gezdi.

"Bir önemi yok."

Tereddüt etmeden konuştum. Mesih... Senin o gözlerimde beliren ifadesiz bakışlarına can vermek istiyorum.

"Bana ne yapacaksın?"

Dudakları kıpırdamasa bile gözleri eğlenen bir hâl almıştı. Bu beni fazlasıyla şaşırtmıştı, ilk defa bir tepki vermişti, ilk defa bakışları ifadesiz değildi... Elini masadan çekip bana doğru bir adım attı. Gözlerini soğuk bir ifadeyle gözlerime kenetlemeye devam etti.

"Sana bir şey yapacağımı da nereden çıkardın?"

Zihnimde çınlayan sesi, suratıma sert bir okyanus dalgası misali birden çarptığında zihnim iyice kararmış; kendimi çaresizliğin, hırçınlığın bin bir tonuna daldırmıştım. Kendi ağzıyla söylüyordu! Bana bir şey yapmayacağını söylüyordu ama ben, ben tüm o aptal insanların dolduruşuyla korkuyla bekliyordum.

"Bir yerden çıkarmadım." Bir adım daha attığında, panikleyerek bir adım geri çekildim.

Başını yana doğru eğerek korkan yüz hatlarımı incelemeye devam etti.

"İstedin." Gözlerim açıldı. Kısa bir süreliğine dudaklarımı ıslattım. "Sana bir şey yapmamı mı isterdin?"

Başımı onaylamaz anlamda salladığımda dudaklarımdan tuhaf bir ses çıkmıştı.

"Hiçbir şey istemedim." Kaşlarını havaya kaldırdı. "Sadece yapacaklarını merak ettim."

"Sana bir şey yapacakmışım gibi konuşuyorsun."

Ben karşımda bir canavar varmış gibi konuşuyorken onu tanımadan suçluyordum. Biraz daha kıstırdım avuçladığım masanın kenarını. Bir yandan da yüreğimde oluşan hislerin ağırlığı altında eziliyordum, onun tarafından bakarken bile boğazım düğümleniyordu.

"Yapmamı mı istersin?"

"Hayır, sadece merak ettim. Herkes beni linç edeceğini düşünüyor." Gözlerindeki ifadesizlik devam ederken kaşları çatıldı. "Neden?"

"Hoş geldin partinizden kaçtığım için... Neden bana bunu yapıyorsun?" dedim acı çekercesine. "Senden duymam gerekiyordu."

O gün bana partiden kaçtığımı bilmiyormuş gibi yaklaşmıştı. Ardından, direterek ona itiraf ettiğimde dürüstlüğümden etkilendiğini ufalan irislerinden hissetmiştim. Her ne kadar o gün, onunla ilgili birçok sıcak şey hissetsem de sürekli kulak ardı ederek ona kondurmamak için üstün bir çaba harcamıştım.

"Kural yok İris. Kaçabildiysen şanslısın. Bugüne kadar kaçana tanık olmadıkları için sana daha fazlasını yapacağını düşünüyorlar."

Ne kadar da saçmaydı o sözler. Kendi yaydıkları dedikodulara inanan insanlar, o kadar hazırdı ki Mesih bir şey yapmasa bile altında sürekli bir şeyler ararlardı.

"Şimdi ne olacak."

Yüzünü yüzüme yaklaştırdığında mavi gözleri, gözlerimi eritmeye başlamıştı. Burunlarımız birbirine dokunduğunda titreyen bacaklarımı sağlam tutmakta zorlandım. Avuçlerim duvara daha fazla baskı yapmaya başladığında, nefesini serbest bırakarak ifadesiz bakışları ile fısıldadı.

"Git ve onlara, sana ceza yerine ödül vereceğimi söyle."

Duruşu, bakışı ve bana karşı olan tüm o can alıcı yaklaşımları... Mesih her şeyiyle zihnimde taht kurmuştu. Tatil evinde söyledikleri doğruydu. Sesi, kokusu, duruşu, tüm benliği beni ona koşulsuzca çekmişti. Başından beri bunu biliyor, karşı koymak için savaşıyordum.

Mesih, bana o gün ödül vereceğini söyleyerek beni başından savmıştı ama meraklı insanların ağzı bir türlü kapanmamıştı. Bu sefer de Mesih'in bana ödül vererek kötülük yapacağına inanmaya başlamışlardı. Fakat düşündükleri hiçbir zaman gerçekleşmemişti. Mesih, bana araba öğretmeye çalışmıştı. Suratımdaki dağılan ifadeye rağmen hafifçe gülümsedim. Onun tarafından bakıldığında tam anlamıyla birer aptal gibi gözüküyor olmalıydık. Buradaki düzenini sürdürmek için araba meselesini çok düşünmüş müydü acaba? Gerçi her şey öylesine planladığı gibi gidiyordu ki araba öğretmek kadar sıradan bir fikir bile, bizim tarafımızdan absürt ve ürkütücü bulunmuştu.

Suratımda oluşmasını engelleyemediğim o aptal tebessümle camdan dışarıya bakmaya devam ediyordum. O uzun bir süre tüm insanları kafaya almıştı, o kadar basit bir şekilde yapmıştı ki bunu, sadece kendisiyle ilgili kötü dedikoduların yayılmasına izin vererek yapmıştı. Bu kadar basittik işte, inancımız bu kadar kolay kuvvetlenebiliyordu. Araştırmadan, daha fazlasını tanımaya gerek duymadan körü körüne inanıyorduk.

Bugün öğrendiklerim beni derinden sarsmış, Şah'tan duyduklarımla da birleşerek zihnime o vurucu darbeyi yapmıştı. Mesih, bu zamana kadar benimle geçirdiği vakitlerde nasıl hissetmişti, neler düşünmüştü, delicesine merak ediyordum. O dondurulmuş bedenin içinde yatan gerçek Mesih kimdi, nasıl biriydi, delicesine bir arzu duyarak onu tanımak istiyordum.

Yazlık eve gittiğimiz süre boyunca, arada bana karşı oluşan bakışları, konuşmaları aklımdan geçiyorken iç çekmiştim. O, bazen bana öylesine derin bakıyordu ki ifadesindeki

farklılığın altında yatan sebepleri göremiyordum. Regl sancısı çekerken yaptıkları, geçen gece evine gittiğimde bana söyledikleri... Her şeyiyle hem zihnime, hem de buz kesen bedenime kudretli bir darbe indirmişti. Bana defalarca ondan emin olmamı, geri dönmemek üzere ona gelmemi söylemişti. Bunu yaparken beni korkutmaya çalışarak sınamıştı.

O beni aslında çoğu zaman sınamıştı. Belki de gerçekleri öğrendikten sonra ona gitmemi istememişti. Onu her hâliyle kabul etmemi beklemişti. Hiçbir şey bilmiyorken onu olabileceği en kötü hâlleriyle düşünmüş, zihnimde kendimle ciddi savaşlar vermiş, sonucunda da ne olursa olsun, onu seçmiştim. Ben bilmeden doğruyu seçmiştim... Banyosunda, onu her hâliyle istediğimi söylediğimde gözlerinde oluşan o vahşi ifadenin altında yatan arzu, sevinç...

Kalbim hiddetini artırarak ısındığında derincesine bir iç çektim. Öğrenmem gereken nedenler, ondan duymam gereken duygular vardı... Ben onu ne olursa olsun kabul etmiştim. Onun da beni sevdiğini bilmeye ihtiyacım vardı. Bana kendini anlatmak zorundaydı. En başından beri bana iyi davranmasının sebebi, sadece Lisa olamazdı çünkü Mesih'in kötü birini olmadığını tescillemiştim. Öğrendiklerime göre onun karakteri, nedensiz yere birine zarar verecek nitelikleri taşımıyordu.

Yine de Lisa'ya söyledikleri içimi karartıyordu. Beni, ona benzettiğini söylemişti ve bu hâlâ bana yaklaşması için bir neden olabilirdi. Mesih bana kendini ispatlamalıydı, tıpkı benim ona ispatladığım gibi.

"Elis?"

Omzumda hissettiğim eliyle dudaklarımın arasından sert bir soluk vererek irkildim. Işık saçan gözlerim bakışlarıyla buluştuğunda az önceki kederli atmosferi bir yana bıraktığını görebiliyordum. Suratında ki endişe benim için birikmişti. "Bu kadar etkileneceğini bilmiyordum."

"Ben onu seviyorum." Dudaklarımdan akan cüretkâr sözler iznimi almadan dökülmüştü.

Kaşları yukarı doğru dalgalandı.

"Biliyorum..." Dudağını kenara doğru büktü. "ve bu çok hoşuma gidiyor." Çenemden kavrayıp suratını kendine doğru kaldırdığında hiç beklemediğim bir hamle yaptı. Üzerime eğilen dudakları yanağımı bulduğunda, bir zamanlar onda sezdiğim o tatlı şefkat duygusu doldurmuştu odanın dört bir yanını. "İyi ki geldin, Elis." Geri çekildiğinde uzun süredir çabaladığı o sert ifadesi kaybolmuş, yerine sıcak bir gülümseme gelmişti.

"Bir şeyler yapmamız lazım," diyerek inlediğimde sadece, onu bu pislikten çıkartmayı düşlüyordum. Kafası ahenkle iki yana doğru sallandığında çaresizlikle kıpırdandım. "Buna izin vermiyor."

İç çekti.

"Bir süredir, senden ötürü onu ikna edebilmeyi hedeflesem de vazgeçiremedim."

"O ne yapmayı düşünüyor, planı ne?"

Eli çenemden kaydı, kollarını göğsünün altında bağlayarak kalçasını arkamızdaki masaya dayadı. "Bunu hiçbir zaman bilemedim."

"Sana, zamanında yaptığın ihmalkârlık yüzünden mi tepkili?" Düşünmeden, başından beri aklımı kurcalayan o soruyu sorduğumda gerilen hatlarından doğru bir tespit yaptığım anlaşılıyordu. Mesih, her zaman ağabeyine karşı sert ve duygusuz olmuştu. Belli ki geçmişteki yaraları çok da derin kalmamıştı, hâlâ yüzeydeydi.

"Evet, şu an böyle olduğuma bakma," dedi acı çekercesine. "Kehanet'e döndüğümde o, her şeyi kurmuştu. Mesih'i feda etmek zorunda kaldım, iyi bir ağabey olamadım."

"Lisa?"

"Lisa'yı yanımda götürmemi istedi. İyi de olmuştu. Fark etmişsindir belki, Lisa burada yaşamıyor, sadece belirli zamanlarda onu getiririz, Kehanet'e her seferinde kaygılı duygularla gelse de doğup büyüdüğü yeri görmek Lisa'ya iyi

gelir. Özellikle de kendini burada güvende hissettiği anlar, on. dan mutlusu yoktur."

"Aynı zamanca çok acı çekiyor olmalı." Ona derin bir ifa. deyle bakarak, "Burada babasını, annesini ve arkadaşını kay. betti," diye konuşunca sözlerim birer bıçak gibi saplanmıştı üzerimize.

Kafasını salladı.

"Onlar burada olduğu için Kehanet'ten kopamıyor. Hâlâ Ufuk'un ona aldığı kurabiyelerden yiyor." Petibör'deki kurabiyelerden bahsediyordu. Şimdi Lisa'nın onları neden bu kadar çok sevdiğini daha iyi anlıyordum.

"Peki, Lisa neden buraya temelli dönmüyor?" Dişleri sertçe birbirine kenetlendiğinde, kasları sıkılaştı. Üzerinde gezinen o azmettirici hava neredeyse ürkmeme sebep olacaktı. Bedeni öylesine gerilmiş, solukları öylesine sertleşmişti ki karşısına çıkan ilk kişinin acımadan boynunu kıracak kadar kudretli duruyordu. "Ne oldu?"

Sıktığı dişlerini birbirinden ayırdığında yanağı içeri doğru çekildi. Kafasını bana doğru çevirdiğinde gözlerinin içerisinde lavlar patlıyordu sanki.

"Çünkü o piç hâlâ burada."

Saç diplerim gerginleşti, tüylerim birden ürperdiğinde kanım çekilmişti sanki... Boğulurcasına bir soluk aldım, öylesine cani ve korkunç bir adamla aynı kasabada yaşamak, altında ateş lavları olan bir sacın üzerinde yürümekle eşdeğerdi.

"Na-nasıl?" dediğimde gözbebeklerime kadar titriyordum.

Bana doğru dönüp, kollarımdan tutarak kendine doğru çektiğinde atmosfer tamamen değişmiş, etraf kararmıştı. Gergin çehresini oynatıp çatallaşan sesiyle hırladı.

"Elis, bir süredir şeytanın ağabeyi tarafından tahrik ediliyoruz." Eski üyelerin toplandığı depo, aylar öncesinde Onat'ın yediği dayak, her şey zihnimden birer toz perdesi gibi uçuşup geçerken, etrafımda uçuşan rüzgârlarla kenarlara savrulmamak için beni tuttuğu kollarına şükrediyordum. "Artık eskisi gibi üzerini örtemeyiz."

"Olayı yargıya taşımalısınız," diye mırıldandığımda, Aaron'un dosyada tuttuğu not aklıma gelmişti. Düzen oturduğunda yargı önüne taşınacak yazıyordu, hâlâ neyi bekliyorlardı.

Şah'ın suratındaki ifade gerildi.

"Bilmediğin çok şey var Elis. Sadece Mesih'i tüm bunlardan sıyırıp, kardeşlerimi ve diğerlerini de alarak siktir olup gitmek istiyorum, bana yardım etmen gerekiyor."

Damağımda oluşan ekşi tat yüzünden suratımı buruşturdum. Melikşah haklıydı ama buradan çekip gitmek, söylediği kadar kolay olamazdı.

"Mesih buna ikna olmaz." Kafamı iki yana doğru salladım.

Bedenimi sertçe ittiğinde hıncının bana karşı olmadığını bilsem de incinmiştim.

"Kardeşimi bir kez daha kaybedemem," dedi acı dolu bir sesle.

Kardeşimi bir kez daha kaybetmeyeceğim. Melikşah bunu çok önceden de Mesih'e söylemişti. Benim varlığımdan haberdar olduktan sonra Lidya'yla beraber Kehanet'e dönmüşlerdi. Beni, Mesih'e karşı kullanarak onun kalbini geri ısıtmak istiyordu. Her şey Mesih içindi. Mesih buna izin vermeyip, beni kullanmasını engellediğinde Melikşah, bu sözleri ona karşı kullanmıştı. Yine de Mesih'in suratındaki o zırhı indirememişti. Şah her ne kadar bedenen yanına gelebilse de yıllardır kardeşinden ayrı kalmıştı. Mesih onun kendine yaklaşmasına izin vermiyordu.

Peki ya bana...

Bana birçok kez izin vermek istedin, buz mavisi... Her ne kadar içten içe kabul etmek istemesen de benimle yakınlaşmaktan kaçarak gerçek seni görmemi defalarca engellesen de, hislerime inanarak büyük bir kumar oynadım ve karşılığında seni kazandım... Şimdiyse tekrar bir kumar oynayarak, kalbini ısıtmak istiyorum. O güzel mavi gözlerinde coşkuyu, heyecanı ve hatta korkuyu bile görmek istiyorum. Bu uğurda

kendimi bir deney tahtası gibi kullanmam gerekse bile bunu çekinmeden yapacak, kaldırdığım sınırların her birini senin için kullanacağım.

Uzun süredir birini bekliyordun. Bu çukurdan çıkmak istemesen de kendini anlatmadığın hâlinle seni güzel bulacak, sadece cazibene değil, gerçek sana kapılacak birini, kalbine dokunacak o kızı arıyordun ve belki de bulmuştun...

Bana yaklaşma sebebin her ne olursa olsun, bu kumarı tekrar oynamaya hazırım. Ben geldim, aşkım...

Kendimi sana feda etmek istiyorum, tıpkı bir zamanlar senin yaptığın gibi...

On Dokuzuncu Bölüm

"Kendimle barışana kadar,
yıllardır küs olduğumuzdan bihaberdim..."
Şule Terzi

Bölüm Parçası: Marc Segui Babi, "No Queda Na (Adam Maniac Remix)"

Giderek kuvvetlenen duygularıma engel olamıyor, her seferinde ona doğru çekiliyordum. Hissettiğim duygular başkalarından duyduğum aşka, sevgiye benzemiyordu. Ona karşı hissettiğim o bağ öylesine kuvvetliydi ki beni gözü kara, cesur bir kız yapıyordu. İçimin kıpırdanmasıyla huzursuzca yerimden kımıldadım. Bir an önce ona doğru koşmak, kollarına atılmak, defalarca özür dilemek istiyordum.

Her şeyi unutana kadar *teninde kaybolmak* istiyordum...

Belki de aptaldım, aklımda oluşan şüpheli düşüncelere rağmen, bana, beni sevdiğini bile söyleyemeyen adam için çıra gibi yanacak kadar aptaldım. Bu, beni gurursuz veya daha fazlası mı yapıyordu? Umrumda olan şey sadece, gözlerimin önünde duran o güzel gözleri, sıcak elleri, üzerine bir sis perdesi örttüğü gerçek kimliğiydi. Herkesten sakladığına ihtiyacım vardı. Ona ulaşmak, kavuşmak istiyordum.

"Ben Mesih'le konuşana kadar tüm bunlardan ona bahsetme lütfen." Bu sarsıcı geçmişin gizemini ben kaldırmak istiyordum. Ona gitmek, ellerini tutmak, yanında olduğumu hissettirmek istiyordum. Tüm planlarına ait olmak, ona yardım etmek istiyordum.

Onaylarcasına kafasını salladı, vakit kaybetmeden Şah'la vedalaşarak depodan çıktığımda yanaklarımdaki kızarıklık yüzümü yakıyordu. Merak ettiğim, öğrenmem gereken o kadar fazla şey vardı ki... Kehanet'in tüm derinliğine Mesih'le birlikte girmek istediğim için geriye kalan tüm hatıralarımı ona saklamıştım. Kendimi ondan duymak istiyordum, ona yaklaşmak istiyordum. Tüm bunları öğrendiğinde suratında oluşacak olan ifade gözümün önünde canlandıkça heyecanlanıyordum. O tepkisiz bakışlarında doluşacak olan ifadeyi merakla düşlüyordum. Belki biraz korku, biraz endişe hissediyorum.

Derin bir soluk alarak adımlarımı hızlandıracakken, telefonumun çalmasıyla durarak çantamdan telefonumu çıkarttım. Ekranda Melikşah'ın adını gördüm. Kaşlarım çatılmıştı. Huzursuz hissedip telefonu açtığımda, "Mesih beni görmeye geliyor, her şeyi senden öğrenmesini istiyorsan, ona gözükmesen iyi edersin. Aksi takdirde beni neden görmek istediğini sorgulayacaktır." dedi. Hızla bir çırpıda konuşmuştu. Rahat bir soluk verdim, endişelenecek bir şey yoktu.

"Teşekkür ederim." Biraz daha beklemem gerekecekti. Mesih, uzun süredir bekliyordu, ben de sabredebilirdim.

Telefonu kapattıktan sonra ağaçların arasına dalarak taksi çağıracakken telefonum tekrar çaldı. Semum arıyordu. Suratımda kocaman bir tebessüm oluştuğunda dakikalar öncesinde ağladığım için gözlerim yanıyordu. Mesih, Semum'a hiçbir şey yapmamıştı, Her şeyi Mirel denen o pislik yapmıştı. Bu yüzden o an, kendimi Semum'a karşı suçlu hissetmemiştim. Bildiğim her şeyi ona da anlatacaktım. Bu sayede hafızası daha da canlanacaktı. Bedeninde o yaraları açanın Mirel olduğunu daha net hatırlayacaktı. Mesih günahsızdı...

"Semum!" Telefonu coşkuyla açtığımda içim sıcacık olmuştu. İkisinden birini seçmeme gerek kalmamıştı, pekâlâ Semum'un yanında da olabilirdim. Onu, böylesine bir sevinçle karşılayacağımı kestiremediği, afallayıp sessiz kalmasından

bulaşılıyordu. "Neredesin, yanına gelmek istiyorum." Tüm mutluluk, sesime kadar yansımıştı. O lanet yaraları Mesih açmamıştı, bunu defalarca haykırmak istiyordum.

"Evdeyim, sen iyi misin?" dedi kuşkuyla.

"Daha önce hiç bu kadar iyi olmamıştım, Semum!" Suratımda giderek genişleyen tebessümümle, keyifle mırıldanmıştım. "Bir yere ayrılma, hemen geliyorum." Cevap vermesine fırsat tanımadan telefonu kapattığımda içim sıcacık olmuştu.

Kehanet'e ilk geldiğim zaman, gözlerimin önünde beliriyordu. Semum, o koyu laciverte çalan gözleriyle ne kadar da ürkütücü bir havayla beni izlemişti. Onu gördüğüm an sırtımdan aşağı bir tüy inmiş, tüm bedenim titremişti. Daha sonrasında, neden o gün otogarda beklediğini sorduğumda bana, geçmişiyle ilgili bir şeyler hatırlamak için arada ziyaret ettiğini söylemişti. Suratımdaki tebessüm acı bir hâl aldı. Geçmişini hatırlamadığı için savunmasız olduğunu düşünüyordum. Bu hâliyle üzerime bir kalkan gibi kapanması ona güvenmemi sağlamıştı. Bana karşı her zaman cömert davranmıştı. Eğer izin verirse tekrar yanında olmak, hafızasını kazanması için elimden geleni yapmak istiyordum. Semum benim için değerliydi.

Bir süre ne tarafa gittiğimi bilmeden ağaçların yanından yürüdüm, kenarda gördüğüm tabelaya doğru ilerledim. Sokağın girişine çıkıp vakit kaybetmeden, İsimsiz'e göre daha hayat dolu olan sokağa doğru ilerleyerek Semum'un evine doğru adımlarımı sıraladım. Coşkuyla yürüyorken, küçük bir çocuk kadar sevinçliydim. Kehanet'in sokaklarında ilk defa bu kadar mutlu ilerliyordum. Öylesine sevinçliydim ki kısa bir süre sonra mutluluktan uçacaktım sanki... Suratımdaki geniş tebessüme garip bir ifadeyle bakan insanları umursamadan, adımlarımı neredeyse sekercesine atarak Semum'un sokağına girdiğimde birazdan olacaklar karşısında heyecandan bayılmak üzereydim.

Mesih'in üzerindeki tüm suçlamalar asılsızdı. Bir gün, birazdan Semum'un öğreneceği gibi, bunu herkesin görmesini sağlayacaktım. Mesih'i bu kasvetten kurtaracaktım. O hissiz bakışları yeniden can bulacak, donmuş duyguları aydınlanacaktı.

Semum'un evi İsimsiz'e yakın olduğu için neyse ki fazla oyalanmama gerek kalmamıştı. Merdivenlerini koşarak çıktığımda nefes nefese kalmıştım. Kendime toparlanma fırsat vermeyip, vakit kaybetmeden kapısını tıklattım, çok geçmeden kapıyı açmıştı. Dişlerim gözükecek şekilde ona doğru sırıtıp kendimi kollarına attığımda, afallayarak bir adım geriye doğru sendeleyip içeri girmemizi sağladı.

"Elis..."

Kolunu uzatarak kapıyı kapattığında sırtım demir kapıyla buluşmuştu. O da hemen önümdeydi. Lacivert renk gözleri, tedirginlikle üzerimde gezindiğinde koynundan yayılan kokusu etrafı doldurdu. Üzerine geçirdiği acı yeşil gömleğin önü tamamen açıktı. Bir süredir yaptığı sıkı çalışmanın etkisiyle çıkan göğüs ve karın kasları, ona oldukça farklı bir görünüm katmıştı. Suratında bir farklılık vardı sanki. Yüzünü dikkatle incelediğimde sol kaşının ortasına çizik attığını gördüm. Semum son zamanlarda tarzını oldukça değiştirmişti. Uçları biraz uzun duran saçlarını tamamen kısaltmış, her tarafını üç numaraya vurmuştu. Bu farklı hava Semum'a iyi gelmişti.

Afallamasından faydalanarak onu gereğinden fazla incelemiştim. Boğazını temizleyerek gergin ifadesini toparlamaya çalıştı.

"Bu tavırlarını neye borçluyum?" Her ne kadar kendini rahat tutmaya çalışsa da hissettiği kuşku tüm mimiklerine yansımıştı.

Gülümsememi tekrar suratıma konduararak, "Merak etme, birazdan öğreneceksin," diyerek kollarını tuttuğumda tavırlarıma hâlâ anlam veremiyordu. Daha fazla dayanamadan kafamı salladım. "Senden uzaklaşmama gerek kalmadı."

Çattığı kaşlarının arasında derin bir çizgi oluştu. Bana karşın o, oldukça negatif düşüncelerle doluydu.

"Nasıl yani?" dedi aksi bir ifadeyle. "Mesih'ten vazgeçip beni mi seçiyorsun?" Sert ifadesiyle temkinli bir biçimde konuşmuştu, söylediklerine inanamıyordu.

Derin bir soluk aldığımda göğsüm yükselmişti.

"Hayır." Kafamı iki yana salladım. Bir adım ötemde duruyor, bana doğru eğdiği başıyla ne düşündüğümü anlamaya çalışıyordu. "Artık buna gerek kalmadı çünkü..." Kafamı ona doğru yaklaştırarak gülümsedim. "sana bunları yapan Mesih değildi."

Birden kanı çekildiğinde, derisi öylesine gerilmişti ki üzerindeki tüm negatif enerji âdeta gözle görülür bir hâl almıştı. Birden burun kanatları genişlediğinde çehresi sıkılaştı, gözlerinden ateş çıkıyordu sanki. Büründüğü ürkütücü hâlden korksam da onu anlayabiliyordum. Büyük ihtimalle ne saçmaladığımı düşünüyordu. Derin bir iç daha çekerek kapıyla arasından ayrılıp, hole doğru birkaç adım attığımda arkamda kalmıştı. Her ne kadar suratını göremiyor olsam da giderek büyüyen öfkesini hissedebiliyordum.

"Nasıl hissettiğini anlıyorum Semum ama inan ki..."

"Kes sesini!" Hayretle ona doğru döndüğümde solukları hızlanmış, çehresi iyice kararmıştı. Anlaşılan onu, tüm bunları ona yapanın Mesih olmadığına inandırmak sandığımdan da zor olacaktı. Kirpiklerini kaldırıp, gözlerini birer ateş topu gibi üzerime sabitlediğinde, kaşları hiddetle çatılmıştı. "İlk başta ben de inanamadım..."

Üzerime doğru bir adım attığında, gözlerimi indirerek korkutucu bedenini inceleyip tekrar suratına çıktım. Buğday teni, saniyeler içerisinde deri değiştirircesine renk atıyordu. Kızaran gerdanı ve şakaklarına hayretle bakakaldığımda dudaklarım aralanmış, tebessümümden tek bir iz bile kalmamıştı. Bir adım daha attığında öylesine ürkütücü ve korkunç gözüküyordu ki gözümle görmesem bir an, karşımdaki başka

bir adam diyecektim. Sol bacağım kendiliğinden geriye doğru sendeledi. Kuruyan boğazımı ıslatmak istercesine yutkundum.

"Anlaşılan, senin için bunu kabullenmesi, sandığımdan da zor olacak." Bir adım daha attığında kaşlarımı çatarak, "Sakin ol lütfen," dedim temkinli bir ifadeyle. Karşımdaki adam kırmızı görmüş bir boğa gibiydi. "İnan bana, her şeyi öğrendim. Tüm bunların arkasında Mesih yok, Mirel denilen o şeytan var," dediğimde, irileşen gözlerinde giderek büyüyen bir öfke görmüştüm.

Belki de söylediklerim anılarına ilişiyor, hafızasını tazeliyordu. Mirel'i hatırlıyor, Mirel'in ona yaptıkları hafızasında canlanarak başka bir boyuta geçiyordu. Derinlemesine aldığı solukların ardından şakaklarında biriken terleri dirseğiyle sildi. Kuruyan dudaklarımı ıslatıp onu incelemeye devam ettiğimde bakışları aşağı doğru indi. Belli ki kendini sakinleştirmeye çalışıyordu, toparlanabilmesi için zamana ihtiyacı vardı. Ürkütücü bakışları artık suratıma sabitlenmediği için rahat bir soluk alarak kaskatı bir şekilde ayakta dikilen bedenine doğru ilerledim. Öylesine kasılmış, öylesine gerilmişti ki onu ilk defa bu hâlde görüyordum.

Elimi omzuna koyarak yumuşak çıkmasını umduğum bir sesle, "Tüm bunları o cani yaptı," dedim.

Yere bakan gözlerini kaldırdığında kirpiklerinin arasından attığı o sert bakış, etlerimi kesmişti sanki. Bana neden o şekilde baktığını anlayamıyorken, birden yanağıma attığı tokadın etkisiyle kendimi yerde bulduğumda gözlerim kararmıştı. Dizlerimin üzerine düştüğümde kafam geriye doğru düşüp savruldu, boynumdan gelen çıtırtı sesleri kulaklarımı gıdıklamıştı. Ağrıyan ense kökümü sabit tutmaya çalışarak kafamı dik tutmaya zorladım. Boynumda öylesine şiddetli bir ağrı meydana gelmişti ki sanki başım yerinden çıkacaktı.

Dudaklarımın arasından dökülen acı dolu sızlama beynimi uyuşturmuş, kulaklarımda yankılanmıştı. Parmaklarımı mermer zemine sıkıca bastırıp kendimi sabit tutmaya çalıştığımda

sanki hareket etsem başım boynumdan çıkacaktı. Daha fazla dayanamadım, kafam öne doğru düştüğünde beynim zonkluyordu. Acıdan gözlerim yaşardı, saniyeler öncesinde yanağımda patlayan o tokadın etkisiyle yanağım, ateşler içerisinde cayır cayır yanıyordu sanki...

Dudaklarımdan dökülen inlemeler birbirini takip etmeye devam ediyorken kendimi bir anda nasıl bu durumda bulduğumu çözemiyordum bir türlü. Semum bana neden vurmuştu; her şeyden önce, ilk defa ondan böyle bir karşılık alıyordum. Bu zamana kadar genelde üzerime titreyen o adam, az önce bana bir tokat mı atmıştı?

Gözlerimi defalarcasına açıp kapatarak gördüğüm kâbustan uyanmaya çalıştım. Bir türlü uyanamıyordum, gözümü her açtığımda ayaklarının dibinde, yerde, ağrılar içerisinde oturuyordum. Dudağımın kenarından sıyrılarak çeneme doğru akan sıvı, öylesine gerçekti ki aklım bulanıyordu. Kafamı güçlükle kaldırmaya çalıştığımda, boyun kaslarıma hakim olamadığım için başım geriye doğru yatmıştı. Buğulanan bakışlarım, azmettiren sert gözlerine hapsolduğunda burnundan aldığı hiddetli soluklarla, göğsü kalkıp iniyordu.

"Se-sen..."

Ağzımdan çıkanları kendi kulaklarım dahi zor duymuştu. Bilincim kapanmıştı sanki. Orada oturuyordum ama ruhum, attığı tokadın etkisiyle bedenimden uzakta duruyordu sanki. Bana tepeden, alçak gören kudretli çehresiyle bakıyor, dudaklarını birbirine doğru mıhlıyordu. Yumruklarını, kemik yerleri bembeyaz kalacak şekilde sıkıyordu. Kısılan gözlerinin altında oluşan koyu torbalarla öylesine ürkütücü duruyordu ki yarı kapalı olan bilincimle ne yapacağımı şaşırmıştım.

Altdudağımda oluşan kabuğu dilimle ıslattığımda çenemde ve dudak kenarımda hissettiğim sancıyla suratımı buruşturdum. Çenem öylesine emanet hissettiriyordu ki sanki yerinden çıkmıştı ve ben onu tekrar takmıştım. Semum sözlerime itimat etmemiş, bana inanmamıştı. Üstelik kendine

aykırı davranarak beni incitmek pahasına da olsa korkunç bir tepki vermişti. Oysaki ben, buraya kadar onun için gelmişken...

"Neden..." dedim dolu dolu olan gözlerle.

Beni yerden kaldırmak için kılını dahi kıpırdatmadı. Üzerinde tüten taze öfkeden, bana vurduğu için hâlâ pişmanlık duymadığını sezebiliyordum. Avuçlarımı yere bastırıp, dizlerimi bükerek kalkmaya yeltendim. Başıma giren sancıyla sendeleyecek gibi olsam da toparlayabildim. Karşısına dikilerek kırgın gözlerle ona bakmayı sürdürdüğümde her geçen saniye havası değişiyor, suratındaki ifade iyice korkunç bir hâl alıyordu.

"Ne oluyor sana böyle?"

Öfkeli bakışları kısıldı, suratında dalga geçercesine bir tebessüm oluşmuştu.

"Hâlâ anlamadın mı?"

Dudağımdan sızan kanı elimin tersiyle sildiğimde giderek esrarengiz bir hâle bürünmesinden, feci hâlde ürkmeye başlamıştım. Sertçe yutkundum. Geri adım atmamak için bacaklarımı sıkarak öylece dikilmeye devam ettim.

"Seni affetmeyeceğim."

Dudakları biraz daha gerildi ve dişleri gözükecek şekilde gülümsedi. Farklıydı... Daha öncesinde gülümsediğinde dudaklarım kıvrılırdı, bu seferkinde ise gerginlikten midem ağrımıştı. İnsanı huzursuz eden bir tebessümü vardı.

"Daha fazla, seninle evcilik oynayamayacağım." Dudakları tiksinircesine kıvrıldı.

Kendimi tutamadan ona doğru ilerleyip göğsüne vurdum.

"Ne saçmalıyorsun!"

Ne yapmaya çalıştığını anlamıyordum. Eliyle boğazımı sıkıca kavradığında irice açılan gözlerimle, hayretler içerisinde ona bakmayı sürdürdüm. Nefes alamadığım için zorlukla ıkınıyordum. Tırnaklarımı etine geçirerek parmaklarını açmaya çalışsam da başaramamıştım. Suratımı kendine doğru

çektiğinde burunlarımız birbirine değmişti. Giderek azalan oksijenimle, başarısız bir şekilde can çekişerek onu ittirdim. Gözlerinde öyle karanlık bir ifade vardı ki karşımda azap meleğini görmüştüm sanki...

Geriye doğru savurduğunda güçsüz düşen bedenim, hızla yere doğru savrulmuştu. Yarım aldığım soluklar odayı inletiyordu. Ciğerlerimi henüz tam dolduramadan boğazlarım patlayacak şekilde öksürmeye başladığımda midem titriyor, öksürdükçe kusacak gibi oluyordum. Terleyen alnıma yapışan saçları, cansız parmaklarımla geriye doğru çektim. Beni biraz daha o şekilde tutmaya devam etseydi kollarında son nefesimi verecektim.

Elimi, derisi incelen boğazıma götürerek yerde iki büklüm bir hâle geldiğimde kafamı düşmemesi için tutuyordum. Alçalan öksürüklerimin arasından kafamı kaldırdığımda gözlerinin içindeki korlarla tekrar buluştum. Bu, bu Semum olamazdı. Benim tanıdığım Semum fütursuzca canımı acıtmaya çalışmazdı. Karşımdaki adam canımın yanmasını zerre umursamayan, empati duygusunu hissetmeyen bir caniydi. Hayretler içerisinde orada, öylece oturmaya devam ettiğimde zihnimde uçuşan seslerle âdeta aklımı kaçıracaktım.

Hayır...

O...

Suratımdaki ifade dağıldı. Gözlerim irice açıldığında yanaklarımı gözyaşlarım doldurmuştu. Ağrıyan boynumu yana doğru çevirerek kafamı salladığımda hâlâ bu kâbustan uyanmayı bekliyordum. Böyle bir şey mümkün olamazdı ki... Aklımı kaçırmak üzereydim, tüm bunlar zihnimin oyunu olmalıydı. Semum, o... olamazdı.

"Hayır."

Aralık duran dudaklarım kendiliğinden kıpırdadığında, dudak kenarları yükseldi. Bu hâlim onu eğlendirmişti. *Nasıl?* O... Zihnim bir türlü, aklımdan geçenleri kabul etmiyordu fakat gerçekler öylesine önüme serilmişti ki aklımı kaybetmiş olmalıydım.

Kafamı yere eğdim, yerin yarılmasını ve içine girmeyi dili yordum. O... O benim en iyi arkadaşlarımdan biriydi ve *lanet olsun ki* böyle bir ihtimali zihnim bile kabul etmiyordu! Ben yanlış anlıyorum, hatta hâlâ uykudayım, birazdan uyanacağım ve yatağımda olacağım. Şimdiki anın rüya olduğunu göreceğim. Melikşah'ın yanından ayrıldıktan sonra bir yerde düşüp bayılmış olabilir miydim? Büyük ihtimalle o şekilde olmuştu ve ben de öğrendiklerimin etkisini rüyama taşımış, garip garip olaylar görüyordum. Gözlerimi yumarak uyanmayı bekledim.

Ben o şekilde oturdukça evdeki atmosferi iliklerime kadar hissediyordum. Tepemdeki zebani, kalp atışımdan daha gerçekçiydi. Etrafa yaydığı enerji, bakışlarının sırtıma yaptığı ağırlık, her zerresi, her bir zerresi etrafa yayılıyordu.

Kafamı usulca kaldırıp bana, tam anlamıyla yabancı bir suratla bakan adama yöneldim. *Lanet olsun.* O... O Mirel miydi?

Nasıl? Bu nasıl? O...

"Çünkü o piç hâlâ burada." Melikşah'ın sözleri kulaklarımda yankılandığı an nefesim kesildi. Mesih'in, Alaz'ın ve Şah'ın en başından beri Semum'u sevmemesi, Semum'un hafızasını kazanmaya başladığından beri garip davranması zihnimde teker teker canlanmaya başladığında taşlar yavaşça yerine oturuyordu.

Başımı tekrar ona doğru kaldırdığımda hazır bir ifadeyle, sormamı bekliyordu. Kim olduğunu haykırmaya o kadar çok hazırdı ki... Sertçe yutkundum. Kalbim göğüs kafesimi delip geçercesine atıyordu. Boynumdan yayılan ısı suratıma kadar çıkıyor, alnımda ter formunda birikmeye devam ediyorken, "Sen kimsin?" dediğimde sesim düşündüğümden de tiz çıkmıştı.

Öfkeli bakışları gözlerindeki yaşamına devam ederken, üzerime doğru eğilerek tek dizini kırıp kafasını suratıma yaklaştırdı. Tüm kaslarımı sıkarak sabit kalmaya, karşısında güçlü durmaya çalıştım. Yine de bedenimdeki titremelere engel

olamıyordum. Çenemden kavrayarak suratımı, suratına doğru kaldırdı. Boynumdan gelen rahatsız edici sancı, gözlerimi yaşla kısmama sebep oldu.

Gittikçe kararan gözlerini, gözlerimden ayırmadan, "Sen... sen kimim ben?" derken varlığından gurur duyar gibi konuşmuştu. Sanki o, insanlığa lütfedilen özel biriydi. Kendini bu şekilde gördüğünü mimiklerinden, tavırlarından anlayabiliyordum. Artık gerçekler gün gibi ortadaydı. Elimin tersiyle itelemeye çalışmam, kabul etmek istememem, her biri anlamsızdı. Bana rengini gösteriyordu, artık her şey için çok geçti. Bana zarar vermeye devam edebiliyordu.

Hızla aldığım solukların arasında yüreğim bir kuş kanadı gibi çırpınıyordu, içim sıkılıyordu. Bakışlarındaki o korlara takıldığımda onunla ilk karşılaştığım ana, otogara, gittim...

Etrafa kısa bir bakış attığımda gözlerim, mavi gözlü bir çocukla kesişti. Kömür karası saçları, aydınlık kalan teninde parlıyordu. Siyah pantolonu ve kahverengi ceketi, birbiriyle uyumluydu. Yüz hatları çok keskin olmasa bile, bakışlarıyla insanın ruhunu doğrayabiliyordu. Kulağında kulaklık vardı, büyük reklam panosuna sırtını yaslamış, her hareketimi izliyordu. Donuk bakışları rahatsız olmama yetmişti.

Bakışları o günkü kadar korkutucu gözüküyordu. Hoş geldin partilerini çıkartan kişi Mirel'di. O gün otogardayken hafızasını kazandığını sanmıyordum. Orayla arasında bir bağ hissettiği için düzenli olarak gidiyor, bir şeyler hatırlamaya çalışıyordu. Peki ya o, ne zamandır geçmişini hatırlıyordu.

Çenemdeki parmakları sıklaşınca dişlerimin arasından sert bir soluk alarak, "Mirel," dedim. Suratında ürkütücü bir tebessüm oluştu. Dişlerimin titreyerek birbirine çarpmasını önlemek için sertçe birbirine bastırıyordum.

"Hakkımdaki her şeyi öğrendin mi?" derken gözleri parladı. Buna ne demem gerektiğini bilemiyordum. Hangi seçenek daha az hasar almamı sağlardı? Tebessümü silinmese de oluşturduğu parmaklarından sabırsız hissettiği belliydi.

"Öğrendim." Sesim boğuk çıkıyordu, karşısında kuyruğumu bacaklarının arasına sıkıştırmıştım. Kendimi toparlayarak ona diklenemiyordum, tepkilerini ölçemediğim bu canavara karşı usulca boyun eğiyordum.

Gözleri parladı, sol kaşını havaya kaldırarak üzerime doğru eğildi.

"Peki, en çok hangisi hoşuna gitti?" Dehşet içerisinde ona bakmayı sürdürdüm. "Ne o, Mesih'i gücü yüzünden sevmemiş miydin?" Mesih'in ismini tükürürcesine tıslamıştı. Titreyen gözbebeklerimle ona bakmayı sürdürdüğümde bedenimi geriye doğru yatırarak ondan uzak durmaya çalıştım, daha fazla eğildi. "Bana bir böcekmişim gibi bakıyorsun..." Fısıltısı tüylerimi ürpertmişti. Burnu burnuma dokundu. "Beni öğrendiysen sınırlarımın olmadığını da biliyor olman gerek..."

Dudakları, dudak kenarıma değdiğinde gözlerim irice açılmıştı. Ellerimi göğsüne koyup onu ittirmeye çalıştığımda sırtım yerle buluştu.

"Bırak beni!"

Genzinden bir gülme sesi geldi. Onu üzerimde hissettikçe zihnimde Şeyda'nın yaşadıkları canlanıyordu. Ayrılan dudaklarımın arasından bir çığlık koptuğunda bu, onu daha da eğlendirmişti. Kafasını biraz uzaklaştırıp gözlerimin içine keyifle baktı.

"Ne o, Mesih'i kabul etmiştin."

Titrek bir soluk aldığımda saç diplerim gerildi, tenim birden buz kestiğinde, gözümü bile kırpmadan ona bakarak, "Sen Mesih değilsin," dedim.

Bakışları kararda suratındaki tebessümden eser kalmadı.

"O, piç kurusu yıllarca benim yerime yaşadı. Elini boğazıma atıp, göğüs oluğumdan aşağı doğru sürdüğünde onu ittirmeye çalışıyordum. Eli, kemerimin üzerinde durduğunda göz göze geldik, panikle ona bakmayı sürdürdüm. Diliyle altdudağını yaladı ve dişledi. "Bir süreliğine ben de o olacağım."

Sözleri âdeta kanımı dondurduğunda eli kemerimi çözdü. Parmaklarımdaki kan çekildi; hissizce, bir bez bebek gibi

öylece yattım. Bendeki tepkisizliği fark edince parmakları kemerimin üzerinde kaldı, sert bakışları donuk gözlerimle karşılaştığında hiçbir şey söylemeden ona sadece baktım. Tepki vermemi istiyor, ona vurmamı, onu durdurmamı istiyordu ama ben hiçbirini yapmadım, sadece baktım. Gözlerimden boşalan yaşlar şakaklarımdan kayıp gitse de donuk ifademi bozmadan sadece *baktım.*

"Ne var?" dedi nefretle.

Bakışlarım kısıldı, titrek bir soluk alarak, "Ben, Elis'im," dedim. Burnumu çekerek, "Sen bir hiçken tanıdığın Elis'im... Bana bunu nasıl yaparsın?" diye tamamladım sözlerimi. İçimdeki hayal kırıklığı dudaklarımdan dökülüp aramıza oturduğunda benden bu cevabı almayı beklemiyordu. Suçlayan bakışlarım üzerinde gezinirken çatallaşan sesimle, "Sana zarar gelmemesi için, senin için, bıçağın önüne atlayan Elis'im..." İkimizin de bakışları buğulandı, birlikte o ana gitmiştik.

Karşı gruptan birinin Semum'a doğrulttuğu bıçağı görünce çığlık atmak istemiştim fakat sanki benim de dilim kesilmişti. Semum, başka bir adam ile ilgilendiği için kendisine doğrultulan bıçağın farkında değildi. Semum'a döndüm, sesim çıkmıyordu. Kendisine yöneltilen bıçak her saniye daha da yakınlaşırken bacaklarım benden bağımsız bir şekilde ilerlemeye başlamıştı.

O da beni kurtarmıştı; bana, doğru yoldan olmasa bile, söz vermişti ve bana yardımlar etmişti. Bencil bir insan olmamıştım, bana yönelen yardımı iade etmem gerekirdi ve ben bunu yapacaktım. Semum'a ulaştığım an yakalarından tutup ittiğimde kafasını çevirip bana büyük bir şaşkınlık ile bakmıştı. Saniyeler sonra sırt bölgemde, karın boşluğuma yakın olan sağ kısımda, hissettiğim keskin sızı ile inlemiştim.

Geçmişin gölgesinde kaldığımda, sol gözümden akan bir damla yaş daha, şakağımdan kayarak kulağımın kenarına kadar inerek saç dibimi ıslatmıştı. Geçmişin perdesi kalktıkça ruhum öylesine parçalara ayrılıyordu ki un ufak oluyordum.

O sınırları olmayan, kalıplara sığmayan kız gitmiş, yerine şefkata ihtiyacı olan küçük bir çocuk gelmişti.

Ben bugün sevdiğim adamın bambaşka birisi olduğunu öğrenmiştim.

Ben bugün, arkadaşım dediğim adamın âdeta bir yaratık olduğunu öğrenmiştim. Bana vuran, saldıran korkunç bir yaratık... Geçmişini acı ve kanla bürüyen korkunç bir yaratık. Azad'ın o çok sevdiği arkadaşı olan Mirel... Kanvor'u Kehanet'e çeviren, kısa süreli de olsa burayı kendi hastalıklı arzularını tatmin etmek için kullanan o korkunç adam...

Artık karşımda Semum yoktu. Semum, bir daha hiçbir zaman gelmemek üzere gitmişti. *Bir gün Semum'la son defa oturup sohbet etmiştik ama bunu ikimiz de fark edememiştik...* Kötü hissettiğimde sığındığım, güvenliğim için kendini paralayan o Semum hiçbir zaman olmayacaktı. Hafızasını kaybettiği için boşalan kimliğine oturan o karakteri, ben çok sevmiştim. O da beni sevmişti. Uzun bir süre birbirimize tutunmuş, yoldaşlık etmiştik. Artık ona veda etmek zorundaydım. Karşımdaki caninin gözleri öylesine alevleniyordu ki benim tanıdığım Semum onu asla durduramazdı. O artık Mirel'di.

Güvenliğim için kendimi toparlamalıydım. Araştırdığım ve gözlemleyebildiğim kadarıyla Mirel'in ayarsız bir gücü vardı. Empati duygusundan yoksun olduğunu da söyleyebilirdim. Yine de bu işin içerisinden çıkmamın bir yolu olmalıydı. Karşımdaki adamın hiçbir şeyden korkusu yoktu. Az önceki hamlesine devam ederek bana saldırsa ona karşı koyamazdım. Benden katbekat güçlüydü. Böyle bir konuda kendimi riske atamazdım. *Bana saldırabilirdi.*

Düşüncesi bile tüylerimi ürpertiyordu. Mesih'e karşı olan nefreti ve onunla ilgili söylediklerini göz önünde bulundurduğumda ona ciddi şekilde hasar vermek istiyordu. Bunu da sadece benimle yapabilirdi.

Veya *onunla...*

Şah, bana Mirel'in Lisa'ya haddinden fazla düşkün olduğunu anlatmıştı. Aklıma, birden geçmişe ait Semum'la olan konuşma geldiğinde, o an kimden bahsettiğini artık anlayabildiğim için bedenim bir heykel gibi kaskatı kesildi.

"Hissediyorum," dedi suratıma doğru fısıldayarak.

Kaşlarımı kaldırdım.

"Neyi?"

Elimi kalbine götürerek orada durdurdu, gözlerini kısa bir süreliğine yumarak mırıldandı.

"Geçmişimi."

Ardından gözlerini açarak elimi serbest bıraktığında, fazlasıyla şaşırmıştım.

"Nasıl yani?" Kararsız bakışları üzerimde gezinirken güven vermek isteyen bir tınıyla mırıldandım: "Bana anlatabilirsin."

Sesli bir soluk verdi ve ardından konuşmaya başladı.

"Geçmişte olan birisi vardı sanki..." Söyledikleri iyice ilgimi çekmeye başlamıştı. Kaşlarımı çatarak dinlemeye devam ettim. "Daha öncesinde, koruyamadığım ya da sahip çıkmadığım birisi."

Aslında o, bana zamanında Lisa'dan bahsetmişti. Yaradan aşkına! Neyin içerisine düşmüştüm ben böyle? Lisa'ya karşı bir zaafı vardı. Hafızasını kaybettiğinde bile, içinde ona ayırdığı bir yer vardı ve o da bunu benimle doldurmuştu. Beni Lisa'ya benzettiği için korumak istemişti.

"Bazen en ufak bir bakışında, onu hissediyorum." Varlığım, hafızasını kazanması için yardımcı olmuştu. Bunlar onun sözleriydi...

"Seni o şekilde görmüyorum. Sadece geçmişte ne olduğunu bilmediğim hatayı, seni koruyarak telafi etmek istiyorum. Seni bir arkadaştan öte görmedim." Anlamak isteyen bir ifade ile suratına bakıyordum.

"İzin ver seni koruyayım."

Elimin üzerindeki elini sıktım.

"Kendini tehlikeye atmanı istemiyorum."

"Ben tehlikede değilim."

"O tehlikeli."

Gözlerini kıstı.

"Biliyorum, yinede seni koruyacağım."

Hayat ne kadar da garipti. Kehanet'i mahveden adam, hafızasını kaybettiği için dedikodulara kulak asarak, yaptığı her şeyin Mesih'e ait olduğuna inanabiliyordu. Hiçbir şeyi hatırlamadığı için kolayca Mesih'i suçluyor, beni de ondan korumaya çalışıyordu. Ben de onun gibi dedikodulara kulak asarak benim için tehlikeye atılmasına engel olmaya çalışıyordum.

Nereden, nereye...

Şimdiyse beni korumak isteyen adamla, bana zarar vermek isteyen adam aynı kişiydi.

Mirel'in Lisa'ya zaafı vardı. Tıpkı eski günlerdeki gibi, Lisa'yı andırmayı başarabilirsem kendimi ona karşı koruyabilirdim. Lisa'yı daha öncesinde hiç bilinçli bir şekilde andırmadığım için ne yapmam gerektiğine dair en ufak bir fikrim bile yoktu.

Düşüncelerine daldığından dolayı buğulanan bakışları kendine gelmeye, öfkeyle dolmaya başladığında ona sırtımı döndüm ve cenin pozisyonu alıp dizlerimi kendime doğru çektim. Lisa'yı sadece saklanarak ve korkarak andırabilirdim. Ona karşı koyamazdım. Çenemi dizlerime kadar çektim, yerde iki büklüm olmuş bir şekilde yatıyorken eli belimde kalmıştı. İfadesini göremesem de şaşırdığını hissedebiliyordum. Ne yaptığımı anlamlandıramıyordu. Karşı koymamı beklerken onu şaşırtarak sinmeyi tercih etmiştim. Lisa böyle bir durumla karşılaşsaydı büyük ihtimalle bu tepkiyi verirdi.

"Ne yapıyosun!" Dişlerinin arasından tısladı. Kıpırdamayınca, belimi kavrayarak beni kendine doğru çevirmeye yeltendi, karşı koymadığım için ona doğru dönsem de hâlâ cenin pozisyonundaydım. Bir an ne yapacağını bilememişti. Ağır bir soluk vererek, "Sikeyim!" dedi.

Sertçe yerden kalktığında solukları hızlanmıştı. Yanımdan gitse de rahatlayarak pozisyonumu bozmadım. Öncesinde ondan biraz da olsa emin olmam gerekiyordu. Kötü bir travma yaşamak istemiyordum, olabildiğince dikkatli davranmalıyım.

Dirseklerimin arasından baktığımda, kendi etrafında attığı voltaların ardından duvarın önüne geçerek bir yumruk attı. Omuzlarım sarsılarak irkildim. Mesih'ten öylesine nefret ediyordu ki bu fırsatı kullanamadığı için kendine kızıyordu. Beni Mesih'e karşı kullanmak, Mesih'i yakıp yıkmak istiyordu. Eğer yapabilseydi bu amaca benimle ulaşması mümkündü. Her ne kadar beni sevdiğini ondan duymasam da değerli olduğumu birçok kez dile getirmişti. Bana verdiği değeri ve önemi gerek davranışlarından, gerekse sözlerinden anlayabiliyordum.

Mirel'le olmam güvenli değildi. Bir an önce yanından ayrılarak olanları Mesih'e anlatmam gerekiyordu. Lisa tehlikede olabilirdi. Ama öncesinde buradan çıkmam gerekiyordu!

"Kalk!" Bağırarak yanıma gelince, dişlerimi sıkarak daha fazla büzüldüm. "Bir şey yapmayacağım, kalk!" Öyle bir bağırmıştı ki boğazında oluşan pütürün aynısını hissedebiliyordum. Sabrını sınamamak için usulca kalktığımda burnundan soluyordu. Bakışlarımı olabildiğince yumuşatıp, ürkekçe onu izlediğimde daha da zıvanadan çıktı. İşaretparmağını oyarcasına üzerime doğru sallayarak, "Bunu bilerek yaptığını biliyorum," dedi.

Her şeyin farkındaydı. Kalbim sıkıştığında bedenime tekrar sıcak basmaya başladı. İfademi bozmadan öylece durmaya devam ettiğimde, boynunu kütleterek altdudağını diliyle ağzının içine doğru yuvarladı.

"Sen, sandığımdan da tehlikelisin," dedi kıstığı gözlerini üzerime dikerek. Altdudağımın alayla kıvrılmaması için dudaklarımı sıktım. Karşımdaki adi, kendi yaptıklarını umursamadan benim tehlikeli olduğumu söylüyordu. Alayla

tebessüm etti. "O piçten hoşlanmasaydın..." Tek kaşını kaldırdı. "hoşuma bile gidebilirdin."

Nefesimi tuttum. Bakışlarımın öfkeyle dolmaması için kendimle savaş veriyordum. Beni kışkırtmak istiyordu. Ona karşı hırçın davranmamı istiyordu. Bu sayede, Lisa rolümü sonlandırarak ona istediğini yaptıracaktım. Bu yemi yemedim. Mesih, bana sandığımdan da fazla şey öğretmişti. Buz mavisiyle ilgili kötü konuştuğunda her ne kadar çenesini kırmamak için kendimi zor tutsam da şimdi bunları bilmesine gerek yoktu. Daha sonrasında elime geçen ilk fırsatta ağzını yamultmak istiyordum. *Şimdi sırası değil, akıllıca davranmalıyım.*

Bakışlarımı yere indirdiğimde daha da yaklaştı.

"Onun gibi bir puştun nesinden hoşlandın? Kimliksiz bir piç o." Sakin ol Elis, sakin ol. Onu dinleme, bir aptalın sözleri kimse için önemli olmamalı. Omuzlarımı düşürerek kollarımı iyice bedenime yapıştırdığımda gördükleri onu çıldırtmıştı. "Siktir!"

Arkasını dönerek kapıya doğru yürüyüp bir yumruk daha attı. Az önce bana baktığında kesinlikle Lisa'yı görmüş olmalıydı. Böylesine cani, herkese tüm kötülükleri yapabilecek bir canavar, nasıl olurdu da masum ve zayıf bir kıza karşı böylesine korumacı olabilirdi, aklım almıyordu.

"Beni kullanıyorsun," diye inlediğinde alayla tebessüm etmemek için kendimi zor tuttum. Lisa gibi davranırken ona karşı, üzerime bir kalkan giymişim gibi hissediyordum. "Yeter! Kendine gel." Tekrar yanıma gelip önümde durdu. "Bana, o Elis Mira Aktaş'ı göstersene." Öfkesini bastırmaya çalışırcasına tebessüm etti. "Birkaç gün önce Mesih'i tüm canilikleriyle kabul eden kız, karşımda süt oldu birden." İyice yaklaşıp, kaşlarını kaldırıp kelimeleri yuvarlayarak "Nerede, nerede o kaplan?" dedi.

Her ne kadar o iğrenç ifadeyle bakan suratına yumruk atmak istesem de kesinlikle, istediğini almasına izin vermeyecektim. Boş bakışlarım lacivert renkteki gözleriyle buluştuğunda

dudaklarını beyazlayana kadar sıktı. Elini göğsüme bastırıp, birden ittirince geriye doğru düştüm ve beklemediğim tepkisi karşısında şaşırarak ona bakmayı sürdürdüm. Karşımda, avına saldırmayı bekleyen yırtıcı bir panter gibi duruyordu, belki de kana susayan bir vampir...

Arkamdaki duvara yaslanıp dizlerimi, kendime doğru çekerek kollarımla sardım. Yanağımı koluma yatırdığımda, bir küfür savurarak geniş aralıktan geçip salona girdi. Gergin bakışlarım etrafta dolansa da kafamı kaldırmadım. Gelen seslerden anladığım kadarıyla kendini koltuğa bırakmıştı. Benimle savaşmaktan vazgeçmişti. Belki de karşısında Lisa'yı daha fazla görmek istemiyordu. Bir süre, sessizce oturmaya devam ettim. Bakışlarım yere düşen çantamla buluştu. Kapının sol tarafında kalmıştı, bir hayli uzaktı. Sessizce kalkmaya yeltensem bile beni duyar, ben telefonuma yetişemeden yanıma gelirdi ve büyük ihtimalle birbirimize girerdik. Kısa süreliğine de olsa güvendeydim.

Aramızdaki sessizlik derinleştiğinde cesaretimi toparlayarak, "Bir şey sorabilir miyim?" dedim fısıldarcasına. Cevap vermeyince, "Hafızanı nasıl kazandın?" diye devam ettim. Bir süredir bize karşı oyun oynadığı aşikârdı. Özellikle dış görünüşünde oluşan belirgin değişimler esnasında, geçmişin bilincinde olduğunu düşünüyordum. Bir süre cevap vermese de bu durumdan yorulmuş olacak ki, "İshak ellerimde geberdiğinde," dedi.

Kafamı yanağımdan kaldırdım. İrice açılan gözlerimle onu göremesem de salona doğru baktığımda birçok duyguyu aynı anda tatmıştım. Midem gerginlikle kasılmış, kalbim korkuyla hızlanmış, gözlerimse öfkeyle parlamıştı. O, o gün ve daha sonrasında, bile bile benim vicdanımla mı oynamıştı?

"Bana anlatır mısın?" Hissettiğim duygu karmaşasını fark etmemesi için neredeyse fısıldamıştım.

Genizden gelen bir gülme sesi işittim.

"Seni kurtarmak için geldiğimde hiçbir şeyin farkında değildim." Öfkesi dinmiş, yerine heyecan gelmişti. Anlatacaklarından dolayı coşkuluydu. "İçeriye girdiğimde seni öldürmeye çalışıyordu; ikinizi o şekilde görünce, vakit kaybetmeden İshak'ı üzerinden çekerek pataklamaya başladım." Söylediklerine göre bu kısma kadar olan kişi Semum'du. Peki ya Mirel olaya ne zaman dahil olmuştu? "İçimde büyüyüp duran güçlü bir öfke vardı, onu yumruklarken bir süre sonra keyif aldığımı hissettim. Geçmişe dair hiçbir şey hatırlamadığım için hislerimden korkarak durdum, afallamamdan faydalanarak üzerime atıldı. Hareketi bir şekilde beni tetiklemişti." İç çekti ve tehlikeli bir tonla, "Kulaklarım uğuldamaya başladı, geçmişteki birkaç anla o gün arasında gezmeye başladım. Daha sonrasını hatırlamıyorum, sen seslendiğinde İshak'ın ellerimin arasında cansız bir şekilde durduğunu fark ettim. Ne ara onu küvete soktuğumu bile hatırlamıyorum," diyerek sözlerini tamamladı.

Gözlerimi yumarak Semum'un, İshak'ın cansız bedenini ellerinin arasında tutuşunu zihnimde canlandırmaya çalıştım. Sırtı bana doğru dönükken ona seslendim, kafasını çevirdiğinde surat ifadesi karmaşıktı. Karartılı bakışları o an bana yabancı geldiği için bilincinin yerinde olmadığını düşünmüştüm.

"Semum..." Titrek sesimi sonunda bulup fısıldayabildiğimde, girdiği transtan çıkmak istercesine silkelenip, ellerinde tuttuğu İshak'ın kayarak banyonun sularına karışmasına izin vermişti...

"Hayır, kaldır!" Bir ümit, belki bir mucize olurdu ve İshak, o acımasız gözlerini dünyaya son bir kez daha açardı...

Semum, bir çare gelmeyeceğini bilse de elini suyun altına daldırıp, İshak'ı yakalarından tutarak tekrar yüzeye çıkarttı ve ellerindeki cesede bir bakış attıktan sonra, gözkapaklarını yumarak genizden gelen ser bir sesle, "O artık öldü, Elis," dedi.

Hüsranlı bakışlarım, su seslerini işitince tekrar kanın karıştığı su dolu küveti buldu; Semum, İshak'ı küvetin içinden çıkartıp fayansa yatırıyordu.

Dosyasını okurken geçmişinde, adının cinayete direkt karıştığı herhangi bir dosya görmemiştim. Ufuk'a karşı yaptıkları zorbalıklardan dolayı Ufuk intihar etmişti. Tabii, kesinlikle bu da onların işledikleri bir cinayetti. Sadece İshak'la olan olayın bir benzerini okumadığım için, o anki soğukkanlılığı tüylerimi ürpertmişti. Daha sonrasından Mirel gitmiş, yerine Semum gelmişti.

Rapor!

İshak'ın ölüm raporunda Mesih'in bana karşı sakladığı ayrıntı buydu! İshak'ı Semum öldürmüştü. Semum'un, geçmişi hatırlamasından şüphelenerek onun üzerine ekstra düşmeye başlamışlardı. Kaşlarım çatıldığında bakışlarım sislendi. Semum'la, Mesih'in evinde kaldığımızda ertesi gün Onat gelmişti. O zaman anlam veremesem de şimdi çok iyi anlıyordum! Onu Mesih göndermişti! Onat, o günler benim için nöbet tutmuştu. Semum, o zamanlarda sürekli uyuyordu. *Onat!* Belki de ona sürekli uyuması için bir şeyler içiriyordu. Hayretle, öylece kalakaldığımda ne diyeceğimi bilememiştim. Mesih, ben Semum için delicesine çırpınıyorken bana en ufak bir şey bile söyleyememişti. O günleri ağır atlattığım için Semum'un İshak'ı öldürdüğünü saklamıştı. Bunu, belki de Semum'un hafızasını tetiklemesini istemedikleri için yapmışlardı.

"Peki ya sonra?" diye sordum merakla.

"O anki vahşi duyguların hepsi kayboldu. Kendimi hatırlamadığım için, İshak'la olanları kafaya takmıştım," dedi tiksinircesine. Semum'dan nefret ediyordu, Mirel olmaktan onur duyuyordu. "Seninle kaldıktan sonra kendi evime geçtiğimde çok düşünmeye başladım. O anki öfke patlamasının sebebini bilmek istiyordum."

Olanlar Semum'a tersti. Semum'ken de sırf bu yüzden Mesih'ten nefret etmemiş miydi? Hayat ne kadar da garipti.

Aynı insan, aynı organlar, iki farklı karakter. Gelecekte olduğumuz kişiyi, geçmişte yaşadığımız olayların bu denli etkilediğine şahit olmak korkunçtu. Geçmişini hatırlamayan bir hiçken; yardımsever, doğru yaşayan bir insan olmayı tercih etmişti. Geçmişi olan Mirel'ken ise bir canavar...

Ensemden ağrı tüylerim ürperdi; kafamı sallayarak ve silkinerek bacaklarıma daha da fazla sarıldım. Ona, geçmişini hatırlamaması için ismini bile vermemişlerdi. Farklı bir isim takmak yerineyse Semum demeyi tercih etmişlerdi. *Daha doğrusu, Mesih...* Birden gözlerim parladı, daha öncesinde ismini Mesih'in koyduğunu söylemişti.

"Peki, Semum ismi nereden çıktı, Semum... Ne demek?"

Dudaklarını birbirine bastırdığında, bana erkeksi bir gülüş bahşetmişti.

"Semum, insanlara musallat olan cinlere denir."

Mesih, aslında her şeyi gizlememişti. Dudaklarım hayretle aralandı, etrafta bu kadar çok ipucu varken nasıl olmuştu da hiç şüphelenmemiştim. Ona koyduğu takma ad bile geçmişiyle bağlantılıydı. Mirel, insanları rahatsız eden caninin tekiydi.

Peki, ne olmuştu da iki arkadaş, birden bu kadar uç kapılara çıkarak birbirlerinden nefret eder hâle gelmişlerdi? Semum, sırtındaki yaraları Mesih'in yaptığını söylemişti. Kehanet'e geldiği ilk güne ait olduğuna inanıyordu. Hoş geldin partisinde ona, bunun yapıldığına inandırılmıştı. Kimin yaptığını sorduğumda kendisini Mesih'in seçtiğini söylemişti fakat ortada Mesih'in yaptığı hiçbir parti yoktu. Bunları sadece Mirel düzenliyordu. Sırtındaki yaraları kendisi yapamayacağına göre, gerçekten de onlar Mesih'e mi aitti?

Tekrar zihnimi yokladığımda Semum'un hoş geldin partisiyle ilgili, Selenay'la aramızda geçen bir konuşmayı hatırladım.

"Hafızasını nasıl kaybetti?"

"O geceden önce bir kaza yaşamış, hafızası zaten pek iyi değilmiş ama yine de özel anlarını hatırlayabiliyormuş. O geceden sonra da tamamen kaybetmiş."

"Hatırlamadığı geceyi nereden biliyor?"

"Bilinci yerine geldiğinde Mesih'in evindeymiş. Bilirsin işte, özel doktorlar falan... Bu olanların hepsini ona kendisinin yaptığından, sözünü dinlemezse daha kötülerini yapacağından bahsetmiş. Semum onu dinlemedi, her seferinde karşı çıktı. Tehditlerden korkmuyordu, bir süre sonra geçmişi hatırlayamayınca yine Mesih'e gitti. Ardından bir daha ona karşı çıkmadı."

"Mesih ona ne dedi?"

"Uslu durursa ona gerçek adını söyleyeceğini ve eski hayatını anlatacağını söyledi."

Anlattıkları iyice dikkatimi çekmeye başlamıştı. Demek ki Mesih, onun ismini ve hayatını biliyordu.

Aslında her şey öylesine açıktı ki Şeyda ve Semum dışında hiçbir hoş geldin partisi örneğine rastlamamıştım. Şeyda'ya olanlar, tam anlamıyla Mesihlerin Kehanet'te engellemeye çalıştığı o iğrenç olaylardandı. Azad'ın pisliğiydi bu. Selenay'a olan ise Alaz onu geldiği gün kurtarmış, evine götürerek iyileşene kadar bakmıştı. Mesih ve Alaz hiçbir şey yapmamıştı ve tabii ki Onat da.

Gözlerim dehşetle irileşti. Onat, Mesihlerin arkadaşıydı fakat Semum'la takılıyordu. Azad da Mirel'le arkadaştı ve Mesihlerle takılıyordu. Aslında iki taraflı bir değiş tokuş yapılmıştı. Mesih, Onat'ı Semum'a göz kulak olması için yanına koymuştu. Semum, Onat'ın geçmişte arkadaşı olduğuna inandırılmıştı. Azad'ı ise Mesihler yönetiyordu.

Giderek dağılan ifademle, gözümüzün önünde oynadıkları oyuna öylece bakakaldım. Hepimizi öyle güzel kandırmışlardı ki şüphe dahi duymamıştık. Onat'ın Şah'a ve Mesihlere karşı olan gereksiz ilgisi canlandı zihnimde. İçten içe hep onları koruyordu. Semum'un arkadaşı olduğu için başta bunlara anlam veremesem de şimdi çok daha iyi anlıyordum.

Peki, ya başka? Birebir şahit olduğum fakat üzerine durmayıp şüphe etmediğim başka bir olay var mıydı, diye düşündüğümde Semum'la izlediğimiz cinayet haberi geldi

hemen aklıma. Haberde vahşice işlenen cinayetler anlatılıyordu. Haberi izlerken kendime engel olamadan katile hakaret etmeye başlamıştım. Semum'dan ses gelmeyince ona doğru döndüğümde donuk bir şekilde televizyona bakıyordu. Ona seslendiğimde, "*Eğlenceli aslında,*" diyerek mırıldanınca haberi izlemediğini, beni dalgaya aldığını sanmıştım.

Bakış açım artık eskisi kadar dar olmadığı için o an bir trans hâline girdiğini, haberin onda geçmişe dair farklı hisler canlandırdığını görebiliyordum.

"*İsmimi istiyorum, gerçek karakterimi istiyorum Elis...*" Başka bir güne ait olan sözlerini hatırladım. Dudaklarını iğrenircesine kıvırdı. Ona acımış, bir de hafızasını kazanması için elimden geleni yapacağımı söylemiştim.

Bir caniye defalarca sarılmıştım, onu desteklemiştim. Ama benim yanında olduğum kişi, Semum'du, Mirel değildi ki... O Semum'du. Hastalıklı bir şekilde ikisini farklı tutuyor, Semum'u kayırıyordum. Bu şekilde düşünmem yanlıştı. Mesih tüm bunlara nasıl izin vermişti, aralarında neler geçmişti. Almam gereken o kadar çok cevap vardı ki tüm bunları ona sorarsam büyük ihtimalle hiddetlenerek ayaklanırdı. Mesih'le Semum'un arasındaki ilişkiyi sadece Mesih'in ağzından dinlemek istiyordum. Semum bana birkaç gün öncesinde yaptığı gibi rol de yapabilirdi. Ondan şüphelenmemem için adının Semih olduğunu söyleyip, yaptığı her şeyin Mesih'e ait olduğuna inandırmıştı beni. Korkarak Mesih'i terk etmemi, kendi tarafına geçmemi istemişti, planı buydu.

Birden kalbim sızladı, dudak kenarlarım aşağı doğru büküldüğünde Semum'a inansam da onu seçmediğim için kendime müteşekkirdim. Yanından ayrılıp Mesih'in arabasına bindiğimde suratına bile bakmamıştım.

"*O kadar mı çirkinim?*"

Sesi kulaklarımda yankılanınca kafamı duvara doğru yaslayıp kederle bir soluk aldım. Mesih'in bir kez daha kaybetmesine asla izin vermeyecektim. Onun için elimden gelenin katbekat fazlasını vermeye hazırdım.

Mesih'in gülümsemesini, artık kendi hayatını yaşamasını istiyordum...

Daha öncesinde Mesih'i suçladığım, ona karşı önyargılı olduğum öylesine çok anım vardı ki her birinin acısı yüreğimin en derinlerinde yeşeriyordu. Hiçbirinden kaçmayarak, geçmişle yüzleşerek tüm hikâyeyi Mesih'in de ağzından dinlemek istiyordum...

"Ne oldu? Sustun birden," dedi alayla. Tam olarak neyin hoşuna gittiğini anlayamamıştım. Onu merak etmemden çok, Mirel olarak yaşadığı günleri anmak hoşuna gidiyordu.

"Anlamasaydım bana Mirel olduğunu itiraf edecek miydin?" Hatırladığı isminin *Semih* olduğunu söylemişti. İlk duyduğumda şüphelenmemiştim, sadece Mesih'in ismiyle aynı harfleri barındırmasına şaşırmıştım. Bu ismi bilerek seçmişti. Mirel olmaktan her ne kadar gurur duyuyor olsa da amacı Mesih'ten intikam almaktı.

"Belki de hiçbir zaman," dedi ürkütücü sesiyle. Bu da tezimi doğrulamıştı. Mesih'in onun yerine geçmesine izin vererek, o da Mesih gibi yaşamayı sürdürecekti. Bu yüzden bana ihtiyacı vardı, beni Mesih'ten alarak onun canını yakmak istiyordu. Neyse ki hedeflediği aptallığı yapmayıp ne olursa olsun, Mesih'i seçmiştim.

"Merak ediyorum, Lisa'ya karşı neden bu kadar düşkünsün?"

"Bu kadar çirkin bir dünyada..." Sesini duyduğum an tüylerim ürperdi. Resmen az önceki cani sesinden eser kalmamıştı. "onun kadar merhametli, temiz biri..." İç çekti. "Ona sahip olmak bana iyi hissettiriyordu. O her zaman yanında olmalıydı, bana güvenmesi temiz hissettiriyordu."

Ufuk'la ilgili olan olaya girmeyecektim, hiddetlenerek bana saldırabilirdi.

"Bana sevgilin olduğunu söylemiştin, o da mı yalandı?" Bunu mağazaya özel tasarım yapmaya başladığım zamanlar söylemişti.

"Evet, o zamanlar geçmişimi hatırlamasam da Mesih'in seni, benden uzaklaştırmaya çalıştığının farkındaydım. Sana karşı zararsız olduğumu ispatlamak için bir gerekçeydi sadece."

"Onat'la mekân açma işi de yalan, sadece onları oyalamak istedin?" Cevap vermese de doğru olduğunu biliyordum.

Kafasında kurduğu düşünleri hayretle hazmediyorken, içeriden bir ayaklanma sesi gelince panikleyerek sırtımı duvara daha fazla yasladım. Birkaç saniye içerisinde önümde belirdi. Kollarımı yanlarıma bastırarak, kirpiklerimin arasından ona baktığımda aklına bir fikir gelmiş gibi gözüküyordu.

"Madem istediğimi bu şekilde alamıyorum..." Üzerime doğru eğilince irkilerek kenara çekilmeye çalıştım. Kolumu kavrayıp beni hızla kendine doğru çektiğinde, yumruklarımı sıkıp ona vurmamak için kendime hakim oldum. "Gidiyoruz," dedi beni kapıya doğru sürükleyerek. Kapının önünde durduğumuzda, kolumu sertçe çekerek bedenimi kendine doğru çevirince kafamı geriye doğru çektim. Tekrar hiddetli bir hâl almıştı, yeniden kafasında kurmaya başlamıştı. Kararan gözlerini gözlerime dikerek, "İstediğim gibi davranmazsan neler yapacağımı tahmin bile edemezsin," dedi hırlarcasına. Karşılık vermeyince kolumu sıkarak bedenimi sarstı. "Anladın mı?" diye bağırdığında kulaklarım ağrımıştı.

"Ne yapmamı istiyorsun?"

Alnını alnıma yaslayıp sertçe, "Vuslat'a gideceğiz, sadece benimle ilgileneceksin, duydun mu beni!" Ona yakın davranmamı istiyordu. "Mesih'e beni seçtiğini söyleyeceksin!" Suratımdaki ifade iyice ağlamaklı bir hâl aldığında parmaklarını, koluma geçirircesine bastırdı. "Eğer bunu yapamazsan Lisa'ya zarar veririm."

"Bunu yapamazsın." Gözbebeklerim hayretle irileşti. Her ne kadar cani olduğunu bilsem de başından beri Lisa'ya asla zarar vermemişti. Sırf bu yüzden bana dokunamıyordu bile.

Alayla sırıttı.

"Ben belki yapamam ama onu yanıma aldığımda, istemeden de olsa zararlı çıkmaz mı?" Suratımdaki kan geri çekildi, bembeyaz olmuştum. Hissettiğim paniği görmesini istemiyordum, söylediklerini tetikleyerek onu tahrik etmemem gerekiyordu. "Eğer bunun olmasını istemiyorsan İrisliğe bir son verip Lisa rolüne devam edeceksin."

O caninin yanında olmak, Mesih'e karşı ona yakın davranmak, bir psikopatı idare etmek... O iyice şaşırmıştı. Karşısında neredeyse küçük dilimi yutacaktım. Bu kapıdan çıktıktan sonra kesinlikle onun suratını dahi görmek istemiyordum ama Lisa... Lisa'yı almasına izin veremezdim, o çok güçsüzdü.

Semum'la karşılaştığı anı düşünmek bile istemiyordum. Lisa bunu kaldıramazdı, Lisa'nın kötü olmasını da Mesih kaldıramazdı. Kırgın gözlerim dolduğunda burnum gıdıklandı, hüzünle kafamı salladım. Bunu Lisa yerine üstlenecektim...

Suratında yine o pis sırıtış meydana geldiğinde, asılmaya mecbur bir mahkûm gibi ona itaat ediyordum, başka çarem yoktu. Kolumu bırakıp, keyifle suratımdaki ifadeyi izleyerek üzerindeki gömleğin düğmelerini ilikledi. İşini bitirince yerdeki çantamı alıp koluma taktım. Tek kaşını kaldırarak, geri çekilip kapıyı işaret etti. Donuk hareketlerle kolu kavrayıp önüne geçtiğimde deştiği kolumu tekrar kavradı, suratını saçlarımın arasına daldırınca gözlerimi sıkıca yumarak korkunun üstesinden gelmeye çalıştım. Bana yakın olması, dokunması tüylerimi ürpertiyor, beni iğrendiriyordu.

"Sakın bir aptallık yapmaya kalkma."

Kafamı uysalca sallayınca beni öne doğru itti. Kırgın bir ifadeyle kapıyı açarak dışarı çıktım. Arabaya bindiğimizde hava kararmıştı. Yürümek yerine arabayla gitmeyi tercih etmişti.

Dakikalar sonrasında Vuslat'ta olacak olmanın verdiği gerginlik midemi bulandırıyordu, içim sıkılıyordu. Büyük ihtimalle Mesih, beni gün içerisinde defalarca aramış, ulaşamamıştı. Kimbilir ne kadar endişelenmişti benim için. Bense onu

sırtından bıçaklamak üzere yola koyuluyordum. Hem de tüm hayatını mahveden kişiyle.

Gözlerimi sıkıca yumarak kafamı cama yasladım. Bu akşam Mesih'e hissettireceklerim yüzünden canım acıyordu. Kafamı çevirerek Mirel'in yan profiline baktım. O kadar keyifli ve düşünceliydi ki büyük ihtimalle Mesih'in suratına alacağı ifadeyi kuruyordu kafasında. Gözlerim tekrar hüsranla kapandığında Vuslat'ın önüne gelmiştik.

"İşte geldik!" dedi zevkle. Arabadan inerek donuk bir şekilde ona baktım. Suratındaki tebessümü bozmadan yanıma gelerek elimi tuttu. "Gülümse." Karamsar bir şekilde ona bakmayı sürdürünce elimi sıktı. "İkiletme."

Dudaklarımı yukarı doğru kıvırarak onunla birlikte Vuslat'ın içerisine girdiğimizde, kalbim büyük bir hızla atarak içeride çalan şarkıyı bastırıyordu. Benden daha hızlı ve uzun adımlar attığı için peşinde sendeleyerek savruluyordum. Bir masanın yanında durduğumuzda bakışları, geldiğimizden beri yaptığı gibi hızla etrafta dolandı, Mesih'i arıyordu. Etrafa bakma gereği bile duymamıştım. Benden haber alamayan Mesih'in şu anda barda olduğunu hiç sanmıyordum. Büyük ihtimalle bir yerlerde beni arıyordu. Buraya geldiğimin haberini aldığı zaman hemen gelirdi. Henüz burada olamazdı.

Masanın üzerine yerleştirdiğim ellerimi sıkarak yumruk yaptığımda bakışlarım masadaydı. Kolunu belime atarak beni kendine çektiğinde yere bakıyordum. Yüzünü dahi görmek istemiyordum.

"Hadi ama gören de cenazedeyiz sanır." Benimle resmen dalga geçiyordu. Mirel olduğu gerçeğini öğrendiğimden beri, duygusal anlamda her ne kadar iki parçaya ayrılsam da içime gömdüğüm o Semum gerçeğinden de bir o kadar nefret etmeye başlamıştım. İfadesiz bakışlarla ona bakmayı sürdürdüğümde belimdeki elini kıstırarak suratını yaklaştırdı. "Eğer doğru düzgün bir performans sergilemezsen söylediklerimi yerine getirmek zorunda kalacağım." Kulağıma doğru fısıldadığında gözlerim doldu.

Kendine gel, Elis. Bunu yapmak zorundasın. Sen değil miydin Mesih için elinde olanın çok daha fazlasını vereceğini söyleyen, kendini feda etmek için hazır olda bekleyen? O zaman kendini göstermelisin.

Acı çekercesine inledikten sonra dudaklarıma kondurduğum sahte tebessümü genişleterek kolumu omzuna attım. Ensesinde kalan parmaklarımı öylesine sıkıyordum ki tenim âdeta etimi parçalıyordu. Kendimi kasmaktan ense köküm sızlıyor, çenem ağrıyordu.

"İşte böyle, *Nöron*..."

Bana Semum iken taktığı isimle dalga geçercesine mırıldanmıştı. Öncesinde o takma isme takılmasam da artık ağzına kesinlikle yakışmadığı kanaatindeydim. Onunla ilgili olan hiçbir şeyi beğenmiyordum. Yumruğumu ensesine geçirerek ona lanetler okumak, yanından bir an önce ayrılmak istiyordum ama *yapamazdım*... Bu işi, yarım bırakarak Lisa'ya atamazdım...

İç çekerek kafamı kalabalığa çevirdim. Kalabalığı yararak mekâna giren o adamı fark ettiğimdeyse midem ağzıma kadar yükselmişti. Tenim buz kestiğinde kaslarımın gerilmesinden, bendeki farklılığı hissetti ve o da aynı şekilde kapıya doğru bakarak keyifle homurdandı.

"İşte bu."

Ardından kafasını boynuma doğru çevirdiğinde yerime mıhlanmıştım sanki... Endişeden tenim kar beyaza döndüğünde dudaklarım çekilmişti. Mesih'in gözleri beni bulduğunda yüz kasları anında gevşemişti. O güzel renkli bakışları hızla üzerimde gezindi. Belime sarılan Mirel'i fark ettiği an, hızla tekrar yüzüme baktığında suratındaki hayal kırıklığını görmekten nefret etmiştim. Belli ki görmeyi beklediği en son şey bile değildi. Gevşeyen, hayal kırıklığına uğrayan ifadesiyle yürüyüşü de yavaşlamıştı. Âdemelması sertçe kıpırdadı, ardından dudaklarını sıkıp, kaşlarını çatarak adımlarını hızlıca atmaya devam etti.

Histerik bir edayla Mirel'den geri çekilmeye çalıştım, izin vermedi.

"Sakın ola ki bir pot kırayım deme! O piçi inandıramazsan sana yemin olsun ki onu gebertirim."

Sertçe yutkunup âdeta bir kedinin ciğere baktığı gibi Mesih'in gelişini izledim. Onu gördüğüm hâlde neden Semum'dan ayrılmadığımı düşünüyordu. Karşıda durduğunda üzerindeki gri sweatin hızla kalkıp inmesinden, irice açtığı o sivri gözleri bize doğru hoyratça dikmesinden, yumruklarını sıkmasından kendini zorla tuttuğunu görebiliyordum.

Aslında kendini tutmuyordu.

Masamıza doğru atılıp Mirel'in göğsüne vurarak geriye doğru sendelemesine sebep oldu. Mirel'in o lanet kollarından neyse ki belimden ayrılmıştı. Çatık kaşlarımla ona baktım. Bana yaptığı gibi diğerlerine de Semum rolü yapmasını bekliyordum. Hiçbir şey demeden bana doğru masum bir ifadeyle baktı.

Pislik herif.

Tüm işi benim halletmemi istiyordu. Mesih'i parçalara ayırarak geri göndermemi istiyordu. Ona belki de haddinden fazla uzun süre baktım. Kaşını varla yok arası yukarı kaldırınca önüme, Mesih'e, döndüm. Onu Semum gibi düşünerek, tüm öğrendiklerimi unutarak hareket etmem, Mesih'i inandırmam gerekiyordu. Aksi hâlde Semum tehditlerini uygulamaya başlayabilirdi.

Derin bir nefes alarak suratıma şaşkın bir ifade kondurup, "Sen ne yapıyorsun!" diye bağırdım, *hem de gereğinden çok fazla...* Sertçe yutkunup, sırtımı dikleştirerek çenemi kaldırdım. "Ona bu şekilde davranmaman gerektiğini kaç kez söyleyeceğim!"

Kıyafetlerimin ipliklerinin tenimin üzerindeki hareketini hissedecek kadar hassaslaştım. Bakışlarındaki derinliği gördükçe kahroluyordum. Gözlerini kısarak varla yok arasında kafasını salladı. Ona karşı bu kadar yüksekten konuşmamı beklememişti.

Mirel'in bakışlarının ağırlığı tüm bedenime oturuyor, Mesih'e karşı yoğunlaşmama engel oluyordu. Parçalanan buzullarının arasından çıkan karartılar midemi gıdıkladı. Sert bir soluk alarak bakışlarımı tekrar toparlayıp ona bakmayı sürdürdüm. *Kendine hakim ol Elis.*

Kolumdan yakalayarak kendine doğru çekti.

"Yürü, gidiyoruz." Yüreğimde yeşeren umut tomurcuklarını, elimi ondan sertçe çekerek geri söndürdüm. Bir karış mesafeyle karşı karşıya kaldığımızda suratındaki endişe bana tamamıyla geçmişti. Davranışlarımın sebeplerini anlayamıyordu. "Ne yapıyorsun?" Çenesini hafif yan yatırarak ifademi dikkatle inceledi.

Sertçe yutkunup çenemi dikleştirdim.

"Ben Semum'la kalacağım."

Gözbebekleri irileşti. Bakışlarımdaki yanmayı hissedince hızla gözlerimi yumdum. Mesih zeki biriydi, ona karşı oyun oynadığımı anlamaması için kendimi iyice gizlemeliydim. Omzumun üzerinden ardıma, azılı düşmanı Mirel'e baktı. Ufalanan ifadesindeki nefret iliklerime kadar aktığında tüylerim ürperdi. Ondan zerre haz etmediği tek bakışıyla bile belli oluyordu. Suratını bana doğru eğdiğinde bakışlarındaki endişenin yerini, saniyelik de olsa korku aldı.

"Ne saçmalıyorsun sen, Elis?" diyerek fısıldadı kulaklarını tırmalayan müziğin arasından. Dudaklarındaki kıpırtıyı dikkatle inceleyebildiğim için söylediklerini anlayabilmiştim. "Gidelim," diye ekledi kadife gibi bir tonla.

O böylesine yumuşakken, beni bırakmak istemiyorken, korkuyorken, onu nasıl bırakacaktım? Ona nasıl sert davranacaktım... Bacaklarımdaki kaslar gevşedi, kendimi bırakarak kum torbası gibi yere yığılmayı arzuluyordum... *Bunu Lisa ve Mesih için yapacaksın, Elis...*

Beni almadan gitmeyeceği öyle belliydi ki onu tek başına göndermek için daha da fazlasını yapmam gerekiyordu. Onu inandırmak için *yıpratmam* lazımdı. Bunu Mirel'in önünde

yapmak zorunda olsam da Mesih'in suratındaki ifadeyi görerek zevkten dört köşe olmasını istemiyordum. Bu yüzden yana doğru birkaç adım atarak hararetle Mesih'e doğru döndüm, o da bana doğru dönünce sırtı iki metre ötede kalan Mirel'e doğru çevrilmişti. Bizi ne duyabilirdi ne de Mesih'in suratındaki ifadeyi izleyebilirdi.

Dudaklarımı sertçe yalayarak gözlerimi tavanda gezdirdim. "Bak, nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum ama..." Sert bir soluk vererek ona baktım, beklentiyle izliyordu. "kafamda oturmayan şeyler var." Gerçekten de ne söyleyeceğimi bilmiyordum.

"Benimle evlendiğinin farkında mısın?," dedi bana tuhaf bir ifadeyle bakarak. Çatılan kaşlarımla şakaklarında oluşan kızarıklara bakakaldım. Kısa süre içerisinde ne demek istediğini anladım, en son onun yanından ayrılıp telefonlarını açmamıştım ve bu davranışlarım, şu anki tepkilerime farkında olmadan güzel bir zemin hazırlamıştı. "Beni istediğimi defalarca kez söyledikten sonra bu yaptıkların akıl kârı mı? Yürü, gidiyoruz." Tekrar kolumu kavradı, beni bir an önce buradan götürmek istiyordu.

Elimi, elinin üzerine koyarak aşağı doğru kaydırıp kolumu kurtardım.

"Bunu kendi içimde hazmedip hazmedemeyeceğimi tartmam gerekiyor." Kaşlarını çattı, suratıma doğru biraz daha eğildiğinde çenesi seğirmişti. "Bir süre senden ayrı kalmak istiyorum." Cildi hızla gerildiğinde bakışları irileşmişti. Sözlerim onu korkutuyordu. Kafasını hızla iki yana doğru salladı.

"Buna izin vermem." Dişlerinin arasından tıslayarak, "Saçmalamayı kes," dedi.

Bir karış ötemde kalan o güzel bedene sarılmak, suratımı boyun girintisinde ufalamak, kollarımla sırtını sararak huzuru bulmak istiyordum. Mesih'i istiyordum...

Koynundan yayılan erkeksi kokusunu göz ardı etmek için soluk alma işlemine ağzımdan devam ederek, "Git buradan," dedim, onun olağan hâli gibi ifadesiz bakmaya çalışarak.

Kollarımı kavrayarak beni kendine doğru çekiştirdiğinde hayret dolu bir ifadeyle, "Beni bırakamazsın, biz birbirimize söz verdik!" dedi.

"Beni yanında zorla mı tutacaksın?" dedim yalancı bir sinirle. *Tut, lütfen. Al götür beni, sözlerime inanma ve beni yanında gerekirse zorla tut... O canavarla kalmak istemiyorum...*

"Sana bu yüzden defalarca kez sordum, lanet olasıca! Beni şimdiden yarı yolda mı bırakacaksın!" Kafasını onaylamaz anlamda salladı. "Ne dersen de, benimle geliyorsun, o pislikle kalmayacaksın! Kafanı mı dinleyeceksin, benim yanımda!"

Beni tekrar çekiştirmeye başladığında omzunun üzerinden Mirel'in tehlike saçan gözleriyle karşılaştığım an rüyadan uyandım. Kafasını usulca onaylamaz anlamda salladı, az önceki keyif saçan ifadesinden eser kalmamıştı. Karşımda bir katilin soğukkanlılığını andıran ifadesiyle, tüm hislerinin ağırlığını üzerime nüfuz ettiriyordu.

Kollarımı çekip, göğsüne bastırarak onu geriye doğru ittirdim.

"Beni zorlamayacağını söylemiştin!" Mirel'e hissettiğim öfkeyi Mesih'e yönlendirerek, "Unuttun mu? O evde, kendi ağzınla söylemiştin," dedim.

"O, benimle evlenmeden önceydi!"

Sertçe yutkundum. *Bana bir kez gelirsen seni bırakmam,* demişti ve ben ona, daha birkaç gün öncesinde giderek her hâlini istediğimi söylemiştim... Alayla sırıttım.

"Evlensek de biz... birlikte olmadık." Gözlerinde oluşan ifade tam olarak neydi? *Hayal kırıklığı...* Onunla böyle konuşmamı beklemiyordu. Bana karşı beslediği temiz hisleri, aramızda geçmeyen cinselliğin sitemiyle kirletmiştim. Suratında oluşan yorgun ifade beni susturdu. İstediğim kıvama geldiği için, bu esnada öldürücü darbeyi indirmem gerekiyordu. "O yüzden, şimdi bana karışmaya kalkma," dedim gözlerimi üzerine dikerek, kırgın ifadesini umursamadan.

Kaşları yukarı doğru kıvrıldığında canım acısa da devam etmem gerekiyordu. "Nasıl istiyorsan öyle anla, beni rahat bırak!" Göğsünden ittirdiğimde kaşlarını çatarak üzerimi inceledi. "Beni sevdiğini bile söyleyemeyen bir caniyle daha fazla uğraşmak istemiyorum!"

İçine nefes verildiğinde irileşen bir balon gibi büyüdüm, büyüdüm ve patladım... Göğüs kafesim hiddetle inip kalkıyor, boğazım yanıyordu. Az önce suratına çarptığım lafların ağırlığı altında ufacık kalana kadar eziliyordum. Karşımda büzüşen dudaklarını öpmek, söylediklerimi geri almak, defalarca özür dilemek istiyordum.

Birden, gözlerinin dolduğunu fark ettiğim an dünyam başıma yıkıldı sanki. O... Onun gözleri mi dolmuştu? Beni, sözlerimden incinecek kadar mı önemsiyordu... O, sandığımdan da fazlasıydı. Burun deliklerim yanmaya başladı, kendimi tutamadım. Aynı onunkiler gibi gözlerim doldu. Dudaklarını sıkarak ifadesini toparlamaya çalışıyordu. Tüm önyargılara rağmen ona geldiğim için göklere çıkan adamı yerin dibine sokmuştum...

Omuzları düştüğünde zayıflığımın işi batırmasını istemediğim için, "Sen bir canisin," dedim.

Suratı kızardı, göğüs kafesi daha önce görmediğim bir hızla inip kalktığında buz mavisini mahvetmiştim. Tanıdığım andaki o kaskatı adamı çözmüş, kendime alıştırmış, ardından da yakarak kül etmiştim.

Nasıl hissediyorsun, Mesih? Ben, biraz gerinde duran pisliğin yaptıkları yüzünden seni suçluyorken, tüm bedeli sana ödetiyorken, sen kendini savunamıyorken... Tam olarak nasıl hissediyorsun. Kalbine bir bıçak saplanmış gibi mi? Ben o şekilde hissediyorum...

O ifadesiz adamın yerini, küçüklük fotoğraflarında gördüğüm masum çocuk aldığında kendimden nefret ediyordum. Bunu ona birkaç saniye önce ben yapmıştım. Amacım o ve Lisa'yı korumak olsa da pisliğin tekiydim.

"Beni terk mi ediyorsun?" Çatallaşan sesi; tüm kemiklerime, kumaştan geçen sivri uçlu iğne misali batmıştı.

Kafamı zoraki bir hareketle sallayıp, "İşleri daha fazla zorlaştırma lütfen, git," dedim. Çöken omuzlarıyla bana son bir kez daha bakıp, omzuma çarparak yanımdan geçip gittiğinde koca mekânda küçücük kalmıştım. Sanki tüm yaşam sebebim gitmişti...

Her ne kadar ağır konuşarak onu parçalasam da içimden defalarca bana inanmamasını, buradan çekip çıkartmasını dilemiştim... Ama sözlerimin sandığımdan da kuvvetli bir tesiri olmuştu, Mesih karşımda daha da fazla yıkılmamak için bir an önce uzaklaşarak gitmişti...

Birbirine çarpan dişlerimi sertçe bastırarak gözlerimi yumdum, gözyaşlarım birbiri ardını takip ederek yanaklarımdan akmayı sürdürüyordu. Etrafımdaki kalabalık, anlamsız gelen nakaratların içerisinde dans ediyor, içki içiyor, eğleniyordu. Kalabalığın içerisinde kimsesiz, tek başıma kalmıştım. Dağılan güzel kokusunun yerini ağır basan alkol aldı. Her şeyini alıp yanımdan gitmişti... Göğsüm titreyerek yükselip alçalıyordu. Dudaklarımdan sızan tuzlu yaşlarla, biraz daha bu şekilde devam edersem bağırarak ağlamaya başlayacaktım.

"Ah, ne dokunaklı sahne..." Kulağıma ilişen dudaklarının hissiyle irkilerek geri çekildim. Öfkemi doğrudan hissettiğim kişiye yönelterek ateş parçasına dönüşen gözlerimi üzerine isabet ettirdim. Hevesle dudaklarını, dişleri gözükecek şekilde kıvırdıktan sonra altdudağını vahşi bir hareketle dişlerinin arasına aldı. "İşte bu... Gerçek Elis, hoş geldin..." Suratımı iğrenircesine buruşturarak ona baktığımda gördüklerinden zevk alıyordu. "Bu gece çok eğleneceğiz, desene." Kendimi tutamadan o iğrenç ifadesine tükürdüm. Elinin tersiyle suratını sıvazladığında ona karşı tepki vermem hoşuna gidiyordu. Diğer eliyle çenemi kavrayarak dudaklarını bana doğru öpücük atar gibi uzattı. "Bu hâllerin beni deli ediyor."

Suratımı buruşturarak tiksinircesine, "Seni gördükçe kusmak istiyorum, iğrençsin," dedim. Çenemi çevirip parmaklarının arasından kurtardım.

Tek kaşını mânidar bir havayla yukarı doğru kıvırdı.

"Lisa rolünü bırakman çok hoş; bu şekilde, sana istediğim her şeyi yapacağım."

Ona karşı bir kere baş kaldırdığım için belki de artık rol yapmak bile beni kurtarmayacaktı. Az önceki duygu yoğunluğunu bir türlü üzerimden atamadığım için onu ciddiye alamıyordum. Zihnimde sadece Mesih'in dolan gözleri vardı. Yüreğim onun ateşiyle yanıyordu...

Bir adım geri çekildim.

"Nereye?" dedi kuşkuyla.

Dudaklarımı iğrenircesine buruşturarak, "İşemeye," diye tısladım dişlerimin arasından. Kahkaha atınca, ona öldürecek gibi bakmaya devam ederek hızla tuvalete doğru ilerledim.

Dans eden bedenleri ittirirken, hissettiğim öfke ve kederle gereğinden de sert davranıyordum. Müziğin eşliğinde, kalabalığı yararak tuvaletin kapısını ittirip içeri girdim. İçerideki kadınlara aldırmadan, boş bir lavabonun önüne geçip, ellerimi fayansa koyarak sertçe soluklandım. Ne yaparsam yapayım, ne kadar beklersem bekleyeyim, kalbimin ortasındaki sızı asla dinmiyordu. Altdudağımı dişleyerek kafamı eğip omuzlarımdan destek aldım. Tam anlamıyla bitmiş bir hâldeydim, acı çekiyordum. Kafamı hızla kaldırdığımda saçlarım geriye doğru uçuşarak omuzlarımın ardına doğru düşmüştü. Ilık yaşlar, yanan tenimden aşağı kayıyordu. Aynadaki kırık, kimsesiz kıza baktım. Kendimi tutamadan hıçkırdım, daha fazla dayanamadan acı çeker bir iniltiyle ağlamaya başladığımda, gırtlağımdan boğuluyormuşum gibi çıkan seslerin arasından güçlükle hıçkırıyor, titrek omuzlarımı durdurmak için fayansı parmaklarımın içerisinde ovuşturarak dik durmaya çalışıyordum.

O gitmişti... Biz bitmiştik...

Aralanan dudaklarımın arasından içli bir can çekişle aldığım soluklar yüreğimi sıkıştırıyor, daha da soluksuz kalmama sebep oluyordu. Bir günde hayatım değişmişti. Önce parçalara ayrılmış, ardından bütünleşerek göklere çıkıp ferahlamış, devamında iyi bir darbe yemiş, en sonunda da yanarak kül olmuştum...

Ellerimi omuzlarıma sarıp, öne doğru bükülerek kendimi telkin etmeye çalıştım. Bir türlü tamamlanamıyordum, Mesih giderken diğer yarımı değil, ruhumu tamamen götürmüştü sanki. Onsuz ben bir hiçtim... Öylesine kimsesiz ve sefil kalmıştım ki... Duvarlar üzerime doğru geliyor, aldığım soluklar yetmiyordu. Tıkanan burnumu çekerek dudaklarımdan dökülen acı dolu inlemeleri durdurmaya çalıştım. Gözlerimi araladığımda etrafıma doluşan, endişeyle beni inceleyen kızları fark ettim. Ne zamandır beni sarsmaya çalışıyorlardı bilemiyordum. Bakışlarındaki ifadeden her birinin beni tanıdığını biliyordum. Kehanet'tekiler Mesih'in yanında olduğum için başından beri beni tanırdı. Genel olarak nefret edildiğimi düşünsem de endişeyle bakan gözlerden, bu duyguyu her birinin taşımadığını idrak edebiliyordum.

"İyi misin canım?" Bedenimi sarsan acının en koyu tonunu hissedebilen, suratıma şefkatle bakan siyah saçlı, olgun yüz hatlarına sahip olan kızın kollarından tutup, daha fazla dayanamadan üzerine atıldım. Dizlerim, bedenimi ayakta tutamadığı için benimle birlikte aşağı doğru kayarak dizlerinin üzerine oturdu. Omuzlarım titriyor, gözyaşlarım şiddetlenerek artıyordu. Omzumu sıvazlayıp, "Geçecek," diye mırıldandı.

Geçmiyordu, *geçemezdi*... Tüm olanları unutma düşüncesi bile tüylerimi ürpertiyordu. Acılarımı dindirip, buz mavimi geride bırakmaktansa acı içerisinde kıvranmaya devam etmeyi seçerdim. *Onun acısı bile güzeldir.*

"Onu çok seviyorum..." Hıçkırıklarımın arasından inleyerek burnumu çektim. Kimden bahsettiğimi çok iyi biliyorlardı. Sürekli dolan gözlerim, görüş açımı buğuladığı için

gözlerimi yumarak yaşların akmasına izin veriyordum. "Onu istiyorum..."

Sarsılarak, hiç tanımadığım kızların arasında ağlamayı sürdürdüğümde içlerinden biri endişeyle, "Çok kötü görünüyor, ambulansı arayacağım," dedi.

Kendimi geri çekerek avuçlarımla suratımdaki ıslaklığı sildim, kafamı onaylamaz anlamda sallayarak, "Hayır," dedim. Burnumu çekerek, "Ben iyiyim," diye devam ettim.

Bana üzgün bir ifadeyle bakan kıza doğru acı çekercesine bakmayı sürdürdüğümde içimden kendime küfür ediyordum. Duygularıma hakim olamayıp kelimenin tam anlamıyla çuvallamıştım. Benim artık güçlü olmam gerekiyordu. Herkesin yerine sorumluluk alacak kadar güçlü olmam gerekirken, tuvaletin bir köşesine yığılarak, hiç tanımadığım insanların önünde burnumu çekerek ağlıyordum.

Kuruluktan kabuk bağlayan dudaklarımı ıslattığımda, kızın arkasında kalan tuvalet kapısı sertçe açıldı. İrileşen gözlerle arasından çıkan bedene bakakaldığımda ağzım beş karış açık kalmıştı. Gözlerim, gerginleşen yayından çıkmayı bekleyen birer ok gibi belerdiğinde bedenim buz kesmiş, kalp atışlarım hızlanmıştı. Kızlar da kafasını çevirip ona doğru dönerek bakakaldı...

Mesih, bir eli kapı kolunda, diğeri de oluğuna dayanmış bir biçimde yukarıdan bize bakıyordu. Etrafı kızarmış gözleri beni sertçe buldu. Yanakları, içe doğru çekilmekten ortaları çukur şeklinde bükülmüştü. Geniş göğsü hiddetle yükselip indikten sonra, etrafımdaki kızlara bakarak kafasıyla kapıyı işaret etti.

Kızlar girdikleri transtan çıkarak hızla yanımdan kalkılar; Mesih, içeri doğru girip çıkmaları için onlara yol verdiğinde ben, karşısında yerde, dizlerimin üzerinde otururak ağlamaktan kızaran gözlerim ve şişen dudaklarımla onu izliyordum.

İçeriye doğru bir adım daha attıktan sonra kapıyı sertçe vurdu; lavabo, onun girmesiyle daha da küçülmüştü. Kaçacak

hiçbir yerim yoktu. Az önce ona bağıran, iğrenç cümleler kuran kızı yıkılmış bir hâlde görmesi son derece kötüydü. Beni bu hâlde gördükten sonra bırakması imkânsızdı. Kendimi toparladım, ona karşı son derece inandırıcı olmalıydım...

Ellerimle suratımı son bir kez daha sıvazlayıp, burnumu çekerek ayağa kalktım ve önüme düşen saçlarımı kulaklarımın ardına iliştirdim. Temkinli bir ifadeyle onu incelediğimde burnunun kenarları ve gözleri kızarmıştı. Gözleri daha da açılarak cam rengini almıştı. Dudakları biraz daha şişerek şakaklarıyla beraber kızarmıştı.

Anlaşılan, sözlerim ikimizi de mahvetmişti...

Soğuk parmaklarımı sıcak boynumda gezdirdikten sonra enseme doğru götürüp etrafa bakındım. Aklımı görüntüsünden uzaklaştırmam gerekiyordu, aksi takdirde hemen üzerine atlayıp, karışan dağınık saçlarına parmaklarımı daldırarak onu göğsüme doğru yaslayabilirdim.

"Bu şekilde olacağını düşünmemiştim," dedi yanık sesine eşlik eden buğulu gözleriyle. Söyleyecek bir sözüm olmadığı için, sessiz kalarak donuk bir ifade edindim suratıma. Kafasını iki yana sallayarak üzerime doğru gelince ona sırtımı döndüm. Kafamı yukarıda kalan cama doğru kaldırıp Yaradan'dan yardım dilendim. Daha fazla dayanacak gücüm kalmamıştı. Bu kadar güçsüz ve ona karşı böylesine muhtaçken geri itmek çok zordu.

"Kabullen artık, yaptıklarını unutamıyorum, seni olduğun gibi istemiyorum."

Kollarımı göğsümde bağladığımda sırtımda hissettiğim sıcaklıkla titredim. Kollarını belime bağlayıp suratını boyun girintime soktuğunda nefesim kesilmişti. İç çekerek dişlerimi birbirine bastırdım. Dudakları boynumu bulunca istemsizce gözlerim kısıldı. Sıkıca tuttuğu belimi karnına bastırdı. Aralık dudakları tenimde sürtünerek kulağımın altını bulduğunda iyice zayıf düşmüştüm. Kendimi toparlamam, onu uzak tutmam gerekiyordu.

Sertçe yutkunarak ellerimi ellerinin üzerine koyduğumda, "Demek kim olduğumu öğrendin," dedi. Buz kesen bir ifadeyle öylece kaldığımda kalbim tekliyor, boğazım kuruyordu.

"Evet, git lütfen." Belimdeki parmaklarını sıklaştırarak beni kendine doğru çevirdiğinde bakışlarım irileşti. Suratındaki garip ifadenin sebebini öngöremiyordum.

"Demek Mirel'i öğrendin," dedi kararlı bir sesle.

Sözlerinin anlamını idrak edebildiğimde irice açılan gözlerle öylece bakakalmıştım. Nefesimi kesmişti. Kararlı gözlerini, dik duran omuzlarını inceledim. O, her şeyi anlamıştı... *Ama nasıl!*

Başparmağıyla altdudağımı sıvazlayıp dudaklarını alnıma bastırdığında gözlerim kapandı. İkimizin arasında kalan ellerimi göğsüne doğru çıkartarak onu ittirmeye çalıştım. Belimdeki parmaklarını daha da sıklaştırarak buna engel oldu.

"Ne demek istediğini anlamıyorum." Dudakları aşağı doğru kayarak kapanan gözkapağımı bulunca iç çektim. O gerçekten de her şeyi anlamıştı.

"Kes artık."

Geri çekilerek çenemi kendine doğru tutmayı sürdürünce pes edip, "Nasıl öğrendin?" dedim temkinli bir ifadeyle. Belki de Şah benimle konuştuğunu söylemişti.

Parlak bakışları iki gözümün arasında gidip geldiğinde biçimli, güzel burnunu inceleyip, aralık duran kızarık dudaklarına inip geri gözlerine yükseldim.

"İlk başta, sözlerin..." dedi kısılan bakışlarıyla, beni kınarcasına bakıyordu. "beni derinden sarstı." Sesi öylesine kısık ve boğuk çıkmıştı ki ne kadar sarsıldığını tutkulu tonundan hissettiriyordu. "Kendimi toparlamam uzun sürmedi." Kafasını onaylamaz anlamda sallayarak, çenemdeki elini yanağıma çıkartıp başparmağıyla şakağımı okşadı. "Sen beni bırakamazsın," dedi ritmik hareketlerinin arasından.

"Nasıl bu kadar eminsin?" diye sordum üzerimde bıraktığı mayışma hissinin arasından sıyrılarak.

Diğer eliyle de yanağımı kavrayıp, suratını yaklaştırdığında kenarları kızarık olan duru gözlerinden fışkıran irislerine odaklandım.

"Çünkü beni seviyorsun," dedi emin bir sesle. "Ve ben sana..." Dişlerinin arasından kuvvetli bir soluk çekti. "kendimden daha fazla güveniyorum." Kafasını onaylamaz anlamda salladı. "Sen, aramızda geçen onca şeyin ardından bana öyle şeyler söylemezsin." Kafasını tekrar salladı. "Seni tanıyorum, İris." Kafamı onaylamaz anlamda salladığımda, "Beni çok seviyorsun," diyerek vurguladı. *"Herkesten çok..."*

O, uyguladığım onca yıkıcı darbeye rağmen mantığına ulaşabilmiş, gerçek beni hissetmişti. Hayretle onu incelerken içten içe hayranlık duyuyordum. Beni öylesine iyi tanıyor, bana öylesine çok güveniyordu ki tek kelime etmesem bile her şeyin sebebini sezebiliyordu.

Dudakları, tutkuyla dudaklarıma kapandığında nefesim kesildi. Anın güzelliğine kapılmadan kafamı çekerek bir adım geri gittim. Sorgularcasına bakınca, acı çekercesine ona bakıp kafamı salladım.

"Olmaz... Yapamayız." Omuzlarım güçsüz düşerek çöktü. Semum, Mesih'in her şeyi öğrendiğini bilmemeliydi. Lisa'yı ve Mesih'i korumam gerekiyordu, Mesih'in bir şekilde planıma ayak uydurması gerekiyordu. Sessiz kalarak tamamlamamı bekleyince dolan gözlerimle, "O çok tehlikeli," dedim. Kaşlarını çattı. "Onunla gitmek zorundayım." Sona doğru sesim titremişti.

Anlamsız bir ifadeyle suratıma baktı.

"Ne saçmalıyorsun?"

Burnumu çektim.

"Birinci şahı korumak için gideceğim..."

Zamanında bana bahsettiği birinci şahın kim olduğunu anladığımı görünce bakışları varla yok arasında irileşti. Belki de bu kadarını bildiğimi düşünmemişti. "Ben..." Çenemi dikleştirdim. "ikinci şah olarak kendimi feda edeceğim."

Kararan ifadesine son bir kez daha bakıp, vakit kaybetmeden hareketlenerek yanından geçtim. Daha ikinci adımı atamadan kolumdan sertçe tutarak beni yanımızda kalan tuvalet kapısına doğru itti, açık olan kapıyla beraber geriye doğru sendeledim. Beni, tuttuğu kolumdan yukarı doğru çekerek, tuvaletin içine girip sırtımı duvarla buluşturdu. Kafatasımda hissettiğim sert zeminle, bakışlarımı yukarı kaldırarak sertleşen maviliklerine daldım.

"Ajitasyon yapmayı kes! Sen aptal mısın?" Çenesini kaldırıp hırlayarak konuşmuştu. Ben ikisini korumak için kendimi feda ediyordum ve karşısında bu anlamsız tepkiyle karşılaşıyordum.

"Bırak beni!"

Çırpındığımda, göğsüyle bedenimi örterek sırtımı duvara bastırdı. Dişlerimin arasından sert bir soluk aldığımda kısılan bakışlarıyla, "Seni o piç kurusuna verir miyim sanıyorsun!" dedi. Suratıma doğru hırladığında yırtıcı bir kaplanı andırıyordu.

"Bunu istiyor muyum sanıyorsun..." Bağırarak kurduğum cümlem, fısıltıyla sona ermişti. Gözlerim doldu.

Kaşlarını çatarak ifademi inceledi.

"O orospu çocuğu seni korkuttu, değil mi?"

Altdudağımı dişleyerek, içime doğru sinip bakışlarımı etrafta gezdirdim.

"Ona karşı dikkatli olmak zorundayız."

"Elis." Adımla hitap ettiği için afallamıştım. "O piç kurusundan korkma." Altdudağını dişleyerek kafasını onaylamaz anlamda salladığında bakışları kısılmıştı. "Ve beni sakın hafife alma," dedi tehlikeli bir tınıyla. Ardından suratını buruşturarak, "Nasıl bu kadar saçma düşünebildin? İkiniz de bana aitsiniz, seni ona bırakacağımı nasıl düşünürsün!" diye devam etti.

Dudaklarım büzüştüğünde, kendimi daha fazla tutamadan dolan gözlerimle, "Çok korktum, anlasana! Seni kaybetmekten, Lisa'ya zarar vermesinden çok korktum..."

Dudaklarımı tekrar büzüştürerek sıktığımda, iç çekerek öfkesini dindirip kederle suratıma baktı.

"Sen harika bir detaysın, tatlım." Saçlarımı okşayarak, "Sakin ol, sakın korkma," dedi tüy kadar hafif bir sesle. "Bana bak," dediğinde az önce yumduğum gözlerimi açıp, o yoğun duyguları barındıran güzel gözlerine baktım. "Özür dilerim, İris, sinirlerime hakim olamadım ama yeltendiğin hareket beni çıldırttı." Başparmağı çenemi buldu, suratına doğru yükseltti. "Anlıyor musun beni, tatlı İris..." Kırgın ifademle onu onayladığımda, derin bir soluk daha çekerek daha da yumuşadı. "Belli ki öğrendiklerinden epey etkilendin ve üzerine o şerefsiz... Sana bir şey yaptı mı?" Aklına gelen ayrıntıyla, hiddetle bağırınca hızla kafamı salladım. Gözlerini sıkıca yumarak derin bir soluk daha aldı. Tekrar araladığında dişlerinin arasından tıslayarak, "İris'imi korkuttu," dedi. Kafasını salladığında suratında alaycı bir tebessüm oluştu. "O hâlde, benimle de tanış, İris." Öylece bakakaldığımda, "Benimle daha tanışmadın," diye devam etti. Kısılan gözlerine eklenen sözleriyle, beni âdeta büyülüyordu. Sertçe yutkundum. "Ben asla seni feda etmem." Saçlarımı okşadı. "Seni benden kopartmaya kimsenin gücü yetmez, beni anlıyor musun?" Öylesine emin ve net konuşuyor, karşısında mum gibi erimemi sağlıyordu. Sözleri beni az da olsa rahatlatmıştı. Haklıydı, Mirel'den fazlasıyla etkilenerek korkmuştum. Dediklerini yapmaktan başka bir çarem kalmamıştı ama Mesih... O öylesine bir kudretle beni sahipleniyordu ki karşısında kendimi bırakasım geliyordu. Kafasını sallayarak, "Sana bayılıyorum *kızım,*" deyip, yanağımdan öperek kokumu derince içine çekti. "Bayılıyorum."

Dudakları yanağıma tekrar konunca, kollarımı boynuna dolayarak sıkıca sarılıp adını fısıldadım.

"Mesih... Her şeyi biliyorum, her şeyi..." Sesim sona doğru kederli çıkmıştı. "Barda, sana söylediklerim yüzünden özür dilerim." Kafamı boyun girintisine sokarak o hoş

kokusunu içime doğru çektim. "Çok özür dilerim ama seni bir şekilde inandırmam gerekiyordu."

Geri çekilerek parmaklarıyla çehremi sıvazladı.

"Demek benim için kendini feda edecektin." Tereddüt etmeden kafamı sallamamdan etkilendi.

"Artık mutlu olmanı istiyorum."

Dudakları alayla kıvrıldığında saçlarımı okşuyordu.

"Benim aptal İris'im... Sen yokken nasıl mutlu olmamı bekleyebilirsin?" Karşısında dilim damağım kurumuştu, büyülenmişçesine ona bakmayı sürdürdüğümde, "Artık mutlu olmamı istiyorsan dibimden ayrılma," dedi kararlı bir ifadeyle. "Sadece sen varken mutlu olabilirim." Âdeta dilimi yutmuştum, bana değer verdiğini biliyordum fakat tüm bunları ondan duymak beni derinden sarsmıştı.

Mesih'in sırrını öğrendikten sonra, ya ben onu daha farklı görmeye başlamıştım ya da o buna izin vermişti. Bakışları, dokunuşları çok daha farklıydı. Gözlerinde asılı duran o sisli perdenin kalkmasına izin vermişti sanki.

"Demek anlamasam gidecektin."

Usulca ona bakmayı sürdürdüğümde dudaklarıma kapandı. Bu sefer geri itmedim, kollarımı sıkıştırarak onu kendime doğru çektiğimde bu zamana dek hiç olmadığı kadar aç bir tavırla dudaklarımı örselemeye başladı. Dudaklarımı öpmüyor, âdeta yiyordu. Öpücüklerinden bitap düştüğümde dudakları boynuma kaydı.

"Demek gidecektin."

"Mesih, tuvaletteyiz," dedim. Sözlerimi önemsemeden hareketlerine devam edince omzuna vurdum. "Mesih..."

Dudaklarını tenimden güçlükle ayırdıktan sonra gözlerime baktığında gördüğüm tutku âdeta buz kesmeme sebep olmuştu. O, beni istiyordu... Titrek bir soluk aldım. Burnumun ucunu öperek geri çekildi.

"Gel benimle."

Bluzumun yakasını düzeltip elimi tuttuktan sonra kapıyı açtı. Tuvalete giren kız Mesih'i görünce şaşkınlık dolu bir nida kopartarak birleşen ellerimize baktı. Mesih onu umursamadan ilerleyerek tuvaletten çıktığında hemen bir iki adım ardındaydım.

"Mirel ne olacak?" dedim panikle. Tüm bunları anlamaması imkânsızdı.

"Bana bırak," deyip hızını kesmeden çıkışa doğru yöneldiğinde kalbim göğüs kafesimi delip geçercesine atıyordu. Heyecandan boğazım kuruyordu, mekânda çalan "Prisoner" şarkısının yakıcı nakaratı eşliğinde, beni öptü. Sıkıca tuttuğu elimden çekiştirerek ikimizi de Vuslat'tan çıkarttı.

Arabaya bindikten sonra aceleci parmaklarıyla motoru çalıştırıp, sol elini dalgalı saçlarından geçirdi ve vakit kaybetmeden direksiyonu oynattı. İrice açılan gözlerimi üzerine sabitlemiştim. Hoyrat ve tutku kokan tavırlarıyla iyice bozarıyor, heyecandan ne yapacağımı şaşırıyordum.

"Lanet olsun." Çenemden kavrayıp dudaklarıma arzuyla tekrar yapıştı. Araba sağa doğru hızlı bir manevra yapınca, karşıdan gelen sert korna sesinin ardından dudaklarımdan ayrılıp direksiyon hâkimiyetini hızla geri kazandı. "Bana öyle bakma," dedi dişlerinin arasından. İstifimi bozmayınca kafasını çevirdi, irislerindeki yoğun ifadeyle heyecandan neredeyse korkup kaçacaktım. "Kendimi tutmamı istiyorsan..." diye ekledi tehlikeli tonuyla. Yutkunduğumda boğazım öylesine kurumuştu ki canım yanmıştı.

Araba aniden evinin önünde durdu. Vakit kaybetmeden kapısını açıp dışarı çıktı, ben daha kapının kolunu kavrayamadan yanıma gelip kapımı açmıştı. Kavradığı kolumdan destek alıp arabadan çıktığımda kapıyı sertçe kapattı. Adım atmama fırsat tanımadan, sırtımı kapıyla buluşturup bana sarıldı. Varlığı öylesine müthişti ki ölene kadar o anda kalabilirdim. Yanımızdaki sokak lambası cızırtılı bir şekilde açılınca bizim olduğumuz alan aydınlanmıştı. Sokak lambası

başının sağ üst tarafından sızıyor, sarı ışık dans ederek karanlığa karışıyor, ardında minik, beyaz sis dalgaları bırakıyordu.

Buz mavisi gözleri aç bir şekilde üzerimde gezindikten sonra, kafasını çevirerek ardında kalan ışığa bakıp tekrar bana döndü. Boynumdaki elini üzerime bastırarak göğüs oluğuma kadar sürdükten sonra boğuk sesiyle, "Seni ilk kez bu sokak lambası sayesinde gördüm," dedi. Elleri, ince belimin iki kenarını kavradı, gözlerini kısarak, "Öyle güzeldin ki..." dedi ve iç çekti. "Yüzünü net göremesem de duruşun bile güven vericiydi. Ben seni ilk görüşte hissettim." Sağ eli yüzüme doğru süzüldü. Biçimli parmaklarıyla yanaklarımı sıvazlamaya başladığında tam anlamıyla baştan çıkmış durumdaydım. Başparmağını altdudağıma getirip onu biraz çekiştirdi. "Daha sonrasında, bu lambanın yanmasına şükrettim, yoksa sokağıma gelen bu güzelliği kaçırabilirdim." Alnı, alnıma değene dek üzerime eğildi. "Sen, bana kendi ayaklarınla geldin." Kararlı ifadesine karışan hayran bakışları kulaklarımı uğuldatıyor, tüm bu olanların gerçekliğini sorgulamama sebep oluyordu. "Bizi sen buldun..."

Bir keresinde bana, beni uzun zamandır beklediğini söylemişti. O zamanlar söyledikleri aklımı bulandırsa da tam da şu an, ne demek istediğini iliklerime kadar anlayabiliyordum. *Mesih*... Güvenebileceği, onu olduğu gibi kabul edebilen, görebilen ve hissedebilen birini içten içe istiyordu. İnsanlara karşı öylesine mecali kalmamıştı ki bu arayışa girmeye yeltenmemişti bile. Belki de içten içe dilemekle yetinmişti.

"Seni sokağıma girdiğin gün *tanıdım*..." Şakağını öptü. "Mavi bavullu, ürkek kız..." Kollarımı kaldırıp boynuna dolayarak onu kendime bastırdım. "O gece yanına gelip korkularına bir son vermeyi istedim." Dudakları kulağıma ilişti. "Seni o gece almayı istedim."

Gözlerimi yumarak inledim.

"Neden, neden beni o gece gelip almadın." Resmen sızlanmıştım.

Kafasını yükseltip gözlerime baktı.

"İsteklerimi bastırmam gerekiyordu, bu yüzden seni uzun süre kabullenemedim."

Hislerini görmezden gelip yok saymıştı. İnsanlara güvenmiyordu, her ne kadar bana karşı yakınlık hissetse de tüm bunlar onun yaşamına aykırıydı. Beni hem istiyor, aynı zamanda da itiyordu.

Ahenkle savrulan rüzgâr tenimizin arasından süzülerek kayıp gidiyordu. İçinde bulunduğumuz atmosfer ve yakınlığımız sebebiyle üşümüyor, âdeta yanıyordum. Burnu burnuma değdi, göğüslerimin arasına yaydığı eli, sürtünerek kot pantolonumun üzerinde durduğunda aynı anda sert bir soluk verdik."Elis..." Bir kez daha kendi adımla seslendiğinde kalbim sıkıştı sanki. "Bu gece, benimle beraber, tekrar doğmaya... hazır mısın?" Kesik kesik, usulca mırıldandığı sözler ruhuma ilişti̇ğinde, tüm bedenim ateşler içerisine atılmışçasına yanıyordu.

Sertçe yutkunarak, irislerimde sabırsızca dolanan gözlerine bakıp, "*Hazırım*," dedim.

Yirminci Bölüm

"Kahramanı olduğun dünyanda
yan karakteri oynamayı bıraktığında
ne kadar güzel ve özel olduğunu göreceksin."
Şule Terzi

Bölüm Parçası: The Weekend, "The Hills"

Gece karasında mavi bir fener gibi parlayan bakışlarının arasında arzunun türlü parıltıları dolanıyor, tüm bedenimi ele geçiriyordu. Benden aldığı onayla ifadesi rahatlamamış, bilakis daha da kasılmıştı.

"Mesih..." Ensesini kendime doğru çekip dudaklarına doğru, "Senden en fazla bu kadar uzak kalmak istiyorum," dedim.

"Sana daha yakın olmak istiyorum." Dudaklarımı öperek ağır adımlarla ilerlemeye devam etti. "Seni istiyorum." Aynı tutkuyla verdiğim karşılıkların arasında kapıya kadar geldik. Dudaklarını çenemden ayırmadan, "Anahtarı çıkart," dedi. Ben tepki vermeyince, "Arka cebimde," diye fısıldayarak ekledi. Anahtarı çıkartarak kapıyı açtığımda burnunu, soktuğu boynumda kıpırdatıyor, derince kokumu soluyor, aklımı bulandırıyordu. Huylanarak, suratını kıstırmaya çalışıp kapıyı açmamla vakit kaybetmeden içeri girdi. "Çok güzel kokuyorsun." Öpücükleri, hareketleri, öylesine yoğun ve istekliydi ki kendimi, dünyanın sekizinci harikası gibi hissetmeme sebep oluyordu. "Sana bunu sonsuza kadar yapabilirim," dedi sırtımı duvarla buluşturarak.

Geri çekilince arzudan yanan gözlerinde kaybolmadan, "Ben de," dedim. Elimi saçlarının arasına daldırıp ağzımı, tıpkı onun yaptığı gibi boynuna kapatarak tenini dişledim. Ben de kendi yerimi belli etmek istiyordum. "Çok güzelsin," dedim çenesini öperken.

"Ben seninle ne yapacağım?" Resmen hırlamıştı.

"Aklımı başımdan alıyorsun." Yüzünün her karesini öpmeye başladığımda dudaklarından çıkan hoşnut mırıltılara kalbimi bırakabilirdim. O, her şeyiyle öylesine mükemmeldi ki... Geri çekilip suratına bakarak hiç düşünmeden, "Seni seviyorum," dedim.

Kaşları ortalarından büküldü. Ona, belki de ilk defa bu şekilde söylemiştim. Daha öncesinde aramızda geçen konuşmalara göre, birbirimize bunu söylememizi istemiyor gibiydi. Hep bir engel koymuştu, ben de tepkisinden çekinerek isteği doğrultusunda hareket etmiştim. Yoğun bakışlarındaki sıcaklık, tütsüden yayılan vanilya esintisi gibi ağırca ruhuma işliyor, bir yerden sonra kokusunun lekesini damağımda bırakıyordu.

"Beni çıldırtmak mı istiyorsun?" Öylesine kesik ve kısık söylemiş, ardından dudaklarını tekrar üzerime mıhlamıştı ki bir an sözlerini, bilinçlatlımın birer oyunu zannetmiştim.

Mesih, benimdi. O, bana aitti.

"Sadece bana aitsin. Duyuyor musun?"

Odaya girer girmez yatağa doğru düşmüş, sırtımı yatağın yumuşak dokusunda bulmuştum. Dirseklerimin üzerinde doğrulduğumda dizlerim paralel şekilde bükülmüştü. İrice açılan irislerim, bir fener ışığı misali üzerinde dolanıyordu. Vahşi bakışları eşliğinde üzerimi inceleyerek elini ensesine attı, tişörtünü çekip çıkarttığında saçları yukarı doğru dalgalanmıştı.

"Buraya gel." Kolumdan kavrayıp beni yukarı çektiğinde yanaklarım yanıyordu. "Bana bak," dedi. Gözkapaklarım titrek bir hareketle kapanıp geri açıldıktan sonra iç çekerek ona bakmayı sürdürdüm. "İris..." dedi şefkatle. Alnımdaki

saçı geriye doğru iterek gülümsedi. "Karım..." Bu kelime ikimizi de güldürmüştü. "Her şey ani gelişse de..." Avcunu göğsüne yasladı. "burada yeşeren duygular uzun zaman içerisinde oluştu." Gözlerim dolduğunda bana aşkla bakmaya devam ediyordu. "Sen benim mucizemsin, Elis... Her zaman seninle olmak istiyorum." Dudakları alnımı bulduğunda içimi tatlı bir huzur tabakası kaplamıştı. Biz sadece birbirimize aittik...

"Benim için öylesine eşsizsin ki...

Hasretle gözlerine bakıyor, içerisinde kendimi gördükçe eriyordum.

Ben ne kadar ona aitsem o da her şeyiyle bana aitti.

Baktığınız gözlerde, daha öncesinde böylesine sadık bir teslimiyet, temiz bir aşk görmüş müydünüz? Hayır, o genel olarak sanılandan, çıkar için olandan bahsetmiyordum, gerçek olandan bahsediyordum... Bu dünyada yaşayabileceğim, görebileceğim en uç noktaydı ve ben o şanslı kişiydim. Biz Mesih'le aynı yapboza uyan iki parçaydık. Kendimizden önce birbirimizi düşünüyor, birbirimiz için âdeta yanıp tutuşuyorduk. Sırrını öğrenmemle, gözlerimden indirdiğim perdenin ardından ona ulaşabilmiş, ruhunu tam anlamıyla dokunarak hissetmiştim.

Ben herkesin sandığı Kehanet'in başı Mesih'le değil; insanların sadece dışarıdan bakabildiği, içini göremediği, ışıklara karşı ilgisi olan, merhamet dolu kalbe sahip olan adamla... beni büyük bir coşkuyla seven o adamla birlikte olmuştum.

Bu gece, bedenlerimizden önce ruhlarımız doymuştu.

Kalplerimiz doymuştu...

"Normalde bunun yapılmasından nefret ederim." Saçlarımın her bir tutamını özenle, omuzlarımdan geriye ittirmeye devam etti. Saçıma dokunulmasından ilk defa hoşanıyordum. Parmaklarının ters yüzeyiyle suratımı sevmeye başladı.

"Gökyüzünü izle."

Huzurlu bir soluk alıp penceresinin izin verdiği kadarıyla gözüken manzarasına ortak oldum. Giderek dağılan karanlık yok oluyor, ortaya minik, yanık bir ışık çıkıyordu. Işık, yavaş yavaş yükseliyor, ışınlar dans ederek yayılıp odaya giriyordu. Beyaz tenlerimizin üzerini örtüyordu.

"Seni görene kadar..." Kafamı kaldırıp suratına baktığımda başını eğdi. "gördüğüm en güzel görüntüydü." Kafasıyla pencereyi işaret ederek konuştuğunda surat ifadesi ciddiydi. "Artık gördüğüm en güzel ışık, gözlerin, İris..."

Tenimi okşayan parmakları, sesindeki o dayanılmaz tını, bakışları... Her şeyini cömertçe önüme seriyor, beni âdeta mest ediyordu. Huzurlu soluklarım arasında, gözlerim daha fazla açık kalmaya dayanamadı. Ve kendimi uykunun huzurlu kollarına bıraktım...

Yirmi Birinci Bölüm

"Başkalarına olan her 'hayır'ın aslında
kendine dediğin bir 'evet'tir.
Peki ya sen,
kendine ne zaman evet demeye başlayacaksın?"
Şule Terzi

Bölüm Parçası: Ayzha Nyre, "No Guidance Slowed"

Aramızda geçen o inanılmaz saatlerin ardından daldığım en keyifli uykunun derinliklerindeydim. Parmaklarının tersi, sırtımın üzerinde gezinerek uyanmam için beni dürtüyordu. Gözlerimi açmadan dişlerim gözükecek şekilde sırıttığımda yatakta hâlâ yüzüstü yatıyordum. Yan taraftaki basınçtan anlaşıldığı üzre yanımda oturuyordu. Mavilikleriyle buluştuğumda tebessümüm daha da canlı bir hâl almıştı. Sırtüstü dönerek çarşafı çekiştirip üzerimi örttüm. Tek elinde tuttuğu çikolatalı pastayı görünce dudaklarımı yalayarak aç bir ifadeyle ona bakmayı sürdürdüm.

"O da nereden çıktı?"

Kendini bilmiş bir ifadeyle tebessüm ettikten sonra bakışları kısıldı.

"Enerji için iyi gelir diye düşündüm."

Dişlerim gözükecek derece sırıtıp, doğrularak sırtımı yatak başlığına dayadım.

"Enerji lazım diyorsun." Kafasını yana doğru yatırarak dudak büktü. "Peki, nereden buldun pastayı, sen normalde tatlı şeyler almazsın." Üzerindeki boxera bakarak bir fikir

yürütmüştüm. Dışarı çıkmış olamazdı. Kendisi için, dolapta çikolatalı pastayı da barındıracağını düşünmüyordum, bu yüzden sebebini merak ediyordum.

Boğazını temizleyerek önemsiz bir şeyden bahsediyomuş gibi bir havaya girdi.

"Geçen canın tatlı şeyler çekmişti, benim evimdeyken de çeker diye Kehanet'e döndükten sonra aldım işte," dedi omuz silkerek.

Resmen zevkten dört köşe olmuştum. O, her zaman nelere ilgili olduğumu inceler, ona göre hareket ederdi. Bugün de onlardan birini yapmıştı ve bu çok *tatlıydı*.

"Çok güzel düşünmüşsün," diyerek, pastanın kenarına yaslı duran çatalı alıp koca bir dilimi ağzıma attım. Gözlerimi yumarak verdiği hissi damağımda iyice hissettiğimde genzimden onaylar anlamda mırıltılar dökülmüştü. Gerçekten de söylediği gibi olmuş, pasta beni fazlasıyla hareketlendirmişti. Gözlerimi açıp birkaç parça daha yedikten sonra onunla göz göze geldiğimde, eğlenerek beni izlediğini gördüm.

Belki de kendimi kaybedip kaba bir şekilde, karşısında pastayı yemiştim. Ağzımdaki lokmayı dikkatle çiğneyip yuttuktan sonra çatalı aldığım yere koyarak ona baktım.

"Sen de yesene."

"Yiyeceğim," dedi kararlı ifadesiyle. Harekete geçmeyince anlamsız bir şekilde ona bakmayı sürdürdüğümde, pastayı komodinin üzerine koyarak üzerime geldi. "Benim tatlım burada." Bakışlarım tekrar akışkan bir hâl aldığında kelimenin tam anlamıyla erimiştim.

Boğazımı temizleyip kafamı geri çekerek, "Tatlını daha sonra yiyeceksin," dedim.

Soran bakışlarına aldırmadan, yerde duran tişörtüne uzanıp üzerime geçirdikten sonra, çarşafı geri iterek yanıma vurdum. Elimin olduğu yüzeye baktıktan sonra itiraz etmeden yanıma oturup, sırtını yatak başlığına dayadığında geniş pencere önümüzde kalmıştı. Perdeleri açık olduğu için dışarıyı,

uzakta kalan uzun ağaçları görebiliyorduk. Evinin karşısında apartman olmadığı için özgürce tüllerini açık bırakarak yaşayabilmesi büyük şanstı.

"O kadar çok şey var ki hangi birinden başlasam bilemiyorum," diye itiraf ettim.

Geçmişte onunla aramızda birçok olay yaşanmıştı. Kimi zaman öfkelenerek ona tepkiler göstermiştim, aynı tepkileri onun tarafından da almıştım. Bunlar belki de onu yeterince tanıyamadığım için veya onun da tanımama izin vermemesinden kaynaklı oluşan büyük çaplı iletişim sorunlarına dayanıyordu. Şimdi buradaydık, onun yatağında... Tanıştığımız andan itibaren tıpkı bir köpek ve kedi gibi birbirine girerken, zamanla birbirimize alışarak ilişkimizi şu ana kadar taşıyabilmiştik. Daha dün gece defalarca aşk yaşamıştık...

Bilmek istiyordum, bu zamana kadar neler hissettiğini. Ben ona nefret dolu cümleler kuruyorken o bana karşı neler hissediyordu. Sorgulayacak pek fazla şey olduğu için hiçbir hissiyatını atlamak istemememden dolayı en baştan almayı tercih ettim.

"İlk tanıştığımız anı anlattın. Kendini geri çekmek istediğini falan..." Kafamı ona doğru çevirdiğimde cama bakıyordu. "Peki ya daha sonrası? Bana anlatır mısın? Her şeyi bilmek istiyorum."

"Seninle İsimsiz'de karşılaşmıştık, hatırlıyor musun?" Kafasını bana doğru çevirmiş, tek kaşını havalandırarak masum bir ifadeyle sorgulamıştı. İtiraz etmeden söze girmesi, rahatlayarak oturduğum yere daha da fazla yayılmama yardım etti. Dediği günü her detayına kadar hatırlıyordum. O gün karanlıkta, köpek uğultularının eşliğinde kaçıyor, yolunu bir türlü bulamadan korkunun en koyu tonlarına doğru bulaşıyordum. Neyse ki karşıma o çıkmış, gitmem gereken yere kadar yardımcı olmuştu. "Gözlerinin birer fener ışığı gibi sokağı aydınlatması hoşuma gitmişti." Lisa'nın dedikleri aklımda belirince, dudaklarımı birbirine bastırarak tebessümümü

engelledim. Lisa'ya benzediğimi söylemişti. Bana yaklaşma sebebinin bu olabileceğini düşünerek birkaç gün öncesine kadar kahroluyordum. Aramızda geçenlerden sonra tam olarak bu yüzden olmadığını hissetsem de cevabı ondan duymak istiyordum. "Sana doğrudan bakınca daha da emin olmuştum, bende farklı hisler uyandırmaya başlamıştın. Seni ilk gördüğüm gün yapmam gerekeni yaparak sana yardım ettim." Beni Vuslat'a götürmüştü.

"Beni Lisa'ya benzettiğin için mi yardım etmek istedin?" Donuk bir sesle konuşmuştum.

Kaşlarını çattıktan sonra kafasını salladı.

"Hayır."

Rahat bir soluk aldım.

"Ona benzemiyor muyum?"

"İlk başta benzediğini düşünüyordum fakat sonradan alakanızın olmadığını gördüm."

"Yani bana başından beri yardım etmenin sebebi Lisa'ya benzemem değildi."

Bana doğru bakarak kafasını yana yatırıp kaşlarını daha fazla çattı.

"Anlamıyorsun galiba, ben kim olsa yardım ederdim."

"Ama benim dışımda herhangi birine yardım ettiğini daha önce hiç görmedim."

Dudaklarında acı bir tebessüm oluştu. Önüne dönerek kafasını yatak başlığına dayadığında gözleri camdaydı.

"Senden başka kimse yardım istemedi ki." O an bir şey olmuştu. Tuhaf bir şey... Ya dünya donmuştu ya da hislerim. Huzursuzca kıpırdandığımda ağzımın tadı kaçmıştı. İnsanlar, söylenenlere sorgulamadan inanmış, onu izin verdiği kadar görmüşlerdi. *Bir canavar olarak.* "Yıllar sonra o gün, kendimi ilk defa insan gibi hissettim." Kesinlikle az önce mideme sert bir tekme yemiştim. Dişlerimi birbirine bastırarak boğuk çıkan soluklarımı dindirdiğimde, devamını dinleyecek olmak bile beni tedirgin ediyorken o, bu hikâyeyi yaşamıştı. "Böyle olmasını ben seçtim, o zamanlar başka bir yol yoktu."

"Peki, en kötüsü neydi, yani kendin hakkında söylenen şeylerden en çok hangisi seni rahatsız etmişti?" diye sordum parmaklarımla oynayarak.

"Bilmek istediğine emin misin?" dedi alayla. O gerçekten de bana teslim olmuştu. Sorularımdan kaçmadan dürüstlükle yaklaşıyordu. Belli ki açtığım bu defteri bir an önce kapatabilmek için bana istediğim her şeyi verecekti. Kafamı salladığımda suratında alaycı bir tebessüm oldu. "Bir kız, Vuslat'taki görevli odalarından birinde, arkadaşlarıyla benim hakkımda konuşuyordu. Ondan duyduklarım canımı sıkmıştı, biraz."

O kızı bulup, parçalara ayırarak uçurumdan aşağı yuvarlamak istiyordum. Benim de canımın sıkılmasına sebep olmuştu. Aslında kızdan çok, Mesih'in canının özellikle bir kıza sıkılması sinirlerimi bozmuştu. O genelde insanları takmazdı, bu nasıl bir kızdı da Mesih'in hafızasında yer edinmişti. Kollarımı göğsümün altında bağlayarak çenemi dikleştirdim.

"Ne dedi?"

"Arkadaşları ona, bana karşı neler hissettiğini soruyorlardı." Kıskançlık dürtülerini görmezden gelerek devam etmesini bekledim. "Kız da sinirlendi." Kafasını tekrar bana doğru çevirdi. *"Ne hissedeceğim? Tabii ki de büyük bir öfke. Nefret!"* İçim sıkılmıştı. Kendisi hakkında böyle konuşulduğuna şahit olması çok can sıkıcıydı. Konuşurken kızın tonlamasını taklit etmişti. "Daha sonrasında arkadaşları üzerine gelmeye devam edince, *umrumda değil, onu erkek olarak bile görmüyorum,* dedi."

Ağzım beş karış açık kaldığında sırıttı. Utançtan şakaklarım ısınmış, ellerim terlemişti. Tüm bunları ben söylemiştim... Avcumla açık kalan ağzımı kapatıp önüme döndüğümde kafam aşağıya doğru eğik kalmıştı. Demek o gün, duydukları fena hâlde canını sıkmıştı.

Ah, aptal Elis!

Sıkmaması anormaldi, sıkardı tabii. Fakat o öylesine sert ve duygusuz duruyordu ki karşısında, insan istediği kadar hırçınlaşarak kötü konuşabiliyordu. Yani, özellikle de ben. O zamanlar onun gerçekten de kalbinin donmuş olduğunu düşünüyordum.

"Aslında, kızlara öyle söylerken içim çok başka konuşuyordu..." Usulca mırıldandıktan sonra ürkek bakışlarım suratını buldu. O gün dilim yaralarken, içimden neler geçirdiğimi çok iyi hatırlıyordum. Bu yüzden itiraf etmek istemiştim.

Ben, onu duygusuz bir buz parçası olarak görüp, dilimi hoyratça kullanarak onu yaralarken o da karşılığında bana karşı sert tepkiler veriyordu demek ki. Bu tarz anları onunla daha öncesinde birçok kez yaşamıştık. O, ilk gördüğü andan itibaren kendini bana yakın hissediyorken ben ona tek bir kapı bile açmamıştım, ona canavar gibi davranmıştım. Şu an, onun açısından bakarken canım sıkılıyordu. Olaylar gerçekten de hiç gözüktüğü gibi değildi.

"Peki, en unutamadığın an?"

"Barda, Mirel piçiyle dans ettiğin an," diye tısladı. Hafızamı kısa süreliğine yokladığımda Kehanet'e geldiğim ilk zamanlara gitmiştim. Semum'la aramın en iyi olduğu zamanlardı. Mesih onu ne zaman yanımda görse sürekli defolmasını sağlayarak beni zorla ondan ayırıyordu. O zamanlar, onun bir zorba olduğunu düşünüyordum. "Hayatımı aldığı yetmiyormuş gibi..."

Midem kasıldı. O zamanlar, demek ki beni de alabileceğinden endişeleniyordu... Daha da hırçın ve hoyrat davranıyordu. Ben, Mesih'e onu istemediğimin yalanlarını uydururken, sürekli onu Semum'la kıyaslayıp işin sonunda da Semum'u seçerken Mesih içten içe çıldırıyordu.

"Onun gibi bir tehlikenin yanımda durabilmesine nasıl izin verdin?" Çoğu zaman buna müdahale etse de Semum'la bir arada olduğum öylesine çok anım vardı ki o zaman dilimlerinden biri içerisinde hafızasını kazandığını düşünemiyordum bile. Peki, Mesih neden bunu hesaba katmamıştı?

"İzin verdin? Her seferinde açıkça müdahale etmemişim gibi konuşuyorsun?" Evet, her seferinde yoluna taş koysam da bugün öğrendiklerim korkunçtu. Yine de aklım almıyordu. "Ben aynı zamanda kendi içimde seninle ilgili mücadele etmeye çalışıyordum. Hem de kardeşimi korumak için çıktığım bu yolun sonu için çabalıyordum. Yapacağım en ufak bir yanlış tüm emeklerimi çöpe atabilirdi." Kendi içerisinde neler yaşadığını deli gibi merak ediyordum. "Onat, bu yüzden hep Semum'un yanındaydı. Herhangi bir tehlike anında bizi uyarabilecekti."

"Bu yüzden o gün bizimle kalmaya geldi?"

Dişlerini birbirine bastırdı.

"Bana o günü hatırlatma. Bir gece seninle aynı evde kaldığı gerçeğine katlanamıyorum." Soran bakışlarım üzerinde gezinirken, *"Ufak çaplı bir operasyon geçirirken kendimde değildim. Alaz evi hazırlattıktan sonra, o anki panikle Onat'a ilk geceden haber vermeyi unutmuş." Mesih'in evinde Semum'la kaldığımız ilk geceden bahsediyordu.*

"Peki, bana daha öncesinde anlatmayı düşündün mü hiç?"

"Sana, o gün arabada anlatmak istedim." Sesi boğukça dökülmüştü dudaklarından. Ona Semum yüzünden vurmuştum... Her seferinde ani tepkiler vererek karşısında Semum'u savunuyorken bana nasıl anlatabilirdi ki? "Anlatsam da anlamazdın."

Gözlerimi yumup kalbimdeki ağırlığın geçmesini bekledim. Alaz'la Mesih aylarca neler çekmişti kimbilir? Hem bir şey anlatamıyorlar hem de tehlikeyi uzaklaştıramıyorlardı. Özellikle Alaz'ı düşünemiyordum bile. O Selenay'ın ilk günden beri peşinden koşuyorken Selenay, Mirel ve arkadaşlarının yediği haltlar yüzünden Alaz'dan kaçarak şeytana sığınıyordu. Alaz onu uzaklaştırmak için elinden geleni yaptıkça da kötü adam oluyordu. Neyse ki sonunda o da Selenay'a ulaşabilmişti...

"Genelde her şey kontrolüm altında oluyordu, bu konuyu şansa bırakamazdım."

"Nasıl yani?"

Sıkıntıyla kıpırdandı.

"Genelde Semum'un yanına gideceğin zamanlarda habe- rim oluyordu."

Evet, Onat'ın yanı sıra başka izleyen gözler de vardı demek ki. Semum'un evinde olan son buluşmamız gözümün önüne gelince irkilerek kollarımı daha sıkı sardım birbirine. Belli ki o gün anormal saatlerde evden çıktığım için izimi sürememişti. Dişlerimi birbirine bastırarak o anları kafamdan silmeye çalıştım. Gözlerimi farklı bir yere sabitlediğimde bahsettiği o güne, barda Semum'la dans ettiğimiz ana gitmiştim.

Semum dans ederken birden, "Mesih," dedi ve ben de onunla birlikte Mesih'in çatık ifadesine döndüm. Başıyla gitmesini işaret ettiğinde Semum, yumruklarını sıkarak kalabalığın arasına karıştı.

Mesih, elini elime kapatmışken bakışlarımı daha fazla üzerine sabitleyemiyordum. Avcumun içindeki sıcacık eli içimi gıdıklıyor; hiç düşünmemem gereken düşüncelere itiyordu aklımı. Elimi çekerek göğsüne bastırdım. Dudaklarımı aralayıp sesli bir nefes verdim. Suratına değil, boynuna bakıyordum. Elini elimden çekip, belimi sıkıca kavrayarak bedenlerimiz arasında temas sağlayınca titredim. O an göğsüm, normal hâline göre açık ara bir farkla inip kalkmaya başlamış, onunki ile birlikte sürekli bir savaş vermeye başlamıştı. Geniş göğsü bir mermer gibi sertti, belirli bir aralıkla inip kalkmadığı hâlde yine de hareket eden yüreğimi eziyordu. Titreşen gözlerim, acemi bir edayla suratında gezindiğinde, ellerimi göğsüne kondurarak onu ittirmeye çalıştım. Daha sıkı sardı.

"Dans etmek istemiyorum."

İlk başta zorlukla konuşsam da sonrasında cümlemi bitirecek gücü kendimde bulabilmiştim. Maviliklerinde birkaç alay kırıntısını sezdiğimde ne yapacağımı şaşırmış bir hâlde kalmıştım. Hiçbir şey söylemeden gözlerini kapatıp derin bir

nefes aldı, araladığında beni daha koyu mavilikler karşılamıştı. Altdudağımı dişleyerek ürkütücü ifadesine baktığımda, sağa sola milimlik iniş ve çıkışlar yaparak dansı başlatmaya çalıştı.

"Karşılığını alacaksın."

"Neyin karşılığını alacağım."

Kirpiklerinin arasından bana sert ve erkeksi bir bakış atarak keskin bir tonda cevapladı.

"Yaptıklarının."

Kollarımın boynuna dolanmasını, bilincimin yerine gelmesiyle fark ettim, ellerimi anında aşağılara doğru kaydırarak göğsünde kalacak şekilde ayarladım.

"Hmm. Ne yapmışım?" Gözlerini kısarak belimi daha fazla sıkınca, diklendiğimi belli etmek istercesine ben de kıstım.

"İris," dedi uyaran bir tonda.

"Hem de çok fena alacaksın."

Savurduğu tehdidi hatırlayınca dudak kenarlarım kıvrıldı. O zamanlar sözlerini anlamasam da artık dönüp baktığımda çok daha iyi görebiliyordum. Bana savurduğu tehditlerin asılsız olduğunu düşünüyor; onu sürekli, durup dururken canımı sıkmasıyla suçluyordum içten içe. Ama durum öyle değildi. Onu geri ittiğim için bana tepki gösteriyordu. Tüm kızgınlığı ve agresifliği bunaydı.

O zamanlar biri bunu söylese asla inanmazdım. Mesih'in benim için çıldırdığı düşüncesi şimdi bile ütopik kaçabilirdi. Fakat durum, aslında buydu. Dün gece, her birini defalarca bana ispatlamıştı, fazlasıyla *tatmin* olmuştum.

Mesih'in sırrını ilk öğrendiğimde her ne kadar tokat yemiş gibi olsam da aslında gerçeğe dair, geçmişte birçok izin olduğunu görebiliyordum. Bunu birkaç kez Mesih bile suratıma çarpmıştı fakat ben ısrarla anlamamıştım. İshak'ı ilk tanıdığım zamanlarda bana, Mesih'in onu peşime taktığı yalanını uydurmuştu, ben de buna inanarak, Mesih'e sert çıkıp tepki göstermiştim. O gün söyledikleri kulaklarımda çınlandı da kendimi tokatlamak istiyordum.

"İnsanlar! Hep aptal insanlar değil mi, Elis? Ne duyduysan o doğru." O günkü yakarışı bir kez daha kulaklarımda yankılandı. Ne kadar da doğru söylüyordu. Aslında bana inan, bana sor, beni benden öğren, diye kimbilir bana kaç kez yakarmıştın Mesih?

Ben seni inatla duymuyorken sen buna kaç kez yeltenmiştin?

Kafamı omzuna yasladıktan sonra dışarıyı izlemeye devam ederek, zihnimdeki yolculuğa ara vermeden o günlerin biraz daha ilerisine, Melikşah'ın geldiği zamanlara gittim. Onunla ilk karşılaştığım gün, Mesih'e söylediklerini hatırladığımda kendime vurmak istiyordum. Herkes bu kadar açık ve net konuşabiliyorken ben nasıl olmuştu da şüphe duymamıştım?

"Melikşah'ın Kehanet'e geldiği günü hatırlıyor musun? Hani benimle buluşmak istiyordu?"

"Melikşah'la dört sene sonrasında ilk defa yüz yüze gelmiştik, unutur muyum hiç?" Sesinde tam olarak hangi duyguyu barındırdığını hissedemesem de rahatsız edici bir tonu vardı. Evet, o zamanlar bunu başkalarından da duymuştum. Hatta son derece tuhaf gelmişti iki kardeşin dört yıl boyunca görüşmemesi. Artık sebebini anlayabiliyordum.

O gün Şah, Mesih'e, *"Bir dahaki gelişimde, bu saçmalığa bir son vermezsen seni öldürmem gerekse bile... bunu yaparım. Kardeşim,"* demişti. Şah Kehanet'te olanları öğrendikten sonra belki de birçok kez Mesih'i durdurmaya çalışmıştı.

"O günkü tavrın hoşuma gitmişti." Omzunda tuttuğum kafamı kaldırarak suratına baktım. Dudağının kenarı varla yok arası yukarı doğru kıvrılmıştı. "Benden haz etmesen bile dediğimi yapıp Melikşah'a, seninle konuşmak istemiyorum, demiştin, hatırlıyor musun?" O sıra bilgi açlığı çekiyordum ve buna rağmen Mesih'in dediğini uygulamak gelmişti içimden. Beni durdurmak için verdiği çaba, gözlerindeki anlam ve ilk defa dudaklarıma değen dudakları... Her biri uğraşarak Melikşah'la görüşmemem için birer savaş vermişti.

O gün Melikşah gittikten sonra Mesih, bana açıklama beklememi söylemişti. Ona karşı kurduğum cümle aklıma gelince kafamı omzundan çekerek kıkırdadım.

"Hangisinin? Bok ettiğin ilk öpücüğümün mü?" Kaşları şaşkınlıkla havaya kalktığında kırdığım potla, kendime ağır bir küfür daha savurdum ve maskemi bozmadan devam ettim. "Gerçekten de..." Elimin içiyle dudaklarımı leke varmışçasına sildim. "berbattı."

Şu an yan yana oturduğumuz düşünülürse o zamanki kavgalarımız, birbirimizi yıpratırcasına hoyrat davranmamız çok komik geliyordu.

"Bana o gün, defolup gitmemi söylemiştin," dedim sesime yalancı bir sinir kondurup yan bir şekilde bakarak. Dudakları olduğundan daha ince bir yapı alana kadar gülümseyerek, *"Biliyor musun Mesih? Piçin tekisin,"* dedi. Sesini incelterek o günkü taklidimi yapmıştı. Coşkuyla kahkaha atıp omzuna hafif bir yumruk attığımda gülmekten gözlerim dolmuştu. Koltukaltlarımdan kavrayıp bedenimi kendine doğru hızla çektiğinde, çığlığım dudaklarımın arasında kaybolup gitti. Heyecandan titreyen ellerim omuz başlarına tutundu. Benden tamamen ayrılıp tekrar yaklaşarak bir öpücük daha kondurdu ve çattığı kaşlarıyla, "Nasıldı? dedi.

Tebessüm etmemek için dudaklarımı birbirine bastırdıktan sonra avcumun içiyle ağzımı silip suratımı buruşturdum.

"Berbattı."

Ardından dudaklarımı birbirine bastırıp kahkaha atmamak için kendimi zor tuttum, manidar cevabımı anladıktan sonra kaşlarını çatarak beni sertçe kucağına çekti.

"Berbattı demek, ha!"

Kahkahalarımı serbest bırakıp, ellerimle onu ittirmeye çalışarak kendimi kaçırdım. Gitmeme izin vermeden bedenimi kucağına çekti.

"En az o günkü kadar inanılmazdı." Dudak büktü. "Ayaklarımı yerden kesmiştin," dedim, ona baştan çıkarıcı bir bakış atarak.

"Hmm, nasıl?"

İçimde filizlenen duyguları dizginleyerek yanından kalktım. "Her neyse, konuşmamız daha bitmedi," dedim. "Şu meselenin bugün tamamen kapanmasını istiyorum," diye devam ettim. Tadının biraz kaçtığını söyleyebilirdim. Ona, hoşlanmadığını bildiğim bir şeyi yapıyor olmak her ne kadar hoşuma gitmese de buna mecburdum. Neyse ki şimdiye kadar zorluk çıkartmadan sorularımı cevaplamıştı. Bu zamana kadar sessiz kalmasının ödülü gibiydi. Bunu ben de hak etmiştim. "O zamanki hırçınlığının sebebini artık daha iyi anlıyorum." Suratımda mahcup bir ifade oluştu. "Seni anlamak için bile çabalamamışım, sürekli geri itmişim."

Bakışlarına ufak bir sis perdesi indiğinde o da benimle birlikte geçmişe gitmişti. Belki de ona haksızlık yaptığım zamanlardan birinin içindeydi. O kadar çok vardı ki kaçmadan her biriyle teker teker yüzleşecektim. Önyargıların gözlerimi ne derece kör ettiğine tanık olacak, onun zamanında yaptığı itirazların her birini detaylıca hatırlayacaktım.

Yatakta dizlerimin üzerine oturduğumda ellerimi yumruk şeklinde yatağa bastırıyordum. O ise başlığa sırtını yaslamış, küskün bir çocuk gibi önüne bakıyordu.

"Bir keresinde..." Boğazım düğümlendi. "bana, bakmakla görmek arasındaki farktan bahsetmiştin."

"Seni uçurumdan attığım gün," dediğinde dişlerimi birbirine bastırdım. O gün resmen yakararak, *bak bana,* demişti.

"Anlamak için bakmak yetmez, görmek gerek. Sen bana sadece bakıyorsun, Elis. Görmüyorsun..." Donuk bir sesle onun cümlesini kurduğumda dudağının kenarı alayla yukarı doğru kıvrıldı. Acı içerisinde bir soluk aldığımda burnum yanmıştı. "Hiçbir şeyi sana sormadığım için, özür dilerim." Çıplak omuzlarına sarılma arzumu bastırdım. Her anla yüzleşmeden pes edemezdim.

Elini yumruğumun üzerine koyarak parmaklarımı kavradı. Bakışlarını beyaz çarşaftan suratıma kaldırdığında ifadesi derin bir hâl almıştı.

"Suçlu gibi konuşmayı kes."

"Ama öyley..."

Sırtını yatak başlığından çekip, bana doğru yaklaşıp diğer elini yanağıma yerleştirdi. Suratlarımızın arasında bir karış mesafe kaldığında oldukça kararlı duruyordu.

"Ben de ak kaşık sayılmam," dedi. "Sana kaba davrandığım çok zaman oldu." Dudaklarını iğrenircesine büzüştürdü. "Pislik gibi konuştuğum zamanlar var."

Boşta kalan elimi kaldırıp onun yaptığı gibi yanağını kavradım.

"Benim davranışlarım yüzünden böyle yaptın."

Kafasını salladı.

"Yine de açıklaması bu olamaz. Kendini geçmişle ilgili suçlama." Derin bir iç çektiğinde bakışları hayranlıkla parladı. "Sana *bayılıyorum*. Hayatımda nasıl bir mucize yarattığını göremiyor musun? Sen beni bir canavar sanırken istedin, Elis. Ne olursa olsun, tamam dedin. Sonuna kadar bana geldin. Beni seçtin." Suratında yorgun bir tebessüm oluştu. "O gün beni âdeta bir deliye çevirdin. Bu kadar gözü kara olduğunu bilmiyordum.

O gün ona gidip tüm bunları söylediğimde ifadesinin aldığı o yırtıcı hâl ve ardından oluşan gurur... Hisleri çarpıcı bir yoğunlukla bana da bulaşmıştı.

"Gözüm kara değil, Mesih." Başımı onaylamaz anlamda salladım. "Gözlerim sadece sende olduğu için öyle bakıyorlar." Bakışları arzuyla karardığında tenim ısındı, *şimdiden mi?* Dudaklarımı birbirine bastırarak gülümsememi engellediğimde boğazını temizledi.

"Açıkçası, senin tanımadan beni seçmen, benim için gerçekten de kıymetliydi. Özellikle, insanlara bu denli güvenmiyorken." Bakışlarını kaçırdı. "Yanlış anlama, sınava tabi tutmak gibi değildi tabii."

Yanaklarındaki ellerimden birini boynuna, diğerini saç diplerinin arasına kaydırdım.

"Seni sonuna kadar anlayışla karşılıyorum, bu senin hakkındı." Bakışları babacan bir ifadeye büründü. "Bu yüzden bana başkalarına güvenmemeyi öğrettin, bana öyle güzel şeyler kattın ki sana her biri için müteşekkirim," dedim. Bana hızlandırılmış bir hayat kursu olmuştu. Onun sayesinde başıma gelen birkaç beladan, sırf birkaç cümlesiyle sıyrılmışlığım bile vardı.

"Bana bak." Bakışlarımı ne zamandır çarşafta tuttuğumdan habersiz, dalgın bir ifadeyle ona baktım. "Sana insanlarla ilgili neler dediğimi hatırlıyor musun?"

Gözlerim kısıldığında kulaklarımda geçmişe dair olan sesi yankılanmıştı: *"İnsanoğlu nankördür, kimse için kendini tehlikeye atma çünkü kimse senin için kendini tehlikeye atmayacak."* Bu düşünceyi tabii ki Kehanet'le ilgili yapmış fedakârlıktan sonra edinmişti. O kendini feda ediyorken karşılığında, senelerce kötü tepkilerle karşılaşmıştı. Üstelik sadece dedikodular yüzünden... Bu yüzden, tüm herkese karşı sağlam bir gard alarak kendini gizlemeyi tercih etmişti.

"Evet, hatırlıyordum."

"Bana söz verebilir misin? Dediklerimi uygulayacağına dair?" Kafamı bir an düşünmeden sallayacakken durdum. Bunu daha birkaç gün önce, Mesih ve Lisa için yapmak üzereydim. Gerekirse tekrar yapmaktan da çekinmezdim. Bu yüzden Mesih'e söz veremezdim. Suratındaki sinirli ifadeden, içinden küfür ettiğini sezebiliyordum. "Hayır, Elis! Neler düşündüğünü biliyorum."

"Umrumda değil!" Tekrar yanaklarını kavrayıp sinirli ifademle, "Söz konusu senken asla kenarda beklemem! Seni asla bırakmam!"

Çenesini sahiplenircesine sıktığımda, aramızdaki bu gerginliği bir kenara iterek üzerinde dans etme arzusuyla coştum. Kararan ifadesi, o bakışlarındaki anlam her seferinde beni daha da içerisine çekiyordu. Elimi çekip, omuzlarımdan ittirip sırtımı sertçe yatağa bastırdığında üzerimdeydi. Kaşlarını ortalarından bükerek sert bir ifadeyle suratıma baktı,

bakışlarını aşağı indirdiğinde gerici bir sessizlik olmuştu. O, umursamadan yavaşça beni inceliyordu.

"Neden öyle bakıyorsun?"

"Düşünüyorum."

"Neyi?" dedim zayıf bir sesle.

Çenesini yan yatırıp, kirpiklerinin arasından birer mücevher gibi parlayan elmaslarını zarafetle gözlerime dikti.

"Seni hak edecek ne yaptığımı." Kalbimde uçuşan kelebekler mideme doğru indiğinde boğazım kurudu. Kararlı sesinden ve kendinden emin olan ifadesinden, sözlerinin havada uçuşan birer balon olmadığını hissedebiliyordum. "Elis... Sen benim bu hayattaki en büyük *ödülümsün.*" Burnunu saç diplerime yaslayarak kokumu içine derincesine çekti. "Birden geldin ve tüm hayatıma can verdin, karanlığımı o ışık gibi parlayan gözlerinle aydınlattın." Sözleriyle âdeta mest oluyor, bir kedi gibi ona doğru sokuluyordum.

"Biz birbirimize iyi geldik, buz mavisi..."

Gözleri kısılana kadar tebessüm ettikten sonra kafasını sallayarak içerlendi.

"Aynen öyle, renkli göz parçası."

Mesih'le birbirimizden ayrılamıyor, sürekli birlikte can buluyorduk. Karnının guruldamasıyla, kıkırdayarak yataktan kalkıp onu da kaldırdım. Mesih, ilk defa yemeğe saatlerce karşı koymuştu. Bir an önce karnımızı doyurmak için mutfağa inerek vakit kaybetmeden yiyecek bir şeyler hazırlamaya başladığımızda, yine rahat durmayarak beni tezgâha iliştiriyor, kararımdan caydırmak için elleriyle her türlü hileli yola başvuruyordu. Kıkırdayarak ellerinin arasından kaçıp elimdeki bardakları masaya yerleştirdim. Tost makinesinden tostları çıkarıp tabakları masaya koyduktan sonra, buzdolabından meyve suyu almak için döndüğümde neyse ki beni rahat bırakıp masaya oturmayı tercih etmişti. Yanına gidip bardakları doldurduktan sonra karşısındaki sandalyeye doğru ilerleyecekken bileğimden tutarak kucağına düşmemi sağladı. Altdudağımı dişleyerek çığlığımı dindirdim, neyse ki

düşerken sofrayı dökmemiştim. Gözlerimi irice açarak onu ayıplarcasına baktıktan sonra kalkmaya çalıştığımda hamlem başarısızlıkla sonuçlanmıştı. Pes edercesine bir soluk vererek masanın ucundaki tabağıma uzandığımda, istemdışı bir şekilde kendimi ona bastırmak zorunda kalmıştım. Hızla tabağı kendime çekip ona doğru döndüğümde altdudağını dişliyordu. Boğazımı temizleyip tostumdan bir ısırık aldım. Bacaklarımdaki elini yukarı doğru pervasızca sürünce, gözlerimi irice açarak tek elimle onu durdurdum, ağzımdaki lokmayı çiğneyerek, "Önce yemek!" dedim.

"Evet, önce *yemek.*"

Elimdeki tostu ağzına soktum. Kaşlarını çatıp, pes ederek tostu yemeye başladığında gördüğüm tepkiden dolayı kıkırdamadan edememiştim. Sabahtan beri yemek yememesine rağmen yaptığım tostlara bir anlığına da olsa gözü kaymamış, sürekli benimle uğraşmıştı.

Neyse ki karşı koymadan tostumu yememi beklediğinde o güzel gözlerine daldım yine. İlk gördüğüm zamanlarda hırçın bakan gözlerine. Şimdiyse hırçın deniz dalgaları durulmuş, yerini kendimi görebildiğim saydam bir cama bırakmıştı.

Ağzımdaki lokmayı yuttuktan sonra, "Nasıl dayandın?" dedim usulca. Suratından bir dalga esintisi geçerek hafif milimlerle yanaklarını kıpırdattı. Yine pes etmişti. Ben bu konuyu kafamda netleştirene kadar bana karşı pes etmeye devam edecekti.

Sırtını sandalyesine yaslayarak kararlı bir ifadeyle, "Kaybetmeyi öğrenerek," dedi.

"Nasıl yani?"

Suratında yorgun bir tebessüm oluştu. Buz mavileri odada kısa bir gezintiye çıktıktan sonra irislerimle tekrar buluştu.

"Başkalarının kolaylıkla alamayacağı dersi aldım. Ben bu hayatta en iyi kaybetmeyi öğrendim. Yakmadan, yıkmadan, erdemli bir şekilde kaybettim." Söyledikleri birbirini takip ederek usulca kalbime dokunuyor, boğazımı düğümlüyordu. "Kaybedişime sığınarak dayandım."

"Zor olmadı mı?" Sesimi güçlükle bularak fısıldadım.

"Başlarda zordu tabii." Derin bir iç çekerek derisinin altında bastırdığı o kabuk bağlayan yarayı eşeledi. "Uzun süre kanat çırptım, kollarım defalarca yorgun düşse de pes etmeyip sonuna kadar dayanarak boğulmaktan kurtuldum."

"Sadece kendini değil." Konuşurken sesim çatallanmıştı. Kollarımı boynuna dolayıp başımı göğsüne yasladım. "Beni de boğulmaktan kurtardın."

Saç diplerime bir öpücük kondurup, "Sen tüm yaşadıklarımın kefareti gibisin, Elis. Sonunda seni alacağımı bilsem, yine olsa yine yaşardım o kötü seneleri."

"Haksızlığa maruz kalmışsın, hem de en yakın arkadaşın yüzünden..." Bedeni kasıldı. Artık Mirel'i konuşmamızın zamanı gelmişti. Kafamı kaldırıp, "Aranızda ne oldu?" diye sordum. Suratının ekşimesinden kalan keyfinin de hızla buhar olup uçtuğunu görebiliyordum. Boğazımı temizleyerek, "Aslında, geçmişte Semum'un gerçekliğiyle ilgili bana resmen haykırmışsın," dedim. Suratında soru dolu bir ifade oluştu. "Bana bir keresinde, *bulabileceğin bir açığım yok. Onların var, çok derinlerde... Baktığın hâlde göremezsin,* demiştin," dedim. Tekrar tüylerim ürpermişti. Birçok konuşmasında farklı noktalara değindiği hâlde gözüm nasıl da kaçırmıştı öyle? Kucağından kalkıp, yandaki sandalyeyi çekerek yanına oturduğumda ifadesini toparlıyordu. Mirel'le olanları, o güne giderek değil de üçüncü bir gözden bakarak anlatacak gibiydi. *Hissetmeden.* "Onunla nasıl tanıştınız?"

"Kendimi bildim bileli vardı. Aaron'la bizden iki yaş büyük olsa da bize ayak uyduruyordu. Küçükken aramızda güzel bir kimya vardı."

Elimi kaldırarak onu durdurdum.

"Bir dakika, Semum'la aynı yaşta olduğunu sanıyordum."

Kafasını onaylamaz anlamda salladı.

"Ben yirmi üç yaşındayım." Dudaklarım hayretle aralandı. Daha onun yaşını bile doğru düzgün bilmiyorum. Yaşını da başkalarından duymuş, ona sorma gereksinimine kapılmamıştım.

Çünkü benim için insanların söylediklerinin her biri doğruydu, değil mi? "Mirel'in yerine geçtiğim için o şekilde bir söylenti çıkmış olabilirler." Kafamı ağır bir şekilde onaylar anlamda salladım. Aramızda üç yaş vardı. Çok fazla fark olmamasından biraz geç olsa da hoşlanmıştım. Kendimi ona karşı daha yakın hissediyordum. "Büyümeye başladıkça karakterindeki hırçınlık yüz gösterdi. Onu her ne kadar durdurmak istesem de o olaydan sonra başaramayacağımı anladım." Son cümlesini söylerken kendini eski günlere daldırdı. Bakışları buğulandı. "Umut'a olanlardan sonra kendimi tutamadım ve kendimi onu hırpalarken buldum." Bakışlarına o sis perdesi inmişti tekrar. İstediğim kısımda buydu. Semum'un yaralarını gerçekten de Mesih açmıştı.

"Gerçekten de o gün mü hafızasını kaybetti?" Dudakları tiksinircesine kıvrıldı, kafasını salladı. "Bu olanları planlamamıştım. Başta Lisa'yı sakinleştirmek için işlerin içine girdim." Göz göze geldik, bakışları hiddetle parladı. "Bizim haberimiz yokken öyle boktan işlere bulaşmıştı ki Elis, daha sonrasında da işin içinden çıkamadım." Kafasını salladı. "Eğer tüm pisliği üstlenmeseydim birçok insanın hayatı kararacaktı. İlk işim, yaptıkları yasaklı madde dağıtımına son vermek oldu. Daha sonrasında bir sürü pis işin peşinden gittim ve lanet olsun, sadece on yedi yaşındaydım."

Yanında sadece savunmasız kız kardeşi olan daha on yedisinde küçük bir çocuk...

"İshak'la o zaman mı tanıştın?" Yasaklı madde denince aklıma ilk o gelmişti.

Kafasını sallayarak tezimi doğruladı.

"İnsanları bağımlı ederek para kaynağı yapıyorlardı. İshak kimsesiz bir çocuktu. Bazı sorunlarının olduğunu gördüğüm için de birebir ilgilendim her şeyiyle. Sevgisi kontrolsüz olduğu için düzeyini bir türlü ayarlayamıyordu. Yıllarca tedavi görmesini sağladım. Bir süre sonra tekar o boka bulaştığını duyduğumda yıkılmıştım, Elis." İshak gerçekten de başlı başına bir bulmacaydı. "İnsanlar öylesine heba oluyorken

duramadım. Çok daha ileri gideceklerdi, bu küçük kasabayı kullanarak birçok pis iş yürüteceklerdi."

"Tek başına, Şah'ın yardımı olmadan nasıl başardın?"

"Aaron'u biliyorsun. Onların birçok bağlantısı var. Pis işlere karşı olduğu için o da benimle birlikte hareket etti. Ben görünen yüzündeydim, arkamda o ve Arel vardı."

"Arel, Mirel'in kuzeni, sana neden yardım etti?"

"Onun gibi piç kurusu olmadığı için, şeytanı ve ağabeyini durdurabilmek için, bize yardım etti."

"Ağabeyi dediğin kişi kim?"

Sandalyesini geri çekerek dirseklerine yaslanıp boynunu kütletti.

"Akrep dedikleri bir pislik! Zehri ilk akıtan da oydu. Hastalıklı dünyasını, para aldığı adamların yardımıyla burada kuracaktı. Kendi başı belaya girmesin diye ilk, kardeşini yaktı. Her şeye onun adını verdi." Bunu duymayı kesinlikle beklemiyordum.

"Nasıl yani? Mirel ona karşı mıydı?"

"Ben de ilk başlarda öyle sanıyordum. Bu yüzden ona yardım etmeye, kurtarmaya çalıştım. Fakat o ağabeyine direnmek yerine söylediklerini kabul ederek tüm pisliğe seve seve bulaştı."

"Akrep'i nasıl durdurabildiniz? Sonuçta Mirel onun kardeşi."

"Tüm olaylar patlak verdikten sonra Mirel'i alıp gitmeyi teklif etti. Kabul etmedim. Lisa'ya olanlardan sonra izlerini kaybettirmelerine izin veremezdim. O piç, gözümün önünde olmalıydı ve Akrep'in de yasadışı suç işlemeye devam etmesine göz yumamazdım."

"Kendini resmen insanlığa adamışsın."

"Başka çarem yoktu, gözlerimi yumamazdım. Tek ben de değil. Bu kasabada büyüyen tüm çocuklar olarak sahip çıktık birbirimize. Alaz, Onat, Aaron ve daha nicesi. Yıllardır bu iş uğruna savaş veriyorlar."

"Polis bu olaylarla ilgilenmiyor mu?"

"Bu dosyayla ilgilenen bir ekip var, Aaron'un köklü akrabalarının tanıdığı oluyor. Onunla işbirliği içerisindeyiz. Akreplerin arkasındaki herifler götlerini temiz tutmak için ellerinden geleni yaptıkları için onları kıskıvrak yakalamak haliyle zor oluyor."

"Eski hoş geldin partileri yeterli bir delil bence." Hayretle mırıldanmıştım.

"O kısa süren bir zırvalıktı. Öğrendiğimizde hemen olaya müdahale ettik. Bu da arkalarındaki adamların işine geldi tabii, bu sayede iş büyümemişti."

"Bu yüzden senin her şeyi üstlenmene ses çıkartmıyorlar."

"Bu konu biraz tartışılır ama evet, bu konuda kendi çıkarlarını karşılayan bazı maddelerde var." Bakışları gözlerimi bulduğunda alayla gülümsedi. "Senin gözünde arada bara gelen, etrafa soğuk bakışlar atan, işsiz bir pislikten fazlası değildim, değil mi?" Dudaklarımı birbirine bastırdığımda tekrar alayla gülümsedi. "Bazı zamanlarda ortadan kayboluyordum, hatırlıyor musun?" Söyledikleri doğruydu. Hatta İshak beni depoya kapatmadan önce Mesih'i son gördüğümde bana işi olduğu için gideceğini, ne zaman döneceğini bilmediğini söylemişti. Kafamı salladığında devam etti. "İşte, tüm o zamanlarda Akrep'in pisliklerini tescillemek için çalışıyordum. Onun da arkasında sağlam adamlar olduğu için sürekli kendini kurtaracak bir açık buluyordu. Bu yolla kardeşinin kızını da kurtarmasına izin veremezdim." Resmen hayretler içerisinde onu izliyordum. "Yıllardır bu pisliği üzerimden atmak için çalışıyorum."

Öylesine güçlüydü ki pes etmek bilmeksizin durmamış, yıllarca savaş vermişti. Zekâsına ve istikrarına bir kere daha hayran kalmıştım.

"Peki, şu anki durum nedir?"

Dudakları alayla kıvrıldı.

"Mirel artık aramızda." Gözlerime baktığında bakışlarındaki ışıktan, aklından geçen düşüncelerin onu ne derecede eğlendirdiğini görebiliyordum. "Geçmişi her an dün gibi yaşıyor, bu ne demek biliyor musun?" Anlamsızca suratına bakmayı sürdürdüğümde devam etti: "Öfkesine yenik düşerek hata yapacak demek. Hem de üzerini örtemeyeceği kadar büyük bir hata." Ona tam anlamıyla hayran kalmıştım. Herkesi iyice analiz edebildiği için olayların bir adım ötesine giderek planlarını kurup farklı yollara çıkabiliyordu.

"Demek satrancı bu yüzden sen oynuyorsun."

Bakışları kurnazca parladığında dudakları tebessümle gerildi. Suratını yaklaştırarak, "Demiştim, benden şüphelenmeyeceğini biliyordum," dedi. Ağzım hayretle aralandığında tebessümü genişledi.

Mialar ile birlikte kurt adam oynarken de kendini gizlemişti, ondan şüphelenmemiştim. O gün de aynısını söylemişti. O cümlenin sihrini çözebilmemle, suratındaki bulaşıcı tebessümün aynısı yüzümde oluştu. İçim kıpır kıpırdı. Mesih'i yakından tanımak, planlarına ve heyecanına ortak olmak muazzam bir olaydı.

"Seni, bu zamana kadar yapmadığın birçok şeyle suçladım." Gülümsemem dağılmıştı. Bir şey duyunca, hemen onun yanına gelip hoyratça onu suçluyordum. Karşılığında ise aldığım tek cevap, *ben yapmadım,* oluyordu. Tüm o anlar için kendimden nefret ediyordum. "Herkes gibi davrandığım için çok üzgünüm..."

"Aptal gibi konuşmayı ne zaman bırakacaksın?" Kırgın bir ifadeyle ona bakınca, "Sen bana dış görünüşüm ya da farklı bir şey için gelmedin," dedi. Elimi alıp kalbine koyarak, "Sen bana bunun için geldin, her şeye rağmen kabul ettin. Benim için asıl kıymetli olanın bu olduğunu görmüyor musun?" diye devam etti. Titreyen bakışlarımla ona bakmaya devam ederken, "Bendeki kıymetini gör artık, aptal," dedi ve dudaklarını dudaklarıma kondurdu.

Yirmi İkinci Bölüm

"Yapamadığını fark ettiğinde bırakmak yerine,
nefes almayı öğrenmelisin..."
Şule Terzi

Bölüm Parçası: Metro Boomin, "Space Cadet" ft. Gunna (Slowed)

Gözlerimi araladım, bakışlarındaki tutkunun derinliklerinde yüzebiliyordum artık.

"Benim için vazgeçilmezsin."

Çenemi dişledi ve hızla, oturduğum sandalyenin kenarlarından tutarak kendine doğru çekti. Pürüzsüz zeminde kayan ahşabın sesi kulaklarımı çizerek sırtımdan ağrı tırmalandığında, omuzlarımı yükselterek boynumu kıstırdım. Bu adama daha fazla karşı koymadım... Zil sesiyle irkilerek kafamı kapıya çevirdim. Dudakları, bedenimin üzerindeki hâkimiyetine devam ettiğinde suratını tutarak onu uzaklaştırdım.

"Kapıda biri var."

"Umrumda değil." İkinci kez çalan zilin ardından, bedenimi ondan güçlükle ayırıp ayağa fırladım. Dağılmış saçları ve kızarmış şakaklarıyla, ona hayır diyemeyeceğim kadar mükemmel bir görüntü sunuyordu önüme. Neyse ki zoru başarmıştım. "Sikeyim." Kıkırdadım. Bozulmuş bir ifadeyle sandalyeden kalktı, merdivenlere doğru koşturarak önünden geçtiğimde bir şaplak yemiştim. Omzumun üzerinden dönüp hayretle ona baktığımda suratındaki sert ifade yerini koruyordu. "Öcümü alacağım."

Şaşkın ifadem dağılarak yerini yumuşak bir tebessüme bıraktığında, "Ne zaman istersen," dedim. Elini attığı çenesini sıvazlayarak üzerini inceledikten sonra kıkırdayıp merdivenleri sekerek çıkmaya başladım. Bir terslik olduğu için adımlarımı durdurup tekrar ona döndüğümde suratım asılmıştı. Çenemin ucuyla üzerini işaret ettim. "Kapıyı öyle mi açacaksın?"

Kafasını eğerek üzerine baktığında oldukça şapşal gözüküyordu. Üzerinde sadece eşofman altı vardı. Kafasını kaldırarak sırıttı.

"Niye, açmayayım mı?"

Zil bir kere daha çalmıştı. Dirseklerimi merdiven korkuluğuna dayayıp bir bacağımı alt basamağa atarak omuz silktim.

"Yoo, hatta birlikte açalım."

Çenesi, ağzında bir şey çiğniyormuş gibi seğirdi. Elini dağılan saçlarına daldırıp onları geriye doğru iterek merdivene doğru adımladığında bakışları sakince üzerimde geziniyordu. Basamakları usulca tırmanırken bir basamak aşağımda kaldığında boylarımız eşitlenmişti. Yüz yüze geldiğimizde ifadesini bozmadan suratıma öylece bakmaya devam ederken, ben daha ne olduğunu anlayamadan belimden hızla tutup bedenimi omzuna attı. Dudaklarımın arasından kuvvetli bir çığlık döküldü, beline sarıldım.

"Mesih!" Bir şaplak daha indirerek merdivenleri tırmanmaya başladığında, düşme korkusuyla panik olarak ona daha fazla sarılmıştım. Odaya gelince sırtından indirmesiyle onu ittirdim. "Ödümü koparttın!" Pislik gibi sırıttıktan sonra dolabına ilerleyince kıyafetlerimi bularak aceleyle üzerime geçirdim.

Aşağı indiğimizde zil artık çalmıyordu. Kapıya gittiğimizde Mesih'in bir adım arkasında duruyordum. Kapıyı açtığı an Selenay'ın dağılmış ifadesini görmemle yerime mıhlanmam bir olmuştu. Alaz tıpkı bir pislik gibi sırıtıyorken Selenay, irice açılan gözleri ve dudaklarıyla baston yutmuş gibi öylece dikiliyordu. Altdudağımı dişleyerek saçlarımla oynadığımda yanaklarım ısınmıştı.

"Işık açıktı, o yüzden zile basmaya devam ettik," diye açıklama yaptı Alaz. Büyük ihtimalle Mesih'in suratı sirke sattığı için bunu söyleme gereği duymuştu.

"Açmayınca da ısrarla çalmaya devam ettin."

Dudaklarımı ağzımın içerisine yuvarlayıp kafamı öne eğdiğimde gözlerimi sıkıca yummuştum. *Lanet olsun!* O an ne yapoğumızı bilmek zorundalar mıydı? Bu sadece bizim aramızda kalmalıydı! İfademi toparlamaya çalışarak kafamı kaldırdığımda kuzenim hâlâ şaşkın ifadesiyle duruyordu.

"Selenay, Elis'in çığlığını duyunca endişelendi." Alaz tam bir pislik gibi gülmeye devam ederek keyifle homurdanmıştı. Kesinlikle ağzının ortasına bir yumruk patlatmak istiyordum.

Boğazımı temizleyerek öne atıldım.

"Merdivenlerden düşmek üzereydim, sorun yok." Selenay'ı kolundan tutup içeriye çekiştirdiğimde Alaz, dudaklarını birbirine bastırarak gülümsemesini engellemeye çalıştı. Onu umursamadan Selenay'ı mutfağa doğru çekiştirdiğimde arkamızda kalmışlardı.

"Selenay, iyi misin?"

Ağzını kapatarak gözlerini kırpıştırıp kafasını salladı.

"Yani, sen öyle bağırınca korktum. Sonra Alaz..." Gözlerini öfkeyle kısınca elimi kaldırdım.

"Tamam, devamını duymak istemiyorum."

Selenay dudaklarını yaladıktan sonra içine endişe kaçmış bir merakla bana baktı.

"Şey, ne kadar iler gittiniz?"

Kollarımı göğsümün altında bağlayarak omuzlarımı kaldırdım.

"Karı koca olduğumuzu biliyorsun." Utançla yanaklarım ısındı. Bundan daha net bir cevap veremezdim.

"Nasıldı?"

Omzuna vurdum.

"O kadar da değil!" Ona doğru döndüm. "Bu arada, Alaz biliyor mu?"

Kafasını salladı.

"Mesih'ten faydalanmak için bir an önce evlendiğinizi düşünüyor."

Ağzım beş karış açık kaldığında hayretle soludum.

"Pislik herif!"

Söylediklerimi umursamadan bir şarkı mırıldanarak yiyecek bir şeyler hazırlamaya başladı ve beni daha da sinir etti!

Yanlarına geçtiğimizde Mesih agresif bir ifadeyle Alaz'ı dinliyordu. Bizim yaklaştığımızı görünce Alaz sustu. Mesih'e elimdeki bardağı uzatınca sorgulamadan elimden aldı; yanındaki koltuğa oturduğumda, derin bir nefes alarak geriye doğru yaslanıp elini baldırıma attı.

Alaz sorgularcasına bize baktıktan sonra, "Başka bir yerde devam edelim?" dedi.

Mesih, bana bir bakış attıktan sonra kafasını salladı.

"Gerek yok, her şeyi biliyor."

Gergin suratına bakarak içtenlikle tebessüm ettiğimde midemde bir şeyler kıpırdamıştı sanki. Artık hiçbir şey eskisi gibi değildi, her şeyi biliyordum ve yanında olmama izin veriyordu. Selenay'ın suratındaki ifadeden, konuşulanlar yüzünden kafasının karıştığını görebiliyordum. Alaz şaşırarak bize baktığında kaşları yukarı doğru kıvrılmıştı. Bozguna uğrayan ifadesine sinsice sırıttım.

"Selenay?" dedi Alaz sorarcasına.

"Bir sakıncası yok," dedi Mesih omuz silkerek.

Selenay kaşlarını çatıp bakışlarını kısa bir süreliğine üzerimizde gezdirerek, "Ne diyorsunuz?" dedi.

Alaz içinde bulunduğu dalgınlıktan sıyrılarak Selenay'a doğru döndüğünde tekrar keyiflenmişti. Geçmişin ağırlığını omuzlarından atacak olmanın düşüncesi bile onu rahatlatmıştı, özellikle de Selenay'a karşı... Alaz, elini kaldırarak Selenay'ın saçlarını okşarken Selenay kaşlarını daha fazla çatarak şüpheyle tısladı.

"Anlatsana!"

"Sakin ol bebeğim, sırrımızı öğrenmeye hazır mısın?" Selenay'ın gerginlikten yüz kasları sıkılaştı. Alaz her ne kadar

rahat bir ifadeyle konuşsa da Selenay ürküyordu. Dedikodular yüzünden, o da daha kötüsüne programlıydı. Birden Alaz'ın suratındaki eğlenceli ifade dağıldı ve kederle soludu. Anlamsızca onları izliyorken Selenay iyice yerine sindi. "Selenay, bunu kabullenebilir misin bilmiyorum ama..." Selenay'ın gözleri korkuyla aralandığında elleri titremeye başlamıştı. Alaz Selenay'ın yanaklarını kavrayarak suratına yaklaştı. "Beni seviyor musun?" Mesih gözlerini devirerek içeceğini kafasına dikti. Anlaşılan Alaz öncesinde kısa bir oyun oynamaya kararlıydı.

"Seviyorum..." Sesi titreyerek konuşmuştu. Kuzenime bir an kıyamasam da aralarındaki diyaloğa karışmadan sabırla bekledim.

"Bebeğim... Bunu nasıl kabulleneceksin bilmiyorum ama... Ben... birini *öldürdüm*." Selenay öylece kalakaldığında Alaz parmağını şıklattı. "Orada mısın?"

Ahenkle kafasını iki yana doğru salladığında gözlerinden yaşlar akmaya başlamıştı.

"Yapmazsın," dedi kuru bir sesle.

Alaz dudaklarını bükerek üzgün bir ifade takındı.

"Evet, yanlışlıkla olmuştu."

"Sen benimle dalga mı geçiyorsun?"

Alaz usulca kafasını salladı.

"Evet bebeğim, nasıl anladın?" Öfkeyle bir soluk aldıktan sonra dirseğini kaldırıp Alaz'ın midesine geçirdiğinde Alaz'dan acı dolu bir inilti çıkmıştı. Avcuyla midesini kavrayarak sızlandı. "Deştin Selenay!"

Selenay kollarını göğsünün altında bağlayarak ona duygusuz bir bakış attıktan sonra omuz silkti.

"İyi oldu sana, ben de ciddi ciddi dinliyordum." Alaz boğuk bir soluk verince, Selenay istifini bozup endişeyle ona doğru eğildi. "Çok mu acıdı? Özür dilerim."

Alaz'ın suratında uyuşuk bir tebessüm oldu.

"Üzülme, o kadar da sert değildi."

"Ne acıklı bir sahne..." Tebessüm ederek Mesih'e baktım.

Alaz boğazını temizledikten sonra oturuşunu düzeltip sırtını dikleştirdi.

"Her neyse, Selenay şimdi duyacakların biraz şaşırtacak."

Selenay bana baktı. Rahat ifadem ona da geçmişti. Benim sorun etmediğim bir şeyi o da sorun etmeyeceği için biraz daha sakinleşmişti. Alaz tüm olanları Selenay'a ayrıntılarıyla anlatmaya başladığında her seferinde Selenay'ın ifadesi dağılıyor, eliyle dudaklarını kapatıp hayretle Mesih'e bakıyordu. Bir süredir yüzdüğüm o şaşkınlık havuzunda boğulmak üzereydi neredeyse. Yüzünde oluşan mahcup ifadeye bakılırsa kendini kötü hissetmişti.

"Peki, bu Mirel dediğiniz kişi kim?"

Tüm bedenim buz kestiğinde dilim tutulmuştu. Selenay'ın buna inanması ve acı gerçeği kaldırması zor olacaktı. Onların benden de uzun bir geçmişi vardı. Selenay Semum'u canı gibi görür, güvenirdi. Boğazımı temizlediğimde Alaz kararsızlıkla suratıma baktı. O da farkındaydı. Selenay'ın bu kısmı ve daha sonrasını benim ağzımdan duyması daha doğru olacaktı.

Ayağa kalkıp, önünde diz çökerek kucağındaki ellerini kavradığımda gerildi.

Avuçlarını sıkarak, "Selenay, o kişi aslında her zaman bizimleydi," dedim. Sertçe yutkunduğunda kimden bahsettiğimi bir türlü seçemiyor, hiçbir arkadaşına bunu konduramıyordu. Derin bir iç çekerek, "Selenay, o kişi Semum'du," dedim.

Bu sefer dudakları aralanmadı, gözleri irileşmedi, suratında mimik oynamadı. Kısa süre içerisinde nefes dahi almadığını fark edince, tedirgin olarak yanına oturup suratını avuçlarımın içerisine aldım. Bedenini sarsarak kendine getirmeye çalıştığımda kıpırdamıyordu.

"Selenay!"

Suratını buruşturarak acıyla tısladı.

"Kolum..."

Sol kolunu ovarak teninin altındaki karıncalanmayı dağıtmaya çalıştım. Bazen bedeni bu şekilde kilitleniyor, sol kolu uyuşuyordu.

"Sakin ol lütfen, korkutma beni."

Alaz küfür ederek Selenay'ı kendine doğru çekti

"Hastaneye gidiyoruz."

Mesih ayaklanarak Alaz'ın elini çekti.

"Yanlış bir şey yapma, ambulansı arayacağım."

Sağ elini kaldırdığında bakışlarındaki soğukluk tüylerimi diken diken etmişti. Kuruyan dudaklarını yavaşça kıpırdatarak, "Durun," dedi. "Nolur, durun." Mesih de benim gibi dizlerinin üzerine çökerek endişeyle Selenay'a baktığında Alaz çaresizlikten patlamak üzereydi. Selenay kafasını kucağına eğerek derin soluklar aldıktan sonra, "Arkadaşım..." diye fısıldadı. "O benim en iyi arkadaşım... O benim canım..." Gözlerim doldu. İç çekerek kafasını kaldırdığında gözleri sıkıca kapanmıştı. Kafasını koltuğa yasladı, gözlerinden akan yaşlar şakaklarını takip edip kulaklarına doğru kıvrımlı bir yol çizdi.

"Kolun düzeldi mi?" Kafasını sallamakla yetindi.

Omuzları sarsılarak ağlamaya başladığında göğsü titriyordu. Dudaklarımın arasından sıkıntılı bir soluk bırakıp yanına oturdum, omuzlarına sarıldığımda kafasını göğsüme yaslayıp, sarsılarak ağlamaya devam etti. Tüm bunları kaldırabilmek kolay değildi, onu anlıyordum. Daha geçen günlerde aynı yıkımı ben de yaşamıştım. Selenay için daha da zor olmalıydı.

Kafasını hızla göğsümden kaldırıp kızarmış gözlerini Alaz'a dikti.

"Özür dilerim." Elini Alaz'ın yanağına yaslayıp, burnunu çekip titrek sesiyle, "Senin bu kadar harika bir ekek olman inanılmaz. Sadece onun için üzgünüm," dedi.

Daha fazla konuşamadan ağlamaya devam ettiğinde Alaz'ın yanağı seğirmişti. Her ne kadar Selenay'ın Mirel için ağlamasını yediremese de onu anlayabiliyordu. Selenay'ın krize girmesinden endişeleniyordu. Başka bir şey umrunda değildi.

Selenay'ı bir süre daha kendi hâline bıraktık. İç çekişleri azaldığında solukları düzene girmişti. İçinde, tüm duyduklarını az da olsa kabullenmeye başladığında sakinleşti. Rahat

bir soluk alarak karşısındaki koltuğa geçtiğimde Mesih de yanıma oturdu.

"Hâlâ inanamıyorum." Bakışları Mesih'i buldu. "Hanginize şaşıracağımı şaşırdım, Mesih... Üzgünüm." Bende oluşan suçluluk duygusunun aynısı onda da belirmişti. Alaz'a dönüp göğsüne sarılarak ağlamaya devam etti. "Özür dilerim bebeğim."

"Şşşş." Alaz burnunu sevdiği kadının saçlarına gömüp derin bir soluk aldı. "Özür dilemen gereken hiçbir şey yok, benim de sana hırçın davrandığım zamanlar oldu. Tüm bunlar geride kaldı," dedi Selenay'ın saçlarını okşayarak.

Selenay, Alaz'ın ona karşı olan ilgisini başından beri bildiği hâlde karşılık vermeyip sürekli direnmişti. Azad'la arkadaş olan biriyle birlikte olamazdı. Bu yüzden Alaz'a da şans tanımayıp onu sürekli geri itmişti. Alaz da ona uymaya başladığında bir süre birbirlerini yıpratmışlardı. En sonunda neyse ki pes ederek birbirlerine teslim olmuşlardı.

Kafasını, göğsünden kaldırıp siyah gözlerine daldığında eli yanağındaydı.

"En güzeli ne biliyor musun?" Alaz cevap vermeyince, "Tüm bunlara rağmen, harika bir insan olman, Alaz... Seninle gurur duyuyorum aşkım. Meğer sen nelerle savaşıyormuşsun, ruhum dahi duymamış..."

Selenay çocuk gibi tebessüm ederek, gözlerini yumup Alaz'a sarıldı. Semum gerçeğini elinin tersiyle itmeye çalışıyor, Alaz'ın mucizesinde can buluyordu. Alaz kollarını sevecen bir tavırla sırtına dolayarak sevdiği kadının kokusuna kaptırdı kendini.

"Sonunda şu pisliği hayatından tamamen çıkartacağım." Rahat bir solukla konuşmuştu. Suratımda oluşan tebessümle ikisini de mutlulukla izledim. Bu ikili gerçekten de çok yakışıyordu.

Kapı çalınca Selenay irkilerek Alaz'ın göğsünden kalkacakken Alaz izin vermedi. Mesih kalkıp, delicesine yumruklanan kapıya doğru ilerlediğinde kalbim hızla atı

başladı. Mirel gelmiş olabilir miydi? Sertçe yutkunup, fevri bir hamleyle koltuktan kalkıp ardından ilerlediğimde kapıyı açtı. Aralık kapıdan gözüken Arel ve Şeyda ikilisi neyse ki rahat bir soluk koyvermeme sebep olmuştu. Omuzlarım aşağı doğru düştüğünde suratlarındaki gergin ifade nedeniyle tekrar kasılmıştım.

"Sorun ne Şeyda?"

Şeyda beni görünce az da olsa rahatlamıştı. Yanıma gelerek kollarını boynuma doladıktan sonra geri çekildi.

"Seninle biraz konuşalım." Kafamı sallayınca devam etti: "Selenaylar geldi mi?" Kafamla koltuğu gösterdiğimde kaşları çatıldı ve hızla Selenay'a doğru ilerledi. "Sana ne oldu!" Yanına gidip oturduğunda sesi titremişti. Biz böyleydik işte, birimiz üzülünce her birimiz kahroluyorduk. Acısını en derinlerimizde hissediyorduk...

Selenay iç çekerek Alaz'dan ayrılıp suratını sıvazladı.

"Semum... Semum, bizim bildiğimiz gibi değilmiş Şeyda..." Şeyda'nın bedeni kasıldı. Kafasını çevirip, Arel'e bakarak yutkununca Arel mırıldadı.

"Kızları odadan çıkartmana gerek kalmadı, desene."

"Sana inanamıyorum!" Bakışlarım öfkeyle parladı. "Ne zamandır biliyorsun?"

Şeyda istifini bozmadan ayağa kalkarak önümde durdu.

"Çok olmadı, bunu benden duyamazdın, Elis. Mesih'in anlatması daha doğru olacaktı." Haklı olabilirdi ama ben eşelemesem, kendi kendime öğrenmesem Mesih'in bana hiçbir şey anlatacağı yoktu.

Arel, Şeyda'nın yanına gelerek kolunu beline sarıp alnını öptü.

"Sana güvenebileceğimi biliyordum."

İçimdeki öfke o an biraz dinmişti. Arel onu tembihlemiş olmalıydı. Aynı şey Mesih'le benim aramda geçseydi, büyük ihtimalle ben de söylemeyecektim. Bu yüzden ona hak verebilirdim. Yine de bu olay öylesine derindi ki Şeyda'nın bildiği hâlde söylememesi az da olsa içime oturmuştu. Büyük

ihtimalle Arel, barıştıkları zaman Şeyda'ya anlatmıştı. O zamanlar, bu işler karıştığı için Arel durumlardan etkilenmişti. Olaylar kaçınılmaz bir hâle geldiğindeyse Şeyda'ya her şeyi anlatmak zorunda kalmıştı. İkisinin arasındaki ilişkiden ötürü olan bir konuşmaydı. Bu yüzden Şeyda'ya saygı duymalıydım. Derin bir iç çekerek elimle suratımı sıvazladım.

"Oturacak mısınız?" Alaz, başını kaldırıp bize bakarak konuşmuştu. "Size bakmaktan boynum ağrıdı.

Mesih'le az önceki yerimize oturduğumuzda Arel'le Şeyda, karşılıklı duran tekli koltuklara oturmuşlardı.

"Kapıyı kırarcasına yumruklamanın sebebi nedir?" dedi Mesih.

Arel sıkıntılı bir soluk aldıktan sonra suratını sıvazladı.

"Azad, satın aldığınız evi bulmuş."

"Piç kurusu." Alaz'ın yanağı seğirmişti. "Bu yüzden mi onca zamandır şehir dışındaydı? Altdudağımı dişledim. Azad, biz geldiğimizden beri ortalıklarda yoktu, Lidya da şehir dışına gittiğini söylemişti.

Mesih kafasını yan yatırarak çenesindeki sakalları ovuşturdu.

"USB'yi bulamaz." Sesi kendinden emin çıksa da altında yatan gerginliği hissetmiştim.

"Dediğin yere baktırdım, USB yok!" Kafamı çevirip Mesih'e baktığımda dudaklarını sertçe birbirine bastırdı. Ağır bir küfür savurduğunda üç adamın da keyfi kaçmıştı.

Sırtımı dikleştirip salondaki herkesin suratına baktıktan sonra nasıl tepki vereceklerini bilemeden, "USB onda değil," diye fısıldadım.

Tüm suratlar bana doğru döndüğünde Mesih kaşlarını çatarak, "Nerden biliyorsun?" dedi.

Boğazımı temizledim.

"Çünkü bende.

Kaşları havalandığında dudakları aralanmıştı.

"Evden en son ben çıktım, kontrol ettiğimde oradaydı," dedi kararlı bir sesle.

Elimi enseme atarak saç diplerimi kaşıdım.

"Şey, bir şekilde hallettim işte."

Tek kaşı havalandı.

"USB şifreliydi."

Yutkunarak, "Onu da hallettim," dedim. Öylece suratıma bakakalınca, "USB sayesinde her şeyi öğrendim zaten," diye ekledim.

Mesih sessiz kalarak önüne döndüğünde ne düşündüğünü hissedemiyordum. Mideme sanki bir taş oturmuştu. Huzursuzca yerimde kıpırdandığımda Alaz rahat bir soluk koyverdi.

"Elis, sen harikasın!" Ayağa kalkıp yanıma gelince afallayarak bakmakla yetindim. Kollarını iki yana açtı. "Gel, sana sarılmak istedim." Tepemde daha fazla dikilmemesi için kalkıp kollarının arasına girdiğimde Mesih'in ne düşündüğünü bilmediğim için hâlâ gergin hissediyordum.

"Elis, sen gerçekten de çok iyi bir iş çıkardın!" diye takdir etti beni Arel. Alaz'dan ayrılıp yerime oturdum.

"USB'de ne vardı ki?" Selenay meraklanarak Alaz'ı dürtünce Alaz, "Bu zamana kadar işledikleri suçların hepsi," dedi.

"Niye bu kadar gizli tutmanız gerekiyor?" Aynı soru benim kafamda da oluşmuştu. Belki de Mesih henüz ortaya çıkmasını istemediği için saklamayı tercih ediyor diye düşünsem de altında daha farklı bir sebep vardı sanki.

"Hazırlanmak için topladıklarımızı istiyorlar. Dosyaları ele geçirirseler bu, onlara zaman kazandırır. Biz yıllardır bazı şeylerin matematiğini kafamızda yaparak ilerlemeye çalışıyoruz. Açık kapı kalmayacak şekilde hareket ediyoruz. Onları o deliğe sokup, çürüyene kadar kalmalarını sağlamak için." Arel'in konuşmasından sonra daha iyi anlamıştım. Tek sebep Mesih'in sırrı değildi tabii ki.

"Yani sayende sınava hazırlanamadılar," dedi Alaz.

Aklıma gelen görüntüyle kaşlarım çatıldı. Mesih'e doğru döndüğümde bakışlarım buğulanmıştı. Dirseğini kavrayarak, "İkizleri peşimize Şah mı taktı?" dedim.

Aynı şekilde kaşları çatıldı.

"Neyden bahsediyorsun?"

"Aaron'dan USB'yi aldığın gün, ikizlerden birinin bizi izlediğini gördüm." Suratındaki ifade iyice kasıldığında, "USB'yi gizlice almandan, haberin olduğunu sanıyordum," diye ekledim. *Aptal kafam!* Belli ki haberi yoktu. Belki de sadece benden saklamak için gizlice almıştı.

"Azad'ın yeri bulması imkânsızdı. Belli ki ikizler patlatmış bizi," dedi Alaz. "Almak için de gitmenizi beklemiş pezevenk."

"Neyse ki Elis planlarını patlattı," dedi Şeyda. Neyse ki kritik hamlemi tam gününde yapmıştım.

"USB'yi Şah'ın istediğini sanıyordum?" dedim sorgularcasına.

Kafasını salladı.

"İstiyor. Onun derdi Mesih'i aklayıp götürmek. Bu yüzden onun da ulaşmasını engelliyorduk."

Kafamı onaylar anlamda salladığımda Mesih, ayaklanarak koridora doğru ilerledi. Arel'le Alaz, Selenay'ın sorularına sırayla cevap vermeye başladığında, yerimde huzursuzca kıpırdanarak ayağa kalkıp koridora ilerledim. Işığı yanan lavabonun önünde kısa süre durdum. Kapı açıldı, Mesih içeriden nemli suratıyla çıktı. Suratını yıkamıştı. Her ne kadar diğerlerinin takdirini alsam da Mesih'in USB'yi ele geçirmem konusunda ne düşündüğünü bilmediğim için kafam karışmıştı. Bu tarz meselelere burnumu sokmamı sevmiyordu. Beni daha geçen uyarmasına rağmen, tekrar aynı çirkinlikte bir işe kalkarak USB'yi ele geçirip şifresini de kırdırmıştım.

Suçlu bir ifadeyle ona bakarak, "Bana kızdın biliyorum," dedim. İşaret ve ortaparmağımla alnımı ovuşturup sıkıntıyla soluyarak, "O an gerçekten de başka çarem yoktu." dedim.

Çatık ifadesiyle üzerime doğru geldiğinde bir adım geri çekildim. Sırtım duvarla buluştu. Gözlerini dudaklarıma indirerek, "Seni şaplaklamakla, öpmek arasında kaldım," dedi. Bu iyiye işaretti. Demek ki yarı yarıya bölünmüştü duyguları. Beni takdir eden bir tarafı vardı.

Gülümsedim.

"İkisinden de hoşlanırım."

Gözlerime baktı sertçe.

"Beni tahrik etme."

"Neden, bu hoşuma gider."

Bana bir mucizeymişim gibi bakıyordu.

"Beni büyülüyorsun."

Kollarımı beline bağlayarak kafamı omzuna yasladım.

"Sen, içeride öyle tepkisiz kalınca korktum."

Kollarını sırtıma sararak saçlarımı öptü.

"Sebebini anlayabiliyorum, korkma." Evet, böylesi çok daha iyiydi.

Geri çekilerek gözlerine baktım.

"USB'nin Aaron'da kalması daha iyi değil miydi? Neden alıp da orada sakladın?" Aaron, onu bu zamana kadar her nerede saklıyorsa orada saklamaya devam edebilirdi. Miaların evine gittiğimde, aile köklerinin ne kadar uzun ve kuvvetli olduğuna birebir şahitlik etmiştim.

"Bilgileri kullanmak için almıştım. Birkaç aksilik yüzünden ertelemek zorunda kaldık. Daha sonrasında, Aaron'la olanlar yüzünden o kopyayı vermekten vazgeçtim. Bende kalması da iyi olurdu. Bu yüzden kendim saklamayı tercih ettim." Aaron'u patakladıktan sonra her ihtimale karşı dosyayı elinde tutmak istemişti.

"İkizlere çok şaşırdım." Suratındaki ifadeden, onun benimle birlikte aynı duyguları beslemediğini anlayabiliyordum. Mesih'i sadece bizi takip etmesi şaşırtmıştı çünkü bunu kendisi fark etmemişti. Bense Şah'a ihanet etmelerine şaşırıyordum.

"Şah'ı bu konuda uyarmalıyım, sen içeri geç." Kafamı sallayıp gidecekken kolumdan tutarak beni geri çekti. "USB nerede?"

"Çantamın içinde. Çantam salondaydı galiba."

Başıyla onaylayarak kolumu bırakınca içeriye geçtim. Çantam tahmin ettiğim gibi salonda, kapının yanındaki yerdeydi. USB'yi içinden çıkartıp masanın üzerine koyduğumda Arel, Selenay'ın sorularını yanıtlamaya devam ediyordu. Zavallı

kuzenim hâlâ Semum'un geçmişinin şokunu yaşıyordu. İç çekerek onu izlerken kapı çaldı. Mesih henüz gelmediği için boş bulunarak kalkıp kapıyı açtığımda Eray'ı görünce rahatlamıştım.

Eray'ın yumuşak ifadesi katılaşmıştı, öfkeyle burnundan soluyordu. Normalde güler yüzlü ve alaycı olduğu için öfkelendiği veya ciddi olduğu günlerdeki ifadesini hep yadırgardım. Gözüm bir türlü alışamazdı.

"Bu suratının hâli ne böyle?"

Öfkeyle soluyarak beni ittirip içeri girdi. Sorgularcasına ona doğru döndüğümde kaşlarını çattı.

"Size sormalı. Ne telefonlarımı açıyorsunuz ne de geri dönüyorsunuz." Kızları koltukta görünce bakışlarını her birimizin üzerinde gezdirip, "Beni hayatınızdan çıkartmaya karar verdiniz de haberim mi yok!" dedi. Suratımda üşengeç bir tebessüm oluştu. Eray her zamanki gibi tatlı gelmişti gözüme. "Gülme öyle!" İşaretparmağını üzerime dikerek konuşmuştu. "Şu hâle bak!" kızları gösterdikten sonra parmağını indirdi. "Sevgili yapınca sattınız hemen arkadaşlarınızı!"

"Dedi iki kızla konuşunca bizi arayıp sormayı kesen Eray." Şeyda gözlerini devirerek konuşmuştu.

Eray tek elini beline koyduktan sonra bakışlarını kıstı.

"Şuna bak, nasıl da hakkımı yiyor!" Bakışları Selenay'ı buldu. "Senin neden gözlerin kırmızı?" Birkaç adım atarak Alaz'la Selenay'ın tepesinde dikildi. "Alaz mı ağlattı gene?"

Alaz'ın bakışları, anında nefretle Eray'ı buldu.

"Ne sürekli ağlatıyormuşum gibi konuşuyorsun lan?"

Eray suratını buruşturdu.

"Açtırma şimdi ağzımı."

Alaz ayağa kalkarak Eray'ın önünde dikildikten sonra, "Açsan ne olur sarı papatya?" diye tısladı.

Dişlerimi birbirine bastırarak gülümsememi dindirmeye çalıştım. Alaz'la Eray'ın atışmalarına içten içe bayılıyordum. Hiçbir zaman yumruk yumruğa gelmiyorlarcı, dışarıdan izlemesi zevkli birkaç atışmaları oluyordu. Eray'ın

geldiği zamanlarda birbirlerine karşı kimyaları tutmamıştı, Selenay'ı aralarında bir türlü pay edememişlerdi.

"Ay başlamayın gene!" Selenay ayağa kalkarak aralarına girdiğinde ikisi de birbirine ölümcül bakışlar atarak sessiz kaldı. Biri siyahı, diğeri de sarıyı temsil ediyordu.

Eray bakışlarını Selenay'a indirerek, "Ne oldu kız sana, anlat bakayım?" dedi. Selenay sorarcasına Alaz'a baktı. "Korkma Selenay, bana bak, anlat." Dudaklarımı içeri doğru yuvarladığımda Alaz sabır çekiyordu. Selenay bu olayları anlatabilmek için izin istemişti. Eray ise kendi kafasından bir senaryo yazarak ona inanmıştı.

"Eray, gel otur. Sana bir şey anlatacağım." Konuştuktan sonra bana baktı. Gözleri yorgundu. Tek başına yapamayacağı için yardım istiyordu. Eray sorgularcasına bize baktıktan sonra şüpheyle oturdu. Onun da her şeyi bilmesi gerekiyordu. Şeyda'nın da yardımıyla Eray'a bildiğimiz her şeyi anlattık. O da tüm her şeyi ilginç karşılamıştı. Özellikle Semum kısmına epey şaşırmıştı.

"Hasiktir ya, ciddi misiniz siz?" Selenay kafasını onaylar anlamda salladığında Eray, koridordan çıkan Mesih'e baktı. "Helal olsun kanka sana, vallahi ya, taşşaklarına beton yetmez." Mesih garip bir ifadeyle ona baktığında kahkahamı bastırdığım için genzimden hırıltılı bir ses çıkmıştı. Eray, Mesih'in kısmından da oldukça etkilenmişe benziyordu.

"Ne o Eray? Bana iltifat etmeyecek misin?" dedi Alaz göz ucuyla.

"İltifat için mi yapmıştın?" Alaz gözlerini devirince, "Sevmiyorum seni anla artık," diye tamamladı Eray.

"Eray, lütfen beni sev." Alaz öldürücü bir ifadeyle bakıp keskin bir sesle konuşmuştu.

"Her neyse Eray, başlama lütfen." Selenay'ın uyarısı işe yaramış, susmasına sebep olmuştu.

Mesih bizim tarafımıza gelmeden kapıya doğru ilerledi. Sorgulayan bakışlarım üzerinde geziniyorken kapıyı açtığında, içeri giren Şah'ı görünce derin bir soluk aldım. Bugün,

birer birer toplanmıştık. Melikşah, üzerindeki siyah kaban ve siyah boğazlı kazakla normalde olduğundan daha da karizmatik duruyordu. Tepesinde vaksladığı saçları ona ayrı bir hava katmıştı. Ardından Nida girdi içeriye. Beline kadar uzanan kızıl saçlarını düz bırakmıştı. Üzerinde dizlerinin altına kadar uzanan uzun kollu, kahverengi, badi bir elbise vardı. İkisi de her zamanki gibi oldukça hoş gözüküyordu. Arkalarından gelen Lisa'yla gözlerim irice açıldı. Gülümseyerek onlara doğru yürüdüğümde Lisa ürkek bakışlarını yerden kaldırdı. Benimle göz göze geldiğinde o da gülümsemişti. Yanına giderek ona sarıldım, aynı sıcaklıkla karşılık verdi. Üzerine giydiği bej rengi, oversize sweat ve siyah taytın içerisinde kaybolmuştu sanki. Saçları bu sefer genelde bıraktığı gibi salık değildi. Ensesinin biraz üzerinde gevşek bir atkuyruğu yapmıştı. Özensiz olsa da tatlı gözüküyordu. Ondan geri çekildiğimde Mesih ve Şah'ın sorgulayan bakışlarıyla karşılaşmıştım. Lisa'yla görüştüğümü henüz bilmiyorlardı.

"Bu çitlembik Lisa'ydı değil mi?" Eray bize doğru geldiğinde suratında sevecen bir tebessüm oluşmuştu. Az önce tüm hikâyesini dinlediği Lisa'nın dakikalar sonrasında gelmesi, yüreğine oturmuştu. Oldukça hassas olduğu için Eray'ın davranışı onu ürkütebilirdi. Elimi beline atarak kafamı ona çevirdim, yanakları kızarmıştı. Koluma girerek parmaklarını sıkıştırınca Eray'a dönüp gözlerimi belerttim. "Ne oldu kız, gözüne bir şey mi kaçtı?" Bakışlarını kısarak suratıma yaklaştı. "Yoo, hiçbir şey yok. Yalan uydurma."

Gözlerimi devirerek tısladım.

"Ürkütmesene kızı." Eray anlamsızca suratıma baktıktan sonra tekrar Lisa'ya dönerek yaklaştı. Nefes dahi almadan onları izliyor, bir yandan da Melikşah'ın veya Mesih'in olaya müdahale etmemesinin şaşkınlığını yaşıyordum.

"Seni ürkütüyor muyum?" dedi Eray, Lisa'ya doğru fısıldayarak. Lisa, açık mavi gözlerini Eray'ın suratında gezdirdikten sonra sertçe yutkunarak kafasını iki yana salladı. Bariz bir tonda kızaran yanaklarına ilk başta anlam veremesem de

ardından sırıtmakla yetinmiştim. Belki de Eray'dan hoşlanmıştı. "İşte bu, kızın yerine konuşmayın bir daha."

Eray, Lisa'yı kolundan tutarak yanına çektiğinde Lisa bir an tedirginlikle bana baktı. Gözlerimi sakince yumup geri açtığımda, derin bir soluk alarak Eray'a izin verdiğimde onunla beraber içeriye doğru yürüdü. Eray az önce öğrendiklerinden kesinlikle etkilenmişti ve kısa süre içerisinde Lisa'ya karşı belirli hassasiyetler duymuştu.

Tüm sır perdeleri ortadan kalktığı ve Nisa ile Şah'ın niyetlerini tam anlamıyla görebildiğim için, gönül rahatlığıyla onlara doğru ilerleyip Nida'ya sarıldım.

"Hoş geldin..."

Nida'nın yeri her zaman bende çok farklı olmuştu. Ondan gerçekten de bir abla şefkati almıştım. Neyse ki artık o eski, güzel günlerimize dönebilecektik. Kollarını sırtıma sararak beni kendine bastırdı. "Sonunda," dedim ve ondan ayrıldıktan sonra aynı şekilde Şah'a sarıldım. Her ne kadar Mesih'le araları bozuk olsa da daha fazla ondan da ayrı kalamazdım. Babacan bir tavırla sırtımı sıvazlayıp benden ayrılınca içeriye geçtik.

"Onat nerede?" Melikşah içeridekilere kısa bir göz gezdirdikten sonra sormuştu.

"Gelmek üzeredir."

Şah içeriye geçip oturduğunda Eray, Lisa'yı mutfak masasına oturtmuş, izin dahi almadan Mesih'in dolaplarını karıştırarak ona bir şeyler hazırlamaya koyulmuştu. Sürekli kıpırdayan ağzından anladığım kadarıyla ona bir şeyler anlatıyordu. Bu görüntü bir anda içimi ısıtmıştı. Arkadaşlarımla gerçekten de gurur duyuyordum. Kısa süre içerisinde Onat, Lidya'yı da alarak gelmişti. Lidya'nın başından beri ağabeyinden nefret ettiğini tüm Kehanet biliyordu. O da buranın üyesi olduğu için bir tarafı seçmesi gerekiyordu. Mesihlere karşı ayaklanan Şeytan'ın grubunu veya bizi seçmesi gerekecekti. Onat gelmeden önce ona da her şeyi anlatmıştı. Lidya'nın kararı hiçbirimizi şaşırtmamıştı, o bizi seçmişti.

Eski düzeni isteyen, ayaklanan üyelere karşı birleşerek büyüyorduk. Eski düzene kafa tutuyor, Mesih'in başlattığı yoldan ilerlemeye devam ediyorduk. Onat da aramıza katıldığında onu daha da büyük bir coşkuyla kucakladım. Onu Semum'dan sonra tanısam da zamanla ikisi, neredeyse benim için bir olmuştu. Onat'ın suratındaki o net tutum insana her zaman güven verirdi. Bir sene içerisinde fazlasıyla değer verdiğim dostum olmuştu.

"Pek duygulandın?"

Kollarımı göğsümün altında bağlayarak onları izliyorken Alaz'ın sesiyle kafamı ona çevirdim. Suratında her zamanki gibi kendini bilen o ifadesi vardı. Bakışlarımı kısarak gülümsediğimde aklıma, zamanında bana karşı söylediği sözler gelmişti.

"Bana söylediğin o kamyon arkası lafı hatırlıyor musun?"

Suratına yalancı bir şaşkınlık ifadesi kondurdu.

"Hangisinden bahsediyorsun?"

Gözlerimi salonda gezdirip iç çekerek, *"Ve yine öyle bir an gelir ki sıçmak için tenezzül etmediğin kaptan, yemek yemek için can atarsın... Elis."* dedim. Onun sesini taklit ederek konuştuğumda suratındaki egoist ifadeyle birlikte çenesini ovuşturdu.

"Sencede, haklı konuşmamış mıyım?"

"Kesinlikle, çok haklı konuşmuşsun." Onu pohpohlamam hoşuna gitmişti. "Bana kimin ne çıkacağı belli olmaz demiştin, bunda da haklıydın."

"Evet, sürekli haklı olmak gibi bir sorunum var." Omzumla, omzuna vurduğumda iç çekerek, "Şaka bir yana, o kişinin sen olduğunu biliyordum," dedi. Sisli bakışlarla ona bakmayı sürdürdüm. "Sen, inanılmazsın Elis." Suratındaki alaycı ifade gitmiş, yerini duygulu bir hâl almıştı. "O ilk defa kendi gibi, bunun için sana minnettarım."

Birden kollarını açıp bana sarılınca, aynı sıkılıkla karşılık vererek gözlerimi kapattım.

"Korkuyorum Alaz, biz bu kadar azken karşımızda eski üyelerin birleşmesinden korkuyorum."

Sırtımı sıvazlayarak bedenimi daha sıkı kavradığında ona sarılmak güvende hissettirmişti.

"Bu bizim sahadaki son oyunumuz olacak." İç çekerek ondan ayrıldığımda buruk bir tebessüm gönderip saçlarımı karıştırdı ve yanımdan ayrıldı.

Kehanet... Bana öyle güzel insanlar katmıştı ki... İçerisi yalanlarla dolu olan ailemden alamadığım sıcaklığı, şefkati onlarda bulmuştum. Her biri bana birçok şey öğretmiş, her zaman yanımda durmuştu. Onlar benim ailemdi. Artık onlarsız bir yaşam düşünemezdim. Alaz'la Eray'ın veya Selenay'la Lidya'nın atışmaları olmadan yaşamak istemiyordum. Şeyda'nın abiye kıyafetlerini, yanında bir koruma gibi gezen Arel'i, birliktelikleriyle tüm gözleri dolduran, tutkularıyla etrafı yakıp kül eden romantik Nişah çiftini, Onat'ı, savunmasız Lisa'yı... Onlar olmadan devam etmek istemiyordum. Kafamı çevirerek hayatıma anlam katan, ruhumdaki gelişime en büyük katkıyı sağlayan, soğuk bakışlı, içinden şefkat akan adama baktım. *O adam benim her şeyimdi...* O olmadan ben olamazdım.

Gözlerim her biri üzerinde özlemle gezindi. Kalbim sızlamıştı. Her ne kadar Mesih'e güveniyor olsam da karşı taraf yabana atılacak cinsten değildi. Korkuyordum, hemde çok... Artık yolun sonuna yaklaşıyorduk. Yol ikiye ayrılmış, taraflar birbirine savaş açmıştı. Bir taraf sonsuza kadar kaybedecekti.

Kaybeden taraf olmaktan çok korkuyorum...

İstemsizce gözlerim doldu. Mirel'in kararlı ifadesi, bana karşı sarf ettiği cümleler... Her biri kulaklarımda yankılanmaya başladığında tüylerim ürpermişti. Ağabeyi Akrep, arkalarındaki güç ve daha fazlası... Kollarımı göğsümün altında bağlayarak, ellerimi tenime sabitleyip titremesine engel oldum. Her birinin üzerinde gözlerimi gezdirerek doyasıya, son kez bakıyormuşçasına suratlarını izleyerek, iliklerime kadar yaşadım o kaybetme korkusunu, kaybolma korkum olmadan...

Yirmi Üçüncü Bölüm

"Sahte duyguların olduğu bu dünyada,
gönlümü daha fazla kirletmeye göz yumamam."
Şule Terzi

Bölüm Parçası: Doja Cat, "Streets"

Bir Hafta Sonra

Mesih'in evindeki toplanmanın ardından tam bir hafta geçmişti. Tedirginlik içerisinde geçen bir hafta... Korkularımı yanımdakilerle paylaşmasam da içim içimi yiyordu. Çalan telefonları panik içerisinde açıyor, beklenti içerisine giriyordum. O günden sonra, Mirel bana ulaşmak için hiçbir girişimde bulunmamıştı.

Şeyda ve Selenay'ın kahkahalar eşliğinde kahvaltıyı hazırlamasını izlerken tırnaklarımı etime bastırıyordum. Neden herkes benim aksime fazla mutluydu? Neden *son* gibi hissediyordum. Dolan gözlerimi tavana sabitleyerek dudaklarımın arasından derin bir soluk aldım. *Sona yaklaşıyorduk...*

Mesih'in geçen hafta eski üyelerin, bizim tarafımızda olanlara bir saldırı girişiminde daha bulunduklarını anlatmıştı. Melikşah dayanamayıp hiddetlendiğinde Alaz onu zor durdurmuştu. Özellikle ikizlerin ihaneti Şah'ı yıkmıştı. Yaptıklarını öğrendiğinde suratında oluşan o keder dolu ifadeyi unutamıyordum. Şah ikizleri seviyordu. Derin bir soluk aldıktan sonra kafamı cama çevirip nefesimi bıraktım. Olaylar büyüyordu.

İçerideki odadan telefonumun melodisini işitince üşengeç adımlarla kalkıp, oraya gidip yatağın üzerindeki telefonuma uzandım, Nida arıyordu.

"Efendim?"

"Elis, Petibör'de buluşalım mı?"

Sertçe yutkundum. O günden beri dışarıya hiç tek çıkmamıştım. Mirellerin tarafından gelebilecek herhangi bir atağa karşı tedbirli davranmıştık. Mesih ne dediyse onu uygulamıştım.

"Bence sen buraya gel, dışarıda buluşmamız tehlikeli olabilir. Durumları biliyorsun."

"Biliyorum, önemli bir mesele var, o yüzden özel konuşmamız gerekiyor. İstersen seni gelip alayım, yine kendim bırakırım."

"Taksiyle gelirim, dönüşte bırakırsın." Sıkıntılı bir soluk aldım. Ürkek bakışlarım odada gezindikten sonra kafamı salladım.

Nida'yla olan telefon konuşmamız sona erdiğinde üzerimdeki pijama takımını çıkartarak giyinmeye başladım. Diğer günlere nazaran, o günkü hazırlanışım daha uzun sürmüştü. Kızlara haber verdikten sonra evden çıktığımda çağırdığım taksi kapının önündeydi. Petibör eve çok yakın olsa da her ihtimale karşı taksiyle gitmeyi tercih etmiştim. İçimdeki sıkıntıyla cama dönüp Kehanet'in kararan sokaklarına baktım.

Kafeye gelince vakit kaybetmeden dışarı çıktığımda Nida'nın beyaz arabası çarptı gözüme. Neyse ki onu beklemek zorunda kalmayacaktım. Sırtımda hissettiğim karıncalanmayla arkama dönüp etrafa göz gezdirdiğimde tanıdık bir sima göremedim. Kafamı iki yana sallayıp önüme dönerek mekândan içeri girdiğimde Nida üç numaralı masada oturuyordu. Tüm bu olanlar yüzünden o da gergindi. Suratıma yumuşak bir tebessüm kondurup, yanına giderek ona sarıldığımda aynı sıcaklıkla karşılık verdi.

"Seni görmek ne kadar iyi hissettirdi bilemezsin."

Kollarından ayrılıp karşısına oturdum. Gözlerine bakt-
ğımda resmen kendimi görmüştüm. Aynı duyguları birbiri-
mize sunuyorduk. Nida'nın yorgunluğu kalbimi kırıyordu.
Onu her zaman güçlü, kendinden emin görmeye öylesine
alışmıştım ki... İçten içe Nida'ya hayrandım. Melikşah'a
olan aşkı sayesinde tüm kardeşlerine yardım ediyordu. Yıl-
lardır Lisa'yla ilgilenmişti. Mesih için de elinden geleni yap-
mış, ikisinin arasında köprü olmuştu. Nida'nın Mesih'e olan
sevgisini hissedebiliyordum. Nida'yla Melikşah gerçekten de
bir aile gibiydi. Kırılan kardeşlerini toparlamakla yükümlü
olan bir aile... O Nida, yıkılmaz kadın, karşımda tüm çıplak-
lığıyla duruyor ürküyordu.

"Elis, korkuyorum." Lafı dolandırmadan söze girmesiyle
irkildim.

"Yapma lütfen Nida, sen çökersen biz ne yaparız?"

"O kadar yoruldum ki Mirel'in hafızası yerine geldiğin-
den beri sürekli gergin hissediyorum. Lisa'ya bir şey olacak
diye aklım çıkıyor." Dolan gözlerimi etrafta gezdirdikten
sonra burnumu çektim. *Biz dağılıyorduk...* Nida'yı o şekilde
görmek beni paramparça ediyordu.

"Benimle özel olarak konuşmak istediğin mesele bu
muydu?"

Kafasını salladı. Gözlerinden akan yaşları elinin tersiyle
hızla sildi.

"Evet, bana yardım et, lütfen. Lisa da bu olanları hissedi-
yor, ürküyor. Tekrar kendini kapatacak diye korkuyorum."

"Nida, Lisa kiminle kalıyor?"

"Güvende, merak etme. Tedbir amaçlı yanına gitmedim
ama bugün gideceğim. Biraz üşütmüş, sabahtan beri uyuyor-
muş. Hasta olunca daha da hassas ve ürkek olur. Bu yüzden
yanında olmam lazım." İç çekerek kafamı onaylar anlamda
salladım. Lisa'yı tekrar saklıyorlardı. Mirel pisliği göz önün-
de bulundurulunca saklamaları gerekiyordu tabii.

Nida'yla biraz daha dertleştikten sonra onunla beraber
kalkarak çıkışa doğru ilerledim. Arabasının önüne ge-

kadar kendini toparlayıp omuzlarını dikleştirdi. Yıkıldığını
herkese gösteremezdi.

Kapısını açınca kafamı onaylamaz anlamda sallayarak,
"Oyalanmadan git, taksiyle dönerim. Lisa'nın sana ihtiyacı
var," dedim.

Buruk bir tebessümle bana veda ettikten sonra arabasına
atlayıp yanımdan ayrıldığında peşinden el sallamakla yetin-
dim. Hüzün kaplanan bakışlarım, Nida'nın gidişini izlerken
köşedeki arabaya takıldı. İkizler! İkizler siyah araçlarını ça-
lıştırarak Nida'nın peşine takıldıklarında elim ayağım titri-
yordu. *Lanet olsun!* Nida'yı takip etmelerinin tek bir sebebi
olabilirdi, o da Lisa! Lisa'nın peşindeydiler. Nefes dahi alma-
dan peşlerine takılıp koşmaya başladığımda aldığım nefesler
boğazımı yakıyordu. Arabalar dar sokaklardan çıkmaya ça-
lışırken arkasından bağırdım:

"Nida!"

Sokağın pütürlü zemininden kurtulan lastikler, hızlanarak
gözden uzaklaştığında nefes nefese kalarak yanımdan geçen
taksiye el ettim, durmadı! Dolan gözlerimden akan yaşlar eş-
liğinde telefonumu çıkartıp Nida'yı aradığımda, durmadan
etrafımda dönüyor, geçen araçları kontrol ederek otostop çe-
kiyordum. Nida telefonu açmayınca hemen tekrar aradım.
Yanımdan geçen taksiyi durdurmamla, kapıyı açıp kendimi
içine atmam bir olmuştu.

"Caddeye çıkın hemen."

Bize tuzak kurmuşlardı. Nida'yı tek bırakamazdım, *lanet
olsun!* Titreyen ellerimle telefonu kulağımda tutmaya devam
ediyorken sesini duydum.

"Bir şey mi unuttun?"

"Nida, ikizler peşinde! Sakın Lisa'ya gitme, geri dön!" Saç
diplerimi çekiştirip can havliyle konuştuğumda ne yapacağı-
mı bilemiyordum.

"Emin misin?" Nida'nın korku dolu sesini işitince ba-
ğırdım.

"Yolunu değiştir hemen, peşindeyim seninle geliyorum. Sakın korkma, kapat şimdi seni tekrar arayacağım."

"Tamam!" Sesi ağlamaklı geliyordu, yolun sonuna gidiyorduk.

"Öndeki beyaz aracı takip edin lütfen!" Telefonu kapattıktan sonra taksiciye komutu verip, titreyen parmaklarımla Mesih'in adını bulduğumda ağlıyordum. Neyse ki beklemeden telefonu açmıştı, konuşmasına fırsat dahi vermeden, "Mesih! Şu anda Dila Otobanı'na doğru gidiyoruz, ikizler peşimizde!" dedim. İkizler Nida'nın önünü keserek arabayı durdurunca, çığlık atarak taksicinin koltuğuna vurdum. "Durun hemen!" Elimdeki telefon yeri boylayınca hızla taksiden indiğimde, taksici bir an bile beklemeden kaçıp gitmişti!

Yanan gözlerle Nida'yı zorla arabadan çıkartmaya çalışan ikizlere baktım. Dişlerimi birbirine bastırıp derin bir soluk aldıktan sonra kararlı adımlarla onlara doğru ilerledim, Okan'ın koluna yapışarak geri çektiğimde bana doğru döndü. Kaşları yukarı doğru kıvrıldığında gülümsüyordu.

"Bak kardeşim, kim gelmiş!"

Nida diğer kolunu da çekip kurtardığında Okan'ı yumrukluyordum.

"Sen ne yaptığını sanıyorsun!"

Hakan Nida'nın arkasına geçip dirseklerinden kavradı. Nida öne doğru bükülmeye çalışıyor, kendini ondan kurtarmaya uğraşıyordu. Okan bileklerimi kavrayarak beni kendine çekince dizlerine tekmeye atmaya çalıştım. Sabırsız bir nida kopartıp saçlarımdan tuttuğu gibi bedenimi geri büktüğünde canım acıyordu.

"Elis'i bırakın!" Nida kollarını tutan demir parmakların arasından kurtulamayacağını anlayınca, zehir gibi bir ifadeyle Okan'a bakarak tıslamıştı.

Okan benimle beraber siyah araca ilerleyerek, "Artık çok geç," dedi. Çırpınışlarım bir işe yaramıyordu. Ensemden tutarak göğsümü sertçe siyah araca bastırıp, arkamda birleştirdiği ellerimi hızla bantladığında lanet okuyordum

"Sen ne yaptığını sanıyorsun Okan! Kendine gel!" Şah'ın izleri ona ve bize ihanet ediyordu.

Nida da aynı şekilde bağlandıktan sonra bedenlerimizi hoyratça arabaya tıkıp emniyet kemerlerimizi bağladıklarına kıpırdayamıyorduk. Okan sürücü koltuğuna geçtiğinde Hakan karşımızda duran koltukta kalmıştı. Siyah sürgülü kapıyı çekip, kalçalarını öne doğru itip keyifle koltuğuna yerleşti. Dişlerini gösterecek şekilde sırıtıp cebinden çıkarttığı telefonla fotoğrafımızı çekerek mesaj yazmaya başladığında hayretle ona bakıyordum.

"Hakan, kendine gel! Kimin yanında olduğunun farkında mısın?" Telefonuyla olan işini bitirdikten sonra yanındaki koltuğa fırlattı. Öylesine keyifli duruyordu ki çıldırıyordum. Öfkeyle yerimde kıpırdanarak bağırdım. "Bırak bizi! Bunu Melikşah'a yapamazsınız!" Güç almak için Nida'ya döndüğümde, hayal kırıklığına uğrayan bir ifadeyle onu izliyordu. Çırpınamayacak kadar kırgındı.

"Özür dilerim abla, karşı tarafın tekliflerini bir duysan emin ol, sen de dönerdin." Hakan utanmazca kelimelerini sıralayarak konuştuğunda suratım buruştu.

"Lisa'ya olacaklar seni korkutmuyor mu? Hiç mi kendini suçlu hissetmiyorsun?" dedi Nida buz gibi bir sesle.

Hakan'ın alaycı ifadesi hızla geri çekildiğinde sırtını dikleştirdi.

"Lisa'ya asla zarar vermeyecek." Kendinden emin bir tavırla konuşmasına bakılırsa onu iyi inandırmışlardı.

"Sen buna nasıl inanırsın, aptal mısın Hakan! Lisa onun elinde ölür, dayanamaz! Ne.kadar hassas olduğunu bilmiyor musun?" Nida acı içerisinde konuştuğunda kalbime bir hançer saplanmıştı. Söyledikleri öylesine doğruydu ki düşüncesi bile beni kahrediyordu. Suratını buruşturarak kafasını cama çevirdi, Nida'nın dediklerinden kaçıyor, vicdanını susturuyordu. "Melikşah tüm bunları öğrendiğinde sizi yaşatır mı sanıyorsun?"

Nida güçsüz düşen sesiyle fısıldayınca Hakan alayla ona baktı.

"Sen neyden bahsediyorsun? Artık yolun sonundasınız! Ağzını bantlamamı istemiyorsan kapat çeneni, sıkıcı olmaya başladın!" Koltuğuma sinerek hayretle onu izliyordum. İkizlerin vicdanı neredeydi? Benim tanıştığım, eğlenceli çocuklara ne olmuştu?

Arabanın tekerlekleri pütürlü zeminde sürtünerek durduğunda Selenay'la beraber gizlice geldiğimiz o deponun önündeydik. Mirel saklanmayı seçmemişti, her şeyi açıkça yapacaktı. Mesihlerin kolaylıkla bize ulaşmalarını istiyordu.

Mirel, sadece Lisa'yı alıp gitmeye kararlıydı...

Boğazım düğümlendi. Hakan kapıyı açıp beni çıkarttığında bacaklarım güçsüz bir hâl aldığı için hareket edemiyordum. Omuzlarımı çekiştirerek kendimi ondan kurtarmaya çalıştığımda yaptığım her hamle başarısızlıkla sonuçlanıyordu. Kafamı kaldırıp son bir kez gökyüzüne baktım, hava artık tamamen kararmıştı. Kolumdan tutulup sürüklenmemle, çimenli yolda ağır adımlar atmaya zorlandım.

"Yapmayın, ne olur durun artık! Bunun geri dönüşü yok!"

Ne kadar yalvarsam da çare etmiyordu. İkizler bize merhamet etmemişti. Deponun girişinden geçerek kocaman bir alana geçtiğimizde tüylerim ürperdi. Geçen ay, eski Kehanet üyeleri burada birleşerek Melikşah'ın arkasında toplanmışlardı. Şimdi neredeydiler? Bir umut belki bugün yeniden toplanacaklardı. Büyük demir kapı aralandığında Okan, arkamda bağladığı ellerimi kaldırarak kafamı aşağı doğru eğdi. Sırtımı düzeltip dik durmaya çalıştığımda, ensemden sıkarak uyguladığı basınçla daha fazla eğilmeme neden oldu.

Mirel, beyazlar içerisinde o kapıdan çıktığında öfkeyle aldığım soluk burun kanatlarımı genişletti. Dişlerimi sertçe birbirine bastırıp öfke dolu bakışlarımı üzerinde gezdirmeye devam ettim. Parlak gülüşünü bozmadan, beyaz pantolonu ve beyaz geniş kazağıyla bize doğru yürüyorken teninin

bronzluğu tüm berraklığına isyan edercesine göze çarpıyordu. Önüme düşen saçlarımın arasından zehir gibi akıttım bakışlarımı ona. Dişlerim, sıkmaktan kırılacak gibiydi.

"Misafirlerim gelmiş, neden haber vermiyorsunuz?"

Okan beni sertçe öne doğru itti. Dengemi sağlayamayıp, dudaklarımın arasından dökülen bağrışla dizlerimin üzerine düştüğümde kafam öne gitmişti. Kendimi toparlayıp başımı kaldırdığımda göğüs kafesim hiddetle kalkıp iniyordu. Yalancı bir sinirle yanıma gelip tek dizinin üzerine çöktüğünde yüzlerimizin arasında bir karış mesafe vardı. Kendinden emin bir tavırla gülümsedi. İki parmağını zarifçe çeneme yerleştirip suratımı kaldırdığında ona nefretle bakıyordum. Gözleri nefretimi hevesle karşılıyor, ilgiyle beni inceliyordu. Onu sevmememden besleniyordu, *bu hoşuna gidiyordu.* Çenemi, sertçe parmaklarının arasından kurtardığımda usulca yaklaşıp, gözlerini yumarak derin bir nefes aldı

"Tatlı İris..."

Mesih'in tarzıyla seslendiği için kendimi tamamen serbest bırakarak ağzımda biriken sıvıyı suratına doğru tükürdüğümde hızla gözlerini kapattı. Kıyafetimin ense kısmından geri çekilerek yere atıldığımda Hakan tepemde kalmıştı.

"Hareketlerine dikkat etsen iyi olur!"

Bana doğru yükselteceği elini kaldıracakken Mirel tuttu. Dirseğinin içiyle suratını sıvazladıktan sonra gülümseyerek, "Bugün keyfim yerinde, sakin ol," dedi. Hakan onu dinleyerek elini indirdiğinde ikisine de nefretle bakıyordum.

Mirel, yanımdan geçerek Nida'nın önüne geldiğinde yapabildiğim kadarıyla yerde kıpırdayarak onlara doğru döndüm. Nida, benimkini aratmayan öfkesiyle ona bakmayı sürdürdü.

"Seninle yakından tanışma fırsatımız hiç olmamıştı." Bir adım geri çekilerek Nida'yı baştan aşağı süzdüğünde onaylar anlamda mırıltılar döküldü dudaklarından. "Yalnız, Dinçer kardeşlerin çok şanslı birer pislik olduklarını söylemeden edemeyeceğim."

Burnumdan aldığım öfkeli solukların arasından cevap vermemek için dişlerimi sertçe birbirine bastırdım. Mirel elini ona doğru uzattı.

"Mirel, tanıştığıma memnun oldum." Bir şey hatırlamışçasına eliyle dudaklarını örtüp geri çekildi. "Doğru ya, ellerin... bağlı." Nida sıkıca kapattığı dudaklarını milim oynatmıyordu. Mirel kendi etrafında bir tur döndükten sonra kafasını salladı. "Her neyse, tek seferde soracağım." Birkaç adımla yanına yaklaşarak saçının ucuna dokundu. "Lisa, nerede?" Nida buz kesen ifadesini bozmayınca, çehresini sertçe kavrayıp kendine doğru çekti. "Lisa, nerede!" diye kükrediğinde dengemi toparlayarak ayağa kalkıp bağırdım:

"Semum!" Suratını çapraz açıdan görsem de kasılan çehresini izleyebiliyordum.

"Bana bir daha o siktiğimin ismiyle seslenirsen..." Sert bir soluk alıp kafasını bana doğru çevirerek, "ağzını parçalara ayırmak zorunda kalacağım." dedi.

Ortaya doğru büzdüğüm dudaklarımı kıpırdatarak alayla güldüm.

"Mirel? Ya da her ne sikimsen." Çenemin ucuyla onu işaret ettim. "Çöz beni." Afalladı, düşünceli ifadesini yana doğru eğerek avcunu Nida'nın çenesinden çekti. Bir adım atarak bedenini bana doğru tamamen çevirdiğinde kafasını öne doğru eğmişti. Evet, onunla uzlaşmak için konuşmadığımın farkındaydı ve bu onu meraklandırmıştı. "Hatırlıyor musun? Geçmişte sana, o kızı kendi ellerimle bulacağımı söylemiştim." Kafasını kaldırdı. "Bu hâline verir miyim sanıyorsun? Benim iznim olmadan o kızın kılına dahi dokunamazsın pislik herif!" İfadesini toparladığında birkaç yavaş adımla yanı başımda durdu.

"Sen..."

Öfkeyle parlayan bakışlarımı bir anlığına bile kısmadan, "Aynen ben... Elis Mira Aktaş. İstediğin gibi karşındayım," dedim. Ellerim arkadan bağlı bir şekilde ona doğru yakla

suratımı kaldırdığımda çok yakındık. Dudaklarımı ona doğru uzatarak, "Çöz beni," diye tısladım. Kaşlarını çattı, gereksiz özgüvenimin kaynağını merak ediyordu. "Öncesinde de rakiplerini bağlayarak mı ekarte ediyordun?"

Sertçe boğazımdan kavradı. Sırtımda duvarı hissedene kadar onunla birlikte geriye doğru yürüdüğümde en ufak bir zayıflık bile göstermiyordum. Alnını, alnıma dayadığında gözleri vahşetle parlıyordu.

"Seninle oyun oynayacak vaktim yok! Lisa'yı alıp, sizi mahvederek siktir olup gideceğim."

Çenemi olabildiğince yükseğe kaldırarak kaşlarımı çattım.

"O zaman ölümüzü al, sana onun yerini asla söylemeyeceğiz."

Bakışları korkusuzca parlayan gözlerime uzun uzun daldı. Bu kadar cesur olmamı beklemiyordu. Ona yalvarma girişiminde bile bulunmamıştım. Karşımdakinin ne denli bir pislik olduğunu bildiğim için şu anda ona göre hareket ediyordum.

"Ne yani, kendini feda mı edeceksin?" dedi alayla geri çekilerek.

"Ederim." Gözümü bile kırpmamıştım. "Senin gibi bir pisliğe Lisa'yı vereceğime, karakterimle ölürüm daha iyi, en azından gözüm arkada kalmaz."

"Onu bulurum."

"Asla bulamazsın." Alayla tebessüm ederek konuşmam Mirel'i çıldırtmıştı. Arkasına doğru dönüp, "Kızı alıp çıkın dışarı!" dedi. İkizler ikiletmeden Nida'yı da alıp dediğini yaptıklarında Mirel'le duvar kenarında yalnız kaldık, karşısında baston yutmuş gibi dik duruyordum.

"Aslında bu tavrın..." Bakışlarını aşağı indirerek beni süzdü "Yazık oldu, Mesih'i seçmen..."

"Asıl seni seçsem yazık olurdu." Suratımı iğrenircesine buruşturdum. Geçen seferki gibi yapmayacaktım. Bu seferki savaş stratejim farklıydı. Ne hak ediyorsa onu verecektim.

"Sen kendine hiç baktın mı? Mesih'in tırnağı olamazsın." Konuştukça rahatlamıştım. Bunları, birinin yüzüne çarpması gerekiyordu. İfadesi iyice dağıldı.

"Hemen ölmek istiyorsun galiba?"

"Yok, hoş geldin partini kaçırmak istemem." Bakışlarımı etrafta gezdirdim. "Gerçi bu pisliği ağabeyinin başlattığını duymuştum, sahi, sana ait bir şey var mı? Yoksa hep böyle hazıra mı konarsın?" Boğazımdan tutarak beni sertçe ittiğinde, geriye doğru takla atarak yüzüstü düştüm. Dönerek dizlerimin üzerine oturur bir pozisyonda kaldığımda dağınık saçlarım omuzlarımdan ağrı akıyordu. Buz gibi ifademle, kınarcasına ona baktım. Korkum buhar olup gitmişti, sadece ona doğru tüm gerçekleri kusmak istiyordum. "Ağabeyinin eteklerinin altına saklanmaktan vazgeç!"

Kararan ifadesiyle bana doğru yaklaşıp önümde durduğunda, kafamı kaldırarak bana tepeden bakmasına izin verdim.

"Sen benimle nasıl böyle konuşursun!"

"Seni adam yerine bile koymuyorum!" Tek dizinin üzerine oturup saç diplerimi kavradığında canım acısa da ifademi güçlü tutmaya devam ettim.

Bakışlarını, suratıma zehir gibi akıttı.

"Ben Mirel'im, tüm bu pisliği başlatan kişi benim. Benden nasıl korkmazsın!" dedi.

Onu dikkatle dinledikten sonra kahkaha atmaya başladığımda tepkilerime inanamıyordu.

"Ağabeyinin yaptıklarından mı bahsediyorsun?" Saçımdan çekiştirerek itince sırtüstü yere düştüm.

Ayağa kalkıp üzerime doğrulttuğu parmağıyla tükürükler saçarak bağırmaya başladı.

"Ne ağabeyim ne de Mesih, bu gücün tek sahibi benim!"

"Güç dediğin şey insanlara yasaklı madde kullandırtmak mı? Şerefsiz herif! Kadınları satarak fuhuşa sürüklemek mi! Sen bunlara güç mü diyorsun! Arkanızda Lemura grubun olduğunu duydum, sen sadece onların piyonusun!" Ha

fazla olan bilgi birikimim kafasını karıştırdı. Dikkatle ayağa kalkıp tekrar karşısında durdum. "Bir de Lisa'yı alacağım diyorsun, sen en yakın arkadaşına bile ihanet eden pisliğin tekisin! O kızı hak etmiyorsun!"

Delirerek üzerime püskürdüğünde bacağımı kaldırarak karnına tekme attım. Dengemi sağlayamayıp kalçamın üzerine, yere düştüğümde kapının sertçe açılması hızını kesmişti. İkimizde kapıya doğru döndüğümüzde onu gördüm...

Mesih, kararan bakışları ve burnundan soluyan o sert ifadesiyle, siyahlar içerisinde depoya girdi. İkisi de birbirine karşın öyle tezattılar ki. Yıllardır Kehanet'e oynadıkları renklere bürünmüşlerdi. Tek bir farklılık vardı siyah olan Mirel, beyaz olansa Mesih'ti...

Mirel'in hafızası geri geldiğinden beri ilk defa yüzleşiyorlardı. Semum gitmişti, Mirel vardı ve yıllar sonra kazık attığı arkadaşının karşısında ilk defa dikiliyordu. Mesih, buz mavisi gözlerini üzerimde hızla gezdirerek kısa bir hasar tespiti yaptıktan sonra Mirel'e döndü. İfadesi hırçınlaşmıştı. Mirel, Mesih'i görünce çenesini aşağı doğru eğerek irice açtığı gözlerini üzerine sabitledi. Yıllar öncesinde bıraktığı on yedi yaşındaki genç oğlan yoktu artık karşısında. Kendini bilen ve yetiştiren Mesih vardı.

Birbirlerine ölümcül bakışlarını atarak usulca yaklaştıklarında, "Geç kaldın," diye tısladı Mirel. "Kız arkadaşını biraz hırpaladım." Mesih'in bakışları hızla üzerime döndü, ona inanmaması için kafamı onaylamaz anlamda salladım. "Özledin mi beni, Mesih?"

Mesih donuk ifadesiyle ona bakmayı sürdürdüğünde Mirel çoktan kendine gelmiş, o pislik tavırlarına geri dönmüştü. Mesih'in kendini tutması onu eğleniyordu.

"Sen..." dedi tehlikeli bir sesle. "Her ne yapmaya çalışıyorsan buna asla musaade etmeyeceğim."

"Yıllar önce yaptığın gibi, benim yerime geçemezsin ya?" Mirel bir adım geri çekilip alayla ona baktı. "Gerçi, şu an

zaten benim yerimdesin, ben de senin yerinde." Eliyle Mesih'in üzerini işaret etti. "Şu hâline bak, siyahlar içerisindesin. Yaptığımız bütün boklar senin üzerine kaldı."

Mesih kafasını iki yana salladı.

"Yıllar önce yapmadığın şeyi şimdi yap, bizimle işbirliği kur, Lemura grubu hareketlendi, onları durdurmazsak burayı yok edecekler."

Mirel kahkaha atarak Mesih'in etrafında dolandı.

"Mesih! Hiç değişmemişsin, tüm bu anlattıkların sence sikimde mi?" Mesih'in önünde durarak, kafasını eğip kendi belden aşağısına baktı. "Bakıyorum, değilmiş." Kafasını kaldırarak Mesih'e yaklaştı. "Benim onlardan ne kadar kazandığımı biliyor musun? Aptallık etmeyip kabul etseydin çok daha fazlasını alırdın ama sen bana ihanet etmeyi seçtin!" Mesih'i göğsünden geri ittirdiğinde nabızlarımız yükselmişti.

Mesih, Mirel'in yakasından kavrayıp onu sertçe geriye doğru sürerek duvara yapıştırdığında içerisinde tuttuğu tüm öfke odaya dolmuştu.

"Bunu kardeşimin hayatını siken sen mi söylüyorsun!" Boğazından kavrayıp, geri çekip tekrar duvara vurduğunda Mesih'in gözlerinden resmen alevler çıkıyordu.

"Lisa'yı karıştırma!" diye tısladı Mirel.

"Nasıl karıştırmam lan! Küçücük çocuğa, Ufuk'a, türlü türlü işkenceler yapmadınız mı? Çocuğu intihara teşebbüs ettirmediniz mi?"

Mesih'in ellerinden kurtulup onu geri ittirdiğinde öfkesinin yansımasını Mirel'de görmüştüm. Artık ikisi de kontrolden çıkmıştı. Geçmişin sisli yapraklarını çevirirken birbirlerine karşı kin ve nefret kusuyorlardı.

Acı içerisinde kıvranarak ellerimi çözmeye çalıştım, işlemim başarısızlıkla sonlanınca hızla etrafa bakındım. Duvarın önünde duran borunun kenarındaki çıkıntıya sürtersem bandı yırtabilirdim. Usulca oraya ilerleyip bileklerimi sürtmeye başladığımda Mirel hırlayarak, "Benim arkamda durman

gerekirdi!" diye Mesih'i ittirince, Mesih suratına yumruğunu indirerek bağırdı.

"Senin yanında mı durmam gerekirdi?" Geriye doğru sendeleyince, Mesih onu yakasından tutup kendine doğru kaldırdı. "Arkanda duracak bir hâl mi bıraktın lan bende!" Tekrar yumruk attı.

Mirel toparlanıp üzerine atılınca Mesih, profesyonel hamleleriyle geri çekilerek hamlelerinden kaçıyor, o kaçtıkça Mirel deliriyor, daha da saldırgan bir hâl alıyordu.

"Bunun bedelini ödeyeceksin Mesih! Yıllarımı ve hayatımı çaldın, hepsinin bedelini ödeyeceksin! Hepinizi öldüreceğim!"

Dışarıdan gelen ağlama seslerinin eşliğinde kapı açıldığında içeriye iri cüssesiyle Azad girmişti. Bizi o hâlde görünce suratında geniş çaplı bir tebessüm oluştu.

"Lisa'nın yerini bulduk." Cümlesini tamamladığı an Mesih üzerine atılarak onu yumruklamaya başladığında korkudan dizlerimin bağı çözülmüştü. *Lanet olsun!*

"Kardeşime dokumaya kalkmayın!" Boğazı patlarcasına yakarıyor, üzerine atılan iki adama da vurarak kendini koruyordu. Mirel, Mesih'in Azad'la ilgilenmesinden faydalanarak ona sağlam bir yumruk geçirdiğinde Mesih, sırtüstü yere düşünce korkarak bağırdım.

"Bırakın onu!"

Azad Mesih'in karnını tekmeleyerek kalkmasını engellediğinde Mirel, üzerine doğru eğilip keyifle, "Olacakları şimdi sen düşün," dedi. Mesih dişlerini sertçe sıkıp, eliyle karnını tuttuğunda dudağı patlamıştı. "Benim yerimde kalmaya devam edeceksin, ben de sen olarak yaşayacağım. Bir kurtarıcı gibi hayatıma devam ederken bir yandan da tüm pis faaliyetlerimi sürdürmeye devam edeceğim. Her şey senin üzerine kalmaya devam edecek." Bir pislik gibi kahkaha atarak geri çekildikten sonra ekledi. "Lisa her zaman yanımda olacak, sadece bana ait olacak!" Mesih bağırarak yerden kalkmaya çalıştığında ona izin vermeden yumrukladılar.

"Durun! Durun diyorum size!" Çığlık atarak olduğum yerde çırpınmaya çalıştığımda kapı açıldı, içeriye ikizler ve Lidya girdi. "Lidya!" Bir umutla çırpınarak bağırdığımda kafası yerdeydi, suratıma bile bakmamıştı. Tepkisizliği karşısında kaşlarım çatıldığında Hakan konuştu.

"Lisa'yı almaya kızla beraber gidelim, her ihtimale karşı."

Mirel, parlayan bakışlarını kaldırıp ikizlere baktı. Lisa'nın gelme düşüncesi bile onu heyecanlandırmaya yetiyordu.

"Evet, Lisa sizi tanıyor. Onu ürkütmeden getirin, dikkatli olun! Bir şey olursa sizden bilirim!" diye öfkeyle uyarınca ikizler kafasını salladı.

"Lidya, nasıl yaparsın bize bunu!"

Lidya dolan gözlerini üzerime sabitledi. Dudakları titriyordu. Ağzını kıpırdatarak, "*Özür dilerim,*" dediğinde sırtımdaki hançer canımı yakıyordu. Bu hançeri ilk kez hissediyordum.

Azad, suratındaki gururlu ifadeyle kardeşinin yanına gidip, çenesinden kavrayarak suratını kaldırdı.

"İşte benim *kardeşim.*" Dudaklarını alnına bastırdığında midem bulanıyordu.

Lidya'nın suratı buruşmuştu. Bunu ona zorla yaptırdıklarını görebilsem de hiçbir açıklaması olamazdı.

"Lidya, yapma! Ne olur yardım et bize! Dinleme o tecavüzcü pisliği!" Azad, hiddetle suratıma baktığında boğazım patlarcasına bağırdım. "Ne bakıyorsun öyle, şerefsiz! Şeyda'ya tecavüz etmedin mi?"

Azad, Lidya'yı bırakarak bana doğru ilerlerken Mesih, hızla yerden kalkarak Azad'ı saçından tuttuğu gibi geri püskürtüp yere attı. Vakit kaybetmeden tekmesini bacaklarının arasına geçirdiğinde Mirel'in keyfi yerinde olduğu için bu tepkiyi hiç umursamamıştı.

"Piç kurusu." Mesih sertçe tısladığında Azad'ın dudaklarından acı dolu bir inleme dökülmüştü.

Hakan Mesih'i ittirdi.

"Bırak onu Mesih!"

"Siz de mi bir tecavüzcüye arka çıkıyorsunuz, piç kurulası!" Mesih hayretle onlara bakarak bağırmıştı.

"Azad öyle bir şey yapmaz," diye mırıldandı Hakan ağzının içerisinde.

"Öyle mi? Neden bunu Azad'a sormuyorsunuz?" diye yerimde tepinerek bağırdığımda aklımı kaçırmak üzereydim. Gözleri resmen ölesiye kapanmıştı.

Hakan afallayan suratını aşağı doğru eğerek çehresi sertleşen Azad'a baktı.

"Azad sen böyle bir şey yaptın mı?" dedi Hakan buz gibi bir sesle.

Azad, istifini bozmadan dişlerini sertçe birbirine bastırdıktan sonra tısladı.

"Yaptım."

Hakan bir süre kıpırdamadı. Konuşmadan öylece duruyorken, Azad güçlükle kıpırdanıp ağaya kalktığında omuz silkti.

"Bu beni ilgilendirmez, Azad'ın ne yaptığı umrumda değil."

Dudaklarımı avcumla kapattım. Saç diplerim bile ürpermişti. Resmen kanım donmuştu. O kadar korkunçtular ki gözlerimi kapatıp açıyor, tüm bu yaşananların rüya olması için dua ediyordum. Gözümü her açışımda ne yazık ki her birini olduğundan daha net görüyordum. Tüm olanlar gerçekti, Lidya'nın ihaneti kadar gerçek...

"Yeter artık! Hakan, Lidya'yı al ve Lisa'ya git! Söylediklerimi de kafandan çıkartma."

Hakan emir almış gibi kafasını salladıktan sonra kolundan tuttuğu Lidya'yı zorla kapıya doğru sürdüğünde Mesih, Hakan'ın üzerine atılarak onu dövmeye başlayınca Azad da atıldı. Sevdiğim adam dikkatle darbelerden kaçarak onları yumrukluyorken dayanamıyordum. Hızla ellerimi sürterek bandı yırttığımda etimden sızan sıcak kan, tenimin üzerinde ince bir yol izledi. Mirel de işin içine girdiğinde Mesih

dört koca adama karşı tek kalmıştı. Daha fazla onları savuşturamazdı. Bakışlarımı hızla etrafta gezdirdiğimde kenardaki sandalyeyi kapmamla Mirel'in sırtına geçirmem bir olmuştu. İnleyerek yere düştükten sonra kalkıp bana vuracakken Mesih onu tuttu. Azad dirseklerimden kavrayıp bedenimi sertçe Lidya'nın önüne attığında, ayakkabısının ucunun sırtıma batmasıyla yerde kıvranarak bağırmam bir olmuştu.

"Lidya!"

Azad kükrediğinde Mesih bana doğru baktı. Mirel onun boşluğundan faydalanarak sırtına vurduğunda yere düşmüştü. Kendimi toparlamaya çalışıp yerde bedenimi sürecekken Lidya sıkıca dirseklerimi kavradı. Kafamı kaldırıp hayretle ona baktığımda dayanamadım ve ağlamaya başladım.

"Ne olur bırak beni! Mesih'e yardım etmem lazım!"

Mesih'in üzerinde toplanıp onu tekmelemeye başladıklarında Lidya sıkıca tuttuğu kollarımı bırakmıyordu. Sevdiğim adamın kafası geriye doğru düştüğünde kanla kaplanan gözleri kapalıydı. Nefessiz kaldığımda Hakan geri çekilerek Mirel'i tuttu.

"Bayıldı, bırakın."

Mirel iğrenç bir tebessümle sırıtıp, ayakkabısının ucuyla Mesih'in yerdeki bedenini ittiklediğinde Hakan soluk soluğa, "Gidelim Lidya," dedi. Lidya gözlerinde biriken yaşları dirseğiyle temizleyip ayağa kalktığında çırpınmaktan bitap düşmüştüm.

"Şeyda'yı ne zaman alacağım?" Azad, Mirel'e doğru ilerleyerek konuşmuştu. Hayretle ağzım açık kaldığında kesinlikle aklımı kaçıracaktım.

"Buradaki işi halledince alacağız."

"Şeyda seni istemiyor pislik! Onu kaçıracak mısın?" Öyle sert bağırmıştım ki boğazım ağrımıştı.

"Zorla ya da isteyerek, o benim olacak," dedi kararlı bir sesle.

Gözyaşlarım yanaklarımdan sicim gibi dökülüyorken Mesih'in yerde baygın yatan bedenine bakarak çaresizce titriyordum. Daha bir hafta önce tüm arkadaşlarımı sevgiyle izliyorken, güçlü tarafken şimdi ne olmuştu da birdenbire dağılmıştık. Üyeler onların safına geçmiş, bizi azınlıkta bırakmıştı. Barbarca istediklerine ulaşıyor, kafalarındaki düzeni oturtmak için ellerinden geleni artlarına koymuyorlardı. Dizlerimin üzerinde emekleyerek Mesih'in yaralı suratını avuçlarımın arasına alıp kendime doğru çektikten sonra hıçkırarak, "Aç gözlerini ne olur, bak bana!" diye haykırdım. Nefes alsa da böyle baygın yatması canımı yakıyordu. Sevdiğim adamın o güzel yüzünü elbirliğiyle dağıtmışlardı.

"Mesih Dinçer'in planları bu sefer tutmadı." Mirel bize doğru bakarak keyifle mırıldanmıştı. Tekli koltuğa oturup bir bacağını diğerinin üzerine attığında şarkı söylüyordu. O, tahminimin de ötesinde acımasızdı.

"Mesih..."

Ağlayarak ona sarıldığımda bedenim titriyordu. Sevdiğim adam kollarımın arasında hareketsiz yatmayı sürdürürken elimden hiçbir şey gelmiyordu. Kapının dışından gelen itişme ve yumruk sesleriyle orada ufacık olmuştum. İki taraf da tam anlamıyla birbirine girmişti artık... Bir an tüm duvarlar etrafımda dönmeye başladığında kafamı dik tutamıyordum. Duvarlar üzerime doğru geliyordu sanki... Dışarıdan gelen itişme sesleri arttığında Onat'ın bağırtısını işittim. Bizimkiler azınlık tarafta olduğu için toparlanıp kazanamıyorduk. İyice çıkmaza girmiştik. Lisa'ya ulaşmışlardı, artık işten geçmişti...

Kapı şiddetle açıldığında içeriye Onat'la Alaz dalmıştı. Alaz bizi görünce, küfrederek hiç beklemeden Mirel'in üzerine kelimenin tam anlamıyla uçtuğunda, içeriye doluşan diğer erkekler onu tutarak geri püskürtüyordu. Alaz, zeytin gözlerini yerdeki Mesih'e iliştirince gördüklerine dayanamadı ve sıkıca gözlerini yumdu.

"Seni öyle bir pişman edeceğim ki..." Ağzındaki zehri Mirel'e doğru akıttığında âdeta nefret kusuyordu.

Onat yanıma geldi, kastığı suratının altında yatan öfkeyi sezebilsem de kendini tutuyordu. Mesih'in nabzını ölçerken ki soğukkanlı ifadesi tüylerimi ürpertti. Birkaç kontrolün ardından rahat bir soluk verdiğinde ruhum o ortamı tamamen terk etmiş gibiydi. Kulaklarım uğulduyor, bakışlarım kararıyordu. Bir türlü bulunduğum anı kabullenemiyordum. Ne süre o şekilde hareketsiz kaldığımı çözemiyordum. Mireller kendi aralarında bir şeyler konuşuyorlardı fakat algılayamıyordum. Tüm bunlar korkunç bir kâbus olmalıydı!

Ellerimin arasındaki bedeni kıpırdayınca yorgun ifademle ona baktım. Şükürler olsun ki kendine gelmişti. Sol gözünün üzerindeki derisi kalkmış, kızarmıştı. Bu yüzden o güzel gözlerini araladığında eti katlanıyor, yarım görmesine sebep oluyordu. Parmağımı suratında kaydırarak dudağının kenarında bıraktığımda ciğerim parçalanıyordu. Altdudağının kenarı patlamıştı.

Öfkeli bakışlarım Mirel'le Azad'ı buldu. Onların da suratları yaralıydı fakat umrumda bile değillerdi. Benim için önemli olan tek kişi Mesih'ti, nasıl da korkakça savaşmış, dört kişi bir adama saldırmışlardı. Öfkeli bakışlarımı pisliklerin üzerinden alıp Mesih'e sabitlediğimde o, masum bakışlarını kısaca etrafta gezdirmiş, ardından gözlerime sabitlemişti.

"Elis..." diye fısıldadığında eli avcuma kaydı, sıcacıktı... "Korkma." Burnumu çekerek kafamı salladım. "Ben buradayım." Acı bir tebessümle güldüğünde içim sızlıyordu.

Demir kapı tekrar aralandığında herkes o tarafa doğru dönmüştü. Gördüklerim karşısında sertçe yutkunarak avuçlarımın arasındaki elini tuttuğumda genzim yanıyordu. Mesih, acı içerisinde inleyerek kendini yukarı kaldırmaya çalışınca başarısız olmuştu. Gözyaşlarım sıcak damlalar hâlinde yanaklarımdan süzülüyorken ağzımı sıkıca kapadım.

Lisa... Lisa'nın zayıf bedeni Lidya'nın kucağındaydı. Lidya ona göre daha uzun ve yapılı olduğu için Lisa'yı kolayca kavrayabilmişti. Perişan olmuş gözleri beni bulduğunda sessizce özür diliyordu. Benden ölene kadar da özür dilese bunun hiçbir zaman affı olmayacaktı. Lisa'nın kafasına geçirdikleri şapka her ne kadar suratını kapatsa da omuzlarından ağır akan o beyaz saçlarını örtememişti...

"Lisa..."

Mesih güçsüz sesiyle acı içerisinde mırıldanıp, yere koyduğu avuçlarıyla üst bedenini doğrulttuğunda, boynuna sarılarak ona tutundum. Suratımdaki dehşet dolu ifadeyle tüm olanları izliyorken Semum, Lidya'nın önünde durarak büyük bir tebessümle kucağındaki kıza baktı. Burnundan verdiği rahat solukla göğüs kafesi sertçe inmişti. Ellerini iki yana kaldırarak şakıdı.

"Hoş geldin Lisa'm..."

Yirmi Dördüncü Bölüm

"Dizlerim parçalanana kadar düşüp hakkını vererek yaşamak istiyorum bu hayatı."
Şule Terzi

Bölüm Parçası: 2WEI, "Survivor"

Parmaklarımın altındaki sıcak ten gerginleştiğinde çaresizlik içerisinde onları izliyordum. Mesih, boynundaki kollarımı kavrayıp ittirdikten sonra, "Dokunma!" dedi. Tüm gücünü toparlayarak kükremişti.

Alaz, Mirel'in uzattığı elini kavrayıp yumruğunun içerisinde sıktıktan sonra diğer eliyle yanağına yumruğunu geçirdiğinde, Mirel geriye doğru savrularak iki adım geri çekildi. Ağzının kenarını başparmağıyla sıvazladıktan sonra iğrenç bir şekilde gülümsediğinde ikizler Alaz'ı kollarından kavrayarak dizlerinin üzerine çömeltti.

"Bırakın lan beni!" Kollarını çekiştirdikten sonra kafasını onlara doğru kaldırarak öfkeyle baktı. "Hain piçler sizi!" Hırsla küfürler etmeye devam ettiğinde sinirden suratı kızarıyordu. Lisa'yı tutan Lidya'ya yönelerek, "Senden bunu beklemezdim Lidya! Tam bir şerefsizin kardeşi olduğunu kanıtladın!" dedi. Bağırmaktan sesi pütürlü çıkmıştı.

Altdudağımı dişlerimin arasına aldığımda çaresizliğimiz gözlerimi dolduruyordu. Mirel, Alaz'ın keyfini kaçırmasına izin vermeyerek tekrar Lisa'ya yaklaştı, omzundaki saçını iki parmağının yüzeyine gelecek şekilde yaydıktan sonra dudaklarına götürerek öptüğünde gerginlikten midem yanmıştı.

Dişlerimi sertçe birbirine bastırdığımda aldığım nefesler yetmiyordu. Elini, suratını örten bereye götürünce Lidya onu yırttı.

"Verdiğimiz şeyin işe yaraması, birkaç saat aralıksız uyuyabilmesi için temiz hava almaması gerek."

Mirel ateşe değmişçesine elini geri çekti. Lisa uyanıp tüm bu olanları görünce panikleyebilirdi. Bunu istemediği için odanın kenarındaki karyolayı işaret ederek, "Oraya yatır, artık benden uzak kalmayacak," dedi.

Lidya dediğini yapıp karyolaya doğru ilerlediğinde Mesih derin bir soluk bıraktı. Altdudağımı yalayarak ürkek bakışlarımı Mesih'e çevirdiğimde göz göze geldik. İşler iyice sarpa sarmaya başlamıştı. Bakışlarındaki acı tüm kalbime dokunduğunda ağlamamak için dişlerimi birbirine bastırdım. Onu ilk defa böylesine çaresiz görüyordum.

Alaz sabırsızca kolunu çekiştirdi ve dişlerinin arasından, "Bırak kolumu, siktirme belanı," diye tısladığında öfkeden delirmek üzereydi.

"Uslu dur!" Hakan Alaz'ı öne doğru itekleyerek bıraktıktan sonra Alaz, ayağa kalkıp Hakan'la burun buruna geldi. Kara gözlerini ters bir ifadeyle suratında gezdirdikten sonra bize doğru rahat bir tavırla yürüyüp Mesih'in yanında dizlerinin üzerine çöktü. Gergin bir ifadeyle odadakilere bakıp tekrar bize döndü.

"Planın ne?" Mesih'in muhakkak bir planının olabileceğine inanıyordu.

Oturduğu yerde sırtını doğrultarak, "Bizimkiler gelince karşı çıkacağız," dedi.

Alaz öfkeyle kaşlarını çattı. Onun kastettiği böyle bir plan değildi. Alaz, Mesih'in analiz yeteneğine güvenmiş, yakamızı kesin olarak kurtarabileceğimiz bir plan istemişti.

"Tüm bunları hesaplamadığını söyleme." Mesih, kafasını çevirerek biri neredeyse kapanan gözüyle Alaz'a baktı. Mesih'in içinde bulunduğu durum olayı yeterince özetliyordu. "Sikeyim, inanamıyorum."

"Mesih'in planları anlaşılan sadece ben yokken işe yarıyor." Öfkeli bakışlarımı kaldırarak Mirel'e sabitlediğimde suratındaki o zevkten dört köşe olmuş ifadesini görmek, midemi bulandırmıştı.

"Kes sesini siktiğimin piçi," diyerek âdeta dişlerinin arasından tıslamıştı Alaz.

Onun tepkileri bugün resmen sesim olmuştu. İlk defa bütünüyle onunla aynı fikirdeydim. Mesih sakin kalmaya çalışıyor, günün devamını da düşünerek hareket ediyordu. Mirel'in attığı kahkaha odanın duvarlarına çarpacak şekilde yayıldığında tam anlamıyla çaresizliğin elli tonunu yaşıyorduk.

Odaya onların grubundan birkaç kişi daha girdi ve Mirel'e Akrep'in yaptığı birkaç işle ilgili rapor verdi. Her şey istedikleri gibi ilerliyordu. Bizi burada tutsak ederken dışarıyla ilgili pis işlerine başlamışlardı bile. Oklar yine Mesih'i gösterecekti. Tek bir farkla: Artık işler *yapılmış* gibi gözükmeyecekti...

Derin bir iç çektim, yanaklarımdaki kuruyan nem, yerini taze gözyaşlarına bıraktığında içim acıyordu, boğuluyordum... Elimi yerdeki elinin üzerine kaydırıp çaresiz gözlerle ona baktığımda içim yanıyordu. Dişlerimi birbirine bastırıp burnumu çektikten sonra kafamı iki yana salladım.

"Sonuna kadar seninleyim..." Dudağının kenarı uyuşuk bir tavırla yukarı doğru kıvrıldı. O an ikimizin arasında oluşan yeni bağ ilk defa beni sevindirmek yerine hüzünlendirmişti...

"Tam bir film sahnesi gibisiniz!" Mirel yanındaki adamla konuşmayı bitirmiş, tüm ilgisini bize vermişti. İçinde vicdana dair tanecik bulundurmayan bu adam, neredeyse karşımızda zevkten dört köşe oluyordu!

Burun kanatlarım genişleyecek şekilde derin bir soluk aldım, dizlerimi doğrultup tam kalkacakken kapının ardından şiddetle gelen arbede sesleriyle olduğum yere mıhlandım.

Melikşah...

Yüreğimde filizlenen ümit tomurcukları Şah'ın keskin sesinin verdiği coşkuyla giderek artıyorken ellerim titriyordu.

Şah... Şah gelmişti.

Kapı kırılırcasına açıldığında karşımızda, âdeta kırmızı görmüş bir boğa kadar hiddetli duran Melikşah vardı... Buğulanan bakışları, içine acı karışan bir öfkeyle etrafta dolandığında aralık kalan dudaklarından hırıltıyla akan soluklar dökülüyordu. Onu son zamanların aksine daha da yırtıcı görüyordum. Bakışları, Mesih ve köşede yatan Lisa'nın bedeni arasında gidip geldiğinde aklını kaçıracak gibi oldu. Arkasında görünen Nida, elini Şah'ın omzuna yerleştirdiğinde nefesim kesildi. Elini kaldırıp suratını ovuşturduğunda parmaklarının boğumları arasında kalan yaraları gördüm. Yumruklamaktan yaraların etrafı kan toplamıştı. Elini saçlarının arasından geçirip kalın ensesine indirerek orayı sertçe sıvazladı. Bize ve içeriye ters bir bakış attıktan sonra hızla Mirel'e doğru ilerleyip ona odada yankılanacak kadar keskin bir tokat attı. Soğukkanlılıkla onları izlemeye devam ettiğimde Mirel dengesini kollayamadan birkaç adım geriye doğru sendeleyip kendini toparladığında suratındaki o keyif dolu ifadeden neyse ki eser kalmamıştı. Dudaklarımın arasından rahat bir soluk verdim; Şah, usul adımlarla ona yaklaştığında ikizlerle göz göze geldim. Kararsız bakışlarından ne yapacağını bilmedikleri belliydi.

Mirel, öfkeyle onlara bakarak kükredi.

"Ne duruyorsunuz!" İkizler durgun bir tavırla Şah'ın karşısına dikildiğinde Şah, gözlerinde biriken acı ve hayal kırıklığıyla hiçbir şey söylemeden onlara baktı.

Okan, yere sabitlediği bakışlarını usulca kaldırdıktan sonra ifadesiz tutmaya çalıştığı sesiyle, "İleri gitme, Şah," dedi.

Melikşah, her ne kadar bir hafta öncesinde ikizler tarafından uyarılsa da duyduklarına ihtimal dahi vermemişti. İkizlere güvenmeyi seçmişti ve şimdi de büyük bir kırgınlık yaşıyordu. İkizler, her ne kadar Şah'ın bakışları altında ezilseler de ona karşı duracakları kararlı surat hatlarından belliydi.

"Siz benim kardeşimdiniz." Şah'ın sesi öylesine zayıf çıkmıştı ki bir an ondan geldiğine bile inanamamıştım. İkizleri

gerçekten de sevdiğini sonuna kadar hissettiriyordu. Dudaklarını birbirine bastırıp kafasını iki yana salladı ve elini onlara doğru uzatarak, "Neden yaptınız bunu?" dedi. İkizler bakışlarını önlerine sabitlemiş, tepkilerini gizlemişti. Onlardan bir tepki alamayınca, "Beni bu hayattaki tek düşmanıma sattınız," dediğinde sesindeki o bedbaht tını sinirlerimi bozmuştu. *Melikşah tam anlamıyla yıkılmıştı...*

"İnsanlara gereğinden fazla güveniyorsunuz." Ses, açık kalan kapıdan gelmişti. Boynumu uzatıp Melikşah'ın ardındaki adama baktığımda kanım çekildi. İnsanı huzursuz eden bir siması vardı. Güven vermiyordu. Ensesine kadar uzun olan saçlarının sol tarafını kulağının arkasına iliştirmiş, diğer tarafın şakağından dökülmesine izin vermişti. Üzerinde tıpkı Şah'ınkini andıran kaşe bir siyah ceket vardı. "Sonra öylece ortada kalıyorsunuz," derken Şah'la ikizlerinin yan tarafında kalmış, suratını görmemize izin vermişti. Bakışları kısa bir süre Nida'nın üzerinde gezindikten sonra iç çekerek tekrar Şah'a bakacakken Şah, üzerine atılıp avcuyla boğazını sıktı, adam onun kuvveti nedeniyle birkaç adım geriye doğru sendelemek zorunda kalmıştı. Sırtı arkasında kalan duvarla buluştuğunda Şah üzerine eğilip yüzünü omzuna yaklaştırarak hırladı.

"Siktirtme o gözlerini."

Nida o adamı gördüğü andan itibaren buz kesmişti sanki. Sorgu dolu bakışlarını üçü arasında gidip gelirken adamın suratındaki o iğrenç tebessüm bana birini anımsattı, *Mirel'i...*

Bu adam Akrep dedikleri o pislik olabilir miydi? *Kesinlikle oydu.*

Hakan elini Melikşah'ın omzuna koydu. Bu, dur demekti. Ona karşı gelmeden önce uyarıyordu, *ona karşı gelmek istemiyordu.* Elini çekmesiyle, Akrep öksürerek ifadesini toparlamaya çalıştı ve duvarla arasından çıktı. Mirel'in yanına geldiğinde simaları sinir bozucu derece benziyordu. *Aynı bakıyorlardı...* Akrep, Şah'ın yaşlarında olmasına rağmen

ondan daha yaşlı duruyordu. Şah'ın karizmatik görüntüsünün aksine o daha ağır kalıyordu yanında.

Melikşah elini ikisine doğru kaldırıp sallayarak kararlı bir tonla, "Bu sefer izin vermeyeceğim," dedi. Onlara doğru birkaç adım atıp, "Kardeşlerime zarar vermenize asla izin vermeyeceğim," diye ekledi. Şah'ın kararlılığı, gerekirse canını feda edeceğini hissettiriyordu. Yıllar öncesinde Nida'yla aşk dolu bir hayat yaşamak pahasına kardeşlerini boş bırakan Şah gitmiş, yerine onlar için ölmeye razı olan Şah gelmişti.

"Kızılı bırakmak zor olmayacak mı?" Mirel, Nida'yı inceleyerek mırıldanınca Akrep, Nida'ya iğrenç bir sırıtışla baktı. Nida'ya karşı olan beğenisini gözlerinden okuyabiliyordum.

"Kes sesini puşt." Alaz dayanamadan yerinden kalkıp Şah'ın arkasına geçince Onat da diğer tarafında yer aldı. Mesih'e döndüğümde bakışlarındaki hüznün sebebini anlayamasam da yönelttiği kişiye, Şah'a, bakınca nedenini fark edebiliyordum. Ağabeyinin onlara sahip çıkmasından, kararlı tavrından etkilenmişti. Belki de yıllar önceki yalnızlığı ve şimdiki hâli arasında gidip geliyordu...

"Dışarıda adamlarınız dayak yiyor." Akrep çenesinin ucuyla Şah'ın üzerini işaret ederek, "Üç kişi mi savaşacaksınız," dedi.

Mesih, kendisini toparlayarak ayağa kalkmaya çalıştı, koluna girmeye çalıştığımda beni eliyle durdurdu. Kendinden emin tavrına ayak uydurup geri çekildiğimde fısıldadı.

"Sakın yerinden kalkma." Kafamı salladım.

Ayağa kalkıp ağır hareketlerle Şah'ın yanına gittiğinde Şah'ın kardeşine olan bakışları içimi acıtıyordu. Şah'ın canı acıyordu... Mesih'in suratındaki yaraları yakından inceledikten sonra gözlerini yumarak derin bir nefes aldı. *Şah karşı tarafa daha fazlasını yapmak istiyordu...*

Bizimkiler dört kişiyken karşılarında tam on iki kişi vardı. Kapının dışında kaç tane adam olduğunu bilemesem de en azından odanın içi bu hâldeydi. Kafamı korkuyla Nida'ya

doğru çevirdiğimde dilim damağım kurumuştu. Eşit bile değilken böyle bir kavganın içerisine girmek, akıl kârı değildi! Nida'nın durumu da benimkinden farksızdı, o da çökmüştü. Bakışlarım çaresizce Lidya'yı bulduğunda suçlu çocuklar gibi kafasını kaldırmadan sadece önüne bakıyordu. Dizlerimin üzerinde doğrularak ayağa kalktım. Lanet olsun ki yapacak hiçbir şeyim yoktu! Tam anlamıyla kapana kısılmıştık!

"Siz ciddi misiniz?" Akrep'in kaşları girdiği şaşkınlık nedeniyle yukarı doğru kıvrılmıştı. O sayıyla kendilerine kafa tutmalarına her ne kadar şaşırsa da bunu kesinlikle bekliyordu.

"Seni inim inim inleteceğim Mirkelam!" Şah, tehdit edercesine konuştuğunda Akrep'in gerçek adını ilk defa duymuştum. Yazlık evde bu ismi Mesih'ten de duymuştum. Telefonda konuşurken, "Mirkelam'a güvenme," demişti. Genelde Akrep diye hitap ettikleri için, adını ilk sorduğumda hatırlayamamıştı. Demek ki o Mirkelam bu pislikti ve kesinlikle Mesih'in dediği gibi güvenilmeyecek bir hâldeydi.

Okan, öne çıkarak Şah'ın önünde durduğunda gözlerine bakamıyordu. Kastığı çehresinin arasından, "Sana karşı savaşmak istemiyorum, zorluk çıkartma, Şah," dedi. Onun konuşmasını hayretle dinleyen tek kişi kesinlikle ben değildim. Suratına yediği tokadın ardından geriye doğru sendelediğinde Melikşah'ın sinirden sesi titriyordu.

"İstemiyorsan orada ne işin var piç!" Birden Okan'ın üzerine saldırdığında iki taraf da birbirine girmişti.

Avcumla ağzımı kapatarak birkaç adım geri çekildiğimde dişlerim titreyerek birbirine çarpıyordu. Kargaşa öylesine yakınımda kopuyordu ki etkilenmemek mümkün değildi. Nida omuzlarıma sarılarak ağlamaya başladığında birlikte yaprak gibi titremeye devam ettik. Bizimkiler sayıca az olsalar da karşı taraftan çok daha iyi dövüşüyorlardı. Okan'la Hakan'ın itişmekten başka bir harekete yönelmemesi de bunu tetikliyordu. Melikşah özellikle ikisine çalışıyorken onların eli Şah'a karşı güçlükle kalkıyordu. Alaz ve Onat hızla hareket

ediyor, bir adamdan diğerine geçerek seri savurdukları yumruklarla ortayı açıyorlardı. Bu sayede Mesih birebir olarak Mirel'le ilgilenebiliyordu. Mirel, Mesih tarafından yediği her darbenin ardından bozarıyor, öfkeyle soluyarak kendini toparlamaya çalıştıkça daha çok dibe batıyordu. Mesih, Mirel'i yakalayıp yere yatırdığında vakit kaybetmeden yumruklarını suratına doğru sıralamaya başlamıştı. Akrep çaresizce etrafa bakındıktan sonra ikizlere bağırdığı; ikizler, Mesih'i kollarından tutarak güçlükle ayağa kaldırdığında Mirel, vakit kaybetmeden yerden kalkıp ağzından akan kanı elinin tersiyle temizledi. Öfkeli bakışlarını üzerinde gezdirdiğinde ifadesinde tam anlamıyla zıvanadan çıktığını görebiliyordum.

"Yeter artık!" diyerek bağırdı Akrep.

Odaya birden zebella gibi beş tane adam girdi. Korkarak onlara baktığımda ne yapacağımı şaşırmıştım. Mirel dirseğinin içiyle ağzını temizledikten sonra elini pantolonunun arkasına attığında Mesih, ikizlerin kollarından kurtulmaya çalışıyordu.

"Son duanı et orospu çocuğu!"

Hırlayarak arkasından çıkarttığı silah'ı Mesih'e doğrulttuğunda ağzımdan çıkan çığlığa engel olamadım. Mesih'i durduramayan ikizlerin yardımına birkaç kişi daha koştuğunda Mesih'i dizlerinin üzerine, yere çöktürmüşlerdi. Silahın çıktığını gören Alaz ve Melikşah, Mesih'e doğru koşturacakken odaya giren adamlar onlara da aynı şekilde engel olduğunda zaman durmuştu sanki. Bedenimdeki tüm kan çekilmiş, tüylerim ürpermişti.

Ağır bir şekilde kafamı onaylamaz anlamda salladığımda, "Kardeşim!" diyen Melikşah'ın haykırışı kopmuştu kulaklarımda.

Adımlarım benden bağımsız bir biçimde harekete geçtiğinde buz mavisine doğru koşuyordum. Hızla önüne doğru atılmamla kulağımı tırmalayan o silah sesini duymam bir olmuştu. Gözlerim irice açıldığında kulaklarım ağrıyordu.

Şaşkın bakışlarım, karşımdaki Mirel'e kilitlendiğinde gördüğüm son görüntünün onun acımasızlıkla kaplanan gözleri olmasını istemiyordum.

Ben buz mavisini istiyordum...

Bedenim yere doğru savrulurken, elimi karnıma bastırdığımda oradan sızan sıvı hızla parmaklarıma doluşmuştu. Bedenim, okun büktüğü bir yay misali gerildi ve şiddetle yere çarptı. Güçlükle aralanan dudaklarımın arasından ufak bir inilti koptuğunda Nida ve Lidya'nın sesleri kulaklarımda uğuldadı.

"Elis!"

"Hayır!"

Sırtımdan gelen çıtırtı seslerinin eşliğinde Mesih'in önünde, boylu boyunca yatıyorken bakışlarım tahta tavanda kalmıştı. Patlayan silah sesiyle birlikte sanki aralarından ayrılarak farklı bir boyuta geçmiştim.

"Elis..."

Fısıltısı burnumu yaktığında kafam ondan yana düştü. Dolan gözlerimden akan yaşlar saç diplerime sızdığında, kurtardığı kollarını üzerime sararak beni âdeta bir kuş gibi kavradı. Hayretle bana bakıyor, olanlara inanamıyordu.

Dudaklarımı birbirine bastırarak güçlükle, "Gitmene izin veremezdim," dediğimde kafasını ahenkle iki yana sallayarak, "Gitme, Elis," dedi.

Karnımdaki elimi bastırarak gözlerimi acı içerisinde yumduğumda zamanımın azaldığını hissediyordum. Karşısında acılar içerisinde kıvranıyorken dolan gözlerini suratıma yaklaştırdı, bir elini benimkinin üzerine sabitlediğinde diğeri yanağımda kalmıştı. Sevdiğim adamın yaralar içerisinde kalan yüzüne giderek bulanıklaşan görüşümle doyasıya bakmaya çalıştığımda boğazımda oluşan yumru konuşmamı engelliyordu. *Yutkunamıyordum...*

"Benimle kalmanı istiyorum." Gözlerinden birkaç damla aktı ve o yaşlar kalbime kadar sızdı. Beyaz göz kenarları hemen kızarmıştı.

Suratımda buruk bir tebessüm oluştuğunda yorgun hissediyordum. Gözlerinden akan yaşlar şakağıma döküldüğünde gözlerimi yumarak dinlenmeye çalıştım, etrafımda kopan kargaşayı görmezden gelerek sadece ona odaklanmaya çalışıyordum. Zihnimde kalan son görüntünün onun gözleri olmasını istiyordum. Sertçe yutkunup, güçlükle ona baktığımda kesik bir soluk alarak gülümsedim. Bu sefer o gözlerini yummuştu. Mesih, iç çekiyordu...

"Uğruna öldüğüm o güzel gözlerini aç sevgilim..." Nefes nefese fısıldadığımda dudaklarının arasından acı dolu bir inleme çıktı ve burnunu çekerek bana baktı. Tek gözü kapanmak üzere olsa bile oradan parlayan mavilik gözlerimi kamaştırmaya yetiyordu. "Artık gülmeni istiyorum," dediğimde sesim bir öncekinden de kısık çıkmıştı.

Gözlerime tam anlamıyla sönmüş bir ifadeyle baktığında sesi boğuk çıktı.

"Beni öldürürken gülmemi mi bekliyorsun?" Kafasını iki yana doğru salladığında gözlerinden akan yeni damlalar yüzümü boyladı. Mesih, *benim için ağlıyordu...* "Bir daha asla gülmeyeceğim." Hüsran dolu bakışları acımasızca parladığında kelimeler dudaklarından güçlükle dökülmüştü. Saçlarımı okşadıktan sonra dudaklarını şakağıma dokundurdu. "Korkma sevgilim, peşinden *ben de geleceğim.*"

Üzerine ağırlık çöken gözlerimi açık tutmaya çalıştığımda son sözlerinden nefret etmiştim.

"İkiniz için gidiyorum aşkım, *ikiniz için kalmalısın."* Lisa'yı Mirel'in eline bırakamazdı, ona sahip çıkmak zorundaydı. Hatırlattığım ayrıntıyla, bakışları acı içerisinde gözlerimi bulduğunda ruhumuz kanıyordu...

Mesih, ilk şahı için ikinci şahını terk etmek zorundaydı...

"Ben..." Aralanan dudaklarım acıyla kapanınca yutkundum. Dudaklarım kuruyor, bedenim uyuşuyordu. Güçlükle nefes aldığımda başım döndü, gözlerim kardı. Dişlerimi birbirine bastırarak nefes aldım. "Ben... seni..." İlk gördüğüm

andan itibaren beni mahveden gözlerine son bir kez daha bakarak, "çok seviyorum buz mavisi..." diye tamamladım sözlerimi. Gözlerim kapandığında parmaklarımda oluşan karıncalar hızla yayılarak tüm bedenimi ele geçirdi, hızla sarsılan bedenimi hissedememeye başladım ve Mesih'in okyanusundan çıkarak gecenin karanlığına daldım...

Tanrısal Anlatım

Mesih, Elis'in son sözlerinin ağırlığı eşliğinde, ruhunu kaplayan kederle birlikte, genç kızın sonbaharda dökülen kurumuş bir yaprak gibi yere serilen bedenini sarsıyor, gözlerini açması için sürekli yakarıyordu. Erken kararan hayatında gördüğü tek ışık sönmüş, karanlıklar içerisinde kalmıştı. Bu seferki, geçmişten de zifiri bir karanlıktı. O bir daha asla ışığını bulamazdı. Dudaklarından kopan nidalar eşliğinde ona sarılıyor, güzel yüzünü kaplayan saçları ittirerek suratını öpüyordu.

"Ben de seni seviyorum," derken boğazı düğümlendi, o çatallaşmış sesi kendinde ilk defa duyuyordu. Sesi bile kendine yabancıydı. Bu kız ona tam olarak ne yaptıysa giderken kalbini de sökercesine çıkartmış, yanında götürmüştü.

Gerçekten de gitmiş olamazdı, değil mi?

Korkuyla suratına baktığında Elis, etrafı birer ışık gibi aydınlatan gözlerini yummuştu, açmıyordu.

"Duymadın mı? İris, seni seviyorum."

Hayatını baştan aşağı sarsan o kıza, bir kez de olsa o lanet olası iki kelimeyi söyleyememiş miydi? Onun için canını veren bu kız için bu kadarını bile yapamamış mıydı? Boğazında giderek büyüyen yumru canını acıtıyorken sertçe yutkundu.

"Önümü göremiyorum, Elis, lütfen gözlerini aç." Işığını istiyordu, karşısında kendini net görebildiği o şeffaf bakışları istiyordu.

Her gördüğünde kalbine saplanan sızıyla daldığı o güzel gözleri istiyordu. Mesih, Elis olmadan yaşayamazdı. Hayatta

kalabilmesi için Elis'in nefesine ihtiyacı vardı. Elis, Mesih için hayat demekti. Defalarca onu uyarmasına rağmen genç kız onu dinlememişti. Genç adam için kendini feda etmişti. Mesih, kederle iç çektiğinde artık mantıklı düşünemiyordu. Elis'in gözleriyle birlikte birçok şey kopmuştu sanki ve kopmaya da devam ediyordu. Mesih, Elis'in yanında olmak istiyordu, genç kızın yalnız kalması Mesih'in aldığı her soluğu zehir ediyordu.

Etrafta kopan yakarışlara, kavga seslerine aldırış etmeden sevdiği kadının güzel bedenini kollarının arasında tutmaya devam etti. Ona, bu mesafeden daha uzak kalamazdı.

"Mesih..." Nida'nın dudaklarından, acı eşliğinde dökülen kendi adını duyduğunda tüyleri ürperdi.

Tüm bu olanlar parmak uçlarında hissettiği Elis'in teni kadar gerçekti. Gerçeğin acı yüzü bir tokat gibi suratına çarptığında kafasını afallamış bir ifadeyle kaldırdı, o tam anlamıyla çaresizdi.

Mirel, Elis'in vurulmasının ardından çıkan arbedeyle ustalıkla baş ederken kafası karışmıştı. Elis'in bedeni yere düşerken içinde ufak da olsa bir kıpırtı olmuştu sanki. Kendini Semum zannediyorken onunla birlikte geçirdiği anılar kısaca gözlerinin önünde sıralanmış, ardından yok olmuştu. Onun amacı Mesih'i ortadan kaldırmakken kız, aptal gibi önüne atlayıp planlarını bozmuştu. İçten içe Mesih'i kıskanıyor, genç kızın onun için canından bile vazgeçmesini hazmedemiyordu. Öfke dolu ifadesi Mesih'i bulduğunda dişlerini birbirine bastırmaktan damakları sızlıyordu. Bu adamın her şeye sahip olmasından nefret ediyordu. Lisa bile ona aitti. Mirel, Mesih'in elinden her şeyini almaya kararlıydı. Gerekirse canına kadar alacaktı. Yine de bir türlü içi rahat etmiyordu, her seferinde daha fazlasını istiyordu. *Mesih olmak istiyordu.*

"Bunun bedelini ödeyeceksiniz!" Şah'ın ortalığı inim inim inleten sesini duyunca yüzünü buruşturdu. Bu adam her zaman bu kadar gürültücü olmak zorunda mıydı?

Nida, Mesih'in ellerinden kurtardığı kızın nabzını kontrol ettikten sonra boğuk bir soluk aldığında âdeta dili tutulmuştu. Lidya, hıçkırıkları eşliğinde onlara doğru ilerleyince Nida, kafasını kaldırarak "Yaklaşma!" diye bağırdı. Artık aralarında hainlere yer yoktu.

Alaz âdeta şoka girmişti. Üzerine saldıran adamları bir şekilde savurmayı başarsa bile gözleri sürekli yerdeki kıza takılıyor, içi parçalanıyordu. Bunu kabul edemezdi. Elis'in artık nefes almayacağını kabul edemezdi. Selenay'a ne diyecekti? Sevdiği kadının kuzenine sahip çıkamamıştı. Üstelik Elis, artık onun da bir parçası olmuşken bu kayıp çok fazlaydı. Kehanet'in eski üyeleri içeriye girerek odaya doluşuyorken hep bir umutla bakıyordu. Önceden anlaştıkları tüm eski üyeler saf değiştirerek karşı takıma geçiyordu, bu adamlar tüm bunları ne ara yapmışlardı? Tüm dostları onlara ihanet ediyordu. Öylesine kötü bir gündü ki acı eşiği artıyor, hangisinin daha yıkıcı olduğunu hesaplayamıyordu. O, her zaman Mesih'e güvenirdi, arkadaşı ilk defa sezilerini kullanamamıştı ve bu sefer çok büyük bir tehlikeyi göz ardı etmişti. Her birinin çabasına yazık olmuştu. Yıllardır insanlar için kendi hayatlarını feda eden bu adamlar, yenik düşerek büyük kayıplara yol açmışlardı. Artık Akrep ve adamlarını kimse durduramazdı, istedikleri gibi Kehanet'in eski düzeni geri gelecekti. Tüm pislikler temelli kendi üzerlerine kalacaktı. Alaz'ın artık gücü tükenmişti... Yorgun düştüklerinde karşılarında kalan Mirkelam ve Mirel keyifliydi. Yıllar öncesinde başlattıkları savaşı kazanıyorlardı, bu onlar için ikinci bir milat demekti. Hüsranla arkalarında kalan arkadaşlarına baktı birer birer... Azad dışında kalan herkes onların arkadaşlarıydı. Şimdiyse Mirellerin arkasında duruyorlardı.

Genç adamlar, Kehanet'in eski üyelerinin karşısında kaldıklarında pes etmeden üzerlerine yürümeye yeltenince odadaki uzun boylu, kuvvetli adamlar onları kollarından kavrayarak dizleri üzerinde çökmelerine sebep oldu. Bu adamlar

Alaz, Vuslat'ta bodyguard olarak çalıştırıyordu. İş yaptığı adamlar bile onlara ihanet etmişti.

Alaz sona yaklaştığını hissediyordu. Selenay'ın burada olmamasından dolayı rahat bir soluk aldı. Selenay'ın bir şekilde Kehanet'ten kurtulup kendine yeni bir hayat kurmasını istiyordu.

Alaz, Selenay'ı çok seviyordu...

Kehanet'e geldiği ilk gün, Alaz'ın onu yaralı bir kuş gibi bulduğu anda, içinden ona karşı bir şeyler akmıştı sanki... Alaz ilk zamanlarda anlamasa bile zaman içerisinde bu kıza kanı kaynamış, gözlerini üzerinden alamaz olmuştu. Ona yaklaşmak istedikçe kızın verdiği korkunç tepkiler içten içe yüreğini dağlamıştı. Üstüne üstlük bir de Mirel denen o adi canavarla birlikte olmaları genç adamı her seferinde deli etmişti. Ama buna karışmaya izni yoktu. Kendi ferahı için birçok insanı tehlikeye atamazdı. Yıllardır kurdukları planı bozamazdı. Canı bildiği arkadaşı ona söz vermişti. Semum'un tehlike arz ettiği en ufak bir durumda bile Selenay'ı çekip çıkartmasına onay verecekti.

O küçük kız öylesine inatçıydı ki asla söz dinlemiyordu. Bu yüzden Alaz, ona karşı istemdışı gaddar olmuş, onu bu şekilde korumaya çalışmıştı. Neyse ki bir süre sonra o küçük kızın da kalbi Alaz için atmaya başlamıştı. Alaz'ın yüreği Selenay'ın hasretiyle yanıp tutuşuyorken dudaklarında buruk bir tebessüm oluştu; zeytin gözlü, o siyah saçlı, minik burunlu, kısa boylu kızı arar oldu.

Alaz o kızı gerçekten de çok seviyordu...

Meslikşah'ın omuzları güçsüz düştüğünde kendini parçalama arzusuyla yanıp tutuşuyordu. İkinci kez yapıyordu bu hatayı. Kardeşlerinin en büyüğü olduğu hâlde kimseyi koruyamıyordu. Zarar verdiklerinin sayısı artmıştı. Sevdiği kadın da tehlikedeydi ve lanet olsun ki elinden hiçbir şey gelmiyordu. Elis'in yere düşen bedeni gözlerinin önüne geldiğinde içi parçalandı. O kızı koruyamamıştı... Kehanet'e

son derece savunmasız gelen o kızı, kardeşine can vermek için kullanmak istemişti. Elis, ona seve seve yardımcı olup isteğine uyarak can vermişti de... Melikşah ise karşılığında onun canını almalarına göz yummuştu.

Artık Mesih'i kimse toparlayamazdı... *Kardeşi bir daha asla can bulamazdı...*

Bakışları odanın köşesinde yatan ufak bedeni bulduğunda aldığı nefesler yetmez oldu. Kardeşinin suratı kapalı olsa da omuzlarından sarkan saçlarını görebiliyordu. Melikşah kendinden utanıyordu... Küçücük kardeşine bile ağabeylik yapamamıştı. O yaşamayı hak etmiyordu...

"Mesih, insanlara güvenme diyerek ne çok kişiye güvenmişsin meğer, değil mi?" Mirel, içinde âdeta volkan olup taşan öfkeyi, suratına kondurduğu tebessümle kapatmaya çalıştı. Mesih'i görmeye dayanamıyordu. Yanına gidip suratına bir yumruk attığında Mesih'in kafası geriye doğru sendeleyerek yine önüne düşmüştü. Ellerini saçlarının ucuna daldırıp suratını yukarı doğru kaldırdığında yüzündeki kanlar içini bir nebze olsun rahatlatmıştı. "Bak, güvendiğin herkes şimdi benim arkamda. Sahip olduğun her şey, artık bana ait."

Mesih, ışığı sönen gözlerini ondan çektiğinde tam anlamıyla bitik hâldeydi. Mirel dayanamadan suratına bir yumruk daha indirip geri döndüğünde içinde oluşan doygunluk hissi yüzünden göğsü kabarıyordu. Bu çocuğu ilk tanıdığı zamanlar gerçekten de seviyordu fakat bir süre sonra kendini onun yanında kirli gibi hissetmeye başlamıştı. Mesih ondan küçük olmasına rağmen daha akıllıca davranıyor, her konuda ondan başarılı oluyordu. Mesih'in sürekli takdir toplaması canını sıkıyordu.

Bu işlere bulaşmak ilk başta onun aklında olmasa da güç ve iktidar sahibi olmak egosunu okşuyordu. Karşılığında bir sürü para kazanıyordu. Aptal Mesih'in onu durdurmaya çalışacağını bildiği için işlerini gizli tutuyorken her şey gayet iyi gidiyordu. Mesih, Mirel'deki değişiklilikleri fark ettikçe kötü

hissetmesine sebep oluyordu, gerçekleri acımasızca yüzüne vuruyorken Mirel, bir süre sonra sürekli Mesih'in onayını alması gerekiyormuş gibi hissetmeye başlamıştı. O dönem oldukça sancılıydı. Bir türlü Mesih'in onayını alamıyordu, her halükârda Mesih daha iyi kalıyordu. Yaptıkları için hiçbir zaman pişman olmamıştı, yıllarını çaldığı için Mesih'ten nefret ediyordu.

"İlk işim senin şu nefret ettiğin gizli pazarı kurmak olacak." Ağabeyi keyifle, Melikşah'a planlarını sıraladığında gülümsedi. Akrep'in yıllar öncesinde olan hayalleri sonunda gerçekleşecekti. Bu kasaba iki kardeş ve arkalarındaki büyük güce fazlasıyla iyi bir geçim kaynağı olacaktı. "Ama öncesinde gizlice yürüttüğümüz birkaç işi sürdürmemiz gerek."

Melikşah ona tiksinerek baktı.

"Hâlâ o pisliklerle devam ediyorsun demek, bir gram aklın yok senin." Akrep keyiflenerek Melikşah'a tüm planlarını ayrıntıyla anlattığında Şah'ın sinirden rengi atıyor, çaresizlikle kıvranıyordu. Kardeşinin tüm çabaları boşa gitmişti.

"Bu iş çok uzadı." Mirel belinden silahını tekrar çıkarttığında Akrep öfkeyle tısladı. "Bokunu çıkartma." Akrep hiçbir zaman böylesine göz önünde bir suç işlemekten yana olmamıştı. Onlar için farklı planları vardı ve kanı damarlarında hızla dolanan aptal kardeşi sürekli buna engel oluyordu. Onun yüzünden birçok işi aksamıştı.

Mirel hiddetle kafasını iki yana salladı.

"Onun nefes almasına tahammül edemem." Silahını Mesih'e doğru sallayarak konuşmuştu. "Yapmamız gereken birçok işimizin olduğunu biliyorsun kardeşim, Mesih tüm bunları seve seve üstlenecek."

Tüm bunlar Mirel'in umrunda bile değildi. Nefes alabilmesi için Mesih'in bu dünyadan gitmesine ihtiyacı vardı...

"O varmış gibi gösterebilirim, işime karışma!"

Kararlı bir ifadeyle Mesih'e doğru ilerlediğinde Mirkelam artık kardeşini durduramayacağını biliyordu. Mirel, derin

bir soluk aldıktan sonra Mesih'in önüne geçip silahını kaldırdığında bakışları acımasızca gözlerini bulmuştu. Bu anı yıllar öncesinde hayal etmişti. Sürekli yoluna taş koyan, kendisinden rol çalan o adamın hayatına son vermenin özlemiyle yanıp tutuşmuştu. Neyse ki artık zamanı gelmişti. Hafızasını kazandığından beridir, bu gün için sabırsızlanıyordu.

Bu günün hasretiyle kanı kaynıyordu.

Neyse ki her şey istedikleri gibi oluyordu.

Onlar tüm bunları hak etmişlerdi, yıllardır bekliyorlardı.

Kader çarkı onlar için dönmüştü.

İstediği gibi Lisa da yanındaydı. Mirel'in keyfini artık hiçbir şey bozamazdı. Namlunun ucunu onun hissiz bakışlarının önünde sallayarak sertçe sıktığı dudaklarını kıpırdattı.

"Son sözün var mı?" Mesih'in dudaklarının arasından dökülecek olan son sözün merakıyla kıvranmaya başladı.

Mesih, hissiz bakışlarını kaldırıp kor ateşler içerisinde yanan gözlerine diktiğinde Mirel'in kanı çekildi. Onunla yüzleşmek Mirel'i germişti. Mesih, kenarı patlayan dudaklarını aralayıp gülümsediğinde üzeri kanla kaplanan dişlerini görmek onu ürkütmüştü. Mesih'in bakışları canlandığında tıpkı bir deli gibi gülmeye başlamıştı. Mirel, öfkelenerek namluyu tekrar salladığında Mesih'in kahkahası artmıştı. Bu hâline anlam veremese de sebebini Elis'in ölümüne bağlıyordu. Darbelerle dağılan suratı keyiflendiğinde, Mirel sabırsızca tekrarladı.

"Son sözün ne diyorum!"

Mesih, ona sabitlediği buz mavisi gözlerini kırpmadan dudaklarını oynatarak, "Mat," deyince Mirel ne demek istediğini anlamamıştı. Kafası karışmış bir ifadeyle ona bakmayı sürdürdüğünde Mesih'in kollarını tutan adamlar onu serbest bıraktı, diğerleri de aynısını yaptığında birkaç adım gerileyerek onlara baktı. Arkalarında duran kalabalık birden karşı tarafa geçmeye başladığında Mirel hayretler içerisinde onlara bakıyor, ne olduğunu anlamaya çalışıyordu. Eski üyelerin her biri Mesihlerin arkasına geçtiğinde onların karşısında sadece üç kişi kalmışlardı.

Azad,

Mirkelam,

Mirel...

Diğerleri de tıpkı Mirel gibi bozguna uğradıklarında Mesih dikkatle dizlerinin üzerinde doğruldu, köşede, yerde yatan Elis'in yanına gittiğinde âdeta teni buz kesmişti. Mesih, yerde hareketsiz yatan ışığının yanına eğildikten sonra, dudaklarını sol gözkapağına kondurup geri çekilerek fısıldadı:

"O bayıldığım gözlerini aç..."

Mirel'in dudakları hayretle aralandığında birkaç adım daha geri çekilerek karşısındaki manzarayı incelemeye devam etti. Elis gözlerini gülümseyerek açıp, oturduğu yerde sırtını doğrulttuğunda Mesih ona yardım etmişti. Mesih, sevdiği kızın o güzel suratına hasretle baktıktan sonra, yaralı dudaklarını daha fazla dayanamadan tanıdık yumuşaklıklara yaslayınca aynı karşılığı almıştı. İki aşık, odadaki insanları umursamadan birbirlerini kana kana içtiklerinde ulaştıkları doyumun zirvesi bu sefer çok fazla yukarıda kalmıştı.

Yirmi Beşinci Bölüm

"Bazen kaybettiğin anda kazanırsın.
Şule Ter

Bölüm Parçası: Billie Eilish, "MyBoi"

Bir Hafta Önce

Duvara yasladığım omzumu ayırmadan, tanıdığım, hayatıma büyük anlam katan güzel insanların suratlarını doyasıya izlemeye devam ettiğimde, içimde oluşup büyüyen endişe tohumlarını bir türlü engelleyemiyordum. Aralık olan bahçe kapısından sızan rüzgâr sırtıma çarptığında esintinin verdiği soğuklukla omuzlarım titredi. Kollarımı göğsümün altında sıkıca bağladığımda, üzerime bırakılan kumaş parçasının sıcaklığıyla kafamı yana çevirdim. Gördükçe içimi titreten o gözleri gördüm. Dudaklarımın yukarı doğru kıvrılmasına engel olamadığımda, omuzlarıma hırkayı dikkatlice koyarak arkama geçip kollarını göğsümün altında bağladı. Az önceki huzursuzluğum birden buhar olup gittiğinde içim sıcacık olmuştu.

İşte, Mesih'in en başından beri bana yaptığı buydu.

Kafamı geriye doğru atıp onun sıcak omzuna doğru yasladığımda ait olduğum yerdeydim. Yanağını saç dibime sürterek oraya yumuşak bir öpücük kondurduğunda ona doğru daha fazla çekilmek istemiştim.

"Ne düşünüyorsun öyle?"

Kendimi kaptırmam gözünden kaçmamıştı. Aklımdan geçen tüm korkuları onunla paylaşmak, endişelerime bir son vermek istiyordum.

"Korkularımı..." Sessiz kalıp devam etmemi beklediği için sahat bir soluk daha alarak, "Bize ne olacağını düşünüyordum... Buradaki insanları ne kadar çok sevdiğimi düşünüyordum, kimseyi kaybetmek istemediğimi düşünüyordum..." dedim.

"Kimseyi kaybetmeyeceksin." Beni kandırmadığı, emin çıkan sesinden belliydi.

Kafamı yan çevirip çehresinin alt kısmının bıraktığı açıdan ona baktım.

"Nasıl bu kadar emin konuşabiliyorsun?"

"Oyunu ilk hamlelerinde bitireceğiz, senin sayende." Bana planından bahsederken onu ilgiyle dinlemiştim. "Artık zamanı geldi, onlara vurucu darbeyi indirirken elimizde, yaptıkları suçu itiraf eden kayıtlar olursa işi sağlama almış olacağız, yetkililerle işbirliği içerisine girdiğimiz bir oyun olacak."

"Bana güveniyor musun?" İçim garip bir beklentiyle doldu. Bu zamana kadar hiçbir şeyini bilmediğim Mesih, gerçek kimliğini öğrendiğimden beri beni olayların içine alıyor, yardım etmeme izin veriyordu.

"Kendimden çok. Özellikle USB konusunda iyi iş çıkarttın."

Kollarının arasında ona doğru döndüğümde bakışlarımdaki aşktan nasibini aldı.

"Teşekkür ederim." Kollarımı boynuna doladım. "Sana yardım etmeme izin verdiğin için teşekkür ederim." Avcuyla saçlarımı okşadığında suratım boyun girintisinde kalmıştı.

"Böylesi daha iyi, yoksa kendi başına işe kalkışırsın," diyerek benimle dalga geçtiğinde haklıydı. Hem de *çok fazla*.

Avuçlarım sırtından kayıp omuz başlarının biraz altına düştü ve bir adım geri çekildim. Soran gözlerle baktığımda ifadesinden oldukça temkinli düşünceler geçiyordu.

"Peki, nasıl yapacağız?"

"Önce oyuncu seçeceğiz." Omzumdan tutup beni içeridekilere çevirdiğinde kolu omzumda kalmıştı. Eray'la sohbet eden Onat'ı gösterdi. "Onat bir kriz anında nasıl tepki verirdi?"

Bakışlarım sorgularcasına Onat'ın soğukkanlı çehresinde, tutucu ifadesinde gezindi.

"Soğukkanlı olurdu, endişesini belli etmezdi.

"Doğru, o zaman Onat rol yapsa dikkat çekmez." İstemsizce kafamı salladım. Yine soğukkanlı kalsa kimse ondan şüphe etmezdi. "Peki, Alaz?"

Gözlerim irice açıldığında kıkırdadım.

"Alaz'ın eminim ki farklı tepkileri olacaktır."

"Bu yüzden Alaz'ın tepkilerinin doğal kalması için onu seçmiyoruz, Melikşah?"

"Melikşah kesinlikle kükrerdi."

"Onu da almıyoruz, ikisi dışında hepsi gayet soğukkanlı, sadece soğukkanlıları alacağız." Bedenimi ona doğru çevirdiğimde omzumdaki kolu düşü.

"Peki ya ben nasıl soğukkanlı olacağım? Kendime güvenemiyorum."

"Sen, olduğu gibi tepkilerini vereceksin."

"Korkuyorum, ya anlaşılırsa?"

"Anlaşılmayacak. Bak." Avuçlarını yanaklarıma yerleştirip dikkatle, "O gün geldiğinde zihninin içindeki bu günü unut. Planları unut, her şeyi gerçekmiş gibi düşün. Aklından geçen düşünceler bile o anın gerçekliğiyle ilgili olsun, tamam mı? Bu sayede iyi bir rol sergileyebilirsin," dedi.

"Ve kendime güvenmek zorundayım. Bu son darbe olacak."

"Evet, sakın kontrolünü kaybetme, özellikle ben hırpalanırken, tamam mı? Onun karşısında bitmiş hâlimi göstermek için beni hırpalamasına izin vereceğim. Beni o hâlde gördükçe daha acımasız olup rahat davranacak, sürekli açık verecek."

"Ya anlarsa? Özellikle şu kurusıkı olayı..."

"Akrep bu günü yıllardır bekliyor, Mirel ise hafızasını kazandığı günden beri sürekli o günle yaşıyor. İntikamlarını alacakları günün ateşi ikisini de körükleyecek. Çarkın kendileri için döneceğine o kadar eminler ki inan bana, gözleri hiçbir şeyi görmeyecek. O aptal, elindeki silahın kurusıkı olduğunu senin ve benim yapacağımız muhteşem oyunculuğun karşısında anlamayacak bile."

"Peki, silahı nasıl değiştireceksin? Ya da onları bu kadar istediğin şekilde nasıl yönlendireceksin?"

Sonuçta onların bir sürü adamı vardı. Eski düzeni isteyen Kehanet üyeleri vardı. Mesih'in planlarını gerçekleştirmesi tüm bu ayrıntılarla birlikte biraz ütopik kaçıyordu. Özellikle de ikizler faktörü... İkisini de şeytanı andıran o kıvrak zekâlarıyla kandırmak mümkün olmayabilirdi. Mesih'in suratındaki tebessümü yakaladığımda kısık bir şekilde mırıldandı.

"Demek ki amacıma ulaşmışım."

Sağ kaşım sorarcasına havalandı.

"Ne amacı?"

"Elis, karşı tarafta ayaklanma yok. Çünkü karşı taraf yok."

"Nasıl yani?"

"Sana yıllardır bu olay için çalışıyorum derken boş atmadım. Onlarla işbirliği içerisinde olanlar zaten çoktan yakalarını ele verdiler. Onlarla işbirliği içerisinde olmayan eski üyeler var ve inan bana her biri bizim arkadaşımız. Ben sadece, yanlarına tüm safları çektiklerine inanmalarını sağlıyorum."

"Ama neden?"

"Daha cesur davranabilmeleri için. Ayaklanma dedikodularını biz yayıyoruz, Onat dayak yemedi, İkizler de bize ihanet etmedi."

"İkizleri o gün gördüğüme eminim!" Suratında yorgun bir tebessüm olduğunda kafam karışmıştı. Mesih'in tüm dedikleri doğru olabilir miydi?

Saçımın sağ tutamını kulağımın ardına iliştirdikten sonra, "Yanlarında olduklarına inanmaları için yardım ediyorlar," dedi.

"Haberin yokmuş gibi davranmıştın..."

"Yanımızda Alaz olduğu için öyle davrandım. Oyunu hakkıyla oynayabilmemiz için, role girip söylediklerimize kendimize de inandırmamız gerekiyor. Reaksiyon alabilmemiz için

birilerinden gizlememiz lazım." Kıvrak zekâsı yüzünden ağzım açık kalmıştı, ne diyeceğimi şaşırmıştım. "İkizlerin bizi bulmasına izin vererek planımı yaptım. Akrep'in onlara güvenmesi için, bizi her açıdan yakalayabilmeleri lazımdı." O zamanlar Mirel'in hafızasını kazandığını bilmediğimiz için Mesih, Akrep üzerinden düşünüp tüm planı yapmış olmalıydı.

"Peki, tüm bu dediklerin Mirel için de geçerli olacak mı?"

"Kesinlikle. Onları çok iyi tanıyorum Elis, güven bana."

Dudaklarımın arasından rahat bir soluk verdiğimde ona güvenmekten başka bir çarem yoktu...

Bir Hafta Sonra

Nida beni aradığında vakit gelmişti. Mesih'in dediği gibi, evden çıkmadan Nida'nın beni aramasını beklemiştim. İkizler, Mirel için çalışarak telefonlarımıza kadar kontrol ediyordu. Oyunu, Mesih tüm delilleri topladığında oynayacaktık. Her şey Nida'nın beni aramasıyla başlamıştı. Mesih beni bunun için uyarmıştı.

İlk başta gerginlikten elim ayağıma dolansa da sözlerini hatırladım. Mesih'le olan konuşmaları unutarak tamamen spontane hareket etmem gerekiyordu. Görüşmelerimiz dinlendiği için Nida'yla olabildiğince doğal konuştum. O gün üzerimi giyinmem her zamankinden de zor olmuştu. Silahları kuru sıkıyla değiştirecek olsa da tedbirli davranmamı istediği için verdiği kurşungeçirmez yeleği giyip üzerine, içi kan dolu olan şeffaf poşeti yerleştirdim. Buna üstten iki kez bastırdığımda torba delinecek, kan yukarı sızacaktı.

Mesih'in dediğine göre rahat olmam gerekiyordu. Mirel, nereye ateş ettiğinden çok sonuca odaklı olduğu için saniyeler içerisinde zihniyle oynayabilirmişim, öyle demişti. Aynada kendime bir bakış atıp omzuma düşen saçlarımı geri iterek rahat bir soluk aldım.

Bunu yapabilirsin...

Evden çıkacakken gülüşen Şeyda ve Selenay'a daha fazla dayanamadan, "Biraz ciddi olun artık!" diye cırladığımda Selenay kafasına sarı peruğu takıyordu.

"Bu kadar erken takma, terletir." Şeyda peruğu çekip kucağına koydu.

"Burada has sarışın varken bu eziyeti niye çekiyorsam."

"Çünkü Şeyda'nın fizik yapısı Lisa'ya hiç benzemiyor, hem benzese bile Lisa'nın saçları platin beyazı!" Gözlerimi devirerek karşılarında durduğumda hızla konuşmuştum. Benim gerginliğimin onda birini bile taşımıyorlardı.

"Bana bak, bir aptallık yapma sakın." Lidya kendine yaptığı sandviçle yanımıza geldiğinde Selenay'ı şimdiden uyarıyordu.

"Şu salamı bitirdikten sonra yenisini alman gerektiğini kaç kez söyleyeceğim sana!"

Selenay ayağa fırlayıp Lidya'nın başına dikildiğinde ellerimi sertçe çırparak onlara baktım. Neyse ki dikkatlerini çekebilmiştim. Bana doğru anlamsız bakışlarını yönelttiklerinde sert bir soluk alarak onlara, belki de en otoriter tavrımla bakıp, "Şu iş bitene kadar kendinize çekidüzen verseniz iyi edersiniz. Bu beladan kurtulduktan sonra sana istediğin kadar salam alırım, olur mu?" dedim.

Selenay, suratımdaki otoriter ifadeye dikkatle baktıktan sonra usulca kafasını sallayınca sert bir soluk daha bırakarak evden çıktım.

Nida'yla görüştükten sonra işte, ikizler de gelmişti. Mesih'in kurduğu plan eksiksiz işliyordu, kilit kelimeler nedeniyle Mirel ve Akrep daha fazla beklemek istememişti.

Depodaki o anları yaşarken zihnimin bir köşesini sürekli susturmuştum. Her şeyin gerçekçi olması için, Mesih'in Alaz ve Melikşah'tan planı saklaması, sandığımdan da mantıklı bir karar olmuştu. Dikkatim dağıldığında onlardan aldığım gerçekçi tepkilerle ana daha iyi odaklanabilmiş, karışık tepkiler verebilmiştim.

Mirel, Mesih'e silahı doğrulttuğunda, her ne kadar kurusıkı olduğunu bilsem de kalbim sıkışmıştı. O görüntüye dayanamamıştım. Mirel'in o silahı birimize doğrultacağından emindi, bu yüzden ikimiz de tedbirimizi almıştık. Vurulmayan oyunu bitirecekti. Oyunu ben bitirmek istememiştim. Bunu Mesih'in yapmasını, içindeki yangını söndürmesini istiyordum. Bu yüzden, hiç düşünmeden önüne atladığımda kafasının karıştığına emindim. Kısa süre sonrasında niyetimi anlamış olmalıydı. Yerde hareketsiz yatarken o son dokunuşu yaptığını duyduğumda gözümden sızan yaş, bu sefer mutlulukla kavisli bir yol aldı. Her şey rüya gibiydi... O artık, gerçekten de özgür müydü? Bu bela temelli bitmiş miydi? Bana gelip dudaklarıma kapandığında ona aynı açlıkla karşılık veriyorken kalbim coşkuyla atıyordu.

Ve genç adam... Artık özgürdü.

"Ne saçmalıyorsunuz!"

Mirel'in kükremesiyle dudaklarımızı ayırdık. Kollarından yardım alarak ayağa kalktığımda Mirel aklını kaçırmış gibi bizi izliyordu. Öfke dolu bakışları hızla, sağlam duran bedenimde gezindiğinde ne olduğunu anlamaya çalışıyordu. Bakışları, karşı tarafa geçen üyeler, arkalarında kalan Azad ve Akrep arasında gidip geldikten sonra hızlı adımlarla Lisa'ya doğru ilerlemeye başladı. Bir yandan da sürekli kafasını onaylamaz anlamda sallayıp duruyordu. Melikşah öne doğru atılacakken Mesih, kolunu uzatarak onu durdurdu. Şah da karşı taraf kadar afallamıştı. Orada yatanın Lisa olduğuna inansa da kardeşine güvenmeyi seçerek dişlerini sıkıp yerinde kaldı. Mirel, Lisa'nın yanına gittiğinde vakit kaybetmeden kafasındaki bereyi geri ittirdi. Selenay'ın kafasındaki peruk da bereyle beraber sıyrılıp yere düştüğünde Mirel'in bedeni kaskatı kesilmişti.

"Selenay?"

Kafamı Alaz'a doğru çevirdim. Bunu kesinlikle beklemiyordu. Bakışlarında kızgınlık ve şaşkınlık dolu dalgalar

oluştuğunda bunu daha sonra kendi aralarında halledeceklerine inanıyordum. Sonuçta her şey planladığımız gibi gitmişti ve kimse bir zarar görmemişti.

"Lisa! Lisa nerede!" Aklını kaçırmış gibi etrafına bakıyorken nasıl bu oyuna inandığını düşünüyordu belki de. Sürekli depodaki insanlara bakıyor, ne olduğunu anlamaya çalışıyordu. Kabullenmek istemiyordu, biraz önce olduğu konuma geri gitmek, tüm gücü tekrar üzerinde toplamak istiyordu. Mirel boş bir ifadeyle, uzandığı karyoladan doğrularak oturur pozisyona geçen Selenay'ı izlediğinde dizlerinin üzerine çökmüştü. Az önce, istediği her şeye sahip olduğunu düşünürken elinde koca bir hiçle kalakalmıştı. İç çekerek onları izliyordum. Selenay vedalaşma fırsatının olmadığı Semum'un görüntüsüne sahip olan Mirel'e baktı... *Uzun uzun...*

"Selenay..."

Mirel'in mırıldanışını mimik kıpırdatmadan izledikten sonra, dudaklarını aralayıp gözlerini ondan ayırmadan, "Semum'u ne kadar seviyorsam senden de bir o kadar nefret ediyorum," derken buz kesmişti Selenay'ın suratı. Selenay orada öylece hareketsiz yatarken Mirel'in tüm sözlerini işitmişti, kanı donmuştu. Bizim anlattıklarımıza her ne kadar inansa da birebir şahit olmak, Selenay'a belki de en ağır darbeyi indirmişti.

"Sen benim için farklısın."

Selenay'ın suratında alay dolu, yorgun bir tebessüm oluştu. Mirel'in sözlerine inanmamıştı.

"Senin için kimse farklı olamaz, kurtulmak için bir ihtimal beni kullanmayı düşünüyorsun, değil mi?"

Kaskatı kesilen ifadesiyle öylece bakmayı sürdürdüğünde odaya polis ekipleri daldı. Mirel ayağa kalkarak yakarmaya başladı. Artık onun için yolun sonu gelmişti... Mirkelam kardeşini umursamadan kaçmaya çalıştığında ekipler onu durdurup ters kelepçeye alınca, dişlerimi birbirine bastırıp, gözümü bile kırpmadan o sahneyi izledim.

Mesih'in avcumu kavrayan sıcak eline, ardından suratında oluşan huzurlu ifadeye baktığımda yüreğimde bir kuş ötmüştü sanki. Sevdiğim adam yılların yükünü omuzlarından atarken bana tutunuyordu...

"Tüm olanlarla benim hiçbir bağım yok!" Mirkelam polislerin ellerinden kurtulmaya çalıştığında hepsi için artık çok geçti, kıskıvrak yakalanmışlardı.

"Bir şey yap Mirkelam!" Azad suratındaki bozguna uğrayan ifadeyle giderek taşlaşırken tüm bu olanlara inanamıyordu. Artık yolun sonuna geldiklerini kabullenemiyordu.

Mirkelam, biraz önce arkalarındaki adamların da çok büyük sırlarını büyük bir zevkle Melikşah'a anlattığı için hiçbir çıkar yolları kalmamıştı. Artık yanlarında, onları kollayan kimse olamazdı. Mesih'in dediğine göre toparladığı deliller her şey için yeterli olsa da o sabretmiş, hiçbir çıkar yol bulamayacakları şekilde, onları her açıdan yakalamayı başarmıştı.

Melikşah ve Alaz afallayan ifadeleriyle tüm olanları izliyorken, Alaz kafasını salladı. Mesih'i daha iyi tanıyordu, olayları daha hızlı çözebiliyordu ama Şah... Kardeşinin tüm bu sihri nasıl yaptığına akıl erdiremiyordu. Nida Yanına gidip beline sarıldığında, onun da her şeyden haberinin olduğunu anladı. Kaşlarını çatarak önündeki manzaraya döndüğünde hâlâ kafası karışıktı.

Azad, hayal kırıklığına uğrayan bakışlarını Lidya'ya sabitlediğinde Lidya'nın yerine gerilmiştim. Azad pisliğin teki bile olsa onun ağabeyiydi. Lidya'nın bu konuyla başa çıkması zor olabilirdi.

"Sana inanmıştım," dedi kırık bir sesle.

Lidya, eliyle saçını geri iterek, "Biliyor musun, ben sana hiçbir zaman inanmadım. Bu yüzden herhangi bir düş kırıklığım olmadı, aynısını sana da tavsiye ederim," dedi. O gerçekten de tanıdığım en ilginç karakterlerden biriydi. Aynı zamanda da kendine has bir mükemmelliği vardı.

"Sen benim kardeşimdin. Yanımda olduğunu sanmıştım..." Azad hâlâ Lidya'nın ona oynadığı oyunu kabul edemiyordu.

"Sen benim hiçbir şeyim değilsin. Kan bağımız yüzünden pisliklerini örtecek değilim." Son sözlerini oldukça otoriter ve sert söylemişti.

Şu zamanki yaptıklarına tanık olmasam, dosyasını okumasam beni bile inandıracaktı. Onun ne kadar berbat bir karakterinin olduğuna yakından şahit olduğum için davranışlarını gram umursamamıştım. İçlerinden en çok da onun, yaptığı pisliğin bedelini ödemesini istiyordum.

Arkadan gelen ayak seslerini işitince omzumun üzerinden geriye döndüğümde oyunun son perdesinin hazır olduğunu gördüm. Bu ana onların da tanık olmaları gerekiyordu. Arel, elini tuttuğu Şeyda'yla birlikte içeri girdiğinde, Şeyda'nın sabahki enerjisinden eser kalmamıştı. Ağır adımlarla yürürken kamı çekiliyordu sanki. Uzak bir mesafede durduklarında gözleri sadece Azad'ın üzerine sabitlenmişti. Kastığı çehresiyle onu izliyor, kırık ruhunu gördüğü manzarayla doyurmak için uzun uzun bakıyordu... Azad, tuttuğu eli bırakmamaya yemin etmişçesine ayakta duran Arel'e gıptayla baktı. Ondan başından beri nefret ediyordu. Şeyda'nın yanında olmasına katlanamıyordu.

Şeyda, çehresini yukarı doğru kaldırıp Azad'a küçümseyici bir bakış attığında, yanındaki beden usulca ona yaklaşıp, dudaklarını yanağına dayayarak mırıldandı:

"Bedelini ödeyecek."

Şeyda dişlerini sıkarak kafasını Arel'e çevirdiğinde neredeyse burun buruna gelmişlerdi.

"Yeter mi?" dedi yanarak...

Arel, elinin tersiyle yanağını okşayarak ninni okur gibi, "Asla yetmez ama için artık rahat olsun Sarı..." dedi.

Onları izlerken ruhum akışkan bir hâle gelmişti sanki... Arel ile ilgili şüphelerimiz doğru çıkmadığı için şükürler

ediyordum. Sanırım o, gerçekten de Şeyda için doğru olan kişiydi... Şeyda, aldığı derin soluğun ardından Arel'e, son derece kararlı olan bakışlarını yöneltti, onun sırası gelmişti... Ardından gözüken o ince, cılız beden nefeslerin tutulmasına sebep olmuştu. Hesaplaşması gereken son bir kişi kalmıştı...

Lisa, dar omuzlarını çevreleyen Eray'ın kolları arasında ürkek bakışlarını depoda gezdiriyorken bakışları Mirel'i bulduğu anda dondu kaldı. Mirel onun karşısında, yerde, dizleri üzerinde, elleri ters kelepçeli bir hâlde duruyordu. Mirel, Lisa'yı fark edince az önceki debelenmesi durdu. Donuk bakışları üzerine mıhlandığında dudakları aralanmıştı. Acı çeker gibi bir hâli vardı. Doyasıya Lisa'ya bakmayı sürdürdüğünde, yanındaki bedeni fark etmesiyle az önceki akışkan bakışları hızla katılaşmıştı. Söyledikleri gibi, Lisa'yı paylaşmayı aklından bile geçirmiyordu.

Eray, kararlı bir tavırla tuttuğu Lisa'nın kulağına doğru eğilip bir şeyler fısıldadığında Lisa, derin bir soluk alarak iricesine açtığı gözleriyle Mirel'e bakmayı sürdürdü. Ürkek ifadesi kaybolmuş, yerine asil bir tavır takınmıştı.

Lisa yüzleşiyordu... Geçmişiyle ve şu anla.

Artık onun ve kasabanın güvende olacağını görüyordu. Arkadaşının ölümünün bedelinin ödeneceğini görüyordu. Çok güçlü bir örgütün her açıdan kıskıvrak yakalandığını görüyordu. Ağabeyinin başardığını görüyordu. Sonunda rahatça gezebileceğini görüyordu...

Usulca adımlarken omuzlarındaki eller düştü, şimdi Eray'ın birkaç adım önünde, Mirel'in ise yaklaşık iki metre ötesinde kalmıştı. Ağabeyleri onu sevgiyle izliyorken Lisa, belki de ilk defa tam anlamıyla güvende hissediyordu. Ortamda Mirel de varken böylesine güçlü duruyor olması, kalbimi bir kuş gibi öttürüyordu. Onunla gurur duyuyordum.

O da Şeyda'nın yaptığı gibi, gördüğü manzaraya uzunca bakıp ruhunu doyurdu.

Dünya ne kadar da adaletsizdi değil mi? Birkaç kişinin bozuk kanı yüzünden tüm kardeşler dağılmıştı. Lisa ve Mesih yıllarca istedikleri hayatları sürememişlerdi. Lisa hayata açılan kapılarını kapatmış, Mesih ise kendini insanlığa feda etmişti...

Oradaki insanların yüzlerine teker teker baktım. Bir daha unutmak istemezcesine, odanın atmosferini bile derincesine içime çekerek hafızama kazıdım. Bu günü unutmayacaktım.

Bugün, hak yerini bulmuştu...

Hayatta yaptıklarımız er ya da geç bizi bulacaktı. İşte bunun kanıtı tam da karşımda duruyordu. Hayattan ne görürsek görelim, sağduyumuzu kaybetmememiz gerekiyordu, kendi çizgimizi taşırmadan sabretmemiz gerekiyordu. Pes etmememiz, *Mesih olmamız gerekiyordu.* Doğru her zaman kazanacaktı. Bazen öyle olaylar yaşayacaktık ki tek seçenek görecektik. Önemli olan doğru yolu beklemekti. Çünkü hayat, hiçbir zaman bize tek bir yol sunmayacak.

"Lisa..." Mirel, Lisa'nın karşısında acı çekercesine mırıldandığında âdeta kıvranıyordu. Yana doğru büktüğü boynunu diğer tarafa çevirip acı içerisinde kıvranarak, "Beni bırakma," diye sızlandığında Lisa, ince bacaklarını hareket ettirerek ona doğru adımladı, tepesinde kaldığında hayretler içerisinde onları izliyordum. Lisa, Mirel'in birkaç adım gerisinde kalmış, ona tepeden bakmıştı. Mirel, kafasını kaldırarak ona baktığında âdeta merhamet dileniyordu. Başını dizine doğru yaslayıp gözlerini yumarak, "Seni özledim Lisa..." diye mırıldandığında eğdiği kafasını kıpırdatmadan onu izlemeye devam etti. Lisa, bir süre daha öylece baktıktan sonra kafasını tavana kaldırıp gözlerini yumduğunda huzurla soluyordu. Bir adım geri çekilmesiyle Mirel yerde kıpırdandı. "Gitme!" Yanındaki görevliler hareket etmemesi için omuzlarından bastırdığında Eray, Lisa'nın yanına gelerek elini tuttu. Bu hamle Mirel'in kesinlikle son noktası olmuştu. Deli gibi kıpırdanarak bağırmaya başladığında boğazına

kadar kızarmıştı. "Dokunma ona!" Lisa, işittiği gürültüye rağmen oldukça sakin gözüküyordu. Eray'ın elini sıkarak onunla beraber kapıya kadar ilerlediğinde artık tüm perdeler sona ermişti...

Ufak bir arbedenin eşliğinde Mireller dışarı çıkartılınca rahat bir nefes aldım. Sadece üç kişi olmalarına rağmen sanki odadaki tüm oksijeni yitiriyorlardı. Gitmelerinin ardından oluşan ufak sessizliği, ikizlerin bıkkınlıkla bıraktığı solukların ardından attıkları nida bozdu.

"Sonunda!" Hakan'ın ağzı neredeyse kulaklarındaydı. Ellerini birbirine vuran ikizleri, çatık kaşlarıyla izleyen Melikşah'ı fark edince gülümsedim. Belli ki onlara kızgındı.

"Piç kuruları!" Melikşah onlara doğru kükreyip üzerlerine atılacakken ikizler, hassas refleksleri sayesinde darbeden son anda kaçabilmişlerdi.

"Hadi ama ağabey!" Okan şımarık bir tavırla geri çekildikten sonra kollarını Şah'a dolayarak onu sıkıca sardı. Şah onları geri itiyor, dinlemek istemiyordu. Buna rağmen ikizler sürekli Şah'tan özür diliyorlardı.

"Elis, inanmıyorum!" Sesin geldiği yere döndüğüm an, Mia üzerime atılmıştı. Gelmesini beklemediğim için afallasam da aynı şekilde karşılık verip geri çekildiğimde mutluluğu suratından okunuyordu. Dışa doğru kıvırdığı kısa, sarı saçları ona olduğundan da tatlı bir hava katmıştı. Kulağıma doğru dudaklarını yaklaştırdı. "Bu kadar yakışıklı arkadaşlarının olduğunu neden daha önce söylemedin?" Saçını kulağının arkasına sıkıştırıp, utangaç bir tavırla mırıldandıktan sonra geri çekilince afalladım. Gözlerim, baktığı tarafa yönelince Onat'ı görmüştüm. Gözlerim irice açıldığında Mia kızardı. Onat olamazdı! Bakışlarım dehşetle ikisinin arasında gezinirken Onat, Alaz'la olan konuşmasının arasından Mia'ya yakıcı bir bakış attığında neye uğradığımı şaşırmıştım.

Onat, az önce resmen Mia'yı süzmüştü!

Belki de Lidya'ya karşı besledikleri onu yormuştu ya da karşısına şimdiye kadar hislerini değiştirebilecek biri çıkmamıştı. Peki ya, o kişi Mia olabilir miydi? İkisini yan yana düşündüğümde dudaklarımın kenarları yukarı doğru kıvrıldı, kesinlikle harika bir ikili olurlardı.

"Elis, biraz konuşabilir miyiz?" Aaron'un mükemmel Türkçesini işittiğimde kafamı ona doğru çevirdim. Kahverengi klasik takımının önünü tutarken suratında samimi bir ifade vardı. En sonki talihsiz olay nedeniyle bir yanlış anlaşılmaya daha sebep olmak istemiyordum. Bakışlarım etrafta hızla gezindi ve Mesih'i buldu. Kafasını onaylar anlamda salladığını görünce rahat bir soluk verdim.

"Ben sizi yalnız bırakayım." Mia yanımızdan çekilip Alaz'la Onat'ın yanına gittiğinde cesaretinden dolayı hayretle onu izliyordum.

"Aslında senden özür dilemek istiyorum." Dikkatimi Aaron'a yönelttiğimde onun hakkında her ne kadar sabit bir fikre sahip olsam da o an samimiyetine güvenmek, önyargılarımı kaldırarak bakmak istedim. Ona bir şans vermek istedim... Bakışlarını kaçırarak, "Geçen yaptığım gerçekten de hayvancaydı ama... inan ki Mesih'le bu tarz bir ilişkiniz olduğunu bilmiyordum, bu yüzden biraz oynamak istedim sadece ve..." dedi, ardından bakışları gözlerimi buldu. "senin de hoşuna gideceğini düşündüm."

"Yanlış düşünmüşsün."

Paniklediğini hızla değişen mimiklerinden görebiliyordum. Hızla kafasını salladı.

"Tabii, bunu anladım zaten."

"Tamam, sorun yok o hâlde." Tebessüm etmeme şaşırdı. Ciddi olup olmadığımı tartıyordu. Ciddiydim, bana gelmeden önce Mesih'in onayını almıştı. Bu yüzden kesinlikle ona güvenecek, bir şans verecektim.

Lidya gelip koluma girdiğinde, beğeni dolu bakışlarla Aaron'u süzüyordu.

"Bu çıtır da kim böyle?"

Aaron irice açılan gözlerle Lidya'ya baktı ve boğazını temizleyerek bir adım geri çekildi.

"Aaron ben."

"Ah, seni gerçekten de kaçırmak istemezdim ama üzgünüm..."

Garip bir ifadeyle Lidya'ya baktıktan sonra bir baş selamıyla yanımızdan ayrıldığında, kıkırdayarak Lidya'nın omzuna vurdum.

"Ne yapıyorsun sen deli!"

"Çok ahlaklı duruyordu, biraz utandırmak istedim!" *Sen öyle san...*

Sabırsızca kollarımı kavrayarak heyecanla, "Her neyse, söylemem gereken bir şey var," dedim.

"Ne oldu?"

"Ben, bir geziye çıkıyorum"

"Ne gezisi?" Bakışları sislenince tedirgin olmuştum. Azad'la olanlar yüzünden mutsuz olabilir miydi?

"Ben, kendimi bulmak istiyorum Elis. Artık özgürüm, rahatça uçmak istiyorum." Altdudağını dişledikten sonra, "Biraz da diğer yarımı bulmak istiyorum," dedi.

"Lidya!" Kalbimde oluşan boşlukla ona sarıldığımda buruk hissediyordum. "Gitmeni istemiyorum..." Beni geri itip kafasını hızla salladı. "Temelli gitmiyorum! Geri geleceğim." Suratındaki yaşam enerjisi birden, kalbimi tekrar hızlandırdığında rahat bir soluk aldım. Belli ki bu gezi arkadaşıma çok iyi gelecekti.

Dişlerimi gösterecek şekilde tebessüm ettikten sonra, kafamı sallayıp heyecanına ortak olarak, "Gezin sonlanınca olanları dinlemek için sabırsızlanıyorum!" dedim. Rahatlayarak sıkıca boynuma atladığında aynı sıcaklıkla karşılık verdim.

Seni gerçekten de çok seviyorum Lidya...

"Kızlara söyledin mi?" Kollarından ayrıldım.

"Şeyda'ya akşam söyleyeceğim. Selenay duyunca havalara uçtu!"

"İnanmıyorum, ne zamandır bunu bizden sak

"Hiç saklamadım! Aslına bakarsan Selenay'ı buraya getirirken karar verdim ve hemen ona söyledim. Şeyda'ya söylediğten sonra, bu akşam ayrılacağım Kehanet'ten." Ona, bizi aramayı aksatmamasını sıkıca tembih ettiğimde bana planlarından bahsetti, Lidya gerçekten de hayat doluydu Azad'la olanlardan sonra konuşması bile canlanmıştı.

Bize kötü gelen insanlara bir saniyemizi bile harcamamamız gerekiyordu. Negatif elektrik aldığımız kişi, her kim olursa olsun, ilişkimize son vermemiz gerekiyordu.

"Mia, gidelim artık." Aaron Mesih'le olan konuşmasını sonlandırıp kardeşine seslendiğinde Mia, hararetli şekilde Alazlarla olan sohbetine devam ediyordu. Ağabeyinin sesini duyunca hüsranla ona baktı, dudaklarını birbirine bastırarak hızlı adımlarla yanıma gelip koluma girdi.

"Aslında ben, bir süre Elis'le kalmak istiyorum." Onat ona yakıcı bir tebessüm armağan ettiğinde Mia'nın resmen eli ayağı birbirine dolanmıştı. Manidar bakışlarım, ikisi arasında gidip gelse de bunu fark edemeyecek kadar çok süzüyorlardı birbirlerini.

Aaron, kafasını sallayarak, "O hâlde ben önden gidiyorum," dedi.

Mia ağabeyine sarılarak onu uğurladıktan sonra aynı sıcaklığı içeri giren Lisa'ya karşı gösterdiğinde içim erimişti. Lisa da ürkmeden çocukluk arkadaşına sarılmış, doyasıya özlem gidermişlerdi. Eray'ın onun yanından hiç ayrılmamış olması beni gururlandırıyordu.

İç çekerek her birine bakmaya devam ettiğimde huzurluydum. Bir hafta önceki tedirginliğimden neyse ki eser bile kalmamıştı...

Yirmi Altıncı Bölüm

"Eğer anlamayacaklarsa kendi hâlime şükrederek susuyorum.
Hayatımdan çöpleri attıkça iyileşiyorum..."
Şule Terzi

Bölüm Parçası: SS501, "Urman"

Nida Durmaz

Buruk bir tebessümle çalmakta olduğu notaları keyifle dinledikten sonra, yanına gidip arkasından sarılarak yanağını öptüm.

"Harikaydın sevgilim..." Aynı buruk tebessüm onunda suratında oluşmuştu.

"Yine hissettim Nida... Geçen senelerde olduğu gibi, babam sanki çok yakınımdaydı."

Yanağından tekrar öperek saçlarını okşadım. Babası iki evladına da güzel hobiler miras bırakmıştı. Şah'ınki de babadan kalma bir piyanoydu. Ne kadar iyi çalarsa her sene bugün, babasına karşı o kadar yakın hissediyordu kendini.

"Hissetmen normal aşkım, harikaydın."

"Kardeşim bu pislikten kurtulduğu andan beri okadar kez çok şükrettim ki Nida, ne kadar mutlu olduğumu anlatamam."

Suratımda sevecen bir tebessüm oluştu. Şah'ın yılladır tek arzusu, Mesih'in kendi hayatına dönmesiydi. Herkes gibi *hissedebilmesiydi.* Yaptığı ihmal yüzünden yıllarca kendini

suçladı. O günden beri suratına yapışan o huzurlu gülümsemeden, ne kadar çok mutlu olduğunu görebiliyordum. "Elis sayesinde kardeşimi geri kazandım. O kıza ne yapsam az."

"Evet, Elis kesinlikle harika biri." O ikisi muhteşem bir uyum içerisindeydiler. Onları izlerken içim gidiyordu. Birbirlerine öylesine yakışıyor, güzel bakıyorlardı ki ne kadar mükemmel göründüklerini tahmin dahi edemezdiler.

"Yine bir boku başaramadım. Kardeşim girdiği delikten kendini kurtardı. Bu kadar zeki olmasaydı, Kehanet'e yeni gelenler onu kötü bilmeye devam edecekti."

Piyanoya yaslanarak çenesini kavrayıp suratını yukarı kaldırdım.

"Bir daha kendini suçladığını duyarsam... seni mahvederim! Olan oldu, şimdi Mesih'in ne kadar mükemmel bir adam olduğunu tüm Kehanet biliyor. Artık güzel şeyleri gör, geçmişi düşünmek yasak."

O olaydan sonra Kehanet'tekiler neyse ki tüm gerçeği öğrenmişti. Cezasını alması gerekenler yakalanmış, pislikler toplanmıştı. Kehanet, olası tüm tehlikelerden temizledi. Artık hepimiz için dertsiz ve huzurlu bir dönem başlamıştı.

Beni yanına çekerek oturmamı sağlayınca sırıtışı genişlemiş, az önceki duygusal boşluktan sıyrılmıştı.

"Finali yapmaya ne dersin?"

Bir anlığına boş bulunarak kaşlarımı kavisle havaya doğru kıvırmıştım.

"Ne finali?" Belimden kavrayarak beni piyanonun kenarına oturtunca gözlerim irice açıldı. "Çok edepsizsin be adam, bari babanın anısının olduğu gece yapma."

Aşktan geberircesine gülümseyerek suratıma baktıktan sonra saçlarımı geriye çekip üzerime eğildi.

"Nida... Belki sana hak ettiğin değeri tam gösteremedim. Senin de söylediğin gibi ben hayvan herifin tekiyim. Ama..." Kafasını eğip derin bir soluk aldıktan sonra, "ben de seninle

evlenmek istiyorum," dedi. Bunu duymayı kesinlikle beklemiyordum. Dağılan ifademle gülümsedikten sonra cebinden çıkarttığı kutuyu avcuma koydu. "Tak bunu."

Omzuna sert bir yumruk attığımda acıyla inledi.

"Tak bunu ne, hayvan herif! Mobilya mı kuruyoruz." Dudaklarını birbirine bastırarak ne yapacağını düşünürken bu sefer, o aşktan geberen ifade benim suratımda oluşmuştu. "Ama ben seni böyle seviyorum." Kutuyu açarak iri taşlı yüzüğü parmağıma taktım. "Seve seve takarım aşkım!" Kıkırdayarak omuzlarına sarıldım.

"Nidam! Sen de ayrı bir dengesizsin ha!"

Kurduğu cümleye kuvvetli bir kahkaha atarak ondan geri ayrıldım.

"En az senin öküz olduğun kadar!" Elimi uzatıp parmağımdaki yüzüğe baktım. "Daha büyüğü yok muydu?"

Şah kahkaha atarak kollarını belime sardı.

"Yok, en büyüğü buydu aşkım. Ama istersen daha büyüğünü yaptırırım."

Ellerimi çırparak bir çocuk gibi sevindim.

"Mesih'ten akıl ettin değil mi?" dedim ayıplarcasına. Şah, yıldırım nihâhıyla evlendiklerini duyunca uzun süre gülmüştü. Mesih ve Elis için çok mutluydum.

"Hayvan herif, benden önce davrandı!"

Tekrar omzuna yumruk attım.

"Hayır canım, sen çok geç davrandın!"

Elis Mira Aktaş

Yatakta kıpırdamadan huzurla dinlenmeye devam ettiğimde tüm olanlara inanamıyordum. Depodaki olayın ardından eve geldiğimizde bedensel açıdan yorulsam da ruhum tazelenmişti sanki. Âdeta yeniden doğmuştum. Kehanet tüm pisliklerinden arınmış, Mesih aklanmıştı. Suratımda buruk bir tebessüm oluştuğunda, tüm olanların sona erdiğine inanamıyordum... Artık her şey farklı olacaktı.

O an... tam o an... titremiştim. Nefes almakta zorlandım için dudaklarımı araladım, kıpırdayamıyordum. Saniyede kuruyan boğazımı biraz olsun ıslatabilmek için sertçe yutkundum. Karnım da göğsümle birlikte inip kalkıyordu, birden sıcak basmıştı çünkü onun kokusunu duymuştum...

Buz mavisi... Nefesiyle yakan, gözleriyle donduran buz mavisi, yatak odamın kapısında durmuş, beni izliyordu. Üzerinde mor, siyah baskılı bir tişört vardı. Tişörtün kolları katlanarak kaslarını belirginleştirmişti. Dirseğini kapı aralığına dayadığı için yukarı sıyrılan tişörtü nedeniyle siyah kemerinin metal tokası parladı. Buz mavileri baştan aşağı üzerime sabitlenmişti, beni dilimlere ayırarak doğruyordu sanki. Tek kaşını kaldırarak bedenimi iyice yatağa mıhladıktan sonra susadığım dudaklarını ayırdı.

"Beni mi bekliyordun?" Cömertçe yutkundum, hislerimi ondan saklamıyordum. Şu anda istediğim kesinlikle ondan başkası olamazdı. Kolunu kapı aralığından çekerek bana doğru usulca yaklaşmaya başladı. "Bu, güzel tatlım..."

Dirseklerimin üzerinde doğrularak bana doğru yaklaşmasını izlemeye devam ettiğimde ona bakmalara doyamıyordum sanki...

"Mesih... Ne zaman geldin?" Zorlukla konuşmuştum. "Seni çok özledim..."

Dudağının kenarı havalandı. Yarım ağız gülümsemesi midemde birkaç kelebeğin oluşmasına sebebiyet vermişti. Elimi kaldırarak gülümsemesine dokundum. Kaybolmasını istemiyordum. Kaşları çatıldığında gülümsemesi kayboldu.

"Odamda ne işin var?" diye sordum yalancı bir sinirle.

"Karımın odasına girerken izin almadığım için özür dilerim." Yarım ağız gülerek konuşmuştu.

Gelip yanıma oturduğuda, doğrularak sırtımı yatak başlığına yasladım. Gözlerinin içi gülüyordu, eskisi gibi değildi. O hissiz perdelerini kaldırmıştı.

"Olanlara inanamıyorum."

"Sonunda bitti," dedi ve yüzüme düşen saç tutamını kulağımın arkasına iliştirdi. "Hepsi senin mucizendi, Elis... Görebiliyor musun?"

Suratımda oluşan tebessüm utançla kaybolduğunda içim ona doğru akıyordu... Ellerini tutarak buz mavisi gözlerine daldım.

"Hepimizin mucizesi..."

Kollarını omuzlarıma sararak bedenimi göğsüne çekti. Saç diplerimden usulca kokluyor, huzurla soluyordu.

"İyi ki varsın renkli göz parçası..." Kollarımı beline sararak gözlerimi yumdum. "Bu an öylesine güzel ki... Sonsuza kadar burada kalabilirim."

Konuşmak yerine beni daha da sıkı kavradı ve başımın ucunu öptü. Dudakları alnıma kadar geldikten sonra alnımdan öptü. Geri çekilerek gözlerimin içerisine daldı ve "Sen, gerçekten de benim kızımsın..." Gülümsedi ve devam etti: "Kendinden önce başkalarını düşünüyorsun, bir canavar olabileceğimi hiç düşünmeden benim için evet dedin, Elis... Asıl ben buna inanamıyorum."

Gözlerindeki pırıltı kalbimi titretiyor, kan akışımı hızlandırıyordu. Gülümseyerek ona doğru daha sıkı sarılacakken dengesini kaybetti ve hızla yeri boyladık. Mesih sırtüstü yere düştüğünde çenem omzuna çarpmıştı. İnleyerek kafamı kaldırdığımda birden kapı açıldı.

"Elis?" Ellerimi Mesih'in üzerinden çekerek kalkmaya çalıştığımda Selenay bağırmaya başladı. "Aman Allah'ım!" Selenay kapı önünde durmuş, kocaman açılan gözlerle bize bakıyordu. "Lanet olsun, Elis! Bunu görmek zorunda değildim."

"Bir dakika, ah!" Çeneme giren ağrıyla susup çenemi tutarak inledim. Selenay'a olayın aslını anlatacakken her şeyi daha da batırmıştım.

"Bunlara şahit olmak zorunda değilim!" diyerek dışarı çıkınca yüzümü buruşturdum.

Sokak kapısını açıp, Mesih'i dışarı atıp sessizce mırıldandım.

Kaşlarını çattı.

"Aptal Alaz'a onu oyalamasını söylemiştim!"

Gözlerimi kocaman açarak kafamı geri çevirdim.

"Biri benden mi bahsediyor yoksa?" Alaz homurdanarak salondan çıktığında omzumun üzerinden tehlikeyle kıstığım gözlerimle onu izliyordum. Mesih'in dediğini yaparak Selenay'ı oyalayabilirdi! Kınarcasına ona bakmayı sürdürdüğümde kollarını göğsünün altına bağlayarak kapının pervazına yaslandı. "Planlarınızı çok fazla bozmamışızdır inşallah?" Tek kaşını yukarı doğru dikerek utanmazca konuşuyorken suratının ortasına bir yumruk atmak istiyordum.

"Alaz! Sen ne bekliyorsun orada? Çık hadi dışarı." Selenay kafasıyla kapıyı gösterince kıpırdamadı bile.

"Hiçbir yere gitmiyorum, hatta sen de benimle geliyorsun." Selenay'ı kolundan tuttuğu gibi kendine çekince karşı koysa da başarılı olamamıştı. Selenay'ın ufak bedenini birden sırtına attığında Selenay, küçük yumruklarını savuruyor, deli gibi bağırıyordu.

"İndir diyorum hayvan herif!"

Alaz salonun kapısını açarak bize doğru dönüp, "Elis'i oyalarsın umarım?" dedi. Göz kırpıp cevap beklemeden salona girdiğinde Selenay'ın kahkahalarından Alaz'ın onu gıdıklıyor olabileceğini düşünüyordum.

"Üzerini değiş gel, bekliyorum."

"Nereye?"

"Son beş dakikan..."

"On!"

"Arabadayım." Arkasını döndüğünde tek kolumu yukarıya kaldırdım. Ben kazanmıştım.

Dolabımın kapaklarını açıp beyaz bir elbise çıkarttım içinden. Yazlık elbisenin askıları kollarımı sarıyordu. Üzerime dar oturuyor, üst kısmına nazaran kısa eteği piliseli duruyordu. Atkuyruğumu bozarak saçlarımı ensemde örüp tek omzumdan sarkıttığımda hazırdım. Cildim son zamanlarda oldukça iyi gözüktüğü için makyaja ihtiyaç duymamıştım.

"Ben çıkıyorum!" Salona doğru seslendiğimde Selenay bir yandan kahkaha atıyor, bir yandan da Alaz'a durması için yalvarıyordu. Büyük ihtimalle Alaz tarafından gıdıklanıyordu. Alaz gerçekten de her seferinde, onunla tıpkı bir çocuk gibi oynuyordu. "Ne hâliniz varsa görün!"

Aşağıya indiğimde Mesih sürücü koltuğunda oturuyordu. Yanına geçip kapımı kapattıktan sonra beni süzmesiyle, boğazımı temizleyerek tek kaşımı kaldırdım.

"Bir sorun mu var?"

Dudaklarını ıslattı.

"Sadece biraz işimiz var?"

"Ne işi?"

"Farklı olduğumuzu söylemiştin. Birbirimizi bazen anlamıyoruz."

"Evet? Yoksa bu bir ayrılık konuşması mı?" Gülerek dalga geçtiğimde keskinliğiyle dilimi kesti.

"Evet." Kocaman açılmıştı gözlerim. Tamam, bu fazla netti. "Fikir ayrılığı konuşması olacak, korkma İris."

Kaşlarımı çatarak ona bakmayı sürdürdüm.

"Biraz açsan? Konuyu..."

"Bugün sen bana ayak uyduracaksın. Senin normalde yapamayacağın, benim yapacağım türden şeyler... *Sınırları* tamamıyla kaldırmak istiyorum. Seni zorlamak için fazlasıyla ileri gideceğim, normalde yapamasan da benim farklılıklarımın hoşuna gideceğini göreceksin bebeğim." Göz kırparak arabayı çalıştırdığında midemde kelebekler uçmaya başlamıştı.

"Peki ya benim farklılıklarım? Onlar ne olacak?" Ona ayak uydurmak için delicesine bir arzu duysam da kendimi garanti altına almalıydım. Bu konuda kendi fikirlerim de vardı.

"Onları da yapacağız. Seninkilerin hoşuma gideceğini düşünmesem de adil oynamalıyız, değil mi?"

Dişlerimi birbirine bastırarak ona en yırtıcı bakışlarımı gönderdim.

"Göreceğiz!"

"Göreceğiz..."

Arabayla bir dağın tepesine çıkmaya başladığımızda, içimden bunun olmaması için dua ederken en tepede, yamaç paraşütü yapılan yeri gördüm. Altdudağımı dişleyip içimden lanetler okumaya başladığımda ne yazık ki herhangi bir kaçar yolum yoktu. Mesih'e ayak uyduracağımı çoktan söylemiştim. Aşağı indiğimizde, çığlık atarak tepeden aşağı atlayan insanların sesleri kulaklarımı çınlatmaya başladı.

"Yüksek tepelerden atlama sevdan ne zaman son bulacak, merak ediyorum?" dedim suratımı buruşturup ona bakarak.

Omuz silkti.

"Yargılamak yok, bana uymayı kabul ettin."

Elimi tutup beni görevlilerin yanına götürdüğünde, ne kadar yüksekte olduğumuzu görünce kuvvetli bir küfür savurdum. Küfre benimle beraber Mesih de şaşırmış olacak ki gözlerini irice açarak ifademe baktı. Ardından gülümseyerek önüne dönüp görevliyle konuşmaya başladı. Tepenin kenarına geçip aşağının görüntüsünü içim titreyerek izlemeye başladığımda kalbim ağzımda atıyordu.

"Hazır mısın?"

Altdudağımı dişleyerek ona baktım. Başından beri bana sürekli, bir şeylere hazır olup olmadığımı soran adamın uzattığı eli tutarak, "Hazırım," dedim.

Gülümsedi.

"Güzel."

Yönlendirmesiyle beraber ilerleyerek hazırlıklarımızı yaptık, ikimiz beraber atlayacaktık. Ben onun sırtında olmayı tercih ettiğim için arkasına geçerek omzuna sarıldım.

Kafasını yan çevirdi.

"Korkma."

Dudaklarımı birbirine bastırarak aşağı bakmamaya çalıştım. Daha kısa bir uçurumdan, onun da yardımıyla tek başıma atlamıştım, katbekat daha fazlasından beraber atlayacaktık. Derin bir soluk alarak gökyüzüne baktım ve "Korkmuyorum," dedim.

Mesih'in yönlendirmesiyle ilerleyip tepeden atladığımda çığlığım kulaklarımda yankılandı. Rüyada yere düşerken mideye giren o krampın daha şiddetlileri sarsıntı bitene kadar devam etti, attığım çığlıklar güçlükle dindiğinde Mesih'in sesini duydum.

"Elis! Kulağımı patlattın!"

Gözlerimi açtığımda yüzüm, boyun girintisine girmişti.

"Özür dilerim." Kuruyan dudaklarımı ıslattım.

"Neyse, sakin ol ve etrafa bak."

Derin bir soluk alarak dediğini yaptığımda büyülenmişçesine etrafa bakıyordum. Âdeta dilim tutulmuştu.

"İnanamıyorum..."

Bu görüntü gerçekten de her şeye değerdi... Mesih'e ayak uydurarak gökyüzünün keyfini çıkarttığımda daha önce almadığım bir haz almaya başlamıştım. Bu onun yapmaktan hoşlandığı uğraşıydı, ona eşlik etmek, onunla bir bütün olmak inanılmaz hissettiriyordu. Bana neyi öğretmeye çalıştığını şimdi daha iyi anlıyordum. Farklı yönlerimiz olsa da birbirimize ayak uydurmak külfet olmuyordu. Ruhani bir bedende birleşiyor, birlikte hayat buluyorduk. İşin sırrı buydu: Farklı olsanız da farklılıklarına ayak uydururken inanılmaz derece haz alacağınız bir hayat arkadaşı bulmaktı... Ölene kadar, Mesih'in farklılıklarını keşfetmeyi, ona ayak uydurmayı istiyordum. Hatta bunun için sabırsızlanıyordum!

***

Arabadan inip kapımı açtı, elimi tutup beni dışarı çıkarttığında biraz da olsa enerjimi toparlayabilmiştim. Aramızda bir adım kalacak şekilde karşımda durduğunda gözlerinin içinin parlaması karnıma ağrılar saplanmasına sebep oldu. Heyecandan dilim damağım kurumuştu.

"Ve... Farklılıklarımızın *tadını* keşfettin değil mi? İris... Farklılıklar bizi ayırmaz, *birleştirir*, güzelim."

"Açıkçası, evet, bu benim tarzım olmayan bir deneyimdi ama..." Altdudağımı dişleyerek omzuna dokundum. "seninle bugün orada yaptıklarımız... aynı zamanda da tarzım gibiydi yani... Seninle olan her şeye varım."

Yanaklarımın ısındığını hissedebiliyordum. Tek kaşını usulca havalandırdı, belimden kavrayarak yaklaştığında aynı anda nefes aldık. Ona katıldığım için mutlu olmasına bayılıyordum... Keyifle gülümsediğimde benden mutlusu yoktu. Dayanamayıp kollarımı boynuna sardım. Ona duygularımı akıtmak için can çekişiyordu bedenim.

"Seni tamamen *sınırsız* bir aşkla seviyorum." Belimi sıkıca sararak yanağıma o mükemmel öpücüğünü kondurdu. "Yarın saat dörtte benim farklılıklarım için burada ol buz mavisi, birlikte göle gideceğiz."

Evet, gözlerimi yumduğumda gökkuşağını görebiliyordum. Açtığımda ise ellerimle dokunabiliyor, ona istediğimi yapabiliyordum.

İnsanlar yarımdı, hepimiz yarımdık. Bu yüzden diğer yarımızı tamamlayan birinin olması, kaçınılmaz mutlu sonu getirirdi. Evet, mutlu son demiştim çünkü ben hâlâ hayal dünyasında yaşayan biriydim.

Yirmi Yedinci Bölüm

"Gözlerimi herkese yumdum,
sadece kendimi izlemek istiyorum."
Şule Terzi

Bölüm Parçası: Zedd, Katy Perry, "365"

"Elis, hamak burada. Çantana başka hangi malzemeleri koyacaksın?"

Koca çantanın içine ittirerek hamağı sıkıştıran Şeyda'ya döndüm.

"Kutuyu koydun mu?"

Elini saçına daldırıp kafasını kaşıdı.

"Ah, unutmuş olmalıyım."

"Bir saniye." Yanına geçip çantaya eğildim. "Halletmeme izin ver." İçini iyice kontrol ettikten sonra düzenleyerek kutu için yer ayırdım.

"Bunu nasıl taşıyacaksın?"

"Sadece merdivenlerden inene kadar dişimi sıkmam gerek."

"Tamam, hamak bizde kalsın, sen sadece kendine ait olanları al." Göl fikri diğerlerini de heyecanlandırdığı için hep birlikte gitmeye karar vermiştik. Bu ufak kaçamağa hepimizin fazlasıyla ihtiyacı vardı.

"Ben geldim!" Selenay cıvıldayarak eve girip elindeki poşetleri kenara bıraktı.

"Sonunda, yetişemeyeceksin diye çok korkmuştum."

Gözlerini kısarak ellerini beline yerleştirdi.

"Ne zamandan beri birbirimize kuşku besliyoruz Elis Hanım?"

"Bu durum farklı, kuşkuyla alakası yok. Sadece bir şey yetiştirmeye çalışıyoruz, biliyorsun."

"Evet, bu bir acil durum çağrısı ve kız arkadaş grubu bu günler için var. Bu arada tam istediğin gibisini bulmak için canım çıktı. Ne yapacaksın bu kadar demode mumla?"

Yapacağım plan gözümün önünde belirince gülümsedim. Güzel fikirlerim vardı. Her şey yolunda giderse harika bir gecede kaybolacaktık. Elimi saçlarımın arasında gezindirdikten sonra ufak bir soluk verdim.

"Bir şeyler içelim?"

"Anlatmayacak mısın ne halt yiyeceğini?"

"Anlatmayacağım sevgili kuzenim."

"Tamam o zaman, libidosu tavan yapmış Elis'im. Ne içmek istersin?"

Gözlerimi devirdim.

"Bu konuyla ilgili, ağzımı açtırma istersen!" Ben daha cümlemin yarısındayken çoktan arkasını dönmüş mutfağa doğru ilerliyordu.

"Ben de kahve içersin diye düşünmüştüm!"

Kıkırdayarak sırtına bakındığımda Şeyda hayıflandı.

"Susun artık sidikliler."

"Sen? Senin hiç konuşmaya hakkın yok kızım. Arel ile en son..."

Elini kaldırdı.

"Anlatmadığım bir şeyi konuşma Elis." Ardından yürüyüp salona doğru ilerleyince yüzümü buruşturarak onu taklit ettim.

"Onlotmodoğon bor şoyo konoşmo Olos."

***

"Selenay! Sandalın başına geçer misin?"

"Kızlar, size beklemenizi söylediler, neden bu kadar çok inada bağladınız?"

Şeyda umursamadan sandalı göle doğru iteklemeye devam etti. Depodaki günden sonra Mesih'le çıktığımız kaçamağa, kısa süre sonrasında diğerleri de katılmışlardı.

"Hey! Siz ne yapıyorsunuz?" Ah, bu dört çiftin arasında damsız olan sadece Eray ve Lisa'ydı! Onat'la Mia herkesin ortasında bariz bir şekilde flörtleştikleri için şimdiden, onları beşinci bir çift olarak sayabilirdim. "Sizi bana emanet ettiler, evde kalın demediler mi? Ne diye göle çıkıyorsunuz?" dedi Eray.

"Neler çevirdiklerini öğrenmek için tabii ki!" Selenay, Şeyda'ya destek çıkmıştı. Selenay ve Şeyda, yoğunlaşan aşklarıyla birlikte Alaz ve Arel'e nefes aldırmamaya âdeta yeminli gibiydiler. Nida ise macera peşinde koşan, kızları gaza getirmeye bayılan bir cadıydı! Ben mi? Bense bir kurban...

"Durun diyorum!"

Şeyda'nın kayığı ittirmesiyle üç kız göle dalarak kürek çekmeye başlamıştı bile.

"Hah! Kokonalar." Eray'ın sitem etmesine istemsizce kıkırdadığımda evden çıkan Lisa, şaşkın bakışlarını Eray'a doğru yöneltmiş, yanına gelmişti. "Çocuğa da kötü örnek oluyorlar!" Birden omuzlarına sarıldığında Lisa'nın suratı düşmüştü. Eray'la arasında fazla bir yaş farkı olmamasına rağmen, bu şekilde çocukmuş gibi davranmasına bozuluyordu.

Onunla beraber eve doğru yöneldiğinde, "En azından ben buradayım, boş ver, gelirler birazdan," dedim.

Eray kafasını geri atarak elini dizine vurdu.

"Üç kıza sahip çıkamadı diyecekler!"

Kıkırdayarak omzundan ittirdiğimde onlarla beraber eve doğru yürüyordum.

"Diyecekler mi yoksa diyecek mi?" Tabii ki Alaz'dan bahsediyordum. Eray'la aralarında bitmek tükenmek bilmeyen o sidik yarışlarından... Cevap vermeyince, "Sen neden diğerleriyle gitmedin?" dedim.

Eray arkasını açtığı kapıdan Lisa'yı itekleyerek bana doğru döndü.

"Size sahip çıkmak için."

"Atma Eray!"

"Tamam, sap olduğum için. Anladın mı?"

"İyi de bizi de almadılar ki?"

"Belki de sizin için bir şeyler yapıyorlardır?"

Anında suratım aydınlanmıştı, gülümseyerek cıvıldadım.

"Eray, bize süpriz mi yapacaklar yoksa?"

"İray bizi süpriz mi yipiciklar yiksa?" Tiz sesiyle taklidimi yapması bile sinirlerimi bozamamıştı. "Elis." Kahkaha attı. "Ne kadar şapşalsın kızım ya. Duyan da Kehanet erkeklerinden bahsetmiyor sanır. Hemen oltaya geliyorsun, çok eğlendim." Omzuna bir yumruk geçirdiğimde kahkaha atarak kendini koltuğa bıraktı. "Evet, süpriz için gittiler, Mesih sana kocaman bir çelenk hazırlatacakmış. Çiçeklerin birinin içinde de ne var?" Boş boş suratına baktım. "Devasa bir yüzük. Ama sana söylediğimi belli etme ha, sen tek tek koklayarak çaktırmadan bulacaksın yüzüğü." Yanımdaki yastığı sertçe suratına fırlattığımda kahkaha atarak sızlandı. "Ahh acıdı!"

"Geber!"

"Ne yapayım, sen de bu kadar salak olmasaydın!"

"Sensin salak!"

Kahkaha attı.

"Düşünsene bir, Mesih'i sana süpriz yaparken? Adam narkotik şubede çalışabilir tipte bir tepkisizliğe sahip, o düz ve sert ifadeyle sana nasıl bir süpriz yapabilir?" Sesini kalınlaştırıp sertleştirerek devam etti. "Al Elis, sana bir sakinleştirici aldım! Bundan sonra yanıma gelirken bir iki tek at, rahatlarsın." Eray'ın kafasına bu seferki yastığı Lisa fırlatmıştı. Bakışlarımı kızgın çocuksu gözlerine çevirdiğimde, Eray'ın ağabeyi hakkında ileri geri konuşmasından son derece rahatsız olduğu belli oluyordu. Eray masum bir kedi gibi Lisa'nın yanına sokulup, "Kusura bakma bebeğim, bu cadıların içinde dura dura çenem düşüyor arada böyle," dedi.

"Bu yüzden mi Mira popona tekmeyi bastı? Onun sorumlusu da mı biziz?"

"Kimse benim tatlı ve seksi popoma tekme atmadı!" Bakışları irice açılarak üzerimi buldu. "İftira atmaya utanmıyor musun?"

Dişlerimi birbirine bastırarak, gülmemek için kendimi zor tuttuğumda Lisa'nın saçlarını okşuyordu. Lisa'nın kaşlarının Mira isminden sonra daha da kuvvetli çatıldığını gözden kaçırmamıştım. Eray'ın üzerine biraz daha giderek ne olduğunu anlamaya karar verdim.

"O yüzden mi gelirken onu da getiremedin?"

"Ne münasebet? Onu neden getirecekmişim? Farkındaysan burada sadece sevgilisi olanlar var!"

"Ah, evet, bir de sap sen!"

"Elis, seni gebertirim!" Bana doğru atılınca hızla mutfağa kaçtım.

Mira'yla aralarında herhangi bir münasebetin gerçekleşmediğini bilsem de bir aralar Eray bariz bir şekilde Mira'yı beğeniyor, ilgisini de belli ediyordu. Garip biriydi Eray. Birilerini beğense bile net bir ilişki istemediğinden sürekli asılı kalıyordu ilgisi, çabuk sıkılıyordu. Bu yüzden Lisa'nın ona karşı farklı duygular beslemesini kesinlikle istemezdim. Eray'ın Lisa'ya karşı herhangi bir kötülük yapacağından değil de ikisinin de fazlasıyla yanlış zamanlarda olmasından kaynaklıydı bu düşüncem. Onun dışında, ikisine de dışarıdan bir gözle baktığımda fazlasıyla tatlı gözüküyorlardı fakat ikisinin de sağlıklı bir sürece ihtiyacı vardı. Bazen doğru insanları harcamamak için temiz zamanlara ihtiyacımız olmalı. Güzel olanı yaşamak için bu süreyi görebilmek yeterliydi.

Lisa koşturarak Eray'a yardıma gelip beni ittirmeye başladığında, "İnanmıyorum, beni ne çabuk satıyorsun!" dedim. Ona yalancı bir sinirle takıldığımda ikisinden de kaçmaya çalışıyordum.

Kısa süre içerisinde didişmeyi ve birbirimizi ezmeyi bırakıp, beraber akşam yemeği hazırlamaya başladığımızda dış kapı gürültüyle örtüldü. Kızlar sırılsıklam olmuş bir vaziyette içeri girdiğinde hayretle onlara bakakaldım.

"Ne oldu size böyle?"

Selenay hapşırdı.

"Alaz kayığımızı devirdi."

Büyük bir şiddetle kahkaha atmaya başladığımda ifadelerindeki şapşallığa ve sinire dayanamadan kendimi koltuğa atarak gülmeye devam ettim.

"Islak sıçanlara dönmüşsünüz. Alaz neden yaptı bunu?" Eray ve Lisa da mutfak bölmesinden çıkıp kızları incelemeye başladıklarında Lisa gülüyordu.

"Gelmeyelim diye, manyak mı ne ya, ölebilirdik!"

Selenay asık ifadesiyle şiddetle konuşurken içeriye girenleri fark ettim. Alaz büyük bir sevgiyle Selenay'a yaklaşıp, kolunu omzuna sarıp ıslak bedenini kendine çekti. Alaz da onun gibi sırılsıklamdı.

"Ne ölmesi aşkım? Ben seni önce boğup sonra kurtarmadım mı?" Gözlerim dehşetle aralandığımda Selenay, Alaz'a öfkeyle bakıyordu.

"Şahitsiniz değil mi? Bu psikopat kafayı yemiş. Hangi insan sevgilisinin kayığını devirip, onu önce boğup sonra kurtarır?"

Alaz bakışlarını düşündürücü bir şekilde tavana diktikten sonra dudak büzerek, boştaki eliyle Selenay'ın suratını kendine doğru çevirdi.

"Yavrum, önce kurtarıp sonra boğsam daha manyakça olmaz mıydı?"

Selenay kafasını salladı. "Doğru söylüyorsun aslında"

"Adam haklı vallahi."

Eray da onu onayladığında Selenay, Alaz'ın kollarından kurtularak saçlarını silkeledi.

"Aman be! Neyse ne. Söylesenize hangi manyak yapar bunu?"

Alaz arkasından tekrar çıkarak elini uzattı.

"Ben? Ve sen de bu manyak için deli oluyorsun bebeğim.

Selenay sinirden tuhaf sesler çıkartarak odadan çıkacak ken Alaz, ona yetişip bacaklarından kavradı ve onu her za manki gibi sırtına attığında Selenay'dan yüksek bir çığlık kopmuştu.

"Yapma şunu diyorum milletin içinde!" Islak yumrukları Alaz'ın sırtına sıralanmaya başladığında Alaz kahkaha atarak ilerlemeye devam etti. "Bıraksana beni hayvan! İmdat!"

"Rahat dur." Alaz Selenay'ın kalçasına kuvvetli bir şaplak indirdikten sonra hızla merdivenlere yöneldiğinde söyleniyordu. "Yaramazlık yapmanın bedelini sana ödeteyim de gör!"

İki sevgili merdivenlerden kaybolduğunda, utangaç bir ifadeyle sırıtarak peşlerinden bakakalmıştım. Gerçekten onlar da diğerleri kadar harika bir çiftti.

Şeyda kollarını göğsünde birleştirerek çenesini dikleştirdi.

"Aşk olsun Arel, sen neden beni düşmekten kurtarmadın?"

Arel arkasında tuttuğu bir buket çiçeği çıkartarak Şeyda'ya uzattı.

"Seni kurtarsaydım çiçekler ıslanırdı."

"Manyak herif!"

İkili salona geçip koltuğa oturunca aralarında geçen öpüşüp koklaşma faslına Eray, daha fazla dayanamamış olacak ki Lisa'nın gözlerini kapattı.

"Biraz mahremiyet! Dikkat etsenize kendinize be, çocuk var burada!" Şeyda utanarak Arel'i ittirdi.

"Hadi gel biz gölü izleyelim, belki içinde küçük balıklar vardır?" Eray, Lisa'ya dönüp sorarcasına konuştuğunda Lisa, tebessüm ederek kafasını salladı. Eray, ayağa kalkıp Şeydalara kınarcasına baktı,

elini tutup dışarı çıktığında Lisa, onu âdeta bir kedi gibi takip etmeye başlamıştı.

Sıkıntılı bir soluk alarak Arel'e döndükten sonra Şeyda'yla olan muhabbetini bozmamak için aralarına girmekten

...açıyım, mutfağa gittiğimde Mesih'in neden hâlâ gelmediğini merak ediyordum. Sabah diğerleriyle beraber giderken ne yapacaklarını bana da söylememişti. Bu durum bana bir anda eski zamanlarımızı hatırlattı. Ne yapacağını söylemeden gitmesi, daha yakın olduğumuz için iyice katlanamayacağım bir hâl almama sebep oluyordu. Melikşah ve Nida da gelmediği için dert etmemeye çalışarak büzdolabını kurcalamaya başladığımda içeriden Melikşah'ın sesleri geldi.

Kapağı kapatıp hızla salona geçtiğimde gelmişlerdi. Rahat bir soluk alarak Mesih'e baktığımda gözlerinde, sisli bir perdeyle kapattığı hüzün taneleri vardı. Her ne kadar o hüznü fark etsem de gözündeki perdenin üzerinde biraz da mutluluk görmüştüm. Evden çıkarken bu kadar duygu yüklü değildi.

"Nida'm!" Burnunun ucuyla bize iğrenircesine baktıktan sonra tekrar gözleri ışıldayarak Nida'ya döndü. "Şu gereksiz ve heyecansız çift dışında kimse kalmadığına göre, tekrar göle girmeye ne dersin?" Tek dudağını kıvırarak gülümsedi. "Hazır ıslanmışken, arayı açmayalım diyorum!"

Kafamı çevirerek koltuklara baktığımda aşık çiftlerin artık orada olmadığını gördüm. Geniş salondan hangi ara gittiklerini fark bile etmemiştim.

"Şah..." İkisinin vücudu bize doğru dönükken Nida eliyle Şah'ın bacağına vurup konuştu. "Ne saçmalıyorsun çocukların önünde." Kafasını ona yaklaştırarak fısıldadı. "Beş dakika sonra kapıda!" Ardından şarkı söyleyip, kaçarak salondan çıktığında Melikşah'ın suratında aşktan geberir bir ifade vardı. İfadesini bozmadan dışarı çıktığında garip bir şekilde bakıyordum.

"Umarım Lisa'ya yakalanmazlar, az önce onlar da göle gitti."

"Her geçen yıl hormonal yönden ciddi bir artış sergiliyorlar." Mesih ciddi bir tavırla gözlerini devirerek konuşunca istemsizce kıkırdadım.

"Neyse, biz mutfağa geçelim de Nida rahat kaçsın, anlaşılan macera yaşamak istiyor." Mesih kafasını iki tarafa sallayarak mutfağa girince ben de peşine takılmıştım. "Yemek yemek ister misin?" Taburelerden birine oturup dik bakışlarını üzerime kenetledi.

"Eşlik edecek misin?"

Anlaşılan onunla konuşmamız gereken meseleler vardı. Üzerime atlamamasının sebebi sadece bu olabilirdi. Kuruyan dudaklarımı ıslatarak servisi yapmaya başladım. Önce onu doyurmalıydım.

"Evet." Tabaklara et sote ve birazda pilav ekledim. Aç olmasam da ona eşlik etmemi sevdiğini bildiğim için ben de yiyecektim. "İçecek olarak ne istersin?"

"Fark etmez." Bakışları etrafta dolanıyordu, dalgın bir hâli vardı. İki bardak su alıp yanına oturduktan sonra çatalıma bir et parçası tutuşturdum.

Sessiz bir şekilde yemekten hoşlanmadığım için, "Moralimiz bozuk sanki?" dedim. Omuz silkti. Boğazımı temizledim. "Konuşmayacak mıyız?"

Masaya dirseğini koyup alnını ovuşturduktan sonra, iç çekerek sandalyemin başlığını kavradı. Birden ona doğru çekilip ürkerek dizine tutunduğumda hemen yanı başındaydım. Buz mavisi gözleri burukça gözlerimi bulduğunda serte yutkundum.

"Üzgünüm bebeğim." Sesi öylesine alçak, huzursuz çıkmıştı ki yüreğim dağlandı.

Omzunu kavrayıp yumuşak bir sesle, "Konuş benimle..." dedim.

"Bu gece... Yıl dönümüydü."

İlgiyle kaşlarım havalandığında ne diyeceğimi bilememiştim. Sakin bir soluk alarak atmosferi bozmamaya dikkat ederek, "Kimin?" diye sordum.

Sesimi duyunca boğazını temizledi. Çatalını masaya bıraktığında sırtını duvara yaslayarak gözlerime baktı.

"Babamın..." Konuşmakta zorlanır gibi bir hâli vardı. "Yarın ölüm yıldönümü." Gözlerim aralandığında sertçe bir soluk almıştım. Tek yumruğumu masanın altında sıkmaya başladığımda, Mesih başını duvara yaslayarak gözlerini yumdu. "Her yıl, onun bıraktığı teleskopla yıldızları izlerdim. Bu, onu bana yakın hissettirirdi." Boğazıma oturan yumruyla gözlerim dolmuştu. Mesih, yarın babasının manevi değeri yüksek olan antika teleskopuyla yıldızları izleyemeyeceğini biliyordu çünkü onu ben kırmıştım. Gözümden düşen bir damla, tahta masaya düşerek zemini ıslattı. Kafamı kaldırmaya yüzüm, sesimi çıkarmaya gücüm yetmiyordu. İç çekti. "Dert etme, teleskopla ona daha yakın olamayacağımın farkındayım, sadece eskiden yapıyordum, sorun değil."

"Hiç mi çalışmıyor?"

"Bilmem... O günden sonra hiç bakmadım, tamir olamama ihtimali beni biraz rahatsız ediyor, bu yüzden o şekilde kalsa daha iyi."

"Ben... Gerçekten de çok özür dilerim bebeğim."

"Kendini kötü hissetmen için anlatmadım, aslında bugün sana ufak bir sürpriz hazırlamak için gitmiştim."

Kafamı eğip suratına baktığımda ne diyeceğimi bilememiştim. O artık eskisi gibi, Kehanet meseleleri yüzünden ortadan kaybolmuyordu, neyse ki o sisli günler geride kalmıştı. Mesih artık, sadece bana sürpriz yapmak için gidiyordu.

"Neymiş bakalım o sürpriz?"

"Bu kadar yorgunken söylemeyi planlamıyordum. Her şeyi mahvettim."

Kederle gülümsediğinde eğilerek dudaklarına yakıcı bir öpücük kondurup geri çekildim.

"Hayır, lütfen, böyle hissetmediğimi biliyorsun..." Yorgun bir soluk alınca tek kaşımı kaldırarak, "Söylemeyecek misin?" dedim bilmiş bir tavırla.

Benim kazandığımı belli edercesine kafasını salladı.

"Orion'u özlemiş olabileceğini düşündüm."

Heyecanla omuzlarını sıktım.

"Yoksa onu geri mi getirdin? Ama biraz daha büyümesini beklemeyecek miydik?"

"Orion, gönderdiğim barınakta çok güzel bir aileye sahip oldu. Onu ailesinden ayırmak istemediğim için hepsini evlat edindim." Hayretle ona bakakaldığımda ne diyeceğimi bilememiştim. Ben, bu adama gerçekten de aşıktım... Dolan gözlerle onu izlerken devam etti. "Onlara evimin bahçesinde güzel bir yuva yaptım."

"Mesih... Şu an oradalar mı?"

"Evet."

"Çok teşekkür ederim, Orion'u gerçekten de özlüyordum." Burukça gülümseyerek ona sarıldığımda beni, daha fazla ne kadar mutlu edebileceğini düşünüyordum.

Geri çekilerek onu rahat bıraktığımda yorgun bir soluk vererek gülümsedi.

"Doydum, bu gece erken yatacağım."

Gidişini izlerken dudaklarımda sinsi bir tebessüm oluşmuştu. Planlarımı rahatça uygulayabilmem için gitmesi gerekiyordu ve ben de buna kesinlikle izin verecektim.

Kısa süre sonrasında Alaz, sessizce mutfağa girerek buzdolabında bir şeyler aramaya koyulduğunda, "Alaz, bugün Şah'la Mesih'in babasının mezarlığındaydınız, değil mi?" dedim.

Alaz şaşkınlıkla üzerimi denetledikten sonra kafasını sallamakla yetindi.

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Her sene, bir gün önceden babalarını ziyaret edip, vefat ettiği gün de ona yakın olmak için bir şeyler mi yapıyorlar? Mesih'in yıldızları izlemesi gibi..."

"Evet, yanlış anlamaman gereken bir durum var." Yanıma gelerek masaya dirseklerini yerleştirdi. "Mezarlık olayı biraz gelişigüzel oldu. Yani, seni yanında isterdi, eminim." Benden bilerek gizlemediklerini söylüyordu. Büyük ihtimalle

Mesih'in bugünkü planının ardından uğramış olmalıydılar. "Teleskopa gelirsek. Mesih... Kırılma olayından sonra teleskopa bir kez olsun bakamadı. Belki hasar küçüktü, yapılabilirdi ama o babasından kalan, dediği gibi yegâne şeyi o hâlde görmeye hazır değildi."

"Yani... Teleskopun hâlâ o evde olduğunu mu söylüyorsun?" Kafasını sallayınca bilmiş bir ifadeyle sırıtarak kollarımı göğsümün altında bağladım. "O kadar emin olma derim!"

"Sen delirdin mi?"

"Hayır, sadece teleskopu aldım ve tamir bile ettirdim."

Alaz'ın ifadesi dağıldıktan sonra gülümsedi. Mesih için teleskopun önemi tahminimin de ötesinde olmalıydı. Neyse ki bir süredir bunu planlıyordum ve kırık teleskopu evinden çıkartmıştım. İyi bir tamirci bulmak kolay olmasa da onu da halletmiştim. Sabah valizimde saklamakta biraz zorlansam da birçok eşyamı kızlara yığarak teleskopu güvenle göldeki eve getirdim. Tüm bunları yaparken Mesih'in babasının ölüm yıldönümüne denk geleceğini bilmiyordum. Amacım Kehanet'in meselelerinin bitmesinin ardından Mesih'e güzel bir sürpriz hazırlamak, onu rahatlatmak ve onunla daha da fazla yakınlaşmaktı. Mutfakta bana yıldönümü olduğunu söylediğinde ona müjdeyi vermemek için kendimi zor tutsam da durdurmuştum. Bunu, onun için hazırladığım ortamda, gözleriyle görmesini istiyordum.

"Mesih'e güzel bir sürpriz yapacağım. Bana arabanın anahtarlarını vermen gerekecek."

Tek kaşı manidar bir havayla yukarı kıvrıldığında bu fikirden hoşlanmışa benzemiyordu.

"Araba kullanmayı biliyor musun?"

Hızla yanaklarım ısındı. Biliyordum tabii ki... *Mesih öğretmişti... Hem de fazla yakın bir temasla...*

"Fazla uzağa gitmeyeceğim zaten, bana güvenebilirsin."

Avcumu ona doğru kaldırdığımda, sıkıntılı bir soluk vererek dirseklerini kaldırıp geri çekildi.

"Bekle, getireyim."

Altına giydiği gri eşofmana bakılırsa Selenay'la ateşli dakikalar geçirmişlerdi. Kafamı başka bir yöne çevirerek anahtarı getirmesini beklemeye koyulduğumda içim içime sığmıyordu. Mesih'e çok güzel bir sürpriz yapacaktım...

***

"Dikkat edin köpekçikler sizi ezmeyeyim."

Kontrollü bir şekilde arabayı sürmeye devam ettiğimde engebeli yolda sabit bir hızla ilerliyordum. Alaz'ın yardımıyla bu gece için hazırladığım malzemeleri arabaya yerleştirdikten sonra vakit kaybetmeden yola çıkmış, dün gece kiraladığım vadinin oradaki ufak çatı katı odaya doğru ilerliyordum. Göldeki eve yakın olduğu için kısa süren yolculuğumun ardından, eşyaları iki seferde arabadan çıkarttıktan sonra, arabayı kilitleyip çatı katına çıktım, manzara iç açıcı gözüküyordu. Ellerimi belime yerleştirip dudaklarımda oluşan geniş gülümsemeyle ufak terastan geniş göle baktım. Mesih'le zamanında *İris* adını koyduğumuz göl, buradan çok daha güzel ve ışıltılı gözüküyordu.

Vakit kaybetmeyeyim. Yere koyduğum valizleri açıp, teleskopu özenle çıkartıp kurduktan sonra, Selenay'a aldırdığım mumları içeriye, odanın zeminine, daire şeklini alacak şekilde yerleştirdim. Yakma işlemini sonraya bıraktım. Uzun tele belirli aralıklarla yerleştirilen gün ışığını, terasın korkuluklarından dolayarak etrafı sardığımda yapacak başka neyin kaldığını düşünüyordum. Üzerime bakarak parmağımı şıklattım. Ben kalmıştım. Uzun, beyaz bir elbise giydim. Özel olarak bu rengi seçmiştim. Mesih'in temiz kalbi kadar beyaz olmak istiyordum. Saçlarımı kremleyip salık bıraktıktan sonra Mesih'i aradım.

"Elis?" Sesi uykulu ve şaşkın geliyordu. Aynı evden onu neden aradığımı düşünüyordu. "Evde değil misin?" Birden kendini toparlamış, endişeli bir hâl almıştı.

"Mesih, vadinin oraya çık, üç numaralı otel odasındayım. Nedenini geldiğinde söyleyeceğim."

Başka bir şey demesine fırsat vermeden telefonu kapattım. Atıştırmalıkları tabaklara yerleştirdiğimde içim kıpır kıpırdı. Bugün ikimiz için de fazlasıyla özel ve güzel olacaktı. İçecekleri de koyup mumları yakmaya başladım. Fazla oldukları için biraz zahmetli olsa da o işlemi de bitirip ışıkları kapattığımda loş, romantik bir ortam hazırlamıştım.

Kapı sertçe vurulduğunda titreyen ellerimi baldırlarımın üzerine sürterek derin bir soluk aldım. Heyecandan mideme kramplar giriyordu. Saçımı geri itip kapıyı açtığımda Mesih tam anlamıyla darma duman olmuş bir şekilde ayakta dikiliyordu. Hiddetle üzerime doğru atıldı, hızla bir adım geri çekildiğimde içeriye girmiş, garip bir ifadeyle küçük odaya bakınmıştı. Kapıyı örtüp, elinden kavrayarak onunla birlikte ilerlediğimde, loş odaya dikkatlice baktıktan sonra bana doğru döndü ve üzerimdeki elbiseyi inceledi. Gördükleri hoşuna gitse de ciddi ifadesini silmemişti. Benim için ne kadar endişelendiğini görmemi istiyordu.

"Hoş geldin, buz mavisi..."

Ellerimi omuzlarına koydum, yanağına yumuşak bir öpücük kondurduktan sonra geri çekildiğimde belime sarıldı. Ondan ayrılmamı istemiyordu. Burnunu boynuma dayayıp derin bir soluk aldıktan sonra, "Beni korkuttun," dedi.

Kafamı geri çekip o bayıldığım gözlerine âdeta mest olmuş gibi bakarak gülümsedim.

"Görmeni istediğim bir şey var..." Dudağının kenarı yukarı doğru kıvrılınca omzuna vurdum. "Ondan bahsetmiyorum, *yani şimdilik...*"

Tek kaşı ahenkle havalandı, kollarının arasından çıkarak onunla birlikte ufak teras kapısına geldiğimde kalbim hızla atıyordu. Kapıyı itekleyerek terasa çıktığımda serin rüzgâr çıplak bacaklarıma çarptı. Kafamı çevirip tepkisini merakla bekledim; buz mavisi gözleri loş terasta, gün ışığının bulunduğu

korkuluklarda gezindi ve teleskopun önünde durdu. Öylece bakakaldı ve bana döndü. Ne diyeceğini bilemiyor, gördüklerinin doğruluğunu sorguluyordu.

"Belki o güne geri dönemem ama... olanları değiştirebilirim."

"O..." dedi devam edemedi.

Gülümseyerek ellerini okşadım.

"Tamir oldu, eskisi kadar iyi."

Mesih beni bırakıp teleskopun yanına gittiğinde heyecanlıydı. Aşk dolu bakışlarım ikisinin arasında dolaşıyorken yüreğim onun için akıyordu. İnceledikten sonra birden bana doğru dönüp, bedenimi kuvvetle sarınca nefesim kesilmişti. Burnunu saçlarıma dayadı.

"Ah... Elis..." Beni defalarca etrafında döndürdükten sonra yanaklarımı tekrar tekrar öptü. "Çok teşekkür ederim, benim için olan önemini bilemezsin!"

Kafamı geri çekerek ellerimi yanaklarına yerleştirdim.

"Biliyorum. O yüzden, ona gözüm gibi bakacağım."

"Mesih'in Elis'i..." diyerek fısıldadı...

Gülümseyerek yanağını öptüm.

"Elis'in Mesih'i..." Gülümseyerek aramızda kalan ellerimi okşayıp kaldırarak öpücükler kondurduktan sonra gözlerime aşkla baktığında iç çektim. "Şimdi seni babanla yalnız bırakma vakti geldi. Geçen senelerde ne yapıyorsan onu yap ve babanla yakınlaş, içeride senin için bekliyor olacağım..."

Tekrar tebessüm ettikten sonra arkamı döndüğüm an bileğimden kavrayarak bedenlerimizin çarpmasına sebep oldu.

"Senin de kalmanı istiyorum. Bu sene... Babama senin de yakın olmanı istiyorum."

O an aramızda öyle güzel bir bağ daha oluşmuştu ki... Daha fazlası olamaz dedikçe sürekli daha da kuvvetli bir şekilde birleşiyorduk sanki.

"Bunu çok isterim aşkım..." Parmaklarımın tersiyle yanağını okşadı, teleskopun önüne geçtiğimde arkamda kalıp

belime sarıldı. Önden vuran rüzgâr, Mesih'in arkadan gelen sıcaklığına yenik düşerek etkisini yitirdiğinde heyecanla titredim. "Yıldız kayıyor!" Heyecanla çırpındığımda, belimdeki ellerini sıkarak sabit kalmamı sağladı. Kafamı çevirdiğimde gülümsüyordu. "Dilek diledin mi?"

Merakla tepkisini izlediğimde, beni kendine doğru çevirerek kararlılıkla gözlerime baktı.

"Dileğim yanımda." Belimi okşayınca gülümseyerek ona arkamı tekrar döndüm. O da sert dudaklarını omuzlarıma kondurup elleriyle, "Gökyüzü nasıl gözüküyor?" diye boğuk bir sesle mırıldandığında, saatler öncesindeki buhranı gitmiş, kendine gelmişti. Mesih'e iyi gelmiştim...

"Harika! Hadi biraz da sen bak."

Arkasına geçerek kollarımı karnına sardığımda izlemeye başlamıştı. Kafamı omzuna koyup kollarımı sıkıştırdığımda benden mutlusu yoktu. Bir süre sonra kollarımı boynuna dolayıp omzuna yumuşak öpücükler kondurduğumda onu sabırla bekliyordum. Babasını doyasıya anmadan, onu yolundan caydırmak istemiyordum...

Mesih uzun bir süre gökyüzünü inceledi ve her aşamasında onun yanında oldum. Artık her yılın bugünü onun yanında olacak, aynı şefkati fazlasıyla verecektim. Gerinerek teleskopu bıraktığında gözlerinin içi gülüyordu. Belki önceki seneler, bugünü bu kadar mutlu atlatmıyordu, belki de daha hüzünlü geçiriyordu. Artık ona destek çıkabiliyordum.

Bana doğru dönüp kollarını belime sardı ve kafamın tepesine çok hoşuma giden, tatlı bir öpücük kondurdu. Ona doğru iyice sokulduğumda, "Artık sensiz zayıf bir adamım renkli göz parçası," dedi.

"Bensiz olmayı düşünme bile." Kafamı geri çekerek çattığım kaşlarımla onu âdeta tehdit ettim.

Avcuyla kafamı okşayıp dudaklarımı öptü.

"Bunu asla düşünemem İris..."

Cam gözlerine bakakaldığımda âdeta midemde kelebekler uçuşuyordu.

"Gözlerinde aynayı görebiliyorum, ne kadar şanslı olduğumu anlayabiliyor musun?" İçimden geldiği gibi fısıldadığımda bakışları daha da yumuşadı.

Başparmağıyla şakağımı okşadıktan sonra, "Sen benim, dizlerim parçalanana kadar düşsem de asla vazgeçmeyeceğim, en değerli yıldızımsın," dediğinde âdeta nefesimi kesmişti. Açık kalan ağzımla ona bakakaldığımda aklına gelen bir ayrıntıyla silkelenerek, "Senin farklılıklarını uygulayacaktık?" dediğinde büyülenmişçesine ona bakmayı sürdürüyordum.

Ne olduğunu anlamayınca, gülümseyerek avuçlarımı yanaklarına yerleştirip, "Az önce benim farklılıklarımı yaptık," dedim.

Bu romantik geceyi ayarlamamın en önemli nedenlerinden biri de buydu. Göl tatilini bu yüzden ayarlamak istemiştim. Hem Mesih'i mutlu etmek hem de onun yaptığı gibi, benim farklılıklarımı da uygulamaktı. Onun, benim için anlamlı cümleler kurmasını istiyordum. İyi ki de ondan önce davranarak konuya girmemiştim. Bunu ben istemeden kendi isteğiyle yapmıştı. Tıpkı Mesih'in farklılıklarında olan şey olmuştu. Benim de ondan önceki farklılıklarım romantizmdi. Onu tanıdıktan sonra tüm benliğim silinmişti, birleşerek yeni, saf aşktan oluşan güzel bir hayata başlamıştık. Birbirimize kapılarak aşkla ve zevkle aynı karakterde can buluyorduk. Birlikteyken Mesih ve Elis kayboluyordu, biz oluyorduk.

Aramızdaki bütünlüğü net bir şekilde hissedebildiğimde, aramızda geçen elektrik akımına daha fazla engel olamadan dudaklarına kapıldığımda, "Az öncekilere benzer kelimeler kurmanı isteyecektim... Benim farklılıklarım romantizmdi," dedim.

"Tüm bunları ve daha fazlasını sana zevkle söylerim tatlım, seni her zaman *sınırsız* bir aşkla seveceğim..."

Birkaç adımla yerdeki pufa oturduğunda kucağında kalmıştım. Avuçlarımı göğüslerinden sürtüp omuzlarına çıkarttığımda aynı anda nefes aldık. Dudaklarımız aşkla

birleştiğinde çok lezzetli bir yemek yiyor gibi akıyorduk birbirimize... Dudaklarını geri çekip gözlerime baktığında alnı alnıma dayanmıştı.

"Aslında bugünkü sürprizimin devamı da vardı."

"Öyle mi? Neden devamını getirmedin?"

"O ruh hâlindeyken söylemek istemedim."

Parmağıma bir metal değdiğini hissedince, geri çekilip elime baktım. Aramızda kalan parmağımda parlayan pırlanta yüzük, loş ışıkta âdeta bir fener ışığı gibi ışıldıyor, parmağım kıpırdadıkça kıyafetime yansıyordu. Dalgalı saçları alnının biraz üzerinde kalmış, suratına iyice yakıcı bir ifade katmıştı.

"Mesih... Bu ne ?"

Elini bacağımın altına sokarak cebinden anahtarını çıkarttı ve avcumun içine koydu.

"Bunu ve bende ne varsa sana vermek istiyorum, karşılığında sadece *seni istiyorum.*"

"Bu..."

"Ev anahtarım." Kalbim sıkıştığında boğazım kurudu. Dolan gözlerimle ona bakmaya devam ettiğimde âdeta nutkum tutulmuştu. Avuçlarıyla yanaklarımı kavrayarak alnını alnıma yasladığında irislerimiz tekrar yarışmaya başladı, tıpkı ilk günlerdeki gibi... "Biraz tersten gittiğimin farkındayım." Kirpiklerinin arasından gözlerime tatlı bir bakış attı ve "Ama biliyorsun ki biz diğerleri gibi değiliz, farklıyız..." dedi. İçim kıpır kıpır olduğunda gülümseyerek kafamı salladım. Evlenmiş olmamıza rağmen, teklimi ve yüzüğümü daha yeni alıyordum... "Seni istiyorum tatlım, her yerde, her hâlinle. Biz, her koşulda birbirimize ait olmalıyız. Bana herkesin önünde *evet* demeni istiyorum."

Aynı şekilde avuçlarımla yanaklarını kavradım, gözlerimdeki yaşlar daha fazla dayanamadan yanaklarımdan süzülürken, "*Evet, sevgilim...*" dedim titrek bir sesle. Dişlerimiz gözükecek şekilde birbirimize gülümsediğimizde tüm bu olanlara inanamıyorduk. "Sonuna kadar seninim..."

"Sonuna kadar seninim..."

Uzun süreli birbirimizi sevmelerin ardından, yerdeki puflara uzanarak gökyüzündeki parlak yıldızların üzerimizi örtmesine izin verdik. Kafamı çevirip yıldızlardan daha parlak olan gözlerine uzunca baktıkça içim bir hoş oluyordu. Tam o sırada gökyüzünde parlayan bir yıldız gözüme ilişti̇ğinde başparmağıyla şakağımı okşadı ve yüzünü yüzüme örterken fısıldadı:

"*Ve genç kız, genç adamın en değerli yıldızı oldu...*"

SON

Özel Bölüm

"Artık sınırlarını yeniden çizmeye,
değerini kendin belirlemeye ne dersin?
Lütfen, evet de ve hemen şu an başla..."
Şule Terzi

Bölüm Parçası: Junggigo, "D-Day (My ID is Gangnam Beauty)"

"Bu rezillikten başka bir şey değil!" Selenay kahkaha atarak, gelinliğinin pilelerini çekiştirip aynada kendine son bir bakış attı. Kollarımı göğsümün altında bağlayıp ikisine bakmayı sürdürdüm. Mesih'in benimle evlenmesinin ardından, bunun çok erken olduğunu düşünen arkadaşlarım, nedense birden evlenmek istemişlerdi! Hem de benim düğün günümde... Bu günün sadece benim için özel olması gerekmiyor muydu?

"Kızlar, nasıl olmuşum, bakın bakayım!"

Odaya Nida birden girdiğinde suratımda ağlamaklı bir ifade oluştu. Dört çiftin aynı anda düğün yaptığı nerede görülmüştü!

"En mutlu günümde, bana bunu yaptığınız için sizi affetmeyeceğim!"

Dudaklarım ağlamaklı bir biçimde aşağı doğru kıvrıldığında Selenay içeri seslendi.

"Mesih! Gel de şu gelinini sakinleştir, seninki yine mızmızlanıyor!"

Kısılan gözlerimle ona bakmayı sürdürdüğümde hanımefendi tavrımı üstüne almıyordu. Merdivenden gelen adım seslerini işittiğimizde Nida, kapıyı kapatıp kilitledi.

"Bizi şimdi göremezsiniz, aşağı inin!"

"Elis, iyi misin?" Kapının arkasından Mesih'in sesini işitmek içimi ısıtmıştı. Benimle böylesine ilgileniyor olması içten içe hoşuma gidiyordu.

"İyiyim!" dedim yalancı bir sinirle.

"Düğün için moralini bozma, sen istersen ben sana ayrı bir düğün daha yaparım."

Dişlerim gözükecek derecede sırıttığımda Şeyda, dalga geçercesine bizim için bir aşk melodisi mırıldanmaya başlamıştı.

"Tamam, sen şimdi aşağı inebilirsin," dedim gülümsememi bastırmaya çalışarak.

Kısa süre sonra adım sesleri uzaklaşınca Şeyda, az önce kuaförünün taktığı uzun duvağının ucunu tutarak yanıma geldi.

"Mızmızlanma artık. Tek tek mi evlenseydik? Ne güzel işte, hep beraber çıkıyoruz aradan."

Altdudağımı dişlerimin arasına alarak gülümsememi bastırdım.

"Siz, evlilik için erken olduğunu düşünüyordunuz, biraz daha bekleyemediniz mi?" Kızlara sırayla baktım.

"Ben geç bile kaldım!" dedi Nida. Alay dolu bakışlarımızı fark edince işaretparmağını kaldırdı. "Ben gencim! Sadece sizden yaşlıyım, terbiyesizlik etmeyin sakın!"

Selenay, avcuyla ağzını kapatarak, "Tabii, öyle," dedi.

"Her neyse, acele edin, az kaldı," dedi Şeyda.

Makyaj masasına otururak suratımı kuaförün marifetli parmaklarına bıraktım. Kızların Mesih'le düğün yapacağımızı öğrenmesiyle gelen evlilik hevesleri nedeniyle aynı anda düğün yapmamız, baştan beri her ne kadar canımı sıksa da biraz hoşuma gittiğini söyleyebilirdim. Sadece bu hissiyatımı sesli dile getirmiyordum... Sadece, hepimizin aynı anda düğün yapması biraz komik geliyordu.

Derin bir iç çekerek düşüncelerimden sıyrılmaya başladığımda kapı zorlandı.

"Kapıyı niye kilitlediniz?" Dışarıdan gelen Lidya'nın sesiyle, hızla yerimden kalkacakken neyse ki far fırçası gözüme girmemişti.

"Lidya!" Gelinliğimin etek ucunu tutup kilidi çevirdim.

"İnanmıyorum!" Kapıyı açtığımda Lidya bana dolan gözlerle bakmış, ardından da sıkıca sarılmıştı. "Harika gözüküyorsun!" Geri çekilip tekrar baktı ve hayranlık dolu ifadesiyle, bakışları sürekli aramızda gezindi. "İnanmıyorum... Selenay, sen bile güzel olmuşsun," derken gözlerinden yaşlar akıyordu. Son dediğine kahkaha attım.

Selenay'ın keyfi fazlasıyla yerinde olduğu için Lidya'nın sözlerinde art niyet aramıyordu.

"Teşekkür ederim, canım," dedi, su dalgası yaptırdığı saçlarını savurarak.

"Her neyse. Hadi, vakit kaybetmeden aşağı inmeniz lazım. Tüm davetliler gelmiş."

Makyaj koltuğuna tekrar oturduğumda kalbim hızla atıyor, ellerim titriyordu. Tüm Kehanet aşağıda bizi bekliyordu. İnsanların sığabilmesi ve güzel havanın tadını çıkartabilmek için kır düğünü yapmak istemiştik.

Değerli taşlardan oluşan gelinliğim kırık beyaz renginde-di. Ağırlığını, kesime ve kalitesine vermek istediğim için *A* kesim bir model tercih etmiştim. Uzun kuyruğu, duvağıyla beraber arkamdan geliyordu. Saçlarımı, ensemde basit bir topuz yaptırıp inciden, sade bir taç taktım. Aynadaki sade fakat sağlıklı gözüken makyajıma son bir bakış attıktan sonra derin bir soluk alarak, "Ben hazırım," dedim.

Dört gelinin aynı anda aşağı inmesi komik gelse de bunu görmezden geldim. Geniş salonda damatlar oturuyordu. Mesih'i görünce gözbebeklerim hayranlıkla irileşti. Beyaz damatlık giymesini ben istemiştim. Üç siyah adamın arasında, bana özel duran işlenmemiş bir inci gibi parlıyordu... Beyaz damatlığı uzun ve biçimli vücuduna nefis bir şekilde oturmuş, buz mavisi berrak gözlerini ortaya dökmüştü...

O çok temiz gözüküyordu...

Salona indiğim andan itibaren, üzerimden ayrılmayan bakışları hayranlıkla ona gelişimi izledi. Sabredemeden bana doğru adım attı ve önümde durdu. Nefes nefeseydik.

"Elis..."

"Mesih..."

Gülümseyerek omzuma dokunduğunda bakışlarındaki aşktan yanıyordum.

"Öyle güzelsin ki..."

Kafamı olumsuz anlamda sallayarak gülümsedim.

"Bir de kendini görsen..."

"Nidam! Nasıl da parlıyorsun herkesin içinde!" Şah'ın kükremesiyle, aramızdaki sıcak dalgalar hızla eridi. Kafamı çevirip ikiliye baktığımda Nida, Şah'ın iltifatlarıyla âdeta mest oluyordu.

"Kim demiş parladığını? Benim güneşim hepsini sönük bırakmış." Arel gözlerini Şeyda'dan alamıyorken sayıklarcasına mırıldandığında Şeyda'nın yanakları kızarmıştı.

"Selenay, neden bu kadar güzelsin, aşktan gebertecek misin kızım sen beni?" Alaz, karşısında gördüğü kıza bir mucizeymiş gibi bakıyor, gördüklerine bir türlü inanamıyordu.

Birkaç iltifatlaşmanın ardından, "Oğlum gelsenize, daha kaç saat sizi bekleyeceğiz?" diyen Onat hızlı adımlarla içeri girdiğinde yüksek sesle konuşuyordu. Bizi görünce durdu, suratında buruk bir tebessüm oluştuğunda ben de duygulanmıştım. Birbirimize, gerçek bir ağabey ve kardeşin şefkatini beslediğimiz için bu şekilde yumuşak hissediyorduk. Bakışlarını üzerimizde gezdirdikten sonra, "Kızlarıma iyi bakmazsanız fena bozuşuruz," dedi. Bizimle daha sonradan tanışmasına rağmen kız tarafını tutuyordu. Onat gerçek bir centilmendi.

"Sen de benim kardeşime iyi bakmalısın." Aaron'un uyarı dolu sesine doğru döndüğümde içeri giren Mia, Onat'ın koluna girerek yanağından öptü.

"Ağabey, kaç kere karışma diyeceğim sana!" İkisi, gerçekten de harika bir uyum yakalamışlardı. Onat Mia'ya göz kırpınca Mia, parıldayan gözleriyle ona bakmayı sürdürdü.

"İsterseniz misafirler buraya gelsin, düğünü burada yapalım. Malum, sizin geleceğiniz yok!"

Lisa'yla Eray da içeri girince ortam tam cümbüş yerine dönmüştü.

"Kız! O kadar saattir süsleniyorsunuz, bu hâliniz ne," dedi suratlarımıza bakarak. Kınayan gözlerle Eray'a baktım. "Şaka şaka, güzel olmuşsunuz." Lisa'ya dönüp sesini alçalttı. "Bunlar da şakadan hiç anlamıyorlar, bana nasıl yiyecek gibi baktılar gördün mü?" Lisa coşkuyla gülümsedi. Eray'ın enerjisi, ona günden güne iyi geliyor, çiçeğe değen bir su misali Lisa'ya hayat veriyordu...

"Tamam, hadi çıkalım," dedi Şah.

Lidya, suratında oluşan kurnaz tebessümüyle Aaron'a yaklaşarak, "Sap olduğunu görüyorum. Belki bugünlük bana eşlik etmek istersin?" dedi ve cevabını beklemeden kolunu uzattı. Aaron, boğazını temizledikten sonra önüne bakarak Lidya'nın koluna girmesine izin verdi.

Derin bir nefes alarak yanımdaki adama hayranlıkla döndükten sonra gülümseyerek koluna girdim.

Mesih, "Ve Elis Mira Aktaş..." dedi ve benimle beraber yürümeye başladı. "Bir kez daha *Dinçer* olmaya hazır mısın?"

Onu gördüğüm ilk andan beri büyük bir sarsıntıyla atan kalbim nefesimi kesti, mideme tatlı bir sızı verdi. Almaya doyamadığım kokusunu soluduktan sonra mırıldandım.

"Hazırım..."

Bu sefer gerçekten son. :)

"Sevgili okurum...
Uzaklarda arama; sana huzuru, güveni
ve en önemlisi değeri hissettiren her yer aşktır..."

Sonsöz

Bu kitabı kaleme almaya karar verdiğim an, finalini kafamda tasarlamıştım. Yani bu, sonradan ters köşe yapmak amacıyla yazılan bir son değildi. Mesih'le ilgili olan gerçek, seneler öncesinden beri zihnimdeydi. Bu yüzden, serinin önceki kitaplarına ait olan konuşmaların bir kısmını, aralara yerleştirdiğim ipuçlarını, gün yüzüne çıkartarak sizlere sundum. Gerçek, her zaman gözlerimizin önündeydi; sadece, biz göremedik, tıpkı hayat gibi. Belki birçok önyargımızı kırarak, hayata bir şans verip birlikte güçleniriz. Bu satırları okuyan sen, unutma ki kendi başrolünü oynadığın dünyanda her şeyin en iyisine layıksın, seni seviyorum. Başka satırlarda tekrar görüşmek üzere...

Şule Terzi

SINIRSIZ

Sınırları zorlamaya hazır mısın?

"Hiçbir yere sığamamaya başladığında sabret, kozandan çıkmana az kalmış olmalı."

Üyelerinin kurduğu düzen ile kendine özgü bir yaşam alanı hâline gelen Kehanet, sınırları dışında kalan insanlar için çözmesi zor bir gizemdir. Elis, sonradan dahil olduğu bu farklı dünyanın merkezinde bulur kendini. Çevresindekilere aşılamaz duvarlar ören Mesih'in kalbine dokunmayı başaran Elis, aralarındaki özel yakınlaşma sayesinde yalnız onun değil, Kehanet'in de bilinmezlerini gün yüzüne çıkarmaya başlar. Burada, hiçbir şey göründüğünden ibaret değildir. Kehanet, geçmişiyle tekrar yüzleşecektir ve bunun en büyük tanığı Elis olacaktır.

www.epsilonyayinevi.com